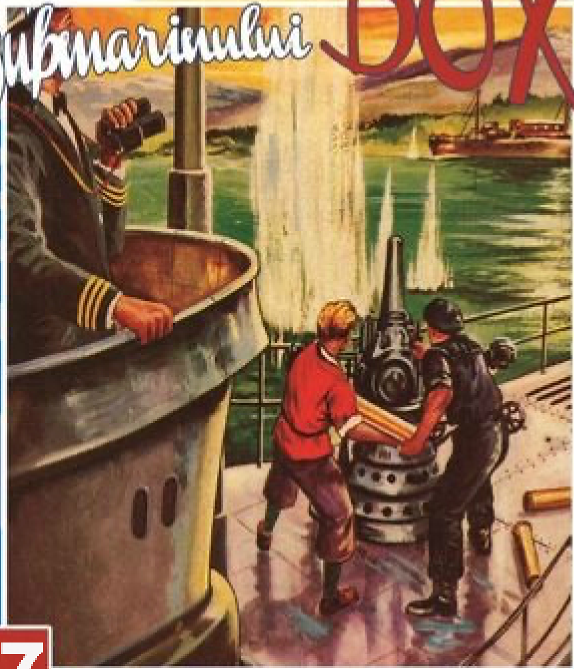
Aventurile submarinului DOX

07

Volumele 151-175

Aventurile submarinului Dox 151

Hans Warren

I
MISTERELE INDIEI

ŞI IARAŞI POVESTEŞTE doctorul Bertram:

— Omul pare să fie cam într-o ureche – ne zise James Austin, inspectorul de poliţie din Mysore – cum vreo cinci săptămâni – întors în starea asta de la vânătoarea unui vestit „*man-eater*”, unul din acei tigri grozavi care se dau mai ales la oameni. Trebuie să i se fi întâmplat ceva înspăimântător în junglă.

— Da, India e plină de mistere, de care un european mici idee nu-şi face – răspunse Marian, cu seriozitate – vânătorul acela n-a pomenit nimic despre ceea ce i s-a întâmplat?

— Nu, Charles Gould a fost totdeauna un om ciudat, n-avea nici un prieten. Până acum doi ani era secretar al guvernatorului, apoi şi-a dat brusc demisia şi şi-a construit afară din oraş un bungalow foarte drăguţ, pe care şi l-a mobilat luxos. Se spune c-ar fi moştenit o mare avere de la un unchi foarte bogat şi putea acum să-şi dea frâu pasiunii sale de a vâna fiare. E cunoscut dincolo de hotarele statului Mysore drept un vânător neînfricat şi a răpus cei mai primejdioşi elefanţi şi tigri. Mergea totdeauna singur la cele mai periculoase vânători, însoţit numai de şikarri-ul său. Indianul acesta îl întovărăşise şi în ultima expediţie, dar nu s-a mai înapoiat, astfel că se pare că s-a întâmplat într-adevăr ceva misterios.

— Nu l-am putea cunoaşte şi noi pe domnul Gould? întrebă Marian privind cu interes la bărbatul înalt şi subţirel, care se aşezase cu câteva mese mai departe de noi. Veţi fi auzit poate că întâmplările învăluite în mister ne interesează foarte mult.

— Da. Aşa mi-a spus şi colonelul Hastings din Bangalore – răspunse inspectorul, râzând – fireşte, vă voi face cunoştinţă cu domnul Gould, dar mă-ndoiesc dacă vă va da vreo lămurire în privinţa celor ce i s-a întâmplat. Îndată ce vom sfârşi de mâncat ne ducem la masa lui.

Nu pricepeam deloc interesul prietenului meu pentru vânătorul acela. E drept că şi mie mi-a bătut la ochi când a intrat în restaurantul hotelului, căci făptura lui înaltă, cu mişcări de tigru, trăda o putere extraordinară. Şi paşii lui erau uşori, egali, ca şi cum s-ar fi aflat la pândă.

Chipul îi era pârlit de soarele Tropicelor şi bezele subţiri lăsau să se vadă dinţii laţi şi albi. Ciudată era expresia ochilor săi negri, ca şi cum ar fi privit prin obiecte, cu o nepăsare de parcă nimic în lume nu l-ar mai fi interesat. Dar în adâncul lor ardea un foc care nu se împăca de fel cu această nepăsare.

Îşi exprimai părerea că individul făcea în totul impresia unui om normal şi-l întrebai pe Marian ce-l făcuse să creadă că ceva nu era în regulă cu Charles Gould.

— Probabil că n-ai băgat de seamă că a tresărit când l-a văzut pe tânărul indian care-l serveşte acum – zise Marian – era o tresărire la care nu m-aş fi aşteptat la omul acesta rece şi voinic. Aşa dar am bănuit îndată că-l leagă o taină de acest servitor indian şi de aceea l-am întrebat pe inspector, care-l consideră pe Charles Gould sărit din minte, de când cu ultima expediţie vânătorească.

— Credeam c-o să vizităm India în linişte, după cum ne-am propus – spusei eu – şi acum cauţi singur taine care probabil că nici nu există. Ce ne pasă nouă de Charles Gould?

— E drept că n-are ce să ne pese de el – răspunse Marian râzând – dar mă interesează totuşi să aflu ce taină există între el şi tânărul indian care l-a servit. Degeaba nu tresare un om atât de îndrăzneţ şi curajos. Ah, pentru cine să fi fost asta? Probabil pentru indianul acela bătrân, care s-a pierdut atât de repede în mulţime. L-ai văzut, domnule Austin?

— Ăla e Ruko, şikarri-ul lui Gould! exclamă inspectorul uimit. Ce să-nsemneze asta? Gould s-a speriat de parcă ar fi văzut un strigoi!

— Trebuie să fie o taină mare la mijloc – spuse Marian – omul acesta dispăruse doar de când cu ultima vânătoare a lui Gould, după cum spuneaţi, domnule Austin. Şi acum se iveşte deodată, iar Charles Gould se sperie pentru a doua oară de când suntem noi aici. Când o să ni-l prezentaţi va trebui neapărat să-l facem să ne vorbească de păţania lui.

Cu o energie vrednică de admirat Charles Gould îşi învinse turburarea vădită, dar refuză celelalte mâncări pe care i le servi tânărul indian.

După ce termină masa, Marian zise:

— Aşa, domnule Austin, acum vă rog să ne duceţi la domnul Gould. Ar fi bine, cred, dacă i-aţi pomeni că ne ocupăm cu plăcere de urmărirea cazurilor misterioase.

— Asta o ştie Gould – spuse inspectorul, zâmbind – căci aventurile dv. sunt cunoscute şi aici, domnule Farrow. Să mergem!

Vânătorul ne privi cam nemulţumit când ne apropiarăm de masa lui, dar când inspectorul ne recomandă, un zâmbet de bucurie îi lumină chipul.

— Ah, domnii Farrow şi Bertram! zise el, vesel. De mult aveam dorinţa să vă cunosc. E şi credinciosul Pongo cu dv.?

— Da, domnule Gould – răspunse Marian – Pongo e în odaia lui. Ne daţi voie să luăm loc la masa dv.? Aş dori să vă vorbesc într-o chestiune.

— Cu plăcere, domnilor.

Marian comandă tânărului Indian care venise repede, ceva de băut pentru noi, apoi, după ce omul plecă, privi stăruitor pe Gould şi întrebă:

— Nu-i aşa că trebuie să te fereşti de acest indian, domnule Gould? Probabil că l-ai cunoscut mai de mult şi în împrejurări care fac foarte ciudată ivirea lui neaşteptată aici, ca chelner.

— De unde ştiţi asta? întrebă vânătorul stingherit.

— Întâmplător am băgat de seamă tresărirea dv. când l-aţi văzut aici – răspunse prietenul meu – aşa că trebuie să presupun că la mijloc e o taină deosebită, de vreme ce un vânător atât de îndrăzneţ s-a putut speria de atâta lucru. Ştiţi, probabil, că ne interesează foarte mult tot ce e mister primejdios şi că dăm o mână de ajutor oriunde se iveşte prilejul. Numai din pricina asta v-am întrebat. Mi se pare că sunteţi înconjurat de o taină de care n-o fi străin nici fostul dv. Servitor Ruko. Asta mi-am spus-o văzându-vă tresărind pentru a doua oară, când l-aţi zărit în stradă. Aş fi bucuros dacă aţi avea încredere în noi şi dacă v-am putea ajuta.

Gould rămase câteva minute nemişcat, apoi răsuflă adânc şi întinse lui Marian mâna.

— Bine, domnule Farrow, vă voi povesti păţania care m-a făcut să-mi pierd cu totul echilibrul şi care mă apasă într-atâta încât nu mai cutez să pornesc la vânătoare în junglă. Acum trei ani, când eram încă secretarul guvernatorului, am cunoscut…

— Sst! îl întrerupse Marian. Veţi urma mai târziu!

Tânărul chelner se apropiase pe neobservate cu băuturile comandate. Eu nici nu-l văzusem, de asemenea nici Austin, căci priveam cu încordare la povestitor, dar lui Marian nu-i scăpase niciodată nimic, aşa că-l observase la vreme pe Indian.

Fără voie îl privii pe tânărul băştinaş şi văzui cu spaimă că aruncase spre Marian o privire de ură înverşunată. Chipul său rămase neclintit, însă şi în clipa următoare genele-i lungi le lăsară iarăşi peste ochii-i mari, negri.

Ce să fi însemnat această privire? Să fi bănuit în noi nişte duşmani, care vroiau să lămurească taina vânătorului? Sau auzise ultimele cuvinte ale lui Gould şi se temea acum că-i vom afla planurile?

Preocupat de gândurile acestea dusei paharul la buze – dar în clipa următoare îl scăpai din mână şi se sparse pe masă. Cu o mişcare repede, ca din greşeală, Marian mi-l aruncase jos.

Râzând, vrui să-i fac mustrări pentru neîndemânarea lui, dar atunci văzui chipul său grav şi scânteierea ciudată din ochii săi şi pricepui că-mi dăduse peste mână dinadins… pentru că se temea de vreo primejdie.

Tânărul indian, care se-ndepărtase, se-ntoarse şi strânse cioburile. Cu prilejul acesta mai aruncă spre Marian o privire în care se putea citi lămurit ură şi teamă în acelaşi timp.

— Ia şi paharele astea! îi zise prietenul meu, privindu-l ţintă. Culoarea băuturii nu-mi place deloc. Probabil că s-a făcut o mică

greşeală în amestecul lor.

Indianul se făcu pământiu la faţă şi dădu să ia repede paharele din faţa lui Marian şi a inspectorului, dar Austin întinse repede mâna şi luă paharul său.

— Stai! strigă el. Cred că aici e o chestie care mă interesează şi pe mine. Îmi închipui eu ce bănuieşti d-ta, domnule Farrow, aşa că vreau să fac o mică anchetă. Să nu te mişti!

Dar strigătul său fu zadarnic. Ca un sobol tânărul indian alunecă printre mese şi dispăru fulgerător prin fundul sălii.

Inspectorul vru să alerge îndată după el, Marian însă îl opri şi zise, calm:

— N-are nici un rost, domnule Austin. Tot nu-l mai ajungi, şi-apoi n-aş vrea să stârnesc luare-aminte. Băuturile care ni le-a servit au fost otrăvite, probabil, căci am văzut pe fundul paharelor topindu-se nişte cristale galbene. Băiatul o fi aruncat otrava când a adus paharele încoace.

Inspectorul se aşeză la loc, foarte turburat. Gould privi îngrozit la Marian şi zise:

— Şi spui asta atât de liniştit, domnule Farrow? E doar ceva grozav! Crezi că Duba, tânărul chelner, a vrut să vă otrăvească pentru că aţi stat de vorbă cu mine?

— Da, aşa presupun – încuviinţă Marian – taina pe care vroiaţi să ne-o împărtăşi fi trebuie să fie de mare însemnătate. Duba acela l-o fi cunoscând pe inspector şi o fi bănuit că vrem să ne ocupăm de chestia asta, care v-a schimbat atâta pe dv. Să dăm otrava la analiză, ca să ştim până unde merg duşmanii dv. Şi acum, povestiţi mai departe, domnule Gould!

— Rămânem aici, Mariane? întrebai eu. De vreme ce Duba a şi încercat să ne înlăture prin otravă, nu se va da înapoi de la alte mijloace, poate mai grozave.

— Ai dreptate, Robert – încuviinţă prietenul meu – cel mai buri lucru e să mergem în odăile noastre.

— Şi mai bine ar fi să ne ducem la bungalowul meu – zise Gold – cei doi servitori ai mei îmi sunt foarte credincioşi, căci le-am salvat viaţa într-un rând. Afară de asta am şi un tigru îmblânzit, care s-ar năpusti asupra oricărui străin ce s-ar furişa în grădina mea.

Un alt chelner veni la masa noastră şi la întrebările inspectorului răspunse că Duba îşi părăsise pe neaşteptate serviciul. Austin ceru să trimită pe director şi când acesta veni, îi povesti întâmplarea şi spuse să i se aducă o sticlă, în care goli conţinutul celor două pahare. Apoi le sparse pe acestea, căci noi nu cunoşteam ce fel de otravă era aceea şi se putea să mai rămâie urme chiar după spălarea paharelor.

Când furăm afară, Austin zise:

— Să luăm o maşină, fiindcă e cam departe până la bungalowul dv.

domnule Could.

Vânătorul şi făcuse semn unui taximetru.

Ne urcarăm în maşină şi Gould spuse şoferului băştinaş adresa; automobilul porni în goană pe strada principală. Băgai de scamă că Marian se uită în juru-i cu o privire care nu-mi plăcu deloc. Era atât de încordat de parcă ar fi aşteptat o mare primejdie.

Întâlnirăm în drumul nostru multe trăsuri la care erau înhămaţi zebu[1], carte ofereau o privelişte interesantă în strada aceasta cu tramvaie electrice şi automobile.

Şi pe când mă minunam în sinea mea de cele ce vedeam, se petrecu ceva extraordinar: un zebu se lăsă o clipă pe picioarele dinainte, se mică repede, aplecă apoi capul cu podoaba-i de coarne şi... se năpusti asupra maşinii noastre. Înainte ca şoferul, speriat, să poată coti, ciocnirea se şi produsese.

Animalul fu zvârlit înapoi cu vreun metru, în timp ce şoferul frână repede. Sărirăm în sus fără voie, căci această năpustire a vitei era ciudată de tot. Dar uimirea noastră avea să fie şi mai mare: înainte ca şoferul să aibă răgazul a porni iarăşi maşina, zebu-ul se năpusti din nou asupra ei, cu un răget înfiorător.

De data asta, însă, o luă pe lângă aripa stângă a automobilului şi lovi fulgerător pe şoferul care stătea la volan. Izbit în cap, Indianul scoase un ţipăt ascuţit şi fu zvârlit de la locul său. Zebu-ul se întoarse îndată şi-l atacă pe Gould, care se afla aşezat la stânga mea.

Vânătorul feri cu măiestrie lovitura coarnelor uriaşe şi în vremea asta eu mă smulsei din înmărmurire, scosei revolverul şi descărcai două gloanţe în căpăţâna furiosului animal. Răgind înăbuşit, trupul enorm se prăbuşi grămadă, se zvârcoli câteva clipe, apoi rămase nemişcat.

— Bravo! strigă Marian. Mă aşteptasem eu la vreo drăcovenie, dar aşa ceva tot nu mi-ar fi trecut prin minte. O vită atât de blajină să turbeze deodată! Duşmanii noştri lucrează cu mare repeziciune, ce-i drept.

— Ce? Duşmanii noştri? făcu Austin, uluit. Ce legătură să fie între ei şi vita asta, care a turbat aşa, deodată?

Marian sărise din maşină şi se aplecă asupra hoitului. Scoţând o exclamaţie de mulţumire se ridică după câteva clipe şi ne arătă o săgeată mică pe care o ţinea între degete.

— Ia priviţi ce-am scos din gâtul zebu-ului! spuse el. Trăgătorul nevăzut a nimerit cu precizie vâna jugulară. Şi fireşte că otrava care a pricinuit accesul de turbare a avut efect fulgerător. Fii cu băgare de seamă, domnule inspector, vârful e otrăvit.

Austin trase repede înapoi mâna întinsă şi zise:

— Şi toate astea le spui cu un calm de parcă ar fi vorba de o glumă şi nu de un atentat din cele mai de necrezut, domnule Farrow. Dar ia

să vedem ce-i cu şoferul. Căci se pare că a fost serios rănit.

Aşa şi era. Când îl scoaserăm afară pe şofer, văzurăm că era pe moarte, căci zebu-ul îi înfipsese coarnele în tâmplă. Aşezându-l pe pământ, nenorocitul deschise ochii, privi rătăcit în juru-i, bombăni câteva cuvinte, apoi căzu pe spate şi nu se mai mişcă. Era mort.

În vremea asta se adunaseră o mulţime de trecători în jurul maşinii. Stăpânul zebu-ului dădea agitat din mâini şi îndruga vorbe neînţelese.

Poliţiştii veniră în grabă şi împrăştiară mulţimea. Inspectorul vorbi cu stăpânul zebu-ului şi-i dădu o bancnotă, după care omul făcu o plecăciune şi se înapoie la trăsura lui, rămasă cu un singur animal.

Austin dădu ordin să fie duse de acolo maşina, cadavrul şoferului şi al zebu-ului, apoi făcu un semn unui alt taximetru şi ne invită să ne urcăm repede. După ce ne îndepărtarăm de locul dramei, el zise grav:

— Aveai dreptate, domnule Farrow, duşmanii noştri lucrează repede şi cu mijloace neobişnuite. Şoferul muribund l-a blestemat pe Duba; asta înseamnă că era complice şi soarta l-a pedepsit.

— Interesant, făcu Marian. De aceea staţiona în faţa hotelului. Sunt curios să văd ce-o mai urma. Cred că suntem îndată la destinaţie – nu?

Gould arătă spre un zid înalt şi vechi, pe partea stângă a străzii şi zise:

— Asta e proprietatea mea.

După câteva minute maşina opri în faţa porţii, inspectorul plăti şoferului şi intrarăm cu toţii în minunatul parc al vilei.

II
DUŞMANI PRIMEJDIOŞI

CÂND POARTA GREA se închise îndărătul nostru mă crezui la adăpost de atentatele viclene ale potrivnicilor noştri. Îl urmai pe Gould, care ne-o luase înainte.

Clădirea era mare şi în acelaş timp, atât de frumoasă, că-l pizmuiam pe vânător.

Pe scara care ducea la terasă stătea un tigru, care la ivirea noastră se ridică şi ieşi gudurându-se în întâmpinarea lui Gould. Vânătorul mângâie căpăţâna fiarei, o împinse apoi cu blândeţe în lături şi ne conduse în camera lui de lucru, foarte luxoasă, cu mobile vechi indiene.

Bătu din palme şi acelaş servitor bătrân care ne deschisese uşa, ne aduse whisky pe care Gould ni-l oferi şi spuse, râzând, că de data asta nu trebuia să ne temem c-ar fi otrăvit.

Dar Marian nu râse deloc de gluma asta, ci spuse cu seriozitate:

— Domnule Gould, duşmanii dv. par să fie foarte primejdioşi şi brutali. Ca să vă împiedice să ne împărtăşiţi taina dv., au făptuit două atentate asupra noastră. Trebuie, deci, să fiţi cu mare băgare de seamă şi aici. Chiar dacă aveţi deplină încredere în servitorii dv., totuşi trebuie să fiţi cu ochii-n patru.

— Laku şi Sandu nu pot fi bănuiţi – răspunse Gould – i-am salvat pe amândoi de la o moarte grozavă, aceea dea fi sfâşiaţi de crocodili. Un străin n-ar putea veni neînsoţit de mine la vila mea, căci Ruja, tigrul meu, l-ar înhăţa îndată. Aici suntem, deci, în deplină siguranţă, în sănătatea dv., domnilor!

Băurăm şi după ce ne mai aprinserăm şi câte o ţigară, vânătorul se lăsă pe spate în fotoliu şi începu:

— Încă de pe vremea când eram secretar al guvernatorului, eram un vânător pătimaş. Acum doi ani, cu puţin înainte de a pune mâna pe moştenire, în cursul unei vânători dădui de un foarte primejdios *man-eater,* într-o junglă aflătoare la vreo patruzeci de kilometri nord-vest de Mysore. N-am izbutit să răpun tigrul şi se zice că-şi mai face şi astăzi veacul pe acolo. În schimb, în inima pădurii sălbatece dădui de un palat vechi, pe jumătate năruit. Ruko, care mă însoţea, refuză să intre în clădirea veche, dar eu eram curios şi, cu toate prevenirile sale, intrai înăuntru. Mai bine făceam de-l ascultam!

Gould tăcu şi privi câtva timp îngândurat în gol. Îşi trecu mâna peste frunte, răsuflă adânc şi urmă:

— Intrai într-o sală mare şi joasă, al cărei tavan era susţinut de coloane puternice. Sala aceasta nu cuprindea decât un fotoliu mare, un fel de tron, ale cărui braţe se terminau cu nişte capete de păsări, cu ochi uriaşi. În fotoliu zăcea nemişcată o femeie, învăluită în văluri de

preţ. Rămăsei încremenit şi fui cuprins de un simţământ ciudat. Mă apropiai, mă adresai cu un cuvânt femeii misterioase şi pentru că ea nu-mi răspunse, păşii pe estrada pe care se afla fotoliu şi dădui în lături vălul care-i acoperea faţa. Trebuie să mărturisesc, domnilor, că în prima clipă mă speriai grozav, căci văzui chipul unei tinere şi fermecătoare indiene – dar băgai de seamă în acelaşi timp că aveam în faţa mea o moartă, o mumie cât se poate de bine conservată. Privii mult timp la fermecătorul chip, apoi îl acoperii la loc cu vălul şi părăsii sala, fără să mai intru în celelalte încăperi ale palatului. Nu vroiam să mai tulbur liniştea moartei… Afară mă întâmpină Ruko foarte agitat, spunându-mi că văzuse trecând foarte aproape *man-eater-ul* acela vestit. Atunci uitai de frumoasa mumie şi mă luai după fiară, dar nu izbutii să dau de ea. Patru zile mai colindai prin junglele acelea, apoi fui nevoit să mă întorc la slujbă. După câteva săptămâni îmi pică moştenirea, cumpărai grădina asta veche de aici şi-mi construii bungalowul. Vroiam să mă dedau în voie pasiunii vânătoreşti aşa că părăsii slujba. Până acum cinci săptămâni duse o viaţă liniştită; atunci aflai că *man-eater-ul* pe care-l căutasem zadarnic în urmă cu doi ani, se ivise iarăşi. Se spunea că rătăceşte în aceeaşi junglă unde dădusem peste palatul vechi cu frumoasa mumie. Ruko îmi povestise într-un rând că moarta fusese odinioară o *tackna,* adică prinţesă. Şi cu prilejul acelei vânători mi s-a întâmplat aventura aceea ciudată care mă turbură şi astăzi încă şi care mă ameninţă mereu cu o primejdie pe care n-o cunosc…

Gould se întrerupse brusc şi ciuli urechile. Afară în grădină, tigrul Roja răgise. Era un răget scurt, mânios şi vânătorul sări imediat în picioare.

— Roja a răgit la stânga zidului – zise el – cu siguranţă că cineva încercase să sară pe acolo, dar mă bizui pe tigrul meu.

Se aşeză iarăşi, mai ascultă câteva secunde prin fereastra deschisă ce da în grădină, apoi spuse:

— Da, cu prilejul acelei vânători s-a întâmplat un eveniment ciudat. Eram…

Fu întrerupt din nou. Uşa se deschise cu putere şi servitorul bătrân dădu buzna înăuntru. Chipul său era schimonosit de spaimă, închise cu repeziciune uşa în urma lui şi se propti cu spatele în ea. Apoi strigă câteva cuvinte lui Gould, care se ridicase iarăşi.

Vânătorul păli, sări la birou şi scoase dintr-un sertar un pistol enorm.

— Roja a turbat… uite că a ajuns la uşă!

Lemnul tare se cutremură sub izbiturile tigrului, care scotea iarăşi un răget plin de furie.

Gould strigă indianului o poruncă şi omul, care până atunci apăsase cu toată puterea umărul în uşă, sări repede în lături. De fapt, îşi

primejduise viaţa degeaba, căci peste câteva clipe lemnul s-ar fi făcut ţăndări sub izbiturile tigrului şi-ar fi fost o pradă uşoară pentru labele fiarei.

Eu şi Marian scoseserăm de asemenea repede pistoalele, sărirăm în partea opusă a încăperii şi aşteptarăm tigrul, sub a cărui nouă izbitură uşa se crăpase de-a lungul.

Prin spărturi puturăm vedea fiara şi, fără să şovăim, traserăm. Gloanţele nimeriră în căpăţâna furiosului animal, se auzi pe coridor o zvârcoleală scurtă, apoi urmă horcăitul prevestitor de moarte.

— Ce bandiţi! exclamă Gould, îndurerat. O să-mi plătească ei pentru otrăvirea bietului meu Roja.

— Mă bucur că v-aţi redobândit energia, după cât se vede – zise Marian – acum trebuie să ne pregătim de o luptă dârză. Roja e înlăturat, domnule Gould, duşmanii pot pătrunde lesne în grădină. Cei doi servitori pe care îi aveţi nu vor putea opune nici o împotrivire, căci nu numai că pot fi înlăturaţi foarte uşor, cu săgeţile otrăvite, dar ne pot deveni şi cei mai vajnici duşmani. Ne aflăm deci într-o situaţie foarte critică. Domnule Gould, cei doi servitori ai dv. trebuie să stea de veghe în dos şi de ambele părţi ale bungalow-ului, iar dv. trebuie să rămâneţi îndărătul ferestrelor închise. De aici putem cuprinde cu privirea întreaga parte din faţa a grădinii.

În timp ce vânătorul, dădu instrucţiunile cuvenite servitorului Laku, Marian închise ferestrele.

— Aşa – zise el – acum suntem cel puţin la adăpost de săgeţile acelea grozave. Duşmanii noştri se folosesc de o otravă, care-l transpune fulgerător de repede pe cel atins într-o stare de furie fără margini – după cum am văzut la zebu şi acum în urmă la tigru. Şi acum, să nu scăpăm din ochi partea din faţă a grădinii, iar dv., domnule Gould, povestiţi mai departe! Aţi fost întrerupt în momentul cel mai interesant, când istoriseaţi despre întâmplarea de la ultima vânătoare, care a avut o înrâurire atât de puternică asupra vieţii dv.

— Da – spuse Gould – a înrâurit într-adevăr foarte mult asupra mea. Ca vânător cu experienţă, vă închipuiţi că nu mă prăpădesc cu firea atât de uşor – dar într-o seară când tocmai vroiam să pornesc împotriva *man-eater*-ului, am fost nevoit, totuşi, să cred în fantome şi lucruri suprapământeşti, căci într-un luminiş mic, pe care trebuia să-l străbat, mi-a ieşit deodată înainte… prinţesa moartă de care vă vorbeam. În acelaşi veşmânt pe care-l purtase când am dat de ea, în urmă cu doi ani, în palatul cel vechi – cu acelaşi chip fermecător, care se vedea prin vălul desfăcut – dar acum avea ochii deschişi, nişte ochi de o frumuseţe cum n-am mai văzut. Rămăsei încremenit, în vreme ce servitorul meu Ruko răcni de spaimă şi sări repede îndărăt. Îl mai auzii câtva timp alergând prin desiş, apoi se făcu tăcere şi eu rămăsei nemişcat în faţa apariţiei, care-mi părea că vine din altă lume. Nu

izbutii să mă dezmeticesc din uimirea ce mă cuprinsese. Teama, ba chiar groaza puse încet stăpânire pe mine. Să vezi aşa deodată o femeie moartă de cine ştie cât timp, că te priveşte stăruitor cu ochii ei mari, misterioşi!… Brusc ea ridică braţul şi zise apăsat: „Nu te mai duce în junglă, căci altminteri îţi vei pierde sufletul!” Auzind glasul acela omenesc vrui să fac un pas înainte, dar deodată mi se puse o ceaţă pe ochi. Făptura moartei părea să crească la nesfârşit… încă odată mai auzii glasul ei, venind de departe, din cer: „Nu te mai duce în junglă!” Pe urmă pieri.

Gould tăcu şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Când îşi reveni puţin, Marian i se uită drept în ochi şi zise cu hotărâre:

— Foarte interesant, domnule Gould. Asta înseamnă că aţi făcut cunoştinţă pentru prima oară cu o otravă indiană care paralizează nervii şi înrâureşte atât de mult asupra spiritului, încât până şi un om puternic, neînfricoşat şi energic ca dv., a început să creadă în fantome. Sau credeţi cu adevărat şi acum, când sunteţi cu mintea limpede, că mumia aceea s-a trezit din morţi, ca să vă interzică vânatul prin junglă?

Vânătorul privi cu gura căscată la prietenul meu.

— Pe Dumnezeul meu, domnule Farrow, la asta nu m-am gândit niciodată, zise el apoi. Dar daţi-vă şi dv. seama de situaţia mea: am pătruns într-un palat vechi, de care mă prevenise servitorul meu viteaz, am descoperit acolo mumia unei prinţese indiene şi după doi ani moarta îmi apare deodată înainte şi-mi vorbeşte!… Aveţi dreptate, vreo otravă trebuie să mă fi adus în starea aceea de lipsă de voinţă, altminteri, aş fi dat de rostul lucrurilor. Aşa, însă, mi-a fost teamă într-adevăr să mă mai duc la vânat în jungle, căci mereu îmi stătea înaintea ochilor chipul frumoasei prinţese moarte.

— În sfârşit, bine că v-aţi vindecat de această boală a minţii – zise Marian, mulţumit. Acum trebuie să aflăm pentru care pricină, v-a apărut prinţesa moartă. În primul rând, însă, e nevoie să cunoaştem motivul de ce v-a poruncit să nu mai călcaţi prin jungle. După părerea mea, aici e sâmburele tainei. Fantoma aceea v-a oprit să mergeţi în toate junglele, domnule Gould, dar eu aş susţine că e vorba numai de jungla unde aţi descoperit vechiul palat. Asta înseamnă că acolo nişte indivizi se îndeletnicesc cu ceva ce nu trebuie să afle nici un alt om. Şi ca să-i sperie pe curioşi, se folosesc de aceste „fantome”, la care mai adaugă şi vreo otravă pentru nervi.

— Bravo! strigă inspectorul Austin. Bine le-ai ticluit d-ta, domnule Farrow! Fireşte că aşa trebuie să fie! Dar cum putem da acum de urmele bandei?

— Foarte simplu: să dăm târcoale prin junglă, unde se află palatul acela vechi – răspunse Marian, calm – şi să-l cercetăm cu luare aminte.

— Vă voi călăuzi eu, domnilor – zise Gould – cum să ieşim însă –

fără a ne primejdui – din vila mea? Am simţământul că am fost înconjuraţi de duşmani, care nu se vor da în lături de la nimic ca să ne facă de petrecanie.

Marian părea dus pe gânduri; privea în grădină, sau mai bine zis spre cer, căci nici nu lua în seamă potecile şi tufişurile care ar fi putut ascunde vreo primejdie pentru noi.

— Fără-ndoială – zise el după câteva clipe – ne pândesc, dar or să se-nşele în privinţa noastră. Atenţie!

Odată cu ultimul cuvânt, ridică repede revolverul. Glonţul ieşi prin geam şi afară, la vreo douăzeci de metri de bungalow, se stârni o mişcare sălbatecă în frunzişul unui copac bătrân, apoi, după câtva timp, un trup negricios alunecă de-a lungul trunchiului şi rămase în iarbă.

— Aşa, ăstuia i-am făcut de petrecanie! zise prietenul meu, liniştit, în timp ce ne ridicarăm, speriaţi. Dar nu putem cuteza încă să ieşim din casă. Dacă nu mă-nşel a fost Duba, care a vrut să ne otrăvească la hotel, de altfel, mă aşteptam la aşa ceva!

Pe când vorbea încă slobozi un a doilea glonţ, dar nu-l culcă la pământ pe celălalt indian, îmbrăcat numai cu un şorţ alb, care se rostogolise repede din copac şi după ce zăbovi puţin, lângă Duba, o rupse de fugă. De nimerit, însă, tot trebuie să-l fi nimerit puţin.

— Păcat! făcu Marian, necăjit. Ar fi trebuit să trag mai repede. Dacă nu mă-nşel, Duba nu ne va mai putea spune nimic, căci al doilea Indian îl va fi amuţit pentru totdeauna. Acum putem ieşi fără teamă, căci nu cred să mai fie şi alte iscoade.

Marian se apropiă de uşa sfărâmată, încălecă hoitul tigrului mort, merse pe coridor până la terasă şi coborî scara în grădină.

Se ţinea dârz şi părea neînfricat, dar eu îl cunoşteam bine şi băgai de seamă că era cu ochii-n patru. Dar nimic nu se mişcă şi ajunserăm cu bine la trupul negricios care stătea nemişcat la rădăcina copacului.

Marian fu cel dintâi lângă dânsul, se aplecă asupra-i. Apoi zise:

— E Duba. Şi a fost înlăturat din cale după cum bănuiam. Indianul acela care a izbutit să fugă, i-a împlântat cuţitul în inimă când a sărit jos. Şi glonţul meu l-a rănit grav şi ar fi murit în orice caz, dar ne-ar mai fi putut da lămuriri înainte de a închide ochii.

— Păcat! zise şi Austin. Ce facem acum?

— Pentru moment stăm bine – răspunse Marian – indianul care a fugit va căuta să ajungă cât mai repede la vechiul palat din junglă, ca să dea de veste bandei de acolo. Trebuie să ne folosim de timpul acesta ca să ajungem şi noi acolo pe drumul cel mai scurt. Domnule inspector, probabil că nu puteţi lipsi de la slujbă, pentru a ne însoţi. Cereţi vă rog domnului Gould să vă descrie drumul şi veniţi-ne în ajutor dacă veţi vedea că întârziem prea mult. Întocmiţi şi procesele-verbale asupra celor întâmplate până acum şi puneţi să fie luat de aici

Duba!

— Bine, domnule Farrow, se va face totul – făgădui Austin – pe Pongo şi Maha îi luaţi cu dv.?

— Fireşte, ei nu trebuie să lipsească.

Gould dădu repede instrucţiunile cuvenite servitorului său Saku, apoi străbăturăm grădina, ieşirăm în stradă şi făcurăm semn unui taximetru.

— Mergem întâi la hotelul dv., domnilor – zise inspectorul – şi în cursul drumului domnul Gould îmi va descrie calea în junglă.

Vânătorul schiţă o hartă mică şi Austin spuse îndată că era lămurit. Marian, care privise cu interes harta, zise:

— Cred că am putea merge cu maşina până în apropierea junglei, domnule Gould. Economisim mult timp cu asta şi o luăm şi înaintea indianului pe care-l presupun în drum spre vechiul palat.

— Bine zici – încuviinţă Gould – putem face cel puţin treizeci de kilometri pe o şosea bună, apoi nu ne mai rămân de străbătut decât cinci kilometri prin junglă.

— Foarte bine – zise Marian – atunci îl oprim chiar pe şoferul acesta. Rămâne deci cum ne-am înţeles, domnule inspector: dacă până peste trei zile nu suntem îndărăt sau nu vă dăm de ştire, ne veniţi în ajutor cu câţiva oameni.

— Puteţi avea deplină încredere – făgădui Austin.

— Aşa. Uite c-am ajuns.

Intrarăm repede în hotel, ca să-i luăm pe Pongo şi pe Maha. Şi după ce ne despărţiră, de inspector, pornirăm cu maşina pe şosea către nord-vest.

III
MISTERE…

Şoseaua ducea la-nceput printre ogoare de porumb şi plantaţii de cafea, apoi începu să urce şi în cele din urmă dădurăm de pădure seculară, cu liane şi mărăciniş între copacii groşi.

Când arborii se mai răriră puţin şi începură să se vadă şi beţe de bambu, Gould ceru şoferului să oprească. Coborârăm, plătirăm maşina şi-l urmarăm pe vânător care o luă pe o potecă îngustă, care abia se vedea şi care ne duse în cea mai sălbatecă parte a pădurii.

Când ne îndepărtarăm o bucată bună de şosea, Gould zise în şoaptă:

— Acum sunt iarăşi omul dinainte, domnilor. Vă puteţi bizui pe mine în toate privinţele. Aici în junglă mă simt ca la mine acasă şi cunosc toate primejdiile ei. Peste un ceas vom ajunge la luminişul unde se află vechiul palat. Atunci vom vedea ce fel de fantome îşi fac veacul pe acolo.

— Or fi fantome cu chip de om – zise Marian, glumeţ – asta se vede şi din faptul că această potecă e foarte bine întreţinută, ceea ce înseamnă că este des umblată şi după cum ştie oricine, fantomele nu prea obişnuiesc să meargă pe poteci! Când vom ajunge în apropierea luminişului cu pricina, te rog să ne dai de veste, domnule Gould, ca să ne putem feri de eventualele capcane sau semnale de alarmă pe care le-or fi instalat acolo duşmanii noştri. Va fi mai bine atunci ca Pongo s-o ia înainte, căci lui nu-i scapă nimic.

— Fireşte că aşa voi face – încuviinţă Gould.

Porni repede înainte, urmat de noi, iar Pongo şi Maha veneau la urmă.

Întorcându-mă într-un rând spre ei, îl văzui făcând o mutră foarte serioasă; tocmai observase cu atenţiune o tufă de la dreapta potecii şi când băgă de seamă că mă întorsesem spre dânsul, şopti:

— Massers, aici nu bine.

Marian şi Gould, care auziseră şi ei cuvintele lui, rămaseră îndată locului şi priviră spre tufa de scaieţi arătată de Pongo.

— Crengi este uscat – mai zise uriaşul – fost tăiate şi puse acolo. Pongo crede că şi aici este potecă.

Acum, că ne atrăsese Pongo atenţia, băgarăm şi noi de seamă că o fâşie îngustă a tufei era uscată. Şi când camaradul nostru apucă binişor ramurile şi le dădu în lături, văzurăm prin spărtură o altă potecă ce ducea de-a dreptul spre miazănoapte.

— Ciudat! mormăi Gould. Poteca asta nu răspunde în luminiş. Ce facem acum?

Marian privi îngândurat poteca atât de dibaci acoperită, apoi zise:

— Cu siguranţă că această cărare e în legătură cu misterul din vechiul palat. Se prea poate ca puţin mai sus să facă o cotitură, pentru că apoi să meargă paralel cu drumul acesta, spre luminiş. În orice caz, trebuie s-o cercetăm, altminteri ne putem pomeni cu duşmanii în spinare. De aceea propun să ne despărţim. Cel mai nimerit ar fi ca eu cu Robert să cercetez drumul nou, în vreme de dv., domnule Gould, să ieşiţi repede cu Pongo în luminiş şi să ne aşteptaţi acolo.

Vânătorul nu se împotrivi acestei propuneri, astfel, că noi doi trecurăm îndată prin deschizătura din tufă, apoi aşezarăm la loc crengile, pentru ca nimeni să nu poată ghici că pătrunsesem acolo.

Marian păşea înaintea mea.

Deodată, pe când mergeam cufundat în gânduri, auzii la stânga un ţipăt de pasăre cum nu mai auzisem niciodată. Se repetă de patru ori, la intervale regulate, apoi se făcu linişte deplină.

Ne opriserăm imediat. Marian se-ntoarse acum spre mine şi şopti:

— Asta a fost cu siguranţă semnalul unei iscoade care ne-a zărit şi a dat de veste apropierea noastră sau a lui Gould. Trebuie să ne aşteptăm la surprize, Robert. Mai curând cred că Gould şi Pongo au

fost observaţi, căci poteca asta ascunsă de aici n-o fi atât de bine supravegheată. Să mergem mai repede căci se poate ca tovarăşii noştri să fie în primejdie.

După câtva timp poteca făcu o cotitură spre stânga. Marian nu greşise, deci, în presupunerile sale: şi pe drumul acesta ajungeam ma misteriosul palat în care se afla mumia prinţesei.

În toiul goanei prietenul meu se opri brusc şi ridică puţin braţul. Stătui şi eu locului şi privind înaintea mea văzui luminişul cu pricina, în mijlocul căruia se înălţa palatul pe jumătate năruit.

Neliniştiţi, privirăm în jurul nostru, Gould şi Pongo trebuiau şi ei să fi ajuns… Se ţineau atât de bine ascunşi, sau duşmanul îi şi luase în primire?

După câtva timp Marian îmi şopti:

— Drumul pe care urmau să vie camarazii noştri trebuie să fie pe stânga. Rămâi aici, eu mă duc să fac cercetări!

Nu mai avui răgaz să-i răspund, căci el şi ieşise în luminiş şi furişându-se pe marginea desişului porni spre stânga. Făcui câţiva paşi înainte şi nu-l pierdui din ochi, cu pistolul gata pregătit.

Se opri se uită cu încordare în desiş, apoi dădu din umeri şi se înapoie.

— Haide! zise el. Probabil că au fost înhăţaţi. Am văzut ramuri frânte şi frunze rupte. Trebuie să pătrundem în palat şi să-i căutăm acolo.

— Dar cum l-or fi dat gata pe Maha? zisei eu. Crezi într-adevăr, c-au şi fost aici?

— Am observat semne care nu lasă nici o îndoială că s-a dat o luptă – răspunse Marian. Duşmanii s-or fi folosit şi aici de vreo otravă care le-a răpit cunoştinţa. Ia te uită, poţi vedea şi tu, o dâră… Au fost târâţi în palat, nu încape nici o îndoială. Hai repede, nu mai şovăi!

Străbăturăm luminişul şi ne apropiarăm de vechiul palat. Câteva clipe numai şi stăteam în faţa intrării, care avea o uşă străveche de metal verzuie.

— Să facem înconjurul palatului! îmi şopti Marian. Poate găsim altă intrare. Asta de aici nu-mi prea place…

Merserăm cu băgare de seamă în jurul zidurilor vechi. Pe dreapta dădurăm – la vreun metru şi jumătate deasupra pământului – de o deschizătură de fereastră, prevăzută cu un grilaj de bronz, artistic lucrat. Marian puse mâna şi smuci de el, trăgându-l cu uşurinţă afară, căci marginea zidului era năruită. Cu băgare de seamă prietenul meu scoase grilajul de tot şi-l aşeză pe pământ.

Prin deschizătură văzurăm o încăpere mică şi goală. Peste drum de fereastră era despărţită de o perdea grea. După ce Marian se încredinţă că nu există nici un fel de semnal de alarmă acolo, se strecură înăuntru prin deschizătură.

Îl urmai şi după câtva timp, rămaserăm nemişcaţi unul lângă altul, căci auziserăm un zgomot ciudat, a cărui pricină nu ne-o puteam lămuri.

Era un bocănit regulat şi înăbuşit, care făcea să se cutremure zidurile vechi. Punând mâna pe perete simţii bine loviturile regulate.

— Pare să fie o maşină – şopti Marian în cele din urmă – una dintr-acelea pusă în mişcare cu mâna, căci aici n-au de unde lua forţă motrice. Ia să vedem ce-o mai fi şi asta!

Păşi spre perdea şi o dădu în lături ca de o palmă. Eu venisem lângă dânsul şi privind peste umerii lui, văzui o sală mare şi joasă, cu tavanul susţinut de coloane groase de marmoră.

Despre sala aceasta ne vorbise Gould şi acum ochii mi se aţintiră la fotoliul ale cărui braţe se terminau cu capete de păsări cu ochi mari.

Speriat, apucai pe Marian de braţ, căci în fotoliu stătea… Prinţesa moartă. Chipul ei nu era acoperit de văl şi trebuie să mărturisesc că rar am văzut un obraz atât de fermecător de femeie.

Multă vreme privirăm la făptura nemişcată, până când Marian şopti:

— Haide!

Intrarăm în sală, după ce ne lăsarăm puştile lângă perdea, ca să nu fim stingheriţi de ele.

Marian păşi îndată spre fotoliu şi eu îl urmai, de voie, de nevoie.

Mumia era cât se poate de bine conservată, căci prinţesa moartă părea numai adormită. Din apropiere frumuseţea ei era şi mai vădită şi Marian părea şi el fermecat de minunăţia acestui chip, căci se dădu înapoi, scoţând un oftat.

Cât p-aci să se poticnească, dacă nu i-aş fi prins repede braţul. În podeaua de marmoră era o mică adâncitură şi când Marian nimeri cu piciorul într-însa, văzurăm cu uimire că era umplută cu un praf alb. Imediat prietenul meu se aplecă, vârî mâna în praf şi, fluierând mulţumit, ridică un inel greu de bronz care se afla în adâncitura aceea, sub stratul gros de praf alb.

Trase cu toată puterea de inel şi o lespede mare de marmoră se ridică încetişor. Era însă foarte grea şi atunci vârâi repede pistolul meu în deschizătură, ca să-l ajut.

Un zgomot slab mă făcu să mă-ntorc brusc şi Marian se ridică şi dânsul îndată, lăsând binişor lespedea să cadă la loc. Fusese un hârâit metalic, în apropierea noastră.

Dar nu se vedea nimeni… Prinţesa moartă stătea liniştită în fotoliu ei, perdeaua prin care intraserăm atârna nemişcată în jos şi uşa mare de bronz de la intrare era încuiată.

— O fi vreun semnal de alarmă legat de lespedea asta – îmi şopti Marian – acum duşmanii noştri vor fi ştiind că suntem aici. Ascultă… maşina aia nu mai funcţionează. Dar nu ne mai rămâne alegere,

trebuie să pătrundem prin chepengul acesta în pivniţele palatului. Hai de-mi ajută să ridic lespedea!

Apucă iarăşi veriga şi trase cu toată puterea de ea, în vreme ce eu mă aplecasem ca să-l dau o mână de ajutor. Auzii lămurit un foşnet ca al unei rochii de mătase grea. Şi mă-ntorsei brusc.

Tresării speriat, căci prinţesa moartă deschisese ochii, nişte ochi mari, întunecaţi, în formă de migdală, care mă străfulgerau. Braţu-i drept ieşise afară din faldurile veşmântului ei alb şi în mână ţinea… un pistol cât toate zilele.

Instinctiv vrui să duc mâna la armă, dar trupul îmi era cuprins de o amorţeală de care nu mă puteam scutura. Vrui să-l strig pe Marian, dinţii însă îmi erau încleştaţi.

Privii ţintă în ochii mari şi negri ai prinţesei moarte, apoi ea dispăru încetişor din faţa mea, părând că se topeşte în ceaţă.

Atunci putui deodată să-mi mişc iarăşi mădularele şi îngrozit, exclamai:

— Mariane, ce-a fost asta?

Îmi trecui încet mâna peste ochi, vălul se risipi şi înaintea mea stătea, tăcută şi nemişcată… prinţesa moartă.

— Duşmanii noştri ne-au dat o mică dovadă de mijloacele lor – răspunse Marian, fără să se turbure. N-a fost nimic alta decât o înşelătorie. Ai auzit hârâitul când a dispărut făptura cu pistolul? Ia seama, nu te apropia! mă preveni el, văzând că vreau să păşesc spre fotoliu. Drăcovenia aceea pare să fi fost stropită din scaun.

— Drăcovenia? Stropită din scaun? Ce vrei să spui cu asta? întrebai năucit, în vreme ce mă holbam la prinţesa moartă.

— Spuneam doar că e o înşelătorie – zise Marian – dar acum hai de-mi ajută, căci lespedea e foarte grea.

Mă scuturai repede din înmărmurire şi mă avântai să dau o mână de ajutor camaradului meu. El ridicase până la jumătate lespedea grea. Cu puteri unite o dădurăm peste cap şi lumina lămpilor noastre de buzunar căzu pe o scară îngustă de piatră, care ducea în pivniţele vechiului palat.

Jos totul era cufundat într-o linişte de moarte. Marian îşi pregăti revolverul, îndreptă lumina lămpii în adâncime şi începu să coboare încet. Mai aruncai o privire temătoare spre prinţesa moartă apoi îl urmai pe prietenul meu.

Tot chibzuind la cele întâmplate, mintea mi se lumină dintr-odată. Marian spusese doar odată că Gould fusese adus în starea aceea de amorţeală, cu ajutorul vreunui praf otrăvitor. Nouă ni de întâmplase la fel şi praful cu pricina fusese suflat dintr-una din multele ornamente ale fotoliului. Din pricina aceasta mi se aşezase şi un văl pe dinaintea ochilor şi în vremea asta dispăruse iarăşi fantoma, presupusa femeie moartă cu pistolul.

Marian se opri iarăşi şi îndreptă lumina asupra peretelui din faţa sa. Văzui de sus că înclina capul, încordându-şi auzul. Făcând la fel auzii un zgomot nelămurit, a cărui pricină nu mi-o puteam explica. Dar sunetul se maia uzi odată, mai tare; mă speriai, căci era geamătul dureros al unui om, ce se auzea dindărătul zidului gros.

— Pongo şi Gould! fu cel dintâi gând al meu şi privii cu înfrigurare la peretele dindărătul căruia străbăteau tonurile acelea.

Marian pipăia cu atenţie fiecare crăpătură a lespezilor de piatră până ce, în cele din urmă, auzii un hârâit slab. Marian îşi scoase apoi cuţitul, îl vârî într-o crăpătură şi împinse înăuntru unul din blocurile uriaşe.

Lumină în deschizătură, se dădu înapoi şi-mi şopti în sus:

— E prinţesa moartă, Robert, mai bine zis imaginea ei fidelă, care a îndreptat asupră-ne pistolul şi n-a cutezat să tragă. Presupun că pentru motivul acesta a fost pedepsită de bandă. Păcat, nu i se mai poate ajuta deloc şi-a dat ultima suflare. Poate că ar fi fost în măsură să ne spună unde se găsesc Gould şi Pongo.

— Nu ne-am putea furişa în încăpere prin deschizătură? întrebai. De acolo dăm poate mai curând de bandă, decât dacă am fi nevoiţi să mai căutăm aici. Dacă duşmanii au înjunghiat-o de curând pe fată, atunci trebuie să se mai afle pe aproape.

— Deschizătura e foarte mică – răspunse Marian – şi după cât se pare nu există nici o ieşire din încăperea în care se află moarta. Să ne întipărim însă în minte această ieşire, pentru caz de nevoie. Deocamdată, trebuie să cercetăm încăperile de aici de jos. Dintr-acolo s-a auzit zgomotul maşinii şi tot acolo vom afla explicaţia misterului. Uite, întipăreşte-ţi blocul acesta de piatră… dacă apeşi pe crăpătura aceasta, piatra se înfundă înăuntru. Acum hai să mergem!

Cufundat în gânduri, fui cât p-aci să mă ciocnesc de Marian, care ajunsese la capătul scării şi examina pereţii gangului îngust, în care ne aflam.

Nu se mai auzea nici un zgomot, după care să ne fi putut orienta, astfel că ne venea greu să ne hotărâm încotro să ne îndreptăm.

Chepengul se afla în mijlocul sălii celei mari, aşa că îndărătul fiecăruia din cei patru pereţi se putea să fie o încăpere. Dar nu puteam şti dacă erau în legătură între ele.

— Voi încerca să găsesc o deschizătură în peretele acesta de aici – zise Marian, în cele din urmă – el răspunde spre apus, deoarece poarta mare de intrare se afla exact spre răsărit şi presupun că îndărătul sălii în care tronează faimoasa mumie, se mai află alte încăperi, căci de afară clădirea arăta mai lungă decât sala. Aşa că şi de aici trebuie să dăm în încăperile subpământene din dos. Ah, asta e foarte bine… e acelaşi fel de încuietoare simplă ca la încăperea mică în care zace moarta.

Un hârâit slab se auzi odată cu ultimele cuvinte ale lui Marian şi acum el împinse încetişor în afară o uşiţă îngustă, alcătuiră din câteva blocuri de piatră împreunate.

Din fericire, greutatea asta mare se mişca fără nici un zgomot. Când uşa fu îndeajuns deschisă, văzurăm o încăpere mare, pe care lampa lui Marian n-o putea lumina decât în parte.

Prietenul meu păşi prin deschizătura îngustă şi tocmai vroiam să-l urmez, când deasupra mea se auzi o bubuitură de credeam că se năruie tot palatul.

Privii repede în sus, văzui deasupra-mi întunerec beznă şi când îndreptai lampa într-acolo, lumina căzu pe lespedea grea de marmoră, pe care o dădusem peste cap sus în sală.

Acum duşmanii vor întreprinde vreun atac viclean, ca să ne aducă în puterea lor. Îi comunicai repede cele întâmplate lui Marian care se întoarse îndată şi după scurtă chibzuială el zise:

— Haide, trebuie să căutăm repede o ieşire din încăpere pe aici, înaintea noastră.

Ieşii şi eu grabnic prin deschizătura uşii Marian închise la loc canatul greu, apoi îndreptarăm lumina lămpilor în ambele părţi prin încăpere. Aceasta era goală şi blocurile de piatră păreau acoperite cu un strat gros de mucigai.

— Hm... făcu Marian, îngrijorat, să ieşim repede din această încăpere. Ah, stăm prost...

IV
O CAPCANĂ DRĂCEASCĂ

EXCLAMAŢIA SPERIATĂ a lui Marian era întemeiată căci în peretele din stânga, pe care ţineam îndreptată lampa mea, alunecă, hârşâind, un canat lat spre înăuntru.

O lumină tulbure ne izbi în faţă şi imediat ne stinserăm lămpile. Când canatul greu de piatră fu deschis larg, văzurăm cu groază că deschizătura era închisă de gratii groase verticale, care erau atât de apropiate unele de altele încât un om nu s-ar fi putut strecura printre ele.

Ce era mai ciudat şi mai ameninţător, în acelaşi timp, era că îndărătul acestor zăbrele se afla o încăpere mică, pătrată, care primea lumina zilei de sus. Podeaua era o apă turbure, în vreme ce de cealaltă parte erau de asemenea zăbrele, îndărătul cărora tocmai se dădea înapoi şi acolo o parte mare a zidului.

Când deschizătura fu cu totul liberă, două făpturi ieşiră la iveală din întunerecul încăperii şi atunci nu mă putui opri să nu strig.

— Pongo, domnule Gould!

Da, erau cei doi camarazi ai noştri care se uitau năuciţi la noi.

Gould râse şi zise:

— După cum văd, domnilor, nici dv. nu v-a mers mai bine ca nouă. În apropierea luminişului am fost ameţiţi cu o otravă şi vârâţi apoi în carcera asta întunecoasă.

— Noi ne-am vârât singuri – spuse Marian – dar unde a rămas Maha?

— Nu ştiu – zise Gould – o fi fost şi el ameţit cu otravă. Poate c-o fi în altă carceră. Dar ce-o să facă acum cu noi duşmanii noştri?

Atunci se auzi un glas, fără să-l putem vedea pe cel ce vorbea:

— Cât despre asta să n-aveţi grijă, domnilor, o să-nceapă îndată reprezentaţia. Cine pătrunde în tainele noastre trebuie să moară. Odată l-am prevenit pe domnul Gould prin prinţesa moartă, dar el a venit iarăşi, aşa că şi-a pecetluit soarta. Şi odată cu el şi ceilalţi domni. Ghepardul dv. e legat de un copac afară şi o să ne fie de folos după ce s-o obişnui cu noi. Şi acum o să vie sfârşitul; cred c-o să-mi fiţi recunoscători dacă vom începe cât mai curând.

Privii la Marian care avea o mutră foarte gravă. Îmi şopti:

— Robert, uită-te repede dacă uşa de piatră pe care am închis-o îndărătul nostru se mai poate deschide. Mă tem că a şi fost zăvorită cu ajutorul vreunui mecanism.

Mersei repede înapoi şi constatai că presupunerea lui Marian era îndreptăţită: uşa fusese zăvorâtă.

— Ah, diavolii ăştia! scrâşni prietenul meu când mă întorsesem la el şi-l comunicai cum stau lucrurile.

— Ce este? întrebai repede.

Şi când Marian arătă cu mâna printre zăbrele, la apa din faţa noastră, pricepui.

Apa urca încetişor, depăşi curând marginea bazinului şi se revărsă în încăperea în care ne aflam.

— Vor să ne înece ca pe nişte guzgani – spusei eu – dar poate găsim o cale de scăpare până nu e totul pierdut.

În aceeaşi clipă Gould strigă din partea cealaltă a bazinului cu apă:

— Acum trebuie să înotăm, domnilor, ceea ce cred că nu va fi prea plăcut.

— Nu asta ar fi partea cea mai rea – zise Marian – dar mă tem că vom primi vizite foarte neplăcute. A! Uite pe cel dintâi, dar de pe fund mai urcă şi alţii.

Văzui cu groază ivindu-se deodată căpăţâna unui crocodil în apa negricioasă şi alţii ieşeau la suprafaţă de pe fundul bazinului.

— Ptiu, drace! exclamă Gould. Vecinătatea asta nu e deloc plăcută. Din fericire, însă, târâtoarele nu pot ajunge la noi prin zăbrele; aşa că nu suntem ameninţaţi decât de înec.

Apa ne ajunse la genunchi şi din ce în ce se înălţa mai repede.

Marian nu slăbea din ochi crocodilii care înotaseră până la zăbrele

şi-şi vârau boturile scârboase printre ele. Patru reptile erau în partea noastră şi prietenul meu întrebă:

— Domnule Gould, câţi crocodili sunt în partea dumitale?

— Doi – răspunse englezul – mai mulţi nu văd. Avem noroc că nu pot pătrunde printre gratii.

— Nu te bucura prea repede – zise prietenul meu – n-aş putea jura, dar ce se petrece nu-mi place de fel. Degeaba n-or fi aceşti şase crocodili în bazin. Mă tem…

Îşi rupse vorba şi clătină capul – probabil că nu vroia să ne sperie zadarnic.

Pongo dispăruse de lângă zăbrele, de partea cealaltă. Probabil că vroia să caute o ieşire. Îmi zisei că încercarea lui era singurul lucru înţelept în clipa de faţă.

Spusei repede lui Marian că vroiam să mai cercetez odată pereţii carcerei noastre dar în loc să mă ajute, după cum mă aşteptam, prietenul meu dădu din cap şi urmă să supravegheze crocodilii.

Nu-l pricepeam deloc pe Marian, aşa că mă-ntorsei şi păşii spre uşa pe care intrasem. Zadarnic încercai, însă, să deschid uşa cu ajutorul cuţitului de care mă foloseam acum ca de o pârghie. Noroc că lama cuţitului era din oţel tare, altminteri s-ar fi rupt.

Necăjit, mă îndreptai spre peretele din faţa gratiilor. Plimbai lumina lămpii peste blocurile de piatră şi vârâi cuţitul în fiecare crăpătură, dar nu descoperi nici un chepeng secret.

În cele din urmă găsii însă un loc care-mi părea a fi altfel decât celelalte. Lovii cu mânerul cuţitului şi auzii sunând a gol. Începui să cercetez mai amănunţit acest loc.

Când împinsei cu cuţitul mai tare în piatră, văzui că aceasta se fărâmiţa şi ciocănind mereu făcui o găurică în care cuţitul pătrunse deodată până-n plăsele. Blocul enorm de piatră era gol pe dinăuntru.

Mă folosii de lama cuţitului ca de o pârghie şi fărâmiţai toată suprafaţa dinăuntru a pietrei. Îndărătul deschizăturii care se făcuse, văzui un gang îngust şi scund, al cărui capăt nu se zărea însă în lumina lămpii mele.

Cercetai în grabă celelalte pietre, dar, spre dezamăgirea mea, constatai că erau masive şi prinse bine una de alta.. Probabil că odată se afla aici o uşă din pietre găunoase, care apoi fusese zidită însă cu blocuri masive şi numai unul rămăsese gol, acela pe care-l găsisem eu.

Deschizătura făcută de mine nu era destul de mare ca să îngăduie trecerea unui om printr-însa. Se afla cam la înălţimea pieptului şi deodată îmi dădu în minte că prin asta aveam o scurgere minunată pentru apa, care ameninţa să ne înece. Poate că gangul era destul de lung ca să poată primi cantităţi însemnate de apă, poate că ducea undeva afară şi atunci dejucam planul duşmanilor noştri, care urmăreau să ne înece.

Mulţumit mă întorsei şi abia acum observai că apa se urcase în vremea asta până la coapse. Mersei printr-însa până la Marian care stătea tot nemişcat în faţa grilajului şi privea ţintă la crocodili.

Când fui lângă el şi-i spusei că făcusem o deschizătură prin care s-ar putea scurge apa, prietenul meu dădu numai din cap şi… Trase deodată amândouă revolverele. Apoi îmi spuse foarte serios:

— Robert, acum e într-adevăr în joc viaţa noastră. Dacă nu vom trage bine, ne aşteaptă o moarte grozavă în boturile crocodililor.

Fără să vreau aproape scosei şi eu revolverele şi întrebai mirat:

— Mariane, ce ai? Îţi spuneam doar că din partea apei nu mai trebuie să ne temem.

— De apă n-am nici o grijă – zise Marian – dar nu ştiu dacă observi că gratiile se mişcă din loc. Curând vor veni crocodilii la noi şi atunci nu va mai fi nici o scăpare, ştii prea bine asta.

Mă trecură fiori reci prin şira spinării. Într-adevăr, băgai de seamă şi eu acum că spaţiile dintre zăbrele deveniseră mai mari. În trei locuri drugii se împreunau şi văzui lămurit că se apropiau în răstimpuri şi fireşte că prin asta spaţiile dintre ele şi drugii alăturaţi se făceau tot mai mari.

Pricepui îndată planul lui Marian: prin împuşcături bine ţintite trebuia să răpunem dihăniile în bazin, înainte ca gratiile să se fi depărtat într-atât încât ele să se poată strecura în carcera noastră.

— Să ocheşti bine! mai zise Marian odată. Presupun că indienii vor îndepărta îndată drugii unul de altul, imediat ce vor cădea primele noastre gloanţe. Voi da instrucţiuni şi lui Gould, apoi va trebui să tragem repede.

Ridică amândouă revolverele şi făcu demn dincolo. Vânătorul pricepu îndată că era vorba de ceva deosebit şi strigă cu glas coborât:

— Din păcate mi-au luat armele. Dar Pongo şi-a păstrat cuţitul de rechini. Ce s-a întâmplat?

— Robert, acum trebuie să tragem asupra celor doi crocodili de colo – zise Marian – ia-l tu la ochiu pe cel din stânga, eu îl voi lua pe cel din dreapta. Domnule Gould – strigă el apoi dincolo – gratiile se apropie. Trebuie să răpunem dihăniile. Foc, Robert!

Eu şi ţintisem asupra crocodilului care înota dinspre stânga. Acum detunară împuşcăturile noastre. Slobozii două gloanţe într-acolo, apoi îmi îndreptai repede armele asupra crocodilului din faţa noastră şi trăsei de asemenea câte două gloanţe în fiecare căpăţână. În clipa următoare părea să se fi stârnit iadul în bazin. Reptilele biciuiau apa cu cozile, prefăcând-o în spumă şi nu mai puteam vedea ce se petrece acolo. Furăm nevoiţi să ne dăm înapoi până la peretele din fund al carcerei noastre, ca să nu ne ajungă stropii de apă.

Reptilele păreau să fi fost grav rănite, căci gloanţele noastre aveau mare putere de pătrundere.

Deodată tresării îngrozit. Marian bănuise şi el această drăcovenie nouă. Cu mare zgomot drugii de fier căzură şi prin deschizăturile lăsate se apropiau tot mai mulţi cei patru crocodili furioşi care fuseseră pe partea noastră.

Chiar dacă nu ne-ar mai fi putut sfâşia, dar o singură lovitură cu coada lor grozavă ar fi fost deajuns să ne rănească grav. N-aveam cum să ne ferim din calea lor, căci cele patru corpuri ocupau întreaga lăţime a încăperii.

Mai erau la cel mult doi metri de noi. Lângă mine auzii detunând armele lui Marian. Descărca glonţ după glonţ şi imediat ridicai şi eu revolverul, căci un glonţ bine ţintit, care ar fi ucis una din reptile, ar fi putut însemna salvarea noastră.

Înainte ca să mai trag eu, vâltoarea se şi potolise. Gloanţele lui Marian îşi făcuseră datoria. Unul din crocodili se liniştise cu totul, cel de lângă dânsul mai lovea obosit cu coada.

Acum când apa nu mă mai stropea în obraz, era uşor pentru mine să le viu de hac şi celorlalţi doi crocodili, cu gloanţe bine ţintite.

Îmi încărcai pistoalele golite şi Marian care făcea acelaşi lucru, îmi strigă agitat:

— Robert, repede dincolo, trebuie să dăm ajutor!

Văzui cu groază că în carcera camarazilor noştri cei doi crocodili se zbăteau cu furie. Probabil că gloanţele noastre nu-i răniseră destul de grav.

Trebuia să înotăm cât mai repede prin apa adâncă. Nu puteam recunoaşte trupurile lui Pongo şi Gould, căci încăperea în care se aflau era umplută de stropii de apă pe care-i ridicau crocodilii. La întâmplare nu puteam trage, deoarece s-ar fi putut să-i nimerim pe camarazi.

Pe când ne strecuram printre zăbrele, privirăm în sus şi văzurăm cerul albastru deasupra noastră. Galeria pe fundul căreia se afla bazinul avea ziduri netede, dar crăpăturile dintre pietre erau destul de adânci ca să ne uşureze căţărarea.

Capetele a doi Indieni priveau peste marginea galeriei, când îndreptarăm însă în sus pistoalele, dispărură fulgerător. Înotarăm pe spate mai departe, luptând cu valurile care dădeau năvală din carcera camarazilor noştri.

Când ajunserăm, în cele din urmă, la gratiile de dincolo, vâltoarea se mai potolise. Unul din crocodili trebuia să fi murit de pe urma rănilor; celălalt se zbătea în partea din dreapta a carcerei.

Deodată se ivi Pongo la stânga noastră lângă crocodilul care stătea acum liniştit. Ţinea în mână cuţitul enorm, privi câteva clipe cu atenţie cealaltă târâtoare, apoi se afundă brusc.

— Dumnezeule, vrea să atace crocodilul cu cuţitul! exclamai eu, îngrozit.

Şi în aceeaşi clipă mişcările dihaniei deveniră şi mai furioase. Erau însă spasmurile morţii, căci în cele din urmă trupul uriaş se linişti sub apă.

Camaradul nostru negru izbutise, într-adevăr, să ucidă cu cuţitul, pe sub apă, cele două reptile rănite.

V
RĂSPLATA CUVENITĂ

INTRASEM ÎN CARCERA celor doi camarazi. Gould ne zâmbi, îşi şterse fruntea şi zise:

— Ce să zic, Pongo al dv. e un om cum nu întâlneşti al doilea. De, trebuie ca cineva să fie un Pongo pentru ca să atace şi să ucidă reptilele sub apă, în această încăpere strâmtă.

— Nu greu – mormăi uriaşul, stingherit – crocodili fost nimeriţi bine de *Massers.*

Nu era timp acum să-i exprimăm recunoştinţa noastră, căci aveam ceva mai grabnic de făcut şi anume să căutăm a ieşi cât mai repede din încăperile subpământene ale vechiului palat.

— N-ar fi bine să ne căţărăm în sus? propusei eu, când înotarăm din carceră, în bazinul adânc.

— Fireşte că aşa vom face – zise Marian, imediat – eu mă voi căţăra cel dintâi, iar tu, Robert, trebuie să rămâi la urmă, ca să-i ocroteşti pe camarazi cu arma. Sau dă domnului Gould unul din revolverele tale, ca să nu fie cu totul dezarmat. Pongo are cuţitul lui de rechini.

Răsuflând uşurat, vânătorul luă arma pe care i-o dădui.

— Robert, tot e mai bine să rămâi tu până la urmă – zise Marian – uite, ai aici marginea bazinului, pe care poţi sta foarte bine.

Apa îmi ajungea până la şolduri, căci duşmanii noştri n-o opriseră, dar din fericire nu putea urca mai sus, fiindcă se scurgea prin deschizătura din zid făcută de mine.

Camarazii mei ne căţărară cu îndemânare. Aveau destule adâncituri şi ieşituri îi zid, de care să se poată încleşta. Indienii nu se mai arătau, totuşi când Marian ajunse la creastă, întinse mai întâi pălăria în vârful armei, apoi se săltă în sus şi sări dincolo.

Gould şi Pongo îl urmară şi eu tocmai vroiam să vâr înapoi revolverul în brâu, ca să mă caţăr la rândul meu, când băgai de seamă că apa începu să scadă repede.

În acelaş timp se stârni un curent, care mă mătură pur şi simplu de pe locul meu şi mă trase în carceră. Văzui cu uimire că uşa prin care intraserăm era deschisă acum.

Mă ţinui cu toată puterea pe marginea deschizăturii din zid, căci apa căuta să mă târască cu ea. Nu era deloc uşor, căci valurile dădeau năvală cu o putere nestăpânită înăuntru. Dar apa începu să scadă

repede şi când avui iarăşi pământ sub picioare, văzui cu spaimă că îndărătul uşii era o groapă mare în pământ, prin care tocmai se scurgea, gâlgâind, ultimul rest de apă. Dacă nu m-aş fi încleştat cu toată puterea, aş fi fost târât ca un dop în vâltoare.

Nu mai stătui mult pe gânduri, ci sării peste groapă, spre scara care ducea în sus. Ştiam bine că nu voi putea ridica singur lespedea grea de piatră pe care o închiseseră duşmanii în urma noastră, dar eram hotărât să mă târăsc prin deschizătura îngustă îndărătul căreia zăcea prinţesa moartă. Bănuiam că de acolo voi ajunge în sala cea mare.

Găsii repede lespedea care închidea intrarea, sării peste moartă şi pe partea cealaltă a galeriei pusei mâna pe o manivelă de metal, care, după părerea mea, trebuia să deschidă intrarea spre tron.

Mă înşelasem însă, căci când răsucii manivela, se dădu înapoi lespedea de piatră în care era fixată şi văzui înaintea mea o încăpere mare care primea lumină prin nişte deschizături foarte înguste, zăbrelite, din tavan.

Atunci îmi dădui seamă imediat că descoperisem taina indienilor. În dreapta încăperii era o maşină mare de tipărit, care era pusă în mişcare cu mâna; în faţa ei, pe jos, se aflau coşuri mari, umplute cu foi tipărite.

Mă strecurai repede prin deschizătură, mă apropiai de maşină şi din fiecare coş luai câteva foi, pe care le vârâi în buzunar. Vrui să mai cercetez ce mai ce mai era prin încăpere, când auzii un zgomot slab îndărătul maşinii.

Scosei repede revolverul şi mă strecurai în jurul maşinii. Domnea acolo aproape întunerec, din care pricină nu putui vedea nimic – apoi, însă, auzii iarăşi zgomotul slab, metalic, smulsei cu mâna stângă lampa din buzunar şi îndreptai lumina spre peretele din dreapta.

Văzui acum că o bucată de zid, de mărimea unei uşi, se mişca. Stinsei repede lampa, aşteptai câtva timp, până presupusei că uşa e bine deschisă, apoi aprinsei din nou lampa.

Văzui doi indieni, privind speriaţi în lumina vie. Unul din ei se reculese repede, duse mâna la brâu şi scoase o ţeavă scurtă pe care o duse la gură.

Pricepui îndată că e vorba de primejdioasa ţeavă de suflat şi trăsei fulgerător. Indianul scoase un strigăt, lăsă braţul în jos, apoi alunecă îndărăt ca un peşte în apă şi, înainte să mă pot repezi la el, uşa de piatră se închise la loc.

Sării prin încăpere şi mă târâi iarăşi în galeria îngustă în care zăcea indiana moartă, iar deschizătura dindărătul meu o închisei la loc cu lespedea de piatră.

Luminai acum tavanul şi văzui o mică adâncitură, în care apăsai vârful unui cuţit. Se auzi un zgomot slab, apoi tavanul se dădu în lături. Văzui acum că era o lespede subţire de piatră, care lăsa liberă o

încăpere potrivit de mare.

Când mă ridicai, scosei o exclamaţie de mirare, văzând în faţa mea deschizături mici, prin care puteam privi… în sala unde intrasem la început. Mă găseam deci de-a dreptul sub tron, al cărui postament era gol.

Tocmai vroiam să mă întorc, când îi văzui pe camarazii mei venind după perdeaua pe unde trecusem şi eu cu Marian. Prietenul meu avea acum în mână puşca lui, iar Gould revolverul pe care i-l dădusem eu. Mao băgai de seamă că Englezul avea iarăşi armele sale.

— Staţi pe loc! le strigai eu. Viu prin jilţul acesta. Sunt însă diferite mânere şi s-ar putea să vă stropesc otrava în faţă.

Mă uitai cu luare aminte la toate mânerele acelea şi alesei pe cel mai mare, deoarece îşi spuneam că fundul fotoliului trebuia să se dea peste cap.

Când răsucii însă mânerul, avui o surpriză. Îndărătul meu peretele se dădu în lături şi ieşi la iveală o firidă îngustă, iar în acelaşi timp tavanul de deasupra mea se lăsă repede în jos, ca un ascensor.

Sării cu grabă în firidă, altminteri m-ar fi turtit lespedea ce cobora. Şi asta fu salvarea mea, căci ciudatul ascensor se opri abia când lespedea de piatră – care până atunci alcătuise tavanul încăperii – se găsea la picioarele mele.

Şi acum văzui cu uimire că în faţa mea se afla tronul, iar pe el… prinţesa moartă. Instalaţia aceasta fusese aşezată acolo pentru ca mumia să poată fi schimbată cu o femeie vie.

Speteaza scaunului se dădu în lături, când apăsai pe un resort care îmi atrase atenţia.

Luai repede jos mumia şi o aşezai lângă mine în firidă.

După aceea mă lăsai în fotoliu, ridicai iarăşi speteaza şi pipăii braţele. Găsii repede pe dreapta manivela care punea în mişcare mecanismul ascensorului şi mă pomenii urcând cu repeziciune.

Camarazii mă întâmpinară cu glume când mă văzură ivindu-mă în locul prinţesei moarte, dar deveniră serioşi după ce sării în grabă de pe fotoliu şi le strigai:

— Repede afară! Am descoperit taina palatului şi am împuşcat un indian. Mă tem că acum au să distrugă palatul.

Camarazii nu-mi mai puseră nici o întrebare, ci se-ntoarseră în grabă şi prin fereastra ale cărei gratii le scosese Marian, părăsirăm imediat vechea clădire.

— Acu trebuie să-l căutăm pe Maha – zise Marian – apoi să ne adăpostim undeva, de unde să putem ţine sub ochi palatul. Se prea poate să ai dreptate, Robert şi să distrugă clădirea. Dar ce-ai descoperit?

— O maşină de tipărit şi coşuri pline cu foi imprimate. Am luat câteva din ele.

— Ah! făcu Gould. Asta o să-l bucure foarte mult pe inspectorul Austin. De multă vreme ţara e împănată cu tipărituri aţâţătoare împotriva administraţiei engleze. Tipografia clandestină n-a putut fi găsită, însă.

— Aşa trebuie să fie! încuviinţă Marian. De aceea se şi folosea de fantomă ca să păstreze taina vechiului palat. Şi d-ta, domnule Gould, erai mereu supravegheat, ca nu cumva curiozitatea să te îndemne să mai vii odată pe aici…

— Aha, a şi început! îl întrerupse Gould.

Un trosnet înăbuşit se auzi între zidurile vechi, apoi un al doilea, mai tare şi simţirăm lămurit că pământul se cutremură sub picioarele noastre.

Ne şi aflam pe marginea luminişului şi văzurăm că prin ferestrele palatului ieşea un fum gros, verzui, care însă era gonit în partea cealaltă, de un curent de aer.

Apoi, deodată, toată clădirea părea că începe să se clatine. Zidurile se crăpau, bolovani enormi se rostogoleau, după aceea vechiul palat se prăbuşi cu un zgomot asurzitor.

Când aceasta se potoli, Marian zise:

— Un mormânt uriaş pentru biata femeie care a fost nevoită să joace aici rolul prinţesei moarte. Odihnească-se în pace! Noi însă trebuie să căutăm să-i prindem pe cei doi Indieni. Mai întâi să-l căutăm pe Maha!

Dar credinciosul ghepard veni singur. Auzise glasul lui Marian şi în desişul de lângă noi răsună un lătrat vesel. Prietenul meu pătrunse repede în frunziş şi curând ieşi de-acolo cu Maha.

— Şi acum să înconjurăm luminişul! orândui Marian.

Porni cu ghepardul înainte. Merserăm şi noi încetişor de-a lungul desişului, cercetând cu luare-aminte fiecare tufă.

Deodată, Pongo, care mergea îndărătul lui Marian, scoase o exclamaţie înăbuşită şi arătă spre o tufă deasă, pe lângă care prietenul meu şi trecuse.

— Aici fugit duşmani, *Massers!* zise el.

— De unde ştii asta, Pongo? întrebă Marian, mirat.

— Duşmani grăbit tare – răspunse uriaşul – înfipt aici creangă de la altă tufă.

Vârî mâna în tufă şi scoase afară o creangă înfrunzită, ruptă de curând. Era din alt soi de tufă, dar abia acum observai şi eu mica deosebire a frunzelor, care nu-i scăpase lui Pongo.

Ne strecurarăm repede prin tufiş, unde era o potecă îngustă. Fugarii trebuie să fi trecut de foarte curând pe acolo, după cum dovedeau şi picăturile de sânge care nu se uscaseră încă în aerul fierbinte.

— Trebuie să fie cu puţin înaintea noastră – zise Marian – să fim cu băgare de seamă!

Marian şi Pongo o şi luaseră cu câţiva paţi înainte şi noi ne grăbirăm să-i ajungem.

Deodată prietenul meu se opri şi ridică mâna. Ne apropiarăm încet şi uitându-ne peste umărul lui văzurăm o privelişte interesantă. Era acolo un mic luminiş în mijlocul căruia se afla un iaz; pe marginea acestuia stătea îngenunchiat un Indian, căruia un al doilea îi bandaja braţul. Erau cei doi căutaţi de noi, care nu putuseră fugi prea repede, căci glonţul meu zdrobise braţul unuia.

Deodată, înainte ca noi să putem întreprinde ceva, un trup uriaş zbură în luminiş. Se năpusti asupra celor doi Indieni şi-i culcă la pământ. Câteva ţipete şi zvârcoleli, pe urmă amândoi rămaseră nemişcaţi.

Tigrul uriaş stătea deasupra victimelor sale, dar deodată păru că ne-a simţit, căci se-ntoarse brusc, se holbă la noi o clipă şi se pregăti de săritură.

Două împuşcături detunară. Gould trăsese şi omorâse fiara.

— Aşa – zise el, mulţumit – clipa asta o aştept de doi ani. Acesta e vestitul *men-eater*, de care vă vorbeam, domnilor.

Îngroparăm pe cei doi indieni, care erau aproape sfâşiaţi în bucăţi, apoi pornirăm înapoi spre Mysore, pe jos.

După câţiva kilometric. Însă, pe şosea, ne ieşi înainte o maşină, în care se afla inspectorul Austin.

Ne urcarăm în automobile şi povestirăm poliţistului cele întâmplate. El fu foarte mulţumit de isprava noastră, căci foile ce le adusesem cu noi dovedeau că descoperisem tipografia secretă care dăduse multă bătaie de cap până atunci Englezilor.

Mai rămaserăm două zile în Mysore, apoi plecarăm mai departe, spre noi aventuri – încheie doctoral Bertram.

Observații

[←1]

Taur cu cocoaşă.

Aventurile submarinului Dox 152

Hans Warren

I
ÎN VECHIUL GOA

— NE ÎNTOARSERĂM FULGERĂTOR – începu să povestească doctorul Bertram – căci în imediata noastră apropiere se prăbuşi cu zgomot asurzitor un bloc uriaş de marmoră; se prăvălise de sus de tot din zidul vechiului palat în faţa căruia stăteam.

Câteva bucăţi mici ale blocului sfărâmat ne atinseră picioarele, care din fericire erau apărate de jambierele de piele, în vreme ce altele na vâjâiră deasupra capetelor.

— Am scăpat ieftin – zisei eu, râzând, după ce norul de praf se potoli – dacă nam fi rămas numai două clipe în faţa vechiului zid de piatră, am fi ajuns pe lumea cealaltă. Noroc că Pongo şi Maha au rămas în casa guvernatorului, căci de sigur că el ar fi mers îndărătul nostru, ca de obicei şi l-ar fi nimerit blocul acela.

Marian făcea o mutră foarte serioasă şi privi cu luare aminte în sus spre zidul de unde se prăvălise blocul. Probabil că descoperise ceva care nu-i plăcea deloc. Ba mă cam speriai chiar, când îl auzii murmurând:

— Da, Robert, ai dreptate, numai două secunde să fi întârziat… Omul de colo de sus ar fi trebuit să împingă marmora în jos niţel mai devreme.

— Ce? făcui eu, înmărmurit. Un om a prăvălit blocul? L-ai văzut? Şi de ce ar fi făcut-o?

— De văzut n-am văzut pe nimeni – răspunse prietenul meu, tot privind cu atenţiune în sus – dar îţi închipui şi tu că bolovanul ăsta greu de o sută de kilograme nu putea să cadă de la sine. Trebuie să-l fi împins un om voinic.

Uluit de-a-binelea, tocmai vroiam să-l întreb pe Marian cine putea avea interes să ne omoare, când un al doilea bolovan se înclină cam deasupra noastră pentru ca apoi să se prăvălească şi el.

Săririm fulgerător în lături şi blocul se prăbuşi cu zgomot între noi. Instinctiv închisei ochii repede şi-mi acoperii faţa cu mâinile. Cu greu îmi putui înăbuşi un ţipăt de durere atât de tare îmi loviră mâinile bucăţi din marmora sfărâmată.

Mă mai dădui înapoi cu câţiva paşi, apoi luai mâinile de la ochi şi privii în sus spre palat – dar nu văzui pe nimeni.

Un om slab de îngeri ar fi crezut, poate, că umblau strigoi prin vechiul palat, în care nu mai locuia nimeni din anul 1759, când portughezii, din motive igienice şi-au mutat administraţia la Panjim (Noul Goa). Nu ştiam însă că îndărătul balustradei înalte de piatră, care împrejmuia acoperişul, stătea la pândă un om, care vroise să ne prăpădească.

— Rămâi tu aici, Robert – îmi spuse Marian – şi uită-te în sus! Eu

voi căuta să ajung pe acoperiş şi să pun mâna pe ticălosul acela.

Înainte ca să pot spune ceva, prietenul meu o şi zbughise în intrarea dărăpănată a palatului. Nu mă simţi deloc la largul meu văzându-mă singur pe drumul plin de gropi, acoperit cu dărâmături. Dar mai mult mă stăpânea îngrijorarea de Marian, decât teama pentru mine.

În timp ce nu pierdeam din ochi marginea balustradei înalte mă gândeam de ce-or fi fost întreprinse atentatele acelea împotriva noastră. Până atunci nu venisem în contact decât cu guvernatorul din Goa, care ne oferise imediat găzduire în casa lui. Ne cunoştea de mult, din descrierile aventurilor noastre apărute în toate ziarele Indiei.

În după-amiaza trecută sosisem în Panjim, pentru ca să ne folosim de dimineaţa aceasta în scopul de a vizita vechiul şi părăsitul Goa. Ne interesau monumentele culturale ale trecutului, deci şi oraşe vechi, chiar dacă erau în ruină. Ca acest Goa.

Dar cui să-i treacă prin gând că numai după o jumătate de ceas de la sosire, vom fi atacaţi cu blocuri de marmoră de sute de kilograme, pe strada principală a acestui oraş părăsit.

Trăsei repede revolverul, căci văzui lămurit trecând în grabă o făptură întunecată, mică, prin spărtura făcută între cele două blocuri de marmoră prăvălite.

Prea târziu, însă! Omul o zbughise repede ca un viezure.

— Atenţiune, Marian! strigai cât mă ţinea gura. A luat-o spre stânga!

Nu ştiam unde se afla prietenul meu, dar ţineam să-l previn că omul ascuns îl văzuse şi pregătea, probabil, vreo drăcie împotriva lui.

Încordat la culme ascultai să prind vreun zgomot înăuntru acestui palat pe jumătate năruit, care să-mi dea de veste că cei doi potrivnici se încăieraseră. Dar nu se auzi nimic.

Deodată tresării. În palat răsună o bubuitură de parcă s-ar fi prăbuşit toată clădirea. Nori groşi de praf începură să iasă prin deschizăturile uşilor şi ferestrelor şi rostogolit de pietre grele dovedea că o mare parte a palatului trebuie să se fi năruit.

— Mariane eşti rănit? răcnii cât putui.

Se scurseră câteva clipe, fără să capăt vreun răspuns. Repetai întrebarea, dar şi de data asta rămase zadarnică.

Atunci luai hotărârea să pătrund în palat şi tocmai ridicasem piciorul să fac primul pas, când detună o împuşcătură. Recunoscui îndată, după sunet, că era pistolul lui Marian şi un ţipăt puternic, ce venea de pe acoperiş, îmi dovedi că prietenul meu nu-şi greşise ţinta.

Fără voie ridicai şi eu arma şi în aceeaşi clipă sus, prin dreptul spărturii largi, trecu iarăşi în grabă făptura pe care o văzusem mai înainte. Acum însă fui eu mai repede, slobozii un glonţ şi iarăşi răsună un ţipăt colo sus.

Dar cu toate că fusese de două ori rănit, individul dispăru fulgerător de repede îndărătul balustradei ocrotitoare.

După câteva minute, Marian se ivi în spărtură. Cu pistolul în mână privi în jur, dădu din cap spre mine, apoi dispăru şi el spre dreapta, îndărătul balustradei.

După cinci minute, prietenul meu se ivi deodată dintr-o clădire dărăpănată şi ea pe jumătate, care se afla mai încolo, în dreapta palatului. Veni repede spre mine, privind cu atenţie şi încordare spre acoperişurile clădirilor de pe ambele laturi ale străzii. Deoarece se ţinea chiar în mijlocul străzii, pricepui îndată că se aştepta la rostogolirea altor bolovani.

— Hai să plecăm mai bine din oraşul acesta blestemat, zise el când fu lângă mine. Duşmanul nostru a dispărut, ieşi trebuie să fie grav rănit. Am urmărit dâra de sânge pe care a lăsat-o, dar aceasta încetase brusc, fără să fi fost vreo ascunzătoare prin apropiere. Individul trebuie să fi avut deci vreun ajutor. Găsind în apropiere o scară care ducea în jos în casa din care m-ai văzut ieşind, am crezut de cuviinţă să părăsesc cât mai curând locul primejdios.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – mai bine să ne întoarcem mai târziu, aducând cu noi câţiva oameni. Guvernatorul Otario ne va pune la dispoziţie, cu siguranţă, soldaţi sau poliţişti.

— Asta fără doar şi poate – replică Marian – dar nu cred să aibă vreun rost treaba asta.

În vreme ce vorbeam, străbăturăm în grabă strada largă. Ne roteam privirile în jur, ne-ntorceam din când în când, dar nu puturăm zări nici o făptură, nici o umbră.

În cele din urmă, trecurăm de ultimele case dărăpănate ale vechiului oraş. Ne oprirăm şi ne întoarserăm, ca să mai privim odată acoperişurile caselor ce mai stăteau în picioare.

— Mariane – zisei – duşmanul nostru era un om mărunt. Cu toate acestea părea să fie foarte puternic, de vreme ce cu toate că l-am rănit amândoi, tot a mai putut fugi. L-ai văzut mai de aproape?

— Da; înainte de a provoca prăbuşirea unei părţi mari din tavanul sălii, sub care mă aflam tocmai i-am zărit o clipă capul. Atunci am sărit repede în lături şi astfel am scăpat de moarte. Probabil că e chinez, după cum mi-am putut da seama în grabă!

— Ciudat! făcui eu. Ce-o fi căutând el în oraşul ăsta vechi şi ruinat? Şi ce taine o fi păzind, că a vrut să ne ucidă? S-o fi făcut numai pentru că văzuse că noi cercetăm cu mult interes vechile clădiri sau te pomeneşti că ne cunoaşte?

— Nu-mi vine să cred asta – spuse Marian, îngândurat – suntem aici abia de ieri şi nici n-am fost primiţi oficial, ci am venit doar cu scrisoarea de recomandaţie către guvernator. Bănuiesc că palatul acela vechi în faţa căruia stăteam ascunde o taină care trage greu în

cumpănă, altminteri n-ar fi încercat să ne ucidă. Mă gândesc dacă n-ar fi bine totuşi să ne înapoiem şi să cercetăm cu amănunţime vechea clădire. Fireşte că pentru a îndepărta bănuielile ne vom vedea de drum acum şi ne-ntoarcem apoi pe altă cale.

Pornirăm voiniceşte la drum şi merserăm atâta până nu mai puteam fi văzuţi din oraşul acela vechi; cotirăm pe urmă spre apus şi dădurăm de golful Murmagao. De-a lungul plajei ne-ntoarserăm înapoi.

Când ajunserăm la cele dintâi case ruinate ne târârăm în patru labe mai departe. Trebuia să ne apropiem de vechiul palat, pe la spatele lui, căci necunoscuţii noştri duşmani de sigur că pândeau în strada principală.

Ne îndreptarăm cu atenţiune spre o uliţă îngustă, care mergea paralel cu strada principală. Dădurăm de o căsuţă, care se ţinea încă bine. Marian se opri şi zise cu glas scăzut:

— Aici suntem în apropierea vechiului palat, Robert. Dacă mai înaintăm douăzeci de metri, vom fi în spatele lui, dar în acelaşi timp vom fi şi noi văzuţi. Mi se pare însă ciudat că această casă de aici e atât de bine întreţinută. Ah, vezi tu, crăpăturile astea au fost, după cât se pare, tencuite nu prea de mult timp. Robert, eu cred că am găsit o ascunzătoare secretă spre bârlogul bandiţilor – căci bandiţi or fi, fără îndoială. Hai să intrăm!

— Dar cu băgare de seamă! îl prevenii eu. Indivizii care îşi fac veacul pe aici îşi vor fi asigurat ascunzătoarea prin capcane.

Ne îndreptarăm spre intrarea casei. Marian se opri în faţa uşii şi cercetă zidul. O deosebită atenţiune, arătă pentru pragul larg, făcut dintr-o lespede de piatră.

În cele din urmă întinse piciorul drept, dar nu atinse pragul şi şopti peste umăr:

— Mai bine sărim peste lespede, Robert. Se prea poate să fie în legătură cu vreun semnal de alarmă; sau te pomeneşti că ascunde vreo capcană sub ea.

Trase după el celălalt picior şi iată-l stând la intrarea casei. Prin deschizătura uşii şi câteva găuri mari din tavan pătrundea destulă lumină în încăpere. Era mică, cu deschizături de uşi de ambele părţi.

Podeaua era din lespezi mari de piatră, foarte netede. Dar şi asta îmi dădu de bănuit şi când prietenul meu porni înainte, îl prevenii:

— Mariane, încearcă fiecare lespede înainte de pui piciorul pe ea. Nu am încredere în ele, căci par prea noii.

— Fireşte – răspunse Marian – nici mie nu mi-ar plăcea să mă pomenesc că mă afund pe negândite. Rămâi mereu aproape de mine ca să ne putem ajuta la nevoie unul pe altul.

Sării şi eu pragul lat şi rămăsei atât de aproape de Marian, că-l puteam ajunge cu braţul întins. Prietenul meu încerca întâi cu piciorul

fiecare lespede, înainte de a păşi pe ea.

Fui cam dezamăgit că nici o lespede nu se afunda, dar în acelaşi timp mă cuprinse şi oarecare nelinişte Simţeam că e o primejdie ascunsă în această încăpere şi-mi părea cam ciudat că nu dădeam de ea.

Ajunserăm până-n mijlocul încăperii. Marian încercase iarăşi una din lespezi şi acum punea piciorul pe ea. Eu mă aflam pe lespedea dindărătul lui şi tocmai priveam înapoi spre intrare, părându-mi-se că aud acolo un zgomot slab. Deodată răsună o bubuitură, apoi e ele două lespezi pe care stăteam noi se afundară, ne ciocnirăm unul de altul şi neavând de ce să ne prindem alunecarăm într-o groapă destul de mare.

Căderea noastră fu de scurtă durată, ne afundarăm numai vreo trei metri, astfel că izbitura nu fu prea tare, cu toate că picarăm tot pe piatră. În clipa când ajunserăm la fund, cele două lespezi se înălţară cu repeziciune şi se închiseră deasupra noastră.

— Frumoasă afacere! rosti Marian, după câteva clipe. La asta nu m-aş fi aşteptat. Probabil că stătea vreunul la pândă şi a pus în funcţiune capcana, când ne aflam noi deasupra ei.

Râsei necăjit, apoi scosei lampa de buzunar, ca să cercetez încăperea. Şi când lumina căzu pe pământ în faţa noastră, cu greu îmi putui înăbuşi un ţipăt de spaimă.

În imediata noastră apropiere se căsca o groapă adâncă şi rotundă, căptuşită bine cu tencuială. Puţin ar fi lipsit şi am fi căzut amândoi într-însa. Aducea cu o fântână şi norocul făcuse să cădem pe marginea ei.

Îndreptând lumina înăuntru, văzui la vreo cinci metri adâncime sclipind apă. Ne-am fi înecat ca nişte şoareci în cursă dacă am fi căzut în groapa aceasta.

— Ptiu drace! scrâşnii eu. Cum ieşim acum de aici? Până sus nu e mult, poate izbutim să deschidem lespezile alea.

Marian îşi scoase de asemenea lampa de buzunar şi îndreptă lumina spre tavan.

— Cu neputinţă – zise el apoi – aici pe dinăuntru nu e nici un zăvor sau broască, aşa că nu putem înlătura lespezile grele. Şi pereţii par de asemenea să fie de nepătruns. Uite şi aici par să fie crăpăturile tencuite de curând.

— Atunci trebuie să ne pregătim să murim de foame – nu? zisei eu, ironic. Frumoasă perspectivă, n-am ce zice!

— Păi eu cred că Pongo ne va căuta cu Maha, dacă o vedea că întârziem prea mult – răspunse Marian – şi fără îndoială că o să ne găsească.

— Şi or să pice cu siguranţă şi dânşii în această capcană afurisită – mormăii eu – şi când or cădea amândoi în fântână asta, n-o să-i mai

putem nici măcar salva.

Marian se apropiase de marginea fântânii şi privii gânditor înăuntru, la lumina lămpii de buzunar, apoi zise încet:

— Robert, ia vino-ncoace! Mă-nşel eu sau se vede în oglinda apei colo jos o mişcare uşoară, regulată?

Mă apropiai repede de el şi privii suprafaţa sclipitoare. Da, Marian avea dreptate, oglinda rotundă a apei se mişca la intervale regulate, ca şi cum stratul acela de apă ar răsufla.

Când încuviinţai, Marian dădu din cap mulţumit şi zise:

— Atunci duşmanii noştri necunoscuţi au făcut o mare greşeală. Eu cred că nu vom mai rămâne mult timp în închisoarea aceasta. Hai, trebuie să coborâm în fântână!

II
ÎN LUPTĂ CU GUZGANII

MĂ UITAI ÎNMĂRMURIT la prietenul meu, crezând că glumeşte. El îmi ghici gândul, căci zise:

— Nu glumesc deloc. Trebuie să coborâm în fântână dacă vrem să ieşim din această încăpere. Din mişcarea regulată a apei deduc cu siguranţă că ea se află în legătură cu marea. Depărtarea până la golful Murmagao e de vreun kilometru. E foarte cu putinţă ca prinţii de odinioară din Bidşapur, cărora le aparţinea Goa cu sute de ani în urmă, să fi făcut acest canal subpământean.

— Şi vrei să înoţi o mie de metri sub pământ? întrebai eu, batjocoritor. Cred că n-o să izbutim.

— N-ai băgat de seamă că acolo, la stânga, se află o mică deschizătură în peretele fântânii? spuse prietenul meu. Şi-apoi trebuie să mai vezi că oglinda apei se află adesea mai sus, căci până la o anumită dungă pietrele fântânii sunt umede; asta înseamnă dunga pietrele fântânii sunt umede; asta înseamnă că apa se urcă atunci când vine fluxul. Acum a început refluxul, aşa că deschizătura va deveni mai mare; deci cu siguranţă că vom putea ţine capetele deasupra apei.

— Poate să ai dreptate – zisei eu, şovăind – dar nu ştim cât e de adâncă apa şi dacă gangul n-o fi cumva închis prin gratii. Când vom fi jos, nu mai putem ieşi de acolo.

— Foarte adevărat – încuviinţă Marian – de aceea voi coborî eu întâi. Tu să-mi dai drumul în jos ţinându-mă de brâu, aşa că mă voi afunda numai puţin. Sau, mai bine: ne legăm unul de altul brâurile şi mă voi putea întoarce înapoi dacă nu găsesc tunelul pe care-l presupun şi nu e chip de trecut prin el. Dar hai să nu pierdem vremea!

Cu aceste cuvinte Marian îşi şi desprinse brâul, scoase din el armele şi celelalte mărunţişuri pe care le purtam în buzunăraşe şi le puse jos. Făcui la fel, apoi legarăm unul de altul cele două brâuri şi astfel

căpătarăm o curea de vreo doi metri, pe care Marian îşi putea da drumul în jos fără teamă.

— În caz că voi găsi tunelul – îmi spuse el – va trebui să legi împreună armele noastre şi celelalte lucruri şi să mi le laşi în jos, înainte de a sări şi tu. Şi acum vezi de ţine-mă bine!

Cu multă băgare de seamă prietenul meu îşi dădu drumul de-a lungul curelelor. Eu mă întinsesem pe pântece pe ghizdurile fântânii, ţinui curelele până ce Marian atinsese capătul, apoi dădui drumul în jos, cât mă ţineau braţele.

Picioarele lui Marian ajunseseră în apă până la genunchi. Mai privi câteva clipe cu atenţiune spre deschizătura întunecoasă îndărătul căreia presupunea că se află tunelul, pe urmă dădu din cap spre mine şi se desprinse de curea.

Dispăru sub apă, ieşi iarăşi la iveală după câteva clipe şi strigă încetişor în sus:

— Galeria e adâncă de cel puţin trei metri, Robert, aşa că trebuie să înotăm până la coastă, dacă există un canal, după cum bănuiesc. Stai să văd eu îndată.

Înotă spre deschizătura neagră, care în vremea asta de mai mărise încă, dispăru în ea şi eu rămăsei într-o aşteptare încordată.

Deodată auzii un zgomot îndărătul meu, mă-ntorsei brusc şi plimbai lumina lămpii prin carcera noastră.

Mă cuprinse o scârbă amestecată cu spaima când văzui vietăţi cenuşii zbughind-o din faţa luminii.

Era o mulţime de şobolani. De unde veniseră? Examinasem doar cu multă atenţiune pereţii şi nu găsiserăm nici o crăpătură într-înşii.

Deodată pricepui! Asta era cu adevărat cruzime asiatică! Ni se lăsase alegerea între a ne arunca în fântână sau a fi mâncaţi de vii de aceste rozătoare scârboase.

Probabil că duşmanii noştri nu ne slăbeau din ochi şi ştiau că nu căzuserăm în fântână. De aceea dăduseră acum drumul guzganilor, printr-o deschizătură pe care o închiseseră repede la loc.

Şobolanii trebuie să fi fost tare flămânzi, căci după câteva clipe de şovăială se apropiară ameninţător de mine. Numai luminând repede în juru-mi îi puteam ţine niţel la distanţă.

Constatai însă că sperietoarea mea nu va folosi mult timp, căci rozătoarele păreau să fie înnebunite de foame şi văzui cu groază că se îngrămădeau pe partea pe care eram silit s-o las în întunerec, ca s-o luminez pe cealaltă.

Numărai vreo treizeci de vietăţi şi-mi spusei că nu va dura mult şi se vor năpusti, flămânde, asupra mea. Singur nu mă puteam apăra – trebuia să… fug.

Abia luai hotărârea aceasta, că începui să-mi îndes în buzunare lucruşoarele mai mărunte din brâurile noastre. Revolverele şi cuţitul

lui Marian le vârâi în sân. Cuţitul meu şi lampa le păstrai în mână. Apoi mă ridicai, alungai cu piciorul şobolanii care se apropiaseră mai mult, după care mă retrăsei iarăşi pe marginea fântânii.

Nu vroiam să cad, căci la adâncimea de numai trei metri a apei s-ar fi putut să mă izbesc de fund. De aceea mă sprijinii în coate pe ghizduri şi-mi dădui drumul binişor afund. Un guzgan mai înfometat, se vede, se apropiă repede de mine şi îşi înfipse cu sete colţii în braţul meu stâng. Înfuriat repezii cuţitul şi izbii să omor rozătoarea. Din pricina mişcării repezi îmi pierdui însă echilibrul şi alunecai. După câteva clipe mă şi aflam sub apă; mă ridicai iute iarăşi la suprafaţă şi înotai repede spre deschizătura întunecoasă în care intrase Marian. Aveam simţimântul neplăcut că guzganii vor sări după mine; se ştie că acest soi de rozătoare – era vorba de şobolanii rătăcitori – înoată foarte bine.

Lampa aprinsă o ţineam în gură – cum făcuse şi Marian înainte – iar cuţitul îl vârâsem alături de celelalte arme, în sân.

Deschizătura pe care o descoperise Marian părea să fie acoperişul boltit al unui gang. În timp de reflux complet, gangul acesta putea fi liber pe jumătate, sau chiar mai mult; acum apa scăzuse atâta că deasupra capului meu era un spaţiu de numai zece centimetri.

Înotai din răsputeri înainte. De Marian nici pomeneală; trebuia, deci, să fi înotat foarte repede. Când ajunsei însă la o cotitură a gangului, văzui înaintea mea un punctuleţ luminos, care se apropia în grabă.

Era prietenul meu, care se opri, scoase lampa din gură şi întrebă:

— De ce-ai intrat în apă, Robert? Acum nu ne mai putem întoarce. Şi prin canal nu e rost de trecut, deoarece la vreo sută de metri de aici un grilaj trainic ne închide calea. De ce n-ai rămas sus?

Scosei şi eu lampa din gură şi-i povesti cum stăteau lucrurile.

— Drace, atunci fireşte că trebuia să intri în apă! făcu prietenul meu. Hai să înotăm acum la grilaj şi cu puteri unite vom încerca a-l înlăturăm. Numai de-ar rămâne guzganii sus.

— La asta m-am gândit şi eu – spusei, înfiorându-mă. Dacă ne atacă în apă, atunci cred că suntem pierduţi.

Luarăm lămpile iarăşi între dinţi şi înaintarăm repede în jurul canalului. După câteva minute dădurăm de grilaj şi mă cam speriai văzând drugii groşi de fier, care păreau înfipţi adânc în zid.

— Mariane – spusei – piedeca asta n-o s-o putem înlătura atât de uşor; cu siguranţă că înainte de a face noi vreo treabă vine iar fluxul. Despre guzgani nici nu mai vorbesc. Probabil că singuri n-au să vină ei jos, dar o să-i împingă duşmanii noştri. Şi atunci fireşte că vor veni în canal.

— Asta îmi spuneam şi eu – zise Marian – dar nădăjduiesc că drugii de fier sunt mâncaţi la rădăcină de rugină şi slăbiţi de apă. Acolo

trebuie să încercăm să-i scoatem cu cuţitele noastre. Ai adus lucrurile?

— Fireşte – îl liniştii eu. Le am aici în sân. Cele două brâuri mi le-am petrecut repede în jurul trupului.

Marian îmi dădu o mână de ajutor să dezlegăm brâurile. Apoi ne ajutarăm unul pe altul să ni le încingem şi puserăm la loc în ele armele şi celelalte mărunţişuri.

Pe sub apă, prietenul meu dibui zidul, pe marginea stângă a grilajului. Eu mă ţinui cu mâna stângă de acesta şi din când în când îndreptai lumina lămpii îndărătul nostru în tunel, aşteptându-mă, cu spaima în suflet, să-i văd venind pe guzganii înfometaţi.

— Ah! exclamă Marian, triumfător, după câtva timp. Am bănuit eu. Aici sub apă drugii sunt foarte slăbiţi în zid. Cred că-i voi putea scoate. Încearcă şi tu dincolo, Robert!

Perspectiva aceasta îmi dădu curaj. Uitai cu totul de guzgani şi luând iar lampa între dinţi, pipăii zidul din partea mea sub apă şi găsii zăbrelele slăbite.

Cu ajutorul cuţitului începui să măresc deschizăturile, în număr de trei.

Marian, care ţinuse până acum lampa în buzunar o aprinse şi cercetă cu luare-aminte acei dintre drugii grilajului, care se afla deasupra apei.

— Trebuie să-l desprindem şi pe ăsta – zisei eu – şi atunci putem da în lături grilajul, aici, sus, atât cât să putem trece printr-însul. E drept că apa nu pare să ajungă până la locurile acelea, dar din pricina umezelii cred că tencuiala o fi şi ea şubredă. Eu am slăbit sub apă trei din locurile astea – tu de asemenea, nu?

— Da. Şi cred că va fi deajuns – îi răspunsei – ah, afurisiţii ăştia…

În câteva locuri de lângă mine se auziră plescăituri şi în acelaşi timp simţii două muşcături în spate. Veniseră şobolanii! Îngrozit mă-ntorsei şi lumina lămpii căzu pe cinci rozătoare cât pisicile, dintre care două mă atacaseră pe mine, iar trei pe Marian.

Repezii cuţitul şi izbutii să răpun pe cele două lighioane scârboase. Prietenul meu se apărase şi el bine, căci doborâse de asemenea doi şobolani. Al cincilea căzu răpus sub loviturile noastre unite.

— Slavă Domnului! exclamarăm amândoi în acelaş timp. Una din două: sau misterioşii noştri duşmani n-au mai alungat şobolani în apă, sau ceilalţi n-au înotat însă în tunel. Ptiu, drace! Neplăcuţi musafiri! Robert, tu nu slăbi din ochi tunelul îndărătul nostru, ţine lumina îndreptată mereu pe suprafaţa apei – asta nu o să-i lase pe ceilalţi să se apropie. În vremea aceasta eu o să-ncerc să desprind repede grilajul.

În timp ce prietenul meu se puse pe lucru cu înfrigurare, eu vegheam. Lampa mi-o prinsei de nasturele cel mai de sus al cămeşii. Şi iată-i venind repede prin apa, cap la pap, umplând aproape întreaga

lărgime a tunelului. Duşmanii noştri trebuie să-i fi zvârlit pe toţi dintr-odată în fântâna.

— Marian, dă-i drumul repede, vin strigai către prietenul meu.

Îmi virai cuţitul înapoi în brâu şi scosei un revolver. Şobolanii se opriră la vreo zece metri de mine şi înotau nervoşi de colo până colo.

Ca la o comandă începură deodată să se apropie. Ochişorii lor scânteiau lacomi în lumina lămpii.

— Mariane, repede, se apropie! strigai prietenului meu. Voi încerca să-i alung cu gloanţe.

Trăsei două focuri deasupra apei şi doi guzgani fură zvârliţi cât colo. Ceilalţi dispărură fulgerător.

Se afundaseră în apă şi acum se punea întrebarea dacă nu ne vor ataca pe acolo. Soiul acesta de şobolani sunt şi sub apă tot atât primejdioşi ca şi deasupra apei sau pe pământ.

Începui sa zvârl cu picioare dar nu simţii nici un şobolan apropiindu-se; probabil că, speriaţi de detunături, o rupseseră de fugă.

— Bravo! strigă Marian, care se-ntorsese repede. Acum cred că vom avea linişte câtva timp şi drugi aproape că i-am scos, aşa ca vom scoate împreună grilajul.

El se apucă iarăşi de lucrul lui, în timp ce eu nu slăbeam din ochi tunelul. Valurile stârnite de picioarele mele se potoliseră, dar curând văzui o mişcare în apă, la vreo treizeci de metri depărtare.

Ceva înota repede spre mine şi imediat ridicai iarăşi revolverul. Credeam că e un guzgan, băgai însă de seamă imediat că pentru o astfel de lighioană, mişcările erau prea repezi. Se apropiă până la vreo zece metri şi deodată simţii străbătut de un fior. Venea, un duşman mai primejdios ca treizeci de şobolani laolaltă.

Recunoscui trupul turtit şi vărgat al unui şarpe de apă, unul din acei şerpi primejdioşi, care mişună prin apele indiene. Soiul acesta atinge o lungime până lă un metru şi trei sferturi şi e cu atât mai primejdios cu cât omul nu se poate apăra destul de bine în apă. Pe când duşmanul e în elementul său.

— Un şarpe de apă! exclamai, îngrozit, când târâtoarea se năpusti spre mine.

Băgai de seamă că Marian făcu o mişcare repede, apoi slobozi un glonţ în fiorosul şarpe veninos.

De data asta glonţul dădu greş şi căzu în apă lângă reptilă.

Aceasta se afla numai la cinci metri de mine, când pistolul lui Marian detună iar. Glonţul lui nimeri şarpele în ceafă şi-l zvârli de peretele tunelului.

Câteva clipe se zvârcoli acolo cu turbare, apoi mişcările lui slăbiră şi în cele din urmă se duse la fund.

— Îţi mulţumesc, Mariane – izbutii eu să spun – a fost groaznic! Numai de n-ar mai veni alţii! Cum stai cu lucrul?

— Acum putem încerca să îndoim grilajul – răspunse el. Şi eu mă tem că duşmanii noştri vor zvârli jos alţi şerpi.

Ne unirăm puterile şi începurăm să tragem de grilaj; după o muncă încordată izbutirăm să-l îndoim şi înotarăm amândoi afară din temniţa aceea grozavă.

III
DIN NOU ÎN ORAŞUL CEL VECHI

ÎNOTARĂM DE ZOR şi nici o altă piedecă nu ni se mai ivi în cale. Aerul din tunel devenea tot mai proaspăt şi în acelaşi timp băgai de seamă că apa se mişca din ce în ce mai tare.

Marian, care îşi prinsese şi el lampa de nasturele de sus al cămăşii, stinse acum lumina; îi urmai pilda. Văzui acum sclipind în depărtare un punctuleţ luminos.

Ne încordarăm şi mai mult puterile şi curând auzirăm un freamăt slab, dar care se întărea tot mai mult, cu cât înaintam. Punctul luminos devenea în acelaşi timp mai mare, mişcările regulate ale apei se preschimbară în vălurele şi în cele din urmă, după ce trecurăm de o cotitură a tunelului, ne pomenirăm într-o peşteră stâncoasă, unde era o crăpătură care ducea sub cerul liber.

Înotarăm afară şi ajunserăm în mare. Ne îndreptarăm spre dreapta, căci trebuia să mergem spre Nord ca să ajungem în Noul-Goa. În curând furăm pe o plajă cu nisip alb.

— Aşa! făcu Marian, râzând. N-a prea fost o aventură plăcută!

— Acum să ne ducem la guvernator şi să-i povestim ce se petrece aici – propusei eu – ca să pună armata sau poliţia să cerceteze casa. Ticăloşiile astea trebuiesc răzbunate.

— Fără-ndoială – replică Marian – dar treaba asta o vom face chiar noi, căci cu soldaţi sau poliţişti n-o să ajungem la nici un rezultat.

— Care va să zică vrei să te mai întorci în oraşul acela vechi şi să te expui poate unor primejdii şi mai mari? făcui eu uimit.

— Fireşte – răspunse Marian – şi după cum te cunosc, cred că nu te vei da în lături să mă însoţeşti. Ba chiar am de gând să mai intru odată în căsuţa cu capcana aceea faimoasă, numai că de data asta vom lua măsuri de prevedere. Mi-am vârât în cap să descopăr taina şi pace!

— Perfect – zisei eu, înălţând din umeri – asta înseamnă că o să mai avem de-a face cu şobolanii şi şerpii de mare. Şi când vrei să faci a doua încercare?

— La noapte. Paznicii nu trebuie să ne vadă şi să dea de veste venirea noastră, astfel că şi primejdia va fi mai mică. Dar acum să ne aşezăm puţin aici la adăpostul stâncilor şi să ne uscăm hainele.

Ne întinserăm în nisipul cald şi razele fierbinţi ale soarelui uscară repede hainele noastre subţiri. Apoi pornirăm înainte pe plajă şi în

curând văzurăm ivindu-se casele din Noul-Goa.

Acum veneam din altă parte şi dădurăm mai întâi de nişte magazii lungi, la care ducea un canal potrivit de lat.

„Ne Lung, Expediţiuni”.

În litere enorme inscripţia asta se deosebea pe zidurile văruite cu alb. Vreun chinez harnic îşi crease aşa dar aici o însemnată întreprindere comercială, care trebuia să-i meargă bine, după cum dovedeau cele două şlepuri pe care le descărcau muncitori goi până la brâu. Hamalii aceştia, cărau în spinare baloturi mari, legate; erau chinezi, indieni şi câţiva negri.

Trebuia să mergem acum de-a lungul străzii care pornea de la mare. Datorită acestui fapt trecurăm prin faţa magaziilor şi a unei căsuţe curate, deasupra căreia atârna aceeaşi firmă. În casa aceasta erau, probabil, birourile, căci văzurăm capetele câtorva chinezi aplecate deasupra meselor. În faţa uşii stătea un galben înalt, în haine albe.

Individul ne măsură fugar cu privirea, apoi întoarse nepăsător ochii şi privi iarăşi înaintea lui, cum făcuse şi înainte de a ne fi zărit. Îl luai drept stăpânul întreprinderii şi mă uitai cu interes la chipul său inteligent.

Dacă n-ar fi avut ochii aceia oblici, poate nici nu l-aş fi ţinut drept chinez, căci n-avea nici umerii obrajilor ieşiţi în afară cum au mongolii, nici surâsul acela misterios al galbenilor.

Probabil că-l privisem prea cercetător, căci deodată îşi întoarse iarăşi ochii brusc la mine şi văzui o expresie de mirare într-înşii, ceea ce mă făcu să mă uit într-o parte.

Merserăm mai departe dar ne întorceam din când în când să vedem dacă nu ne urmăreşte cineva, dar asta era foarte greu, deoarece cu toată căldura grozavă, circulaţia era destul de mare.

În cele din urmă ajunserăm la palatul guvernatorului. În parc, Pongo ne ieşi înainte cu Maha. Credinciosul negru îşi dădu seamă îndată că ni se întâmplase ceva, căci îmbrăcămintea noastră nu prea era cum ar fi trebuit să fie.

— Oh, *Massers* trecut prin primejdie? întrebă el cu încordare.

— Da, Pongo – răspunse Marian – ne-am aflat în mare pericol şi cât p-aci să nu ne mai întoarcem. Dar la noapte avem de gând să ne mai ducem odată în oraşul vechi, unde nu s-a întâmplat povestea aceea şi de data asta vei merge şi tu cu noi.

— Pongo merge – răspunse uriaşul – când vrea *Massers* duce?

— La câteva ceasuri după ce se va întuneca – spuse Marian – nu vom pomeni nimănui despre întâmplarea noastră căci suntem aici în locuri străine şi nu putem şti ce se petrece în oraşul acela vechi şi părăsit.

— Care va să zică nici guvernatorului nu vrei să-i spui nimic?

întrebai eu, mirat.

— Da, vreau să viu cu fapte precise în faţa lui, dar îl vom întreba totuşi dacă i-a ajuns la ureche ceva că în ruinele acelea se petrec lucruri ciudate.

Paola Otario, guvernatorul din Goa, ne ieşi înainte în vestibul; se uită surprins la hainele noastre şi întrebă:

— Aţi avut vreun accident, domnilor?

— O mică neplăcere – răspunse Marian, râzând – am alunecat într-o fântână părăsită, pe când cercetam ruinele oraşului vechi. A fost însă foarte interesant.

— Şi n-aţi băgat de seamă ceva deosebit? întrebă portughezul, repede. N-aţi văzut pe nimeni.

— Nu – răspunse Marian, prefăcându-se mirat – cum adică, domnule Otario, au mai plecat după noi alţi călători în oraşul ruinat? Noi n-am văzut pe nimeni.

— Nu asta am vrut să spun – zise guvernatorul, puţin încurcat – dar umblă zvonul că nu se petrec lucruri curate în oraşul vechi. Cei mai mulţi băştinaşi, de pildă, n-ar călca noaptea pe acolo să-i tai. Şi chiar au dispărut fără urmă unii îndrăzneţi care s-au dus să lămurească taina.

— N-aţi pornit cercetări după ei? întrebă Marian.

— Da, însă n-am dat de nici o urmă a lor. De trei ori armata şi poliţia au cercetat ruinele cu amănunţime.

— Păi se prea poate ca persoanele acelea să fi căzut şi ele în vreun puţ părăsit, cum ni s-a întâmplat nouă astăzi – spuse Marian. Numai că dumnealor n-au izbutit să iasă. Ceea ce m-a mirat, însă, este că unele clădiri mai sunt în bună stare.

— Asta întăreşte legenda cu stafiile – zise Otario, şovăitor. Unele clădiri care erau gata să se prăbuşească, au fost reparate nu se ştie de cine. Nouă puţin ne-a păsat de asta, căci n-avea ce să strice nimănui, dar poporul crede cu tot dinadinsul că în vechiul Goa sălăşluiesc duhurile prinţilor indieni de odinioară.

— Foarte bine – zise Marian, râzând – eu n-am auzit până acum ca duhurile să se îndeletnicească cu repararea caselor. Văd că trebuie să plecaţi, domnule Otario, dar aş mai avea o întrebare să vă pun. Ne-am înapoiat pe ţărmul mării şi în drumul nostru am dat de magaziile firmei Ne Lung. M-a mirat mult faptul că acest chinez a întemeiat aici o întreprindere atât de mare, căci după cât ştiu, Goa nu prea e oraş comercial.

— Ne Lung e foarte întreprinzător – răspunse Otario – şi-a început afacerea în mic şi în doi ani a ajuns departe. Care e anume negoţul lui principal, n-aş putea spune; pe lângă expediţii mai face tot soiul de alte afaceri – în orice caz e unul din cei mai buni contribuabili ai oraşului nostru.

— Foarte frumos! făcu Marian. Dacă acest chinez harnic ar avea şi vapoare proprii ne-ar putea duce în câteva zile la Bombay, unde avem să predăm salutări fratelui guvernatorului din Madras.

— Ne Lung are două vapoare proprii şi opt şlepuri – răspunse Otario – cu siguranţă c-o să vă ducă pe un preţ de nimic la Bombay, când o afla cine sunteţi. Ieri vorbeam cu dânsul că aţi venit din Mysore.

Ne despărţirăm de amabilul guvernator şi ne îndreptarăm spre odăile pe care ni le punea la dispoziţie.

— De ce te-ai interesat de chinezul Ne Lung? îl întrebai pe Marian, când furăm numai noi doi. Crezi cumva că e în legătură cu indivizii misterioşi din Goa?

— La început m-am informat din simplă curiozitate – dar acum am devenit cam bănuitor. În doi ani de zile nici cel mai genial negustor nu poate face să prospereze o afacere mică, până la proporţiile aceleia a lui Ne Lung, aşa că trebuie să fie o taină la mijloc. Însuţi Otario spune să nu ştie ceva precis despre afacerile chinezului.

— Cu toate astea nu-mi pot închipui să stea în legătură cu cei din Goa – fui eu de părere. Dar o să aflăm noi la noapte ce şi cum. Îl luăm şi pe Maha?

— Da, deoarece ne poate fi de folos. Acum să ne schimbăm şi să îmbucăm ceva. Pe urmă vom dormi niţel.

*

*   *

La cină, avurăm prilejul să cunoaştem pe… Ne Lung, pe care-l poftise Otario la masă. Guvernatorul o fi fost îndemnat la asta de interesul pe care-l arătase Marian pentru întreprinzătorul negustor.

Ne Lung era foarte cult şi ne spuse că studiase la universităţile europene.

Fu o seară foarte plăcută, căci Ne Lung umblase mult prin lume şi-şi ţinuse ochii deschişi. Regretai în sinea mea când ne părăsi cu puţin înainte de miezul nopţii.

Marian spuse că se simţea şi el obosit şi ne retraserăm în odăile noastre. Pongo nu luase parte la masă şi nici nu pomenirăm de el în cursul discuţiilor; faptul acesta avea să fie de mare însemnătate mai târziu.

Mai aşteptarăm vreo jumătate de ceas, când puteam presupune că şi Otario se dusese la culcare, apoi ne dădurăm drumul prin fereastra odăii, care se afla la parter. Şi sub ocrotirea copacilor ne furişarăm spre zidul înconjurător al palatului.

Marian avea o ţintă anumită, după cum băgai de seamă curând, căci am fi putut sări zidul în oricare parte; el ne duse însă la capătul parcului şi acolo se opri înaintea unui tufiş de bambu.

— Trebuie să luăm câteva beţe dintr-astea şi lungi şi scurte. Vom

avea nevoie de le ca să putem trece fără primejdie peste capcane. Îndată ce vom fi afară din oraş, vom face o scară lungă şi trainică. Cu ajutorul ei trecem peste teren primejdios.

Ideea lui era foarte bună şi repede aleserăm două beţe lungi de tot şi câteva scurte. Apoi trecurăm zidul şi ferindu-ne de strada principală, pornirăm spre miazăzi, către vechiul oraş în ruină.

Ajunserăm neobservaţi afară din oraş, întocmirăm o scară, cu ajutorul sforilor groase ce aveam totdeauna în buzunare, apoi făcurăm un ocol mare spre răsărit, căci vroiam să intrăm în oraşul vechi din altă direcţie. Când ajunserăm la cele dintâi case, băgarăm de seamă că în partea asta a oraşului erau cu totul ruinate. Trebuia să ne croim drum printre dărâmături şi Marian ne călăuzi de minune la casa unde întâmpinasem aventura aceea grozavă.

Vreo cinci minute rămaserăm locului în umbra acestei case bine întreţinute, dar nu prinserăm nici un zgomot.

Prietenul meu şopti încet de tot:

— Voi lumina în sală şi dacă nu vedem nimic ce ne-ar putea da de bănuit, aşezăm scara jos şi străbatem încăperea. Pongo şi Maha rămân afară până vom găsi drumul mai departe.

Marian lumină încăperea dar nu se vedea nimic deosebit. Pongo aşeză scara şi Marian o împinse cu băgare de seamă înăuntru. Nu ajungea chiar până la capătul celălalt, dar văzusem noi în ziua aceea că primele lespezi de piatră nu erau primejdioase. Marian păşi liniştit în sală şi împinse scara până la o uşă care se afla tocmai peste drum de intrare. Apoi luă lampa în mâna stângă, în dreapta revolverul şi începu să păşească pe treptele scării.

Aşteptai până-l văzui ajuns la uşa din partea cealaltă şi luminând înăuntru, apoi intrai şi eu în sală, păşii pe scară din treaptă în treaptă şi curând fui lângă prietenul meu.

Încăperea în pragul căreia stătea el era goală şi n-avea decât două ferestre prevăzute cu gratii. De ambele părţi trebuiau să mai fie încăperi, în care însă nu se putea intra pe aici.

Marian clătină din cap bănuitor şi zise:

— Trebuie să cercetăm mai bine în sala pe unde am intrat, căci din încăperea asta nu ducea nici o ieşire. Sau stai! Văd tocmai că lespedea mare de piatră de la dreapta noastră străluceşte mai mult decât celelalte, ceea ce înseamnă că a fost călcată mai des; acolo va fi deci intrarea tăinuită la încăperile sub pământene ale vechiului oraş.

— Vrei să cutezi să meargă aşa până acolo? întrebai eu, când Marian ridică piciorul ca să facă un pas înainte.

— Cred că putem cuteza – zisei el – nu-s decât doi metri. Se pare că cele două lespezi de piatră, peste care trebuie să trecem, sunt bine înţepenite în pământ. Totuşi, mă voi târî cu băgare de seamă într-acolo; la caz de nevoie vei putea să-mi prinzi repede picioarele, dacă

lepezi le se vor scufunda. Sst!

Stinserăm îndată lămpile şi rămaserăm în întunerec. Auzirăm un zgomot slab, fără să ştim dincotro venise.

Ne obişnuirăm încet cu semi-întunericul, căci prin ferestre pătrundea puţină lumină de lună. Marian mă ghionti încet şi acum văzui că în podeaua încăperii se făcea o deschizătură întunecoasă. Lespedea care-i bătuse la ochi lui Marian, se lăsa binişor în jos. Ne dădurăm îndată ceva mai înapoi, ca să nu batem la ochi în hainele noastre deschise. Acum observarăm un cap care se ridica încetişor din deschizătură. Pe noi nu ne putea vedea omul, căci ne dăduserăm înapoi în uşă, ne scoseserăm pălăriile şi întinseserăm capetele.

Încet şi cu băgare de seamă omul ieşea tot mai mult din deschizătură. Când fu cu jumătatea trupului deasupra pământului, se-ntoarse şi privi cu luare aminte prin toată încăperea, apoi se auzi iarăşi un zgomot, de data asta mai tare şi făptura începu să se târască mai repede.

Era un om de statură mijlocie, care merse acum spre deschizătura uşii unde ne aflam noi. Ne lipirăm cât mai mult de zid apoi, când omul fu lângă Marian, prietenul meu îl luă în primire.

Aprinsei îndată lampa de buzunar şi văzui că Marian apucase de gât pe un chinez. Individul nu putea scoate nici un sunet, atât de tare aş strângea camaradul meu – dar deodată duse repede mâna la veşmântu-i de mătase.

Cu siguranţă că vroia să tragă vreo armă şi dându-mi seamă de lucrul acesta, apucai pistolul meu de ţeavă şi izbii cu patul în tâmpla galbenului. Omul îşi pierdu cunoştinţa şi Marian îi dădu încetişor drumul jos.

— Trebuie să-l legăm şi să-i punem căluş – zisei eu – pe urmă îl vom aşeza lângă uşa din sala de intrare.

Ne puserăm pe lucru şi curând galbenul fu legat fedeleş şi cu căluş în gură. Îl lăsarăm jos lipit de perete în sala de intrare, după care ne îndreptarăm spre deschizătura de unde ieşise. La lumina lămpilor văzurăm o scară îngustă, care ducea în încăperile subpământene ale casei.

— Am avut noroc – zise Marian – acum vom putea lămuri taina oraşului vechi.

Şi cu băgare de seamă coborî scara.

IV
PRINTRE MORŢI

AŞ VREA SĂ-I DAU DE VESTE lui Pongo, ca să ştie şi el drumul pe care apucasem, pentru cazul că ni s-ar întâmpla ceva, dar Marian şi dispăruse, aşa că-l urmai repede. În vreme ce coboram, îmi aruncai

ochii la încuietoarea simplă a lespedei de piatră, ca s-o pot deschide îndată, dacă ar închide cineva trapa.

Când ajunsei la capătul scării, văzui în faţa mea un gang îngust şi rotund, care ducea spre sud-vest, aşa dar către vechiul palat, de pe acoperişul căruia fuseseră rostogolite blocurile de marmoră.

În gangul lat de vreun metru şi jumătate praful era de câteva degete, dar în mijloc era un drum lat, fără praf, dovadă că pe acolo trecuseră mai des oameni.

După vreo zece metri de drum Marian se opri deodată. În tăcerea apăsătoare care domnea aici sub pământ şi auzi un sunet care ne îndemna să fim prevăzători: era iarăşi un zgomot cea şi cum s-ar fi mişcat o uşă tăinuită.

În faţa noastră pe partea stângă a gangului, se afla o firidă adâncă, care se dovedi goală, când Marian îndreptă lumina într-acolo.

— Haide! şopti el. Trebuie să ne ascundem.

Intră repede în firidă şi eu îl urmai. Lipiţi unul de altul, rămaserăm în aşteptare. Stinseserăm lămpile îndată ce intraserăm.

Deodată se auzi iar zgomotul de mai înainte, acum foarte aproape şi după câteva clipe căzu lumina în gang.

Mariam mă ghionti încet şi eu strânsei mai tare în mână revolverul.

Paşi târşâiţi se apropiară de ascunzătoarea noastră. Nu puteam întinde capul să vad cine e, de teamă de-a nu fi descoperiţi. Încă vreo câteva clipe şi vom vedea – îmi zisei.

Dar nu pusesem la socoteală viclenia şi prevederea necunoscuţilor noştri potrivnici. Paşii se opriră deodată, apoi auzirăm o exclamaţie înăbuşită de mirare; bănuirăm că individul ne zărise şi că pluteam acum în mare primejdie, dar înainte ca să ne putem repezi, lespedea de piatră pe care stăteam se întoarse fulgerător. O frântură de secundă numai şi dintr-o smucitură furăm zvârliţi peste cap.

Alunecarăm pe o suprafaţă netedă şi înclinată, apoi căzurăm câţiva metri în gol şi un zgomot ne dovedi că se închisese capcana în care picaserăm.

Căderea ne lăsă ameţiţi pe jumătate şi abia după câteva clipe se aprinse lampa lui Marian. O aprinsei şi eu pe a mea, căci din fericire nu dăduserăm drumul lămpilor şi armelor.

Când întunerecul fu sfâşiat de lumina orbitoare, scosei un ţipăt de spaimă, căci ne aflam în… tovărăşia morţilor.

Căzuserăm într-o încăpere mare şi rotundă, lângă pereţii căreia erau îngrămădite trupuri omeneşti, unele peste altele. Mumii, de diferite mărimi, în veşminte din epoci felurite. După cum constatarăm din îmbrăcămintea lor, erau europeni, portughezi, căci aceştia cuceriseră Goa în anul 1510.

Ne aflam, aşadar, în catacombele vechiului oraş!

Cu mădularele aproape zdrobite ne ridicarăm totuşi, ar Marian

mormăi:

— Asta zic şi eu c-a fost o capcană. Acum trebui să căutăm să ieşim de aici. Uşor nu va fi – ia te uită la aceşti bieţi oameni!

Şi eu mă uitam în aceiaşi clipă la trupurile uscate a trei bărbaţi în îmbrăcăminte modernă, care zăceau în diferite locuri, în faţa mormanelor de mumii. Aceste trupuri nu erau însă mumificate cu totul, aşa că nu puteau fi de mult aici. Trebuie să fi fost acei îndrăzneţi care porniseră să lămurească taina din oraşul vechi şi dispăruseră fără urmă, după cum ne povestise guvernatorul.

— Avem nevoie acum de cât mai mult sânge rece! zise Marian, văzând că mă cutremur. Nenorociţii aceştia n-au avut nici lumină, nici arme; au umblat să găsească o ieşire, până cer i-a doborât oboseala. Să căutăm în linişte, poate avem mai mult noroc.

— Mariane, colo jos e o gaură mare, pe jumătate rotundă – zisei eu, cu înfrigurare – o fi o ieşiri veche, pe care bieţii oameni n-au putut-o vedea prin întunerec.

Prietenul meu îşi îndreptă şi el lumina spre locul descoperit de mine. Cu prilejul acesta dădu de alt punct pe peretele rotund, unde se afla de asemenea o astfel de deschizătură.

— Ei! făcu el, mirat. Să fie aici două ieşiri?

Tăcu câteva clipe, apoi se-ntoarse încetişor, ţinând mereu lumina îndreptată spre îmbinarea peretelui cu podeaua. Şi spre nespusa mea uimire, mai ieşiră la iveală alte şapte găuri din acestea, înalte de vreun metro, care se căscau în zid, printre mumii.

— Aha – zise Marian – am bănuit eu! E vorba deci aici de un labirint în toată regula, dar care are numai o singură ieşire. Avem aici în zid nouă găuri aproape rotunde, dar numai una are legătură cu gangul care ne-ar duce poate sus. Am văzut cândva o schiţă a unui astfel de labirint, de aceea ştiu.

— Dar de ce duce afară numai una din găurile acestea? întrebai eu, mirat. Ce rost au celelalte?

— Asta e tocmai ingeniozitatea la acest fel de construcţii – zise Marian. De aceea n-au găsit ieşirea bieţii oameni. Dacă nu dai din întâmplare de gangul bun, nu-l mai găseşti niciodată. Aici sunt patru ganguri săpate în semicerc. Dacă, de pildă, intri pe întunerec în prima gaură, atunci gangul duce iarăşi înapoi în semicerc şi ieşi din nou afară din a doua gaură. Dacă te ţii apoi, dibuind, de-a lungul peretelui şi dai de a treia gaură, intri înăuntru şi nădejduieşti acum să ieşi în libertate… vii în semicerc şi ieşi prin a patra gaură. Şi aşa mai departe cu toate celelalte opt găuri. Poţi merge la dreapta sau la stânga, mereu dai de gangurile în semicerc şi te pomeneşti iar în peştera cu mumiile. Aşa sunt aceste labirinturi.

— Ei drăcie! făcui eu. Dar unde e ieşirea?

— Aceasta duce pe dedesubt unuia din gangurile circulare.

Deschizătura se află deci între intrarea şi ieşirea gangului semicircular. Vei da de ea numai dacă ai trecut prin gangul acesta şi apoi te întorci întâmplător îndărăt. Dar cei mai mulţi oameni îşi pierd calmul în asemenea situaţiuni şi aleargă mereu într-o direcţie; găsesc numai ganguri semicirculare şi merg pe ele până când cad de oboseală. Vezi aici la stânga trebuie să fie drumul bun. Colo sunt trei ieşiri una lângă alta şi cea din mijloc duce afară, dacă nu cumva duşmanii noştri vor fi astupat gangul. Întâmplarea a făcut să citesc odată ceva despre construcţia labirinturilor, altminteri m-aş afla şi eu în încurcătură. Norocul nostru este că avem lămpile de buzunar. Ia să vedem acum dacă avem într-adevăr noroc.

— Mariane, aş vrea să străbat un astfel de gang semicircular, deoarece mă interesează foarte mult – zisei eu. Îl voi lua pe acela sub care duce ieşirea, după părerea ta. Va trebui, deci, să ies prin a doua gaură la dreapta, pentru că gaura din mijloc ar fi să fie ieşirea adevărată.

— Chiar aşa – încuviinţă Marian – vei trece pe deasupra gangului care duce în afară. Dar grăbeşte-te, căci mă îngrijorează Pongo şi Maha. Indivizii ăia care îşi fac mendrele pe aici ştiu acum că au venit iarăşi curioşi şi de sigur că vor bănui că tot noi suntem.

— Ai dreptate – zisei – asta înseamnă că Pongo se află în mare primejdie şi mai bine renunţ la planul meu. Poate ne mai întoarcem odată şi voi încerca atunci.

— E mai bine aşa – spuse Marian – eu o iau înainte. Rămâi tu ceva mai în urmă, ca să-mi poţi veni în ajutor dac-ar fi să mi se întâmple ceva.

Prietenul meu dispăru prin deschizătura îngustă. Aşteptai câteva clipe, apoi îl urmai. Gangul era într-adevăr înclinat, după cum spusese Marian. Mergea aşa dar dedesubtul gangului semicircular ce servea să-i rătăcească pe nenorociţii care nimereau în acest labirint.

După vreo douăzeci de metri dădui de Marian, care se oprise şi-mi şopti:

— Robert, gangul s-a prăbuşit aici. Tocmai încerc dacă nu pot înlătura dărâmăturile.

Băgai de seamă că făcea sforţări disperate să înlăture piedeca. Mă trecu un fior la gândul că s-ar putea să nu izbutim a ieşi din catacombele acelea.

Deodată îl auzii pe prietenul meu spunând:

— Robert, trebuie să ne întoarcem. În gangul acesta a căzut un bolovan atât de mare că nu poate fi înlăturat. Nici cu răngi de fier nu l-am putea clinti, atât de tare s-a înfundat. Trebuie să încercăm să găsim trapa pe unde am căzut înăuntru.

Descurajat pornii înapoi şi când ajunserăm iarăşi în peştera cu mumiile, prietenul meu mă privi grav şi zise:

— Acum ne aflăm într-adevăr într-o situaţie cât se poate de rea. Nici Pongo nu cred să ne poată ajuta, căci capcana e făcută cu multă dibăcie. Din pricina învârtirii lespezii, nici nu ştiu din care direcţie am alunecat.

— Acelaşi lucru se întâmplă şi cu mine – zisei eu – m-am gândit în zadar la asta.

Marian îndreptă lumina spre tavan, privindu-l cu luare aminte. Făcui la fel, dar ne cuprinse un simţimânt de deznădejde văzând că pietrele din care era alcătuită bolta erau atât de strânse una de alta, încât locurile unde se împreunau nu erau mai groase decât o linie lăsată de creion. Cum să găsim capacul pe unde căzusem?

— Ce ne facem, Mariane? mă adresai prietenului meu. Am căzut aici, astfel că deschizătura trebuie să fie cam deasupra acestui loc.

— Uiţi însă că ultima bucată de drum am alunecat pe o suprafaţă înclinată – zise prietenul meu – numai că nu ştiu din care direcţie am venit. Aşa dar capacul nu poate să fie direct deasupra acestui punct, ci mai la o parte. Chiar dacă-l găsim, tot nu-l vom putea ridica, asta e precis. A, stai că mi-a venit o idee! Gangul care duce afară e închis de bolovan, cam la douăzeci şi cinci de metri depărtare. Până la locul acela coboară mereu. Presupun că prăbuşirea s-a produs acolo unde gangul semicircular duce deasupra lui. Aşa dar să încercăm dacă prin gangul acesta semicircular ajungem la locul acela.

— Minunat, Mariane! exclamai, cuprins de o nouă speranţă. E foarte cu putinţă să fie aşa.

Prietenul meu dispăru repede în gaura de intrare de la stânga a gangului semi rotund. Vrui să-l urmez, dar îmi spusei apoi că şi din cealaltă parte trebuia să dau de locul unde, după părerea lui Marian, se prăbuşise gangul. Şi poate ajungeam mai repede la ţintă dacă îndepărtam dărâmăturile din două părţi.

Strigai lui Marian în gang, ideea mea şi auzii răspunsul lui de încuviinţare. O luai apoi la dreapta, la cealaltă intrare a gangului şi intrai în gaura strâmtă.

Deodată mă lovii de o piedecă un morman de dărâmături, care închidea gangul cu totul. Acum trebuia, în primul rând, să stabilesc tăria lui şi lovii cu patul pistolului într-o piatră mare.

Răspunsul veni îndată din partea lui Marian şi ne puturăm da seama că mormanul acesta de dărâmături avea o grosime de vreun metru. Asta nu era cine ştie ce şi imediat începui să dau la o parte pietrele.

Treaba merse mai lesne decât îmi închipuisem. După ce cercetasem pietrişul pe o adâncime de vreo zece centimetri şi-l dădusem îndărătul meu, simţii deodată un curent de aer rece, care părea să vie din pământ. În cele din urmă văzui la dreapta o deschizătură neagră în podeaua gangului, lângă zidul dinafară. Înţelesei că eram salvaţi.

Acolo ducea mai departe gangul de dedesubt, pe care Marian îl găsise închis.

Lucrarăm cu încordare şi în curând putui sta de vorbă cu prietenul meu, care spuse şi el că vom ajunge în gangul care răspundea afară.

După încă vreo jumătate de ceas de muncă înlăturaserăm tot pietrişul şi lărgisem destul de mult deschizătura care ducea în gangul de jos, ca să putem trece prin ea.

Marian merse înainte, aerul devenea tot mi proaspăt, apoi gangul făcu o cotitură şi când trecui de ea văzui în faţa mea o lumină slabă.

Peste câteva minute eram afară şi respiram aerul rece al nopţii. Ne aflam la marginea vechiului oraş, atât de mult se întindea gangul acestui labirint grozav.

— Asta zic şi eu c-a fost aventură! spuse prietenul meu. Acum ne putem da seamă cât de primejdioşi trebuie să fie oamenii aceştia, din oraşul ruinat. În acelaşi timp, însă, se poate presupune că aici se ascunde ceva care merită osteneala să te ocupi mai de aproape. Hai acum să vedem ce-i cu Pongo!

Tocmai vroiam să pornim, când se auziră foşnete îndărătul nostru. Ne întoarserăm repede, cu revolverele ridicate, dar le lăsarăm imediat în jos, văzând pe Pongo şi Maha.

V
PONGO LĂMUREŞTE TAINA

— **PONGO, DE UNDE VII?** întrebă Marian, surprins.

— Pongo vine din oraş – răspunse uriaşul încetişor, arătând cu mâna spre Noul Goa. Pongo văzut că *Massers* pus chinez legat în sală. Apoi *Massers* plecat, Pongo aşteptat. Deodată alt chinez vine pe uşă în care dispărut *Massers,* el vede om legat şi liberează la el. Pongo acum ştie că *Massers* căzut în capcană. Chinezi râde, unul întreabă dacă *Massers* în siguranţă. Celălalt spune că *Massers* nu poate ieşi afară şi moare de foame. Amândoi chinezii părăseşte apoi casa, merge spre oraş. Pongo ştie că acum Massers nu în primejdie, altfel chinezii n-ar fi spus că moare de foame. Pongo urmăreşte chinezi, amândoi merge în casă mare. Ne Lung stat afară.

— Ah, minunat! exclamă prietenul meu. Care va să zică bănuiala mea a fost întemeiată. Aşa dar Ne Lung, e îndărătul acestei taine. Era şi de aşteptat, căci numai el poate avea atâţia bani pentru a pune să se construiască astfel de instalaţii. Acum trebuie să aflăm ce anume afaceri învârteşte dumnealui în ruinele acestea. Pentru asta va fi nevoie să mai intrăm odată în casă, deşi am căzut de două ori în cursă.

— Pongo are plan – zise uriaşul. Pongo văzut că din case dus pe vapor baloturi mari. Pongo propus merge mâine acolo şi întreabă dacă

poate ajuta şi el. Atunci Pongo vede ce este în baloturi.

— Asta e o idee foarte bună, zise Marian – dar se pune întrebarea dacă mâine vor fi încărcate acelaşi fel de baloturi ca în noaptea asta.

— Atunci Pongo merge acum – spuse credinciosul camarad.

— Asta va bate la ochi şi e şi prea primejdios – zise Marian – cel mai nimerit lucru e să mergem cu toţii la magaziile lui Ne Lung şi să spionăm ce s-o putea.

Mi se păru că aud un zgomot slab îndărătul nostru şi Pongo întoarse şi el repede capul în lături, dar nu se vedea nimic şi dacă ar fi fost un om pe aproape Maha l-ar fi adulmecat.

— Hai să mergem! hotărî prietenul meu.

Pongo ne duse pe alt drum şi după scurt timp văzurăm înaintea noastră magaziile lui Ne Lung. Erau luminate, căci pe cheiul de descărcare ardeau lămpi mari atârnate de stâlpi înalţi. Oameni mulţi forfoteau pe acolo.

— E mai bine să rămâi în urmă şi să te ascunzi, Pongo – zise Marian – dacă eşti văzut în tovărăşia noastră, n-o să te mai poţi duce mâine să ceri de lucru.

— Pongo ascunde bine – răspunse uriaşul – dar rămâne aproape şi ocroteşte pe *Massers.*

Ţinând şoseaua largă ne apropiarăm de magazii. Văzurăm şi noi cum baloturile grele pe care le scoteau câte doi oameni şi le încărcau pe un şlep.

De mirare era că pentru treaba asta fusese aleasă ora trei dimineaţa. Mă gândeam câtă marfă de contrabandă putea ieşi din ţară pe o astfel de cale – dar văzui cu uimire un vameş care stătea cu o listă în mână lângă… Ne Lung şi îşi făcea însemnări, după ce cercetase cu atenţiune fiecare balot care era transportat pe şlep.

— Să fie oare înţeles cu Ne Lung? întrebai eu.

— Nu cred – răspunse Marian – chinezul o fi ticluit el lucrurile în aşa fel încât încărcătura să fie în regulă. Ah, ne-a văzut – sunt curios să văd ce mutră o să facă.

Ne apropiarăm într-atâta încât Ne Lung să ne poată deosebi făpturile. Schimbă câteva cuvinte cu vameşul, apoi veni agale spre noi.

Probabil că ne lua drept nişte turişti, care făcuseră o plimbare mai lungă în aerul răcoros la nopţii – dar în orice caz vroia să vadă cine suntem.

Marian o luă ceva mai repede la picior şi bănuii îndată gândul său: trebuia să ne întâlnim cu Ne Lung dacă se putea sub una din lămpi, ca să-i putem vedea mutra.

Manevra asta ne reuşi; ne întâlnirăm cu chinezul când lumina căzu de-a dreptul pe chipul lui, în timp ce feţele noastre erau umbrite de pălării.

— Ce doriţi, domnilor? întrebă galbenul.

Marian îşi scoase pălăria şi zise, râzând:

— Bună dimineaţa.

O expresie de spaimă se ivi pe chipul chinezului, dar se stăpâni repede şi vrând să pară bucuros, răspunse:

— Ah, domnii Farrow şi Bertram! Ce vă aduce la mine atât de devreme?

— Am făcut o plimbare lungă, căci ne îmbia noaptea asta frumoasă – răspunse Marian – tocmai venim din oraşul vechi care este foarte interesant. Înapoindu-ne, am văzut cu mirare că aici se mai lucrează şi atunci v-am recunoscut pe dv. Trebuie să aveţi mult de lucru dacă nu v-ajunge ziua.

— Se-ntâmplă uneori – răspunse chinezul fără să se tulbure – agentul meu din Bombay a comandat să i se trimită cât mai repede un vapor cu bumbac.

— Ah, bumbac e în aceste baloturi! făcu Marian. Nu-mi păreau deloc atât de grele.

— Fiecare balot cântăreşte vreo sută cincizeci de kilograme – răspunse chinezul, dar oricât îi era glasul de liniştit, o sclipire de furie luci în ochii săi.

— Atunci să nu vă mai reţinem – spuse Marian – suntem şi noi obosiţi de atâta alergătură şi de tot ce-am văzut. La revedere.

— La revedere, domnilor.

Ne Lung se-ntoarse încet spre vameş, în vreme ce noi pornirăm spre palatul guvernatorului.

— Aş vrea să ştiu ce-o fi în baloturile alea de bumbac – zise Marian deodată. Aş pune rămăşag că se ascund în bumbac alte mărfuri, pentru care se plăteşte vamă mare. Mult aş da să pot cerceta un astfel de balot. Când îi vom împărtăşi lui Otario bănuielile noastre împotriva lui Ne Lung, cred că nu va şovăi să lămurească lucrul.

Adânciţi în vorbă cum eram, nu däduserăm atenţie în jurul nostru. Apoi, nu ne gândeam la vreo primejdie aici, în oraşul nou.

Dar ne pomenirăm deodată împresuraţi le patru vlăjgani Negri, care se repeziră la noi cu bastoane ridicate.

Atacul fu atât de repede că nu mai avuseserăm timp să tragem pistoalele. Mă putui feri de o lovitură, sării apoi la Negrul care se poticnise din pricină că izbise în gol şi-i repezi pumnul drept sub bărbie.

Fui însă înhăţat din coastă şi nişte braţe vânjoase mă strânseră ca într-un cleşte. Mă socotii pierdut, aşteptându-mă la o lovitură în cap – când strânsoarea slăbi deodată şi agresorul meu căzu grămadă, gemând.

În acelaşi timp se prăbuşiră şi alte două trupuri alături de el şi când privii în jurul meu, îl văzui pe Pongo culcând la pământ pe al patrulea

negru, cu un pumn.

Pe al doilea agresor al meu îl doborâse Maha, care stătea acum deasupra lui, ameninţându-l cu colţii săi.

— Ia te uită – zise Marian – pe aceşti patru domni cred că i-am văzut ieri la prânz la Ne Lung. Asta a fost o greşeală din partea chinezului, deşi o să nege că i-a asmuţit pe negri împotriva noastră. A, uite că vine o patrulă poliţienească.

Marian se îndreptă spre cei doi poliţişti care veneau în grabă şi le povesti atacul negrilor asupra noastră. Unul din oameni dădu un ţignal chemând ajutor şi negrii fură luaţi imediat în primire. Poliţiştii ne făgăduiră că o să-l pună la adăpost sigur.

Pornirăm mai departe şi ajunserăm cu bine la palatul guvernatorului, încălecarăm zidul şi intrarăm neobservaţi în odăile noastre, unde ne culcarăm.

*

* *

Mi se păru că abia mă culcasem, când trebuiră, să ne şi sculăm. Ne îmbrăcarăm reped şi ieşirăm pe verandă, unde Otario ne şi aştepta la cafea.

Marian istorisi ce ni se întâmplase şi avea haz nici vru să creadă, dar în cele din urmă fu nevoit să re cunoască el singur că e înşelase foarte mult în privinţa lui Ne Lung.

Marian îl ruga să poarte de grijă ca să fim păziţi – fără să se bage de seamă – de poliţişti dibaci. Trebuia să aflăm întâi taina chinezului, înainte de a-l da de gol. Şi până atunci erau în primejdie.

Ne luarăm rămas bun de la Otario şi străbătură repede oraşul. Apropiindu-ne de antrepozitele lui Ne Lung, făcurăm un ocol mare, ieşirăm din oraş şi ţinându-ne departe de ultimele case merserăm până la plajă.

Apoi, căutând mereu acoperire bună, merserăm încetişor, înapoi şi ne apropiarăm de magaziile lungi, unde activitatea mai era în toi.

Înfundându-ne în nişte tufe dese găsirăm destulă acoperire ca să ne puteam apropia într-atâta de case, încât să putem vedea cu ochiul liber tot ce se petrece. Tocmai părea să fie o pauză, căci nu vedeam pe nimeni pe chei. Şlepul care fusese încărcat în cursul nopţii plecase şi nici vameşul nu mai era acolo.

— Acum Ne Lung ar avea cel mai bun prilej să încarce marfă de contrabandă pe al doilea şlep – şoptii lui Marian – poate că o s-o şi facă.

— Ar trebui să fie marfă la care se câştigă mult, altminteri n-ar putea întreţine o astfel de organizaţie. Unde o fi Pongo? Mă îngrijorează faptul că nu se arată. Ah, uite-l! strigă Marian în aceeaşi clipă.

Pongo al nostru ieşise dintr-una din magazii. În spate purta unul

din baloturile mari, care după spusa lui Ne Lung cântărea vreo sută cincizeci de kilograme.

Numai Pongo al nostru putea duce atât de lesne pe umerii săi puternici o greutate ca asta. Oricare altul s-ar fi prăbuşit la pământul.

La-nceputul mersese de-a dreptul spre şlep, apoi însă făcuse un ocol spre stânga şi acum dispărea cu povara sa îndărătul tufelor ce mărgineau canalul. Noi ne aflam în apropierea acestor tufe şi pornirăm acum încetişor înainte, ca să ne întâlnim cu Pongo.

— Ia te uită! exclamă deodată Marian, ghiontindu-mă.

Şi eu băgasem de seamă în aceeaşi clipă că balotul purtat de Pongo trebuia să conţină ceva foarte ciudat.

Pe deasupra capului uriaşului nostru camarad pânza balotului se destrămă deodată. Un cuţit ascuţit tăiase, probabil pe dinăuntru pânza. Pongo părea să nu observe nimic, căci păşea liniştit mai departe, dar văzui că mergea pe marginea canalului.

Din balot ieşi la iveală deodată capul unui mic chinez, care-l privi câteva clipe pe Pongo, apoi îşi scoase braţele, în care avea un laţ. Întinse binişor laţul, ca să-l pună în jurul gâtului lui Pongo.

— Mariane, trebuie să-l împuşcăm! exclamai agitat şi ridicai îndată pistolul, căci în clipa următoare laţul se va strânge în jurul gâtului camaradului nostru.

Dar uitasem că Pongo era prevederea întruchipată. În clipa când vrui să trag, Pongo se aplecă fulgerător înainte şi zvârli balotul în nisipul moale.

Ieşirăm repede din ascunzătoare şi alergarăm spre el. Nu trebuia să ne mai tăinuim prezenţa, deoarece atacul acesta împotriva lui Pongo era un motiv puternic pentru a da loc la o cercetare.

Credeam că puiul de chinez e mort, căci toată greutatea balotului apăsa acum asupra lui.

Pongo ne zâmbi mulţumit când ne apropiarăm de el şi zise:

— Pongo observat chinez mic, mers de la balot la balot, vârât înăuntru lucruri mici. Când el văzut Pongo, strecurat repede în balotul acesta. Pongo crezut că el va sta acolo la pândă, de aceea dus pe el. Balot uşor de tot.

— Bănuiai că te ameninţă, Pongo? întrebai eu.

— Pongo văzut pe el bine în oglinda apei – fu răspunsul.

Camaradul nostru dădu acum balotul peste cap. Chinezul dispăruse, dar Pongo vârî repede mâna înăuntru balotului şi imediat se auziră gemete de acolo.

Apoi negru nostru îl trase afară pe vicleanul chinez şi începu să-l scuture atât de tare încât mă temeam să nu-i văd capul zburând cât colo. Dar tratamentul acesta se dovedi la locul lui, căci Pongo încetă, băiatul începu să se tânguie şi zise:

— Voi mărturisi totul.

Imediat Marian dădu semnalul convenit cu Otario şi din toate părţile se iviră poliţişti în uniformă şi în civil. Jumătate din numărul lor împresurară clădirea lui Ne Lung, ceilalţi veniră spre noi, în frunte cu însuşi guvernatorul.

— Aici avem un martor – zise Marian, arătând spre micul chinez, care tremura – vrea să ne spună totul. Mai întâi însă trebuie să-l arestăm pe Ne Lung.

Când ne apropiarăm de biroul acestuia chinezul tocmai ieşea. Mai eram la douăzeci de metri şi văzurăm lămurit cum se speriase, apoi scoase un fluierat şi din toate magaziile dădură buzna hamalii, care se năpustiră imediat asupra noastră.

Pongo mi-l zvârli mie pe micul chinez, apoi se repezi înaintea agresorilor. Era o adevărată plăcere să-l vezi pe uriaşul negru cum îi prindea pe vlăjganii aceia şi-i zvârlea cât colo de parcă ar fi fost nişte baloturi uşoare.

Poliţiştii veniră acum în pas alergător din toate părţile şi cu bastoanele lor doborâră pe hamali unul după altul.

Marian se făcuse nevăzut.

Nu dură mult şi lupta se sfârşise. Acei dintre hamali care nu fuseseră doborâţi, fură acum legaţi de poliţişti şi transportaţi de acolo. Numai pe Ne Lung nu-l vedeam şi tocmai vroiam să pătrund în clădirea în care erau birourile şi să văd ce-i cu camaradul meu, când chinezul se ivi în prag, abia ţinându-se pe picioare.

Cât p-aci să nu-l mai recunosc, atât de cotonogit era. Îndărătul lui venea Marian, care-l împingea în ghionturi din spate.

— S-a împotrivit al dracului – spuse prietenul meu, râzând – dar în cele din urmă tot l-am biruit.

Hainele lui Marian erau rupte şi câteva vânătăi pe faţă dovedeau că avusese de furcă nu glumă, cu chinezul.

Doi poliţişti se repeziră îndată la Ne Lung şi-l legară, apoi fu luat de acolo, împreună cu ceilalţi arestaţi.

În cabinetul şefului poliţiei din Goa, micul chinez făcu mărturisiri care lămuriră taina.

Ne Lung făcea contrabandă cu opiu din India Engleză, pe scară întinsă şi economisea taxele vamale mari pe care le puneau englezii pe această otravă. Clienţii lui găseau opiul în baloturile de bumbac, pe care le luau în primire în largul mării. Câştigul era mare de tot şi Ne Lung putea cheltui cu măsurile de siguranţă în jurul depozitului de otravă, pe care din prevedere îl instalase în ruinele din vechiul oraş. Poate că şi-ar fi continuat multă vreme negoţul, dacă paznicii săi nu s-ar fi pripit, prăvălind peste noi blocurile de marmoră, de teamă să nu zgândărim secretul.

Micul chinez conduse o patrulă de poliţişti la magazia subterană, unde fură arestaţi încă şase paznici.

N-am mai putut aştepta procesul împotriva lui Ne Lung şi a oamenilor săi, căci după câteva zile plecarăm mai departe. La Bombay ne aştepta Sir Jones Hastings, fratele guvernatorului din Madras.

Această vizită de politeţe ne mai aduse o aventură, pe care ţi-o voi povesti cu alt prilej, dragă George.

Aventurile submarinului Dox 153

Hans Warren

I
O TRAGEDIE GROZAVĂ

— **DEŞI NU PREA ŢINEAM** la primirea cu alai – începu doctorul Bertram o nouă povestire – fui totuşi cam dezamăgit că Sir Jones Hastings, guvernatorul din Bombay, ne primi distrat şi grăbit.

Fratele său, care era de asemenea guvernator la Madras, i-o fi comunicat de sigur ce servicii făcusem guvernului englez, venind de hac lui Haider Nega şi vărului săi Tippu Nega.

E drept că venise cu aghiotantul său să ne întâmpine la vapor, dar salutul lui fu jignitor de rece.

Privii pe furiş la Marian. Mă aşteptam să refuze invitaţia guvernatorului de a locui în casa lui, căci în asemenea împrejurări ne-am fi simţit mult mai bine la vreun hotel. Marian însă primi invitaţia, după ce iscodi cu privirea chipul lui Sir Hastings, fără să atragă luarea-aminte.

Cam neplăcut impresionat mă aşezai lângă aghiotant, în fundul maşinii elegante. Şi în cursul drumului guvernatorul fu foarte tăcut şi lăsă pe seama aghiotantului, colonelul Fields, să ne explice minunăţiile ce le întâlneam în drum.

Ţinta noastră era piaţa mare a oraşului numită „The Green”, unde se înălţa palatul guvernamental. În clădirea aceasta fusese înainte vreme un Colegiu iezuit, când Bombay aparţinea încă portughezilor. Numele de „Bombay” vine şi el din portugheză, de altfel: „Bom Bahia”, care înseamnă „golf bun”.

Abia ne dădurăm jos din maşină şi intrarăm în somptuosul palat, că Sir Hastings îşi luă rămas bun de la noi şi cu o barbă bătătoare la ochi urcă scara largă ce ducea la primul etaj, însărcinând pe aghiotant să ne arate odăile ce ne fuseseră rezervate.

— Mariane, când plecăm? întrebai încet pe camaradul meu, căci eram într-adevăr furios pe purtarea guvernatorului.

— De îndată ce-i vom fi ajutat lui Sir Hastings – fu răspunsul surprinzător.

Şi fără să-mi dea răgaz să-l întreb ce vroia să creadă prin asta, se adresă aghiotantului:

— Domnule colonel, sunteţi atât de bun să-mi spuneţi ce i s-a întâmplat domnului guvernator? Veţi fi auzit de sigur, că suntem oricând gata să dăm o mână de ajutor acolo unde se poate. Am băgat de seamă din primul moment că trebuie să i se fi întâmplat o mare neplăcere – ca să zic altfel – lui Sir Hastings.

— Aveţi dreptate, domnule Farrow – răspunse aghiotantul – când vom fi în apartamentul dv. vă voi explica despre ce e vorba. Oricum aţi fi aflat-o, căci groaznica întâmplare a pus în picioare întreg oraşul. Iată aici odăile dv.: trei dormitoare şi o cameră de primire.

Doi servitori ne aduseră bagajele, apoi ne aşezarăm în jurul mesei din odaia de primire şi colonelul începu:

— Sir Hastings are o fiică în vârstă de douăzeci de ani, Mabel, logodită cu Sidney Harrison, fiul celui mai bogat negustor de bumbac. Peste patru săptămâni urma să aibă loc nunta. Acum opt zile s-a petrecut groaznica nenorocire, care a lovit greu de tot pe guvernator. Sidney Harrison fu găsit în nesimţire într-una din cunoscutele taverne de opiu şi în faţa divanului pe care îşi clocea beţia, zăcea o malaieză – care servea în tavernă împreună cu alte fete – având înfipt în piept cuţitul lui Sidney Harrison. Tânărul înjunghiase pe fată, într-unul din acele momente de furie pe care le aduce cu sine beţia de opiu. Vă puteţi închipui, domnilor, ce vâlvă a stârnit faptul acesta! Mabel Hastings s-a îmbolnăvit de nervi şi acum veţi pricepe de ce sărmanul părinte nu v-a primit aşa cum s-ar fi cuvenit.

— Într-adevăr, asta e o lovitură dureroasă – spusei eu, compătimitor – păcat că nu putem ajuta cu nimic în împrejurarea aceasta. A făcut mărturisiri Sidney Harrison?

— Nu; când s-a trezit în închisoare susţinea că nu-şi poate aduce aminte de nimic. Pe de altă parte, o ţine morţiş că n-a prizat niciodată opiu şi nici nu auzise de existenţa acestei spelunci. Ciudat e că şi medical legist a constat că nu prezintă nici unul din simptomele opiomanilor.

— Asta e foarte interesant! exclamă Marian, care stătuse până atunci cu capul în jos. A cercetat poliţia dacă nu cumva tânărul a fost îndemnat de vreun cunoscut să viziteze taverna aceea?

— Nu – răspunse Fields, mirat – n-au fost întreprinse nici un fel de cercetări, de altfel. Faptele vorbesc de la sine. Sidney Harrison a luat opiu şi în inconştienţa beţiei a ucis-o pe malaieză. Procesul său a fost hotărât pentru săptămâna viitoare. Fireşte că i se vor acorda circumstanţe uşurătoare – căci când a comis fapta nu era în deplinătatea minţii sale – dar condamnat va fi în orice caz. Fericirea lui Mabel Hastings e distrusă; biata fată îl iubea nebuneşte. Şi el îşi iubea logodnica atât de mult, încât eu personal nu pot pricepe cum s-a lăsat târât pe panta crimei. Acum patru ani s-a înapoiat din Anglia cu studiile terminate şi a intrat în afacerea părintelui său. În tot timpul acesta a avut o purtare ireproşabilă. Şi acum, cu puţin înainte de căsătoria ci fermecătoarea şi iubita sa logodnică să se apuce el să prizeze opiu! Nu pricep şi pace. Nici Sir Hastings şi nici bătrânul Harrison nu-şi pot explica în ruptul capului ce s-a întâmplat cu el.

Marian chibzui adânc câteva clipe, apoi întrebă:

— Când a fost anunţată logodna tinerilor?

— Acum douăsprezece zile. Asta s-a întâmplat cu prilejul unei serbări date de Sir Hastings în grădina locuinţei sale particulare, pe una din insulele golfului. Tinerii tăinuiseră dragostea lor şi a fost o

mare surpriză când Sir Hastings a anunţat logodna.

— Nu mă-ndoiesc că unii tineri or fi rămas dezamăgiţi? spuse Marian.

— Cam aşa – încuviinţă colonelul – vă spuneam înainte că Mabel Hastings e foarte frumoasă.

— Care va să zică tinerii erau logodiţi numai de patru zile, când s-a petrecut drama aceea? întrebă mai departe Marian.

— Întocmai, logodna oficială avusese loc numai cu patru zile înainte, dar eu ştiam de mai mult timp ce se pregăteşte, am respectat însă dorinţa guvernatorului, păstrând tăcere. De aceea şi pot susţine că dragostea dintre cei doi era foarte adâncă şi trainică.

— Atunci cred că nimeni nu s-a gândit până acum că s-ar fi putut făptui o crimă împotriva lui Sidney Harrison? zise Marian, cu seriozitate. Vreau să spun că vreun rival în dragoste vroia să-l înlăture din cale în felul acesta?

Colonelul se uită uluit câteva clipe la Marian, apoi sări de pe scaun şi strigă:

— Domnule Farrow, la asta nu s-a gândit nimeni până acum. Da, se poate să aveţi dreptate. Aş putea pomeni guvernatorului despre bănuiala aceasta? O să-şi recapete curajul. Ar trebui anunţată şi poliţia ca să-şi îndrepte cercetările în direcţia asta.

— Aş dori să vorbesc chiar eu cu Sir Hastings – spuse Marian – poate că în cursul discuţiei mi-ar da unele indicaţiuni preţioase.

— Oh, veniţi domnilor! exclamă colonelul înveselit. O iubesc pe Mabel Hastings de parc-ar fi copilul meu şi aş da orice s-o văd iarăşi fericită.

Colonelul coborî scara şi trimise un servitor să ne anunţe guvernatorului. Când intrarăm în somptuosul cabinet de lucru a lui Sir Hastings, el ne ieşi înainte şi zise oboist:

— Domnilor, colonelul Fields vă va fi povestit ce groaznică nenorocire m-a lovit. Vă cer iertare că nu v-am primit aşa cum avusesem de gând, când fratele meu mi-a anunţat vizita dv.

— Sir, domnule Farrow are o idee care îmi dă speranţe mari – spuse Fields, cu însufleţire – poate că lucrurile se-ntorc iarăşi spre bine.

— Să se întoarcă spre bine? zise guvernatorul, neîncrezător. Asta niciodată! Mă tem că biata mea Mabel n-o să se mai reculeagă cât lumea de pe urma acestei lovituri. Această faptă necrezută a logodnicului ei, pe care-l iubea din toată inima, i-a distrus viaţa.

— Sir – interveni Marian – spuneaţi chiar dv. că fapta tânărului Harrison e de necrezut. Nu s-ar putea ca vreun rival în dragoste să-i fi jucat această festă criminală, cu scop ca să-l distrugă?

Guvernatorul se holbă la Marian întocmai ca înainte colonelul, apoi sări în sus ca un tinerel, se repezi la prietenul meu şi începu să-l

zgâlţâie de umeri.

— Domnule Farrow – strigă el, cu glas înăbuşit – ideea asta ţi-a inspirat-o Cerul. Nici nu se poate să fie altfel. Sidney e un caracter de elită, un bărbat liniştit şi sincer, fără nici o patimă. Aşa că nu se poate să fi făptuit nelegiuirea de care e învinovăţit. Da, da, aşa trebuie să se fi întâmplat… L-au ameţit, apoi a fost târât în taverna aceea, cadavrul malaiezei a fost aşezat alături de el şi astfel au lăsat să cadă asupra lui acuzaţia de crimă. Domnule Farrow, îţi mulţumesc din adâncul sufletului.

— O clipă, Sir – potoli Marian entuziasmul guvernatorului – e drept că ideea mea are multă probabilitate, dar va fi greu să scoatem la lumină pe adevăratul făptaş, în caz că această crimă s-a petrecut în realitate aşa cum presupun. Ticăloşia a avut loc în urmă cu opt zile şi în timpul acesta criminalul putea şterge cu desăvârşire orice urmă. Trag nădejde că printre detectivii din Bombay se găsesc şi oameni dibaci, altminteri Sidney Harrison nu va putea fi salvat.

— Dumnezeule – gemu guvernatorul – acum îmi spulberi iarăşi toate speranţele, domnule Farrow. Ai dreptate, cum să fie lămurită fapta aceasta? Poliţia n-a mai căutat alte urme, deoarece pentru ea nu mai încăpea îndoială asupra vinovăţiei lui Sidney.

— Am amintit numai că e greu – spuse Marian – dar nu e cu neputinţă. N-aş putea sta de vorbă cu persoana care se ocupă de cazul Harrison?

— Acesta e detectivul-inspector Johnson – spuse guvernatorul – îl voi ruga să vie încoace. Peste jumătate de ceas poate fi aici.

— Bine Sir, atunci ne vom curăţa de praf în vremea asta – zise Marian – peste o jumătate de ceas vom mai sta de vorbă.

*

*   *

Detectivul-inspector Johnson, pe care îl cunoscurăm peste o jumătate de ceas făcea o impresie foarte bună. Când Marian îi expuse ideea sa, rămase şi el tot aşa de surprins ca mai înainte guvernatorul şi aghiotantul său.

Apoi însă recunoscu deschis că acum cercetările erau cu neputinţă, deoarece taverna de opiu, în care se făptuise crima, fusese închisă de poliţie, iar presupusul făptaş avusese destul timp în cele opt zile să pătrundă în încăperea cu pricina şi să şteargă orice urmă. Afară de asta, stărui asupra greutăţii de-a găsi pe vinovat, printre numeroşii bărbaţi, mai tineri şi mai bătrâni, care candidaseră la mâna frumoasei Mabel Hastings.

Johnson chibzui cu înfrigurare asupra tuturor posibilităţilor care ar fi putut duce pe urma adevăratului criminal, dar în cele din urmă trebui să recunoască că nu prea dădeau speranţe de izbândă.

Sir Hastings îşi pierdu iarăşi curajul şi sărind de pe scaunul său

începu să umble agitat prin odaie.

— Acum catastrofa mi se pare şi mai grozavă! zise el. Simt că Sidney e nevinovat, că e cineva care şi-a bătut jos de el în chip criminal – şi cu toate acestea nu-i putem ajuta şi trebuie să răbdăm să fie condamnat. Îţi vine să înnebuneşti, nu alta!

Colonelul şi inspectorul erau acum şi ei de aceeaşi părere şi se vedea bine că cei trei bărbaţi erau în culmea disperării.

— Domnilor – zise atunci Marian – vă dau completă dreptate că există numai o singură posibilitate să punem mâna pe el – presupunând că se mai află în Bombay. Trebuie să se prezinte singur şi atunci îl vom prinde.

Dacă n-aş fi fost şi eu uimit peste măsură de cuvintele lui Marian, atunci cu siguranţă că aş fi izbucnit în râs văzând chipurile celor trei domni. Sir Hastings făcu o mutră de parcă s-ar fi îndoit că prietenul meu e în toate minţile şi zise chiar:

— Nu ştiu zău, domnule Farrow, cum să iau cuvintele d-tale. Chestia care ne preocupă e prea gravă ca să ne îngăduim glume şi-apoi nici d-ta nu eşti omul pentru aceasta. Crezi într-adevăr serios că vinovatul se va prezenta singur?

— Sper, cel puţin – răspunse Marian – zâmbind. Fireşte că dv., domnilor, mă ţineţi sărit la minte, dar nu vă iau în nume de rău. Planul meu e cam ciudat şi e drept că nu făgăduieşte izbândă deplină, dar mă bizui pe mustrările de cuget ale criminalului şi pe nesiguranţa sa legată de asta – da, această nesiguranţă constituie chiar punctul principal al planului meu. Mă gândeam la publicarea unei notiţe amănunţite în gazetele din Bombay, în care să se pomenească de sosirea noastră aici, apoi că am început imediat să ne ocupăm de tristul caz al tânărului Harrison şi că am găsit urme care duc spre un alt făptaş. Aceste urme trebuiesc, fireşte, trecute sub tăcere, în interesul lămuririi complete a cazului, dar se poate susţine totuşi de pe acum că Sidney Harrison e nevinovat, oricât aparenţele ar fi împotriva lui. Cred că în urma acestei notiţe adevăratul făptuitor se va socoti atât de nesigur, încât va încerca să ne înlăture. Atunci va trebui să iasă din întunerec şi noi vom avea cel mai bun prilej să punem mâna pe el.

Câteva minute domni o tăcere adâncă, apoi cei trei bărbaţi săriră în picioare şi se repeziră la prietenul meu, ne mai ştiind cum să-şi exprime admiraţia.

Marian râse şi zise:

— Dar, domnilor, mă umiliţi. Chiar atât de extraordinar nu e planul meu. Să-l discutăm acum în deplină linişte, căci notiţa despre care vă vorbeam trebuie să fie redactată foarte iscusit, pentru ca făptaşul să nu intre la bănuială. Pe de altă parte, nu vreau ca poliţia să fie pusă mai prejos, de aceea am putea scrie că am descoperit urmele noii împreună cu domnul inspector Johnson. Numai că prin aceasta e vârât

în primejdie şi domnul Johnson, căci vinovatul se va lega şi de el atunci.

— O doresc din toată inima – strigă inspectorul – în felul acesta aş putea cel puţin să-mi liniştesc conştiinţa, căci nu poate fi îndoială că în cazul care ne preocupă am făcut o greşeală pe care nu mi-o voi ierta niciodată. Cât p-aci să fie condamnat un nevinovat şi distrusă viaţa unei tinere fete, numai pentru că eu nu m-am gândit la tot ce-ar fi fost cu putinţă.

Redactarăm împreună o notiţă pe care Johnson avea de gând s-o facă să apară chiar în gazetele de seară. Când treaba fu gata, Marian zise iar:

— Sir, nădăjduiesc că starea fiicei dv. Nu e atât de gravă încât să nu poată fi transportată. Aş socoti că e nevoie să fie dusă la locuinţa dv. particulară, de pe una din insule. Aici în palatul acesta mare şi vechi e în primejdie, deoarece criminalul nu se va mulţumi să-l fi înlăturat pe rivalul lui, ci va încerca s-o aducă în puterea sa pe fiica dv.

— Ai dreptate! făcu Sir Hastings. Voi vorbi îndată cu medicul. Fireşte că pe insulă Mabel e mai la adăpost.

— Şi-apoi trebuie să vă rog să ne daţi şi nouă ospitalitate pe insulă – spuse Marian – din clipa când va apare notiţa aceea în gazete, suntem în mare primejdie. În clădirea aceasta mare, care o fi ascunzând cine ştie ce taine, criminalul ne poate ataca în aşa fel încât să nici nu ne putem apăra.

— Dumnezeule! făcu guvernatorul. În bucuria mea nici nu m-am gândit la asta. Vă puneţi capul în joc, domnilor!

Marian îl linişti şi guvernatorul făgădui să ne transporte încă înainte de a se însera, la vila lui particulară.

Johnson plecă să ducă notiţa la gazete, iar Sir Hastings chemă medical care avea să hotărască dacă Mabel putea fi transportată.

Luaserăm înţelegere cu inspectorul să ne întâlnim peste un ceas. Ca să vizităm locul crimei, în taverna de opiu. Trebuia chiar să facem asta ca să bată la ochi, pentru ca notiţa din gazetele de seară să corespundă adevărului, căci se putea foarte lesne ca asasinul să dea târcoale locului unde făptuise crima.

II
STAFIA DIN CAMERA CRIMEI

BĂTRÂNUL MEDIC DE CASĂ al guvernatorului spuse că Mabel Hastings putea fi transportată pe insulă, cu toate precauţiunile de rigoare şi ţinea chiar foarte nimerită o schimbare a mediului: fata, când se va trezi din leşin, ceea ce se aştepta pentru a doua zi, nu trebuia să mai vadă odaia aceea unde primise vestea crimei făptuite

de logodnicul ei.

După ce puseră la punct chestiunea aceasta, ne duserăm la inspectorul Johnson, care ne aştepta în cabinetul său. Vizita la taverna de opiu o făceam numai de formă, căci nu credeam deloc să mai găsim niscaiva urme acolo.

Părăsirăm împreună cu Johnson clădirea poliţiei, ne urcarăm în maşina care aştepta afară şi pornirăm spre cartierul vechi la oraşului.

Acesta, numit „Blacktown" (oraşul negru) e locuit de băştinaşi şi negustori asiatici.. Acoperişuri drepte, ferestre zăbrelite, ceardacuri, balcoane de lemn şi uşi scunde caracterizează Blacktown-ul – apoi un întreg vălmăşag de oameni.

Maşina trebui să oprească în cele din urmă căci ne aflam acum în faţa unei străduţe largă de cel mult un metru şi jumătate. Într-adins coborârăm foarte tacticos şi pornirăm agale pe ulicioară în sus.

Fireşte că nu trecu mult şi căpătarăm o întreagă escortă de cetăţeni, dintre care cei mai mulţi îl cunoşteau pe inspector. Grozava crimă era încă vie în mintea tuturor, aşa că imediat vestea sosirii noastre se răspândi cu iuţeala fulgerului prin întreg cartierul.

Când cotirăm într-o a doua stradă, mai îngustă decât cea dintâi, văzurăm că se şi adunase o mulţime de oameni în faţa unei case murdare. Cu mare greu izbuti inspectorul să ne croiască drum prin grămada aceea agitată, apoi fu nevoit să cheme doi poliţişti băştinaşi şi să-i posteze în faţa intrării scunde altminteri o parte din curioşi ne-ar fi urmat în casă.

Pe dinăuntru casa era tot atât de dărăpănată şi murdară cape dinafară. Dar Johnson ne conduse într-o odăiţă dosnică şi care era mobilată simplu, numai cu lucruri trebuincioase. Acolo dădu la o parte covorul de pe podea şi ridică un chepeng.

La cererea lui ne aprinserăm lămpile de buzunar, după cum făcu şi el. Atunci văzurăm în faţa noastră o scară îngustă şi mult umblată, care ducea în jos.

După ce coborârăm treptele, ne pomenirăm în faţa unui mic perete de lemn, pătrat, acoperit în parte de o perdea roşie.

Johnson dădu în lături stofa groasă şi intrarăm într-un coridor îngust, ai cărui pereţi erau căptuşiţi cu mătase, iar podeaua era acoperită cu un covor de preţ.

Vreo zece perdele se înşirau una lângă alta de amândouă părţile gangului, unele erau pe jumătate trase şi în trecere văzui aranjamentul luxos al micilor încăperi, în care fumătorii de opiu se dedaseră patimii lor.

Aproape de capătul gangului perdeaua era lipită de perete cu sigilii de ceară. Johnson cercetă cu luare-aminte peceţile, apoi ne zise:

— Vă rog, domnilor, încredinţaţi-vă singuri că peceţile sunt neatinse şi nici n-ar fi putut fi dezlipite şi puse la loc, căci ceara a

pătruns prea adânc în ţesătura perdelei şi a tapetului de mătase.

Ne încredinţarăm că într-adevăr aşa era.

Johnson trase acum perdeaua la o parte şi privirăm în încăperea în care se făptuise crima. Era tot aşa de luxos mobilată ca şi cabinele alăturate, dar pernele divanului larg erau în parte căzute jos, iar covorul din faţă era mototolit. Pe el se vedea o pată mare, ce culoare cafenie – sângele fetei ucise.

Johnson, care stătea îndărătul nostru, scoase deodată o exclamaţie de mirare.

— Domnilor – zise el apoi, cu glas scăzut – trebuie să fi fost cineva în încăpere. Abia alaltăieri am mai cercetat odată, amănunţit, cu doi funcţionari şi am luat o schiţă, ca să pot prezenţa justiţiei o descriere exactă, în ziua judecăţii şi acum văd că scăunelul de la capătul divanului e răsturnat. Pot jura, însă, că alaltăieri stătea în picioare.

— Asta e foarte important – zise Marian – nu cred că încăperea asta să fi fost cercetată de funcţionarii unui alt departament şi sigilată la loc, cum trebuie.

— Cu neputinţă – răspunse Johnson – vedeţi, am introdus aici o inovaţie care s-a dovedit bună. Fiecare funcţionar mai de seamă, în drept să sigileze o încăpere are ştampila sa specială. Înăuntru leului britanic e un locşor liber, unde e imprimată monograma funcţionarului respectiv. Astea de aici sunt sigiliile mele, pe care le-am aplicat alaltăieri şi pecetea o port totdeauna la mine.

Din buzunarul dinăuntru al vestei inspectorul scoase mica pecete, pe care ne-o arătă. Apoi urmă:

— Fiecare slujbaş care s-a folosit de pecetea lui, este obligat să se încredinţeze de câteva ori pe zi de existenţa acesteia, atâta timp cât sigiliile se află aplicate la încăperea respectivă. Aşa dar e cu totul exclus ca cineva să-mi fi sustras pe ascuns pecetia, pentru ca să intre în încăpere şi să aplice apoi la loc sigiliile.

— Atunci trebuie să existe încă o intrare – spuse Marian – să examinăm pereţii care dau în cele două încăperi alăturate. Străinul numai pe acolo putea veni, dacă n-o fi în tavan sau podea vreo deschizătură, căci peretele din faţă cred că e masiv?

— Da, este zidul de temelie al casei – răspunse inspectorul – încăperile acestea n-au nevoie de ferestre, căci sunt luminate artificial. Marian îndreptă lumina lămpii sale întâi spre tavan, apoi spre podea. Privi cu multă luare-aminte tapetul de mătase al tavanului şi covorul gros de pe podea, apoi zise:

— Atât sus cât şi jos nu poate să fie o uşă secretă, căci atunci ar trebui să se vadă vreo cusătură sau tăietură în mătase sau în covor. Ala dar, rămân numai aceşti doi pereţi. Cui aparţine taverna?

— Unui indian bogat, Dşamse, care face export pe scară întinsă. Minunata lui vilă se află pe una din insule, în partea de sus a golfului.

Am îngăduit această tavernă pentru că în nenumărate rânduri făceam capturi frumoase aici. Mulţi criminali s-au trădat în beţia opiului. Dşamse e cu totul de partea noastră şi nu odată a dat dovadă de sinceritatea lui.

— Hm, îi cunosc eu bine pe asiaticii ăştia – zise Marian, îngândurat – mi se pare suspect totdeauna când unul din ei se arată cinstit faţă de asupritorii poporului său. De, se poate să mă înşel, dar cred totuşi că Dşamse i-a buzunărit adesea pe oaspeţii săi, când aceştia erau cuprinşi de beţia opiului. Şi o fi făcut vreo trecere în pereţii despărţitori ai cabinelor. S-au mai văzut acum în primul rând să cercetăm peretele de deasupra acestui divan.

Prietenul meu se apropiă de divan şi se aplecă peste el. Pipăi peretele cu luare-aminte, dar se ridică imediat şi zise:

— De aici e prea greu căci ne împiedecă divanul. Să mergem în cabina alăturată, cred că acolo vom găsi cu siguranţă uşiţa ascunsă.

Părăsirăm camera crimei şi intrarăm în încăperea alăturată, ne apropiarăm de peretele din stânga şi-l pipăirăm cu băgare de seamă. Spre deosebire de cum era cazul la ceilalţi pereţi şi la tavan, tapetul de mătase avea aici numeroase desene şi era lesne cu putinţă ca printre acestea să se scundă o deschizătură, care să fie cu totul nevăzută din pricina modelului ciudat.

Marian stătea între inspector şi mine; el îşi alesese partea peretelui care se afla sub căpătâiele divanului alăturat. Eu alesesem locul care dădea spre peretele de afară, iar inspectorul stătea în apropierea deschizăturii de intrare.

Timp de vreo zece minute căutarăm cu râvnă, fără, însă, să găsim ceva. Deodată Marian şuieră printre dinţi mulţumit, scoase cuţitul şi-l apăsă pe ochiul unuia din animalele fabuloase imprimate pe mătase.

Atunci se auzi un scârţâit slab, apoi o parte a peretelui se dădu în lături. Contururile acestei uşi ascunse erau cu atâta dibăcie alese, încât se împreunau cu desenul şi numai la o căutare foarte atentă puteau fi deosebite.

Dedesubtul uşiţei prin care un om ar fi putut să-şi vâre trupul, stătea divanul pe care se aflase Sidney Harrison, ca ucigaş.

— Vezi – se adresă Marian, triumfător, către inspector – Dşamse al d-tale o fi şterpelit el de multe ori portmoneul sau bijuteriile vreunuia din clienţii săi bogaţi. Şi acum am dat şi de intrarea ascunsă, prin care cineva ar fi putut pătrunde în încăperea sigilată. Aş vrea numai să ştiu cu ce scop o fi făcut-o? Cred că d-ta ai cercetat cu băgare de seamă încăperea cu slujbaşii d-tale?

— Fireşte – răspunse inspectorul – dar spre ruşinea mea trebuie să mărturisesc că nu ne-am gândit să examinăm pereţii.

— Dar ce-o fi asta? îl întrerupse Marian, arătând spre scăunaşul de la căpătâiul divanului.

Atât inspectorul cât şi eu rămaserăm acum cu gura căscată, căci scăunaşul acesta, care înainte fusese răsturnat.… era acum iarăşi în picioare.

Aşa dar, în vreme ce noi căutam în această încăpere deschizătura ascunsă, cineva trebuie să fi fost în camera crimei şi să fi ridicat scăunaşul.

Nu prea ţi-e îndemână ştiind în apropierea ta un om, pe care nu-l vezi şi nu-l auzi. Îmi pregătii revolverul; ţineam mâna pe el, gata să trag. Inspectorul îşi scoase şi el arma din buzunarul de la spate şi o trecu în cel de la haină.

— Cine să fi fost? şopti el.

Marian înălţă din umeri, apoi zise încet:

— Poate să fi fost adevăratul făptuitor, sau numai o iscoadă a lui Dşamse, care, în prostia-i fără margini a ridicat la loc scăunelul, ca să-ncerce să ne înşele pe noi. Îşi închipuia că o să credem că ne înşelasem înainte, când spusesem că cineva trebuie să fi pătruns pe furiş în încăpere. Dacă e vorba, însă, de adevăratul făptuitor, atunci l-a atras aici pornirea aceea cunoscută pe care o are criminalul pentru locul ticăloşiei sale, sau a uitat un obiect pe care ţine neapărat să-l aibă iar. De aceea sunt de părere să mai cercetăm odată cu toată luarea aminte camera crimei.

— Dar mai întâi să aruncăm o privire în ultima cabină – spuse Johnson – căci de acolo trebuie să ne fi observat omul care se aţine pe aici. Şi printr-un capac asemănător din perete va fi ridicat şi scăunaşul.

— Tot ce se poate – încuviinţă Marian – atunci să ne grăbim însă, poate izbutim să mai punem mâna pe el.

Cu inspectorul în frunte ieşirăm în gang şi alergarăm spre ultima cabină, care se afla la stânga aceleia în care se făptuise crima.

Când însă Johnson smulse perdeaua, se dădu repede înapoi şi scoase un geamăt, ducând în acelaşi timp mâinile la faţă. Smulsei repede pistolul, băgai de seamă că Marian, care se afla înaintea mea, făcea acelaşi lucru, dar şi prietenul meu se clătină pe spate scoţând şi el un ţipăt de durere, ducând de asemenea mâinile la faţă.

Ca o umbră văzui un bărbat înalt, al cărui chip nu-l putui recunoaşte, deoarece atât inspectorul cât şi Marian scăpaseră jos lămpile lor, în timp ce lumina lanternei mele era acoperită de spatele prietenului meu.

Sării repede în lături şi ridicai braţul în care ţineam arma, dar în acelaşi moment avui un simţământ ca şi cum mi s-ar fi zvârlit în faţă plumb topit. Durerea grozavă mă făcu să uit totul. Revolverul şi lampa îmi căzură din mâinile pe care le dusei repede la ochi, din pricina acelei dureri grozave.

Apoi mă prăbuşii la pământ, simţii că dispare durerea în acelaşi

timp cu voinţa mea şi repede de tot îmi pierdui cunoştinţa.

*

* *

Când mă trezii era o beznă adâncă în juru-mi. Memoria îmi revenea cu-ncetul, până când, în cele din urmă, revăzui şi ultima imagine dinainte de a-mi fi pierdut cunoştinţa.

Făptura mare, ca o umbră, apoi durerea îngrozitoare şi la urmă căderea în nesimţire. Asta se întâmplase în taverna de opiu a lui Dşamse. Unde mă aflam oare acum?

Constatai cu bucurie că-mi puteam mişca în voie mădularele. Dibuii în jurul meu şi dădui de o mână omenească.

— Mariane? şoptii îndată.

— Da, Robert, eu sunt – răspunse prietenul meu, tot aşa de încet – mare drăcovenie şi aia cu care ne-a ameţit individual nevăzut.

— Groaznic! se auzi glasul inspectorului. Aveam senzaţia că-mi arde capul. Dar unde om fi acum?

— În taverna de opiu, fireşte – răspunse Marian – se simte mirosul dulceag al otrăvii. Lămpile noastre de buzunar trebuie să fie pe jos.

Dibuii îndată în juru-mi şi găsii într-adevăr revolverul, apoi lampa. O aprinsei şi văzurăm că ne aflam unul lângă altul în gangul îngust care se afla între cabinele de fumat.

Marian şi inspectorul îşi ridicară lămpile care se rostogoliseră ceva mai departe, apoi ne sculărăm în picioare şi ne uitarăm unul la celălalt.

Dar nu se vedea nici o urmă, ochii noştri nu ne mai dureau deloc.

— Slavă Domnului! făcu Marian. Mă gândeam să nu ne fi pierdut vederea. Dar acum să cercetăm repede încăperea crimei! Aş pune rămăşag că potrivnicul nostru a fost adevăratul făptuitor, care, precum spusesem, căuta vreun obiect.

Marian vorbise atât de încet încât dacă aş fi fost vreo iscoadă ascunsă pe aproape nu l-ar fi putut auzi. Tot atât de încet vorbi şi inspectorul:

— N-ar fi bine să cercetăm la repezeală celelalte cabine, dacă nu cumva stă pitit acolo misteriosul vizitator? Fireşte că trebuie să rămânem despărţiţi, pentru că, în cazul că unul din noi ar cădea răpus de otrava aceea grozavă, ceilalţi să-i poată veni în ajutor.

— Bine, putem face şi aşa – încuviinţă Marian – dar cred că nemernicul ăla a şters putina. Drace! Un ceas am zăcut în nesimţire. Mă mir cum cei doi poliţişti pe care i-ai lăsat de pază la intrare, n-au devenit bănuitori.

Cercetarea cabinelor se termină curând. Misteriosul necunoscut nu era nicăieri.

Intrarăm în încăperea crimei şi Marian începu să dea jos pernele de pe divan şi covorul de mătase care-l acoperea. Părea să aibă un plan al

lui. La urma trase de la perete divanul.

— Şi asta am făcut-o la timpul său – zise inspectorul.

Când însă prietenul meu pipăi tapetul de mătase al peretelui, Johnson nu se putut stăpâni şi zise:

— Crezi cumva că făptuitorul a introdus mâna prin deschizătura secretă şi cu prilejul acesta a pierdut vreun obiect?

— Nu vorbi atât de tare! îl preveni Marian. Aici trebuie să presupunem cu adevărat că pereţii au urechi. Da, bănuiesc că i-o fi scăpat poate un obiect mic îndărătul tapetului de mătase. Sunt încredinţat că d-ta cu ajutoarele d-tale aţi cercetat atât de temeinic întreaga încăpere, încât nu se poate afla într-însa nici un obiect pierdut, dar tapetul de pe perete cu siguranţă că l-aţi trecut cu vederea.

— E drept, nici nu ne-am fi putut gândi la asta, căci nu ştim de existenţa capacului secret. Ai găsit ceva?

— Da – răspunse Marian, cu încordare.

Scoase cuţitul şi făcu o tăietură în mătase. Un obiect lucitor căzu afară şi îl prinse cu îndemânare, vârându-l în buzunar.

— Să plecăm – zise el apoi – nu mai e nevoie să pui sigilii, domnule inspector, căci individual misterios care dă târcoale pe aici mai are de sigur şi alte căi ca să ajungă în odaia crimei, chiar dacă ai sigila cele două uşiţe secrete din pereţi. De când am găsit obiectul acesta suntem în mare primejdie.

Spunând acestea Marian scoase revolverul şi păşi cu băgare de seamă spre perdeaua care despărţea încăperea de gang. Mă simţii cuprins de teamă, căci nu degeaba recurgea Marian la o asemenea prevedere. Avea şi dreptate, misteriosul individ trebuie să fi pierdut un obiect foarte preţios de vreme ce se întorsese în câteva rânduri la locul crimei şi ne atacase chiar pe noi. Dacă observase cumva că Marian găsise obiectul, atunci ne aflam într-adevăr în mare primejdie.

Ajunserăm nevătămaţi la scara îngustă care ducea sus şi în cele din urmă părăsirăm casa. Inspectorul răsuflă uşurat când încuie uşa, apoi făcu un semn poliţiştilor să ne urmeze şi încet ne făcurăm drum prin mulţimea care aşteptase nerăbdătoare ivirea noastră. Ne urcarăm în maşină, care porni repede înapoi spre poliţie.

III
ATENTATELE

ERAM FOARTE CURIOS să aflu ce găsise Marian şi nu mai puţin Johnson ardea de nerăbdare.

Prietenul meu se arătă de o prevedere care-mi păru cam exagerată. Se apropiă mai întâi de fereastra încăperii şi privii nu numai jos în stradă, ci şi în sus. Apoi păşi încetişor spre uşa odăii şi o deschise

brusc, sărind repede înapoi, după care ieşi pe gang şi privi în sus şi în jos.

Abia pe urmă intră iar înăuntru, închise uşa şi se apropiă de biroul inspectorului. Scoase din buzunar micul obiect şi ni-l arătă în palmă.

Îmi scăpă o exclamaţie de mirare, căci văzui sclipind o bijuterie de preţ.

Era un inel tăiat dintr-o piatră opalină şi care înfăţişa un şarpe cobra care-şi muşca coada. Cu siguranţă că acest inel era vechi de tot şi de o valoare foarte mare.

— Acum îmi explic de ce a tot venit criminalul, căuta inelul acesta – zise inspectorul – un obiect atât de preţios şi în primul rând atât de bătător la ochi nu-l laşi prea uşor la locul unei crime. N-ar fi bine să publicăm în ziare o descriere a inelului şi să făgăduim o răsplată mare aceluia care ne va spune cui aparţine bijuteria? În felul acesta punem mâna pe criminal.

— Nu cred să se prezinte cineva – răspunse Marian cu hotărâre – inelul acesta pare să fie de origine străveche indiană şi o fi aparţinând unui nobil hindus. Un astfel de personaj dispune de viaţa şi de moartea supuşilor săi, aşa că nici unul din servitorii lui nu va putea fi îndemnat să-l trădeze, chiar dacă i s-ar făgădui o avere.

— Se poate să ai dreptate – încuviinţă inspectorul – atunci ai de gând să nici nu pomeneşti de această descoperire?

— Nu; cred că notiţa care va apare astăzi în gazete e deajuns deocamdată. Poimâine vom putea anunţa că am găsit şi un inel de mare preţ a cărui fotografie va fi reprodusă de toate ziarele.

Marian tăcu câteva clipe, apoi întrebă:

— Domnule inspector, cred că ai nişte măşti contra gazelor, care să ne poată ocroti şi de otrava aceea drăcească a duşmanului nostru? Bănuiesc că se va folosi de ea dacă ne va face o vizită. Ne trebuie trei măşti, dintre care una pentru Pongo al nostru. Te sfătuiesc şi pe d-ta să dormi la noapte cu masca pe faţă.

— Bine zici – încuviinţă Johnson – împotriva acestui gaz drăcesc nu ajută deloc curajul. Vom merge în magazie, unde voi pune să vi se caute trei măşti. Vrei să păstrezi d-ta inelul?

— Cred că e mai în siguranţă la mine – răspunse Marian.

Luă inelul de pe masă, unde-l pusese, îl ţinu câteva clipe în lumina vie a soarelui, astfel încât scânteia în toate culorile curcubeului, aruncă o privire pe fereastră, apoi dădu din cap mulţumit.

— Acum o fi aflat cu siguranţă – zise el, spre uimirea noastră – colo peste drum e clădirea poştei, după cum ne spuneai, domnule inspector. Am văzut stând acolo un bărbat care privea încoace printr-un ochean. Când a văzut sclipirea inelului a dispărut repede de la postul său de observaţie.

— Drace! făcu Johnson, înmărmurit. Acum să ştii că eşti într-adevăr

în mare primejdie, domnule Farrow.

Marian îl linişti şi inspectorul ne duse în magazie, unde căpătarăm măşti contra gazelor, care apărau faţa şi împotriva acizilor.

Apoi prietenul meu însărcină un poliţist să ne aducă o maşină şi pornirăm imediat spre palatul guvernatorului, nu fără a fi urmăriţi de o altă maşină, de care scăparăm, însă, mulţumită vitezei automobilului nostru.

— Aşa, acum trebuie să mergem repede pe insulă – zise Marian, când intrarăm în palat – după aceea vom putea aştepta în linişte vizita criminalului.

Sir Hastings ne vesti că fiică-sa şi fusese transportată la vilă, iar doi servitori ne vor duce şi pe noi acolo, într-o barcă cu motor.

Guvernatorul deveni cu totul alt om când Marian îi povesti în grabă despre succesul nostru şi-i spuse că era aproape sigur că un altul făptuise crima de care era învinovăţit tânărul Harrison.

Nu trecură nici cinci minute de când intrarăm în palat şi o maşină – în care luarăm loc împreună cu Pongo şi Maha – ne duse în grabă spre port, unde ne îmbarcarăm pe barca cu motor a guvernatorului.

Ne îndepărtasem mult de ţărm, când băgai de seamă că Marian privea cu încordare înapoi. Întorsei şi eu capul şi văzui o barcă cenuşie, care spinteca valurile cu repeziciune în urma noastră.

Marian întrebă pe unul din servitorii indieni dacă cunoştea barca ce venea după noi. Omul o privi cu luare aminte, apoi zise:

— *Sahib,* am văzut-o în câteva rânduri printre insule. Nu ştiu a cui e, dar este cea mai repede barcă din golf. Pare să vie de-a dreptul spre noi.

— Da – spuse Marian, cam neliniştit – cârmaciul o fi având de gând să ne-o ia înainte trecând alături de noi.

Se putea recunoaşte lămurit făptura unui indian, care ţinea încleştată cârma bărcii cenuşii. Venea direct spre pupa noastră şi avui un simţimânt de teamă când auzii tot mai aproape duduitul motorului.

— Puneţi măştile! strigă Marian. Scoateţi pistoalele!

Fără să pun vreo întrebare îndeplinii îndată porunca. Pongo îşi trase şi el masca peste faţă. Dar în loc de revolver, el scoase cuţitul său enorm, de care se folosea mai bine.

Într-adevăr, barca cenuşie se apropiase până la vreo cincizeci de metri. Văzui desluşit chipul nemişcat al cârmaciului, ai cărui ochi scăpărători erau aţintiţi asupra noastră.

— Bagă de seamă în spate! îmi strigă Marian, de sub mască. Eu iau cârma.

Sări în mijlocul bărcii şi după ce dădu în lături pe indianul care făcu ochii mari văzându-ne cu măştile pe faţă. Înhăţă roata cârmei, o răsuci pe jumătate şi privi cu încordare înapoi.

Barca cealaltă – o adevărată barcă de curse – era acum numai la

douăzeci de metri şi cârmaciul ar fi trebuit să răsucească roata dacă vroia să ferească o ciocnire.

Deodată băgai de seamă, că viaţa ne era în joc. Avea dreptate Marian: preţiosul inel trebuia să aparţie unui indian nobil, ai cărui servitori se duceau fără şovăire la moarte pentru dânsul.

Barca noastră avea să fie sfărâmată în ciocnirea care trebuia să urmeze îndată şi atunci eram pierduţi, căci rechinii ne vor sfâşia.

Încă zece metri ne mai despărţeau de barca cealaltă… Ridicai pistolul, ca să-l culc la pământ pe cârmaciul, dar în aceeaşi clipă barca noastră se abătu atât de tare spre dreapta, încât era cât p-aci să cad peste bord.

Nu-i vorbă, conducătorul celeilalte bărci încercă să ne izbească în coastă, dar Marian făcuse manevra cu atâta dibăcie în ultima clipă, încât indianul nu mai izbuti să smucească barca lui.

Trecu doar la câţiva centimetri de noi, dar în aceeaşi clipă ridică mâna şi imediat scânteie în lumina soarelui o pulbere fină.

Bănuii că era vorba de otrava aceea grozavă; ridicai repede revolverul şi slobozii două gloanţe.

În acelaşi moment detună şi arma lui Marian; indianul ridică braţele, apoi se prăbuşi grămadă. Lipsită de cârmaciul, barca se răsuci odată în loc şi goni de-a dreptul spre o stâncă din apă (recif) ce se afla la vreo două sute de metri de coastă.

Peste câteva minute ea se izbi cu toată puterea de stâncă şi în aceeaşi clipă ţâşni în sus o flacără uriaşă, un nor gros de fum învălui reciful şi barca, se auzi o bubuitură puternică şi când vântul împrăştie fumul nu mai văzurăm nici urmă de barcă şi cârmaciul.

Mă întorsei spre Marian şi mă speriai de moarte, căci cei doi indieni şi Maha al nostru zăceau nemişcaţi pe fundul bărcii. Bănuiala mea fusese întemeiată, deci, indianul zvârlise otrava spre noi şi numai mulţumită măştilor scăpasem de efectele ei.

Marian îmi făcu un semn liniştitor. Îmi adusei aminte că şi noi ne trezisem după un ceas, fără să fi avut ceva. Ajutat de Pongo îi dusei pe cei trei la un loc mai bun, în vreme ce prietenul meu cârmea spre insula apropiată.

Din toate părţile ne ieşiră înainte bărci, care observaseră cele petrecute; veni şi o barcă a poliţiei, în frunte cu un comisar, care făcu ochi mari văzându-ne cu măşti pe faţă. Uitasem să ni le scoatem. O făcurăm însă acum, când nu mai era primejdie.

Marian povesti pe scurt poliţistului cele întâmplate şi-l rugă apoi să ne călăuzească la insula pe care se afla vila guvernatorului.

Amabilul comisar porni înaintea noastră şi după un sfert de ceas de drum ne arătă o insulă care se deosebea de celelalte prin bogăţia vegetaţiei bine îngrijite.

Pe ponton se iviră doi servitori la apropierea noastră. Ne cunoşteau

de la palatul din oraş şi dădură o mână de ajutor la transportarea celor căzuţi în nesimţire. Pe Maha îl luă Pongo în camera lui.

După ce ne instalarăm în odăile noastre, Marian îi adună pe servitori şi ceru ca doi din ei să facă de pază mereu în jurul insulei, ca să vestească imediat apropierea vreunei bărci. Le spuse stăruitor că pluteam în mare primejdie.

După ce căpătă făgăduiala indienilor că vor fi cu ochii în patru, Marian mă luă cu dânsul în inspecţie. Trebuia să cunoaştem terenul pe care aveam să ne aşteptăm la un nou atac al duşmanului nostru.

Tot vorbind, ocolirăm întreaga insulă. La Sud şi la Nord de ea, cam la două sute de metri depărtare, se aflau alte insule, a căror apropiere nu era deloc plăcută.

— Hai acum să cercetăm casa! zise Marian. Trebuie să cunoaştem fiecare încăpere în parte şi Pongo ne va însoţi.

Un indian mai în vârstă, un fel de intendent al casei, ne călăuzi prin tot bungalowul, care era mobilat cu mult gust. Ne întipăririrăm exact aşezarea fiecărei odăi şi Marian ne atrase în deosebi atenţia asupra camerei lui Mabel Hastings, spunând că sărmana bolnavă e şi ea foarte primejduită.

După ce sfârşirăm de vizitat casa, mai străbăturăm insula în toate direcţiile, observând tufele pe unde s-ar fi putut ascunde un duşman.

Cu prilejul acesta furăm surprinşi de Sir Hastings, care venise din oraş.

În vremea asta cei doi servitori căzuţi în nesimţire şi Maha se treziseră. La întrebarea lui Marian oamenii spuseră că în clipa când negura se lăsase deasupra bărcii noastre, avuseseră şi ei impresia parcă le-ar arde faţa.

Prietenul meu trimise imediat un servitor în oraş, cerând de la inspectorul Johnson încă vreo câteva măşti contra gazelor, ca să aibă fiecare una.

Se făcuse vremea cinei şi luarăm masa în cerdacul plin de flori. Trebuia să se-ntunece curând şi ne grăbirăm cu mâncarea, ca să fim gata, căci ne puteam aştepta ca odată cu lăsarea nopţii duşmanul nostru să întreprindă ceva.

Când apuse soarele, servitorul care se dusese în oraş s-aducă măştile nu se-ntorsese încă.

Ne îndreptarăm îndată spre marginea insulei, cu măştile atârnate la brâu şi o ocolirăm împreună cu cei doi indieni care tocmai erau de pază.

Pe când mă aflam la ponton, auzii apropiindu-se o barcă cu motor. Luai imediat masca în mâna stângă, iar în dreapta ridicai revolverul, apoi strigai spre barcă:

Răspunse servitorul guvernatorului, care se dusese să aducă măştile. Fui însă foarte prevăzător, mă dusei îndărătul trunchiului

unui copac apropiat şi luminai cu lampa mea barca. Nu era nici o primejdie; servitorul aducea într-adevăr măştile, pe care le împărţirăm imediat.

Se scurse ceas după ceas. Sir Hastings se dusese de mult la culcare. Trecuse de miezul nopţii şi tot nu se zărea vreo barcă.

Deodată, însă, detunară împuşcături. Veneau dinspre miazăzi, dar se auzeau de departe şi dintr-o direcţie unde nu observaserăm nici o insulă. Lucrul era oricum ciudat şi ne retraserăm la capătul de miazăzi al insulei, pentru ca să putem asculta în spre largul mării. Dar nimic nu se întâmplă, numai împuşcăturile se urmau fără întrerupere.

Se scurseră astfel vreo cinci minute, când Marian băgă de seamă deodată că ne aflam cu toţii adunaţi pe partea aceasta a insulei.

— Împrăştiaţi-vă repede! strigă el, agitat. Te pomeneşti că asta a fost numai o manevră a duşmanului nostru, ca să ne abată atenţia.

Înainte însă de a-i putea urma porunca, văzurăm că era prea târziu, deoarece Marian recunoscuse abia în ultima clipă vicleşugul duşmanului.

O lumină orbitoare izbucni deodată în mijlocul insulei şi când alergarăm într-acolo, rămaserăm câteva clipe înmărmuriţi de groază, căci bungalowul guvernatorului era o mare de flăcări. Focul trebuie să fi provenit de pe urma unei explozii şi să se fi întins repede, căci trecuse abia o jumătate de minut de la izbucnirea primei lumini şi acum vâlvătaia şi cuprinsese acoperişul.

Pe ferestre şi uşi dădură buzna servitorii indieni şi printre ei zării, spre nespusa mea bucurie. Şi pe guvernator, care, cu o sprinteneală tinerească, sărea prin fereastra dormitorului său.

Atunci îl auzii pe Marian strigând:

— Mabel şi Maha sunt în casă!

Ne năpustirăm spre vila incendiată, cu gând să încercăm imposibilul şi să intrăm în această mare de flăcări, ca să-i salvăm pe cei doi… Dar Pongo fu mai repede! Noi nu făcusem nici jumătate de drum, când el şi urca scările spre cerdac şi în clipa următoare dispăru în norul de fum şi flăcări.

Ca din depărtare auzii glasul lui Marian, care, cu porunci energice împărţea pe servitori în jurul insulei.

Eu stăteam încremenit, cu gândul la Pongo… va ieşi el de acolo?

Deodată un suspin de uşurare îmi scăpă din piept şi lacrimi de bucurie îmi umplură ochii, căci dintre flăcări ieşea Pongo, ţinând în braţe pe Mabel Hastings, iar lângă el cobora treptele credinciosul nostru Maha.

IV
MOARTEA LUI JOHNSON

SCOŢÂND UN STRIGĂT DE BUCURIE, Sir Hastings se repezi la Pongo, care se clătină puţin pe picioare.

— Repede îndărătul tufişului de colo! se auzi glasul lui Marian. Nu trebuie să rămânem în lumina focului. Iute, Pongo!

Adevărat, duşmanul era pe insulă, el dăduse foc vilei, pe când noi ne lăsasem amăgiţi de împuşcături şi alergasem spre miazăzi.

Sărirăm repede spre tufişul apropiat, în umbra căruia nu puteam fi văzuţi. Abia ajunsesem în întunerecul ocrotitor, că dinspre ţărmul răsăritean se auziră strigăte scoase de servitorii postaţi acolo.

— Vezi d-ta de fiica d-tale – strigă Marian guvernatorului – pentru luptă suntem noi aici.

Fără să mai aştepte răspunsul lui Sir Hastings, începu să gonească spre ţărm. Eu mă ţinui după dânsul, în vreme ce alături de noi alergau Pongo şi Maha.

Când ajunserăm la ţărm, văzurăm care era pricina larmei. O barcă mare, cu motor, venea spre insulă şi deodată se aprinse la prora ei un reflector care îşi aruncă lumina de-a dreptul asupra noastră. Imediat ne retraserăm în tufişurile ocrotitoare şi Marian strigă ceva spre barcă.

— Inspectorul Johnson – se auzi răspunsul.

În acelaşi timp reflectorul fu ridicat în sus, aşa că nu mai eram orbiţi de lumina lui şi în barcă se aprinse o clipă o lampă de buzunar, care lumină faţa inspectorului.

Când barca opri la debarcader, văzurăm cu bucurie că afară de Johnson mai coborâră din ea zece poliţişti, toţi prevăzuţi cu măşti împotriva gazelor.

— N-am mai avut răbdare să stau acasă – spuse inspectorul – aşa că am dat târcoale pe apă, cu oamenii mei.. Când am văzut apoi vâlvătaia pe insulă, am înţeles că duşmanul nostru a făptuit vreo ticăloşie. Cred că şi împuşcăturile dinspre miazăzi erau în legătură cu asta?

— Da – răspunse Marian – cu ajutorul lor ne-a atras la capătul de miazăzi al insulei şi în vremea asta a putut pune foc casei. Pongo al nostru şi-a primejduit însă viaţa şi a salvat-o pe Mabel Hastings din flăcări. Omul care a provocat focul trebuie să se mai afle pe insulă, căci n-am văzut nici o barcă îndepărtându-se.

— Atunci trebuie să cercetăm împrejurimile! zise inspectorul. Haideţi, băieţi, puneţi măştile! Trageţi imediat ce zăriţi pe cineva suspect şi nu vrea să se predea! Unde e Sir Hastings, domnule Farrow?

— Împreună cu fiică-sa la adăpostul unui tufiş. Să mergem însă imediat la el, căci sunt neliniştit ştiindu-l singur.

Pe marginea de nord-vest a insulei detunaseră două împuşcături. O zbughirăm îndată într-acolo, punându-ne măştile pe faţă.

Când ajunserăm la locul cu pricina, dădurăm de un servitor al guvernatorului, care zăcea nemişcat în iarbă. La lumina lămpii de

buzunar, văzurăm că nenorocitul fusese omorât cu o lovitură de cuţit. Arma aceasta era încă înfiptă în gâtlejul său.

Marian se întinse îndată pe burtă şi privi spre mare. Apoi întinse braţul şi descărcă două gloanţe din revolverul său. La vreo cincizeci de metri depărtare se auzi un răcnet de moarte. Aşa dar, Marian îl descoperise pe ucigaş în vreo barcă şi-l pedepsise cum se cuvenea.

Era de presupus că primejdia trecuse pentru noi, aşa că ne scoaserăm măştile, care ne împiedecau auzul şi le atârnarăm de brâu.

— Bravo, domnule Farrow – zise Johnson – bine ai făcut! Te pomeneşti că l-ai împuşcat chiar pe duşmanul nostru neîmpăcat. Voi trimite imediat într-acolo barca mea. Sau au fost mai mulţi oameni în barca pe care ai văzut-o?

— I-aş fi ucis şi pe aceştia dac-ar fi fost – spuse Marian, calm – am văzut însă numai unul, care vâslea cu băgare de seamă.

Inspectorul strigă o poruncă oamenilor săi şi patru din ei plecară cu barca lui cu motor, ca să-l aducă pe cel împuşcat.

— Acum să ne ocupăm de Sir Hastings şi de fiică-sa – spuse Marian.

În vremea asta bungalowul se prăbuşise, dar ruinele arzânde mai dădeau destulă lumină ca să putem vedea.

Când cotirăm pe după tufişul unde-i lăsasem pe guvernator şi fiica lui, rămaserăm înmărmuriţi, căci amândoi dispăruseră.

În strigarăm pe nume pe Sir Hastings, dar nu primirăm răspuns.

— Ce ne facem acum, domnule Farrow? întrebă Johnson.

— Să ne urcăm în barca guvernatorului! hotărî Marian. Trebuie să cercetăm pe mare. În timp ce Indianul pe care l-am împuşcat a atras asupra lui atenţia paznicul de la capătul de nord-vest al insulei, duşmanul nostru trebuie să-l fi atacat pe guvernator şi să-l fi dus în altă parte. Nu trebuie să mai avem nici un fel de scrupule acum, domnule inspector. Cine locuieşte pe celelalte insule?

— Aici, la miazăzi, e proprietatea bogatului indian Dşamse – răspunse Johnson – e prima insulă pe care o puteţi vedea de aici.

— Atunci trebuie să mergem neapărat într-acolo – spuse Marian.

Dădurăm buzna spre debarcader şi sărirăm în barca cu motor a guvernatorului. După ordinul inspectorului, doi poliţişti rămaseră pe insulă, iar patru veniră cu noi în barcă.

Tocmai când eram gata să pornim, se-ntoarse barca poliţiei. Oamenii scoseseră din luntrea cu vâsle un indian, căruia cele două gloanţe ale lui Marian, îi găuriseră ţeasta.

O dovadă că prietenul meu nu ucisese un nevinovat, erau cele două pistoale pe care le avea mortul la brâu şi mai ales teaca goală a cuţitului; arma o găsisem în gâtlejul nenorocitului indian.

— Ăsta e intendentul lui Dşamse! făcu Johnson, uimit. Trebuie să facem o vizită stăpânului.

Se-ntoarse spre cei patru poliţişti din barcă:

— Voi mergeţi încetişor în jurul insulei guvernatorului şi lăsaţi pe ţărm cadavrul indianului. Trageţi fără şovăire dacă se arată cineva suspect. Şi nu uitaţi măştile de gaze!

Marian, care luase cârma bărcii cu motor, se îndreptă spre miazăzi, către insula lui Dşamse.

Când furăm la numai douăzeci de metri de ea, Marian ne porunci:

— Puneţi măştile! Pistoalele pregătite!

Opri motorul şi barca alunecă încetişor spre debarcader.

Acolo se afla priponită o barcă mare cu motor, dar văzurăm îndată că mai erau şi alte locuri pentru bărci, care stăteau goale. Asta era foarte suspect, căci însemna că se aflau în drum mai multe bărci cu duşmani de-ai noştri – în afară de cea cenuşie, care se prăpădise prin explozie şi cea cu lopeţi, al cărei barcagiu fusese ucis de Marian. Şi Sir Hastings cu fiică-sa trebuiau să fi fost răpiţi şi ei cu ajutorul unei bărci.

Sărirăm repede pe ţărm şi, în vreme ce un poliţist priponi barca, noi pornirăm pe cărarea care ducea în interiorul insulei.

Aprinseserăm lămpile şi ţineam lumina îndreptată de amândouă părţile drumului, fără să descoperim nimic suspect, încă.

Nevătămaţi ajunserăm într-un luminiş din mijlocul insulei, unde se afla un bungalow mare. Dşamse trebuia să fie într-adevăr foarte bogat, căci casa avea o înfăţişare luxoasă.

La un semn al lui Johnson, poliţiştii se împrăştiară în jurul bungalowului, apoi inspectorul urcă cel dintâi scările care duceau la verandă.

Cu patul revolverului ciocăni la uşa de intrare, apoi se dădu un pas înapoi. După câteva clipe numai uşa fu deschisă cu violenţă, o jerbă de foc ţâşni din întunerec şi odată cu detunătura armei Johnson ridică braţele, se-ntoarse pe jumătate şi se prăbuşi la pământ.

În acelaşi timp detună şi arma lui Marian şi în bezna casei răsună un ţipăt.

Aprinserăm iarăşi lămpile, pe care le stinsesem când păşiserăm pe terasă. În faţa noastră se ivi un coridor lat şi luxos aranjat, pe covorul căruia se zvârcolea un Indian.

Deodată detunară împuşcături din toate părţile, prin ferestrele bungalow-ului şuierară gloanţele trecând pe la urechile noastre.

Din pricina iritaţiei, însă, duşmanii noştri ţinteau prost, astfel că nici un glonţ nu ne nimeri.

Cu paşi mari pornirăm înainte, în lăuntrul casei. În acelaşi timp în faţa vilei detunau pistoalele poliţiştilor şi câteva ţipete dovediră că nimeriseră bine.

Dar focurile dinăuntru se înteţeau. Şi în pervazul uşilor ce dădeau pe gang se iviră făpturi, care începură să tragă cu pistoalele asupra noastră. Din diferite părţi ţâşneau norii aceia de negură, care

conţineau grozava otravă.

Răspunserăm şi noi cu gloanţe şi peste câteva minute zăceau la pământ cinci oameni, iar ceilalţi dispăruseră tot atât de repede precum apăruseră.

Tocmai lăsasem revolverul în jos, când văzui nelămurit, alături de mine, o mişcare. O perdea groasă fu smulsă în lături şi când întorsei privirea mă pomenii în faţa unei ţevi de revolver.

Fulgerător însă trăsei capul în lături, împuşcătura detună şi glonţul îmi atinse uşor gâtul. Înainte, însă, de a putea smulge arma de la brâu, ceva scânteie din spatele meu, îmi trecu pe dinainte şi se înfipse în gâtlejul indianului înalt din faţa mea. Pongo zvârlise cuţitul său de rechini.

Uriaşul negru sări înainte, dădu cu totul în lături perdeaua şi se aplecă asupra muribundului, ca să-i scoată cuţitul din gâtlej. Întâmplător îndreptai lumina lămpii mele în odaie şi cu toate că mă simţii cuprins de o spaimă de moarte, ridicai totuşi imediat revolverul.

Primul glonţ smuci cuţitul din mâna indianului, pe care tocmai vroia să-l înfigă în Mabel Hastings, care zăcea leşinată pe un divan. Al doilea glonte îl culcă la pământ pe ucigaş, cu tâmpla găurită.

Sir Hastings stătea nemişcat într-un scaun, cu capul în piept şi braţele atârnând în jos. Mă speriai căci presupuneam că e mort – mă repezii în cameră şi aplecându-mă asupra lui, băgai de seamă că răsufla uşor, ca şi Mabel.

Ştiam că ar fi în mare primejdie, dacă îi lăsam singuri şi fără apărare acolo, astfel că rămăsei lângă dânşii, deşi lupta în jurul casei continua.

Îmi dădui curând seama cât de bine făcusem, căci un indian cu faţa însângerată se năpusti în cameră şi cu pumnalul ridicat se aruncă asupra guvernatorului. Dar se rostogoli la picioarele acestuia, cu fruntea găurită de glonţul meu.

Împuşcăturile se potoliră cu încetul. Se scurseră vreo cinci minute şi deodată Marian dădu buzna în odaie. Îşi scoase masca şi eu făcui la fel.

— Foarte bine – zise el, văzând cadavrele indienilor – ai făcut ce se cuvenea. Dar acum trebuie să mergem mai departe, căci şase indieni au fugit. Şi printre ei trebuie să se afle misteriosul ucigaş, căci toţi luptătorii l-au ocrotit cu trupurile lor.

La chemarea lui Marian, doi poliţişti intrară în odaie. Prietenul meu le porunci să vegheze asupra guvernatorului şi fiicei sale, apoi dădurăm buzna afară din casă. Câteva clipe mai zăbovirăm pe terasă, ca să ne dăm seama ce e cu Johnson. Viteazul poliţist era mort, cu fruntea găurită de un glonţ.

Ne ridicarăm repede şi sărirăm câte patru trepte care duceau în grădină. Din întunerec se ivi Pongo, alături de Maha.

— Duşmani plecat cu barca, Massers! exclamă uriaşul. Repede, ca să poată prinde încă!

Alergarăm spre debarcader, sărirăm în barca guvernatorului şi pornirăm. Pongo arătase spre miazăzi:

— Duşmani plecat într-acolo.

De dincoace, din faţa insulei guvernatorului, se ivi barca poliţiei şi îndreptă reflectorul spre noi. Marian strigă spre oameni să-i ia pe guvernator şi fiică-sa, apoi dădu toată viteza motorului şi cârmi spre miazăzi.

V
CEA DIN URMĂ LUPTĂ

ÎI ZĂRIRĂM PE FUGARI, dar când auziră motorul bărcii noastre, o zbughiră cu o iuţeală fantastică.

— De, n-avem încotro – spuse Marian, morocănos şi întoarse barca – mâine va trebui să cercetăm toată coasta. Acum mai avem mult de lucru.

Ne îndreptarăm spre insula guvernatorului. Poliţiştii, care ne întâmpinară la debarcader, erau adânc îndureraţi de moartea inspectorului, dar în ochii lor sclipea dorul de răzbunare şi ştiam acum că vom avea tot sprijinul poliţiei.

Un poliţist porni cu barca cu motor spre oraş să aducă întăriri.

Când ne apropiarăm de luminiş, un sergent ne vesti că Sir Hastings îşi revenise în simţiri.

Alergarăm la el şi dânsul ne strânse mâna, mişcat, când Marian îi povesti că eu îl scăpasem pe el şi pe fiică-sa de la o moarte sigură.

Apoi ne rugă să-l ducem pe el şi pe Mabel cu barca lui în oraş, căci era foarte îngrijorat de sănătatea fetei, care se zvârcolea neliniştită şi rostea cuvinte fără şir.

Pongo o ridică uşurel pe braţe şi o duse la ţărm. Alături de el mergea Maha.

Când trecurăm pe lângă un tufiş des, Maha o zbughi deodată între crengi, o mişcare sălbatecă se stârni în mijlocul frunzişului, apoi răsună un ţipăt pe jumătate înăbuşit.

Aprinserăm îndată lămpile, smulserăm revolverele de la brâu şi desfăcurăm crengile. Maha stătea deasupra unui indian, gata să înhaţe cu colţii gâtlejul omului.

În mâna dreaptă indianul ţinea un pumnal lung, pe care Marian i-l luă cu mare băgare de seamă; vârful lui avea culoarea cafenie, dovadă că era otrăvit.

Marian chemă ghepardul înapoi şi la porunca lui indianul ieşi afară din tufiş. Un poliţist, care se apropiase, îl înhăţă imediat, îi răsuci mâinile la spate şi-i puse cătuşe.

Când Marian lumină chipul prizonierului, guvernatorul zise, uimit:

— Ăsta e servitorul indianului Duba Dşihai, vărul lui Dşamse. Ah, acum mi se lămuresc toate! Duba Dşihai trebuie să fie criminalul. Îmi amintesc acum că Mabel mi-a povestit în urmă cu vreo jumătate de an, că-i râsese în faţă indianului când acesta îi făcuse o propunere de căsătorie.

— Aha, foarte important! spuse Marian, bucuros. Atunci o să punem noi mâna pe el. Dar acum să pornim repede în oraş, căci fiica d-tale devine din ce în ce mai neliniştită. Pongo, care stătea lângă noi cu povara în braţe, se silea să ţie bine pe bolnavă, care începuse să se zbată. Se părea că numele indianului trezise în ea o amintire, căci rosti lămurit:

— Duba Dşihai… Oh! Inelul cu şarpele. Luaţi-l de aici!

— Iată dovada de care aveam nevoie – spuse Marian – Duba Dşihai e proprietarul preţiosului inel pe care-l am eu. Cu ajutorul lui îl vom putea da de gol pe ucigaş.

Pe când ne îndreptam spre debarcader, se apropiau de insulă, cu viteză ameţitoare, trei bărci cu motor. Reflectoarele se aprinseră, răsunară comenzi, apoi bărcile acostară şi treizeci de poliţişti săriră pe uscat.

Împuşcăturile şi focul atrăsese atenţia oamenilor de pe insulele învecinate, care alarmaseră poliţia. Colonelul Fields se alăturase poliţiştilor şi la dorinţa guvernatorului luă comanda. El trimise imediat două bărci poliţieneşti spre miazăzi, ca să cerceteze coasta, pentru a descoperi barca în care fugiseră indienii.

Noi plecarăm spre oraş şi o transportarăm pe Mabel la spital, unde medicul ne linişti, spunându-ne că nu există motiv de îngrijorare.

Ne duserăm apoi la palatul guvernatorului şi ne culcarăm, căci eram zdrobiţi de oboseală.

Era ziuă mare când ne trezirăm. Ne îmbrăcarăm repede şi ne anunţarăm guvernatorului, care se afla în cabinetul său de lucru.

Cu bucurie el ne vesti că poliţiştii descoperiseră barca indienilor, la vreo cincizeci de kilometri spre miazăzi.

Poliţia, unită cu armata, pornise în căutarea fugarilor, care nu mai puteau scăpa.

Dşamse, bogatul proprietar al tavernei de opiu, nu fusese găsit printre morţii din bungalow-ul său şi se emiseseră mandate de arestare pentru Duba Dşihai şi Dşamse.

Sir Hastings făgădui să-şi termine repede treaba şi să ne ţie apoi tovărăşie la cafea, după care avea de gând s-o viziteze pe fiică-sa la spital, iar mai târziu să meargă la parchet ca să ceară eliberarea lui Sidney Harrison.

Mâncarăm cu poftă şi când Sir Hastings se înapoie, Marian zise:

— Dacă îngădui, Sir, mergem şi noi la spital.

— Ţi-e teamă de ceva? întrebă guvernatorul, neliniştit. O ameninţă vreo nouă primejdie pe Mabel a mea?

— O nouă primejdie nu – răspunse Marian – mai plutim cu toţii încă în vechea primejdie, ura lui Duba Dşihai continuă să ne ameninţe.

— Atunci să mergem repede! strigă Sir Hastings. M-ai molipsit cu temerile d-tale. Repede, domnilor!

Guvernatorul îşi îndemnă şoferul să gonească şi în câteva minute ajunserăm la spital. Hastings ne-o luă înainte, spre un pavilion mic. Un medic în halat alb ne ieşi în întâmpinare pe coridor.

— Fiica dv. doarme, Sir – se adresă guvernatorului – nu puteţi intra acum în cameră.

— Atunci trebuie să privesc cel puţin prin gaura cheii – stărui Marian, neliniştit – vreau să mă încredinţez….

Nu mai auzirăm ce spune mai departe căci se repezi la uşa pe care o arătase medicul. În timp ce noi îl urmăream, Marian se şi aplecase, ca să privească pe gaura cheii.

În clipa următoare îl văzurăm sărind în sus şi apăsă cu repeziciune clanţa uşii. Dar uşa era încuiată pe dinăuntru.

Prietenul meu rămase ca înlemnit, apoi îşi smulse revolverul din brâu, se aplecă iarăşi spre gaura cheii, lipi ţeava armei de lemnul uşii şi trase de două ori.

Un ţipăt sălbatec răsună din odaie. Prietenul meu se ridică şi se opinti cu toată puterea în uşa, care zbură în ţăndări.

Când ne apropiarăm de deschizătură, Marian şi stătea în faţa patului, în care Mabel Hastings se ridicase, cu chipul schimonosit de groază.

Înaintea patului zăcea nemişcat un indian, căruia prietenul meu tocmai îi smulgea din mână un pumnal.

— Acest pumnal e, fireşte, otrăvit – zise el către noi, după ce se ridică – prin gaura cheii am văzut că indianul tocmai se pregătea să-l împlânte în domnişoara Mabel. A fost un mare noroc că am nimerit atât de bine prin lemn.

— Asta nu e noroc ci adevărată minune – zise guvernatorul, cu glas tremurător de emoţie. Zău nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi!

— Am avut o presimţire – spuse prietenul meu, modest – dar cum aş sfătui ca fiica d-tale să fie mereu bine păzită. Numai de nu i-ar fi stricat spaima asta nouă.

Medicul, care se aplecase imediat asupra bolnavei, se ridică şi zise nedumerit:

— Nu pricep! Febra pare să fi dispărut cu totul. Bolnava se trezeşte.

Mabel deschise ochii şi când îl zări pe tatăl ei, zise cu însufleţire:

— Tată, e adevărat, sau am visat numai? E arestat Sidney pentru că e bănuit de crimă?

— Ai visat, copila mea – răspunse guvernatorul – dormi liniştită şi când te vei deştepta, Sidney va fi lângă tine.

Cu un zâmbet fericit fata căzu înapoi în perne şi după câteva clipe dormea adânc.

— E somnul de însănătoşire – zise medicul, uimit – aşa ceva n-am mai văzut în cariera mea.

Părăsirăm odaia, dar guvernatorul orândui ca un poliţist să stea de pază mereu în faţa ferestrei, iar altul pe coridor.

Indianul împuşcat de Marian era un servitor al lui Dşamse, aşa dar fugarii trebuiau să fie acum în oraş. Marian găsi şi explicaţia, căci spuse după o scurtă chibzuială:

— Duba Dşihai, Dşamse şi servitorii vor fi debarcat pe coastă peste drum de insulă, afară de un servitor, care a dus apoi barca vreo cincizeci de kilometri spre miazăzi, ca să-i îndrume greşit pe urmăritori. Duşmanii noştri vor fi deci în oraş, după cum dovedeşte şi încercarea de atentat asupra domnişoarei Hastings.

— Atunci viaţa ne e în pericol în fiece clipă – zise guvernatorul – cum ne-am putea apăra?

— Prin măsuri de prevedere – răspunse Marian – cred însă, că Duba va da curând semn de viaţă. De aceea aş vrea să-i întind o cursă. Pentru aceasta ar trebui să mai publicăm o notiţă în gazetele de astă-seară.

— Lucrul se poate face lesne răspunse guvernatorul. Ce vrei să scrii, domnule Farrow?

— Că d-ta, Sir, vei da astă-seară, în cerc intim, o serată într-o anumită încăpere a palatului, în onoarea tânărului Harrison, care a fost pus în libertate, pe temeiul dovezilor adunate de noi, că numai Duba Dşihai poate fi vinovat de crimă. Trebuie să se precizeze în notiţa aceea, Sir, că afară de d-ta şi de cei doi Harrison, numai noi vom mai lua parte la petrecere. Pentru scopul nostru, trebuie să ne alegem o încăpere în care ticălosul să poată pătrunde fără prea mare greutate.

— Atunci vom lua sufrageria cea mică – zise guvernatorul – uşa duce la verandă acoperită cu geamuri, unde se poate furişa lesne cineva.

Marian se aşeză repede şi redactă notiţa pentru ziare, pe care o predase guvernatorului. Acesta o trimise imediat, prin aghiotantul său, redacţiilor marilor ziare.

Sir Hastings plecă apoi la Ministerul de Justiţie, ca să obţină imediat eliberarea tânărului Harrison.

Marian şi cu mine merserăm în sufrageria mică, pe care o examinarăm cu amănunţime. Doi servitori, care veniseră cu noi, aşezară masa mare, rotundă, în aşa fel, încât să nu putem fi văzuţi prin geamurile verandei. Împiedecam astfel pe duşmanii noştri să ne

împuşte de la distanţă.

Marian observă cu atenţiune diferitele plante ce erau aranjate artistic în verandă, apoi se adresă lui Pongo, care venise cu noi:

— Pongo, astă seară va trebui să dai dovadă de mare răbdare. O să stai de veghe cu Maha îndărătul acestui grup de plante de aici, ca să vezi dacă duşmanii noştri se ivesc într-adevăr. Îi laşi să vie până la uşa care duce în sufragerie şi abia atunci le sări în spinare şi în acelaşi timp ne atragi şi nouă atenţia supra lor.

Când Sir Hastings se înapoie cu Sidney Harrison, care fusese eliberat, Marian mai puse la cale cu guvernatorul alte câteva măsuri de pază şi orândui ca servitorii să lase pe oricine, oricât de suspect ar fi, să intre în palat, dar înapoi să nu-i mai dea drumul.

*

* *

Seara stăteam cu toţii la masă, în sufrageria mică, bând şi râzând. Pe genunchi fiecare avea o mască împotriva gazelor şi un revolver încărcat.

Două ceasuri se scurseră în deplină linişte şi începui să cred că nu se va întâmpla nimic – când deodată un răcnet ne făcu să tresărim puternic. Era ţipătul de luptă al lui Pongo pe care-l auzisem pentru întâia oară în codrii Sumatrei.

În uşă stăteau cinci indieni, care la auzul acestui răcnet se-ntoarseră. Asta ne îngădui să ne punem repede măştile şi când doi din indieni întoarseră iarăşi privirile în sufragerie, Marian ridică arma, trase şi cei doi se rostogoliră pe podea.

Cel două capse care luceau în mâinile împuşcaţilor, ar fi însemnat, desigur, moartea noastră, dacă Marian n-ar fi tras atât de bine.

Ceilalţi trei indieni căpătară deodată aripi. Se auziră ţipete de durere, izbituri puternice şi după câteva minute zăceau tremurând, la pământ, căci Pongo, care avea o înfăţişare fioroasă cu masca lui, îi atacase cu repeziciune.

Acum ne scoaserăm cu toţii măştile. De asemenea şi Pongo.

— Pongo întâi strigă – zise el apoi – după aceea pune repede masca. Duşmanii trebuia să se-ntoarcă.

— Nici că puteai face mai bine! îl lăudă Marian. Acum i-am învins într-adevăr pe duşmanii noştri.

Cei doi morţi erau Duba Dşihai şi vărul său Dşamse. Capsele de metal pe care le ţineau în mână, se dovediră a fi nişte bombe mititele, conţinând o otravă foarte puternică. Deşi cu măşti pe faţă, n-am fi scăpat cu zile.

Cei trei servitori pe care Pongo îi rănise grav, mărturisiră că Duba Dşihai pusese să fie ucisă malaieza şi aşezată în faţa divanului pe care stătea Sidney Harrison, ameţit de opiu.

Simpaticul tânăr era dezvinovăţit complet şi de voie, de nevoie,

trebuirăm să rămânem la Bombay până la nunta sa cu Mabel Hastings, care avu loc în curând.

Părăsind Bombay-ul, ne câştigaserăm iarăşi noii prieteni pe toată viaţă – încheie povestirea doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 154

Hans Warren

I
O ÎNTÂLNIRE CIUDATĂ

— **IA SĂ VEDEM** dacă nu pot prinde cu o muscă pe unul din ăia – zise George – fireşte că voi alege una mai mare din acelea pe care mi le-ai fabricat tu, Petre. Sunt într-adevăr curios să aflu dacă se găsesc şi pe aici peşti de aceia care se aseamănă cu păstrăvii şi se reped după muşte. Altminteri mă voi sluji tot de momeală când se va arăta vreun peşte mai acătării.

— Nu te depărta însă prea mult! îl sfătui căpitanul Farrow. Cunoaştem deocamdată prea puţin pe băştinaşii de aici şi obiceiurile lor. Şi, mai ales, nu intra în cârd cu ei, dacă se întâmplă să te întâlneşti cu vreunul în drum. Ai făcut destule experienţe neplăcute de când am zărit numai pământul african. Aşa dar, fi prevăzător şi nu te lăsa târât de firea ta nestăpânită, dornică de aventuri!

— Nu fii îngrijorat, tată! răspunse tânărul, râzând. Vreau să pescuiesc niţel, atâta tot. Ce n-ar da alţii să aibă prilejul de-a pescui în apa Sambesi-ului! Păcat că n-are nimeni din voi chef să mă însoţească.

— Nu, dragul meu, la transportul uleiului pe care ni l-a dat într-ascuns vaporul acela, e nevoie de oameni voinici şi nu ne putem lipsi de Petre. Pleacă deci singur!

Râzând, George făcu un semn de rămas bun şi mână barca uşoară în largul malului fluviului Sambesi. Mai erau încă două ceasuri până să se înnopteze; vroia să vâslească un ceas în susul apei, un alt ceas să pescuiască şi să se întoarcă apoi la submarin ca să ajute, dacă va fi nevoie, la transportarea uleiului, care trebuia să se facă pe întunerec.

Căpitanul avea de gând să înainteze pe uscat cu o echipă foarte restrânsă, alcătuită numai din el, George, doctorul şi Petre, pentru a nu bate la ochi…

După ce se depărtă de submarin – ancorat într-un mic golf bine ascuns – şi vâsli vreo jumătate de ceas, tânărul căută din ochi un loc potrivit unde să poată acosta, temându-se că, dacă peştele ar fi prea mare, să nu-l tragă după el afară din barcă.

De abia după încă un sfert de ceas zări un loc liber pe mal, care i se păru prielnic scopului său. Îndreptă barca într-acolo, o împinse spre ţărm şi sări sprinten pe uscat. Se căi îndată de nesocotinţa lui, căci dintr-o tufă apropiată răsări un negru uriaş şi întinse suliţa spre el.

— Tânăr *master* nu pune mâna pe armă – zise negrul într-o englezească stâlcită – altminteri Bell aruncă suliţa şi Bell nu greşeşte niciodată ţinta. Ce caută aici, tânăr *master?*

— Va să zică numele dumitale e Bell – răspunse prietenos George – n-am venit încoace decât să pescuiesc niţel şi mă mir că sunt întâmpinat cu ameninţări. Care e pricina?

Negrul se codi cu răspunsul, apoi însă, zise:

— Tânăr *master* băiat bun, nu râde de Bell. Bell caută oameni răi care răpit pe Fato, soţia lui Bell.

— Ce, ţi-au furat nevasta? făcu George, uluit. Oameni din alt trib?

Bell clătină capul şi zise posomorât:

— Nu, hoţii oameni străini, tot cu piele negricioasă, dar nu ca Bell şi Fato. Însă în fruntea lor era un *master* alb. Mai aveau şi alţi negri prizonieri, ba au luat şi zece flăcăi din satul lui Bell.

— Ei drace! Ăsta trebuie să fie un negustor de sclavi – zise George, mirat – să mai existe oare asemenea specimene? Oamenii cu pielea negricioasă vor fi fost de sigur arabi – e doar ştiut că se îndeletnicesc din totdeauna cu prinderea şi vânzarea sclavilor. Dar că aici, la nici douăzeci de kilometri de portul Conceicao, să se întâmple aşa ceva, mi se pare cât se poate de ciudat. I-ascultă, Bell, să ştii că noi o să-ţi dăm o mână de ajutor, fiindcă e în firea noastră să nu lăsăm pe nimeni la ananghie. Hai cu mine pe vasul nostru şi o să te înţelegi cu oamenii noştri. Căpetenie Bell, fii sigur că toate au să se întoarcă spre bine dacă vom lua noi lucrurile în mână.

Negrul lăsase de mult în jos suliţa. Ieşi din tufiş şi abia acum văzu George ce namilă de om era. Un adevărat uriaş. Arabii şi conducătorul lor alb trebuie să fi fost sau prea curajoşi, sau din cale-afară de uşuratici ca să cuteze să-i fure nevasta. Dacă vor cădea cândva în mâinile negrului, grozavă soartă îi aştepta.

Fireşte că lui George îi trecuse pofta de pescuit; îi surâdeau acum peripeţiile care făgăduiau să fie foarte interesante.

De data asta Bell fu acela care vâsli şi cu atâta putere încât barca uşoară aluneca pe unde ca o săgeată. După nici o jumătate de ceas ajunseră la golful unde se afla „Dox”-ul. Petre, care zări întâi, strigă uluit:

— Domnule căpitan, domnul George al nostru ne aduce musafiri.

Toţi se uitau cu mare încordare la uriaşul negru care se căţărase sprinten pe punte şi, salutând milităreşte pe căpitan, raportă cu glas tunător:

— Am onoarea să mă prezint: Bell, sergent-major în compania întâia a regimentului din Dar-es-salam.

— Ei drace! zise căpitanul Farrow, mirat. Are haz, zău aşa! George foarte bine ai făcut că l-ai adus pe dumnealui încoace. Îmi pare bine de cunoştinţă, sergent-major Bell. Ce se mai aude pe acolo?

— Nu prea bine, să trăiţi, domnule căpitan. Vremuri grele, ce să-i faci!

— Tată – îl întrerupse George, cu însufleţire – e vorba acum de lucruri mai însemnate. Închipuieşte-ţi, lui Bell i-a fost răpită soţia şi încă zece flăcăi din satul lui, de nişte arabi conduşi de un alb. Aceşti vânători de sclavi mai aveau şi alţi prizonieri cu ei.

— Aşa e, *master* căpitan – murmură cu tristeţe negrul, la privirea

întrebătoare a lui Farrow – Bell luat urma hoţilor până ce întâlnit tânăr *master*. Acolo pierdut urma, dar Bell crede că vor veni devale pe apă. Tânăr *master* spus la mine că vreţi să m-ajutaţi.

— Se-nţelege – se grăbi să răspundă căpitanul – le venim noi de hac acestor nemernici. Mă mir că mai există în ziua de azi aşa ceva. Se vede însă că războiul a schimbat şi aici faţa lucrurilor. Aşa dar, crezi că bandiţii vor veni încă astăzi încoace pe fluviu?

— Bell aşteaptă pe ei azi ori mâine. Au luat-o pe cărare ce sfârşeşte la loc bun. Bell crede acolo se află mai multe kanu (luntri). Bell pândeşte aici şi ia pe Fato îndărăt cu de-a sila din kanu.

— De, nu ştiu zău dacă ai izbuti – zise căpitanul, zâmbind – arabii vor fi fiind, de sigur, bine înarmaţi şi te-ar fi culcat cu câteva gloanţe ia pământ.

— Oameni ai mei ajuta pe mine şi ucide numaidecât om alb, pe urmă ceilalţi zăpăceşte şi nu mai poate ocheşte bine.

— Hâm… atunci e altceva – zise căpitanul – dar primejdie tot era. E mai bine ca, după ce vom sfârşi cu încărcatul uleiului, să ne aşezăm cu submarinul de-a curmezişul fluviului şi să le aţinem calea.

— Ar trebui, însă, să punem pe cineva de pază într-o barcă, undeva, mai sus, pe mal, deoarece s-ar putea ca bandiţii să sosească mai curând pe mal şi să ne împiedece de la treabă – îşi dădu părerea George.

— Şi acel cineva să fie chiar George – răspunse, zâmbind pe sub mustaţă, Farrow – bine, dragul meu, du-te tu cu Bell! Dar să nu cumva să încercaţi un atac asupra vânătorilor de sclavi numai voi doi! Ascultă, sergent-major Bell, ţin ca ordinul meu să fie executat! Dacă sosesc arabi, întoarceţi-vă imediat aici şi îi vom primi noi cum se cuvine. După ce vom isprăvi treaba, venim şi noi acolo. Deocamdată puteţi îmbuca şi voi ceva, mai e cel puţin un ceas până să se întunece şi arabii nu vor cuteza să se arate pe lumină cu marfa lor.

Deoarece vânătoarea pe care o aştepta George avea sa fie foarte interesantă, tânărul cină cu poftă şi nici Bell nu se lăsă mai prejos.

George îşi dădea seama că va avea de-a face cu potrivnici primejdioşi, căci vânătorii de sclavi ştiu că-i aşteaptă închisoarea dacă nu şi mai rău – când vor fi prinşi asupra faptului şi vor căuta să se apere cu înverşunare. De aceea luă cu sine, în afară de, puşcă, două granate de gaze, care puteau să-i folosească foarte mult la nevoie.

Pe când Bell vâslea din răsputeri împotriva curentului, George îl întrebă:

— Câţi arabi erau în ceată, Bell? I-ai văzut cu ochii dumitale?

— Bell iscodit lagăr al lor; număraţ treizeci şi un *maşter* alb. Bell fost simţit apoi de câini mari din lagăr şi a trebuit să fugă repede.

— Ce, treizeci?! Şi voiai să-i ataci numai, dumneata singur? Bravo, Bell!

— Bell vrut scape Fato – răspunse, simplu, negrul.

Lui nu i se părea de fel primejdios să atace treizeci de inşi, oameni hotărâţi şi înarmaţi până-n dinţi, pe când singura lui armă era o suliţă – cu care ar fi putut ucide, ce-i drept, un leu dintr-o singura aruncătură – şi un cuţit.

— Lasă că le venim noi de hac ticăloşilor! zise George, căruia căpetenia îi plăcea din ce în ce mai mult. Trebuie să aibă ei un vas mai mare ca să încapă în el atâţia inşi. Câţi prizonieri aveau?

— Bell socoteşte fost vreo cincizeci. Şi Bell crede au vas mare. Lasă vas la mal şi duc departe pe uscat ca să prindă sărmani negri şi vie cu ei aici noaptea.

— Aha, am înţeles! Se cred în siguranţă, fiindcă nu-i poate vedea nimeni. De astădată s-au înşelat însă. Cât timp i-ai urmărit, Bell?

— Patru nopţi, *master.*

— Hala să-ţi fie! Nu e glumă să cutreieri patru nopţi pustietăţile – zise George cu admiraţie – şi nu ţi s-a întâmplat nimic în vremea asta?

— Odată numai. Bell a trebuit omoare un *Simba* – răspunse liniştit negrul.

George clătină mirat capul. Vorbea cu atâta nepăsare. Ca şi când ar fi ucis un iepure. Şi când te gândeşti că omorâse un leu numai cu suliţa lui!

În curând se lăsă întunerecul, dar Bell vâslea neobosit mai departe. În sfârşit, după vreun ceas, negrul îndreptă barca în mijlocul fluviului şi din câteva lovituri de lopeţi, pe care le îndeplini însă fără zgomot, opri barca în loc.

— Bell crede hoţi are aproape lagăr – zise el lui George – mergem mai departe ori aşteptăm aici?

— Hm… greu de hotărât – murmură tânărul – am putea trece lesne pe lângă vizuina bandiţilor, ar fi însă mai bine să ştim unde se află. Cred că au să aprindă focuri a căror lumină ne-ar arăta locul.

— Bell nu poate şti – murmură căpetenia – hoţi tare şireţi. Aprinde numai foc mic şi tace ca să nu aude nimeni.

— Cu atât mai mult când se găsesc aproape de râu, vor căuta să fie şi mai prevăzători, adăugă George. Atunci e mai bine să ne oprim aici şi să fim cu ochii-n patru, cel puţin până va sosi tata şi camarazii. Pe urmă vom vedea noi ce e de făcut.

— Aşa crede şi Bell – încuviinţă căpetenia.

Tăcură amândoi şi-şi încordară auzul.

Noaptea îşi are şi ea viaţa ei plină de zgomote ciudate. Păsări şi gângănii bâzâiau prin păpurişul malului; adesea un peşte enorm se izbea, plescăind, de barcă, sau un crocodil scotea urletul său ca un lătrat.

Uneori se auzea în depărtare peste apă un bubuit, ca de tunet, când vreun hipopotam întărâtat îşi dădea drumul glasului său puternic.

Era greu ca din acest vălmăşag de zgomote să deosebeşti ceva, dar George era deprins ca de alde astea şi Bell încă şi mai mult, crescut fiind în sălbăticia de aici.

Trecu multă vreme şi tânărul începu să creadă că îşi pierduse noaptea degeaba, când Bell se aplecă spre el şi-i şopti:

— *Master,* vine barcă mică, Bell nu ştie dacă hoţi ori pescari.

George ascultă cu încordare, dar abia după câteva momente auzi un plescăit uşor de lopată. Era pesemne un singur vâslaş şi presupuse că nu poate fi decât vreun pescar băştinaş, care şi vedea de treabă. Vânătorii de sclavi vor veni, de sigur, sau cu o corabie sau cel puţin în câteva bărci mai mari, deoarece trebuiau să iasă în largul mării.

Loviturile de lopată se auzeau tot mai aproape şi Bell coti la o parte, ca să nu se ciocnească de vasul străin pe întunerec.

Deodată luna ieşi dintre nori şi lumină până departe oglinda apei. George nu mai putea de necaz. Cât de uşor puteau fi văzuţi de cei din barcă – şi dacă erau în văzuţi de cei din barcă – şi, dacă erau în ea într-adevăr vânători de sclavi, vor prinde bănuieli zărind vasul lui ciudat.

Băgă îndată de seamă că unul din cei doi – vâslaşul – lăsă din mână lopata. Era un negru, pe când celălalt, care stătea la prora kanu-ului purta o manta largă şi avea capul înfăşurat cu un turban. Era deci un arab care îşi pusese un burnus de culoare cenuşie, pentru a nu bate la ochi.

— Bell, e o iscoadă a vânătorilor de sclavi, trebuie să punem mâna pe el – şopti tânărul – poate aflăm unde e ascunzătoarea bandei şi putem salva pe prizonieri.

Căpetenia se uită cu încordare spre kanu, pe care curentul îl mâna repede la vale, pe urmă începu să vâslească în spre luntre. George zări pe Arab vârând mâna sub burnus şi trase şi el fulgerător revolverul din brâu. Bell însă strigă:

— Butu, Butu!

Adăugă apoi câteva cuvinte într-o limbă pe care tânărul nostru n-o cunoştea, negrul din kanu ridică atunci lopata şi pocni cu ea de câte ori pe arab în moalele capului. Acesta se prăbuşi gemând pe fundul luntrii, pe când Bell spunea vesel lui George:

— Ăsta Butu, unul din tinerii mei războinici. Acum vom afla unde se găseşte Fato şi ceilalţi prizonieri. Mergem repede la master căpitan cu arabul, poate vin şi alţi hoţi în urmă.

— Întreabă pe Butu, el trebuie să ştie! îl sfătui George.

Bell vorbi iar ceva cu negrul, pe urmă zise:

— Butu spune că arabul ăsta vroia să se ducă la coastă ca să închirieze un vapor. Vin şi alţi bandiţi în patru corăbii mari, dar abia mâine. Acum încă departe, bine ascunşi. Toţi înarmaţi.

— Atunci avem timp să ne întoarcem la tata şi să-l înştiinţăm –

răspunse cu bucurie George – poate izbutim chiar în noaptea asta să le venim de hac bandiţilor, măcar că sunt înarmaţi şi stau la pândă bine ascunşi.

Tânărul întinse căpeteniei un ghem de sfoară subţire dar trainică, pe care îl purta totdeauna în buzunar – după pilda lui Petre. Butu lega zdravăn pe arabul leşinat şi-i vârî apoi şi un căluş în gură.

Cele două luntri uşoare fuseseră împinse în vremea asta repede de curent la vale; acum cei doi negri apucară lopeţile şi începură să vâslească din răsputeri. Odată văzură cum negrul din luntrea cealaltă ridică lopata şi izbi pe arab în cap. Pesemne că acesta se dezmeticise şi încercase să-şi slăbească legăturile. Acum îl ameţise iar pentru o bucată de vreme.

Ajunseră curând la golf. Camarazii zoreau să ia în primire uleiul care fusese adus într-o barcă cu motor de pe vasul străin. Căpitanul lăsă pe Rindow să supravegheze încărcatul şi coborî în submarin, unde fusese dus prizonierul însoţit de Butu şi căpetenie.

George povesti cele întâmplate de la plecarea lui, apoi dădu cuvântul lui Bell, care urmă:

— Butu spune că hoţi cu toţi prizonierii ascuns în tufiş des la mal. Loc strâmt pe unde vine şi pleacă. Patru oameni fac pază acolo, doi pe mal. Toţi bandiţi armat bine. Prizonieri frica omoară bandiţi dacă atacă pe ei cineva.

— Lasă că nu le dăm noi răgaz – zise Farrow – deşi lesne n-are să fie să le venim de hac, având în vedere cu cine avem de-a face. Arabii nu vor pregeta să ucidă pe bieţii prizonieri dacă îi vom ataca făţiş. Trebuie, să ne folosim de un vicleşug.

II
ISCOADELE ÎN PRIMEJDIE

— AI DREPTATE – încuviinţă ofiţerul străin care însoţise transportul uleiului – nu v-am putea fi şi noi de folos într-o privinţă oarecare?

— Cel mult să predaţi autorităţilor în drept pe bandiţi după ce îi vom fi prins – răspunse Farrow – deocamdată îl puteţi lua pe acesta de aici, mai întâi însă o să-l iau la cercetări.

— Nu cred că vei afla ceva de la el.

Ofiţerul avea dreptate, căci la întrebările lui Farrow, fie în limba engleză, fie în cea franceză, arabul îi răspunse cu un zâmbet dispreţuitor.

— Ar trebui să-l bateţi până ce îşi va deschide pliscul – strigă ofiţerul, mânios.

Căpitanul zâmbi şi zise în englezeşte:

— Îl las pe seama căpeteniei Bell, căruia bandiţii i-au răpit soţia.

Va şti el să-i dezlege limba, fii pe pace!

Arabul scrâşni din dinţi acum şi se uită cu teamă la uriaşul negru. Îşi închipuia el cam ce îl aştepta, zise apoi, şovăind, într-o englezească destul de bună:

— Nu ştiu ce aveţi cu mine. Pentru ce m-aţi atacat şi m-aţi legat fedeleş?

— Nu vorbi prostii! se răsti Farrow la el. Dacă nu-ţi bagi minţile în cap, te voi preda într-adevăr căpeteniei şi cred că în furia lui, Bell te va jupui de viu. Să-mi spui acum cine e şeful vostru alb care conduce vânătoarea de sclavi!

Se vedea bine că în arab se dădea o luptă lăuntrică, dar ameninţarea căpitanului îl hotărî.

— Spaniolul Huerta – bâigui el – e învoit cu şeicul nostru.

— Aţi robit mulţi oameni până acum? Şi ce-aţi făcut cu ei? cercetă Farrow mai departe.

— Nu prea mulţi. I-am dus la noi în ţară şi i-am vândut pe la şeicii noştri, unde se simt foarte bine.

— Ca în rai! făcu în batjocură, căpitanul. Acum să-mi spui cum am putea ataca mai lesne lagărul.

— O să vă fie cu neputinţă, răspunse grav, arabul. Huerta a luat măsuri straşnice de prevedere. Dacă un paznic va prinde de veste la timp că se pregăteşte un atac, prizonierii vor fi ucişi îndată şi aruncaţi în mlaştina crocodililor din apropierea lagărului. Stăpâne, spun tot, numai să nu mă dai în mâna negrului acestuia.

— Hm… greu lucru îmi cer – zise, îngândurat, Farrow – în sfârşit, vom vedea. Trebuie însă să eliberăm neapărat pe bieţii sclavi. Pe cât ştiu, mâine seară vor fi transportaţi în bărci devale pe fluviu. Nu le-am putea aţine calea ca să prindem pe bandiţi?

Arabul zâmbi ironic când răspunse:

— Dacă Huerta va vedea că nu mă întorc va înţelege că mi s-a întâmplat ceva şi n-o să stea o clipă la îndoială ca să omoare pe prizonieri şi să-i dea crocodililor, decât să se ştie în primejdie.

— Atunci trebuie să sfârşim chiar în noaptea asta – zise cu hotărâre căpitanul – cred că dacă îi atacăm pe neaşteptate, nu vor avea timp să le facă de petrecanie prizonierilor.

— Intrarea e foarte îngustă, răspunse arabul, pe care încurcătura camarazilor îl bucura. Paznicii sunt buni trăgători şi au arme cu repetiţie. Vă vor ţine în loc până ce toţi prizonierii vor fi ucişi. De aici, de pe uscat e aproape cu neputinţă de nepătruns, poteca fiind foarte îngustă şi trece printr-o mlaştină. Sentinelele care stau acolo de pază pot vedea de la mare depărtare pe cei ce vin să tragă în ei.

— Cu toate astea noi tot o să ne ducem şi va fi vai şi amar de Huerta şi tovarăşii lui dacă se ating de prizonieri, zise căpitanul, ameninţător. Domnule ofiţer – se adresă el apoi secundului venit cu

transportul de ulei – te rog să iscăleşti şi dumneata ca martor declaraţia pe care o voi scrie acum şi semna cu numele meu. Mie autorităţile engleze nu-mi vor putea face nimic, deoarece nu mă vor mai găsi aici. Ia acum pe prizonier cu dumneata şi dacă te osteneşti mâine să vii încoace, nădăjduiesc să-ţi predau şi pe ceilalţi arabi şi pe conducătorul lor alb. Noi trebuie să ne grăbim însă pentru a elibera pe bieţii prizonieri. O să se găsească, cred, o cale pentru a pătrunde în bârlogul bandiţilor. A, stai! N-ar strica să oprim burnusul şi turbanul arabului, poate ne prind bine la ceva.

Căpitanul chemă pe Petre şi Kard uriaşii echipajului şi le porunci să dezbrace pe prizonier şi să-l îmbrace apoi cu haine vechi de-ale unuia din marinari. În mâinile acestor doi, Arabul era, fireşte, neputincios şi isprăviră repede cu el.

În vremea asta se sfârşi şi predarea uleiului. Farrow plăti camaradului de pe vaporul străin şi-i mulţumi călduros.

Ofiţerul luă prizonierul şi procesul-verbal încheiat de căpitan şi semnat de el şi George, apoi plecă. Puţin după aceea ridică şi submarinul ancora. Deoarece motoarelor nu li se dăduse decât o viteză redusă, zgomotul pe care-l făceau aproape nu se-auzea. Căpitanul avea de gând să se oprească acolo unde George se întâlnise cu Bell, căci din locul acela nu mai erau – din spusele lui Butu – decât vreo câţiva kilometri până la lagărul vânătorilor de sclavi.

Pe când „Dox”-ul aluneca încet în josul apei, Farrow puse să se tragă la sorţi cei douăzeci de camarazi care aveau să însoţească primejdioasa expediţie. Cum fiecare din ei avea să ia cu sine câte două granate cu gaze, nu era nevoie de prea mulţi oameni care să ţie piept Arabilor.

Ţinu apoi sfat cu George, Petre şi Bell la care luă parte şi doctorul Bertram.

— Trebuie să luăm santinelele pe neaşteptate la intrarea în strâmtoare. Mai bine îi putem trage pe sfoară dacă unul din noi va face pe Arabul. Mai mult ca sigur că paznicii stau de veghe în două bărci, câte doi în fiecare barcă, cel mai bun lucru ar fi să nu le lăsăm timp să dea alarma. Doctore, vorbeşti bine limba arabă?

— La nevoie o să meargă – răspunse Bertram – atâta cât trebuie să păcălesc pe paznic, ajunge. La ce te-ai gândit, domnule căpitan?

— Dumneata eşti aproape de-o înălţime cu arabul. Îţi vei pune burnusul şi turbanul lui. Barca în care a venit el o va conduce Bell. Intraţi de-a dreptul în canal şi veţi striga sentinelei că te-ai întors. Nu e nevoie să-i spui pricina. Noi ne vom ghemui în fundul bărcii şi când vom fi lângă luntrea paznicului, sărim asupra lui şi-l doborâm. Cred că e singurul mijloc de a pătrunde în bârlogul bandiţilor, fără a primejdui pe prizonieri.

— Planul nu e rău – încuviinţă doctorul, deşi cu oarecare şovăială –

ce te faci însă dacă luntrile lor sunt atât de aproape una de alta şi cei din a doua luntre prind de veste şi dau alarma?

— Lagărul e la doi paşi, aruncăm repede granatele de gaze şi nu le lăsăm răgaz să facă vreo mişcare.

— Butu trebuie să ne descrie cât mai exact situaţia lagărului, ca să putem năvăli fără zăbavă în el – îşi dădu cu părerea George – şi mai bine ar fi să aruncăm toţi în acelaşi timp granatele. O luptă ar fi atunci de prisos, ne-ar rămâne cel mult sentinelele de pus cu botul pe labe.

— Vântul bate în spre mal şi dacă n-ar fi păpurişul atât de des, aş fi de părere să aruncăm granatele chiar în desiş; mă tem însă că gazele s-ar împrăştia prea încet – zise căpitanul – deci, n-avem încotro, vom încerca să doborâm în alt chip pe paznici.

— Ştii ce, tată? Eu m-aş duce niţeluş în iscoadă să văd cum sunt postate sentinele. De pildă, dacă, împreună cu Petre, aş acoperi una din bărci cu trestii, poate am izbuti să înşelăm paznicii. Ce zici?

— Hm, ideea nu e rea; ar fi chiar mai bine să ştim dinainte cum sunt împărţiţi paznicii, lucrul e însă mult prea primejdios – răspunse căpitanul.

— Nu, nu – se încăpăţână tânărul – dacă veniţi şi voi îndată după noi, nu încape nici o primejdie. Ba aveţi chiar bună acoperire cu barca noastră. Puteţi trece astfel pe lângă sentinele fără să fiţi văzuţi.

— George al nostru are şi de data asta dreptate – încuviinţă doctorul – nu poate bate la ochi o insulă de verdeaţă pe care o mână vântul în canal şi avem astfel o acoperire minunată.

— Dacă nu mi-ar fi frică de crocodili mi-aş pune o tufă de trestii pe umeri şi aş înota ca o insulă rătăcitoare – zise George – dar şi altminteri o să meargă. Haidem, Petre, să luăm cea mai mică barcă şi s-o acoperim cu verdeaţă!

Uriaşul nu se dădea niciodată în lături când era vorba să-şi însoţească odorul. Petre aduse pe punte bucăţile de aluminiu şi întocmi la repezeală o barcă mică de tot, cu care puteau trece prin apa cea mai îngustă, pe când ceilalţi camarazi făceau acelaşi lucru cu alte patru bărci mai mari. În vremea asta „Dox”-ul ajunsese la locul unde George şi căpetenia se întâlniseră cu arabul. Căpitanul dădu ordin ca submarinul să tragă la mal şi să ancoreze în desişul de trestii. Se lăsară apoi bărcile la apă şi camarazii căzuţi la sorţi coborâră în ele.

Petre şi George tăiară trestii şi le legară aşa de bine de marginea bărcii că nici nu se mai cunoştea ce anume e. Dacă se ţineau aplecaţi, nici ei nu puteau fi zăriţi.

Barca în care se afla căpitanul, doctorul, Butu şi trei marinari, venea în urma ei, pe când celelalte trei se ţineau mai la depărtare.

Vâsleau cu băgare de seamă împotriva curentului şi marinarii înaintau deci foarte încet, ceea ce nu supără de fel pe camarazi. Dimpotrivă, cu cât timpul trecea, cu atât sentinele vor fi mai

somnoroase.

Se scurse vreun ceas. În sfârşit Buru, care stătea ghemuit îndărătul căpitanului, îl atinse pe Farrow uşor pe braţ şi, printr-un şuierat căpitanul dădu fiului său semnalul convenit.

George înţelese că se aflau acum aproape de canalul îngust. Petre vâsli şi mai încet; ajunseră la intrare. Se opriră câteva clipe până ce barca lui Farrow fu lângă a lor. Bell, care stătea la proră, apucă barca lui George şi o ţinu cu mâna lui puternică pe loc.

Vântul împinse cele două bărci în deschizătură. Canalul era într-adevăr atât de îngust încât două bărci abia puteau înainta alături, aşa că luntrile sentinelelor trebuiau să fie una îndărătul celeilalte, sau amândoi paznicii se aflau într-una singură.

Cu atât mai bine pentru camarazi, îi vor putea astfel doborî dintr-odată.

George se ghemuise la proră şi se uita cu încordare printre trestii, pe când Petre vâslea cât putea mai încet, ca să nu facă zgomot. Bine că îl mai ajuta vântul care împingea barca din spatele lui, în care se aflau şase inşi, altminteri ar fi trebuit s-o tragă el singur după a lor.

Lăsaseră în urmă patru cotituri. Vântul nu mai sufla atât de tare şi Petre vâslea încet, ca să pară că într-adevăr barca lui e o tufă de verdeaţă care pluteşte pe apă.

Ajunseră la a cincea cotitură. Deodată, George tresări, căci la cel mult zece metri înaintea lor zări o luntre în care tocmai se ridicau doi inşi în picioare. Petre îi zărise se asemenea; lăsă lopeţile din mână ca barca să alunece în voia ei.

Înaintau, fireşte, foarte încet, deoarece aveau de tras şi barca acea grea după ei. George auzi pe cele două sentinele spunându-şi ceva.

I-ar fi părut bine să-l aibă acum pe doctor lângă el ca să-i tălmăcească vorbele lor. Aşa însă n-avea altceva de făcut decât s-aştepte ce va urma. Ţinea pregătită o granată ca s-o arunce imediat ce va fi nevoie.

Iată-l numai la cinci metri de kanu. Cei doi arabi stăteau tot în picioare, cu puştile în mână şi se holbau la tufa aceea ciudată, al cărei rost nu-l înţelegeau. George tocmai vroia s-arunce granata când barca îi fu zguduită cu putere dinapoi. Întoarse speriat capul şi-l văzu pe doctor în picioare în barca dindărătul lui.

Bertram strigă ceva cu glas înăbuşit arabilor şi, spre bucuria lui George, sentinelele lăsară jos puştile şi răspunseră râzând. Barca lui fu împinsă cu putere de cea dindărăt spre kanu-ul sentinelelor şi tânărul băgă de seamă cum arabii o dădură pe a lor în păpuriş pentru a face loc presupuşilor tovarăşi, astfel că barca acoperită cu trestii se alătură chiar de a sentinelelor.

Poate că arabii îşi dădură seamă în ultimul moment că au fost păcăliţi, dar în aceeaşi clipă Petre se ridică în picioare şi degetele lui

de oţel se încleştară în beregata lor, fără să le lase timp să ţipe, le ciocni apoi căpăţânile una de alta, dar lovitura nu fu ucigătoare, din pricina turbanelor groase care le înfăşurau frunţile. Arabii se prăbuşiră însă nemişcaţi pe fundul kanu-ului şi rămaseră nemişcaţi.

Petre sări în luntre şi-i legă fedeleş. Le mai puse şi câte un căluş în gură, legă pe unul de proră, pe celălalt de pupă, ca să nu se poată dezlega unul pe altul când îşi vor reveni în simţiri.

— Totuşi, n-ar fi rău să lăsăm pe cineva de pază – şopti căpitanul – care din voi se oferă de bunăvoie? E de mare însemnătate, căci s-ar putea ca să fi pornit câţiva din arabi la pescuit.

Un tânăr marinar se însărcină cu paza prizonierilor. Căpitanul îi băgă bine în cap să fie cu ochii-n patru, apoi cele două bărci porniră mai departe.

Apucară iar după o cotitură şi George zări o lumină slabă înaintea lui. La vreo treizeci de metri de el se sfârşea canalul şi începea lagărul, dar nu se vedea nici o sentinelă.

Tânărul privi nedumerit în juru-i, neştiind ce să facă. Petre însă îl ghionti pe la spate şi-i arătă spre păpuriş. Acum desluşi şi George două umbre. Arabii aceştia puşi de pază îşi împinseseră luntrea mai adânc între tufele de trestii, pentru a nu fi văzuţi lesne. Fireşte că li se păruse şi lor ciudată insula aceea mică de verdeaţă, dar nu o luară prea mult în seamă. Totuşi, se ridicară în picioare şi se uitau cu încordare spre apă, aşa că nu se putea să nu zărească în curând şi cealaltă barcă.

— Nu mai e timp de zăbavă – şopti Petre lui George – o să spun lui Bell să dea drumul bărcii noastre.

Zis şi făcut. Şopti ceva căpeteniei, apoi din câteva lovituri de lopeţi împinse barca în tufiş, drept lângă a arabilor uluiţi.

În clipa următoare George izbi cu patul revolverului în tâmpla unuia din ei, pe când Petre pocni cu lopata pe celălalt în moalele capului şi-l făcu să cadă grămadă pe fundul luntrii, fără să-l dea răgaz să scoată un ţipăt.

În vreme ce Petre îi lega fedeleş şi le punea câte un căluş în gură, George asculta cu încordare în spre lagăr, dar nu auzi nimic. Focul se zărea acum mai desluşit şi lângă el şedeau ghemuite două trupuri omeneşti.

Oare să fi pus Huerta şi aici sentinele, de teamă că lagărul era prea aproape de fluviu şi putea fi văzut de pe apă? Încet şi cu mare băgare de seamă alunecau cele două bărci, îndreptându-se spre mal.

— Petre, eu zic să-i doborâm şi pe ăia de colo – şopti George uriaşului – dacă îi surprindem în somn pe bandiţi, nu mai e nevoie să ne folosim de granatele cu gaze. Acu trebuie să sosească şi camarazii şi treaba o să meargă strună.

— Să ne sfătuim mai întâi cu căpitanul – fu de părere Petre dar tânărul stărui:

— Nu, nu, îndată ce vom ajunge la mal coborâm şi ne furişăm în spatele celor doi arabi. Dar stai, mai întâi să cer doctorului burnusul şi turbanul.

Se duse repede la pupă şi şopti ceva spre cealaltă barcă. După câteva cuvinte schimbate cu tatăl său acesta îi întinse în grabă cele cerute. George îşi puse turbanul şi burnusul, apoi se-ntoarse la proră, căci barca se şi izbise de mal.

Coborî pe uscat urmat de Petre. Uriaşul se aplecase pe cât îi era cu putinţă şi mergea în spatele lui George pentru a nu fi văzut dacă unul din arabii de lângă foc ar fi ridicat din întâmplare capul şi l-ar fi zărit pe George.

În clipa următoare chiar aşa se şi întâmplă. Arabii se ridicară de jos şi ieşiră în întâmpinarea presupusului lor tovarăş.

Tânărul înţelese că era vorba de schimbarea paznicilor. Aşa dar, trebuiau să mai sosească încă doi, ba poate chiar patru, deoarece şi sentinelele de pe uscat urmau să fie schimbate în acelaşi timp. Era deci nevoie să se grăbească.

Cei doi arabi se apropiară şi unul din ei îi şopti ceva lui George. Drept răspuns tânărul sări în lături, se repezi la celălalt şi-l pocni cu patul revolverului în tâmplă, pe când Petre îşi încleştă degetele în beregata celuilalt şi-l izbi cu pumnul în moalele capului după cum făcuse şi cu ceilalţi.

Aşa dar, încă doi scoşi din luptă. Acum sosiră şi camarazii din barca a doua. Arabii fură târâţi mai încolo şi legaţi zdravăn.

Mai întâi de toate camarazii trebuiau să afle cam în ce fel era întocmit lagărul. Spre norocul lor luna ieşi din nori şi lumina din plin satul. Zăriră trei colibe mari, apoi un gard împrejmuitor înalt cu pari ascuţiţi în vârf tivit, probabil cu sârmă ghimpată. Acolo trebuie să se fi aflat sărmanii captivi.

Deodată, dintr-una din colibe apărură patru inşi. Camarazii se trântiseră repede la pământ când auziseră uşa scârţâind, numai George rămăsese în picioare, ba înainta chiar agale spre foc.

Îndrăzneala lui înşelă pe arabi care veneau să schimbe sentinelele. Fără să se uite în juru-le, se apropiară şi ei de foc. Nepăsarea lor se schimbă în spaimă când se pomeniră înhăţaţi pe la spate. Petre şi Bell mai ales le veniră repede de hac la doi din ei.

— Aşa! zise cu glas coborât căpitanul. Acum trebuie să punem mâna şi pe cele două sentinele care păzesc pe uscat. Ia du-te cu Bell, Petre, de vezi dacă vin, nu cred să mai întârzie mult. În vremea asta noi o să-i legăm pe ăştia de aici şi o s-aşteptăm şi pe ceilalţi camarazi. Trag nădejde că totul are să se sfârşească spre mulţumirea noastră.

Amândoi uriaşii se făcură nevăzuţi în întunerec. Curând după aceea sosiră şi celelalte bărci cu restul camarazilor şi pe când căpitanul dădea ordinele trebuincioase, se întoarse şi Petre cu Bell, ducând

fiecare în spinare câte un arab leşinat. Fură şi aceştia legaţi la repezeală.

Farrow poruncise ca toate colibele să fie cercetate una câte una şi un camarad să rămâie de pază la uşă cu o granată de gaze în mână.

Intrară mai întâi în coliba de unde ieşiseră cele patru sentinele. George fu, fireşte, primul care pătrunse înăuntru, urmat de Petre, Bell, căpitanul şi câţiva camarazi. Dibui cu băgare de seamă prin încăpere, până ce se izbi de o masă. Zgomotul trezi pe câţiva din somn, care începură să înjure mânioşi. Doctorul însă îi potoli cu câteva cuvinte, spuse în limba arabă.

Dar din mormăiala lor camarazii înţeleseră că îşi aveau culcuşurile în lungul pereţilor, cât ţinea încăperea. Fiecare camarad ţinea în mâna stângă lampa de buzunar, iar în dreapta revolverul de ţeavă. Se împrăştiară în tăcere prin odaie, apoi căpitanul şuieră odată printre dinţi. În clipa următoare lumina ţâşni şi paturile revolverelor izbiră cu sete în ţestele arabilor, buimăciţi de somn sau adormiţi. Se auziră câteva gemete, apoi se făcu tăcere.

— Până acum totul a mers bine – zise căpitanul – să vedem ce-o mai fi de-acum încolo. Doi oameni să rămână aici să lege pe arabi şi să le pună căluş. Nu trebuie să le dăm prilej să se înţeleagă între ei.

— Cred că acum vom da, în sfârşit, de şeful lor – şopti căpitanul, când fură la a treia colibă. Probabil că aici dorm „cei mari”, adică numai cinci, deoarece am doborât până acum douăzeci şi şase de inşi. Cu ăştia isprăvim noi lesne, sunt prea puţini ca să ne poată ţine piept.

Totuşi, deschiseră cu mare băgare de seamă uşa şi camarazii se furişară binişor înăuntru. Când aprinseră însă lămpile de buzunar, nu văzură decât trei oameni care dormeau buştean şi pe care îi ameţiră, fireşte, cât ai clipi.

— Ce să fie asta? făcu Farrow, cu mirare. Lipseşte tocmai albul. Să fi simţit ceva? Să mergem repede la prizonieri, poate s-a dus cu celălalt arab ca să-i măcelărească şi să-i arunce crocodililor.

Alergară la poarta gardului şi o sfărâmară cu paturile revolverelor. Bell strigă câteva nume, printre care pe al soţiei sale, dar nu veniră decât opt negri şi aceştia începură să ţopăie de bucurie în jurul lui.

III
O URMĂRIRE PRIMEJDIOASĂ

Cu un cuvânt care căzu ca un bubuit de tunet, căpetenia îşi potoli oamenii şi îi luă la cercetări. Zise apoi cu adâncă mâhnire lui Farrow:

— Master căpitan, hoţ alb şi oacheş plecat cu Fato şi frate Ngomo. Vrea duce pe ei la altă căpetenie, Sita, care şade departe, la Maşinga. Bell trebuie merge repede după hoţi.

— Tată, nu e aşa că ne ducem şi noi cu el? se rugă George. Aşa am

făcut treaba numai pe jumătate. M-aş bucura să-l ajutăm şi mai departe pe bietul Bell. Tot vrem noi să pătrundem mai adânc în ţară, aşa că putem porni chiar de aici.

— Hm… ai dreptate – răspunse căpitanul, după ce chibzui niţel – dragă Rindow, du dumneata pe prizonieri la coastă şi predă-i căpitanului care ne-a vândut uleiul. Poate se mai duc şi câţiva din negrii să depună ca martori în faţa autorităţilor, care îi vor trimite apoi îndărăt la vatră. Eu cu Petre, George şi doctorul plecăm chiar acum. Dacă punem mâna pe Huerta, îl expediem peşcheş cu oamenii lui Bell încoace.

— Şi unde să vă aşteptăm? Aveţi de gând să zăboviţi mult?

— Nu ştiu încă. Probabil câteva săptămâni. Cum îl cunosc eu pe George, va vroi să cunoască în amănunţime ţara, oamenii şi obiceiurile lor. Rămâi cât mai aproape de coastă, dragă Rindow, o să te găsim noi când ne vom înapoia. Poţi chiar trimite din când în când o barcă în golful unde am ancorat acum. Aşa! Ne mai trebuie câteva cutii de conserve. Pături şi de ce vom mia avea nevoie ne putem cumpăra în orăşelele pe care le vom întâlni în drum.

Se începură pregătirile. Printr-o rachetă luminoasă i se dădu lui Brun, al doilea ofiţer rămas pe submarin, semnalul să se apropie de coastă. Prizonierii fură transportaţi pe vas şi închişi în cală. Apoi „Dox”-ul se depărtă iar.

Pe mal nu mai rămaseră decât cei patru camarazi, Bell şi cei nouă războinici ai săi.

Din nenorocire aceştia n-aveau nici un fel de armă, căci bandiţii le luaseră suliţele. Puştile moderne şi pistoalele arabilor nu se pricepeau să le mânuiască, luară deci numai pumnalele lor lungi, care nu erau nici ele de lepădat când ar fi ajuns lucrurile la o luptă. Căpetenia propuse ca a doua zi oamenii săi să fie lăsaţi să-şi facă arcuri şi săgeţi.

Bell conducea micul convoi; după el venea căpitanul şi doctorul, apoi cei nouă războinici şi la urmă Petre şi George.

Căpetenia le spusese că ţinutul mişuna de lei care erau porniţi acum după pradă, dar deşi primejdia era mare, Farrow vroia să se folosească de răcoarea nopţii şi a dimineţii şi să facă popas abia pe la vremea prânzului, când soarele dogorea cu putere.

Poteca ducea câtva timp printr-o pădure deasă, pe urmă începea şesul întins cu iarba înaltă. Convoiul înainta încet. Aici era primejdia şi mai mare, deoarece în desiş se aţineau leii, căci găseau o pradă îmbelşugată.

Totuşi Bell nu se sinchisea de asta şi la o întrebare a căpitanului unde sunt leii, răspunse:

— Bell simte repede când vine, acum nici unul nu aproape.

Adulmecă niţel aerul şi Farrow se miră că negrul putea simţi numai prin miros fiara. Mai că nu-i venea să creadă, dar după ce merseră

încă vreo jumătate de ceas, Bell se opri deodată în loc şi ridică suliţa. Adulmecă iar aerul, întorcând capul în toate părţile. Arătă apoi cu suliţa la stânga şi şopti:

— Colo *Simba, master* căpitan.

Dar oricât de mult îşi încordă privirea, Farrow nu putu zări nimic; totuşi îşi pregăti puşca şi spuse doctorului să fie gata de luptă.

Cei nouă negri, care în nici un caz nu puteau ţine piept fiarei cu cuţitele lor, se ghemuiră la pământ. Cel din urmă mai apucă să şoptească lui George *„Simba”* şi tânărul cunoştea prea bine însemnătatea acestui cuvânt.

— Petre, un leu – trecu el mai departe vorba şi despiedecă puşca.

Camarazii stăteau nemişcaţi; uriaşa făptură a căpeteniei cu suliţa în mână părea o statuie de granit.

Deodată la cel mult douăzeci de metri de ei, de pe o moviliţă de pământ se ridică un leu enorm. Se holbă oarecum nepăsător la oamenii aceştia care veneau să-i turbure liniştea; ochii săi luceau înfiorător în razele lunii; George ochi, dar nu ştia dacă trebuie să tragă sau nu. Lumina era prea înşelătoare şi un glonţ care ar fi dat greş însemna pieirea câtorva din ei, deoarece leul era prea aproape.

Se bizuia pe Bell, care avusese adeseori de-a face cu astfel de fiare. Va ştii el ce are de făcut. Dar înlemni de groază când îl văzu pe negru înaintând spre leu şi strigându-i ceva, răstit.

George crezu un moment că Bell îşi pierduse minţile, apoi îşi aduse aminte că citise undeva cum fiarele o iau la fugă când se pomenesc cu oameni înaintea lor şi le aud glasul.

Căpetenia se apropia tot mai mult de leu. George se gândi să descarce un glonţ, îşi spuse însă că l-ar pune pe Bell în şi mai mare primejdie, fiindcă la auzul detunăturii leul s-ar repezi la negru să-l sfâşie.

În vremea asta leul începu să devie neliniştit. Sucea căpăţâna lui enormă în toate părţile, ca şi când n-ar fi ştiut ce hotărâre să ia, pe urmă întoarse spatele şi o luă în sărituri mari pe câmpie.

— Ei drace! murmură doctorul, uluit. La aşa ceva nu m-aş fi aşteptat. Dar de ce nu ne-ai spus să tragem câteva gloanţe în leu, Bell?

— Hoţi poate încă aproape – răspunse scurt negrul – abia după-amiază plecat. Împuşcături aude departe.

— Are dreptate – încuviinţă căpitanul – Huerta cu tovarăşul său nu pot înainta prea repede având doi prizonieri cu ei. Dar, ca să ne întoarcem la leu; pesemne că era sătul. De aceea ne-a lăsat în pace.

— Simba bătut Kudu – zise căpetenia arătând spre nişte coarne mari care ieşeau din movila de pământ – Bell ştiut că leu acum nu primejdios.

— Sfinte Dumnezeule, ce-aş mai da să am şi eu simţuri atât de agere! spuse Farrow. Nu mi-ar fi atunci frică să colind noaptea prin

astfel de pustietăţi.

— Ei lasă că şi Bell o să-şi dea toată osteneala să ne ferească de primejdii, are doar destule motive să ne fie recunoscător. Nu degeaba i-am salvat războinicii din captivitate şi i-am scăpat de bandiţi. Crezi însă, dragă căpitane că, atunci când l-o avea pe Huerta şi tovarăşul său în puterea lui, o să-i ducă într-adevăr la oraş ca să-i predea autorităţilor?

— A fost ostaş şi ştie să se supună ordinelor unui superior deşi, la drept vorbind, spaniolul ar merita o pedeapsă mai aspră decât aceea pe care i-o vor da autorităţile. Dar poate ajung lucrurile la o luptă şi ştie el ce soartă îl aşteaptă dacă ar cădea în mâinile noastre. Să se răfuiască amândoi.

— Zău că nu i-aş lua-o în nume de rău lui Bell – zise doctorul – ce trebuie să sufere, sărmanul, când îşi ştie soţia în ghearele unui astfel de ticălos!

Convoiul înainta în tăcere. Căpetenia negrilor era călăuză neadormită şi până la ziuă nu se mai întâmplă nimic. Abia acum făcură un scurt popas. Camarazii îmbucară ceva, apoi negrii se sfătuiră cu căpetenia lor, care zise tovarăşilor albi:

— Bell trebuie vâneze ceva, oamenii tare slăbiţi, nu mâncat de mult bine. Bell face repede.

— Cum, ai de gând să vânezi o sălbăticiune numai cu suliţa? se miră George. Merg şi eu să văd. O să mă ţin de o parte şi nu o să mă amestec.

— Bine, vie tânăr *master!*

George îşi atârnă puşca-n spinare şi urmă pe negru, care se îndreptă cu paşi mari spre nişte movile, la o depărtare de vreo două sute de metri de lagăr. Tânărul vroia neapărat să vadă cum poate Bell vâna o antilopă cu suliţa.

Iată-i acum la vreo cincizeci de metri de movile. Pesemne că Bell vroia să se urce pe una din ele pentru a ochi de acolo vreo sălbăticiune prin stepa întinsă. Deodată, la nici douăzeci de metri de ei răsări ca din pământ o antilopă uriaşă. Se vede că stătuse acolo jos să se odihnească şi-şi zărise duşmanii abia acum.

Chiar pentru o împuşcătură era prea târziu, căci până să ducă George puşca la ochi, animalul iute de picior, ar fi fost de mult departe. Totuşi tânărul îşi smuci arma din spinare, cu gând să tragă, fără să se gândească în clipa aceea că s-ar putea să fie Huerta pe aproape.

Nu mai fu însă nevoie. Suliţa căpeteniei zbură şuierând prin aer. Tăişul sclipi ca un fulger în bătaia soarelui şi George văzu uluit cum se înfipse în trupul antilopei care fugea. Cu o bufnitură sălbăticiunea se prăbuşi la pământ şi rămase nemişcată.

— Bravo, Bell! strigă George cu sinceră admiraţie. Acum cred şi eu

că eşti în stare să vânezi un leu cu suliţa.

— Nu greu, *master*. Eu învăţ tânăr *master* cum aruncă suliţa!

— Da, da, Bell, învaţă-mă! strigă cu bucurie George.

Negrul se duse la antilopă, cu o smucitură trase suliţa din trupul ei, pe urmă se întoarse la George şi zise:

— Colo movila bună ţintă. Tânăr *master* vede cum trebuie apucat suliţa, îndoaie braţ şi aruncă.

Suliţa grea vâjâi prin aer şi se îngropă adânc în movila de pământ. Bell o aduse înapoi. George încercă şi el, dar deşi îşi încordase toate puterile, suliţa n-ajunse până la movilă, ci abia la poalele ei. Totuşi Bell strigă cu însufleţire:

— Aruncat bine, tânăr *master*. Bell nu văzut încă pe un războinic arunce aşa bine întâia dată suliţa grea a lui Bell. Mai încerce odată tânăr *master!*

Molipsit de înflăcărarea uriaşului negru, George mai aruncă de câteva ori suliţa, până ce izbuti s-o înfigă în movilă.

— Aşa acum ajunge! zise el, râzând. Oamenii dumitale sunt flămânzi şi aşteaptă. În drum o să mai arunc odată suliţa, ca să capăt îndemânare.

— Bell dăruieşte tânăr *master* suliţa. Trimite la vapor. Să aducă aminte câte odată tânăr *master* de Bell.

Negrul îşi încărcă în spinare antilopa care cântărea destul de greu şi plecară.

Vânatul fu repede jupuit şi pus în frigare. După ce se săturară stinseră focul şi porniră mai departe.

*

* *

Cu puţin înainte de amiază, pe când căpitanul se gândea să facă un scurt popas, ajunseră la un râu destul de lat. Bell dădu acolo de urmele unui foc de lagăr şi rămăşiţele unei căprioare.

— Bandiţi fost aici acum şase ceasuri – zise el – trecut azi dimineaţă râul.

— După ce cunoşti? îl întrebă, mirat, căpitanul, arătând la câteva capete de crocodili care pluteau deasupra apei.

— Omorât câţiva din ei şi tovarăşi ai lor avut treabă să-i mănânce ori fugit.

— Am putea face şi noi la fel, fu de părere Farrow.

Bell însă se împotrivi:

— Împuşcături aude departe, bandiţi nu poate merge aşa repede ca *masteri,* Bell goneşte crocodili.

— Lasă-l să facă el cum ştie! se rugă George. Trebuie să fie foarte interesant. Mâncăm acum din conserve sau vrei să vâneze iar ceva, Bell?

— Bell vânează repede antilopă. Oameni face în vremea asta arc şi

săgeţi – răspunse uriaşul negru.

Fireşte că George vroia mai bine să vadă cum lucrează negrii şi-l lăsă pe Bell să plece singur.

După ce fiecare din ei făcu cam vreo cinci-şase săgeţi. Se întoarse şi Bell, aducând, în afară de o antilopă mai mică, încă doi cocoşi sălbateci pe care îi vânase. Negrii îi jumuliră la repezeală şi penele lor tari le legară la săgeţi ca să aibă o uşurinţă şi mai mare la zburat. Tendoanele antilopei fură întrebuinţate la arcuri. George se miră cât de departe nimereau aceste săgeţi. Puteau omorî cu una din ele un om la o distanţă de cel puţin cincizeci de metri.

Fripseră antilopa şi după ce o mâncarăm, căpitanul zise:

— Acum trebuie să trecem râul. Dar cum vrei să goneşti crocodilii, Bell? N-am putea cuteza să-i împuşcăm? Cred că Huerta e departe.

— Şi bandiţii oboseşte şi trebuie odihneşte îşi dădu părerea căpetenia. Vie *masteri* cu mine, eu găsesc vad bun. Bell aduce pe urmă crocodilii aici.

Se apropiă de râu, urmat de camarazii miraţi, care nu pricepeau în ce chip va alunga fără împuşcături droaia de crocodili.

La vreo cincizeci de metri de lagăr Bell arătă spre râu şi zise:

— Aici apa adâncă numai un metru, *masteri* poate trece lesne. Nici mulţi crocodili la loc ăsta, pleacă ele repede.

— Pot privi şi eu cum îi goneşti? întrebă George.

— Tocmai vroiam să propun, astea – răspunse cu bucurie negrul – dar *master* trebuie dai la mine sfoară.

George îi întinse ghemul şi negrul tăie cam vreo douăzeci de metri. După ce răsuci sfoara în două şi avu astfel o funie de zece metri, o legă de coada suliţii şi se întoarse iar în lagăr.

IV
O VÂNĂTOARE DE RINOCERI

MERSERĂ VREO DOUĂ CEASURI şi dădură de un ţinut deluros. Căpitanul se miră că-l vede pe Bell privind cu atâta încordare în juru-i. La întrebarea lui, negrul răspunse în şoaptă:

— Master căpitan, aici aţine un *monuhu* rău. Bell nu văzut încă, dar auzit mult despre el. *Masteri* fie cu băgare de seamă.

— *Monuhu*? Păi aşa spun băştinaşii rinocerilor cârni – zise turburat doctorul – e specia cea mai mare de rinoceri africani; unii din ei sunt lungi de aproape cinci metri şi înalţi de doi.

— Un rinocer cârn? făcu George, curios. Oare cum arată? Tare aş vrea să răpun un astfel de rinocer!

— Te cred – zise Bertram, râzând – parcă eu nu! Rinocerul cârn are capul mai lung decât ceilalţi, cornul dindărăt e mic, pe când cel dinainte e drept, uneori adus niţel de vârf şi lung de peste un metru.

Ar fi un trofeu minunat dacă am putea duce pe insula noastră un astfel de cap.

— Mai că am avea un muzeu cu care nu s-ar putea măsura nici unul din lume – zise George – ar fi bine să ne atace ca să fim siliţi să-l împuşcăm. Chiar dacă Huerta ar auzi din depărtare detunăturile, nici prin gând nu o să-i treacă poate că e urmărit. Îşi va închipui că sunt nişte vânători paşnici care cutreieră ţinutul. Eu în locul dumitale, doctore, i-aş spune asta căpeteniei.

— Bine, o să-i spun, deşi nu cred că o să se învoiască. Trebuie să ne gândim că bietul om e grozav de îngrijorat de sorta nevesti-sii. Aşa dar, dacă e chip să facem altfel, e mai bine să nu tragem.

Dar abia plecă doctorul şi George îşi smuci puşca din spinare şi o ţinu în mână. Dorinţa lui cea mai vie era acum să se ivească de după vreo movilă rinocerul şi să-i atace.

Merseră însă multă vreme fără să se zărească vreo fiară sălbatecă, doar din când în când o antilopă care o lua repede la fugă.

Speranţa lui George se spulbera cu fiece pas pe care-l făcea. Văzu chiar pe tatăl său căutând un loc prielnic pentru popas. Vorbea ceva cu Bell şi arăta cu mâna înaintea lor. Acolo se zărea, la vreo doi kilometri depărtare, o fâşie întunecată, pesemne o apă mărginită de tufe.

Căpetenia dădu din cap şi tânărul înţelese că e vorba să se facă un locul acela un lagăr. De sigur că tatăl său vroia s-aştepte până ce va răsări luna, deoarece un drum prin bezna aceea ar fi fost primejdios din pricina leilor care se aţineau pe acolo.

Mai erau cel mult două ceasuri până să se întunece. Aşa dar nici o speranţă să se mai ivească rinocerul, căci vor ajunge în curând la râu şi de sigur că-l vor trece îndată, pentru a-şi face lagărul pe celălalt mal.

Şi, într-adevăr, după douăzeci de minute ajunseră la râu – prea puţin lat şi adânc – pe care-l trecură cu piciorul, nezărind nici un crocodil pe aproape.

— Bell vânează iar o antilopă – zise căpetenia lui George – pe urmă odihnă şi după două ceasuri face bine întunerec, noi poate atunci mergem mai departe.

— S-aprindem repede focul! zori căpitanul. Tu, George, eşti scutit de corvoadă, du-te cu prietenul tău după vânat!

Ca şi dimineaţa aceea Bell ucise cu suliţa o antilopă, apoi George se depărtă vreo cincizeci de metri de movilă şi începu să arunce suliţa.

Acum izbuti să nimerească din a treia aruncătură ţinta şi alergă vesel să-şi ia înapoi arma. Când fu la a patra încercare, se gândi dacă n-ar fi mai bine să dea puşca jos din spinare, căci îl împiedeca oarecum la aruncat.

Amână treaba asta pentru rândul viitor. Înţepeni piciorul drept

înainte şi se legănă puţin să-şi ia avânt, cum îl învăţase Bell. Deodată încremeni. Ce dihanie să fie aceea care venea dindărătul movilei de-a dreptul spre el?

Pământul duduia sub greutatea trupului uriaş; văzu spre groaza lui că era un rinocer care se apropia cu capul în piept. Îl ţinea atât de aplecat, încât cornul lung dinainte se târa aproape de pământ.

— *Master,* repede suliţa! strigă speriat Bell.

Alergă în fugă spre George, era însă prea departe ca să poată abate namila din drum.

George trebuia acum să-şi smucească puşca de pe umăr. Dar ce-ar fi să se slujească mai bine de suliţă? îl străbătu fulgerător gândul.

Rinocerul ridică o clipă capul. Atât fu deajuns.

Tânărul zvârli cu toată puterea suliţa grea spre căpăţâna fiarei, care nu mai era acum decât la douăzeci de metri de el. Şi nimeri, căci tăişul ascuţit spintecă buza de jos a rinocerului şi îi tăie beregata de-a lungul până la coşul pieptului.

Cu un răget înfiorător rinocerul se opri în loc şi clătină cu furie capul. Bell scoase un chiot de bucurie; poate că vroia prin aceasta să îndrepte fiara spre el. Într-adevăr, rinocerul se dădu, poticnindu-se, la o parte şi se holbă la uriaşa făptură neagră care se apropia.

George smucise în vremea asta puşca din spinare. Ochi şi… două gloanţe se înfipseră în tâmpla stângă a dihaniei, care se prăbuşi cu o bufnitură grozavă la pământ.

Camarazii alergară în fugă şi după ei războinicii căpeteniei. Se uitau încremeniţi la rinocerul răpus.

— Tare aş vrea să-i iau căpăţâna! zise George. E chip să i-o retezăm cât timp mai stăm aici? Ar fi păcat să mă lipsesc de ea.

— Master are cap lui *Monuhu.* Războinicii lui Bell taie şi ia cu ei. Ştie cum trebuie făcut ca să nu împuţească – se grăbi să adauge negrul.

Pe când negrii se puseră pe lucru, doctorul zise lui George:

— Să ştii dragul meu, că vei avea un trofeu pentru care te-ar invidia cei mai de seamă vânători.

Bertram ar mai fi urmat, dacă nu i-ar fi zorit căpitanul să se înapoieze în lagăr. Şi aici conversaţia se învârtea tot în jurul rinocerului, iar doctorul spuse – şi cu drept cuvânt – că toţi trebuie să-i fie recunoscători tânărului, deoarece dacă fiara i-ar fi atacat pe întunerec, mulţi oameni şi-ar fi pierdut viaţa.

Negrii lucrau de zor şi când după patru ceasuri, căpitanul dădu semnalul de plecare, căpăţâna rinocerului era jupuită de piele, carnea înlăturată şi pe dinăuntru tigva fusese frecată cu un amestec de cenuşe de lemn şi creier.

Negrii aveau de furcă să transporte căpăţâna grea a rinocerului şi trebuiau să se schimbe cu rândul câte trei odată, totuşi caravana

înainta destul de repede.

În sfârşit, începură să se ivească zorile. Bell zise acum lui Farrow:

— *Master* căpitan, noi trebuie facem popas peste zi. Aici ţinut lui căpetenia Sita. Războinici ai lui pleacă la vânătoare departe. Nu bine vede pe noi.

— Cât mai e până la satul lui? întrebă Farrow.

— Dacă merge tot aşa, ajungem după şase ceasuri. Mai bine facem popas aici. Bell ştie movilă unde poate aprinde foc şi nu vede nimeni.

— Fie! Dumneata cunoşti ţinutul, aşa că te vom asculta. E într-adevăr primejdios să ne apropiem peste zi de satul lui. Cât pentru timpul câştigat de Huerta, nu ne pasă, deşi cred că ne-a luat-o cu mult înainte, ca să-şi pună prada în siguranţă.

— *Master* căpitan drept grăieşte, Bell ştie izbuteşte. Şi *master* George este mare războinic.

Pe Farrow îl bucură lauda negrului. Dădu din cap, zâmbind şi arătă spre o movilă de termite care se desluşea bine în bătaia razelor de lună, la vreo cincizeci de metri de ei.

Bell însă se opri îndată şi zise neliniştit:

— *Master* căpitan, mergem mai bine colo, pe dreapta; este lemne pentru foc şi mai sigur decât la movile de termite.

— Pentru ce nu e sigur dincoace? întrebă zâmbind căpitanul. Nu cumva o fi şi aici un *monuhu?*

— Nu, master, acolo nu *monuhu* ci *simba,* un *simba* singuratec, mare şi rău. Nici Bell nu vrea are de-a face cu el. Mai bine ocolim.

— Bine, Bell. Nici n-ar fi înţelepţeşte din partea noastră să ne luăm la luptă prin întunerec cu o fiară sălbatecă. Poate că o facem mâine pe lumină, deoarece un leu singur nu e vreo primejdie pentru noi, pe ăsta îl dă repede gata fiul meu – dacă va fi nevoie. Aşa dar să mergem unde spui tu. Totuşi, cred că nu strică să ne ţinem puştile pregătite, căci dacă leul e într-adevăr pe aproape, se aţine numai colo, pe sub copaci.

Căpitanul se opri şi chemă în şoaptă pe George, care veni îndată.

— George, chiar acum îmi spunea căpetenia că lângă movila termitelor s-ar aţine un leu primejdios – îi zise el – vom poposi deci pe dreapta în pădurice, deoarece nu e bine să ne depărtăm prea mult, fiindcă am intra în ţinutul lui Sita. Voi fiţi pregătiţi, noi ne ducem în cercetare şi în vremea asta s-ar putea ca fiara să vă atace. Dar… fereşte-te de o vreo nesocotinţă!

— Păi aşa fac totdeauna – răspunse tânărul, râzând şi alergă înapoi la Petre, să-i împărtăşească şi lui cele auzite de la tatăl-său.

— Ia gândeşte-te, ce noroc pe mine să mă aleg cu o blană frumoasă de leu! îi zise cu bucurie. Ce-ar fi, Petre, să ne ducem pe furiş la movilă şi să vedem ce e cu leul acela?

— Păi! Ca să mă omoare tatăl dumitale dacă ţi s-ar întâmpla ceva!

răspunse îmbufnat uriaşul. Nu, domnule George, eu mă las păgubaş şi dacă te încăpăţânezi în ideea asta, mă duc şi te spui domnului căpitan.

— Bine, bine! făcu tânărul, împăciuitor.

Dar în gândul lui luă hotărârea ca îndată ce vor alege locul de popas să se ducă într-ascuns în căutarea leului.

Micul convoi ajunse la păduricea arătată de Bell. Găsiră aici vreascuri din belşug şi Negrii făcură un focşor pentru încălzirea conservelor.

George dădu şi el o mână de ajutor la întocmirea lagărului, dar ochii îi zburau mereu la movilele termitelor, care se aflau acum la vreo sută douăzeci de metri de ei. Tare ar fi vrut să alerge acolo! De câte ori se uita la ciudatele clădiri ale acestor furnici uriaşe, se aştepta să vadă ivindu-se leul; dar nu se zărea nimic.

În sfârşit, după ce fură încălzite conservele şi împărţite între camarazi, căpitanul zise:

— Mai avem trei ceasuri până la ziuă. Să tragem repede la sorţi cine să stea de veghe cu schimbul câte o jumătate de ceas.

— Tată, mie nu mi-e somn, aşa că voi sta de veghe un ceas întreg, răspunse cu grabă George.

Căpitanul se uită iscoditor la el, tânărul făcu însă o mutră atât de nevinovată încât Farrow nu bănui nimic. Rămase deci hotărât ca George să vegheze cel dintâi, iar după dânsul Petre.

V
O ÎNCERCARE PRIMEJDIOASĂ

GEORGE FU FOARTE MULŢUMIT când îşi văzu camarazii întinzându-şi mădularele obosite lângă foc. Va mai aştepta o jumătate de ceas, pe urmă se va furişa la movilele termitelor; parcă îl îndemna ceva să dea de urma leului.

Nici nu băgă de seamă că Petre se culcase lângă căpetenie şi vorbise ceva în şoaptă între ei. Nu se gândea decât la mutrele pe care le vor face camarazii când vor auzi deodată o împuşcătură şi el va arăta cu mândrie fiara răpusă, la picioarele lui.

Privea liniştit la focul care mocnea încă şi aştepta cu răbdare până vor adormi toţi.

În cele din urmă sosi momentul mult dorit. Atât negrii cât şi camarazii păreau cufundaţi într-un somn adânc.

Se ridică de jos. Se uită încă odată în juru-i. Aruncă vreo două vreascuri în foc ca să ţie până ce se va întoarce el, îşi cercetă puşca să vadă dacă e bine încărcată, apoi porni în vârful picioarelor spre movilele de termite. Din când în când se oprea şi îşi arunca ochii îndărăt spre lagăr, dar nu văzu pe nimeni luându-se după el. În cele din urmă fu încredinţat că nu e urmărit.

Păşi mai repede, tot privind însă cu luare aminte în juru-i, căci nu trebuia, în înfrigurarea lui de-a vâna leul, să uite primejdia în care s-ar găsi camarazii dacă războinici de-ai lui Sita, cutreierând ţinutul, ar da de ei şi i-ar ataca în somn.

Dar pe stepa întinsă, scăldată în lumina argintie a lunii, nu se zărea nimic ce i-ar fi putut da de bănuit. Liniştit – cel puţin în această privinţă – se apropiă tot mai mult de ciudatele clădiri ale termitelor. Iată-l numai la douăzeci de metri. Puşca o ţinea pregătită, deoarece se putea prea bine ca de după una din ele să se ivească pe neaşteptate leul.

Deodată se opri speriat. Când privi îndărăt i se păru că vede o uşoară mişcare în iarba înaltă şi zăreşte două umbre, care nu erau până adineauri acolo, lungite jos.

Ridică arma. Să tragă sau nu? Dar dacă alarmează degeaba lagărul şi se face numai de râs?

Pe când stătea astfel la îndoială, neştiind ce să facă, auzi în spatele lui un răget care îi îngheţă sângele în vine. Era leul!

Numai o frântură de secundă ţinu spaima lui George, apoi se trezi în el vechea lui prezenţă de spirit şi se întoarse cu iuţeala fulgerului, sărind în acelaşi timp în lături. Mişcarea aceasta îl scăpă de moarte.

Trupul enorm al fiarei zbură prin aer şi căzu lângă el, chiar pe locul unde stătuse adineauri.

Se auzi o împuşcătură şi leul scoase un răget de durere: glonţul îl nimerise încă înainte ca labele lui să fi atins pământul. Dar în clipa următoare fiara se năpusti iar spre el.

Al doilea glonţ îl îndreptă George chiar în căpăţâna leului. Se auzi în acelaşi moment un răcnet scos dintr-un gâtlej omenesc.

Leul se năpusti iar spre el. Într-o frântură de secundă pe George îl străbătu gândul că nu mai e scăpare, leul îl va sfâşia în bucăţi cu ghearele lui grozave.

Pe când se rostogolea la pământ din pricina ciocnirii cu leul, simţi cum fiara se cutremură din tot trupul, apoi începe să horcăie.

Se ridică uluit într-o rână. Auzi lângă ei glasul îngrijorat al lui Petre:

— Eşti rănit, domnule George?

— Nu, Petre – răspunse tânărul, pipăindu-şi mădularele – dar de unde până unde tu aici?

În aceeaşi clipă zări şi pe Bell la câţiva paşi de el.

— Păi să vezi – făcu cam încurcat uriaşul – ne-am luat după dumneata fiindcă Bell mi-a spus că leul e forte primejdios. El a fost aceia care l-a răpus în ultimul moment cu suliţa când fiara se năpustea asupra dumitale.

Abia acum văzu George suliţa înfiptă în pieptul leului. Chiar daca gloanţele lui nimeriseră de moarte fiara, tot ar mai fi avut destulă

putere pentru ca să-l sfâşie în bucăţi.

Tânărul se ridica de jos, întinse negrului mâna şi-i spuse numai atât:

— Îţi mulţumesc, Bell. Mi-ai salvat viaţa. Mă voi strădui şi eu din răsputeri să-ţi recapeţi soţia.

Bell părea foarte stânjenit. Bolborosi:

— Aruncă suliţa nu greu pentru Bell, dar Bel, recunoscător lui *maşter* dacă scapă Fato.

— Aoleu, uite-l pe tata! strigă George, cu o spaima caraghioasă. Ce o să-mi audă urechile când o afla ca am pornit să ucid singur leul!

Şi avea dreptate. Căpitanul îl făcu cu ou şi oţet; se linişti abia când văzu trupul uriaş al fiarei zăcând fără suflare.

— Da, da, băiatule, am fi avut de furcă mâine ca să-l răpunem – zise el – bine ai făcut că ne-ai descotorosit de pe acum de dânsul. Să nu mai îndrăzneşti însă…

— Nu, tată, nu o să mai îndrăznesc – răspunse tânărul râzând, deşi nu credea nici el singur că se va ţine de făgăduială.

*

*   *

Peste zi camarazii râmase în pădurice; dai erau cu ochii-n patru. Se putea prea bine ca războinici de-ai căpeteniei Sita, plecaţi la vânătoare, să vină până aici şi să-i zărească. Ar da negreşit de veste în sat şi planul lor ar cădea atunci în baltă.

Camarazii dormiră aproape toată ziua. Trebuiau să fie bine odihniţi, căci vor avea o noapte obositoare; dacă le reuşea eliberarea soţiei tui Bell şi a fratelui ei, vor fi nevoiţi să se depărteze în grabă, fiindcă nu se putea să nu fie urmăriţi.

În cele din urmă soarele asfinţi şi Bell dădu semnalul de plecare. Căpăţâna rinocerului şi blana leului o ascunseră într-un copac înalt cu frunza deasă, unde nu puteau fi găsite de fiarele de pradă. Războinicii aveau să le aducă mai târziu la submarin. În vreme ce Bell cu soţia şi cumnatul său vor însoţi pe camarazi în ţinutul lui, poate chiar şi mai adânc în ţară.

Cam la două ceasuri după miezul nopţii, Bell, care conducea convoiul, se opri şi arătă cu mâna înainte, unde se zărea o lumină slabă, apoi şopti:

— Colo sat lui Sita, maşter căpitan. Este gard înalt de mărăcini şi păzit straşnic. Gard are două porţi şi la ele stau câte doi oameni de strajă.

— Păi atunci trebuie să înlăturăm mai întâi paznicii, hotărî căpitanul. Greu n-are să fie fiindcă luna a intrat în nori. Oamenii dumitale să ne urmeze la oarecare depărtare, noi, cu George şi Petre, o luăm înainte.

Bell, care cunoştea bine porţile, descrise amănunţit lui Petre şi

George – care nu se despărţeau niciodată – locul, deoarece aceşti doi se însărcinaseră cu înlăturarea paznicilor ceilalţi aveau să se furişeze apoi în sat să cerceteze unde e coliba în care erau închişi prizonierii.

Căpitanul vroia – dacă s-ar putea – să înlăture o vărsare de sânge. După ce vor fi eliberat pe tăcute prizonierii, să o şteargă la repezeală, până nu se dă alarma. Prinderea lui Huerta şi a tovarăşului său ar amâna-o pentru mai târziu.

George şi Petre se apropiară cu un mare ocol de gardul viu care împrejmuia satul. Auziră curând şoapte. Lângă un focşor mocnit, dincoace de gard, paznicii… stăteau de vorbă. Se simţeau, pesemne, în siguranţă, căci nu-şi dădeau măcar osteneala să tragă cu urechea sau să se uite în jurul lor.

Cu atât mai bine pentru cei doi camarazi. Se furişară pe nesimţite până îndărătul lor şi le săriră în spinare. George izbi pe unul cu patul revolverului în tâmplă, pe când Petre îşi încleştă degetele în beregata celuilalt şi-l ameţi cu un pumn în moalele capului. Îi legară la repezeală şi le vârâră câte un căluş în gură. Se îndreptară apoi spre poarta pe care – spre marea lor bucurie – o găsiră deschisă.

În mijlocul satului, pe un loc întins, ardea un foc cu vâlvătăi. Deşi târziu, câţiva inşi stăteau de vorbă în jurul focului. Când cei doi camarazi se dădură mai aproape, băgară de seamă că, în afară de patru negri, mai erau acolo un european şi un arab. Europeanul, care nu căzuse încă la învoială cu negrii asupra preţului celor doi prizonieri, căci vorbea cu însufleţire negrilor. Deodată se ridică, se depărtă cu arabul, dar se întoarse aproape îndată cu doi negri tineri – un bărbat şi o femeie.

Era, probabil, Fato şi fratele ei. Nici unul nici altul nu se arătau însă abătuţi, ci se uitau semeţi şi fără teamă la cei dinaintea lor.

George nu ştia ce să facă, dar Bell fu mai hotărât ca el. Huerta şi arabul stăteau tocmai sub copacul unde ardea focul. Spaniolul apucă cu înfrigurare pe Fato de braţ şi o împinse înainte. Pesemne că o strânsese prea tare, căci tânăra şi frumuşica femeie scoase un uşor ţipăt de durere.

De data asta Bell nu se mai putut stăpâni. George auzi un şuierat ciudat, ceva fulgeră prin aer, urmară două răcnete înfiorătoare şi camarazii văzură cu groază suliţa grea a căpeteniei străbătând dintr-odată trupul spaniolului şi pe al arabului şi ţintuindu-i de trunchiul copacului.

Negrii înlemniră, dar Fato privi cu bucurie în juru-i. În clipa următoare ieşiră şi Petre cu George din umbră, urmaţi de căpitan şi Bell. Câteva pocnituri şi… Sita cu sfetnicii săi zăceau fără suflare la pământ. Bell smuci suliţa din trupurile neînsufleţite ale celor doi vânători de sclavi şi trăgând pe Fato după el strigă:

— Repede, *masteri,* să fugim!

Răcnetele negrilor puseseră satul în picioare. Dar toţi erau încă buimăciţi de somn şi alergau de colo până colo, de la o colibă la alta, în neştire. Camarazii porniră în fugă spre porţi, unde aşteptau războinicii lui Bell. În drum, mai doborâră câţiva negri, care le împiedecau calea. Când trecură poarta, căpitanul zise celorlalţi.

— Nu e timp de pierdut. Vom avea în curând toată droaia după noi. Nădăjduiesc însă că vom scăpa cu faţa curată.

— Tată – zise deodată George – să dăm foc gardului! Mărăcinii sunt uscaţi şi au să ardă ca iasca. Au să aibă negrii destul de furcă să-l stingă, aşa că ne vor lăsa în pace.

Şi fără să mai aştepte răspunsul, tânărul scoase din buzunar o cutie de chibrituri şi aprinse în câteva locuri gardul. Căpitanul, doctorul şi Petre îi urmară pilda. Când flăcările izbucniră cu putere din toate părţile, se auziră răcnete de spaimă din sat. Camarazii o luară la fugă, urmaţi de Bell şi oamenii săi.

Când satul nu se mai zări, Bell se opri şi spuse, răsuflând uşurat:

— *Master* căpitan, acum noi scăpat de primejdie. Oamenii ai mei merge îndărăt la râu, duce lucrurile. Dăruiesc lui *master* tânăr suliţa, el tare drag la mine.

— Mulţumesc din suflet, Bell. Va fi o amintire plăcută pentru mine. Te vom însoţi acum în satul dumitale ca să te apărăm cu puştile noastre.

Căpetenia dădu câteva porunci războinicilor, care se mistuiră îndată în întunerecul nopţii. Cei patru camarazi, împreună cu Bell, soţia şi cumnatul său o luară voiniceşte spre apus. A doua zi pe la prânz ajunseră în satul lui Bell. Rămaseră aici câteva zile ca oaspeţi ai căpeteniei, ca să se îndrepte apoi, peste apă, spre Tanganika, unde aveau să treacă prin alte întâmplări mult mai primejdioase.

Aventurile submarinului Dox 155

Hans Warren

I
ÎN KARONGA

— SUNTEM APROAPE DE GRANIŢA Africii răsăritene – zise căpitanul, arătând spre Nord – în faţa noastră se află orăşelul Njassa. Cred că putem debarca fără teamă într-un loc ascuns, suntem doar într-o barcă de băştinaşi. Avem nevoie de ceva lucruri în drumul nostru spre lacul Tanganika. Dacă ne grăbim puţintel, putem debarca încă înainte de a se face ziuă.

În urma rugăminţilor lui George şi ale doctorului, căpitanul se hotărâse la o expediţie mai lungă pe uscat. Înainte de toate, însă, ţineau să viziteze marile lacuri.

Afară e Farrow luau parte numai George, doctorul şi Petre la această expediţie, căci căpitanul nu vroia să atragă luarea-aminte printr-un grup mai mare.

În Mponda, ei cumpăraseră o barcă băştinaşă, cu care străbătuseră, cu chiu cu vai, drumul lung de 370 kilometri.

Doctorul privi îngândurat la cer şi zise:

— Socot că peste două ceasuri se luminează de ziuă. Până atunci trebuie să facem calea ce avem de făcut, căci vântul se va stârni curând.

Abia sfârşise de vorbit, că se şi porni o briză, care începu să răsucească barca în loc. Camarazii săriră repede într-însa şi cu iuţeală porniră spre orăşelul Karonga.

După vreun ceas şi jumătate zăriră în depărtare clădiri. La vro doi kilometri de localitate, opriră. Palmieri înalţi umbreau plaja şi nici un sunet nu se auzea de jur-împrejur.

Traseră barca pe uscat, în seama cui o găsi-o, căci ei nu ştiau când se vor înapoia din expediţia spre care porneau. Şi-apoi, o barcă nu costa cine ştie cât.

Afară de arme nu luaseră nimic cu ei. Aveau de gând să-şi cumpere în oraş saci de călătorie, conserve şi ce mai aveau nevoie.

O luară agale spre oraş. Se făcu deodată lumină, când cele dintâi case se iviră la vreo cincizeci de metri de dânşii. În sfârşit, dădură de cel dintâi om, un negru bătrân care le venea în cale cu capul în piept şi cufundat în gânduri, după cât se părea.

— Doctore, poate ar fi în măsură să ne spuie unde ne putem cumpăra cele de trebuinţă – zise căpitanul – ia întreabă-l dumneata!

Negrul tresări speriat când Bertram îi adresă cuvântul. Camarazii recunoscură imediat, după ochii săi trişti şi neliniştiţi, că i se întâmplase o nenorocire.

Doctorul îi vorbise în limba Kishuneli, dar bătrânul răspunse într-o englezească stâlcită:

— *Masseri* străini aici? Ce vrea ştie *Masseri*?

— Vrem să cumpărăm felurite lucruri de care avem nevoie ca să întreprindem o expediţie în lăuntru ţării – răspunse căpitanul – avem nevoie de raniţe, pături şi conserve.

— Atunci vine cu mine *Masseri,* eu are totul, eu ieftin, marfă bună. *Masseri* poate întreba de bătrânul Taga, toţi spune că el cinstit.

— Bine Taga, atunci cumpărăm de la dumneata – hotărî căpitanul – să ne grăbim, însă, căci vrem să plecăm cât mai repede spre lacul Tanganika.

— Dacă aşa, *Masseri,* trebuie să fie prevăzători – zise bătrânul, cu teamă şi în acelaşi timp glasul lui deveni şi mai trist – aproape de aici locuieşte Baro, mare vrăjitor. El om rău. El făcut bătrân Taga…

Moşneagul îşi rupse vorba, speriat, ca şi cum ar fi spus prea mult. Prin asta stârnise curiozitatea camarazilor. Cu deosebire George mirosi o aventură şi întrebă cu încordare:

— Ce ţi-a făcut Baro acela, Taga? Poate suntem în stare să-ţi ajutăm!

Spunând acestea ciocăni cu degetele pe brâul de arme, dar bătrânul clătină capul şi oftă:

— *Masseri* este buni, dar totuşi nu poate ajuta. Baro prea mare, el este sfetnic de la mare căpetenie Makotşa. *Masseri* trebuie să fie şi ei cu băgare de seamă, Makotşa are obicei jefuieşte pe străini.

— Cu noi o să-şi găsească naşul! exclamă George, cu un aer războinic. Acum doresc chiar să dau ochi cu dumnealui. Dar ne poţi spune fără teamă. Tag, ce ţi s-a întâmplat. Ce ţi-a făcut Baro acela?

— Aici nu vorbeşte – şopti Taga speriat şi privi în jurul său – Taga povesteşte în casă.

O luă înaintea camarazilor şi George şopti către Bertram:

— Doctore, mi se pare că avem iarăşi parte de o aventură frumoasă. Ia închipuieşte-ţi, să ai de-a face cu un vrăjitor african! Am citit multe despre indivizii aceştia şi d-ta mi-ai povestit câte ceva. Oare dispun ei într-adevăr de forţe misterioase, pe care noi nu ni le puteam lămuri?

— Da, de sigur, asta întâlnim la toate popoarele primitive – răspunse Bertram – şi eu sunt curios să văd ce-o să ni se întâmple.

Bătrânul negru îi conduse la o casă frumoasă, în faţa porţii căreia se aflau butoaie şi lăzi. Căpitanul îşi alese toate lucrurile de care avea nevoie şi Taga ceru un preţ potrivit pentru marfă, care era destul de bună. După ce plăti, Farrow zise:

— Ei, Taga, acum ne poţi povesti ce ţi-a făcut vrăjitorul Baro.

Dar bătrânul ieşi mai întâi din casă, făcu înconjurul ei, apoi îi trase pe camarazi într-o încăpere vecină, mobilată europeneşte şi-i pofti să şadă.

O tânără negresă, aduse o tavă cu ceşti de cafea şi un fel de

cozonăcei proaspeţi. Şi acum Taga începu, în englezeasca lui stâlcită:

— *Massers,* fiul meu Bangwe a învăţat la şcoală în Anglia şi acum un an s-a întors. Asta e odaia lui. El a făcut să salte comerţul meu, căci a învăţat multe în Europa. Căpetenia Makotşa, din al cărui trib făceam parte, înainte, a cerut impozite mari de la noi, deşi el trăieşte în afara oraşului. Fiul meu a refuzat să plătească, căci dăm destul autorităţilor engleze. Acum câteva zile a fost omorât un om din tribul lui Makotşa şi vraciul Baro susţine că fiul meu ar fi ucigaşul. Cel omorât iubea şi el pe o tânără fată pe care vroia s-o ia de nevastă feciorul meu.

Aseară băiatul a dispărut şi eu ştiu bine că a fost răpit de oamenii lui Makotşa. Baro va face acum o vrăjitorie de a lui, pentru a descoperi pe ucigaş în faţa poporului adunat. Şi va orândui el lucrurile în aşa fel încât fiul meu să iasă vinovat.

— Ah! exclamă doctorul. Am auzit şi eu de obiceiul acesta. Se mai practică şi azi. Fireşte că e şarlatanie, căci vrăjitorul poate arăta drept ucigaş pe cine-i place. În felul acesta poate înlătura din calea lui orice persoană pe care n-o are la inimă. S-a întâmplat ca vrăjitorul să fi făptuit singur crima, numai pentru a avea prilejul să orânduiască această aşa-zisă „vrajă a crimei". Cam aşa va fi şi acum.

— *Masser* are dreptate – spuse Taga – Baro aşa va face, dar fiul meu va fi pierdut.

— Las-o asta în seama noastră – zise George, cu ochi scăpărători – dar puteai să vesteşti autorităţile, Taga şi ţi-ai fi venit în ajutor, căci eşti un bun plătitor de dări.

— Englezi nu vrea să ştie nimic de asta, zice că nu este cu putinţă – răspunse Taga, îndurerat – ei nu vor tulbura pe Baro. Ei crede că apoi multe triburi face război.

— Aha! făcu căpitanul. O fi în momentul de faţă vreo criză pe aici şi autorităţile înţelepte îi lasă pe băştinaşi de capul lor. Mai târziu, când îşi vor întări iarăşi puterea vor face ele ce trebuie.

— Şi până atunci Bangwe va fi mort.

— Nu, vom încerca noi să-l salvăm – spuse George, cu însufleţire – unde-l putem găsi pe Baro acela? Trebuie să pornim repede la drum, ca să nu ajungem prea târziu.

— *Masser* grăieşte frumos – spuse bătrânul negru – cuvinte de la *Masser* face bine la Taga. Dar *Massers* nu va putea face nimic, *Massers* pune în primejdie viaţa. Mai bine nu merge acolo.

— Ba o să ne ducem – hotărî căpitanul – fiul meu are dreptate, trebuie să încercăm să salvăm pe fiul d-tale. Afară de asta vrem să vedem şi noi cum se desfăşoară „vraja crimei".

— Taga mai încercă să-i abată de la gândul lor, văzând însă că nu-i cu putinţă, zise:

— Makotşa locuieşte pe drum spre lacul Tanganika, zece kilometri de aici, către Nord-vest. „Vraja crimei" însă are loc în inima pădurii,

care începe acolo.

— Şi când are loc „vraja” aceea? întrebă căpitanul.

— Astăzi – răspunse bătrânul.

— Atunci să pornim la drum! hotărî Farrow. Nădăjduiesc că vom izbuti să-l salvăm pe fiul d-tale şi în acelaşi timp vom încerca să-l punem cu botul pe labe pe Baro.

George, care stătea aproape de fereastră, auzi deodată un zgomot slab venind de afară. Ridică mâna în semn de prevenire, apoi se repezi la fereastră şi văzu chipul speriat al unui tânăr negru urât, care îşi reveni însă curând din surprindere sa şi dispăru repede în tufişurile grădinii.

Deoarece Taga se uitase şi el înainte să vadă dacă nu sunt iscoade, George presupuse îndată că negrul acesta se afla în legături cu vraciul. Şi fără să stea pe gânduri încălecă fereastra, sări în grădină şi se uită după fugar.

Dar tânărul negru trebuia să fie foarte iute de picior, căci George nu-l mai ajunse, cu toate că şi el se pricepea să alerge. De asemenea şi Petre, care sărise imediat după odorul său, nu putut descoperi iscoada.

În spatele grădiniţei se întindeau alte terenuri, mai mari, acoperite şi ele cu tufe. Printre acestea se făcuse nevăzut tânărul negru.

Când cei doi camarazi se înapoiară, căpitanul, doctorul şi Taga le ieşi înainte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Farrow. De ce-ai sărit atât de brusc pe fereastră?

George povesti cele petrecute şi adăugă:

— Acum îmi amintesc tânărul negru avea pe obrazul stâng trei crestături adânci în formă de cruce.

Auzind aceasta bătrânul Taga strigă, cu un amestec de furie şi spaimă:

— *Massers,* asta a fost Mitu, fiul de la Baro. Oh, Mitu foarte viclean, el numeşte adesea oameni care făptuit nelegiuire. Ei sunt omorâţi apoi, sau trebuie plăteşte mult.

— Foarte interesant! făcu căpitanul. Care va să zică, avem de-a face cu un spion în toată regula. Poate că l-ai putea răscumpăra şi d-ta pe fiul d-tale, Taga, dacă va fi condamnat.

— E cu putinţă – răspunse bătrânul, cu bucurie.

Se întristă însă iarăşi repede, adăugând:

— Dar atunci Baro învinovăţeşte adesea pe Bangwe şi eu mereu trebuie plăteşte. Eu nu mai pot plăti dări şi trebuie predea prăvălia.

— Asta n-ar fi aşa de rău, de vreme ce ţi-ai salva fiul – spuse căpitanul – o să încercăm noi însă să facem tot ce se poate pentru a-l pune pe Baro cu botul pe labe. Fii liniştit!

Camarazii îşi luară rămas-bun de la bătrânul care devenise alt om, apoi pornirăm spre nord-vest.

— Ne cam punem pielea în joc – zise căpitanul în drum – cu deosebire periculos va fi pentru noi dacă vom lua parte la solemnitatea aceea a lor; cu siguranţă că toţi Negrii sunt sub înrâurirea lui Baro şi ne vor sfâşia dacă va porunci el.

— Aşa e – încuviinţă doctorul – am auzit că nici măcar cele mai apropiate rude ale unui condamnat nu pot spune ceva împotriva sentinţelor. Şi pedeapsa e uneori grozavă. În cele mai multe cazuri condamnaţii la moarte sunt legaţi de vreun copac în pădure şi lăsaţi pe seama furnicilor negre. Ei, dar ce să fie asta?

Camarazii ajunseseră la vreo doi kilometri departe de oraş. Drumul lor ducea printr-o pădure aproape numai de palmieri. Se va vedea bine că era sădită de mână omenească, dar se sălbăticise. Însă poteca ce trecea printr-însa era bine bătătorită, dovadă că treceau adesea oameni pe acolo.

Pe când vorbea doctorul, ceva bâzâise deasupra potecii şi se izbise cu zgomot de un copac. Toţi priviră îndată spre copacul acela şi cu groază văzură o săgeată înfiptă în scoarţă.

Ca la o comandă, camarazii îşi traseră revolverele şi se îndreptară spre dreapta, în direcţia de unde venise în zbor săgeata.

Fără să şovăie o clipă George pătrunse în mărăcinişul care creştea acolo printre copaci. Ceilalţi camarazi săriră după el.

Dar arcaşul viclean nu era de găsit. Trebuia să fi şters putina îndată ce trăsese. Nici în desiş nu se afla.

— Înapoi! porunci căpitanul în cele din urmă. Trebuie să ieşim cât mai repede din pădure. Dar mai întâi să examinăm săgeata, ca să vedem dacă nu e otrăvită.

Se-ntoarse înapoi pe potecă. Petre smulse săgeata din copac şi o înmână doctorului. Acesta aruncă o singură privire la vârful ascuţit şi exclamă:

— E într-adevăr otrăvită, se vede lămurit după materia lipicioasă cu care e acoperit vârful de fier. Eu cred că aici şi-a vârât codiţa Mitu ăla, fiul lui Baro. El ne-a iscodit în casa lui Taga.

— Tot ce se poate, doctore – încuviinţă căpitanul – să fim cu băgare de seamă!

O luară la picior şi ajunseră nevătămaţi la marginea pădurii.

În faţa lor era un şes întins, pe a cărui margine de nord se vedea o dungă întunecată. Dar nu putură cuprinde cu privirea câmpia, pentru că aceasta era presărată cu tufe. Printre acestea s-ar fi putut ascunde bine Mitu şi ei nu-l vor vedea la faţă înainte ca el să fi ajuns la satul căpeteniei.

— Acum trebuie s-o luăm voiniceşte la picior – spuse căpitanul – ca să nu-l lăsăm să ne-o ia prea mult înainte. Dar… cât mai multă băgare de seamă!

II
LA CĂPETENIA MAKOTŞA

PÂNĂ LA PĂDUREA ce se vede în zare, căpitanul socotea să fie vreo şapte kilometri. Pe drumurile acelea neregulate vor avea nevoie de cel puţin un ceas ca s-ajungă acolo.

Mitu, pe care-l bănuiau înaintea lor, nu va avea nevoie de atâta timp, căci era fără bagaje şi cunoştea bine drumul.

Soarele ardea cumplit, mai ales aici pe câmpie.

Se scurse vreo jumătate de ceas şi acum camarazii puteau recunoaşte lămurit pădurea îndepărtată. În acelaşi timp, însă, vedeau şi punctuleţe negricioase care se mişcau încoa şi-ncolo la marginea pădurii.

— Ăştia trebuie să fie locuitorii satului – spuse căpitanului – sau o şi fi ajuns Mitu şi le-o fi dat de veste de prezenţa noastră, ori pregătesc ceva de seamă, de aceea sunt atât de agitaţi. Poate că pun la cale solemnitatea aceea a lor.

Presupunerea aceasta îi făcu să-şi iuţească paşii. Deodată, însă – se aflau la vreo treizeci de metri de o tufă mare, la dreapta lor – auziră un strigăt de groază scos dintr-un gâtlej omenesc. Apoi se desfăcură crengile tufei şi un negru o zbughi afară ca o săgeată.

— Ăsta e Mitu! strigă George. Recunosc…

Nu mai apucă să spună ceva, căci din tufă ieşi un leu uriaş şi se luă după fugar. Fiara se odihnea acolo probabil şi tocmai tufa asta şi-o alesese Mitu ca să-i pândească pe camarazi.

Fără să stea o clipă pe gânduri, aceştia traseră pistoalele. Nu mai aveau timp să smucească puştile de pe umăr – trebuiau să-l salveze pe negru. Deşi un ticălos, era om şi nu se putea să nu-i vie în ajutor.

Armele detunară, chiar în clipa când leul se pregătea să facă ultima săritură asupra negrului. Fiara îl mai ajunse pe Mitu şi-l culcă la pământ, dar imediat se-ntoarse cu un răget spre noul duşman şi începu să gonească prin iarba înaltă. În câteva clipe ajunse lângă George, fără ca tovarăşii să mai poată descărca un glonţ.

Tânărul fu nevoit să se arunce în lături, dar în timp ce sărea mai trase odată şi de la depărtarea acesta mică nimeri bine. Fiara se rostogoli, ajungând lângă Petre. Uriaşul ridică revolverul, trase şi leul scoase un horcăit, apoi rămase nemişcat.

— Slavă Domnului că s-a sfârşit cu bine! făcu Farrow. Dar acum hai să vedem ce-i cu negrul! L-a izbit rău fiara, dar poate mai e chip să-l salvăm de la moarte.

— Aha, negrii din pădure au auzit împuşcăturile şi cu siguranţă că au observat şi lupta, căci îi văd venind încoace – zise George.

Doctorul se aplecase peste trupul nemişcat al negrului. Scoase o cutiuţă cu instrumentele chirurgicale, pe care o purta totdeauna cu

dânsul şi cusu cele patru răni lungi care porneau de la umăr până aproape de şold. Negrul se trezi din leşin, dar rămase liniştit.

— Câteva săptămâni o să bolească – zise doctorul, după ce pansă rănile – viaţa nu-i este deloc în primejdie.

În vremea asta se apropiaseră ceilalţi negri. În fruntea lor mergea un bărbat înalt şi slăbănog, în care camarazii recunoscură îndată pe vraci. Trupul său era acoperit cu zugrăveli albe şi purta atârnate pe el o groază de zorzoane de tot soiul.

— Astea-s amulete şi „gri-gri"-uri, care îndepărtează, se zice, orice vrajă – explică doctorul – sunt curios să văd cum ne-om înţelege cu omul ăsta.

Mitu se ridicase. Clătinându-se pe picioare şi cu chipul schimonosit de durere se holba la hoitul leului. Probabil că nu crezuse că va scăpa cu viaţă.

Vrăjitorul îi vorbi într-o limbă necunoscută camarazilor. Pentru a nu da însă timp lui Mitu să le vorbească despre dânşii, Farrow întrebă în limba engleză:

— Vorbeşte englezeşte?

Şi când Baro încuviinţă din cap, el urmă:

— Ne bucurăm că l-am salvat din ghearele leului pe consângeanul vostru. Am vrea, însă, să luăm blana leului; o pot jupui şi tăbăci oamenii tăi? O s-o luăm peste câteva săptămâni, când ne-om întoarce pe aici.

— Da, *Master,* o să-ţi facem voia – răspunse Baro, într-o englezească fără cusur – mulţumesc şi celorlalţi *Massers,* căci l-aţi salvat pe fiul meu.

— Sunt foarte bucuros – zise căpitanul – satul vostru e colo în pădure? Am vrea să ne odihnim câtva timp.

Probabil că propunerea nu era pe placul vrăjitorului, căci şovăi mult timp până să răspundă:

— Salvatorii fiului meu ne sunt bineveniţi. Dar tocmai are loc o judecată, vreau să-ncerc să dau pe faţă un ucigaş. Putem însă amâna asta până ce *Masseri* vor fi plecat.

— A, o judecată! spuse căpitanul, interesat. Mi-ar face plăcere să iau parte şi eu. Sunt şi englezi de faţă? Noi nu suntem englezi.

— Cum, nu sunteţi englezi? făcu vrăjitorul, devenind mai prietenos. Atunci n-am de ce vă refuza. Englezii nu prea văd cu ochi buni, când judecăm un criminal după vechile datini. Dar n-o să spuneţi nimic?

— Nu. Nouă puţin ne pasă de autorităţile engleze – se grăbi să răspundă căpitanul – în schimb ne interesează mult obiceiurile voastre. Cred că d-ta eşti vraciul tribului, nu e aşa?

— Întocmai, *Master* – spuse Baro – deşi am trăit în Anglia şi m-am adăpat la cultura europeană, am luat totuşi cu plăcere slujba tatălui

meu. Consângenii mei au nevoie de asta. Dar haideţi, oamenii mei o să jupoaie leul.

Mitu fu dus de doi oameni, îndărătul camarazilor. Căpitanul vru să înlăture orice bănuială din mintea lui Baro, de aceea întrebă în drum:

— Spuneai că vreţi să daţi de gol un criminal? N-a fost încă dovedită vinovăţia lui? Cine e?

Se vedea că întrebările acestea îi erau cam neplăcute lui Baro, totuşi răspunse:

— E vorba de Bangwe, fiul unui negustor cu numele de Taga, care trăieşte în oraş. Rivalul său în dragoste a fost găsit înjunghiat, bănuiala a căzut îndată asupra lui Bangwe, pe care l-am adus ieri din oraş şi vreau să-ncerc acum să-l dau pe faţă, după vechiul obicei.

— Ah, la bătrânul Taga am fost şi noi; am cumpărat de la el pături şi conserve. Adevărat, ne-a povestit că fiul său e împovărat de o acuzaţie gravă. Fireşte că acum lucrul mă interesează şi mai mult. Mă voi bucura chiar dacă va ieşi la ieşi că Bangwe e nevinovat, căci bătrânul Taga mi-a făcut o foarte bună impresie. Pare să fie un negustor de treabă.

Căpitanul privi pe furiş la Baro şi văzu că chipul lui se întunecă. Răspunse morocănos:

— Taga e împotriva noastră, propriul său trib. El ţine cu domnii albi. Cred c-ar fi mai bine să nu încerc a-l da pe faţă pe Bangwe cât timp veţi fi în satul nostru.

— Ei aş! făcu căpitanul. Numai pentru că doresc în sinea mea ca să fie nevinovat? Doar n-o să fiu împotriva pedepsirii sale, dacă i se dovedeşte vinovăţia. Am făgăduit chiar bătrânului Taga că poate îi voi salva fiul, dar dacă e într-adevăr un criminal, atunci să-şi primească pedeapsa cuvenită. Să-ţi mai spun ceva: pe când ne aflam la Taga am fost spionaţi de un tânăr negru, care cred că a pornit încoace înaintea noastră, căci în drum a slobozit asupra noastră o săgeată otrăvită. Dar pe noi nu ne supără astfel de fleacuri.

Cu coada ochiului căpitanul văzu că Baro păru foarte încurcat şi aruncă o privire furioasă spre fiul său. Apoi zise, mirat:

— Nu-mi pot închipui ca unul din oamenii mei să fi făcut una ca asta. Dar o voi spune căpeteniei, ca să pornească el cercetări.

— Nu e nevoie – spuse Farrow – pentru noi chestia e încheiată. Noi ştim să ne păzim şi când ne ameninţă vreo primejdie sau vreo cursă, repede punem mâna pe arme. Ai văzut doar cât de repede am răpus leul. Fiul d-tale pare să fie însă foarte viteaz, căci probabil a vrut să omoare leul cu săgeţile sale otrăvite.

Căpitanul văzu cu mulţumire că Baro îşi muşcă buzele. Aruncă apoi o privire bănuitoare asupra însoţitorului său, dar Farrow făcu o mutră cu totul nevinovată.

— Mitu e viteaz, *Master* – zise vraciul – nu ştiam însă că s-a dus

singur la vânătoare. Asta ar fi fost chiar împotriva voinţei mele, căci leul acesta, e foarte periculos. Şi-a primit însă pedeapsa pentru neascultarea sa.

— Ei, principalul e că totul s-a sfârşit cu bine – zise Farrow – dar ia spune, cum vrei să faci ca să smulgi lui Bangwe mărturisirea?

— Am felurite mijloace – răspunse Baro, şovăitor – şi chiar dacă o să spuneţi poate, că totul e întâmplător, sunt totuşi taine pe care nu le pricepeţi. Consângenii mei cred însă în asta şi Bangwe e pierdut dacă vraja mea îl arată pe el ca făptuitor.

— Aha, care va să zică n-are nevoie să facă mărturisiri? întrebă căpitanul. De vreme ce zici că el e ucigaşul, aşa trebuie să fi fost.

— Nu eu o spun, ci vraja mea – zise Baro, cu mândrie – veţi vedea cu ochii dv. şi vă veţi încredinţa. Dacă însă Bangwe va fi arătat vinovat, e dat în seama furnicilor negre.

— Aha! Care va să zică tot mai dăinuieşte pedeapsa asta veche – zise Farrow – nu cred, însă, autorităţile engleze să fie învoite cu asta.

— N-au să afle nimic – spuse Baro, calm – noi tăcem şi nici dv. *Masters,* nu veţi spune nimic. Dacă nu-mi făgăduiţi asta, vă primejduiţi viaţa. Sunt multe furnici în pădurea noastră.

Asta era o ameninţare vădită, pe care căpitanul n-o înghiţi. Se opri din mers şi zise, serios:

— I-ascultă Baro – da, Taga mi-a povestit despre d-ta – cu ameninţări nu ne sperii pe noi. Dac-am vrea să vorbim atunci vom vorbi. Şi dacă vrem să-l salvăm pe Bangwe, îl vom salva, s-o ştii! Nu ne temem nici de un trib întreg de negri.

Văzând privirea scăpărătoare a căpitanului, Baro lăsă ochii în jos, apoi zise, şovăitor:

— Sunt foarte recunoscător *Masterilor* că l-au salvat pe fiul meu. Nu pot spune nimic acum, trebuie mai întâi să vedeţi singuri vraja de care se foloseau şi strămoşii noştri, pentru a descoperi pe vinovaţi.

— Da, vreau să văd – spuse căpitanul - d-ta care ai fost în Europa, trebuie să ştii că noi nu credem în astfel de lucruri. Ştiu bine că poţi face vraja asta, ca să iasă cum îţi convine. Ar fi o crimă, dacă prin această şarlatanie ai scoate vinovat de crimă pe un nevinovat.

Se părea că Baro e gata să izbucnească, dar îşi înfrână pornirea, rânji şi zise:

— *Master,* întâi să facem vraja. Dacă îmi vei putea dovedi că am făptuit vreo înşelătorie, atunci Bangwe va fi liber.

— Bine. Aşa să fie! încuviinţă căpitanul.

Cu mutra întunecată Baro îşi văzu de drum. Camarazii zăriră acum colibele satului, care erau astfel pitite între copaci, încât numai din apropiere puteau fi descoperite. Baro trebuia să se bucure de mult respect, căci noii veniţi fură întâmpinaţi în tăcere deplină de negri, nu cum se-ntâmplă de obicei într-un astfel de sat, unde locuitorii salută

zgomotos pe vraciul lor.

Baro îi conduse pe camarazi în faţa unei colibe mari şi zise:

— *Masters,* aşteptaţi, vă rog, îi voi da de veste căpeteniei.

Asta nu-i prea plăcu căpitanului, dar n-avea încotro. Baro îl chemă şi pe fiul său şi-l luă în coliba căpeteniei.

— Acum o să-l întărâte pe Makotşa împotriva noastră – spuse Farrow, în şoaptă – cred c-ar fi bine să nu slăbim mâinile de pe arme. Dragă doctore, d-ta mai ales, trebuie să bagi de seamă, ca să descoperi de ce scamatorie se foloseşte Baro ca să-l scoată ucigaş pe Bangwe.

— N-avea grijă, voi fi cu ochii în patru! făgădui doctorul. Aha, vine căpetenia!

Din colibă ieşi un negru uriaş, cu mutra întunecată. Câtva timp îi măsură pe camarazi cu priviri care nu erau de fel binevoitoare. Apoi spuse, într-o englezească stâlcită:

— Nu bine că străini vede vraja crimă. Dar Baro vrea. Totuşi străini nu poate împiedeca ucigaş să fie omorât, dacă vrea aşa vrajă.

— I-am spus-o lui Baro, că voi împiedeca asta numai dacă vraja lui va fi o înşelătorie – zise căpitanul – în cazul acesta o vom împiedeca chiar dacă întreg tribul va fi împotriva noastră.

Baro, care stătuse îndărătul căpeteniei, îşi schimonosi faţa zugrăvită şi zise batjocoritor:

— I-am şi spus-o căpeteniei, *Masteri,* dar trebuie să observaţi bine. Veţi şedea lângă căpetenie, pe un loc de onoare. Numai de n-ar găsi vraja mea că unul din dv. e ucigaş. Asta ar putea deveni foarte neplăcut.

— Prin aceasta s-ar dovedi că toată vraja nu e decât înşelătorie – spuse căpitanul – căci în vremea când s-a petrecut crima, noi eram încă la lacul Niassa. Şi aflaţi că noi nu suntem singuri, camarazii noştri ne urmează şi vor prăpădi tot tribul, dacă ni s-ar întâmpla ceva aici.

Ameninţarea aceasta nu făcu însă nici o impresie asupra lui Baro. El râse batjocoritor, apoi zise:

— Camarazii dv. nu vor afla nimic despre soarta dv., *Massers.* Dar deoarece vraja mea nu minte, nu trebuie să vă temeţi. Fiul meu al doilea vă va arăta o colibă în care să vă puteţi depune bagajele. Peste o jumătate de ceas are loc ceremonia.

La un semn al lui Baro se apropiă un tânăr negru şi-i călăuzi pe camarazi într-o colibă mare şi curată, destinată, probabil, oaspeţilor de seamă. După ce-şi puseră jos lucrurile, căpitanul zise în şoaptă:

— Ne lăsăm şi puştile aici, căci ele ne-ar împiedeca numai, dacă negrii or cuteza într-adevăr să se năpustească asupra noastră. Cred că ne-am vârât în mare bucluc şi nu ştiu zău dacă l-om putea scăpa pe bietul Bangwe. În sfârşit, vom vedea ce e de făcut. Înainte de toate să nu-l pierdem din ochi pe Baro, poate îi descoperim şmecheria. Şi acum să mergem, jumătatea de ceas a trecut aproape.

Camarazii ieşiră din colibă. Din toate părţile dădeau năvală Negrii, îndreptându-se spre un luminiş mare. Camarazii se duseră şi ei în luminiş mare. Camarazii se duseră şi ei în luminişul acela, înconjurat de jur-împrejur de copaci uriaşi.

Aproape tot locul era plin de locuitorii satului, care stăteau pe vine, tăcuţi şi nemişcaţi. În mijloc era îngrămădit un morman de lemne şi în apropierea acestuia stătea căpetenia Makotşa pe un scăunel. Alte patru scăunaşe erau libere şi camarazii se aşezară pe ele fără s-aştepte să fie poftiţi. Câţiva negrii mai în vârstă – probabil sfetnicii căpeteniei – le aruncară priviri duşmănoase.

Atenţia camarazilor fu atrasă de un grup de la dreapta lor, amestecaţi în mulţimea celorlalţi negri. Patru indivizi voinici stăteau lângă şi îndărătul unui tânăr negru, cu chipul foarte inteligent. Era legat şi camarazii îşi dădură seamă îndată că nu putea fi decât Bangwe.

Deodată se stârni mişcare în rândurile mulţimii. Încet şi semeţ venea Baro din partea opusă a pădurii. În drumul său trecu şi pe lângă Bangwe.

Camarazii îl priviră cu băgare de seamă când se opri în faţa tânărului şi-i vorbi. Într-un rând Baro ridică piciorul drept şi păru că se scarpină la încheietură. George văzuse mişcarea aceasta, dar nu bănui nimic rău.

Baro merse mai departe şi ajunse în luminiş. Aruncă o privire batjocoritoare celor patru camarazi, se apropiă de grămada de lemne şi ridică braţele. Apoi începu o cuvântare lungă, pe limba lui neînţeleasă de camarazi. În cele din urmă, însă, baro se-ntoarse spre ei şi zise:

— *Masteri,* l-am invocat pe Mba, demonul fumului. El ne va arăta pe făptaş. Observaţi bine, veţi recunoaşte că Mba îl găseşte pe ucigaş fără ca eu să fac ceva pentru aceasta.

— Aş vrea să ştiu ce şmecherie pregăteşte – zise doctorul, pe şoptite – căci este cu neputinţă, fireşte, ca el, care a fost în Anglia, să mai creadă în prostia asta cu demonul fumului. Vom vedea noi acuş.

III
VRAJA CRIMEI

BARO RIDICĂ ACUM încăodată amândouă braţele şi strigă câteva cuvinte spre cer, apoi vorbi cu faţa îndreptată spre grămada de lemne.

— O face bine zău aşa – spuse căpitanul, cu glas coborât – îmi pot lesne închipui că mai toţi Negrii cred cu tărie în vraja asta.

— Nu-mi pot da seamă cum o să-l scoată pe Bangwe ucigaş – şopti George. Mă tem că n-o să-i putem descoperi şmecheria.

— S-avem răbdare – zise căpitanul – o înşelătorie trebuie să fie la

mijloc. Aha, uite că al doilea fiu al său aduce o făclie aprinsă. Să ştiţi că acum începe.

Tânărul Negru se apropiă de tatăl său, îi dădu făclia şi se trase imediat înapoi. Baro roti în aer făclia, îndrugând iarăşi cuvinte fără şir. Apoi apropiă flacăra de lemne, care începură îndată să ardă cu vâlvătaie.

Baro se dădu repede înapoi de la foc, pe urmă ridică din nou piciorul drept, părând că se scarpină la genunchi. De data asta lucrul îi atrase atenţia lui George, care şopti camarazilor săi:

— Luaţi seamă! Baro a ridicat a doua oară piciorul drept şi a făcut o mişcare când s-a oprit în faţa lui Bangwe şi ia vorbit. Poate că astea două mişcări au vreo legătură cu înşelătoria lui. A! Uite acum a făcut un pas mare în lături… Oho, ce mai e şi asta?

Flăcările luminoase ale grămezii de lemne se întunecară deodată din pricina unui fum verzui, care răzbea prin toate golurile acestui rug.

— Fireşte că e vreun praf pe care Baro l-a presărat pe lemnele din partea de jos – spuse doctorul – negrii cred, de sigur, că e Mba, demonul fumului Dar cum….

Bertram îşi rupse vorba şi scoase o exclamaţie de uimire, la fel şi camarazii, care se holbau la grămada de lemne, căci de acolo ieşea, târându-se pe pământ, o trâmbă subţirică de fum, din norul gros care învăluia întreg rugul. Ca un deget ce se făcea din ce în ce mai mare ieşea această trâmbă ciudată, care avea şi ea culoare verzuie şi se târa pe locul liber pe care negrii îl lăsaseră în jurul grămezii de lemne.

Limba aceasta de fum trecu la un pas de Baro şi când fu chiar în faţa lui se îngroşă brusc, pentru ca apoi să-şi recapete dimensiunea dinainte, târându-se mai departe, de-a lungul trecătoarei înguste dintre negrii ghemuiţi la pământ şi pe care Baro o străbătuse înainte. Bieţii sălbateci holbau ochii îngroziţi la trâmba asta ciudată, căci pentru ei era Mba, demonul fumului, care-l căuta pe ucigaş.

Era într-adevăr sinistru să vezi cum limba aceasta de fum verzui se târa mereu înainte, parc-ar fi fost într-adevăr însufleţită şi-şi cunoştea menirea.

Şi ea se-ndrepta chiar spre grupuleţul în mijlocul căruia se afla Bangwe Cei patru negri care-l împresurau pe acesta, se dădură speriaţi înapoi. Tot mai aproape, se târa fumul de presupusul ucigaş care stătea liniştit, cu ochii ţintă la „demon”.

Ajungând în faţa tânărului, trâmba de fum se îngroşă iarăşi şi-l învălui timp de o clipă, pentru ca apoi să se înalţe încetişor, făcându-se nevăzut.

În acelaşi moment Baro strigă câteva cuvinte cu glas ascuţit şi arătă spre Bangwe, care fu imediat înhăţat şi dus de acolo de cei patru paznici ai săi.

Camarazii se ridicară şi căpitanul întrebă cu asprime:

— Ce se va întâmpla acum cu Bangwe? Va fi ucis pe temeiul acestei scamatorii?

Baro zâmbi ironic şi răspunse calm:

— *Massers,* l-aţi văzut pe Mba, demonul fumului. El l-a arătat pe Bangwe drept ucigaş şi acum bătrânii tribului se vor sfătui cu căpetenia ce pedeapsă să-i dea. Pot spune de pe acum, însă, că va fi lăsat pe seama furnicilor negre.

Doctorul Bertram se apropiă încetişor de grămada de lemne, care mai mocnea şi se lăsă la pământ. După aceea urmări câţiva paşi dâra pe care trâmba de fum o lăsase în iarba înaltă.

Cu un zâmbet ironic se apropiă apoi de Baro, care se uitase tot timpul la el cu mutra întunecată.

— I-ascultă Baro – zise el – voi face şi eu aceeaşi vrajă şi-ţi voi arăta că fumul te va arăta pe d-ta drept ucigaş. Am descoperit şmecheria. Punem rămăşag pe viaţa lui Bangwe?

— Nu… nu pricep, *Master* – bâlbâi Baro – vrei, vrei să faci aceeaşi vrajă?

— Da – spuse doctorul cu hotărâre – mă pricep şi eu la asemenea lucruri. Dar în primul rând trebuie să caut în coliba dumitale praful care dă fumul acela verzui.

Baro se făcu pământiu la faţă, îşi muşcă buzele, apoi răspunse:

— Nu ştiu ce vrei, *Master.* Nu cunosc nici un praf. În coliba mea n-are voie să intre nici un străin, căci sălăşluiesc prea multe duhuri acolo.

Doctorul izbucni în râs şi zise:

— Nu-ţi fie teamă, Baro şi eu mă pricep să umblu cu duhurile. Dar nu e nevoie să vizitez coliba d-tale, căci ştiu eu de unde să-mi fac rost de praful acela. Vrei să repetăm mâine vraja fumului? S-o fac eu însă.

Căpetenia care ştia şi el englezeşte, sări de la locul lui şi strigă:

— Fie cum zice alb! El face mâine vrajă. Bangwe rămâne prizonier, noi nu pronunţă încă pedeapsă.

— Bine – zise doctorul bucuros – atunci mâine la acelaşi ceas vom repeta vraja. Eu şi camarazii mei vom pregăti totul. George, trebuie să mergem acum numaidecât în pădure, să căutăm diferite buruieni.

Makotşa ţinu acum negrilor o cuvântare în cursul căreia arătă în câteva rânduri spre doctor. O mişcare de uimire se stârni în rândurile lor, apoi se ridicară şovăitori şi se împrăştiară.

Makotşa, însă se întoarse spre căpitan şi zise:

— Străini acum este în siguranţă la noi, poate face totul. Numai nu pleacă, oameni urmăreşte mereu.

— Bine, suntem înţeleşi – spuse căpitanul.

Dar acum interveni iar Baro şi zise, spumegând de furie:

— *Masseri,* dacă încercarea nu reuşeşte, însă, atunci veţi fi supuşi

legilor noastre. Trebuie să fie exact acelaşi fum, căci altminteri nu se arată Mba. În caz contrar voi stărui ca şi dv. Să fiţi daţi în seama furnicilor negre.

Doctorul făcu o mutră cam îngrijorată şi şopti în franţuzeşte:

— Să tragem nădejde că voi găsi plantele care dau acelaşi fum de culoare verzuie.

— Să n-ai grijă, doctore, o scoatem noi la capăt! zise George. Cred că ştiu acum în ce fel a aşezat baro dâra aceea.

— Bine – se adresă căpitanul vrăjitorului – o vom face întocmai la fel. Dar atunci va trebui săi daţi drumul şi lui Bangwe, iar noi vom porni mai departe.

Makotşa încuviinţă, apoi părăsi luminişul. Când plecă şi Baro, George spuse:

— Trebuie să mă iau după el şi să văd unde locuieşte. E nevoie să ştiu asta pentru cazul că doctorul nu va găsi plantele trebuincioase.

Fără să mai aştepte încuviinţarea, plecă, dar nu de-a dreptul după Baro, ci făcu un ocol, aşa ca să-l poată avea sub ochi pe vrăjitor.

— Doctore – se adresă căpitanul lui Bertram – Crezi că ai s-o scoţi la capăt? Altminteri chiar că dăm de dracu! N-am poftă să fac cunoştinţă mai de aproape cu furnicile africane.

— Ştiu bine că Baro a presărat un praf, care continuă să ardă, scoţând fumul acela verzui şi oprindu-se la Bangwe. Acolo vrăjitorul trebuie să fi lăsat o cantitate mai mare de praf, care a dat apoi norul de fum, în care acuzatul a dispărut pentru o clipă. Am descoperit în iarbă urmele focului. Cunosc diferite plante, care ard fără flacără şi se preschimbă într-un astfel de fum.

— Dar cum o fi făcut Baro dâra aceea? întrebă căpitanul. L-am observat bine fără să-l pierdem o clipă din ochi şi n-am băgat de seamă nimic suspect.

— George al nostru trebuie să fi descoperit ceva – răspunse doctorul – susţinea doar că ştie cum a făcut Baro treaba. Şi cred că ne putem bizui pe el. Să tragem nădejde că se află pe aproape o mlaştină, unde să găsesc plantele de care am nevoie.

Trecură vreo zece minute până ce George se ivi iar din pădure. Ieşea exact din acelaşi loc pe unde dispăruse, străbătu repede luminişul spre camarazi şi zise:

— Aşa, acum ştiu cel puţin unde locuieşte Baro. Coliba lui e foarte bine ascunsă în inima pădurii, e mare şi împrejmuită de un gard înalt. Sunt convins că şi-a ocrotit-o cu capcane, împotriva vizitelor nedorite. Dar poate că tot va trebui să-i fac o vizită pe furiş, în caz că doctorul nu va găsi plantele. Dacă punem mâna pe praful acela, vraja o să ne izbutească tot atât de bine ca şi lui.

— Care va să zică ai descoperit cum a pus Baro dâră de praf? întrebă căpitanul.

— Cel puţin aşa cred. Hai, domnule doctor, să ne punem îndată pe drum.

— Vom aştepta în coliba ce ne-a fost pusă la dispoziţie – zise căpitanul – sau vă putem fi de vreun ajutor?

— Pentru căutarea plantelor îmi ajunge ajutorul lui George – răspunse doctorul.

— Ai dreptate, dragă doctore – încuviinţă repede căpitanul – aşa că ne vedem abia după ce se va lăsa întunerecul.

— Aşa e, cât p-aci să uit – spuse doctorul – n-o să fie nevoie să ne pierdem vremea cu vânătoarea. Şi negrilor care ne vor urma, nu le va strica dacă vor rămâne o zi fără mâncare. A! Uite colo aşteaptă opt tineri, printre care şi al doilea fiu al lui Baro. Aşa dar, pentru fiecare din noi câte doi supraveghetori. Hai să intrăm repede în colibă şi să luăm ceva conserve, apoi să ne grăbim cât se poate, George!

Peste zece minute doctorul şi George dispăruseră în pădure, îndărătul lor urmau patru tineri negri care se ţineau, însă, la distanţă. Dar arcurile şi tolbele pline ce le purtau, dovedeau că aveau însărcinarea să împiedece orice încercare de fugă a albilor.

Doctorul descrisese exact lui George plantele de care avea nevoie. Atâta vreme însă cât terenul nu era mlăştinos, nu puteau nădejdui să dea de ele.

Pădurea devenea tot mai sălbatecă, totuşi ciudat era că dei doi camarazi găseau mereu poteci înguste bine întreţinute.

— Te pomeneşti că aceste poteci ne duc la locurile de unde îşi culege Baro buruienile lui – zise doctorul bucuros – aha! adăugă el, întorcându-se puţin. Cei patru însoţitori ai noştri au început să şovăie. Probabil că terenul de aici nu le prea convine. Cine ştie ce fel de demoni şi duhuri face să sălăşluiască aici vrăjitorul! La anumite triburi există o aşa numită „pădure a duhurilor”, în care nu intră nimeni afară de vrăjitor. Să vezi, George, că acum vom găsi tot ce ne trebuie. Şi tot aici pot face, netulburat experienţele. Aha, terenul devine mlăştinos – asta e sigur.

Cei patru negri rămăseseră tot mai în urmă. La o cotitură a potecii îi pierdură din ochi pe camarazi. Abia peste câteva minute George băgă de seamă că ei nu-i mai urmau şi doctorul zise:

— Ăsta nu prea e semn bun, căci numai frica de duhurile care or fi sălăşluind aici i-o fi oprind pe negri de a urma porunca ce le-a dat-o căpetenia. Cred că e mai bine să pregătim revolverele, cine ştie ce fiară primejdioasă se aţine pe aici.

În vreme ce înaintau cei doi camarazi nu dezlipeau mâna de pe arme şi iscodeau cu privirea în jur, ca să descopere vreo mişcare suspectă.

Poteca devenea tot mai mlăştinoasă şi după ce mai trecură de o cotitură se pomeniră într-un luminiş întins, care nu era decât o

mlaştină uriaşă.

— Minunat! zise doctorul. Aici trebuie să găsim buruienile. Ah, uite că şi văd câteva de care am mai mare nevoie.

Doctorul păşi spre un brâu des de trestii, în faţa cărora creşteau nişte plante ciudate, pline de flori roşii.

George se oprise şi privi cu atenţiune marginea acestui tufiş de trestii. Avea o presimţire că acolo pândea o primejdie.

Doctorul Bertram se aplecă spre prima plantă, în vreme ce George se afla cu vreo trei metri în urma lui.

— E tocmai ce-mi trebuie – zise Bertram triumfător, când George zări o mişcare slabă a trestiilor.

— Ia seama, doctore! strigă el şi scoase repede revolverul.

Bertram se ridică fulgerător şi sări în lături; în acelaşi timp trase şi el arma.

Dar acum totul se linişti îndărătul trestiilor şi doctorul privi întrebător la tânăr. Acesta îi făcu semn să se apropie şi când Bertram fu lângă dânsul, George îi şopti:

— Doctore, am observat lămurit o mişcare în păpuriş. Trebuie să fie vreun animal acolo. De fapt, însă, terenul aici nu e potrivit pentru un leu, de pildă.

— Fireşte, căci n-are de unde lua apă de băut. Nici alte animale nu vin încoace. Poate c-a fost numai o adiere de vânt, sau vreun şarpe pe care l-a stârnit exclamaţia mea. Mă duc din nou acolo. Am nevoie de cel puţin douăzeci de astfel de plante. Dar mai întâi voi încerca dacă sunt potrivite.

Doctorul făcu câţiva paşi înainte şi se aplecă a doua oară. George se apropiă de el, încetişor şi observă desişul. Dar nimic nu se clinti.

— Cred că am noroc, dragă George – spuse doctorul – par să fie într-adevăr plantele cău…

Îşi rupse vorba, căci deodată se stârni freamăt între trestii; George dădu doctorului un ghiont puternic, făcându-l să zboare în lături, apoi viteazul tânăr făcu şi el o săritură în lături şi smulse pistolul pe care-l pusese la loc cu puţin înainte.

În clipa următoare şi slobozi două gloanţe asupra făpturii de culoare cenuşie-verzuie, care ţâşni dintre trestii. Şi abia atunci văzu că era vorba de un crocodil uriaş, care scoase un răget fioros şi cu botul deschis se năpusti spre George. Numai printr-o săritură la timp în lături se putu salva George de fălcile reptilei, apoi fu nevoit să sară în sus, ca să ferească lovitura de coadă a dihaniei.

Acum însă detună pistolul doctorului, care se ridicase repede. Nimeri bine, căci crocodilul scoase un răget înfiorător, ca să se azvârle apoi asupra noului duşman. Dar George nu-şi pierduse cumpătul.

Ţinti scurt de tot în ceafa dihaniei, apoi slobozi două gloanţe unul după altul. Şi acestea îşi făcură datoria.

Ca lovit de trăsnet crocodilul sări în sus, apoi căzu la pământ şi după ce se mai zbătu câtva timp, rămase nemişcat pentru vecie.

IV
PRIMEJDII

— ASTEA AU FOST ÎMPUSCĂTURI de maestru, dragă George – zise doctorul, ştergându-şi năduşeala de pe frunte. Credeam că dihania mă va înhăţa. Şi fără îndoială că aşa s-ar fi întâmplat dac-aş fi fost singur. Aş vrea să ştiu cum a scăpat Baro până acum, deoarece nu-ncape îndoială că venea singur aici. Să fi încheiat prietenie cu târâtoarea asta? Se spune că există aşa ceva, dar mie nu-mi vine să cred.

Doctorul începu să smulgă cu înfrigurare o mulţime de plante, apoi privi cercetător în juru-i şi zise:

— Acum mai caut un anumit copac, de a cărui răşină am de asemenea nevoie. Trebuie s-o amestec cu frunzele frecate, ca să ardă până la capăt. Dacă fumul nu va avea culoarea verzuie, va mai trebui să caut, probabil, altă plantă. Ah, colo pare să fie un astfel de copac.

Doctorul arătă în depărtare şi George zise:

— Avem de făcut un drum bun pe marginea desişului de trestii; numai de n-am fi atacaţi iarăşi de o astfel de dihanie. Dar ia te uită, pe aici trebuie să fi trecut de curând un om, aseară sau chiar azi dimineaţă. Iarba e îndoită încă şi în unele părţi culcată de-a-binelea.

— Aha, atunci să ştii că şi Baro a venit să caute răşina aceea – spuse doctorul.

Bertram începu să meargă cam repede, aşa că George trebui să-l urmeze cu paşi mari. Tânărul, însă, privea cu luare-aminte în juru-i, căci cu cât se făcea mai îngustă poteca între pădure şi desişul de trestii, cu atât mai de aşteptat era atacul vreunei dihănii.

Peste a doua suprafaţă mlăştinoasă domnea linişte desăvârşită... Aerul era cald şi înăbuşitor.

Tot mai mult se apropiau cei doi camarazi de copacul cu pricina. În cele din urmă ajunseră. Mărăcinişul şi buruienile de la rădăcina lui nu erau prea dese, ceea ce-l făcu pe doctor să şoptească, agitat:

— Ia te uită, George, spărturile acestea sunt făcute de mâna omenească. E o dovadă că şi Baro a luat de aici răşină. Uite acolo, se vede lămurit locul unde a şezut. Oh, colo sus e o ramură mare cu răşină, păcat că nu pot ajunge la ea! Dar te-aş putea ridica pe umeri, dragă George.

Bertram se aşeză lângă copac şi îşi apleacă spatele. Tânărul se urcă încetişor şi când stătu cu picioarele pe umerii doctorului, întinse mâna stângă spre bulgărele de răşină. Cu dreapta se ţinea de trunchiul copacului.

Deodată i se păru că vede o mişcare uşoară pe creanga aflată la vreun metru deasupra capului său. Bănuitor, îşi trase repede înapoi mâna dreaptă şi scoţând revolverul, îl îndreptă în sus. Se ţinea cu mâna stângă şi încerca să străbată cu privirea prin frunzişul des.

Iar se stârni o mişcare uşoară.

— George, ce durează atât de mult? întrebă atunci doctorul, nerăbdător.

Tânărul scoase un fluierat slab de prevenire şi acest sunet avu un efect neaşteptat.

De pe creanga de deasupra lui cineva îi răspunse în acelaşi fel, însă mai ameninţător. Şi spre spaima lui văzu apoi într-o spărtură mică în frunziş un cap înfiorător cu ochi reci – capul unui şarpe verde.

Privirea acestor ochi era atât de vicleană, încât tânărul îşi dădu seamă că va urma imediat un atac.

Tânărul nostru erou ţinti scurt, apoi trase. Era încredinţat că nimerise, dar în aceeaşi clipă, şarpele se şi repezi înainte.

Capul însângerat al reptilei, care se năpusti în jos cu furie, îl izbi pe George în piept; tânărul nemaiputându-se ţine, sări repede de pe umerii doctorului.

Din fericire căzu bine în picioare, dar şarpele alunecase cu totul de pe copac şi se încolăci în jurul trupului doctorului, care nu se putuse ridica la timp.

George nu putea trage a doua oară, căci se temea să nu nimerească pe camaradul său. Sări repede într-acolo şi cu un curaj vrednic de laudă putu cuprinde în mâini, cu putere, gâtul reptilei, sub căpăţâna găurită de glonţ.

Şarpele era lung de peste doi metri şi puterea lui destul de mare. George luptă cu disperare, vrând să descolăcească reptila din jurul pieptului bietului său camarad. Din fericire şarpele era rănit de moarte, mişcările lui deveniră din ce în ce mai slabe şi în cele din urmă, tânărul izbuti să-l tragă jos. Bertram se întoarse şi se holbă la târâtoare. Galben ca ceara, murmură:

— Doamne sfinte, te-a muşcat, George? Ăsta e o mamba verde, unul din cei mai primejdioşi şerpi din câţi există pe lume.

— M-a izbit destul de tare în piept, cu capul – spuse tânărul – după ce l-am împuşcat, dar n-am simţit nici o muşcătură.

Doctorul desfăcu îndată cămaşa tânărului la piept, nu văzu însă nici o muşcătură.

— Slavă Domnului! zise el. Otrava acestor şerpi este mortală şi dacă te-ar fi muşcat nu te-aş fi putut salva, deşi am la mine serul împotriva muşcăturilor de şarpe.

— Ei, bine c-am scăpat! zise George, râzând. Acum ţiu cu atât mai mult să iau răşina aceea. Nu cred să mai fie sus o a doua mamba.

— Vrei într-adevăr să te mai urci odată? întrebă doctorul.

— Fireşte, hai, apleacă-te!

După câteva clipe desprinseră bucata mare de răşină şi sări cu agilitate jos de pe umerii doctorului. Râzând, înmână acestuia răşina şi întrebă:

— Putem încerca imediat să producem fumul acela? Sunt foarte curios, zău aşa!

Doctorul privi plantele pe care şi le pusese la brâu şi zise:

— Mai întâi să ne căutăm un locşor potrivit, unde să îmbucăm ceva. Până atunci frunzele se vor fi uscat deajuns ca să le putem preface în praf.

Cei doi camarazi se întoarseră şi găsiră curând un loc foarte potrivit pentru a se aşeza. Doctorul întinse la soare plantele, apoi mâncară conservele aduse şi băură apă minerală.

După vreun ceas, plantele erau veştede de tot, doctorul rupse o frunză şi zise:

— De încercat pot încerca, deşi nu-s destul de uscate. Cel puţin vom vedea ce culoare are fumul.

Tocă frunza cu cuţitul, luă puţin praf de pe răşină şi-l amestecă apoi cu bucăţelele de frunză. Aşeză pe urmă ghemotocul în iarbă şi-l aprinse.

Un nouraş de fum urcă în aer, dar avea culoarea albastru închis. Necăjit, doctorul spuse:

— Trebuie să caut alte plante, e una care dă un fum galben. Albastru şi galben se preface în verde. Vorba e că această plantă e cam rară şi mă tem că Baro să nu le fi cules pe toate.

Cei doi camarazi porniră la căutat. Aceasta a doua plantă creştea în desiş şi semăna cu o ciupercă. Dar zadarnic căutară ceasuri de-a rândul, n-o putură găsi, deşi pătrunseseră până în inima desişului.

În cele din urmă doctorul zise, descurajat:

— N-avem încotro, trebuie să încercăm cu fumul acesta albastru. Fireşte că Baro ştia că nu vom găsi a doua plantă, dar poate totuşi izbutim să-i încredinţăm pe locuitorii satului că la noi Mba apare în culoare albastră. Păcat numai că nu cunosc decât puţine vorbe din limba lor, aşa că nu prea mă pot face înţeles.

— Dragă doctore – spuse George – atunci trebuie să intervin eu. Mi-am propus asta de la început, deoarece mă îndoiam că vom găsi plantele care ne trebuie. Acum voi îngriji eu de praful trebuincios.

— Dar de unde, George? întrebă Bertram, mirat.

— Păi o să-l iau la noapte din coliba vrăjitorului – răspunse George, liniştit – îl voi lua cu mine pe Petre, care va trebui să-l ameţească pe Baro cu un pumn, apoi voi putea cerceta coliba netulburat. Şi o să găsesc eu praful şi poate că şi unealta aia cu care a făcut vrăjitorul dâra.

— George, asta e o idee îndrăzneaţă – spuse doctorul, înspăimântat

– ai spus doar singur că coliba lui Baro o fi prevăzută cu capcane. Nu trebuie să fii atât de uşuratic. Mai bine lasă-mă pe mine să fac cum mă pricep, numai cu fumul albastru.

— Şi atunci o să fim daţi în grija furnicilor negre – zise George – căci fireşte că noi am produs fum cu totul obişnuit şi că Mba n-a fost într-însul. Nu, domnule doctor, trebuie să-ncerc să fac aşa cum am spus. Şi cred că nici nu va fi atât de primejdios.

— Cred că ai dreptate, dragă George – spuse doctorul posomorât şi mai privi odată în juru-i – aici se pare că nu vom găsi plantele acelea. Şi nici în pădure, căci le-am căutat eu pe când veneam încoace. Aş vrea, însă, să merg şi eu când vei pătrunde în coliba lui Baro.

— După ce va fi ameţit, poţi intra şi d-ta – spuse George – cu siguranţă că voi găsi mai lesne praful trebuincios. Te-aş sfătui, însă, atunci când ne vom înapoia în sat, să ascunzi bine plantele culese, pentru ca Baro să nu vadă că nu le-am găsit pe celelalte. Trebuie să ne prefacem mulţumiţi, ca el să creadă că avem tot ce ne trebuie. Altminteri se poate să se aştepte pentru vizita noastră la noapte şi să se pregătească.

— Ai dreptate, George – încuviinţă doctorul – aşa dar, să mergem înapoi şi să tragem nădejde că vei izbuti să faci treabă bună.

O luară repede la picior prin pădure. Când ajunseră în inima ei, dădură într-adevăr de cei patru tineri negri, care îi urmăriseră până acolo. Se afundară repede în desişul de pe de lături, când camarazii se iviră brusc. Dar privirea din ochii lor mari, dovedea uimirea lor.

— George, cred că asta va fi spre binele nostru – spuse doctorul – cu siguranţă că nu s-au aşteptat să scăpăm cu viaţă din pădurea duhurilor. Şi dacă vor povesti celorlalţi locuitori ai satului, aceştia vor crede fără-ndoială că suntem tot atât de puternici ca Baro al lor. Poate că pot face treaba cu fumul albastru.

— Nu dragă doctore, nu trebuie să riscăm aşa ceva! Baro o să tălmăcească imediat lucrurile în paguba noastră. Am putea însă aşeza două dâre una lângă alta, una de fum verde, cealaltă de fum albastru. Asta o să aibă şi mai mare efect. Şi căpeteniei îi vom spune că e vorba de Mba şi de fratele său, pe care îl putem numi Mbo – de pildă. În felul acesta izbutim la sigur.

— Da, numai dacă reuşim să facem treaba – încuviinţă doctorul – ar fi ceva, nu glumă. Numai să nu cădem în vreo capcană de-a lui Baro.

— Lasă, n-avea d-ta grijă! îl asigură George. Am izbutit noi în altele şi mai şi. Aşa dar, când ajungem în sat, să facem mutre cât mai zâmbitoare. Aş pune rămăşag că Baro ne şi observă de undeva.

— Păi atunci o să vâr plantele în aşa fel în buzunar încât numai vârfurile lor să iasă afară, ca să nu poată şti dacă le am şi pe celelalte. Iar bucata de răşină o voi ţine în palmă.

V
BARO E DAT DE GOL

CEI DOI CAMARAZI se aflau în apropierea satului şi doctorul se grăbi să ascundă plantele culese. După ce făcu treaba asta, el zise, râzând lui George:

— Pun rămăşag că o să-l amăgim, mai ales dacă ne va vedea veseli. O să-i povestim, fireşte, că am ucis crocodilul, cât şi şarpele, ceea ce o să-l bucure mult, de sigur.

Deodată, aproape de ei, se desfăcu frunzişul unei tufe şi Baro ieşi pe potecă. Mutra lui batjocoritoare deveni brusc foarte gravă, când văzu chipurile râzătoare ale camarazilor. Apoi privirea lui măsură pe doctor din cap până-n picioare şi îşi muşcă buzele văzând vârfurile frunzelor ce ieşeau din buzunar.

— Bună seara, Baro – spuse doctorul, voios – am întâmpinat aventuri interesante în drumul acesta. Am răpus un crocodil cât toate zilele, apoi o mamba verde, care ne-a atacat dintr-un copac de unde vroiam să luăm un fel de răşină. O să vedem noi mâine ce spune Mba de iscusinţa mea.

— O să vedem, fireşte – scrâşni Baro – eu cred, însă, că pot îngriji de pe acum de furnicile negre. Dacă nu mă înşel sunt câteva muşuroaie în apropiere.

Se-ntoarse brusc şi dispăru în frunzişul de unde apăruse.

George izbucni în râs şi spuse, vesel:

— Dragă doctore, cred că trebuie neapărat să fac rost de praful acela, căci Baro o să se apere prin toate mijloacele ca să nu fie învins. Ameninţarea asta făţişă cu furnicile nu-mi place de fel. Cine ştie ce şiretlicuri mai pregăteşte împotriva noastră.

— Cred că n-a fost decât furie neputincioasă din partea lui – răspunse doctorul, râzând – eu unul sunt foarte curios să văd cum va decurge excursia noastră din noaptea asta.

Ajunseseră în sat şi merseră încetişor printre colibe. Din toate părţile fură întâmpinaţi cu priviri curioase sau întunecate. Din coliba mare a căpeteniei ieşi Makotşa şi întrebă repede:

— Străini, unde fost voi? Ce căutat voi?

— Am fost în pădurea duhurilor lui Baro – răspunse doctorul, fără să se turbure – am şi vorbit cu Mba, de asemenea cu fratele său Mbo. Mâine se vor ivi amândoi.

Uriaşul negru făcu o mutră atât de uimită şi înspăimântată încât George cu greu se stăpâni să nu pufnească în râs. Cât de înrădăcinată era credinţa strămoşească în aceşti sălbateci şi cât erau ei de potrivnici culturii! Căci Makotşa văzuse de sigur multe din moravurile europeneşti şi pricepea chiar bine limba engleză – cu toate astea

credea în fleacuri dintr-acelea care ar fi stârnit până şi râsul unui copil.

— Voi vorbit şi cu Mbo, fratele lui Mba? întrebă el uluit. Baro nu spus niciodată ceva de Mbo.

— Cred şi eu că nu v-a spus, căci Baro nu prea se pricepe în meseria lui – răspunse doctorul – mâine o să vedeţi cu toţii că eu sunt mai puternic şi că duhurile ascultă mai mult de mine.

Făcu un salut plin de demnitate, apoi se-ndepărtă. George îl urmă şi-i şopti:

— A trebuit să mă stăpânesc să nu pufnesc în râs când am văzut mutra care a făcut-o căpetenia, dragă doctore. Ai fost la înălţime, zău aşa. Cred că ideea cu Mbo a fost foarte bună. Să vezi ce mai impresie o să facă asupra negrilor, când s-or arăta deodată două dâre de fum, care se vor opri la Baro! Va trebui însă să vorbim mâine cu căpetenia, ca Baro să rămâie neapărat la locul său.

— Asta o să şi facă Makotşa – spuse doctorul – căci am impresia c-ar fi bucuros să scape de bătrânul vrăjitor. Altminteri n-ar fi îngăduit vraja asta. Aşa, acum să dăm de veste camarazilor!

Ajunseseră la coliba pentru oaspeţi şi-i găsiră pe căpitan şi Petre foarte îngrijoraţi. Doctorul le povesti repede ce li se întâmplase în pădure, apoi aduse vorba de planul cutezător al lui George. Căpitanul chibzui câteva clipe, pe urmă zise:

— Oricât mi-ar veni de greu să-mi dau încuviinţarea, trebuie s-o fac, deoarece înţeleg că George are dreptate. Dacă nu vom putea provoca fumul verde, suntem în mare primejdie. Cu siguranţă că atunci Baro o să-l convingă pe Makotşa să fim judecaţi cum se cuvine. Şi cred că numai plăcut nu e să fii mâncat de viu de furnicile alea grozave. Aş fi vrut să văd şi eu cum arată pe dinăuntru coliba vrăjitorului, dar asta e prea primejdios pentru planul lui George, căci Baro o să devină îndată bănuitor. Pregăteşte-ţi, deci liniştit praful d-tale care produce fumul albastru, dragă doctore; George va trebui să-ncerce apoi, ajutat de Petre, să-l ameţească pe Baro. Dar nu trebuie să mergeţi aşa cum suntem acum – e neapărată nevoie să vă deghizaţi.

— Da, da! strigă George. Ne dezbrăcăm de haine şi ne mânjim pe tot trupul cu funingine. Colo pe vatră e destulă. În primul rând, folosindu-ne de acest procedeu, nu vom fi recunoscuţi când ne vom duce la coliba lui Baro, apoi nici vrăjitorul nu ne va putea recunoaşte când vom pătrunde la dânsul. Sunt însă curios si văd cum şi-a ocrotit vizuina. Cred că tot prin gropi dintr-alea pentru fiare, în care se găsesc pari ascuţiţi şi alte lucruri tot atât de plăcute. Aşa, acum putem cina în linişte, apoi să ne pregătim cu încetul. Întunerecul se poate lăsa din moment în moment.

Petre era ocupat să facă focul pe vatra de piatră, care să le lumineze şi încăperea când se va întuneca. Încălziră la repezeală ceva

conserve, prepararā ceai, apoi doctorul se apucă să taie bucăţele-bucăţele plantele şi răşina. Le amestecă bine într-o cutie goală de conserve, pe care Petre o spălase şi o uscase la foc.

În vremea asta căpitanul îl întrebă pe George cum îşi dădea el cu părerea ca doctorul să aşeze cele două dâre de praf, fără ca lucrul să bată la ochii lui Baro, sau celorlalţi negri.

— Cred că în coliba vrăjitorului vom găsi cele de trebuinţă pentru asta – răspunse tânărul – altminteri va trebui să ni le facem la repezeală mâine. Greu nu va fi, dar va trebui să chibzuim puţin lucrul, dacă nu vom găsi cele de nevoie. Acum cred însă că a venit timpul să pornim, căci negrii or fi intrat în colibele lor. Poate că li-e teamă că pe întunerec dau târcoale multe duhuri pe aici. Lasă focul să se stingă, Petre! În vremea asta o să ne dezbrăcăm şi o să ne frecăm în lege cu negreală pe trup.

După o jumătate de ceas, George, doctorul şi Petre erau negri ca tăciunele. Afară luna se urcase sus pe cer şi lumina palidă ce intra în colibă prin deschizătura uşii, era deajuns ca să recunoască lucrurile din jurul lor. Camarazii îşi puseră brâurile cu arme în jurul mijlocurilor, apoi îşi încălţară pantofi uşori de pânză, pe care-l aveau totdeauna în raniţe, când porneau la drum. Aceştia erau de culoare neagră, aşa că nu mai trebuiau înnegriţi cu funingine.

Apoi, după ce căpitanul îi mai sfătui odată să fie cu băgare de seamă, cei trei camarazi se strecurară afară din colibă. George îi călăuzi prin luminişul mare, pustiu acum. Se feri, însă, să iasă în bătaia lunii, ci se ţinea mereu pe margine, în umbra copacilor. Găsi repede locul pe unde pătrunsese în pădure în după-amiaza aceea.

O potecă îngustă şi foarte întortocheată ducea printre arborii uriaşi. Cu multă atenţiune păşiră pe ea, căci se prea putea ca Baro să fi instalat acolo ceva care să-i vestească sosirea unui străin, ceea ce ar fi fost foarte primejdios.

Înainte de toate, George mergea cu mâinile întinse, ca să descopere la timp vreun fir – sfoară sau sârmă – cum obişnuiesc să întindă sălbatecii. Dar ajunseră nevătămaţi în luminişul în mijlocul căruia se afla coliba destul de mare a lui Baro. Pe marginea acestui luminiş rămaseră locului şi priviră coliba, al cărei acoperiş ieşea puţin în afară deasupra gardului.

— E de la sine-nţeles că nu vom intra pe poartă – şopti George – ci ne vom căţăra pe gard. Cel mai bun lucru ar fi să facem asta prin poteca din dos.

Se furişară în tăcere pe marginea luminişului, până ajunseră în dosul colibei. Atunci Petre zise, în şoaptă:

— Domnule George, e poate mai bine să nu ne căţărăm pe gard, ci să scoatem câţiva pari dintr-însul. Aşa am putea intra mai lesne şi fără primejdie.

— Ai dreptate, Petre, aşa să facem! încuviinţă George.

Parii erau înfipţi în pământ şi ţinuţi prin sfori de rotang în partea de sus. Petre ajungea bine cu mâna până acolo şi tăie sforile care legau patru pari dintr-aceştia. După aceea scoase cu uşurinţă din pământ parii.

George se strecură cel dintâi prin deschizătură şi văzu cu bucurie că în peretele din spate al colibei nu se afla nici o uşă. Încet, pipăind fiecare palmă de pământ, camarazii se strecurară până la peretele care era din trunchiuri trainice de copaci. George lipi urechea de perete şi auzi sforăituri puternice care veneau dinăuntru.

— Minunat! spuse el, în şoaptă. Probabil că de teamă Baro s-a îmbătat cu vin de acela al lor de palmieri. Poate c-o fi şi uitat să-şi pună capcanele în stare de funcţiune. Să mergem fără teamă în partea din faţă a colibei.

Când George fu însă aproape de deschizătura uşii, simţi deodată că pământul îi fuge de sub picioare. Îşi trase repede înapoi piciorul, apoi se lăsă în genunchi şi îşi aprinse lampa de buzunar. Atunci văzu, într-adevăr, marginea unei gropi destul de mari, tocmai în faţa uşii.

— Probabil că el trece peste groapa asta cu ajutorul unei scânduri, pe care o trage apoi îndărăt în colibă – spuse George – ar fi trebuit să ne îngrijim şi noi de o scândură.

— Păi putem lua parii pe care i-am scos din gard, vor fi destul de lungi – răspunse Petre.

În câteva minute aduse parii acolo şi-i aşeză cu băgare de seamă peste groapă, aşa fel încât să ajungă la prag. Apoi George păşi ca o pisică peste ei. Trebuia să fie cu băgare de seamă, căci se putea ca Baro să mai fi pus vreo capcană şi înăuntru colibei.

Dar când tânărul îşi aprinse iar lampa, văzu că nu era nici o primejdie. Intră repede în colibă, care era înţesată cu cele mai felurite lucruri.

Baro se afla pe un culcuş de blănuri şi dormea tun. O cană mare de lângă el dovedea că George avusese dreptate cu presupunerea sa că vrăjitorul se îmbătase. Totuşi Petre, care se apropiase de culcuşul negrului, îi dădu un pumn încât sforăitul încetă îndată. Baro se mişcă puţin, pe urmă rămase liniştit.

George şi doctorul începură să cerceteze încăperea la lumina lămpilor lor. Şi curând tânărul descoperi câteva oale de lut, conţinând prafuri de felurite culori. Doctorul luă imediat puţintel praf verzui şi-l presără pe vatră, unde mai mocnea focul. Imediat se stârni un fum verzui şi Bertram, zâmbind mulţumit, luă vasul.

George însă căută mai departe şi în cele din urmă găsi câteva pungi din piele foarte subţiri, legate cu sfoară la amândouă capetele.

— Astea ne trebuie – spuse el, mulţumit – acum putem pleca.

După ce ajunseră înapoi la coliba lor şi se curăţară de negreală,

George spuse:

— Am băgat de seamă că Baro s-a scărpinat în două rânduri la piciorul drept, odată pe când se afla în faţa lui Bangwe, apoi în faţa rugului. Îmi închipui că purta la încheietura piciorului, sub „jartierele” de piele pe care le poartă, o pungă dintr-astea, pe care o umpluse cu praful de care avea nevoie. Când ni s-a părut nouă că s-a scărpinat întâia oară, o fi dezlegat una din pungi, praful a curs încetişor afară şi, după ce a lăsat să se scurgă cât trebuia în faţa lui Bangwe, a dus dâra până la grămada de lemne. Acolo prefăcându-se din nou că se scarpină, a golit punga cu totul. Aşa s-a făcut că de două ori s-a înălţat fum gros în văzduh. D-ta, doctore, poţi face treaba mai simplu. Duci sfori subţiri prin pantaloni până la brâu şi când vei trage cu putere de ele, trebuie să se deschidă pungile pe care le ai jos, în pantaloni. Apoi faci la fel ca Baro şi aş pune rămăşag că Mba cel verde şi Mbo cel albastru îl vor arăta pe vrăjitor ca făptaş.

— Minunat, dragă George! exclamă doctorul, cu însufleţire. Da, aşa o să meargă treaba.

*

* *

A doua zi dimineaţa, camarazii adunaseră vreascuri şi le îngrămădiră în luminişul cel mare. Peste cele de jos doctorul presărase din amândouă prafurile. Curând veniră locuitorii satului şi se chirciră iar la pământ, ca şi în ajun.

Căpitanul vorbi cu căpetenia şi-i zise să poruncească lui Baro să se aşeze undeva şi să rămână acolo tot timpul. Ba, n-ar strica să se pună şi câţiva paznici, care să-l împiedece să fugă.

Căpetenia se arătă gata să facă aceasta.

În cele din urmă veni şi vrăjitorul, care avea o mutră nu tocmai veselă. Din când în când se freca la cap, care-l durea, probabil, de pe urma pumnului dat de Petre. La început se împotrivi să se aşeze în locul pe care i-l hotărî căpetenie, cam depărtişor de grămada de lemne, dar atunci Makotşa chemă patru negri voinici, care se postară, cu mutre ameninţătoare, lângă şi în spatele lui Baro.

Doctorul, care pregătise bine totul, se apropiă de vrăjitor, rămase în faţa lui şi cu o smucitură, la brâu, desfăcu amândouă pungile cu prafuri. Pe urmă dădu din cap spre Baro şi zise, grav:

— Acum vor veni Mba şi Mbo.

Se-ntoarse şi merse încetişor şi solemn spre grămada de lemne. Se opri în faţa ei şi începu să declame din „Faust”, în limba germană. Negrii păreau foarte mulţumiţi, căci în vreme de declama, doctorul făcea şi mişcări sălbatece cu braţele spre cer şi spre grămada de lemne.

În cele din urmă, când Bertram presupuse că se scursese tot praful din săculeţe, mai făcu odată ocolul rugului. George aduse acum o

creangă aprinsă şi doctorul o apropiă de vreascuri. Crengile răşinoase luară foc îndată şi nori verzi şi albaştri se ridicară în văzduh.

Doctorul începu iar să declame, apoi izbucniră deodată înaintea lui două trâmbe de fum, una verde şi alta albastră şi, în vreme ce toţi negrii scoaseră exclamaţii de groază, porniră de la rug două dâre de fum, una verde şi alta albastră. Şerpuiră încetişor spre Baro, care se holba la ceastă minune.

Nici nu cuteza să se clintească de la locul său, dar când doi nouraşi de fum pufuiră în faţa lui şi-l învăluiră pentru o clipă, se trezi din înmărmurire. Cu un ţipăt sălbatec smulse cuţitul de la brâu şi se năpusti la doctor. Camarazii scoaseră repede revolverele, dar căpetenia şi dăduse o poruncă şi deodată Baro căzu la pământ, cu faţa în ţărână.

O săgeată, trasă de unul din paznici, îi străpunse inima pe la spate.

*

*   *

Bangwe fu eliberat şi se înapoie la tatăl său, în oraş. Camarazii porniră a doua zi mai departe spre noi aventuri.

Aventurile submarinului Dox 156

Hans Warren

I
UN CRIMINAL FARĂ PERECHE

— ACUM AJUNGEM LA CULBARGHA... – asta a fost tot ce-am auzit de la Marian – îşi începu doctorul Bertram povestirea – apoi m-am pomenit în mijlociul unei gălăgii de parcă ar fi venit sfârşitul lumii, nu alta. Zăngănit de sticlă, trosnet de lemne, scrâşnet de fierărie.

Furăm zvârliţi unul peste altul, eu mă izbii de englezul cel lung care stătea în faţa mea, apoi vagonul de cale ferată se aplecă pe o parte. În ţipetele de groază care răsunară acum, se amestecă scrâşnetul materialului sfărâmat, iarăşi furăm zvârliţi unul peste altul, încercai zadarnic să mă prind de ceva, simţi cum alunecam tot mai repede pe panta înclinată – apoi căpătai o izbitură puternică în cap, mă pomenii cu greutăţi căzând peste mine şi pe când căutam să mă salvez, îmi pierdui cunoştinţa.

*

*   *

Auzi nelămurit vorbe, gemete şi uneori un ţipăt înăbuşit. Mă sili să ridic pleoapele grele, le închisei apoi repede iarăşi, orbit de lumina vie care cădea într-înşii şi după alte câteva încercări putui privi în jurul meu.

Zăceam într-un pat îngust de fier dintr-o sala mare. În încăpere se aflam vreo treizeci de paturi din acestea, în fiecare zăcea un om, tăcut, gemând, sau ţipând.

Mă aflam la spital şi acum îmi adusei aminte că trecusem printr-o catastrofă de cale ferată. Aceasta se întâmplase cu puţin înainte de Gulbargha. Marian mai avusese răgazul să rostească numele acestei staţiuni. Unde era prietenul meu? Scăpase cu viaţă?

Mă ridicai în capul oaselor şi deşi simţii o durere năprasnică la cap, constatai, totuşi, cu bucurie că mădularele îmi rămăseseră întregi.

Capul mi-era bandajat. Îmi spusei că rana de la cap se va vindeca repede şi mă socotii fericit la gândul că scăpasem atât de ieftin.

Deodată, îl zării pe Marian, în patul de alături. De cealaltă parte îl văzui pe englezul osos, care stătuse în compartiment în faţa mea.

Pongo se aflase în alt compartiment al trenului şi nu-l putui descoperi în sală.

Marian se ridică şi el acum în capul oaselor, îmi zâmbi şi zise cu glas slab:

— Mă bucur, Robert, dă ai scăpat atât de ieftin. M-am trezit din leşin mai de mult şi am privit cum îţi coseau rana. Peste câteva zile ne vom putea urma drumul. Pongo n-a fost rănit deloc, asemenea nici Maha. Amândoi au sărit pe fereastră în clipa când s-a întâmplat nenorocirea. Fireşte ca Pongo a luat parte cu toată hărnicia la opera

de salvare şi medicii povestesc că toţi locuitorii din Gulbargha se întrec în laude la adresa lui.

— Am zăcut mult timp leşinat? întrebai eu. Răniţii sunt toţi pansaţi, după cum văd.

— Trei ceasuri ai zăcut – răspunse Marian – începusem să ne temem ca te-ai ales cu o comoţie cerebrală. Zău, am avut m-are noroc în… nenorocirea asta.

— Au fost morţi?

— Nu, numai câţiva grav răniţi. Vagonul în care ne aflam noi a avut cel mai mult de suferit.

— Fireşte, în această privinţă noi ne bucurăm totdeauna de favoare – râsei eu – ciudat, zău!

— E drept, foarte ciudat – spuse Marian – umblă zvonul că e vorba de un atentat.

— Crezi… că era îndreptat împotriva noastră? întrebai, speriat. E drept că ziarele au vorbit pe larg despre aventura noastră în Bombay şi au scris că plecăm cu trenul acesta spre coasta de răsărit a Indiei. Dar cine Dumnezeu poate nutri atâta ură împotriva noastră, încât să primejduiască şi alte vieţi nevinovate, numai ca să ne prăpădească pe noi?

— Păi duşmani ne-am cam făcut noi destui – spuse prietenul meu – câţiva sunt chiar în libertate încă şi fireşte că vor încerca totul ca să se răzbune împotriva noastră.

— Mariane, de aşa ceva nu poate fi în stare decât un criminal de o cruzime neînchipuită, un om care trece cu sânge rece peste mormane de cadavre.

— Eu m-am gândit la Tippu Nega – spuse Marian – individul acesta nu s-ar da în lături să jertfească, chiar sute de vieţi, dacă prin asta ne-ar putea prăpădi pe noi. Are relaţii întinse, mai are mulţi partizani fanatici şi atâta vreme cât mai e în libertate nu suntem siguri de viaţa noastră.

— Ai dreptate, ne va urmări peste tot – încuviinţai eu – ar fi îngrozitor dacă această catastrofă de cale ferată a fost pusă la cale numai ca să se descotorosească de noi.

— Am auzit de la medicul-şef că de curând a fost trimis aici în Gulbargha un inspector de politie care ar fi foarte capabil. E vorba de inspectorul Harris, mutat de la Calcutta – se zice că pe cale disciplinară. Medicul-şef spunea că o să-i dea de veste că ne aflăm aici printre răniţi: şi dacă ne va vizita, îi voi împărtăşi bănuiala noastră.

Avui un acces de slăbiciune şi capul îmi căzu în perne. După câtva timp mă simţii mai în puteri şi tocmai vroiam să înnod iarăşi discuţia cu Marian, când văzui stând lângă patul său un bărbat, care se apropiase pe nesimţite.

— Inspectorul Harris – se prezintă el, politicos, înclinându-se şi în

faţa mea – mă bucur că am prilejul să vă cunosc şi îmi pare numai rău că în împrejurări atât de triste.

— Şi eu aş fi preferat să ne cunoaştem în împrejurări mai fericite – spuse prietenul meu – ai descoperit, domnule inspector, cum a fost făptuit atentatul?

— E ciudat cât de repede s-a răspândit zvonul acesta – zise Harris, cam nemulţumit – dar, din păcate, de data asta aşa şi e. Numai că făptaşii şi-au cam greşit socotelile, slăbind şinele prea aproape de oraş. Trenul îşi încetinise viteza şi astfel catastrofa n-a luat proporţii prea mari. Probabil ca urmăreau jefuirea călătorilor, dar întâmplarea a făcut ca în apropiere să fie o trupă de recruţi care făceau exerciţii şi oamenii au alergat îndată la faţa locului. Băieţii susţin că au văzut fugind câţiva indieni. Aşa ca poate fi vorba de un act de sabotaj al unor fanatici.

— Ah, Mariane – zisei eu cu însufleţire – acum mi se lămureşte un punct şi anume: setea de răzbunare a lui Tippu Nega n-ar fi fost potolită, de sigur, dacă ne-am fi ales cu o moarte repede, de aceea au provocat deraierea abia când trenul îşi încetinise mersul. În panica ce s-ar fi stârnit, ar fi putut să ne ducă lesne de acolo.

— Foarte adevărat – încuviinţă prietenul meu – şi dacă n-am fi fost răniţi, oamenii lui ne-ar fi putut răpi uşor. Acum trebuie să fim cu ochii-n patru.

— Înainte de toate ne vom strădui să căutăm să punem mâna pe el – spusei eu – abia atunci vom fi în deplină siguranţă.

— Vă gândiţi la un act de răzbunare a acelui Tippu Nega, pe care l-aţi dat de gol la Madras şi care v-a scăpat apoi? întrebă inspectorul, uimit. De, se poate să aveţi dreptate. De vreo două săptămâni populaţia e în fierbere. Tippu Nega s-o fi ascuns pe aici şi o fi aţâţat spiritele. Din ziare o fi aflat că veţi trece cu trenul pe aici şi prin atentatul pus la cale a urmărit şa vă aducă în puterea lui. Las-că o să se bucure dumnealui grozav când ne-o pica în labă!

— Aşa de simplu n-o să fie asta – răspunse Marian, zâmbind – indianul ăsta e viclean nevoie mare şi foarte primejdios. Afară de asta are populaţia de partea lui şi pretutindeni poate căpăta sprijin.

— De asta mu mă îndoiesc o clipă, domnule Farrow – zise inspectorul – poate că medicul v-a spus că am fost mutat aici de la Calcutta. Vă mărturisesc sincer că e o mutare disciplinară, pentru ca am vrut să lămuresc tainele unei personalităţi sus-puse. Dar asta e altă chestie, pe care, însă o voi lamuri tot de aici. Vreau numai să ştiţi ca mutarea mea nu se datoreşte incapacităţii. Mă voi lua pe urmele lui Tippu Nega şi îl voi şi prinde.

Englezul vorbea cu atâta hotărâre, încât îmi dădui seama îndată că aveam în faţa noastră un om în adevăratul înţeles al cuvântului.

— Mă bucur ca eşti atât de încrezător în forţele dumitale, domnule

inspector – spuse Marian, cu căldură – dar probabil că ştii, din rapoartele ce le vei fi primit, cu ce fel de arme luptă acest Tippu Nega. Pe el nu trebuie să-l măsurăm cu măsura obişnuită. Drept să spun, nu mă mai rabdă patul. Rănile ne-au fost cusute şi dureri nu mai simt la cap. Ce părere ai, Robert, pornim îndată în căutarea lui?

— Eu sunt gata – spusei, cam şovăitor – cred că m-aş putea ridica şi câteva sforţări nu mi-ar face prea rău.

— Pentru ca să te alegi apoi cu niscaiva friguri cerebrale – interveni medicul, care se apropiase pe nesimţite – nu, domnilor, cel puţin două zile trebuie să nu vă mişcaţi din pat. Abia după aceea voi putea să mă pronunţ dacă aţi scăpat cu bine sau nu. Ca şef al acestui spital am dreptul să vă opresc aici.

— Păcat! făcu Marian. Pierdem un timp preţios. Aş fi ţinut să vizitez locul catastrofei. Poate am fi găsit urme după care să descoperim unde se aţine Tippu Nega.

— Pongo al dv. dă târcoale cu ghepardul pe la locul cu pricina – spuse Harris – din câte am auzit despre el, cred că n-o să-i scape nimic.

— A, asta e foarte bine! făcu Marian. Dacă există într-adevăr urme, atunci Pongo le va găsi şi va şti să tragă încheierile. Asta mă linişteşte.

Simţii deodată o oboseală istovitoare şi căscai răsunător. Doctorul băgase de seamă şi spuse cu energie:

— Acum trebuie să vă rog să rămâneţi liniştiţi şi să încercaţi a dormi. Uite că se aduce cina, după care veţi dormi.

Dădurăm pe gât o supă întăritoare, apoi inspectorul îşi luă rămas-bun de la noi, făgăduindu-ne să îngrijească de adăpost sigur pentru Pongo şi Maha.

*

*   *

Avui visuri foarte rele. Eram înconjurat de tot soiul de primejdii şi, după cum se întâmplă adesea în vis, nu putui scăpa de ele, oricât mă sileam. Visai că Tippu Nega mă prinsese şi vroia să-şi potolească asupra mea setea de răzbunare. Urma să fiu zvârlit într-un foc mare, ale cărui flăcări şi începuseră să mă împresoare – şi în vis mi se păru că simţeam căldura grozavă.

Tippu Nega mă înhăţă şi mă zgudui cu toată puterea. Şi simţii atât de lămurii această zguduire, încât încercai cu toată puterea să mă apăr.

— Robert, Robert, scoală! auzi glasul lui Marian.

Dar Tippu Nega urma să mă zgâlţâie, simţeam asta tot mai lămurit şi acum văzui lumina flăcărilor atât de bine… dar eram treaz şi Marian mă striga stăruitor. De unde venea focul? Chipul lui Tippu Nega pieri, dar eu eram zgâlţâit cu putere. Şi vedeam lumina focului, simţeam căldura care mă înăbuşea, auzeam răcnete, chemări, paşi

răsunători.

— Robert, Robert, trezeşte-te odată! îmi ţipa în ureche Marian, zgâlţâindu-mă cu putere.

Închisei ochii, îi deschisei apoi iar şi văzui lumina de foc.

Apoi mă simţii luat pe sus, căldura grozava mă învălui, dar păşeam în mod mecanic, punând un picior după altul. Eram atât de năucit, încât nici nu ştiam unde mă aflam. Simţeam numai că sunt înconjurat de flăcări, printre care mă strecuram cu greu.

Deodată mă pomenii sub cerul liber, mă întorsei şi văzui îndărătul meu o clădire în flăcări.

Atunci căzu vălul care-mi acoperise până acum mintea. Era spitalul unde fusesem internaţi după catastrofa de cale ferată! Ardea din toate părţile şi oamenii scoteam afară bolnavii care răcneau.

Alături de mine se afla Marian, al cărui cap era luminat de flăcări. Mă speriai de expresia înverşunată a chipului său şi atunci pricepui ca focul fusese pus numai pentru noi.

— Tippu Nega! scrâşnii, îngrozit. Oh, diavolul ăsta!

— Da, trebuie să fie opera lui Tippu Nega – zise Marian, abia stăpânindu-şi furia – focul a izbucnit ca în urma unei explozii. Tocmai mă trezisem au puţin înainte şi chibzuiam ce-o mai fi punând la cale criminalul acela, când văzui ţâşnind flăcări de pretutindeni. Vreo materie explozibilă trebuie să fi fost vărsată în sală. Am avut mult de furcă până să te trezesc, Robert; te zvârcoleai ca un şarpe. Din fericire, a venit îndată personalei spitalului. Cât p-aci să nu mai putem ieşi, pentru ca luaseră foc şi uşile. Te-ai trezit prea târziu şi am părăsit sala printre cei din urmă.

— Tocmai visam că Tippu Nega vrea să mă ardă de viu – spusei eu – nu lipsea mult să fie chiar aşa. Dar stăm prea în lumină, Mariane şi i-ar veni lesne să ne ucidă din întunerec, cu un glonţ.

— Nu urmăreşte el asta – spuse Marian – o astfel de moarte ar fi prea uşoară pentru noi. Pune el la cale acum o nouă drăcovenie, să ştii.

— Întrebarea e: unde ne ducem acum?

— Văd colo că inspectorul Harris îşi face loc prin mulţimea de curioşi – răspunse Marian – o să ne ducă el la loc sigur.

— Drept să-ţi spun, până nu l-om prinde pe Tippu Nega nu vom fi la adăpost nici între cele mai groase ziduri.

Harris izbutise să-şi croiască drum prin mulţime şi se apropiase de noi.

— După cum vad, domniilor, moartea fuge de dv. – zise el, mişcat – n-aş fi crezut să scăpaţi de prăpădul acesta. Bănuiţi fireşte că şi aici se ascunde mâna lui Tippu Nega?

— Da, domnule inspector – a vrut să ne ardă de vii. De sigur că ne socotea mai grav răniţi decât suntem într-adevăr. Acum trebuie să

chibzuim cum ne-am putea îndepărta mai lesne de aici, căci n-aş vrea să trec prin rândurile mulţimii de gură-cască.

— Strada va fi curăţata îndată – zise Harris – m-am temut şi eu de asta, aşa că am vorbit cu comandantul garnizoanei; uite-i că şi vin.

Soldaţii veniră în pas alergător şi îndepărtară pe toţi curioşii adunaţi acolo. Bolnavii fuseseră adăpostiţi pe la hoteluri şi case particulare, numai noi mai stăteam în faţa spitalului în flăcări, peste care pompierii vărau apă din belşug.

— V-aş ruga să fiţi oaspeţii mei – propuse Harris – bungalow-ul meu e cam izolat, la marginea oraşului, dar voi purta de grijă să fiţi bine păziţi.

— Bine, domnule inspector, primim cu plăcere – spuse Marian – nu-i vorbă, Tippu Nega o să afle curând unde ne aflăm, dar acum suntem preveniţi şi ar face bine să se păzească.

II
TICĂLOSUL LA LUCRU

NU-L CUNOŞTEAM ÎNCĂ destul de bine pe Tippu Nega. Inspectorul Harris ne duse prin străzi întunecoase, sub paza câtorva soldaţi şi după câtva timp ne spuse, triumfător:

— Uite colo bungalow-ul meu, domnilor. Nu ne-a urmărit nimeni şi cred că chiar Tippu Nega se va feri să se apropie de locuinţa, mea. Am servitori credincioşi şi afară de asta am pus să se facă anumite instalaţiuni care să împiedece pe orice nechemat să intre în casă. Aşa că la mine sunteţi în deplină siguranţă.

— Să sperăm, domnule Harris – zise Marian.

Inspectorul fluieră odată slab, apoi se opri locului şi zise cu o anumită îngrijorare în glas:

— Ce să fie asta? Servitorul meu nu răspunde… Să-şi fi părăsit postul pentru a alerga la foc? Ar fi cel dintâi act de nesupunere de când se află la mine. Hm… drept să vă spun, toată chestia nu-mi prea miroase bine.

— Ai văzut cum lucrează duşmanul nostru – spuse Marian, liniştit – şi dacă e într-adevăr Tippu Nega, după cum presupunem, cu drept cuvânt, ne putem aştepta la tot felul de surprize. Ar fi bine să mai dai odată semnalul, căci se poate ca servitorul să lipsească numai pentru moment.

Inspectorul mai fluieră odată, dar neprimind nici un răspuns, spuse:

— Acum zău nu ştiu ce să, fac, domnilor. Am presimţirea că ne pândeşte o mare primejdie aici. Mai bine v-aş duce înapoi în oraş, unde comandantul garnizoanei vă va adăposti cu plăcere. Mâine, la lumina zilei vom putea cerceta casa, căci cu siguranţă că s-a întâmplat ceva.

— Atunci şi Pongo al nostru se află în mare primejdie – spuse Marian, grav – nu trebuie să şovăim nici o clipă, ci să intrăm imediat în casă. Nu putem lăsa să treacă restul nopţii fără să facem totul pentru salvarea lui, în caz că a dispărut într-adevăr, adică a fost atacat de duşmanul nostru.

— Atunci mergem mai bine prin grădină şi pătrundem în casa printr-o intrare dosnică – propuse Harris – cred însă c-o să-l găsim pe duşmanul nostru prins în vreuna din capcanele mele.

— Dacă a putut intra în casă şi să învingă pe servitori, atunci o fi ştiut el şi să se ferească de capcane – îşi dădu părerea Marian – mă miră numai că l-a putut da gata pe Pongo.

— Poate că ne înşelăm – spusei eu – Pongo o fi în casă.

Pornirăm încetişor în jurul casei. O ulicioară o despărţea de clădirea învecinată, cea din urmă în partea aceasta a oraşului. Aici inspectorul deschise o portiţă, dibui clanţa, apoi zise, mirat:

— Aici a fost o instalaţie de alarmă, dar manivela ascunsă e răsucită şi astfel curentul a fost întrerupt. Asta trebuie s-o fi făcut cineva care cunoaşte bine casa mea.

— Eşti sigur de tot de servitorii d-tale? întrebă Marian. I-ai angajat aici, sau i-ai adus cu dumneata de la Calcutta?

— I-am adus pe toţi cu mine – răspunse Harris – de ani de zile sunt în slujba mea şi s-au dovedit foarte credincioşi.

— Atunci cineva trebuie să te fi ţintit sub observaţie de multă vreme – zise Marian – şi cu prilejul acesta a cunoscut capcanele şi felul cum funcţionează ele. Altminteri nu e cu putinţă. Un singur lucru ar mai fi posibil şi anume ca unul din servitorii d-tale să-l fi recunoscut pe Tippu Nega ca prinţul de odinioară, căruia îi datorează supunere. Ştii şi d-ta ce putere au prinţii indieni asupra supuşilor lor.

— Se prea poate să fie cum zici d-ta – încuviinţă Harris – atunci însă situaţia noastră e foarte primejdioasa, căci ne putem aştepta să ni se fi întins capcane. Duşmanul d-tale va şi fi aflat, deci, că l-am adăpostit aici pe Pongo şi nu-i va fi greu să-şi închipuie că după focul de la spital vă voi aduce şi pe dv. încoace.

— Ne putem aştepta la surprize foarte neplăcute – spuse Marian.

Cu băgare de seamă inspectorul porni prin grădina plină de bălării. Era noapte cu lună şi cărarea îngustă acoperită cu pietriş galben sclipea viu, în contrast cu tufele întunecate de la dreapta şi stânga noastră.

Îndepărtată şi înăbuşită răzbătea larma de la foc. Ascultarăm cu încordare, căci foşnetul unei frunze sau pârâitul unei crengi putea însemna o primejdie mare pentru noi.

Dar tot mai mult înaintam şi nimic nu se întâmplă. În cele din urmă ieşirăm de pe cărarea îngustă dintre tufe şi ne pomenirăm în locul liber pe care se înălţa frumosul bungalow.

Inspectorul mai fluieră odată semnalul său şi neprimind nici acum răspuns, porni spre scara care dădea pe cerdac.

Marian îl urmă îndată, pe când eu rămăsei ceva mai în urmă, spunându-mi ca dacă tovarăşii mei ar cădea în vreo capcana, aş putea fugi şi să le aduc ajutor.

Inspectorul urcă treptele, dar înainte de a pune piciorul pe cea din urmă, Marian îl înhaţă repede şi-l smuci înapoi. În acelaşi timp văzui ceva lucitor spintecând aerul, auzi o lovitură scurta, apoi Harris scrâşni printre dinţi:

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow, mi-ai salvat viaţa. La o asemenea ticăloşie nu m-aş fi aşteptat.

— Eu însă da – răspunse Marian, liniştit – duşmanul nostru ştia bine că d-ta, ca gazdă vei merge în frunte, de aceea ţi-a pregătit moartea prin cuţitul acesta picat de sus. Sunt încredinţat că tăişul era otrăvit, căci d-ta, ca persoană oficială, trebuiai înlăturat din cale, pentru ca noi să fim lipsiţi de ocrotire. Numai întâmplător am privit în sus şi am văzut lucind lama cuţitului. Atunci te-am tras înapoi, tocmai la timp. Din întâmplarea aceasta putem vedea la ce trebuie să ne aşteptăm.

— Aşa e – spuse Harris, ştergându-şi năduşeala – chestia e mai serioasă decât credeam până acum.

Îşi scoase lampa de buzunar, o aprinse şi o ţinu în mâna stângă, iar în dreapta, un revolver şi începu iar să urce treptele, liniştit.

Îşi plimbă lumina lămpii peste tot cerdacul, cercetă cu luare-aminte podeaua şi tavanul, apoi îndreptă lumina spre uşa de intrare a casei.

Nu se vedea nimic deosebit, dar Marian zise totuşi imediat:

— Nu fii neprevăzător, domnule Harris! N-aş atinge clanţa cu mâna goală! Exista spini muiaţi în otravă.

— Adevărat – răspunse inspectorul, liniştit – vezi d-ta sarma de aramă răsucita odată în jurul mânerului uşii şi care-şi întinde puţin înainte capetele ascuţite? N-aş vrea să le ating cu mâna goala.

Cu ajutorul unui briceag descolăci sârma şi o puse în tabachera-i deşartă. Pe urmă se-ntoarse pe jumătate şi zise:

— Acest duşman primejdios n-o mai fi avut mult timp, se vede. Cred că acum pot deschide fără teamă uşa. Poate că înăuntru mai sunt instalaţii care pot trimite repede pe lumea cealaltă un om.

Harris fu însă atât de prevăzător ca să apese clanţa cu plăselele briceagului său, apoi se dădu în lături şi împinse uşa.

Şi noi ne dădurăm imediat un pas înapoi şi întinzând capetele privirăm în coridorul în care îndreptase Marian lumina lămpii sale.

Îmi înăbuşii cu greu un ţipăt de spaimă, în vreme ce inspectorul scoase un geamăt. Vru să se năpustească înainte, dar Marian îl apucă de braţ şi-l ţinu cu putere.

— Ia seama, domnule Harris! şopti el. Cu siguranţă ca e o nouă

drăcovenie aici.

În mijlocul covorului gros care acoperea coridorul, stătea un indian în veştmânt alb. Ţinea mâinile întinse înainte şi cu pumnii închişi se sprijinea pe podea. Chipiul îi era groaznic de schimonosit şi ochii întorşi în aşa fel, încât nu văzurăm decât globurile gălbui.

Omul mai trăia însă, căci pieptul îi tresălta. Oricare altul s-ar fi repezit la nenorocit ca să-l ajute, dar Marian văzuse bine cum stau lucrurile: imaginea fioroasă a acestui nenorocit trebuia numai să ne îndemne să uităm de orice prevedere – şi lucrul acesta cu siguranţă că s-ar fi răzbunat amar apoi.

— Domnule Farrow, acesta e Ari, cel mai credincios servitor al meu. Trebuie să-i ajutăm neapărat…

Însă Marian ţinea ca într-un cleşte braţul inspectorului şi zise:

— Fireşte că-l vom ajuta, dar nu trebuie să ne primejduim. Mai întâi trebuie să descoperim ce ticăloşie se ascunde aici. Ne vom apropia cu mare băgare de seamă de servitor, domnule Harris. D-ta rămâi, te rog, lângă mine!

Şi Marian îşi scoase lampa de buzunar şi plimbă lumina pe pereţii coridorului. Atunci îmi bătui la ochi o lucire ciudata, care se aprinse pe peretele drept, lângă servitor.

— Atenţie, la dreapta, Mariane! exclamai.

Prietenul meu mai îndreptă odată lumina asupra acestui punct, apoi porni încetişor de tot înainte şi strigă peste umăr.

— Nu slăbiţi din ochi celălalt perete, podeaua şi tavanul!

Trecui lângă Harris şi-mi aprinsei lampa. Văzând că inspectorul întindea mâna spire comutator, îl oprii repede:

— Ia seama, domnule Harris! Gândeşte-te la sârma de la clanţa uşii!

Marian se opri la un pas de servitor, râse cu necaz şi şopti:

— Aici e întins un fir negru. Aş pune rămăşag că e în legătură cu tubul acela mic pe care-l văd în peretele de aici din dreapta. Îl voim tăia şi nu vom mai avea ce ne teme.

În vreme ce prietenul meu vorbea, îmi îndreptasem atenţiunea asupra servitorului, care nu trăda prin nici o mişcare că ne văzuse apropiindu-ne.

Marian se aplecă şi tăia cu băgare de seamă aţa subţire şi trainică, cu cuţitul său. Cele două capete le aşeza la dreapta şi la stânga, lipite de peretele covorului, pentru ca nu cumva să le atingem din greşeală. Apoi vru să se apropie de servitor.

În aceeaşi clipă, însă, observai o mişcare uşoară sub veştmântul indianului. Asta îmi păru suspect, de aceea strigai îndată:

— Atenţiune, Mariane, indianul ascunde ceva la piept, sub veştmântul său! Am văzut mătasea mişcându-se.

— Atunci probabil că Tippu Nega socotise că inspectorul va cerceta

inima servitorului său – spuse Marian – sub veştmânt se pot ascunde multe.

Prevăzător, desfăcu mătasea, cu vârful cuţitului său. În clipa următoare tresări puternic şi izbi fulgerător cu cuţitul.

Pe covorul gros începu să se zvârcolească un şarpe negru, căruia prietenul meu îi reteză capul dintr-o singură lovitură.

Duşmanul nostru îl pitise la sânul servitorului, pe care îl adusese în starea aceea probabil cu ajutorul vreunei otrăvi puternice.

— Ptiu, drace! scrâşni Harris şi-şi trecu cu palma peste frunte. E înfiorător! Ce-o fi făcut cu Ari? Bietul de el pare să îndure chinuri grozave.

— Vom vedea îndată – zise Marian – cam bănuiesc eu ce i s-a întâmplat. Dar trebuie să fim cu băgare de seamă, căci se poate ca Tippu Nega să mai fi ascuns şi alţi şerpi în veştmintele nenorocitului.

Cu ajutorul cuţitului, Marian cercetă cu băgare de seamă veştmântul larg al servitorului, dar nu mai descoperi nimic.

Prietenul meu ne făcu semn să ne apropiam şi-l ridicarăm pe servitor, care era ţeapăn de tot. Marian îi scoase veştmântul şi arătă cu degetul la şira spinării indianului:

— Aici e înfipt un ghimpe unic, care cu vârful său trebuie să fi atins coloana vertebrală. Fireşte că ghimpele a fost muiat într-o otravă, care paralizează complet nervii motrici. Bietul om aude şi simte totul, numai că nu se poate mişca.

Marian scoase ghimpele şi imediat o tresărire trecu prin tot trupul indianului, un suspin adânc îi ieşi din piept, începu să-şi mişte braţele şi picioarele, trăsăturile schimonosite i se neteziră şi deodată zise:

— *Sahib,* îţi mulţumesc. Cunosc această otravă, e grozavă. Dar mă voi răzbuna, îi voi recunoaşte pe acei care m-au atacat.

III
RUINELE MISTERIOASE

INSPECTORUL ERA PE MĂSURĂ de fericit văzând că servitorul său îşi revenise cu totul.

— Ari – întrebă el – i-ai mai văzut vreo dată în oraş pe cei care te-au atacat? Avem de-a face cu duşmani foarte primejdioşi, de aceea trebuie să fim cu mare luare-aminte şi să nu scăpăm nimic din vedere.

— Pe unul din ei i-am recunoscut, *sahib* – răspunse Ari – s-a ivit aici acum o lună îşi locuieşte la vopsitorul care îşi are casa lângă templul cel vechi.

— Foarte important! exclamă Harris, bucuros, Pe Garo acela de mult l-am luat eu la ochi. Primea mereu vizite în cursul nopţii şi asta m-a pus la bănuială. Acum cel puţin avem un punct de plecare.

— Asta e foarte bine – încuviinţă Marian – dar acum Ari trebuie să

ne spună înainte de toate ce s-a făcut cu Pongo al nostru şi cu ceilalţi servitori din casa.

— *Sahibul* cel negru a plecat cu *tşita* al său, înainte ca duşmanii noştri să fi pătruns aici – zise Ari – erau opt bărbaţi, care s-au ivit deodată aici în coridor. Unul era îmbrăcat în veştminte de preţ şi chipul său era pe jumătate acoperit de o basma de mătase. Ochii-i negri luceau ciudat şi pe frunte purta o piatră în trei colţuri, verde. Când Mirza l-a zărit, s-a aruncat la pământ şi a strigat: „Oh, este Tip...” – dar la un gest poruncitor al său, îşi înghiţi vorba. Înainte de a ne putea pregăti de apărare, însoţitorii străinului se năpustiră asupra noastră. Ne înţepară cu ghimpii otrăviţi şi imediat am rămas paralizaţi. Pe mine m-au aşezat apoi aici în coridor, mi-au vârât şarpele în sân şi au instalat colo cutia aceea care ascunde moartea într-însa. Ce s-au făcut tovarăşii mei nu ştiu – au fost duşi în odăi.

— Aşa dar Mirza l-a recunoscut – zise Harris – Mirza e de patru ani în slujbă la mine şi s-a dovedit mereu un om viteaz. Ai dreptate, cu presupunerea d-tale, domnule Farrow, Mirza a recunoscut în Tippu Nega pe prinţul său de odinioară. Poate că e vorba aici de o sectă foarte răspândită, al cărei şef e Tippu Nega. Piatra aceea verde, triunghiulară, de pe fruntea lui îmi dă de gândit.

— Tot ce se poate – spuse Marian – India e acum un focar de tulburări, dar dacă-l punem cu botul pe labe pe Tippu Nega, o răscoală a acestei secte e înlăturată. Acum hai să cercetăm casa.

Cercetarăm cui cea mai mare atenţiune odăile la rând, dar probabil ca Tippu Nega se bizuise pe capcanele pe care le şi descoperisem. Pe ceilalţi doi servitori îi găsirăm în aceeaşi stare ca şi pe Ari, numai că nu aveau şerpii în sân.

După ce le scoaserăm din trup spinii otrăviţi, ne povestiră şi ei acelaşi lucru ca şi Ari. Jurară să se răzbune grozav pe duşmanii noştri şi căpătarăm aliaţi de preţ în cei trei indieni.

Marian cercetă acum cutiuţa de metal aşezată pe peretele coridorului. Cu ajutorul firului s-ar fi rupt o limbă de piele care forma un fel de capac şi pe bună dreptate presupuse prietenul meu că prin contact cu aerul s-ar fi dezvoltat un gaz otrăvitor, care ar fi ucis toate persoanele din casă.

Inspectorul Harris închise drăcovenia acesta în sertarul mesei sale de scris, apoi întrebă:

— Vrei să cercetăm acum imediat casa vopsitorului Garo, domnule Farrow, sau te simţi încă prea slab?

— Ba mă simt cat se poate de bine – spuse Marian – şi sunt de părere că trebuie să lucram imediat, înainte ca Tippu Nega, să bage de seamă că cursele sale au dat greş. Cum îţi e, Robert? Te simţi în stare să vii cu noi?

— Da, mi-e destul de bine – răspunsei, cum era şi adevărat – şi eu

sunt de părere că avem nevoie să luăm cu noi poliţişti în ajutor. Suntem şapte bărbaţi – căci de sigur că va veni şi Pongo – aşa că o să-i dăm gata pe cei opt indieni.

— Acum sunt nouă, deoarece şi Mirza a trecut la dânşii – spuse Marian – dar ai dreptate, o să sfârşim noi cu ei, fiindcă Pongo poate fi socotit cât trei. Dar ia spune, domnule inspector, ce fel de clădire, e templul acela, lângă care spune Ari că se află casa vopsitorului?

— Un templu ca toate templele indiene. E însă pustiu de nu se ştie când şi năruit pe jumătate. N-am dat prea multă atenţie vreodată acestor ruine.

— Păi vezi că tocmai astfel de construcţii vechi ascund adesea cele mai grozave taine – spuse Marian – daca nu vom găsi nimic în casa lui Garo, va trebui să cercetăm mai de aproape templul.

— Se poate să ai dreptate, răspunse Harris, îngândurat. Templul nu e cine ştie ce mare şi – după cum spuneam – pe jumătate năruit, dar e clădit din blocuri atât de uriaşe, încât temelia şi pivniţele cu siguranţă c-or fi încă în bună stare. Şi casa lui Garo e la vreo patruzeci de metri depărtare.

— Ei vezi! făcu Marian, mulţumit. Atunci se poate să fie un gang subpământean care duce la ea. Dar acum să mergem! Casa o poţi lăsa deschisă fără teamă, domnule Harris, căci ai văzut că toate măsurile de prevedere n-au folosit la nimic.

— Da, banda trebuie să mă fi ţinut sub observaţie multă vreme – spuse inspectorul – cu siguranţă că au cunoscut toate cursele puse de mine. Sau Mirza m-o fi spionat din totdeauna.

— Aşa o fi – zise Marian – activitatea d-tale din Calcutta trebuie să fi avut drept rezultat că te-au luat la ochi. Ai avut cândva de-a face cu vreo sectă?

— Da, acum patru ani – răspunse inspectorul – am descoperit atunci o întinsă asociaţie secretă, al cărei scop era eliberarea Indiei de sub stăpânirea engleza.

— Şi atunci a venit Mirza la d-ta, nu?

— Da, ai dreptate într-adevăr! spuse Harris, surprins. Cu siguranţă c-o fi fost un membru al acestei bande şi în cursul acestor patru ani m-o fi spionat necontenit. Dar las că pun eu mâna pe el!

— Acum hai să ne grăbim! stărui Marian.

Harris îşi încuie casa, apoi făcurăm acelaşi drum înapoi prin grădină, căci se putea ca Tippu Nega să ne fi pregătit vreo surpriză pe drumul principal ce ducea la intrarea din faţă.

Când furăm în ulicioara ce ne despărţea de proprietatea vecină, Marian zise cu glas coborât:

— Cine locuieşte aici alături, domnule Harris?

— Până în urmă cu cinci săptămâni locuia un bogat negustor persan, care s-a mutat acum la Delhi. Casa e de vânzare şi stă goală.

— Atunci mă miră ca tocmai am văzut o lumină îndărătul unei ferestre – spuse prietenul meu, calm – a dispărut fulgerător de repede, probabil c-a fost o lampă de buzunar aprinsă numai o clipă.

— Drace, în cazul acesta trebuie să vedem despre ce e vorba – spuse inspectorul – nimeni n-are ce căuta în casa aceea. Cheia a fost dată în păstrare unui alt persan din oraş, dar ăsta n-are la ce veni noaptea aici.

— Ar fi bine să pătrundem prin gardul acesta – propuse Marian.

— Drace, gardul a şi fost tăiat! scrâşni Harris în aceeaşi clipă. Tocmai în faţa uşii care duce în grădina mare. Întâmplător am pus mâna pe tufa asta de aici şi am văzut că poate fi dată la o parte.

— O întâmplare fericită – spuse Marian – n-aş vrea să aprind lampa, altminteri am putea vedea dacă tufa e tăiată de mai mult timp. Nu – zise el imediat, după ce pipăii tufa – frunzele nu sunt de fel uscate. Mai c-aş susţine că pe aici a trecut Tippu Nega cu oamenii săi, ca să dea atacul asupra casei d-tale. Atunci poate c-o să întâlnim pe unul din ei în casa asta pustie. Probabil c-avea sarcina să stea de veghe, dar s-a trădat acum cu lampa sa.

În vreme ce vorbea, prietenul meu dădu la o parte tufa şi se strecură prin deschizătura.

— Servitorii să stea de pază afară – şopti el inspectorului – poate că picăm în vreo capcană şi va fi nevoie să aducă ajutor.

Harris spuse servitorilor ce au de făcut, în timp ce eu mă strecurai de asemenea prin spărtură. Marian aşteptă, pana veni şi inspectorul, pe urmă zise:

— Să mergem unul în urma celuilalt la distanţă de câţiva paşi; în felul acesta ne putem ajuta reciproc dac-ar fi să se întâmple ceva.

El o şi luase înainte, îndreptându-se spre casă cu paşi de pisică.

Ajunserăm nevătămaţi pe locul liber pe care se înălţa casa. Era un bungalow ca şi acela al lui Harris.

Câteva clipe stăturăm nemişcaţi la adăpostul crengilor aplecate ale unei tufe, apoi Marian şopti:

— Eu o voi lua înainte. Rămâneţi aici până ajung la uşa casei.

Din câţiva paşi fu la scară şi urcă cu băgare de seamă treptele ce duceau la cerdac. Stăteam încordaţi, când deodată se aprinse o lampă electrică deasupra uşii de intrare. Marian, care se afla numai la un pas de aceasta, se dădu repede înapoi şi-şi smulse revolverul din brâu.

Uşa fu deschisă încetişor, un bătrân indian în veştminte scumpe ieşi afară, îşi mângâie barba lungă, colilie şi întrebă politicos:

— *Sahib,* ce vă aduce la o oră atât de târzie în casa mea?

— Casa lui? murmură inspectorul. Asta nu se poate. Pe bătrânul acesta nu l-am văzut niciodată. Hai să intrăm, domnule Bertram! Dacă ne-or fi pregătit vreo capcană, atunci cel puţin suntem trei.

Indianul nu se turbură când ne ivirăm brusc în faţa lui, dar ne privi

întrebător.

— Am văzut lumină în casă – spuse inspectorul – eu sunt inspectorul de poliţie Harris. Ştiind ca bungalow-ul e nelocuit, era da datoria mea să cercetez de unde venea lumina. Ce cauţi d-ta aici?

— E proprietatea mea – răspunse bătrânul liniştit – am sosit azi din Delhi şi am cumpărat-o. Mă numesc Suwar. Poftim actul de cumpărare.

Scoase un document din buzunarul hainei şi-l întinse inspectorului. Acesta îl parcurse în grabă şi i-l înapoie, înclinându-se.

— Atunci te rugăm să ne ierţi că am pătruns aici – spuse el – locuiesc alături şi e de datoria mea să veghez la siguranţa tuturor. Te-aş sfătui să pui mâine să se repare gardul, căci din partea cealaltă a fost tăiată o tufă.

Chipul bătrânului rămase şi acum neclintit. Se înclină politicos şi răspunse:

— Îţi mulţumesc, domnule inspector, voi pune mâine să se repare gardul. Mă bucur de grija ce ne-o porţi; voi locui deci fără teamă, deşi sunt atât de departe de oraş. Vă mulţumesc, domnilor.

Se înclină faţă de noi, ceea ce însemna că putem pleca. N-aveam încotro, astfel că răspunserăm tot printr-o plecăciune şi făcurăm cale-ntoarsă.

Când furăm în ulicioară, Harris zise în şoaptă:

— Ciudat! Documentul nu e plăsmuit, ceea ce înseamnă că bătrânul a cumpărat într-adevăr proprietatea. Voi întreba mâine la Delhi dacă e cunoscut acolo. Ivirea lui neaşteptata aici îmi pare oarecum ciudata. Dar acum să mergem repede la casa vopsitorului Garo.

Merserăm ca la vreun sfert de oră, până când Harris spuse încetişor:

— Colo-n faţa noastră e casa vopsitorului.

Străbăturăm strada şi ne îndreptarăm spre casa de lemn. Îndărătul ei şerpuia un râuleţ, care era binevenit pentru meseria vopsitorului.

La stânga noastră se profilau, pe cerul cu lună plină, ziduri înalte: ruinele vechiului templu, despre care ne vorbise Harris. Depărtarea nu era mai mare de patruzeci de metri şi îmi apăru foarte la locul ei ideea lui Marian, că ar exista un gang subpământean între casa lui Garo şi templu.

Harris bătu cu putere în uşă, dar nimic nu se auzi din casă.

— Suspect de la-nceput! mormăi inspectorul. Unde să fie vopsitorul la o oră atât de târzie? Ah, uşa e deschisă. Hai să intrăm!

Împinse masa şi îşi aprinse lampa de buzunar. La lumina ei văzurăm o încăpere obişnuită a unei gospodării indiene sărăcăcioase.

Patul murdar era gol şi aşternutul dovedea că nimeni nu dormise într-însul. Inspectorul cercetă totul cu luare aminte şi intră înăuntru abia după ce ne spuse că nu observase nimic suspect.

După câteva clipe intrarăm şi noi. Găleţile cu fel de fel de vopsele, în care înotau piei şi stofe, răspândeau o duhoare nesuferită.

— Trebuie să încercăm a descoperi gangul secret – şopti Marian – sunt încredinţat că există unul. Aşa dar, în primul rând să cercetăm podeaua!

Dar deşi cercetarăm fiecare centimetru al podelei de lut, nu găsirăm nici un chepeng.

În cele din urmă prietenul meu se opri înaintea găleţilor cu vopsele, le privi gânditor şi împinse cu băgare de seamă la o parte pe cea dintâi. Eu mă cam îndoiam de succes, dar cu toate acestea îi dădui o mâna de ajutor. Când împinserăm de la locul lui al treilea vas, Marian scoase un şuierat. Văzurăm lămurit în pardoseala de lut marginile unui chepeng de formă pătrată. Prietenul meu arăta spre două jgheaburi adânci în podea şi şopti:

— Chepengul se deschide în jos, aşa că omul care a străbătut gangul poate împinge lesne în lături vasul cu vopsea, cu ajutorul unor manivele. Foarte ingenios făcut.

Tot vorbind, trecui de-a lungul crăpăturilor cu cuţitul. Pe neaşteptate chepengul se afundă şi Marian avu un zâmbet de triumf.

Lumină în deschizătura întunecoasă, apoi îşi dădu drumul în jos. Gangul nu era mai înalt de un metru şi jumătate, căci Marian trebui să se aplece mult ca să poată privi înăuntru. După câtva timp se ridică şi zise:

— S-o luam de-a lungul lui şi vom cunoaşte, poate, tainele ruinei. Dar să păstrăm distanţa!

Se aplecă iar şi dispăru în gang. Îl urmai pe dată, rămânând la vreo cinci metri de el.

Privind îndărăt îl văzui şi pe inspector, care după ce împinsese în sus chepengul venea în urma mea.

Marian ajunse curând la capătul gangului, rămase locului acolo şi cercetă în jurul său, în timp ce eu şi Harris ne oprirăm de asemenea, păstrând aceeaşi distanţă. Prietenul meu examina un perete din lespezi mari de piatră, înfigea cuţitul când într-un loc, când în altul şi în cele din urmă clătină din cap şi îşi îndreptă atenţia spre tavan.

Aici avut mai mult noroc, căci după puţin timp se lăsă în jos un capac, care se aşeză lângă zid. Marian îşi stinse lampa, văzui o luminiţă slaba pătrunzând prin deschizătura făcută în tavan, apoi prietenul meu îşi înălţă trupul şi se săltă afară prin deschizătură.

Stinsei şi eu lumina şi mersei spre capătul gangului. Acum văzui că pătrundea lumină de lună prin deschizătură; ridicându-mă, mă pomenii cu capul şi umerii în aer liber. Privii repede în juru-mi şi băgai de seama că gangul ducea într-o curticică a templului.

Pietre şi moloz zăceau de jur-împrejur şi între ele creşteau bălării.

Marian stătea lângă mine, îmi ajută să ies afară, apoi aşteptă până

veni şi inspectorul. Pe urmă se aplecă şi închise la loc chepengul.

Privirăm cu atenţiune în jur. Şopârle şi alte reptile mici se alungau printre ruine. În cele din urmă Marian şopti:

— Trebuie să mergem spre dreapta. Acolo e clădirea principală a templului, căci de celelalte părţi par să fie numai colonade descoperite, precum se vede după acoperişurile înguste. Încăperi subpământene nu pot fi decât sub templu.

— Ai dreptate, domnule Farrow – zise inspectorul – pe aceste trei laturi de aici se află numai ganguri înguste. În templu putem intra numai sau prin poarta mare de colo, care e totdeauna deschisă, sau prin gangul acoperit din stânga. Am vizitat odată templul acesta.

— Atunci e mai bine să mergem prin gangul acoperit – spuse prietenul meu – îndărătul porţii mai pot sta ascunşi duşmani.

Tot vorbind în şoaptă străbătuserăm curtea şi printr-o spărtură mare în zid intrarăm în gangul pe care ni-l arătase Harris.

Luna împrăştia destulă lumină în gang – prin deschizăturile ferestrelor şi găurilor din tavan – ca să putem vedea la câţiva metri depărtare.

Marian o luă iarăşi înainte şi noi îl urmarăm. Camaradul meu păşi într-o deschizătură îngustă şi atunci se făcu mai întuneric înaintea noastră. Intrarăm acum în sala mare a templului şi acolo razele lunei nu mai aveau pe unde străbate.

— Păcat! făcu Marian. Acum trebuie să ne folosim de lămpi. Să sperăm că nu sunt iscoade pe aici.

Lumina vie sfâşie întunericul. În clipa următoare scoaserăm exclamaţii de spaimă, căci pe un soclu uriaş de piatră, stăteau… Pongo şi Maha.

La fel ca servitorul Ali al inspectorului, Pongo, cu chipul schimonosit şi ochi holbaţi se sprijinea de pământ, în vreme ce Maha, cu botul căscat, zăcea lângă el, cu labele dinainte întinse.

La această privelişte grozavă uitarăm de orice prevedere. Ne repezirăm la soclu de piatră şi Marian duse mâna la spatele uriaşului.

Dar în aceeaşi clipă pământul ne fugi de sub picioare. Cu o smucitură se afundă o lespede grea de piatră şi căzurăm în jos, la vreo trei metri. Când ne izbirăm de fund capacul de sus se închise la loc cu zgomot.

IV
PLANUL LUI TIPPU NEGA

MARIAN RÂSE CU NECAZ, îşi aprinse din nou lampa şi zise:

— Am făcut-o fiartă! Dar văicărelile nu ajută, trebuie să-ncercăm să ieşim de aici.

— Şi crezi cu adevărat că vom putea ieşi? întrebă inspectorul.

Îndoiala să era îndreptăţită, căci la lumina lămpii văzurăm că pereţii erau din blocuri masive de piatră. Şi îmbucăturile erau atât de subţiri încât abia ar fi încăput un vârf de cuţit.

— Eu cred c-o să ieşim – spuse Marian, calm – daca n-o să ne putem libera singuri repede, cu siguranţă c-o să ne scoată Tippu Nega. La pereţi nu văd nimic deosebit, aşa că trebuie să încercăm cu tavanul.

Îndreptă lampa în sus, plimbând lumina încolo şi încoace. Dar chepenguri era aşezat cu atâta măiestrie, încât nu puturăm descoperi nici măcar marginile lui.

— N-o să putem face nimic cu asta – spuse Harris – probabil ca pus zăvoare pe dincolo. Să încercăm cu podeaua.

Inspectorul îşi aprinse şi el lampa şi examină podeam centimetru cu centimetru. Îi ajutarăm şi noi şi-l întrebai pe Marian:

— Cel puţin ai izbutit să-i scoţi spinul lui Pongo? Am putea trage nădejde în cazul acesta.

— N-aş putea spune – răspunse Marian – mi s-a părut ca am pus mâna pe el, dar chiar în clipa aceea ne-am şi afundat.

— Păcat! făcui, necăjit, căci cu toată căutarea înfrigurată nu găsirăm nici un fel de crăpătură în podea – aşa dar nici o ieşire pe acolo.

— Nimic de făcut! zise şi inspectorul, ridicându-se.

— Sst! făcu deodată Marian. Aud un glas aici. Ah, e Tippu Nega!

Într-adevăr, de undeva se auzea o voce şi acum recunoscui şi eu glasul acela rece, tăios. Tippu Nega vorbea foarte agitat, dar totuşi stăpânit.

Vorbea în limba indiană, dar atât de repede încât nu putui înţelege totul. Auzi totuşi cuvinte care-mi dădură de gândit şi anume: „Revoluţie”, „tunuri”, „depozite de muniţii”, „vase de războiul”, etc.

Chipul inspectorului trăda o încordare la culme.

Tippu Nega vorbi vreo douăzeci de minute şi când tăcu, Marian întrebă repede:

— Am înţeles numai câteva cuvinte, domnule Harris, dar din ele am dedus destul. Tippu Nega vrea să provoace o revolta împotriva englezilor – aşa?

— Da – încuviinţă inspectorul, scrâşnind – e chiar mai rău decât aş fi crezut. Totul e pregătit, rolurile simt împărţite şi mă tem de ce s-ar întâmpla dacă Tippu Nega şi-ar putea aduce la îndeplinire acest plan îndrăzneţ. Păcat că n-a pomenit numele celor mai de seamă şefi, dar îmi cam închipui eu cine sunt. Domnule Farrow, trebuie să încercăm să ieşim cât mai curând din această capcană.

Altminteri se va stârni o răscoală cum n-a mai fost.

— A pomenit de noi Tippu Nega? întrebă Marian.

— Nu, n-a spus nimic. Oare… să nici nu ştie, că suntem prinşi aici?

— Tot ce se poate – zise Marian, râzând – în focul discuţiei, nici n-o

fi auzit zgomotul cu care s-a închis chepengul. Ia să-ncercăm acum dacă nu-l putem deschide pe acesta. Probabil că sub tavan or fi deschizături, poate vreo crăpătură prin care auzim atât de lămurit glasul lui Tippu Nega. Hai, Robert, trebuie să mă urc pe umerii tăi.

Mă aplecai şi Marian se pregăti să se urce, dar se opri şi eu mă ridicai repede. Din tavan se auziră bocănituri şi prietenul meu zise imediat:

— Repede înapoi! Poate că e Pongo, care ne-a văzut căzând jos. Nu trebuie să stăm sub capac.

Ne lipirăm de perete şi privirăm cu încordare în sus. Se mai auziră câteva bocănituri, dar cu toate că erau destul de puternice se părea că cel ce le provoca vroia să le auzim numai noi.

— Să ştii că e Pongo – zise Marian, cu bucurie.

Tresăririm speriaţi, căci chepengul căzu deodată în jos şi se izbi de perete. Într-un nor de praf se rostogoliră la pământ câţiva bolovani mari şi căzură alături de noi.

— *Massers* sănătoşi? se auzi de sus glasul lui Pongo. Atunci totul bine. *Massers* vine repede.

Uriaşul se culcase pe pântece sus şi întinse în jos braţele-i lungi. Marian se săltă în sus şi se încleşta de braţele lui Pongo. Acesta îl prinse ca pe un fulg şi-l trase afară cu totul, pentru ca apoi să se azvârle iarăşi la pământ, întinzând braţele. Făcui repede un semn inspectorului, care peste câteva clipe era şi el sus. După ce mă scoase şi pe mine, chepengul se închise la loc, cu zgomot.

Îndată ce simţii pământul sub picioare, smulsei revolverul şi mă întorsei. Tippu Nega şi oamenii săi trebuie să fi auzit larma şi s-o fi gândit că noi o stârnisem.

Camarazii mei îşi scoseseră şi ei armele, în timp ce Pongo pusese mâna pe plăselele cuţitului său de spintecat rechini. Lămpile le stinseserăm, ca să nu ne trădăm.

Un mârâit slab se auzi deodată. Dincotro venea nu puteam şti, astfel că ne roteam mereu privirile de jur-împrejur.

Eu avui „norocul" să zăresc cel dintâi un tigru uriaş, care stătea la vreo zece metri de noi, într-o fâşie de lumină de lună, care cădea acolo printr-o fereastră.

Era de o mărime cum nu mai văzusem până atunci. Observai imediat că avea o crestătură lată, care pornea de la ochiul stâng spre cap. Probabil că fiara fusese rănită cândva în luptă cu vreun bivol.

Stătea liniştită şi nemişcată, cu privirea fioroasă aţintită asupra noastră. Încetişor de tot ridicai revolverul. Băgai de seamă că atât Marian cât şi Harris îmi urmară pilda.

Aşteptai o comandă a prietenului meu şi în vremea asta îmi alesei drept ţintă ochiul stâng al tigrului.

Deodată, însă, se petrecu ceva ciudat. De undeva din încăperea

aceea fiare se auzi un glas sonor:

— Matsu!

Uriaşul tigru se zvârli în laturi şi se făcui nevăzut în beznă.

O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. Chestia devenea cam neplăcută, căci un tigru e oricând primejdios – cu atât mai mult când e vorba de unul dresat.

Ţineam lampa de buzunar pregătită, ca s-o pot aprinde la cel mai uşor zgomot – Tippu Nega l-o fi rechemat pe tigru, pentru că ştia bine cu câtă siguranţă trăgeam noi. Şi probabil că nu vroia să pună în joc exemplarul acesta la care o fi ţinând.

— O pornim încetişor înainte spre poarta cea mare – şopti Marian – aici suntem prea primejduiţi. Păstraţi distanţă cât mai mică!

Păşi cu băgare de seamă în fruntea noastră. Era un drum cum n-am mai făcut altul atât de primejdios. Trebuia să fim cu ochii în patru ca să nu ne poticnim de nenumăratele pietre şi în aceiaşi timp eram nevoiţi să ne rotim mereu privirea împrejur, dacă nu cumva se află un duşman pe acolo şi, în al treilea rând, îl ştiam pe uriaşul tigru dându-ne târcoale.

Pongo ducea de zgardă pe Maha, care se arăta foarte neliniştit; adulmeca, de sigur, apropierea grozavului duşman, faţă de care era neputincios.

Marian ajunse lângă uşa grea de metal şi luna care scălda curtea în lumină, îl învăluia şi pe el. Ciuli urechile câteva clipe, apoi păşi cu băgare de seamă afară. Harris îl urmă, după el Pongo cu Maha şi când ieşi şi eu în curte, neîmpiedicat de nimeni, nu mai ştiam ce să cred despre Tippu Nega, care ne lăsă să plecăm nestingheriţi.

E drept că ne mai aflam în ruina misterioasă, mai eram în puterea lui, aşa că era putinţă încă să picam în vreo capcană de unde nu există scăpare.

Sub conducerea lui Marian, camarazii mei merseră de-a lungul zidului templului vechi, pe dreapta, spre gangul îngust şi acoperit pe unde intrasem în templu.

După cum am amintit, templul acesta avea diferite spărturi în zid, aşa că pe acolo puteam ajunge în câmpul liber. Marian nu se îndreptă însă spre una din deschizăturile pe unde am fi putut ieşi în gang, ci ramase la zidul templului, pana ajunserăm la colţul format aici de gangul alăturat, care se împreună cu el.

În locul acesta erau îngrămădiţi bolovani şi moloz, năpădiţi de buruieni înalte.

— Aşa – şopti Marian – să ne ascundem aici. N-are nici un rost să încercam să ne salvăm prin gang, căci cu siguranţă că acolo ne pândeşte cea mai mare primejdie. Vom rămâne aici până la ziuă, când vom avea mai mulţi sorţi de scăpare. D-ta domnule Harris, ai acum destule motive să-i arestezi pe Tippu Nega şi ai săi, aşa că dacă vom

ieşi teferi din templu, îl vei putea împresura şi percheziţiona. Şi cred că ai aflat destul despre planul cutezător al acestui fanatic ca să poţi împiedica atentatele.

— Aşa e, nu trebuie decât să anunţ telefonic pe guvernatorii diferitelor provincii şi toată răscoala plănuită e înăbuşită în faşe, Dar nu suntem încă, în siguranţă. La ce-mi folosesc cele ce ştiu, dacă nu le pot valorifica! Eu aş fi de părere să încercăm chiar acum să ieşim din această ruină misterioasă.

— Eu văd lucrurile altfel – zise Marian, calm – Tippu Nega n-a ştiut nimic de pătrunderea noastră în templu. Probabil că a postat afară paznici, care însă nu ne-au putut vedea, deoarece noi am pătruns prin gangul secret. Întrunirea, care avusese loc în vreo încăpere subpământeană a templului, o fi fost cam furtunoasă, acoperind zgomotul făcut de chepengul de piatra, când am căzut noi în capcană. Când ne-a eliberat apoi Pongo, larma o fi fost auzită, dar după părerea mea tigrul Matsu a fost rechemat de paznicul său, care vroia să ceară instrucţiuni de la Tippu Nega, care nu ieşise încă din încăperea unde avea loc adunarea. De aceea am putut părăsi templul neîmpiedicaţi de nimeni. Dar de atunci, Tippu o fi aflat că suntem aici, căci paznicul tigrului trebuie să-l fi văzut pe Maha al nostru. Aşa că, e mai mult ca sigur că nu vom izbuti să ieşim nevătămaţi prin ganguri îngust. Altfel vor sta lucrurile mâine dimineaţă, pe lumină.

— Cred că ai dreptate, domnule Farrow – încuviinţă Harris – în colţul acesta de aici ne putem apăra bine împotriva oricărui atac, numai dacă n-o fi prea viclean.

— Şi afară de asta sper că Tippu Nega va presupune că am izbutit să fugim – spuse Marian, râzând – n-o să-şi închipuie că am rămas pe undeva aici.

— Minunat! făcu inspectorul. D-ta eşti un om foarte chibzuit, domnule Farrow.

— Sst! exclamă Marian. Vin!

V
TIGRUL MATSU

CONVORBIREA FUSESE DUSĂ în şoapta, aşa că un om care ar fi stat la numai doi metri depărtare, n-ar fi putut auzi nimic. Asta făcuse cu putinţă ca Marian să audă un zgomot suspect. Dar acum, când ascultarăm cu încordare, nu auzirăm nimic, afară de larma făcută de şopârle, greieri şi alte vietăţi.

După câteva minute auzii însă şi un zgomot ciudat, care venea de la intrarea templului: era rostogolitul unei pietre, pe care o împinsese un picior omenesc.

Ne scoaserăm pălăriile şi ridicarăm capetele deasupra buruienilor

înalte, numai atât cât să putem vedea ce se petrece.

Din deschizătura întunecoasă se strecura încetişor un trup mare de animal. Acum veni în lumina palǎ a lunii şi cu spaimǎ recunoscui pe Matsu, tigrul uriaş.

Trebuie să mărturisesc că mă gândisem la el, dar abia acum îmi dădui seamă că ascunderea noastră nu folosea la nimic, căci tigrul o să ne adulmece numaidecât.

Rămăsei cu privirea aţintită asupra uriaşului animal, care se oprise în faţa uşii templului şi privea în juru-i. Norocul nostru era că vântul slab ce se stârnise acum, vestind apropierea zorilor, bătea spre noi, astfel că Matsu nu ne putea adulmeca. Băgai însă de seamă că Maha, care stătea alături de mine, începu să tremure, căci vântul aducea spre el mirosul trupului fiarei.

Îl mângâiai ca să-l liniştesc, fără să slăbesc din ochi tigrul. Fireşte că acesta nu era un duşman plăcut, dar în orice caz nu atât de primejdios ca indienii cu armele lor viclene.

Un indian înalt ieşi acum agale din templu, se opri lângă tigru şi îşi roti privirea prin curtea templului. Nu ne putea descoperi, deoarece pietrele şi buruienile făceau o impresie de culori atât de amestecate în lumina lunii, încât în nici un caz n-ar fi putut observa frunţile noastre. Şi ochii îi ţineam pe jumătate închişi, astfel încât nici sclipirile lor nu ne-ar fi putut trăda.

Din păcate nu era Tippu Nega, căci altminteri toate l-am fi atacat îndată la pământ cu un glonţ. Se părea că e paznicul tigrului, deoarece fiara se lipea de dânsul, iar indianul mângâia căpăţâna uriaşă.

Apoi se-ntoarse şi păşi înapoi în templu, urmat de Matsu. După ce dispărură, şoptii:

— Mariane, drept să-i spun că nu înţeleg: oare indienii nici n-au de gând să ne caute?

— Nici eu nu-mi pot explica – spuse Marian, mirat – se vede că e prea importantă consfătuirea aceea la care Tippu Nega şi-a expus planul şi paznicul tigrului n-o fi îndrăznind să-şi anunţe stăpânul despre ivirea noastră. Ah, ăsta e Tippu! Domnule Harris, ia încearcă să-i auzi cuvintele?!

În templu răsună glasul rece şi tăios al duşmanului nostru de moarte. Trebuia să fie în prada unei mânii grozave, altminteri ar fi fost mai prevăzător.

Harris întinsese capul şi asculta cu încordare. În câteva rânduri îl clătină mirat, apoi, când glasul lui Tippu Nega amuţi deodată, el şopti:

— Domnule Farrow, presupunerea d-tale e dreaptă: paznicul n-a vestit îndată ivirea noastră şi Tippu Nega l-a ameninţat cu moartea dacă vom scăpa. A dat poruncă să fie pregătite imediat toate capcanele, apoi a mai trimis doi oameni în oraş, ca să iscodească dacă am părăsit templul. Din fericire, n-a ordonat să fie cercetata mina. N-

ar fi bine să ieşim repede afară prin gang?

— Cred că pentru asta e prea târziu acum – şopti Marian, arătând spre zidul gangului.

De acolo se auzeau lămurit paşi, care după scurt timp se opriră şi se întoarseră înapoi.

— Acum au fost aşezate capcanele – zise Marian, cu părere de rău – din păcate eu am fost prea prevăzător, crezând că sunt oricând gata să funcţioneze. N-avem încotro şi trebuie să aşteptam până se face ziuă, ca s-o ştergem atunci.

— Poate tot am izbuti să punem mâna pe Tippu Nega – zise Harris, scrâşnind din dinţi – cu un glonţ aş putea înlătura toată primejdia ce ameninţă Anglia.

— Mai există putinţa să ne întâlnim cu duşmanul – spuse Marian – cu siguranţă că au să se apuce să cerceteze şi templul. Cei cu tine, Robert?

Făcusem o mişcare de spaimă. Cu totul întâmplător privisem în sus spre acoperişul templului şi văzusem deasupra noastră capul unui indian, ai cărui ochi scânteietori erau aţintiţi spre noi. Asta însemna mare primejdie şi fără să stau o clipă la gânduri smulsei pistolul şi trăsei.

Deşi eram turburat peste măsură, nimerii bine. Indianul încercase în ultima clipă să-şi tragă capul înapoi, dar glonţul meu fu mai repede.

Individul sări în sus, apoi căzu cu faţa la pământ şi rămase nemişcat pic marginea acoperişului.

— Bravo! făcu Marian, după ce aruncase o privire în sus. Poate că eram curăţaţi acum dacă n-ai fi lucrat atât de repede şi îndrăzneţ. Lupta începe! Robert, tu trebuie să ţii mereu sub ochi acoperişul.

Nu mi-era deloc plăcut să privesc necontenit capul acela nemişcat de sus, căruia glonţul meu îi luase viaţa, dar mă mângâiam cu gândul că fusesem în legitimă apărare.

Acum n-aveam voie să-mi întorc privirea măcar odată, ca să văd repede ce se petrece prin curte – trebuia să mă bizui pe camarazii mei că vor băga de seamă la timp orice primejdie ce s-ar apropia de acolo.

Misiunea mea era poate mai importantă, căci în mai puţin de o clipă s-ar fi putut ca cineva să arunce jos vreun gaz otrăvitor.

Se vede că Marian gândea acelaşi lucru, căci îl auzii şoptind:

— Trebuie să părăsim neapărat colţul acesta. Am putea fi atacaţi de sus cu mijloace împotriva cărora nu ne-am putea apăra. Ah, asta e foarte bine! Acum putem nădăjdui în salvare.

În vreme ce prietenul meu vorbea încă, se iviră zorile, brusc, aşa cum se întâmplă la Tropice. Acum nu mai puteam fi iscodiţi pe ascuns, iar pe de altă parte am fi putut vedea la timp orice capcană.

— Înainte! zise Marian, ridicându-se. Trebuie să trecem prin gangul acoperit. Fireşte c-or fi acolo tot felul de curse, dar vom fi cu ochii-n

patru.

Cercetând fiecare palmă de pământ, Marian se îndreptă spre o spărtură a gangului. Îl urmarăm, iscodind de jur-împrejur, dar nu zărirăm nici un duşman.

Asta ne dădu de gândit; în cele din urmă ne spuserăm că potrivnicii noştri vroiau desigur să-şi cruţe viaţa, aşa că se bizuiau tot mai mult pe capcanele lor.

În gangul îngust trebuia deci să fim cât se poate de prevăzători, căci dacă Tippu Nega ne lăsa să străbatem curtea în voie, însemna că ceea ce ne aştepta în gang erau capcane foarte primejdioase.

Marian mergea tot mai încet, cu cât se apropia de deschizătura gangului deoarece se putea să intre în activitate vreo ţeavă de suflat otravă, sau chiar să se prăbuşească zidurile gangului, îngropându-ne sub dărâmături.

Prietenul meu mai era numai la câţiva metri de deschizătură, când se trase repede înapoi şi duse mâna la armă. Îl apucai repede de zgardă, pe Maha, care mergea alături de mine şi-l ţinui cu putere, în vreme ce dusei şi eu mâna dreaptă la revolver.

Din deschizătura întunecoasă se ivise fără zgomot căpăţâna uriaşă a tigrului Matsu. Mă aşteptai să-l văd sărind şi culcându-l la pământ pe Marian, dar tocmai când ridicai pistolul, se auzi o fluierătură melodioasă şi Matsu dispăru fulgerător în întunerecul gangului.

— Ei, drace! scrâşni Harris. Povestea asta începe să mă scoată din fire. Ce-or fi urmărind duşmanii noştri că-l strigă mereu înapoi pe tigru în ultima clipă?

— Vor să ne pună nervii la încercare – răspunse Marian, îndârjit – dar n-o să le meargă. Eşti de acord, domnule Harris, să ne-ntoarcem acum şi să căutăm să dăm ochi cu banda în ascunzătoarea ei? La asta n-o să se aştepte Tippu Nega şi atunci suntem stăpâni pe situaţie – cum s-ar zice.

— Mai e vorbă că sunt înţeles cu planul acesta! se grăbi să spumă inspectorul. E o idee cât se poate de bună. Banda o să stea de pază la capcane, ca să vadă dacă picăm în ele şi va fi foarte mirata când vom veni din altă parte. Acum cred că şi în gang ar fi prea primejdios, căci se poate ca Matsu să stea acolo la pândă.

Marian nu mai stătu s-audă ce zicea inspectorul, ci porni înaintea noastră, străbătând curtea, spre poarta mare a templului. Nici n-ar fi avut vreun rost să se ascundă, căci puteam fi siguri că eram pândiţi de multe perechi de ochi printre crăpăturile zidurilor vechi.

Ţineam revolverele pregătite în mâini şi nici un indian n-ar fi scăpat teafăr dacă s-ar fi arătat înaintea noastră.

Marian păşea curajos spre intrarea templului, împinse cu piciorul uşa grea de bronz, privi câteva clipe în lăuntrul încăperi mari, apoi intră.

Îl urmai imediat şi cum trecui pragul îmi rotii privirea în toate părţile. Neputând descoperi nimic, mersei mai departe.

Marian se opri în mijlocitul încăperii şi privi cercetător în jur. Ştiam ce urmărea: să descopere unde sunt încăperile tăinuite, în care ar fi putut fi Tippu Nega cu oamenii săi.

Pongo şi Harris veniră lângă noi.

— Cred că intrarea spre încăperile subpământene este sub blocul mare de piatră pe care stătuseră paralizaţi Pongo şi Maha – şopti Marian – să mergem acum iarăşi la distanţă unul de altul! Dar cu băgare de seamă!

Marian era iar cel dinainte, omul prevăzător şi calculat. Porni în fruntea noastră, cercetă cu luare aminte podeaua, privea adesea spre tavan şi pipăi fiecare crăpătură a peretelui.

Trecurăm pe lângă blocul mare de piatră, Marian se apropia de podeaua grea, care acoperea încăperea – coti însă brusc spre stânga şi deschise o uşiţă dintr-o coloană uriaşă ce susţinea tavanul templului.

— Era puţin deschisă – ne şopti el – altminteri n-aş fi descoperit-o. Ah, colo jos se aude vorbă agitată, cred că Tippu Nega şi-a calm pierdut cumpătul. Fiţi cu băgare de seamă!

O scară îngusta de piatră ducea în jos. Marian ne mai preveni odată să fim prevăzători, punând degetul pe buze, apoi se strecură prin uşiţă şi coborî încetişor.

Îl lăsai pe Harris şi Pongo să treacă înainte, pentru ca să rămân în urmă, cum eram obişnuit.

Cu cât coboram, cu atât se auzeau mai desluşit glasurile. Putui deosebi lămurit vocea îmi Tippu Nega, care părea să fie înfuriat la culme.

Cearta ticăloşilor între ei nu putea decât să fie în folosul nostru, deoarece i-am fi putut lua prin surprindere. Şi Tippu Nega trebuia pus cu botul pe labe chiar în ziua aceea, atât în interesul nostru, cât şi în acela al stăpânirii engleze din India.

Mă lovii de Pongo. Camarazii se opriseră şi Marian aprinse lampa. Gangul îngust în care intrasem după ce coborâsem scara, era complet închis de un zid de piatra.

Trebuia să existe într-însul o uşă secretă, căci auzirăm lămurit glasul lui Tippu Nega, care vorbea acolo singur.

Marian cercetă cu luare aminte zidul, ca să găsească resortul ascuns care deschidea intrarea. Deşi Tippu Nega vorbea foarte repede, pricepui totuşi multe cuvinte, căci apăsa pe unele din ele, trădându-şi mânia.

Fui foarte mirat, auzind cuvinte ca: „întârziere”, „mare greşeală”, „pedepsire imediată”. Deodată mi se lumină însă mintea. Prinţul condamna purtarea paznicului tigrului Matsu, care chemase înapoi fiara în trei rânduri şi cerea imediata lui pedepsire. Glonţul pe care-l

trăsesem eu asupra iscoadei, părea să nici nu fi fost auzit. Cu siguranţă că Tippu Nega ne şi credea ajunşi în oraş şi, pe de altă parte, se bizuia pe capcanele sale. În nici un caz nu bănuia ca ne aflam atât de aproape.

— Vrea să-l pedepsească imediat pe paznicul tigrului – şopti Harris, când Tippu Nega tăcu – dac-am putea pătrunde acum prin surprindere, cu siguranţă că am pune mâna pe bandă.

— Ah, în sfârşit! făcu Marian în aceeaşi clipa.

Aiurirăm un scârţâit slab, apoi o parte a zidului se dădu binişor înapoi. Un glas ascuţit strigă câteva cuvinte, cu oarecare spaimă. Era momentul potrivit şi Marian se strecură imediat prin deschizătură.

Urmarăm în grabă. Ne aflam la capătul unei odăi lungi şi scunde, care primea lumină prin crăpături înguste din tavan. Acum îmi explicam de ce putusem auzi vorba lui când eram în faţa blocului mare de piatră din templu. Aceste crăpături duceau desigur pe sub tot templul, ca să lase să pătrundă lumină şi aer în camera secretă.

O scenă dramatică se desfăşura acolo. La celălalt capăt al odăii se aflam într-un ungher mai mulţi indieni care priveau spre două făpturi ce-şi stăteau faţă în faţă în colţul opus. Erau Tippu Nega şi un indian înalt, paznicul tigrului, care se sprijinea cu mâna dreaptă pe căpăţâna odorului său.

El era acela care rostise cuvintele speriate. Tippu Nega era turbat de furie, se aplecă, puţin, apoi repezi braţul drept, un fulger spintecă aerul şi paznicul se prăbuşi la pământ, horcăind. Pumnalul prinţului asasin îi găurise gâtlejul.

Înainte însă ca nenorocitul să şi fi dat ultima suflare, Matsu scoase un răget de furie şi durere în acelaşi timp. În clipa următoare se propti în faţa lui Tippu, care se dădu înapoi îngrozit.

Dar nu putu face mai mult de un pas, căci furiosul tigru îl şi înhăţase. O muşcătură şi Tippu Nega scoase un răcnet înfiorător. Fiara îi zdrobise braţul drept. Totuşi animalul nu se lăsă, ci mai muşcă odată, cu sete şi prinţul scoase un ultim horcăit.

— Sus mâinile!

Glasul aspru al inspectorului sfâşia tăcerea apăsătoare ce domnea în încăpere. Armele noastre erau îndreptate asupra indienilor, care ridicară braţele, şovăitori.

Dar şi noi ne cam greşisem socotelile, căci tigrul îşi lăsă prada şi se năpusti spre noi. Mai văzui pe indianul din frunte scoţând repede o ţeava şi ducând-o la buze – şi fiara turbată şi stătea în două labe în faţa noastră, gata să ne culce la pământ.

Înainte însă de a puntea ţinti şi trage, trupul tigrului se prăbuşi cât ai clipi din ochi. Rămase în faţa noastră, cu botul deschis, ochii ieşiţi din orbite, cu labele dinainte întinse.

Câteva gloanţe trase la repezeală şi vreo trei indieni căzură la

pământ; atunci ceilalţi patru ridicară iar braţele. Cei trei de la pământ ţineam însă în mâini ţevi de suflat.

Marian, care trăsese, spuse acum, râzând:

— Care va să zică duşmanii ne-au salvat viaţa, căci tigrul ne-ar fi sfâşiat înainte ca gloanţele noastre să-i fi venit de hac. Săgeata aia otrăvită a sosit la vreme. Acum îi putem dezarma pe dumnealor şi să-i transportăm în oraş.

Îi silirăm pe indieni să vie câte unul la noi, îi dezarmarăm şi Pongo le legă mâinile la spate. Apoi le poruncirăm să meargă înainte.

Sus în templu mai puserăm mâna pe Garo, vopsitorul – şi ieşirăm cu toţii afară din misteriosul templu, pornind spre oraş.

Făcuserăm o captură bună. Patru din prizonierii noştri se dovediră a fi nişte instigatori cunoscuţi, pe care îi luaseră de mult la ochi autorităţile. Şi pe temeiul datelor inspectorului, care fura telefonate imediat diferiţilor guvernatori, se împiedecară multe atentate şi se făcură numeroase arestări.

Harris fu rechemat la Calcutta şi când ne despărţirăm, îşi exprimă speranţa că ne vom mai revedea, ceea ce se şi întâmpla mai târziu.

Tigrul Matsu fu luat din templu şi închis într-o cuşcă trainică, apoi îi fu scos spinul din spate, care-i provocase paralizia aceea ce ne salvase nouă viaţa.

După câteva zile părăsirăm Gulbargha foarte bine dispuşi. Cel mai mare duşman al nostru era mort şi acum nu mai aveam a ne teme de atentate. Dar nu puteam prevedea atunci că umbra lui ne va urmări şi din mormânt – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 157

Hans Warren

I
O NOAPTE CU PERIPEŢII

— O FURTUNĂ GROZAVĂ SE DEZLĂNŢUI – începu doctorul Bertram. Numai la Tropice se poate vedea o astfel de ploaie, atâtea fulgere şi tunete aşa de asurzitoare. Până şi cei doi bivoli care trăgeau căruţa noastră ca vai de ea, fură turburaţi din liniştea lor obişnuită, apoi, când o repetiţie de fulgere sfâşie întunerecul şi tunetele bubuiră, o luară deodată la goană, aşa cum fac numai când sunt furioşi sau speriaţi.

Glasul vizitiului băştinaş se pierdu, înghiţit de ropotul ploii şi cei doi bivoli nu s-ar fi oprit din fuga lor, chiar dacă i-ar fi auzit vocea.

Noi aveam de furcă să ne ţinem bine ca să nu fim trântiţi jos. Nu era zău nici o plăcere să călătoreşti într-o căruţă din acelea fără arcuri, numai pentru că maşina noastră, de care ne folosisem din Gulbargah, zăcea cu roţile sfărâmate pe şosea, la câţiva kilometric îndărătul nostru. În primul moment căruţa aceea trasă de bivoli mi se păru ca trimisă din cer, căci nu ne restabilisem încă bine de pe urma catastrofei de cale ferată din Gulbargah, ca să putem face un marş mai lung pe jos.

Curând însă ne păru rău de hotărârea pe care o luasem de a merge la Haidarabad cu harabaua aceasta păcătoasă, căci ne scotea maţele, nu alta, în vreme ce scârţâitul roţilor ne asurzea.

Şi tocmai când începusem să ne împăcăm cu soarta, se stârni furtuna. Căruţa sălta şi se legăna ca o barcă pe valuri şi în timp ce mă încleştam din toate puterile, aşteptam din clipă în clipă să ne răsturnăm sau să ne izbim de vreun copac.

Din fericire, bivolii indieni nu o duc mult la un astfel de galop; revin curând la trap, apoi la mersul lor obişnuit. Aşa se întâmplă şi cu cele două animale ale noastre. Deodată, însă, cotiră brusc la stânga, coborâră o pantă scurtă, apoi se opriră. Ploaia răpăia acum atât de grozav pe coviltirul de pânză al căruţei, încât nu puteam auzi vorbele vizitiului, dar nu era greu de înţeles că indianul era tare înspăimântat; cu mâna arăta spre un gard înalt de nuiele, pe care-l văzurăm în faţa noastră, la lumina fulgerelor. Acolo trebuiau să locuiască oameni şi pe furtuna aceea grozavă duceam dorul după un acoperiş deasupra capului. Fără să ne fi înţeles între noi, atât eu cât şi Marian săririrăm peste sacii cu orez, cu care era încărcată căruţa şi trecurăm în faţă.

Când prietenul meu atinse însă pe vizitiu pe umăr, se-ntâmplă ceva foarte ciudat. Omul ţipă ca din gură de şarpe, apoi, cu o săritură disperată, încălecă pe spinarea bivolului din stânga, făcu câteva salturi şi în clipa următoare dispăru din faţa ochilor noştri.

La lumina fulgerelor mă uitai întâi la Marian, care şi el mă privea năuc. Trebuie să fi făcut şi eu o mutră cam caraghioasă, căci când se

potoliră tunetele, el îmi strigă, râzând.

— Robert, la fel se-ntâmplă şi cu mine. Nici eu nu ştiu ce să cred despre fuga asta a indianului. Hai să căutăm să ne adăpostim sub un acoperiş.

Bagajele ni le lăsaserăm în maşină, numai armele le luasem cu noi. Coborârăm din căruţă prin fund, căci cei doi bivoli erau atât de neliniştiţi, încât nu puteam cuteza să trecem pe lângă ei.

Îndată ce ieşirăm de sub coviltir, furăm udaţi până la piele, de ploaia care cădea cu nemiluita.

Pe întunerec ne îndreptarăm spre gardul de bârne şi ne pomenirăm tocmai în faţa porţii, care era închisă, însă; zadarnic căutarăm vreun clopot sau vreun ciocan cu care să putem atrage atenţia.

— Sărim gardul! hotărî Marian. O să ne scuzăm şi noi; pe o vreme ca asta nu poţi lăsa nici un câine afară.

În aceeaşi clipă simţii o crăpătură în gardul făcut din trunchiuri de copaci; mâna cu care dibuiam dădu de un zăvor, pe care îl putui trage fără multă greutate.

— Mariane, am găsit zăvorul! strigai.

Când căutai şi zăvorul de jos, mi se păru că aud de partea cealaltă a gardului, un zgomot ciudat. Nu dădui atenţiune faptului, spunându-mi că putea fi pricinuit de vânt.

Găsisem şi al doilea zăvor, pe care-l trăsei. Împinsei încetişor poarta grea şi iarăşi se auzi sunetul acela aproape de mine, de data asta mai lămurit.

Era un sunet care prevestea o primejdie şi vrui să închid repede poarta la loc, dar o putere nevăzută mi-o smulse din mână şi instinctiv sării în lături, trăgându-l după mine şi pe Marian, care se afla alături.

Cerul se lumină iarăşi de fulgere. Îl văzui pe Pongo făcând o săritură spre partea cealaltă şi mai văzui prin deschizătura porţii ivindu-se o făptură uriaşă, cenuşie şi nişte colţi lungi, albi.

Lumina fulgerului se stinse, dar elefantul enorm scoase acum un răcnet de mânie şi-l simţii zbughind-o pe lângă noi, îndreptându-se spre bieţii noştri bivoli.

Probabil că animalele adulmecaseră primejdia, căci încercau să o ia la fugă, dar în clipa următoare colosul îi ajunse. Se auziră pârâituri, hamurile se rupseră şi un bivol scoase un răget de moarte.

Fulgerele luminară iarăşi câmpia şi prin pânza de apă a ploii văzurăm un trup mare şi greu năpustindu-se spre noi. Era unul din bivolii, pe care furiosul elefant îl zvârlise în sus. Animalul greoi se prăbuşi la pământ în faţa noastră.

Celălalt bivol o luă la goană speriat de moarte, trăgând după dânsul căruţa. Dar elefantul îl şi ajunsese aproape şi în clipa următoare trebuia să fie alături de el, ca să-l azvârle ca şi pe cel dintâi.

— Repede înăuntru! strigă Marian. Dacă se-ntoarce suntem

pierduţi.

La asta nu mă gândisem, atât de surprins eram de ivirea neaşteptată a elefantului şi de atacul său asupra bivolilor.

Ne aflam, într-adevăr, în cea mai mare primejdie, căci de sigur că pahidermul se legase la-nceput de bivoli numai pentru că pe ei îi văzuse mai întâi. Dacă se-ntoarce acum, nimic nu ne putea apăra de furia lui.

Marian mă apucase de mânecă şi mă trase spre poartă. Acolo ne-ntâlnirăm cu Pongo, care trebuie să fi avut acelaşi gând cu noi. Când furăm în curte, Pongo închise repede poarta şi puse amândouă zăvoarele.

Ne găseam într-o situaţie foarte neplăcută. Afară, pe şoseaua unde ploaia cădea potop, se afla un elefant furios, care de fapt trebuia să stea în curtea unde ne aflam noi. Cel puţin dacă am fi putut vedea în jurul nostru, ne-ar fi fost mai uşor – dar furtuna se îndepărtase atât de mult în vremea asta, încât lumina fulgerelor nu mai ajungea până la noi.

Unde ne aflam oare? Groaza căruţaşului, care lăsase totul baltă şi o rupsese de fugă, era o dovadă îndestulătoare că locul acesta era temut. Prea departe nu puteam fi de Haidarabad.

Cine locuia aici? Probabil vreun indian bogat, care-i ţinea pe elefant ca paznic. Atunci ne puteam aştepta la o primire destul de proastă.

— Haide odată! făcu Marian, necăjit. Vrei s-aştepţi până se-ntoarce elefantul şi sparge poarta?

Sării repede lângă el. Avea dreptate prietenul meu.

Ploaia mai încetase, de asemenea şi furtuna. Pe când înaintam acum cu băgare de seamă observai că pământul era neted şi probabil presărat cu nisip.

La dreapta văzurăm o lumină palidă pe cer şi Marian zise îndată:

— Astea trebuie să fie luminile din Haidarabad. În timpul furtunii probabil că a fost întrerupt curentul, altminteri ar fi trebuit să vedem luminile încă înainte. Aha, ăsta pare să fie un vechi castel! Vom fi la adăpost într-însul.

La vreo sută de metri depărtare se aprinseseră lumini, la ferestrele unei clădiri mari.

Iuţirăm paşii. Vântul, care acum luase locul furtunii, mâna norii spre miazăzi şi curând luna îşi aruncă iarăşi lumina pală pe pământ. Atunci văzurăm că ne aflam într-o arenă întinsă, cum îşi construiesc prinţii de prin partea locului pentru organizarea luptelor cu animale.

La dreapta noastră era tribună înaltă, de unde prinţii şi oaspeţii lor priveau spectacolul; la stânga erau clădiri lungi şi scunde – probabil grajdurile, unde erau ţinute animalele de luptă. Din unul din aceste grajduri trebuie să fi ieşit şi elefantul.

Străbătuserăm jumătate din arenă, când ne oprirăm locului, speriaţi. Poarta dindărătul nostru bubui sub o izbitură puternică şi după o clipă răsună mugetul furios al elefantului. Asta însemna că sfâşiase bivolii şi acum vroia să se înapoieze în grajdul său.

— Repede la grajduri! strigă Marian. Pe tribunele astea nu ne putem urca. Dar repede, pahidermul furios nu trebuia să ne vadă.

Cu paşi mari străbăturăm arena, dar nu făcusem încă jumătate de drum, că poarta grea trosni iarăşi sub o nouă izbitură a elefantului înfuriat şi auzirăm cum se spărgeau şi zăvoarele groase.

Făcurăm sărituri şi mai mari, dar tot mai aveam zece metri până la grajduri, când poarta zbură în ţăndări sub izbiturile elefantului.

Abia intrase în curte, că scoase un răget de furie. Zărise făpturile noastre albe în lumina razelor lunii.

Cu spaimă băgarăm de seamă acum că şi grajdurile erau prea înalte ca să ne putem sălta repede pe ele. Şi viaţa noastră atârna acum de fiecare clipă de întârziere.

— Colo… înăuntru! strigă Marian şi arătă spre o uşă largă a grajdului, ce stătea deschisă. Pe acolo vom găsi mai curând prilej să ne căţărăm sus.

Nu încăpea să stăm la gânduri. Intrarăm repede pe uşa deschisă, nu mai avurăm însă timp s-o încuiem în urma noastră.

Când ne văzu dispărând atât de repede, elefantul scoase iarăşi un răget de furie, dar la lumina lămpii aprinse de Marian, văzurăm cu spaimă că… ne aflam chiar în grajdul elefantului de care ne temeam.

Grinzile groase de stejar care închiseseră boxa, erau zvârlite în lături şi făcute ţăndări în mare parte. Pahidermul trebuie deci să fi căpătat un acces de furie şi în starea în care se afla acum, era cel mai primejdios animal din câţi există.

Cu iuţeala fulgerului îmi trecură prin minte gândurile acestea, apoi îl şi urmat pe Marian şi pe Pongo, care se căţărau pe o bârnă groasă, ce susţinea acoperişul.

La o înălţime de vreo cinci sute metri porneau din stâlpul acesta bârnele groase pe care se sprijineau lanţurile care susţineau lespezile de piatră ale acoperişului.

Din fericire, bârnele acestea urcau spre capătul din faţă al grajdului, unde depărtarea lor pe pământul era de vreo şapte metri. Şi asta fu salvarea noastră, căci, pe când ne grăbeam să ajungem la capătul bârnei, elefantul dădu buzna în grajd şi trebuie să mărturisesc că mă îngrozii văzând cât era de mare.

Era înalt de cel puţin trei metri şi dacă ridica trompa atingea la sigur şase metri.

Spre norocul nostru nu ne zări îndată, ci întâi dădu buzna în ţarcul lui, unde răvăşi cu furie paiele. În vremea asta noi ne târam ca nişte şopârle pe bârnă şi ajunserăm la punctul cel mai înalt.

Aici ne ridicarăm în picioare, căci, din fericire, lanţurile care susţineau lespezile de piatră erau atât de înalte, încât mai rămânea încă loc pentru trupurile noastre.

Puţintel tot trebuiră să ridicăm lespezile de piatră, dar asta merse uşor. Bârnele lungi se aflau la vreun metru una de alta. Puturăm sprijini mâinile şi picioarele de bârnele alăturate, astfel că stăteam bine sub lespezile de piatră.

Prin mişcările noastre atraserăm atenţia elefantului. Mârâind, dădu buzna din ţarcul lui şi mă speriai văzând privirea sălbatecă din ochii săi.

Îşi înălţă imediat trompa şi aproape că ne atinse cu vârful ei.

Se părea că-l supără lumina lămpilor noastre, pe care le aprinserăm acum. Era destulă lumină şi în grajd, deoarece lumina cădea prin ferestrele zăbrelite.

Mai încercă de câteva ori să ne ajungă cu trompa şi, deşi se săltă puţin, mai lipseau câţiva centimetri ca să ne atingă. Dar poate că tot ar fi izbutit, dacă s-ar fi ridicat puţin pe picioarele dinapoi. Şi ţinând seamă de inteligenţa acestor animale, ne puteam aştepta şi la asta.

Pahidermul tocmai făcea o nouă încercare. De data aceasta şi-l alesese pe Pongo al nostru… Măsură depărtarea, apoi se săltă dintr-o dată. Mă speriai grozav, căci se părea că va izbuti.

Dar uriaşul negru veghea. Îşi dăduse îndată seamă de primejdie, zvârli în jos cuţitul de rechini şi elefantul se dădu înapoi cu un răcnet de furie şi durere.

Cuţitul ascuţit îi făcuse o rană adâncă la trompă. Câteva clipe pahidermul stătu ca încremenit, apoi se-ntoarse deodată şi alergă la stâlpul ce sprijinea tavanul. Începu să-l zguduie cu turbarea, căutând să-l răstoarne. Probabil că vroia numai să-şi potolească furia, căci nu-mi închipuiam să fie atât de inteligent încât să ştie că, odată cu răsturnarea stâlpului, se va prăbuşi şi refugiul nostru. Dar cu toată puterea lui n-ar fi putut culca la pământ stâlpul gros. Acum, însă, făcui întâmplător o constatare, din care înţelesei dintr-odată toată seriozitatea situaţiei noastre.

Un praf fin, care se stârnise brusc, mă făcea să strănut; cu camarazii mei se petrecea acelaşi lucru şi imediat îmi îndreptai lumina lămpii pe bârna din faţa mea. Atunci văzui că aceasta avea mii de găurele, din care se scurgea o tărâţe fină de lemn.

Care vă să zică, toată construcţia de lemn a grajdului trebuia să fie subminată de carii, aşa că era cu putinţă ca elefantul să doboare stâlpul slăbit.

Şi Marian îşi dăduse seamă de primejdia acestei descoperiri.

— Trebuie să ne urcăm pe acoperiş! zise el. Să ridicăm repede lespezile de piatră! Numai pe marginea zidului din afară suntem în deplină siguranţă.

O a doua izbitură a pahidermului în stâlpul de sprijin ne îndemnă să ne grăbim cât mai mult, căci de data asta trosnise nu numai stâlpul din mijloc şi-şi bârnele pe care stăteam noi. În acelaşi timp ieşiră din găurile lemnului nori întregi de praf, care ne stârneau tusea şi strănutul.

Din fericire, lespezile de piatră erau lesne de îndepărtat, dacă ne opinteam cu spatele în ele. Căzură cu zgomot jos în arenă, în vreme ce noi săltarăm repede pe acoperiş prin găurile ce se iviseră.

Era şi timpul. Elefantul furios izbi a treia oară stâlpul susţinător şi de data asta se auziră lemnele pârâind. Partea acoperişului unde ne aflam se aplecă. Câteva lespezi de piatră alunecară în jos lângă noi, apoi, cu un zgomot asurzitor se prăbuşiră jumătate din bârnele acoperişului jos în grajd şi printre ele era şi aceea pe care ne aflaserăm noi acum câteva clipe înainte.

Noi, însă, stăteam acum bine pe marginea lată a zidului, acoperindu-ne faţa cu mâinile ca să ne apărăm de praf.

Elefantul furios alerga printre dărâmături. Auzirăm lămurit cum lua bârnele una câte una şi le azvârlea în lături. Ne căuta pe noi şi furia sa părea că sporise.

În cele din urmă ieşi afară. Larma ce se stârnise atrăsese oameni acolo. De partea cealaltă a arenei se deschisese o uşiţă, sclipiră lumini de torţe, se auziră glasuri, apoi apărură în arenă câţiva indieni.

II
PITICUL GARHA

OAMENII SE APROPIAU LINIŞTIŢI, crezând, se vede, că furtuna făcuse oarecare ravagii. Dar mirarea lor nu fu mică, atunci când elefantul se năpusti deodată spre ei, ca o vijelie, scoţând răgete de furie.

Răcnind de spaimă ei se dădură înapoi, dar pahidermul turbat îi şi ajunsese. Înhăţă pe unul din ei, nenorocitul scoase un urlet înfiorător, apoi zbură în aer, căzu cu o bufnitură la pământ şi elefantul începu să-l calce în picioare.

— Sărmanul! făcu Marian. Cât de lesne ni s-ar fi putut întâmpla şi nouă la fel! Sunt curios să văd ce vor întreprinde ei acum.

Îndărătul gardului glasurile deveniră tot mai agitate, lumina tot mai mare, apoi un glas poruncitor potoli toată larma.

Se făcu îndată linişte, vocea strigă câteva cuvinte, apoi uşiţa fu iarăşi deschisă. Elefantul dădu îndată buzna într-acolo. Părea tulburat şi speriat.

În uşă se ivi o micuţă făptură omenească. Era un pitic, care păşi liniştit spre pahidermul grozav. N-avea nici o armă în mână; dar când întinse spre elefant braţul drept şi strigă, cu glas piţigăiat, câteva

cuvinte, colosul se-ntoarse imediat, supus şi porni repede înapoi spre grajdul năruit. Fără să ne mai bage în seamă pe noi, trecu cu băgare de seamă peste dărâmături şi intră în ţarcul său.

Piticul îl urmă. Făcea o impresie oribilă, căci pe lângă că era pipernicită şi cu o cocoaşe în spate şi una în faţă, capul său avea de două ori mărimea unui cap de om.

Se opri înaintea grajdului şi privi spre acoperiş. Văzându-ne, clătină mirat capu-i enorm, apoi strigă câteva cuvinte îndărătul său.

Un indian înalt, în veşminte bogate albe, intră acum în arenă, urmat de alţi indieni, care păreau servitori, căci se ţinură la distanţă respectuoasă.

Piticul strigă primului indian câteva cuvinte şi arătă spre noi. Omul în veşminte bogate se opri locului mirat, apoi întrebă într-o englezească fără cusur:

— Domnilor dar ce s-a întâmpla?

Ca şi cu glasul său ar fi întărâtat iarăşi pe elefant, acesta scoase un răget furios şi în clipa următoare se năpusti afară pe poartă, asupra indianului.

Atunci, însă, piticul, i se aruncă înainte, din coastă. Îşi repezi braţul şi colosul furios se dădu îndată înapoi. Iar când mai strigă şi câteva cuvinte, pahidermul dispăru îndărăt în grajd.

Indianul, pe care-l ţineam drept un prinţ şi stăpânul castelului şi al arenei, o luase la fugă când elefantul se năpustise asupra lui. Acum părea că-i este ruşine de această slăbiciune, căci cu paşi hotărâţi merse la pitic, îi spuse câteva cuvinte, apoi, cu un baston aurit pe care-l avea în mână, îl lovi puternic în spate.

Piticul se aplecă până la pământ; când păşi însă îndărătul stăpânului său, văzui o sclipire de duşmănie în ochii lui. Indianul se-ntoarse iarăşi spre noi şi repetă întrebarea.

Marian povesti pe scurt ce ni se întâmplase şi pomeni că fuseserăm recomandaţi şefului poliţiei James Wood.

— Vă rog, domnilor, daţi-vă jos! zise atunci indianul. Puteţi fi fără teamă, căci Singha e blând ca un mieluşel câtă vreme piticul Garha e cu noi. El stăpâneşte animalele mele.

La o poruncă a indianului doi servitori veniră în fugă cu o scară de bambu şi o sprijiniră de zid.

Când furăm jos ne apropiarăm de indian, care făcu o plecăciune politicoasă şi zise:

— Eu sunt prinţul Ramga. Mă bucur că am prilejul să fac cunoştinţa domnilor Farrow, Bertram şi a credinciosului lor Pongo. Din relatările gazetelor cunosc faptele dv. vitejeşti şi zărindu-l pe Pongo al dv. nu era greu să ghicesc cine sunteţi. Vă rog să primiţi a fi oaspeţii mei. Am aflat astăzi, întâmplător, că şeful poliţiei, Wood, a fost nevoit să plece pe neaşteptate pentru câteva zile. Aş fi foarte

bucuros să vă pot avea ca oaspeţi până la înapoierea lui.

— Ah, Wood e plecat! Asta e foarte neplăcut – zise Marian – în cazul acesta, primesc cu plăcere invitaţia dv., Alteţă.

Prinţul Ramga ne întinse mâna cu amabilitate. Dar la lumina lunii văzurăm pe chipul său o trăsătură care era în acelaşi timp batjocoritor şi primejdioasă. Totuşi se putea să mă şi înşel.

După ce trecurăm prin portiţa îngustă, ne pomenirăm într-o curte mare, pe a cărei latură de miazănoapte se înălţa un castel uriaş din marmoră albă.

De-a lungul scării largi, tot de marmoră, care ducea în palat, stăteau înşiruiţi indieni uniformaţi. Când păşirăm în sala uriaşă, prinţul ne ură bun-venit în casa lui şi făcu asta într-o formă atât de elegantă, încât vedeai îndată că-şi însuşise cultura europeană.

Un servitor cât un munte ne conduse în odăile noastre. Nu se dădură trei camere alăturate, despărţite între ele prin uşi acoperite cu perdele.

Abia intrarăm, că ni se aduseră lighene cu apă uşor parfumată, precum şi veşmintele albe indiene, din cea mai fină mătase.

Un servitor în veşminte mai bogate, care era, probabil, intendentul, veni să ne poftească la masă. Pongo îşi arătă dorinţa să rămână în odaie şi în vreme ce noi urmam pe servitor prin coridorul lung, văzurăm că i se şi aducea mâncare camaradului nostru.

Cina o luarăm într-o sală mare, luxos mobilată, care avea un ungher europenesc. Afară de prinţ mai erau la masă fiul său Masu – un tânăr de vreo douăzeci de ani – şi un indian mai în vârstă, Kistna, care ne fu prezentat drept profesorul lui Masu.

Prinţul Ramga se dovedi a fi un bărbat foarte cult, care ştia să discute despre toate. Marian aduse vorba despre piticul Garha.

— Alteţă, cum e cu putinţă să aibă o putere atât de mare asupra elefantului aceluia uriaş? întrebă el. După cât ştiu eu, un elefant furios nu ascultă nici de îmblânzitorul său.

— Garha are mijloace cu totul misterioasă, prin care potoleşte fiara cea mai furioasă. E foarte viclean – cum se-ntâmplă adesea cu oameni schilozi ca el – şi prin mijloacele sale şi-a dobândit o mare putere. Într-o bună zi s-a ivit în arena mea, tocmai pe când prezentam guvernatorului din Haidarabad o luptă între doi tigri. Cu prilejul acesta se-ntâmplă că un tigru sări spre loja noastră. L-ar fi înhăţat pe guvernator, dacă nu se ivea Garha lângă el şi când întinse numai mâna, tigrul sări jos, speriat. De atunci l-am luat în slujba mea.

— Interesant! făcu Marian. Se vede că le stropeşte în faţă animalelor vreo otravă, care le îndeamnă s-o ia la fugă. Ţin mult şi-l cunosc mai de aproape pe Garha. Vorbeşte englezeşte?

— Foarte bine chiar. Nu ştiu nimic despre trecutul său. Îl ţiu ca pe un fel de bufon, căci stăpâneşte şi arta fachirilor, apoi mai e şi

îmblânzitor de şerpi. Dacă doriţi, pot organiza o reprezentaţie cu cobrele sale.

Încuviinţarăm şi prinţul sună dintr-un clopot de argint, chemându-l pe intendent, cu care vorbi ceva într-o limbă necunoscută nouă.

Intendentul ne aruncă o privire pe furiş şi mi se păru că avea un zâmbet batjocoritor în jurul gurii.

Nu trecu mult şi apăru piticul Garha. Era însoţit de câţiva servitori care ducea coşuri mari, obişnuitele coşuri rotunde în care scamatorii indieni îşi ţin şerpii lor veninoşi.

În lumina orbitoare din sală, piticul arăta într-adevăr înfiorător, cu capul său peste măsură de mare, nasul enorm de lung, gura largă. Numai privirea din ochii săi mari, negri, avea ceva liniştitor, căci trăda multă inteligenţă şi în acelaşi timp o expresie de parcă ar avea simpatie pentru noi.

Îmi trecu fulgerător prin minte că intendentul îi dăduse însărcinarea să-şi îndemne şerpii să ne muşte şi că lui îi era milă de noi.

Se apropiă de coşuri şi deschise capacele. Imediat se ridică din fiecare coş câte o cobră neagră. Şerpii păreau întărâtaţi şi când piticul veni lângă unul mai mare ca toţi, reptile îşi îndoi capul pe spate, şuierând dovadă că era gata să muşte.

Garha se apropiă însă nepăsător de şarpe, întinse mâna dreaptă şi cobra aplecă imediat capul. Puterea misterioasă a piticului se arăta deci şi faţă de şerpi.

Dintr-o apucătură Garha înhăţă cobra sub ceafă, o scoase afară din coş şi se apropiă de masă cu grozava reptilă.

Garha se opri în faţa noastră, întinse cobra spre noi, apoi strânse mâna. Şarpele îşi desfăcu botul şi uriaşii colţi primejdioşi sclipiră, iar de-a lungul dinţilor picura chiar veninul grozav. Glandele de otravă ale şarpelui trebuiau, aşa dar să fie pline.

Piticul ne zâmbi, apoi se dădu îndărăt şi aşeză reptile jos pe pământ, lângă coşul ei.

Prinţul Ramga scoase o exclamaţie de necaz şi se încruntă. Când văzu însă privirile noastre mirate, zise:

— Garha trebuia să vă arate o scamatorie cu totul deosebită cu şarpele acesta. Îl voi întreba de ce n-a făcut-o.

Cu ton aspru se adresă piticului, care răspunse liniştit şi scoase din coşuri şi ceilalţi şerpi, aşezându-i pe covorul gros.

— Astăzi şerpii sunt prea întărâtaţi – zise după aceea prinţul – Garha e de părere că furtuna e de vină. O să vă arate cu alt prilej scamatoria aceasta.

Piticul începu să fluiere o melodie ciudată, ascuţită şi pătrunzătoare şi imediat şerpii porniră să se legene şi să se încolăcească în tactul cântecului.

Deodată prinţul făcu un semn nerăbdător cu mâna şi Garha îşi vârî şerpii în coşuri, apoi se făcu nevăzut, după ce ne zâmbi şi se înclină.

Prinţul stătu câteva clipe pe gânduri; surâse deodată şi zise repede:

— Domnilor, mâine vă voi arăta un spectacol rar, cum nu cred să mai fi avut prilejul să fi văzut vreodată. Pe elefantul meu Singha îl cunoaşteţi; colosul acesta e cât se poate de primejdios şi pe bună dreptate şi-a dobândit porecla de „Aducătorul de moarte”, căci a scăpat în câteva rânduri din ţarcul său şi a sfâşiat câţiva oameni şi multe animale. Astăzi am căpătat, de la un cunoscut, în dar un tigru, un exemplar neobişnuit de mare. Mâine voi organiza o luptă între Singha şi tigrul acesta.

Lucrul acesta mă interesa, pentru că nu văzusem încă o luptă între elefant şi tigru, auzisem numai de aşa ceva şi eram recunoscător prinţului că ne dădea acum prilejul.

Ca să-mi răscumpăr faţă de dânsul vina de a-l fi bănuit o clipă că purta gânduri rele împotriva noastră, vrui să-l previn a se păzi de pitic, care-i aruncase o privire atât de duşmănoasă, când îl lovise cu bastonul, în arenă.

— Alteţă, aş vrea să fac o observaţie asupra piticului Garha – începui, dar îmi rupsei repede vorba, când Marian mă călcă pe picior, pe sub masă.

Înainte ca să mă pot uita mirat la dânsul, prietenul meu luă cuvântul:

— Da, Alteţă, camaradul Bertram are dreptate. E într-adevăr de necrezut că mijloacele de înfricoşare ale lui Garha au efect şi împotriva şerpilor care au încă colţii lor veninoşi. Afară de asta cobrele mi s-au părut de la început foarte întărâtate şi de sigur că pricina o fi furtuna. Ar fi interesant de cercetat viaţa acestui pitic.

— Din păcate nu e cu putinţă – spuse Ramga – am încercat şi eu, am iscodit pretutindeni, dar nimeni nu l-a cunoscut înainte de a se ivi la mine.

— Păcat! făcu Marian. Dar poate că tot izbutesc să scot ceva de la el, căci pare să fie bun la inimă, după cum am văzut din ochii săi.

Kistna, educatorul tânărului prinţ, care nu scosese o vorbă până atunci, râse cam ascuţit şi când îl privirăm miraţi, spuse:

— Chiar atât de bun la inimă nu e piticul ăsta, domnilor. Acum câtva timp un servitor al prinţului l-a insultat şi după câteva zile omul a înnebunit şi şi-a dat sufletul. Numai Garha poate fi vinovat de această îmbolnăvire neaşteptată, deşi nu s-a putut dovedi nimic împotriva lui. Dar toţi din castel sunt încredinţaţi că Garha s-a răzbunat pentru insultă.

— Asta aruncă o lumină ciudată asupra lui Garha – zise Marian, îngândurat – dar dovedeşte şi că omul are mândria lui şi nu se lasă insultat fără să se răzbune. Deşi, poate, felul lui de răzbunare nu se

potriveşte cu noţiunile noastre civilizate.

Marian se prefăcu obosit şi imediat prinţul se ridică de la masă. Ne mai aminti odată că lupta dintre elefant şi tigru va avea loc dis de dimineaţă, apoi ne ură noapte bună şi ne însoţi până la odăile noastre.

III
SINGHA, „ADUCĂTORUL DE MOARTE”

SPRE PĂREREA NOASTRA DE RĂU, camerele n-aveau uşi spre coridor, ci numai perdele groase de mătase. Era neplăcut, căci oricine putea intra la noi, aşa că nu puteam dormi liniştiţi.

Pongo nu se culcase încă.

— *Massers,* nu bine aici, indian priveşte rău – zise el.

— Ai băgat şi tu de seamă asta, Pongo? făcui eu, impresionat. Eu m-am cam lăsat înşelat de purtarea prinţului, în cele din urmă.

— Şi de aceea ai vrut să-l previi împotriva piticului – interveni Marian – te-am călcat pe picior ca să-ţi ţii gura. Prinţul nu trebuia să ştie că am băgat de seamă ceva. În primul rând, însă, am vrut să-l ocrotesc pe pitic, căci cred că Ramga i-a poruncit, prin intendent, să îndemne cobra cea mare să ne muşte. Dar piticul n-a făcut-o, dintr-un motiv oarecare: pare să aibă gânduri bune faţă de noi, după cum am ghicit din privirile sale.

— Care va să zică crezi că am dat aici iarăşi de un duşman căruia nu i-am făcut nimic, dar care totuşi, ne vrea răul? întrebai.

— Da, Robert, aşa cred – răspunse prietenul meu – din pricina numeroaselor servicii pe care le-am făcut englezilor, ne-am creat duşmani înverşunaţi printre indieni. Mâine va trebui să căutăm s-o ştergem din palat, căci aici viaţa ne este în primejdie.

— Atenţiune, *Massers!* şopti Pongo. Vine om.

Era de mirare cum auzise Pongo apropierea cuiva, căci deşi ciulirăm urechile, nu puturăm prinde nici cel mai uşor zgomot. Şi totuşi, perdeaua se dădu deodată în lături şi înăuntru se furişă repede… Garha, piticul, care se înclină în faţa noastră.

Zâmbind, Marian se apropiă de el şi-i întinse mâna, pe care Garha o strânse, stingherit, apoi zise în şoaptă:

— Domnilor, am venit să vă previn. Prinţul Ramga vrea să vă omoare. Intendentul, mi-a spus că porunca lui e de a face ca şarpele cel mare să vă muşte. I-am răspuns că din pricina furtunii reptile n-a vrut să asculte, dar nu ştiu dacă crede. Fiţi cu ochii-n patru, domnilor şi părăsiţi repede palatul!

— Îţi mulţumesc Garha – zise Marian prietenos – am bănuit noi că ne aflăm în mare primejdie aici. Mâine după lupta cu animale, pe care vrea să ne-o prezinte prinţul, vom părăsi îndată palatal.

— O luptă cu animale? întrebă piticul, încordat. Asta e primejdios

pentru dv. Ce fel de animale vor lupta?

— Elefantul Singha cu un tigru – răspunse Marian.

— Ah, e vorba de tigrul acela pe care i l-a trimis de curând prinţului un cunoscut – spuse Garha, pe gânduri – e un animal uriaş. Ce-o fi având de gând prinţul? Cu siguranţă că plănuieşte ceva împotriva dv. Dar o să bag eu de seamă şi n-ar strica să vegheaţi şi dv., domnilor.

— Îţi mulţumesc din inimă – spuse Marian, prietenos – ţiu, însă, să te previn şi pe d-ta, căci se pare că prinţul ştie că ai prins pică pe el fiindcă te-a lovit în arenă. Kistna ne-a povestit despre servitorul care te-a insultat şi care a înnebunit şi-a murit apoi.

Chipul piticului se schimonosi fioros; era numai ură într-însul. În clipa aceasta îmi dădui seamă că zilele prinţului Ramga erau numărate.

— Da – scrâşni Garha – m-a bătut… şi asta o va plăti scump. Poate că nici n-o să mai daţi ochi cu primejdia, domnilor… noaptea e lungă.

Se înclină scurt, pe urmă dispăru din odaie, înainte ca să-l putem opri.

— De fapt îmi pare rău de prinţ – murmurai eu – căci nu ştim sigur dacă are gânduri atât de rele faţă de noi. Se poate ca intendentul să fi dat porunca aceea aşa, de la el – dacă a dat-o. N-ar fi totuşi mai bine să-l prevenim pe Ramga?

— Obiecţiunile tale sunt drepte numai într-o anumită privinţă – zise Marian – trebuie să suspectăm pe fiecare om, aşa dar şi pe pitic. Dar inima îmi spune că el e cinstit faţă de noi şi cred că şi tu eşti de aceeaşi părere. Aşa dar, să nu ne amestecăm în chestia dintre prinţ şi pitic, ci să ţinem seamă de prevenirea lui Garha. Înainte de toate trebuie să veghem cu schimbul în noaptea asta.

— Cred şi eu! Ar fi trebuit să-l luăm pe Maha în maşină cu noi, în loc să-l trimitem cu trenul.

— Eu cred că e mai bine că nu l-am luat – zise Marian – căci altminteri s-ar fi putut să-l sfâşie Singha.

Din prevedere rămaseră cu toţii într-o cameră şi vegheărăm ca de obicei, fiecare câte două ceasuri. Dar nu se-ntâmplă nimic şi nici o mişcare în castel nu ne dovedea că piticul s-ar fi răzbunat.

Când miji de ziuă îi trezii pe camarazi. Hainele ni se uscaseră şi cu multă mulţumire îmi petrecui brâul cu arme în jurul mijlocului.

Tocmai eram gata îmbrăcaţi, când intendentul ne pofti în sufragerie. Acolo ne şi aştepta prinţul. El ne salută cu multă amabilitate, apoi ne rugă să mâncăm repede, căci se şi începuseră pregătirile pentru reprezentaţie.

Ieşind din încăpere, îl găsirăm pe Pongo în coridor. Camaradul nostru se înclină scurt înaintea prinţului, care răspunse foarte politicos.

Străbăturăm curtea întinsă ca să ajungem la arenă; zadarnic îl căutai cu privirea pe Garha, piticul, care făgăduise să ne ocrotească. Oare să fi fost omorât el, încercând să-l ucidă pe prinţ?

Fui smuls din gândurile mele de deschiderea unei uşiţe, îndărătul căreia ducea o scară îngustă spre tribună. Ni se dădură locuri de cinste, la marginea tribunei, de care atârna un covor minunat.

Prinţul, fiul său şi Kistna, se aşezară alături de noi. Îndărătul nostru stătea Pongo, intendentul şi alţi câţiva indieni – probabil şi ei oaspeţi ai prinţului – care ne salutară prin plecăciuni.

Fără să atrag atenţia îmi pregătii pistoalele; acum trebuia să se-ntâmple ceva care cerea să fim gata pentru orice eventualitate.

Chipul prinţului era încordat şi un zâmbet triumfător flutură pe buzele sale. Apoi ridică mâna şi strigă ceva, scurt.

Pe acoperişul grajdului de peste drum se ridicară în picioare doi indieni şi cu nişte beţe lungi deschiseră, de sus, uşa grea. Era grajdul alăturat aceluia în care avusesem de furcă în ajun cu elefantul.

Scoţând urlete furioase, Singha ţâşni din grajd năpustindu-se în arenă. Se opri brusc în mijlocul acesteia, privi sălbatec în juru-i şi ne zări… Atunci răgi iarăşi şi goni spre tribună, cu gândul, de sigur, să ne tragă jos de acolo.

Dar asta n-ar fi fost cu putinţă, căci parapetul era la vreo opt metri de pământ. Elefantul păru să-şi dea seamă de aceasta, se opri sub noi, ridică trompa şi, după ce ne suflă în faţă, se răsuci cu o repeziciune de care nu l-ai fi crezut în stare.

Îndărătul lui se auzise un sunet, primejdios chiar pentru un elefant. Era mârâitul întărâtat al unui tigru. Fiara uriaşă ieşise din alt grajd.

O singură dată mai văzusem un exemplar atât de uriaş şi-l recunoscui imediat după cicatricea pe care o avea pe faţă. Era Matsu, tigrul pe care-l cunoscusem în vechiul templu din Gulbargah.

Mă uitai la Marian, care făcea o mutră îngândurată – apoi la prinţ, care-mi zâmbi.

— Probabil că vă surprinde că Matsu se află aici, domnilor? zise el. Cunosc păţania ce aţi avut-o cu el în Gulbargah. Prietenul meu mi l-a înapoiat; înainte vreme era al meu, l-am împrumutat numai. Ah, uite că începe! Singha e furios de tot astăzi.

Uriaşul elefant se năpustise asupra tigrului, cu trompa încolăcită, ca să se ferească de labele şi botul fiarei duşmane.

Matsu stătea liniştit, privind ţintă la pahiderm. Când Singha fu aproape de tot de el, atingându-l aproape cu colţii săi de fildeş, tigrul pufăi sălbatec şi se aruncă în lături, lovind în acelaşi timp cu laba în capul elefantului.

Acesta se alese cu o rană mare la trompă şi, scoţând un răget de furie, se răsuci şi se năpusti asupra lui Matsu, care însă se feri iarăşi de colţii primejdioşi. De data asta elefantul izbi fulgerător cu trompa şi

răni chiar grav pe tigru.

Matsu răgi de durere, se rostogoli câţiva metri în nisip şi, înainte de a se putea ridica, Singha îl ajunse din nou. Izbi de câteva ori cu trompa în tigrul furios, apoi scoase un sunet de trompetă şi se dădu repede înapoi.

Matsu, despre care şi credeam că era învins, înhăţase vârful sensibil al trompei şi-şi înfipse ghearele adânc în carne.

Singha îl târa după sine, de-a-ndărătelea, vrând să se elibereze din ghearele duşmanului, dar Matsu nu dădea drumul.

Spectacolul era atât de aţâţător încât uitai cu totul de primejdia în care pluteam. Dar privind întâmplător la prinţ, văzui că făcea o mutră dezamăgită, întunecată – probabil că-i displăcea întorsătura pe care o luase lupta.

Deodată Matsu dădu drumul pradei sale şi Singha se năpusti iar asupra lui. Tigrul însă făcu o săritură în aer şi în clipa următoare atârna de trompa pahidermului, în care îşi înfipsese adânc colţii grozavi.

Dar se părea că elefantul era un luptător oţelit. Câteva clipe rămase nemişcat, apoi se năpusti spre tribună, răgind înăbuşit. Avea de gând să-l ameţească pe tigru prin puterea izbiturii, pentru ca apoi să-l calce în picioare.

Dar Matsu băgă de seamă îndată primejdia. Sări jos cu iuţeala fulgerului, se feri din calea pahidermului şi după o clipă stătea atârnat de urechea dreaptă a acestuia, cu ghearele labei stângi înfipte adânc în ceafa elefantului.

Acesta răgi iar, apoi se repezi în peretele de scânduri al tribunei, încât toată construcţia se cutremură. Era chiar sub noi şi ne aplecarăm, ca să vedem spectacolul de aproape.

Matsu îşi dăduse drumul la pământ când văzuse manevra duşmanului său, care când vru acum să se strecoare printre picioarele colosului, căpătă o lovitură de trompă care-l zvârli cât colo.

Dar lovitura nu fusese prea puternică, pentru că, atunci când Singha se luă după el, Matsu i se atârna iarăşi de trompă, pe care începu s-o sfâşie cu colţii şi ghearele.

Deodată Singha căzu în genunchi şi-şi vârî capul în nisip. Matsu se văzu silit să dea drumul, altminteri ar fi fost zdrobit. Acum izbuti, însă, să sară în ceafa elefantului. Când îşi înfipse colţii puternici, crezui că sosise sfârşitul pahidermului.

Şi, într-adevăr, Singha se rostogoli în lături, răgind înfiorător. Dar peste o clipă era iarăşi pe picioare şi se răsuci fulgerător.

Matsu făcu o săritură, vrând să se salte iar în ceafa duşmanului, se izbi însă de colţii acestuia. Cu o lovitură de trompă fu zvârlit în nisip. Încercă să se ridice, dar Singha se şi afla deasupra lui şi-l mai lovi odată.

Eram atât de interesat de cele ce se desfăşurau sub ochii mei, încât nici nu-mi atrase luarea-aminte faptul că prinţul nostru, bătu din palme şi strigă câteva cuvinte. Pricepui numai „Singha” şi crezui că sunt cuvinte de laudă pentru vajnicul luptător.

De asemenea, nu dădui atenţie faptului că prinţul şi însoţitorii săi săriră în picioare; era explicabil, căci lupta dintre cei doi coloşi atinsese punctul culminant. Singha îl va zdrobi acum pe tigru, până nu va mai rămâne nimic dintr-însul.

Sub a doua lovitură Matsu rămase ameţit, dar în loc să-l calce în picioare Singha îl înhăţă deodată şi-l ridică în trompă, apoi se repezi spre tribună. Şi tocmai când tigrul începuse să dea semne de viaţă, elefantul se opri sub noi, ridică trupul potrivnicului său deasupra capului şi… îl zvârli cu toată puterea în noi.

— Suntem pierduţi! îmi trecu prin minte, cu iuţeala fulgerului.

Înainte ca să ne putem ridica, trupul tigrului se izbi de marginea tribunei… şi în clipa următoare ne aşteptam să fim sfâşiaţi.

Atunci se strecură, însă, între noi o mână micuţă pe un braţ subţirel. Matsu pufăi îngrozit şi cu o săritură disperată se zvârli îndărăt în arenă.

Singha, care mai stătea dedesubtul nostru, mârâi înfricoşat şi o luă la goană înapoi. Cei doi luptători înverşunaţi păreau să fi uitat cu totul de ura dintre ei, căci goneau acum spre grajdurile lor, în care dispărură.

Uimit îmi rotii privirea şi-l văzui pe piticul Garha îndărătul nostru şi zâmbindu-ne. Fusese, deci, la postul său şi în ultima clipă ne salvase de la o moarte grozavă.

Prinţul şi ceilalţi indieni stăteau la oarecare depărtare; ştiuseră, fireşte, despre atentatul acesta şi se puseseră la adăpost îndată ce Ramga dăduse poruncă elefantului.

Prinţul aţinti asupra piticului o privire plină de furie, dar se sili să-şi ia o mutră amabilă, se apropiă de noi şi zise:

— Mulţumesc Atotputernicului că v-a ocrotit la timp! Eram înspăimântat la culme când am văzut în ce primejdie vă aflaţi.

— Pe lângă Atotputernic mai trebuie să mulţumim şi lui Garha – zise Marian şi întinse piticului mâna.

Stârpitura făcu o mutră stingheră, apoi şopti câteva cuvinte prietenului meu. Acesta rămase o clipă înmărmurit, după care mai strânse odată mâna omuleţului.

Mă apropiai şi eu de Garha şi, imitându-l pe prietenul meu, îi strânsei călduros mâna. Simţii atunci un obiect micuţ de metal în mâna mea şi în acelaşi timp piticul îmi şopti:

— Asta e o armă împotriva oricărui animal şi oricărui om.

Acum îmi dădui seamă că şi Marian căpătase ceva asemănător, de aceea nu mă arătai mirat, ci-i mai mulţumii odată lui Garha.

Prietenul meu se adresă acum prinţului:

— Alteţă, spectacolul ce ni l-aţi oferit a fost cu adevărat uimitor. Vă mulţumesc din inimă, deşi sfârşitul a fost altfel de cum ne-am fi putut aştepta. Păcat că acum Singha şi Matsu n-au să mai aibă chef de luptă.

— Cred şi eu – spuse Ramga, zâmbind în silă – dar sper să vă pot oferi alte spectacole.

IV
LUCRURILE SE DAU PE FAŢĂ

ÎN SINEA MEA ÎMI SPUSEI că ar fi mai bine să ne scutească de asemenea spectacole şi fără voie îmi adusei aminte de cele ce ne spusese în ajun, că Garha salvase într-un rând şi pe guvernator de furia unui tigru. Atacul acesta al fiarei nu mi se păru acum deloc întâmplător.

— Aş vrea să vă despăgubesc pentru deznodământul neaşteptat al luptei – zise Ramga cu amabilitate – nu vă interesează cumva armele vechi? Am colecţii cum nu se văd oriunde. Vă rog, poftiţi cu mine să vi le arăt!

Căutai să-l zăresc pe Garha, dar piticul dispăruse. În apropierea lui m-aş fi simţit mai în siguranţă, căci de sigur că el cunoştea toate tainele vechiului palat şi ne-ar fi putut preveni şi salva la timp, dac-ar fi fost să ni se întindă o nouă cursă.

Marian porni imediat după prinţ, astfel că nu-mi rămase alta de făcut decât să-l urmez. Îndărătul meu venea Pongo, care-mi şopti:

— *Masser* Bertram fie cu băgare de seamă! Multă primejdie.

Dădui din cap şi dusei mâna la revolver, a cărui piedecă o trăsei.

Prinţul nu ne mai duse în sus pe scara largă, ci coti spre dreapta şi porni în jurul castelului. Noi mergeam alături de el, ascultând explicaţiile sale amabile cu privire la felul construcţiei palatului, vechi de câteva veacuri.

Ramga deschise o uşă grea, boltită, din bronz, foarte artistic lucrată. Aveam impresia că se deschide un cavou… pentru noi.

Prinţul o luă înainte, astfel că-l urmarăm fără teamă. Zidurile erau de o grosime cum nu mai văzusem până atunci şi-mi spusei că nici cu cele mai bune unelte de spargere, n-ai fi putut ieşi de acolo, odată închis.

Firida era acoperită în faţă cu o perdea groasă, pe care prinţul o dădu în lături. Ne pomenirăm în pragul unei săli mari şi scunde, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu arme, iar pe mese grele de marmoră răspândite în tot locul, erau de asemenea arme în mare număr.

Ramga se apropiă de una din mese şi ridică o puşcă minunată.

— Lucrătură afganistană din veacul al şaisprezecelea – ne lămuri el – toate armele acestea au început să le strângă strămoşii mei. Găsiţi

aici o colecţie în care sunt cuprinse armele tuturor popoarelor care au trecut cândva prin India.

Într-adevăr, erau acolo exemplare minunate şi privirăm cu mult interes bogata colecţie.

Deodată răsună un bubuit îndărătul nostru lăsând un ecou prelung prin sala scundă şi boltită. Ne-ntoarserăm repede, dar nu puturăm descoperi nimic. Pongo însă zise:

— Atenţie, *Massers,* asta a fost uşă.

Da, uşa grea de bronz trebuie să fi fost trântită cu putere şi acesta era un semn că chestia devenea serioasă. Smulsei imediat arma şi mă răsucii iarăşi. Ca să-l ameninţ pe prinţ. Dar rămăsei mut de uimire, când nu-l mai văzui pe Ramga, care cu o clipă înainte mai stătuse lângă noi. Se părea că-l înghiţise pământul.

Marian se aplecă imediat sub masa de marmoră şi zise:

— Aici trebuie să fie un chepeng, dar nu cred să-l putem deschide. Ştia prinţul că nu vom putea ieşi din temniţa asta.

— Atunci să ne resemnăm a muri de foame aici? zisei eu, enervat. Nu, Mariane, trebuie să găsim ieşirea tăinuită! Cu topoarele alea grele nu se poate să n-o deschidem.

Acum răsună un râs batjocoritor, dintr-una din coloanele de piatră care susţineau tavanul boltit.

— Nu te osteni degeaba, domnule Bertram, strigă prinţul. Din bolta asta nu mai ieşiţi cât e lumea. Mulţi au încercat dar nici unul n-a izbutit. Probabil că nu v-aţi gândit la ce vă aşteaptă, când aţi căutat să vă adăpostiţi de furtună în arena mea. De mult vă pândeam şi am simţit cea mai mare bucurie din viaţa mea, când v-am recunoscut.

— Ah, atunci ai fost de sigur în cârdăşie cu Tippu Nega! răspunse Marian, calm. Şi eu m-am bucurat mult când ticălosul acela a fost sfâşiat de leul Matsu. Mai ştii, Ramga, poate te aşteaptă şi pe d-ta aceeaşi soartă.

Marian vorbea liniştit şi ameninţarea pe care o rostise mă încredinţă că vroia numai să-l întărâte pe Ramga, făcându-l să comită vreo nechibzuinţă. Şi izbutii chiar, căci prinţul strigă furios:

— Mai îndrăzneşti să ameninţi, deşi eşti la un pas de moarte? Ai făcut să dea greş marea noastră mişcare şi din pricina d-tale au fost arestaţi şi condamnaţi conducătorii noştri. Vei avea parte de o moarte grozavă.

— Şi eu cred că vei avea aceeaşi soartă ca Tippu Nega – răspunse Marian cu răceală – fereşte-te de Matsu!

— Probabil că nu crezi că o să vă găsiţi moartea în sala asta de arme? zise prinţul, tăios. Stai să vezi! O să-i dau drumul înăuntru lui Matsu şi el o să sfârşească repede cu voi.

— Ar fi păcat – spuse Marian, calm – căci dacă vine la noi, nu mai poate deveni primejdios pentru d-ta. Va trebui să-l ucidem, deşi ne-ar

părea rău, deoarece un animal frumos.

— Încearcă! strigă Ramga, batjocoritor. Va veni îndată!

Marian îmi zâmbi, apoi scoase din buzunar obiectul pe care i-l dăduse piticul. Îi urmai pilda şi văzui că era o ţeavă mică dintr-un metal ciudat, care semăna cu bronzul, dar era elastic ca o gumă tare.

— Pongo, tu vino în mijlocul nostru – zise Marian, încetişor – căci nu ştim din care parte se va ivi tigrul. Trebuie să-l împuşcăm, căci nu poate ieşi de aici.

Prietenul meu luă ţeava în mâna stângă şi trase revolverul din brâu. Făcui la fel, în vreme ce Pongo îşi scoase cuţitul enorm.

După câteva minute de încordare se auzi iarăşi glasul batjocoritor al lui Ramga:

— V-am hărăzit o moarte mai grea, de aceea Matsu se va juca acum cu voi ca pisica cu şoarecele. Ia-ncercaţi dacă-l puteţi omorî!

Ne aşezarăm în aşa fel încât să fim cât mai departe de coloane şi mese. Eu şi Marian stăteam cu spatele unul la altul, iar între noi se afla Pongo, care privea spre stâlpul de piatră dindărătul căruia se auzise glasul prinţului.

Puteam cuprinde cu privirea amândouă laturile sălii, dar eu mai mult mă uitam spre stâlpul acela, căci dintr-acolo mă aşteptam să înceapă atacul.

Însă Matsu nu veni. Probabil că Ramga ţinea să ne chinuiască, prin aşteptarea aceasta.

Marian izbucni deodată în râs şi zise încetişor:

— Robert, cred că Matsu se teme de noi.

— Sau se teme Ramga să nu-şi piardă tigrul – răspunsei eu, râzând de asemenea – ştie probabil că vom ucide minunatul animal.

Râsetele noastre nu rămaseră fără efect. Din coloana groasă de piatră răsună un şuierat de mânie, scos de Ramga. Privii imediat într-acolo, dar în aceeaşi clipă se auzi de cealaltă parte mârâitul furios al lui Matsu. Uriaşul tigru se afla numai la doi metri depărtare.

Stătea în faţa perdelei care acoperea uşa şi se pregăti să sară asupra noastră. Era prea târziu să tragem, căci fiara, chiar rănită de moarte, ne-ar fi ajuns şi ne-ar fi rănit grav.

Fără să vreau aproape, întinsei mâna stângă spre ea şi strânsei tare ţeava pe care mi-o dăduse piticul. Un firicel subţire, strălucitor, ţâşni spre tigrul, care se aruncă imediat în lături.

Şi Marian întinsese braţul stâng spre el şi când văzu ce efect minunat avu arma piticului, ridică dreapta cu revolverul şi descărcă trei gloanţe unul după altul.

Matsu se răsuci în loc, vrând să se mai arunce odată asupra noastră. Dar Marian întinse din nou spre el mâna stângă şi fiara înfuriată se dădu iar înapoi din faţa lichidului misterios.

O aveam la îndemână aşa că trăsei două gloanţe şi Marian slobozi

tot atâtea.

Plin de sânge, Matsu îşi adună totuşi puterile şi vru să se azvârle iar asupra noastră dar Marian apăsă iarăşi ţeava aceea şi eu îi urmai pilda.

Văzurăm însă cu spaimă că otrava misterioasă nu-şi mai făcea acum efectul asupra tigrului turbat, care îşi scutura numai capul şi urma să vie spre noi.

Mai slobozirăm câteva gloanţe, dar se părea că Matsu devenise invulnerabil, căci se apropia tot mai mult.

Atunci Pongo se repezi la una din mesele de marmoră, puse mâna pe o sabie uriaşă, sări la Matsu şi cu o lovitură grozavă îi despică în două căpăţâna uriaşă. Fiara se prăbuşi la pământ şi rămase fără suflare.

— Ei, Ramga – zise Marian liniştit – acum, Matsu e mort. Îmi pare rău; aş fi vrut să-l văd jucându-te în labele lui – dar poate că Singha va lua acum locul călăului.

Cu o furie sălbatecă, prinţul răcni:

— Ah, Garha acela v-a ajutat, altminteri n-ar mai fi rămas nimic din voi acum. O să mi-o plătească el! Şi voi tot o să mai aveţi parte de moartea pe care v-am hărăzit-o de la început.

— Vom vedea! răspunse Marian, cu o linişte turburătoare. Se poate să scăpăm şi de data asta.

Vocea prinţului tremura de mânie:

— Ba o să muriţi de cea mai înfiorătoare moarte. O să vă amintiţi şi de laptele pe care l-aţi supt şi eu o să mă bucur văzând groaza voastră.

— Foarte bine! râse Marian. Cel puţin o să ne spunem că n-am trăit degeaba. Bravo, Pongo!

Uriaşul nostru camarad pusese mâna pe un topor greu, se apropiase de stâlpul înăuntru căruia se afla prinţul şi izbi cu toată puterea în piatră.

Ramga scoase un ţipăt înăbuşit, căci izbitura fusese atât de puternică încât una din lespezi fu apăsată înăuntru. Se vede că prinţul fusese rănit, căci se făcu tăcere, deşi Pongo urma să izbească mereu.

Cu zgomot de tunet câteva lespezi căzură la pământ şi se căscă o deschizătură mare.

— Minunat, Pongo! exclamă prietenul meu. Poate că acum vom izbuti să fugim. Numai de l-ai fi nimerit bine pe Ramga!

Pongo zâmbi şi zvârli pe umăr toporul; se aştepta, probabil, să fim întâmpinaţi de servitori când vom ieşi din sală.

Marian aprinsese lampa de buzunar şi lumină în deschizătură. Erau acolo trepte de fier înfipte în piatră şi prietenul meu se strecură repede înăuntru, după care ne şopti:

— Pongo, tu vino după mine! Robert, tu rămâi la urmă!

Luase lampa între dinţi, ca să aibă liberă mâna dreaptă, în cea

stângă, ţinea ţeava dată de pitic.

Vrui să-mi vâr şi revolverul în brâu, dar îmi adusei aminte că arma misterioasă a piticului nu-şi mai făcuse datoria în ultimul timp, de aceea o pusei în locul revolverului pe care îl luai în mâna stângă. Cu lampa între dinţi, îl urmai pe Pongo, care tocmai dispăruse în deschizătură.

După vreo patru metri de coborâş dădurăm de fund şi la stânga mea văzui un gang, pe care Marian şi Pongo o şi luaseră la picior.

După vreo douăzeci de metri de drum ajunserăm într-o încăpere rotundă, din care porneau mai multe uşi. Prin care din ele dispăruse prinţul? Marian îndreptă lumina pe podea şi atunci văzurăm lămurit urmele lui Ramga, întipărite în stratul gros de praf.

Prietenul meu deschise uşa unde se opreau paşii şi văzurăm îndărătul ei o scară îngustă şi dreaptă care ducea în sus.

Urcarăm repede tot vreo patru metri, apoi Marian se opri şi pipăi tavanul de deasupra sa. Ieşeam dintr-o uşă secretă aşa că trebuia să fim cu băgare de seamă.

Se auzi un zgomot slab. Marian găsise, deci, arcul chepengului şi ridică imediat capacul mare şi greu.

O lumină puternică pătrundea prin crăpătura ce se făcea tot mai largă şi ne stinserăm îndată lămpile. Eu luai iar în mână arma piticului şi eram încredinţat că Marian scosese revolverul.

Îl auzii şuşotind cu Pongo, care se alipi de dânsul, apoi văzui că uriaşul vârî toporul în deschizătura chepengului, pe care-l ridică binişor.

Era foarte bine aşa, căci se putea ca sus servitorii prinţului să stea la pândă şi să-l lovească pe Marian peste mână dac-ar fi ridicat capacul cu braţul.

În cele din urmă chepengul fu dat peste cap. Marian îşi înfipse pălăria în vârful ţevii revolverului şi o înălţă încetişor. Nu se întâmplă nimic; acum prietenul meu se săltă afară, în acelaşi timp cu Pongo. Îi urmai şi ne pomenirăm într-o odaie mare, mobilată oriental.

Era atâta lux acolo, încât crezui că dădea în apartamentele prinţului.

Păşirăm cu băgare de seamă spre perdeaua lată şi groasă. Totul era liniştit şi Marian desfăcu stofa grea de mătase.

Văzurăm o încăpere şi mai luxoasă decât cealaltă, dar nimeni nu se afla într-însa. Intrarăm şi o străbăturăm, iar covoarele groase ne înăbuşeau paşii.

Când ajunserăm la o altă perdea, din celălalt capăt al camerei, Pongo se răsuci brusc în călcâie. Trebuie să fi auzit el un zgomot pe care noi îl trecusem cu vederea.

Vreo opt servitori ai prinţului stăteau îndărătul nostru. Trebuie să se fi ascuns după scaune, sau intraseră prin vreo uşă tăinuită, de nu-i

văzusem.

În clipa următoare se aruncară asupra noastră cu strigăte de furie. Dar Pongo şi ridicase toporul şi cu o singură lovitură culcă doi la pământ. Totuşi, ceilalţi înaintau şi mai furioşi, iar numărul lor sporea mereu.

Pongo mai doborî vreo patru, dar noi nu-i puteam da o mână de ajutor, căci el stătea în faţa noastră şi ar fi fost atins şi dânsul dacă ne-am fi folosit de armele date de pitic.

Nici revolvere nu ne puteam folosi, deoarece Pongo se strecura încoa şi-ncolo pe dinaintea noastră. Şi când vrurăm să înaintăm, ca să luăm parte la luptă, ne simţirăm gâtlejurile prinse în laţuri, furăm traşi cu putere înapoi, pumni vânjoşi ne înhăţară şi în cele din urmă izbutiră să ne lege.

Alături lupta mai dăinui câteva minute, dar nu trecu mult şi indienii izbucniră în răcnete de bucurie, iar Pongo fu adus legat fedeleş şi-a zvârlit la pământ lângă noi.

V
VÂNĂTOAREA

PRINTRE INDIENI se aflau şi Masu, fiul prinţului, precum şi Kistna, preceptorul său, de asemenea şi intendentul. Clocoteau de furie şi eram încredinţat că se vor năpusti asupra noastră ca să ne sfâşie cu cruzime.

Stăteau în semicerc în faţa noastră şi ochii lor zvârleau fulgere.

Kistna înaintă vreo doi paşi, ne măsură cu furie, apoi zise:

— Prinţul Ramga a fost rănit de pe urma loviturii date de diavolul negru al vostru. Asta o veţi plăti cu vârf şi îndesat.

— Încântat! îşi bătu joc Marian. Trag nădejde că rana e destul de gravă. Bravo, Pongo, ai lucrat de minune!

Kistna smulse un cuţit de la brâu şi se năpusti asupra lui Marian. Dar prietenul meu îşi trase picioarele legate le zvârli apoi înainte şi profesorul tânărului prinţ zbură până aproape de uşă, unde căzu grămadă.

Masu avu mult de furcă să oprească pe servitori să nu ne măcelărească cu cuţitele.

Eram surprins că Marian îi întărâta în felul acesta. Ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile, el întoarse capul spre mine şi-mi şopti:

— Vreau să-i întărât cât mai mult, ca să făptuiască o nechibzuinţă. În orice caz au să se sfătuiască multă vreme cum să ne omoare. Şi câştigând timp, câştigăm totul.

— Ţineţi-vă gura! se răsti tânărul prinţ. Tata o să vină îndată ca să hotărască asupra felului morţii voastre, căci mult nu mai aveţi de trăit.

— Foarte interesant! zise Marian, prietenos. Eu nădăjduiesc,

dimpotrivă, c-o să mai trăiesc mult. Poate mai apuc să vă văd spânzuraţi pe toţi – zău că o să mă bucur grozav!

Masu se făcu vânăt de furie, dar se stăpâni în chip admirabil şi-l reţinu chiar pe Kistna, care se ridicase şi vroia să se năpustească iarăşi asupra lui Marian.

Deodată servitorii făcură los prinţului Ramga, care se apropiă cu paşi rari de noi. Ne pufni râsul când îl văzurăm. Avea în frunte un cucui cât toate zilele, iar nasul se făcuse cât o pătlăgică.

Cu pumnii încleştaţi îşi aţinti privirea asupra noastră, răsuflă adânc şi zise răspicat dar cu glas fioros:

— Ce mai moarte vă aşteaptă!

— Vrei să mori atât de tânăr? făcu Marian. Dacă ţii să mai trăieşti, te-aş sfătui să ne dai drumul cât mai repede. N-o să pomenim nimic de ceea ce ni s-a întâmplat aici.

— Ţine-ţi gura! răcni Ramga, spumegând de furie. Pe mine nu mă poţi trage pe sfoară! Nimeni nu ştie că aţi intrat în arena mea. Iscoadele mele au dat de cadavrul căruţaşului care n-a scăpat de Singha, „Aducătorul de moarte”. Veţi muri aici şi nimeni nu o s-o afle. O să chibzuiesc acum în ce chip să vă trimit pe lumea cealaltă.

Kistna făcu un pas înainte, se înclină până la pământ, apoi vorbi agitat către prinţ. Arăta mereu spre Marian – probabil că se plângea că prietenul meu îl zvârlise cât colo.

Cu chipul întunecat, Ramga puse o întrebare servitorilor. Indienii se aplecară imediat şi începură să ţipe care mai de care.

Ramga le strigă câteva cuvinte, după care ei izbucniră în strigăte de bucurie. Probabil că prinţul le făcuse o propunere care se potrivea cu dorul lor de răzbunare împotriva noastră.

— Servitorii mei vor să ia parte la executarea voastră – ne spuse acum Ramga – aţi ucis şi rănit pe mulţi dintr-ai lor. Aşa că le voi satisface dorinţa. Aş putea pune să fiţi omorâţi cu încetul, dar servitorii mei vor mai mult decât să ucidă oameni fără apărare.

Propunerea aceasta nu era deloc rea pentru noi. Într-o luptă dreaptă ne surâdeau oarecare perspective. Dar Ramga ne luă îndată speranţa.

— Am mai dat acest fel de moarte şi altora, care ne-au insultat pe toţi. Şi Garha, piticul va muri aşa. Diseară veţi fi duşi într-o junglă îngrădită de jur-împrejur. Arme nu veţi avea voie să luaţi, dar nici servitorii mei şi nici noi nu vom avea altceva decât cuţite scurte. În jungla deasă vă puteţi ascunde bine, aşa că aveţi oarecum norocul să vă prelungiţi viaţa. Dar noi suntem foarte dibaci în a găsi oameni ascunşi, aşa că vom da mereu peste voi şi vă vom împunge cu cuţitele. E un sport frumos, pe care l-am practicat adesea.

Asta era adevărată cruzime asiatică. Şi, ca şi cum ticălosul prinţ ar fi vrut să ne ia orice nădejde, adăugă, batjocoritor:

— Fireşte că vom merge în grupuri mai mari, aşa că o să vă doborâm repede. Şi am uitat să vă spun că primele atacuri le vom da, fireşte, împotriva braţelor voastre. Şi când veţi fi lipsiţi de apărare, vom gusta din plin răzbunarea. Ăsta e cel mai frumos joc al nostru.

Mă cuprinse o mânie fără margini. Dar n-aveam ce face şi fui nevoit să ascult iar vorbele lui Ramga, care urmă, după ce ne privise câteva clipe batjocoritor:

— Acum veţi fi duşi în pivniţă, unde veţi fi păziţi până diseară. Fireşte că veţi avea fiecare o încăpere separată; vi se va da însă mâncare bună şi băutură. Trebuie să fiţi în puteri când va începe vânătoarea.

La un semn al său furăm înhăţaţi de câte patru servitori care ne scoaseră afară. O scară dreaptă ducea în pivniţele întunecoase ale palatului: la lumina făcliilor însoţitorilor noştri văzurăm lespezile groase ale zidurilor.

Furăm duşi în patru încăperi alăturate şi trântiţi la pământ. Cu mine rămaseră patru servitori, din care unul avea o făclie aprinsă. Ar fi fost cu neputinţă de fugit şi deoarece ştiam că voi avea nevoie de toate puterile la noapte, luai hotărârea să dorm.

Şi cu toată situaţia primejdioasă în care ne aflam, izbutii. De trei ori fui trezit şi de fiecare dată căpătai o mâncare întăritoare şi vin. Servitorii păreau cam neliniştiţi; pesemne că nu li se mai întâmplase să vadă dormind atât de nepăsător nişte prizonieri cărora le era hărăzită o moarte aşa de grozavă.

Când fui trezit a patra oară, ştiam că se lăsase noaptea şi va începe vânătoarea aceea înfiorătoare. Mă ridicai repede vesel şi zâmbii.

Servitorii aveau acum în mâini cuţite scurte; în vreme ce trei mă ameninţau cu ele, un al patrulea îmi tăie legăturile de la picioare.

Mă sculai imediat de jos şi izbutii să merg destul de bine. Cu Marian şi Pongo mă întâlnii abia sus, în coridorul palatului. Fuseseră duşi înaintea mea şi ne zâmbirăm cu încredere.

Trebuirăm să aşteptăm cam multişor până ce prinţul Ramga catadicsi să se arate. Purta un costum europenesc şi la brâul de piele avea şi el numai un cuţit scurt. Fiul său, Kistna şi intendentul erau îmbrăcaţi la fel.

— Arătaţi cât se poate de bine – zise prinţul – dar o să fie curând altfel, după ce vă vom damblagi braţele. Şi servitorii mei vor îmbrăca haine de culoare închisă, ca să nu-l puteţi vedea prea lesne; în schimb costumele voastre albe vor bate la ochi.

La un semn al său câte doi servitori ne înhăţară de braţe, apoi furăm scoşi din palat. Merserăm de-a lungul gardului arenei, pe partea unde se aflau grajdurile. Ajunserăm la un grilaj înalt de fier, prevăzut cu sârmă ghimpată. O portiţă îngustă fu deschisă.

Servitorii care ne aduseseră se dădură în lături şi alergară înapoi; în

locul lor veniră alţii, îmbrăcaţi în haine kaki.

Pongo fu împins spre portiţă. Patru servitori îl ameninţau cu cuţitele şi un al cincilea îi tăie legăturile de la mâini – apoi i se dădu un brânci de zbură în curtea îngrădiră.

Veni rândul lui Marian, care se bucură de acelaşi „tratament". După ce mă expediară şi pe mine, portiţa fu închisă şi zăvorâtă.

— Aşa, domnilor – zise prinţul, batjocoritor – acum căutaţi-vă o ascunzătoare bună. Veţi fi băgat de seamă că nu se află nici un copac în jungla asta, aşa că nu e rost să vă pitiţii în frunziş. Peste o jumătate de ceas venim.

Ne aflam într-un desiş grozav. O potecă îngustă ducea într-însul, dar se părea cu neputinţă să putem coti din ea, ca să ne ascundem în tufişuri.

N-aveam însă încotro: în jumătate de ceas ce ni se lăsase, trebuia sincercăm să facem cunoştinţă cu terenul. Marian o luă îndată pe potecă şi noi îl urmarăm.

Ajunserăm într-un mic luminiş, de unde porneau, ca razele unei stele, alte opt poteci. Asta era o nouă cruzime. Cu siguranţă că aceste poteci erau în legătură între ele, prin câteva altele, care mergeau în cerc.

Marian se opri în loc, gânditor. Trebuia să ne alegem un loc unde să ne putem apăra bine – un loc unde să nu putem fi atacaţi decât de un număr mic de vrăjmaşi.

Luminişul nu era potrivit pentru asta, căci „vânătorii" puteau veni acolo de pe toate potecile şi să ne cadă în spinare; de aceea Marian zise:

— Cel mai bun lucru ar fi să rămânem în mijlocul uneia din aceste poteci. N-au decât să vie din ambele părţi, vor putea cel mult să ne atace câte doi împreună şi de atâta lucru ne vom apăra noi.

Pongo, care îşi rotise privirea liniştit în juru-i, merse spre o tufă mare cu crengi groase. Lemnul era tare, totuşi uriaşul frânse trei beţe groase, aproape cât braţul. Le curăţă de rămurele, apoi le scurtă cam de vreun metru şi jumătate.

Cu aceste „arme" ne-am fi putut apăra destul de bine în gangul îngust.

— Minunat! spuse Marian. Pe oricine se va apropia prea mult de noi îl vom culca la pământ. Să rămânem deocamdată pe cărarea ce duce încoace de la poartă. Am zărit câteva goluri în frunziş, unde ne putem ascunde bine.

Merserăm vreo zece metri înapoi pe potecă şi intrarăm în spărturile acelea din tufe, care păreau nişte firide.

Aproape că trecuse jumătatea de ceas; strânsei mai tare în mână băţul meu şi ascultai cu încordare, când deodată Pongo şopti:

— Atenţie *Massers,* vin!

Auzii şi eu curând un zgomot slab şi în clipa următoare se iviră în faţa noastră făpturi cenuşii. Fără să scoată vreo exclamaţie Pongo sări pe dinaintea noastră.

Auzirăm numai nişte pârâituri, patru la rând, apoi urmară nişte ţipete de groază, care se îndepărtară repede, însă între ele răsunară şi două răcnete de moarte.

Dintr-o singură dată Pongo se scăpase, deci de şase indieni. Şi-l urmărise pe fugari, până ieşiseră de pe potecă.

După câteva clipe se înapoie şi zise, liniştit:

— Pongo doborât şase servitori. Prinţul Ramga nu fost printre ei.

— Acum au să se despartă şi vor veni şi din partea cealaltă – îşi dădu părerea Marian – poate că-şi vor lua şi alte arme, deoarece îşi vor fi dat seamă că nu e de glumit cu noi. Atenţie!

Îndărătul nostru se auzise un zgomot slab. Intrarăm înapoi în ascunzători şi aşteptarăm cu încordare. Zgomotul se apropia. Nu părea de om care se furişează, ci venea cineva liniştit de tot, fără să-şi dea osteneala să se ferească.

Văzurăm deodată un veştmânt alb ivindu-se lângă noi şi tocmai când vroiam să ne repezim cu bastoanele… răsună glasul lui Garha, piticul, care zise în şoaptă:

— Am bănuit, domnilor, că prinţul va orândui această vânătoare sălbatecă. Mă bucur că aţi şi biruit întrucâtva, dar e bine, totuşi, că v-am găsit atât de curând. N-au decât să poftească acum cu alte arme, probabil că vor lua suliţi lungi, ca să vă orbească.

— Garha, mă bucur că te văd! zise Marian, cu căldură. Unde ai fost până acum? Începusem să fiu îngrijorat de soarta d-tale.

— Am lucrat pentru dv. – răspunse piticul – vreau ca prinţul să simtă răzbunarea mea. Atenţiune, vin! Vedeţi, ştiam eu că vor lua suliţi!

Văzurăm sclipind în lumina nesigură a lunii vârfurile armelor lungi, înainte ca să putem deosebi făpturile cenuşii ale servitorilor. Situaţia ar fi fost foarte neplăcută pentru noi, căci împotriva acestor arme cu greu ne-am fi putut apăra.

Dar iată că Garha făcu un pas înainte şi ridică doar mâna. În clipa următoare răsună un răcnet de durere şi văzurăm lămurit că trupurile servitorilor se zvârcoleau la pământ.

Garha se-ntoarse fulgerător, sări iar înainte şi mai ridică odată mâna. Lăncierii se apropiaseră şi din partea asta, dar peste o clipă se zvârcoleau şi ei în ţărână, răcnind.

— Acum o să ştie Ramga că mă aflu aici – spuse piticul, triumfător – a să vadă el şi mai mult, numaidecât… A! Asta am aşteptat!

De jur-împrejur se auziră împuşcături, însoţite de comenzi în englezeşte. Indienii păreau să fie împresuraţi din toate părţile şi n-aveau cum să se apere, doar cu cuţitele scurte.

Când se făcu o clipă tăcere, un glas energic răsună:

— Domnule Farrow, domnule Bertram, sunteţi aici? Pongo şi Garha sunt cu dv.?

— Da, suntem aici – răspunse Marian.

— Minunat, asta mă bucură!

După câteva clipe se apropiă de noi o făptură înaltă, îmbrăcată în alb.

— Îmi daţi voie să mă prezint, domnilor: şeful de poliţie Wood. Sunt fericit că am pus cu botul pe labe această bandă de ucigaşi. Pentru asta trebuie să-i mulţumiţi lui Garha, care a venit la mine astăzi şi mi-a istorisit despre dv. N-ar fi avut nici un rost să pătrundem în palat în cursul zilei, căci, după cum spunea şi Garha, aţi fi dispărut fără urmă. Şi el a pus la cale împresurarea acestei jungle. Oamenii mei şi-au croit drum înăuntru, tăind sârma cu foarfeci speciale. Când am auzit strigăte aici am înaintat cu binişorul şi nimeni n-a scăpat.

Strânserăm mâna poliţistului, apoi mulţumirăm încăodată piticului, care răspunse cu modestie că el nu vroia decât să se răzbune împotriva prinţului.

— Am pus mâna şi pe Ranga – spuse Wood – cred că o să-i piară pofta să trateze astfel pe oaspeţii ţării sale. A recunoscut că face parte din clica acelora pe care i-aţi descoperit şi redus la neputinţă dv., domnilor.

Ne înapoiarăm la palat. Pe locul liber dinaintea acestuia stăteau indienii legaţi, păziţi de poliţişti. Chipul lui Ranga se schimonosi de furie neputincioasă când ne zări, dar noi nu-i dădurăm atenţie, căci nu mai aveam nimic cu el.

Când urcarăm însă scara îngustă, se auzi îndărătul nostru un ţipăt înfiorător. Prinţul Ramga îşi dusese la faţă mâinile legate şi răcnea de durere.

Alergarăm spre dânsul şi-i traserăm mâinile în jos, dar ne dădurăm înapoi cu groază, căci mândrul prinţ orbise… ochii lui erau arşi de vreun acid drăcesc.

Piticul Garha dispăruse. Poliţiştii spuseră că pe când trecuse pe dinaintea prinţului, ridicase repede mâna spre dânsul…

Ramga nu avu mult de suferit: chiar a doua zi fu spânzurat, împreună cu toţi ai săi.

Nu rămaserăm mult timp în Haidarabad, căci aventura de care avusesem parte acolo nu prea fusese plăcută, aşa că plecarăm cât mai repede.

Ne îndreptarăm spre coasta de răsărit, unde ne aştepta ceva şi mai şi – încheie doctorul Bertram, zâmbind.

Aventurile submarinului Dox 158

Hans Warren

I
UN TATĂ DEZNĂDĂJDUIT

— ... **ULTIMA MEA SPERANŢĂ.** Dv. sunteţi poate singurii, domnilor, în măsură să lămuriţi această taină şi să-mi salvaţi copiii. Cunoaşteţi India atât de bine, încât veţi izbuti să....

Henry Norton îşi rupse speriat vorba şi sări în sus – povesti doctorul Bertram lui George. — noi rămăseserăm liniştiţi locului, căci ştiurăm că zgomotele ciudate ce se auzeau acum, nu le putea face decât Pongo al nostru, care înainte cu zece minute se-ndepărtase fără zgomot din pridvorul bungalow-ului.

Sub balustrada lată împodobită cu flori, răsunase trosnet de crengi, bocănituri şi lovituri şi la urmă un horcăit înăbuşit, care se stinse repede.

După câteva clipe Pongo al nostru urcă treptele spre pridvor. Sub braţul drept ducea trupul mare al unui indian, care n-avea pe dânsul decât un şorţ legat în jurul mijlocului. Pongo îl zvârli la pământ şi zise liniştit:

— Pongo auzit că indian se furişează. Înhăţat pe el aici în tufiş. Indian apărat cu pumnal. Ăsta.

Puse pe masă în faţa noastră un pumnal minunat, ale cărui plăsele erau dintr-o piatră scumpă.

Henry Norton se holbă la indianul leşinat, apoi murmură, cu glas schimbat:

— Ăsta e Rhasu, supraveghetorul lucrătorilor mei. E de trei ani în serviciul meu şi s-a arătat harnic şi foarte credincios. Nu-mi pot închipui de ce să fi căutat să ne iscodească. Nu cumva s-o fi înşelat Pongo al dv.?

— Dacă Rhasu ar fi venit aici fără nici un gând ascuns, atunci n-ar fi avut de ce să se apere cu pumnalul şi afară de asta, Pongo susţine că l-a văzut furişându-se. Nici eu nu pot pricepe un lucru şi anume: de unde are un simplu supraveghetor, un pumnal atât de preţios? Pe de altă parte, e suspect faptul că poartă un şorţ de culoare închisă. Ceea ce cred că n-ai văzut încă la dânsul.

— Aşa e – încuviinţă Norton – ţinea cu orice chip să nu fie văzut. Dar ce motiv o fi avut să ne iscodească?

— Trebuie să fie şi el amestecat în dispariţia celor doi copii ai d-tale – zise Marian – chiar dacă n-o fi dânsul răpitorul, poate să fie în slujba acestuia ca iscoadă. Ivirea noastră i-a dat de bănuit, cu atât mai mult cu cât ne-ai adus pe întuneric în casa d-tale.

Norton făcu o mişcare de parc-ar fi vrut să se năpustească asupra omului leşinat. Când Marian îl apucă de braţ, oprindu-l, dânsul scrâşni:

— Domnule Farrow, lasă-mă! Să mărturisească dacă i-a răpit pe

Maud şi Jackie!

— Deocamdată nu poate mărturisi nimic – răspunse Marian – câci Pongo l-a scos din luptă pentru câtva timp; dar mai bine să-l legăm, ca să nu facă vreo năzbâtie când s-o trezi.

— Aduc eu o frânghie – zise Norton şi intră repede în casă.

Rămaserăm liniştiţi locului, privind pe individual care se trădase singur. Deodată se auzi din casă un ţipăt slab de ajutor, apoi o bufnitură înăbuşită. Pongo o zbughi în casă şi când puserăm şi noi piciorul pe pragul odăii de lucru a lui Norton, îl văzurăm pe uriaş aplecat deasupra acestuia, care zăcea la pământ în faţa biroului.

Norton fusese lovit cu putere, după cum dovedea un cucui mare la frunte. Sertarele biroului erau deschise şi se vedea că fuseseră scotocite în grabă.

Se deşteptă curând din leşin, privi rătăcit în juru-i, apoi zise cu greu:

— Când am intrat în odaie ca să iau o sfoară dintr-un sertar al biroului, am văzut o făptură înaltă, neagră, care scotocea pe masa de scris. M-am repezit la el, când acesta se şi întoarse brusc şi în clipa următoare mă izbi în cap cu atâta putere încât mă prăbuşii la pământ.

— Ai recunoscut pe individ? întrebă Marian.

— Nu, domnule Farrow, era un indian cu ochi mari, arzători. La fel ca Rhasu purta şi el un şorţ de culoare închisă şi trupu-i negricios abia se putea recunoaşte.

— Rhasu! strigă Marian, speriat. A rămas singur. Repede, trebuie să vedem ce-i cu el!

Pongo se şi repezise afară, iar noi îl urmarăm, împreună cu Norton, care mergea clătinându-se.

Temerile prietenului meu se dovediră îndreptăţite, căci când ajunserăm pe terasă mai văzurăm cum Pongo sărea jos în grădină… Rhasu dispăruse! Fireşte că nu puteam şti dacă se trezise singur din leşin, sau dacă fusese liberat de misteriosul indian.

Fără să stăm mult pe gânduri sărirăm după Pongo. La câţiva paşi depărtare de bungalow ne oprirăm, ciulind urechile. Nu se auzea însă nimic.

Dar deodată, la vreo treizeci de metri înaintea noastră răsună o bufnitură, urmată de foşnete şi trosnete de crengi. Ne repezirăm într-acolo şi dădurăm de Pongo, care căzuse în cap într-un tufiş mare.

Îl ridicarăm în grabă şi imediat el îşi recăpătă cunoştinţa, luând-o la goană prin grădină, spre mare.

Nu puteam ţine pasul cu el şi când ajunserăm la un minut după dânsul la debarcader, camaradul nostru şi stătea la celălalt capăt al punţii şi privea încordat spre apă.

Ne apropiarăm de el încetişor şi acum auzirăm şi noi loviturile slabe de lopeţi, care se-ndepărtau spre Nord. Pongo se-ntoarse spre noi

şi zise:

— Pongo văzut doi indieni, Rhasu şi un străin care sprijinea pe el. Când Pongo coteşte pe după tufiş, Rhasu iveşte în faţa lui. Pongo sare la dânsul repede, dar este lovit în ceafă şi cade în cap. Acum Rhasu şi străin vâsleşte.

— Şi au luat cu ei cele două bărci ale lui Norton! făcu Marian cu necaz. Acum nu-i mai putem urmări, ca să vedem unde debarcă. Dar la marginea de miazănoapte a golfului se află multe peşteri în stânci… acolo îi vom găsi şi probabil şi pe copiii dispăruţi ai lui Norton.

— Crezi tu că mai sunt în viaţă? întrebai în şoaptă. Norton ne povestea doar că în cursul ultimelor luni au dispărut mai mulţi tineri, băieţi şi fete, care au fost regăsiţi mai târziu gâtuiţi. „Sugrumătorul”, cum e numit aici criminalul acela, o fi ucis până acum şi pe Maud şi Jackie Norton.

— Au dispărut abia de patru zile – spuse Marian – aşa că mai putem nădăjdui să-i regăsim în viaţă. Poate că, în scurtul timp de când ne aflăm aici în Vizagapatam, am făcut treabă mai bună decât toată poliţia în decursul ultimele luni. Ştim cel puţin că Rhasu e unul din oamenii misteriosului „Sugrumător” şi pe de altă parte putem presupune că pe marginea de miazănoapte a golfului se găseşte ascunzătoarea criminalului. Hai înapoi, Norton trebuie să ne facă rost la repezeală de altă barcă. Poate mai are câteva pe chei său de încercare în partea de miazăzi a oraşului.

O luarăm îndărăt prin grădină şi dădurăm de Norton, care, la întrebarea lui Marian, răspunse că mai are o luntre, priponită la cheiul din faţa antrepozitelor sale.

Intrarăm repede în casă ca să ne luăm armele. Când trecurăm prin pridvor, Marian se apropiă de masa la care stătusem şi luă minunatul pumnal, pe care-l luase Pongo de la Rhasu.

— Am impresia că pumnalul acesta are o însemnătate deosebită – zise el.

— După cum văd, ţi-ai şi făcut părerea despre individual numit „Sugrumătorul” – spusei – m-am gândit şi eu tot timpul la chestia asta şi am ajuns la convingerea că nu poate fi vorba decât de un om bolnav la creier, care făptuieşte nelegiuirile în clipe de nebunie sângeroasă.

— Da. Aşa pare să fie – încuviinţă prietenul meu – mă miră însă că se vorbeşte de un „Sugrumător”, căci eu cred că e vorba de mai multe persoane.

— E drept că unul singur n-ar fi putut făptui crimele atât de neobservat, după cum ne istoriseşte Norton. Acum cunoaştem şi un complice. Păcat că ne-a scăpat, căci ne-ar fi putut mărturisit câte ceva.

— Nu cred asta. Sunt aproape convins că făptaşii n-au să mărturisească nimic nici dacă i-am supune la cele mai grozave chinuri.

Mă oprii locului şi-l apucai de braţ pe prietenul meu.

— Mariane! exclamai agitat. Acum ştiu la ce te gândeşti. Crezi într-adevăr că mai există încă…

— Da cred – mă întrerupse camaradul meu – acum avem însă de discutat lucruri mai importante. Domnule Norton, când ajungem la antrepozitele d-tale?

— Peste câteva minute – răspunse englezul – dar ce credeţi despre misteriosul gâtuitor? Sunteţi de părere că bieţii mei copii sunt în mare primejdie? Că au fost omorâţi?

— Nu, nu cred asta – răspunse Marian, cu hotărâre – căci în cazul acesta Rhasu n-ar mai fi avut nevoie să te iscodească. Asta e cea mai bună dovadă că copiii se mai află în viaţă. Ne-ai povestit chiar că în cazurile celelalte bietele victime au fost găsite gâtuite abia după două sau trei săptămâni de la dispariţia lor. Şi din starea cadavrelor s-a stabilit că toate crimele acestea fuseseră făptuite numai cu câteva ceasuri în urmă, de obicei noaptea.

Ajunserăm la cheiul de încărcare în faţa magaziilor lui Norton. Englezul era proprietarul celei mai mari întreprinderi de expediţiuni şi întreţinea pe socoteala sa două vase de coastă.

Ne arătă luntrea şi vru să se aşeze în ea, când Marian zise:

— Domnule Norton, pricep bine că vrei neapărat să conlucrezi la regăsirea copiilor d-tale, dar zău n-avem nevoie de d-ta. Ai putea să strici totul… Poţi avea deplină încredere că vom face ce ne stă în putinţă.

— Da, da, recunosc – încuviinţă Norton – vă avântaţi în mari primejdii şi trebuie să fiţi cu capul limpede. Eu în starea de agitaţie în care mă aflu, mai mult v-aş strica. Vă voi aştepta, deci, în bungalow-ul meu, dar ce să fac dacă veţi fi atacaţi de primejdioşii gâtuitori şi veţi fi luaţi prizonieri. Să dau de veste poliţiei?

Marian chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Dacă până mâine la prânz nu suntem îndărăt, atunci anunţă poliţia. Mergem acum la marginea de Nord a golfului, ca să cercetăm stâncile de acolo. Vom lăsa în urma noastră semne, dacă vom părăsi barca şi vom pătrunde în labirintul stâncos. Poliţiştii ne vor putea urmări atunci.

— Voi îngriji de totul – făgădui Norton.

Marian strânse mâna englezului, apoi se sălta în barcă. Pongo şi luase vâslele şi imediat micul vas o luă cu viteză spre golf.

— Mariane – începui eu iarăşi – cred că şi tu eşti de părere că gâtuitorii…

— … sunt oameni foarte primejdioşi – mă întrerupse prietenul meu – da, cred cu hotărâre asta. Despre celălalt punct să nu discutăm deocamdată. Ideea e prea îndrăzneaţă, dar trebuie totuşi s-o ţinem în seamă şi să ne luăm măsurile cuvenite. Cu putinţă este, deoarece

suntem în India, ţara minunilor.

De la magaziile lui Norton până la marginea de Nord a golfului erau cel mult trei kilometri. După ce străbăturăm vreo trei sferturi din dum Pongo începu să vâslească cu atâta băgare de seamă, încât nu făcea nici cel mai uşor zgomot.

În vreme ce ne apropiam de stâncile înalte de vreo cincizeci de metri, mă gândeam la Norton. Bietul tată era vrednic de milă, căci fiul său în vârstă de optsprezece ani şi fiică-sa de şaisprezece – la naşterea căreia mamă-sa murise – dispăruseră fără urmă.

Henry Norton citise despre aventura noastră în Haidarabad şi ne telegrafiase îndată.

Primiserăm depeşa cu puţin înainte de plecare. Aveam şi aşa de gând să mergem spre coasta de răsărit a Indiei, astfel că dădurăm urmare chemării disperate şi ajunseserăm târziu după-amiază la Vizagapatam.

Luarăm camere la Hotelul Gării, apoi Marian chemă la telefon pe nefericitul tată. Norton ne rugă să aşteptăm până seara, când vroia să ne istorisească grozava poveste, cât mai puţin văzut. Simţea că e spionat şi cu toată prevederea lui am fi fost totuşi iscodiţi de supraveghetorul său Rhasu, dacă Pongo, cu auzul său minunat, n-ar fi observat la vreme apropierea ticălosului.

Oamenii cărora vroiam să le smulgem prada erau într-adevăr foarte primejdioşi, dacă presupunerile noastre se adevereau.

Fui trezit din gândurile mele, căci ajunsesem la peretele de stâncă şi Pongo vâslea acum de-a lungul lui. Luna se afla îndărătul stâncii, astfel că noi eram în umbră. Pe de o parte asta era spre binele nostru, căci n-am fi putut fi zăriţi atât de lesne, dar pe de altă parte cu siguranţă că ne scăpau unele peşteri şi crăpături, cărora le-am fi dat mai multă atenţiune la lumina zilei.

Dar ne obişnuirăm repede cu întunerecul. Acum trebuia, în primul rând, să vedem dacă puteam descoperi barca în care fugiseră Rhasu şi celălalt Indian, care-l liberase.

Făcuserăm vreo jumătate de drum, când deodată Pongo şopti:

— Atenţiune, *Massers,* lumină în peşteră!

Ne aflam în faţa unei crăpături potrivit de lată şi înaltă din peretele stâncos. În fundul peşterii cu desăvârşire întunecate, la vreo treizeci de metri depărtare, se aprinsese o clipă o luminiţă, ca raza unei lămpi de buzunar acoperită.

Nu era lucru curat, căci cine să se aţină în toiul nopţii în peştera aceasta, departe de oraş? Poate aveam noroc şi printr-o nechibzuinţă a criminalilor căutaţi de noi le descopeream ascunzătoarea.

Marian dădu lui Pongo o comandă în şoaptă, ca să intre cu barca în peşteră.

Îndată ce ne aflarăm în peştera cufundată în întunerec, Pongo se

opri din vâslit şi lăsă barca în voie. Trebuia să ne încredinţăm mai întâi dacă nu cumva îndărătul peşterii stăteau la pândă primejdioşii duşmani, gata să se azvârle asupra noastră.

Deodată, luminiţa din fund se aprinse iarăşi, dar înainte să putem deosebi de unde venea şi dacă se mişca, se stinse din nou.

Câteva minute se scurseră într-o aşteptare încordată, apoi Marian dădu în şoaptă comanda de înaintare. Pongo izbuti să nu facă nici cel mai mic zgomot şi astfel puturăm asculta dacă nu cumva vreun duşman îşi trăda apropierea.

II
ŞIRETENIA LUI RHASU

NU AUZISEM NIMIC. Barca înainta tot mai adânc în peşteră.

Deodată Pongo se opri iarăşi din vâslit, căci la vreo şase metri în faţa noastră se aprinsese din nou luminiţa. După cum bănuisem, era o dâră subţire de lumină de la o lampă de buzunar. Omul care o ţinea trebuia s-o fi acoperit cu mâna, aşa că numai dâra aceasta se strecura printre degete, căzând pe pământ şi alunecând încetişor spre dreapta.

Acum văzurăm şi picioare desculţe, tuciurii, ivindu-se şi păşind încet în raza de lumină. Un indian căuta aşa dar acolo un obiect pierdut şi prin neprevederea sa se părea că descoperisem ascunzătoarea „Sugrumătorului”.

Stăturăm liniştiţi de tot; indianul, din care vedeam numai nelămurit picioarele goale, mergea foarte încet spre dreapta, în partea de răsărit a peşterii.

Deodată dispăru – probabil că nu regăsise obiectul pierdut. Mai aşteptarăm vreun sfert de ceas, căci se putea ca omul să se întoarcă. În cele din urmă, Marian şopti:

— Înainte, Pongo, să-l urmărim!

Uriaşul Negru vâsli fără zgomot, până ce barca se izbi încet de peretele de stâncă. Marian se şi dusese în faţă şi şopti după câteva clipe:

— Aici e un brâu lat de stânci... A! Sunt şi ridicături, de care pot lega funia bărcii. Haideţi!

Ieşirăm din barcă şi, tot dibuind, băgarăm de seamă că ne aflam pe un brâu de stâncă lat de vreun metru şi jumătate.

Mai ascultarăm câtva timp, apoi Marian îşi aprinse lampa, dar acoperi şi el lentila cu palma, lăsând doar o dâră subţirică să se strecoare printre degete.

Merserăm încetişor spre peretele de răsărit al peşterii şi în curând ne aflarăm în faţa unei crăpături atât de înguste încât intrarăm aproape turtiţi într-însa. Crăpătura era însă lungă numai de o jumătate de metru, pe urmă se continua într-un gang lat de vreun metru şi

jumătate, care ducea numai doi metri spre răsărit şi cotea după aceea spre miază-noapte.

Înainte ca să apuce pe după colţ, Marian stinse lampa, ascultă câteva clipe şi neauzind nimic îndreptă din nou dâra subţire de lumină spre pământ şi păşirăm încetişor înainte.

Cu totul întâmplător Pongo venea la urmă, pe când de obicei, când era vorba de întreprinderi primejdioase, eu eram codaşul. Mergeam unul îndărătul celuilalt şi deodată Marian se-ntoarse pe jumătate şi întrebă cu glas coborât:

— Ce s-a întâmplat, Robert?

— Nimic – răspunsei eu, uimit – ce ai?

În aceeaşi clipă o mână îmi atinse braţul drept, crezui că e Pongo, mă-ntorsei şi eu pe jumătate şi întrebai peste umăr:

— Ce este, Pongo?

Nu căpătai nici un răspuns, în schimb auzii un zgomot de parcă cineva ar fi zvârlit cu picioarele în jurul său, apoi bufnituri ca şi cum s-ar fi prăbuşit blocuri de stâncă.

O rază de lumină ţâşni în aceeaşi clipă pe lângă mine. Marian descoperise de tot lentila lămpii şi lumina îndărătul meu.

Abia acum băgarăm de seamă… că Pongo dispăruse. Un praf fin, sclipitor, plutea în aer îndărătul meu şi nu ştiam ce să cred, când Marian şopti:

— Asta e şiretenie, nu glumă! Cu siguranţă că e opera lui Rhasu. Ţi-a atins şi ţie o mână braţul drept?

— Da, credeam că e Pongo.

— Şi în realitate era unul din duşmanii noştri, probabil Rhasu. Trebuie să fi stat într-o crăpătură aici la dreapta şi l-a căutat pe Pongo, pe care l-a şi putut găsi lesne, pentru că purtăm veşmintele de culoare deschisă. Cu Pongo are el ce are, deoarece camaradul nostru l-a înhăţat în grădina vilei lui Norton. Acum s-a răzbunat… vezi praful acela fin, sclipitor? Conţine particule de mineral şi, dacă adaugi la asta bubuiturile acelea care s-au auzit, atunci vei pricepe şi tu că crăpătura în care a fost tras Pongo – cu siguranţă printr-un laţ, care i-a fost zvârlit peste cap – a fost închisă la loc printr-o lespede potrivită.

— Atunci trebuie să ne luăm după el! făcui speriat.

Dar Marian mă opri:

— Robert, n-ar avea nici un rost, deoarece lespedea aceea va fi închisă pe dinăuntru. Ne vom pierde timpul degeaba. Trebuie să mergem mai departe, poate că ajungem pe altă cale în ascunzătoarea bandei.

Îmi aprinsei lampa de buzunar şi lăsai lumina să cadă pe peretele drept al gangului. Puteţi recunoaşte lămurit marginile lespedei de piatră cu care fusese acoperită crăpătura. Proptindu-mă într-însa, n-o puteţi clinti nici cu un milimetru. Avea dreptate Marian, era fixată pe

dinăuntru.

Prietenul meu o şi pornise de-a lungul gangului. Mă grăbii să-l ajung şi spusei:

— Mariane, numai de n-am veni prea târziu. Poate că Pongo al nostru a păţit ceva, căci trebuie să fi fost tras cu o putere extraordinară în crăpătură.

— Asta aşa e, dar nu cred să se mulţumească ticălosul acela cu o moarte aşa de uşoară. Sper să-l putem elibera pe camaradul nostru, înainte de a i se întâmpla ceva.

Aprinserăm lămpile de buzunar şi nu le mai acoperirăm lumina acum. Gangul urca în pantă uşoară, ceea ce-l făcu le Marian să spună:

— Asta nu-mi place deloc, Robert. Dacă gangul duce aşa mai departe în sus, se poate să ieşim afară pe peretele de stâncă, pe câtă vreme Pongo o fi zăcând undeva în vreo peşteră. Ne-am lăsat traşi pe sfoară de Rhasu. El se aştepta, de sigur, că vom veni după dânsul cu altă barcă şi ne-a atras încoace, prefăcându-se că e în căutarea unui obiect pierdut. Avem duşmani foarte primejdioşi.

— Nu pricep de ce nu ne-au atacat şi pe noi. Sau or mai fi înaintea noastră capcane, de care nu vom putea scăpa?

— Prin crăpătură ar putea fi tras înăuntru numai unul din noi – spuse Marian – şi Rhasu l-a ales pe Pongo, fireşte. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci n-o să ne lase ei să le scăpăm. Tu ţine sub ochi partea stângă a gangului!

Îndreptai imediat lumina lămpii spre stânga, când deodată descoperii pe peretele de piatră o dungă subţire, metalică, ce lucea ca arama.

O sârmă! îmi trecu prin minte şi fără să şovăi o clipă, îl apucai de Marian de brâul de piele şi-l trăsei înapoi cu toată puterea. Dacă era o sârmă, atunci era întinsă de-a curmezişul gangului şi Marian şi călcase pe ea.

În aceeaşi clipă când prietenul meu se dădu înapoi, tavanul gangului se prăbuşi înaintea noastră.

Un bloc uriaş, care ne-ar fi terciuit pe amândoi căzu vertical în jos, închizând cu totul gangul.

— Mare noroc am avut! exclamai uşurat. Întâmplător am observat capătul sârmei, altminteri am fi fost acum zdrobiţi.

— Da, Robert, soarta ne-a apărat şi de astădată de un sfârşit grozav. Acum însă hai repede înapoi! Trebuie să ieşim din peşteră la barcă. Poate că găsim în altă crăpătură intrarea căutată spre lăuntrul stâncii în care se află Pongo al nostru.

Ne întoarserăm şi pornirăm îndărăt pe gang. În cele din urmă ajunserăm în peşteră şi alergarăm spre locul unde Marian legase barca… Dar aceasta dispăruse. Mă uitai năuc la prietenul meu, apoi zisei:

— Acum nu ne rămâne altceva de făcut decât să înotăm. Va trebui să-ncercăm apoi să mergem de-a lungul ţărmului.

— Da, n-o să ne rămână altceva de făcut – încuviinţă prietenul meu – poate că în felul acesta ne regăsim şi barca, deoarece banda trebuie să aibă undeva un mic port pentru vasele ei.

Ne trecurăm puştile în spate, luarăm în gură lămpile de buzunar şi ne lăsarăm în apa călduţă.

Înotarăm afară din peşteră şi răsuflai uşurat când văzui marea înaintea noastră, luminată de lună.

Puteam stinge acum lămpile şi ţinându-ne pe lângă zidul de stâncă, înotarăm spre răsărit. Tocmai în locul acesta peretele de stâncă ieşea mult în mare şi cădea vertical. Trebuia deci să înotăm o bucată bună.

În drum dădurăm peste două crăpături înguste şi luminând înăuntru văzurăm că amândouă erau atât de strâmte, încât un om abia s-ar fi putut strecura înăuntru şi afară de asta, erau adânci de cel mult doi metri. Aşa dar, nu putea fi acolo vreo intrare tăinuită în stâncă.

Ajunserăm la a o a treia crăpătură, largă de vreo doi metri. Înotarăm înăuntru şi luminarăm pereţii, ţinând lămpile între dinţi.

Gangul părea să fie foarte adânc şi se lărgea tot mai mult. Înotarăm înainte, eu pe stânga, Marian pe dreapta, astfel că eram la vreo patru metri unul de altul.

Deodată, prietenul meu spuse speriat:

— Robert, repede afară pe brâul de stâncă! Repede!

Nu stătui să văd despre ce e vorba, căci dacă Marian vorbea astfel, însemna că era primejdie mare îndărătul nostru. Tocmai mă aflam într-un loc, unde brâul de stâncă de deasupra era lung de vreun metru. Spărturile de amândouă laturile, unde căzuse piatra, erau de cel puţin zece metri. Nu mai puteam înota până acolo, aşa că mă săltai pe un bolovan şi mă întorsei cu băgare de seamă. Era destul de greu şi marginea aceea n-avea mai mult decât treizeci de centimetri lăţime.

Privind în apa gangului mă speriai atât de tare încât fui cât p-aci să-mi pierd cumpăna, căci văzui coada unui rechin enorm.

Începură să-mi tremure genunchii. Situaţia mea era cât se poate de rea, dar la asta nici nu mă gândeam pentru moment.

Îngrijorarea pentru Pongo al nostru, care se şi afla în faţa unei morţi grozave, ne făcuse să uităm cu totul de aceste primejdii ale mărilor tropicale.

Şi această scăpare din vedere ar fi fost cât p-aci să se răzbune amarnic, dacă brâul îngust de stâncă pe care stăteam s-ar fi prăbuşit, atunci când mă săltasem pe el.

III
PRINTRE RECHINI

RECHINUL ERA LUNG de vreo cinci metri şi-l vedeam bine în apa luminată de lună. Marian trebuie să se fi întors întâmplător şi să-i fi văzut şi el coada.

Dihania dispăru în scobitura al cărei capăt nu-l puteam zări, atât de mult săpase apa mării în peretele stâncos.

Mă gândeam tocmai cum îi va fi cu putinţă monstrului să se întoarcă, pentru că era de presupus că acel canal devenea tot mai îngust – când iată că se întoarse, trecu pe lângă mine şi-i văzui sclipind ochii mici şi răutăcioşi. Părea să-şi dea seama că-l aştepta o pradă bine venită.

Mă sprijinii de peretele de stâncă ce se înălţa îndărătul meu şi nu trebuia să cutez să mă mişc, căci sau se desprindea bolovanul pe care stăteam, sau puteam aluneca în apă.

Mă gândeam dacă n-ar fi fost bine să-ncerc a alunga rechinul prin gloanţe, dar îmi spusei îndată că nu se cădea să fac asta, pentru ca să nu trădăm „Sugrumătorului” şi oamenilor săi unde ne aflam.

Dar nici aici nu puteam rămâne; trebuia să-ncercăm să-l eliberăm pe Pongo al nostru. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât bietul nostru camarad era mai ameninţat să cadă victima răzbunării lui Rhasu.

— Mariane – strigai încetişor dincolo – ce facem? Nu mă pot mişca aici, căci stau pe o fâşie îngustă a brâului de stâncă.

— Hm, asta e neplăcut – răspunse camaradul meu – credeam c-am putea înainta pe brâul acesta până la capătul gangului. Fireşte că rechinul va sta de veghe afară şi va da îndată buzna înăuntru dacă ne vom lăsa în apă.

— Ce-ar fi să-i trimit câteva gloanţe? propusei eu.

— Nu, asta nu trebuie să facem, căci ne trădăm ascunzătoarea! A! Uite că dihania a luat-o înapoi, de data asta pe partea mea. Robert, aici rechinul nu se poate întoarce lesne, căci locul e prea strâmt pentru el. Aşteaptă până va fi trecut, apoi înoată repede cei zece metri până la brâul de stâncă ce merge spre capătul gangului. Cred că poţi cuteza. Fireşte că eu voi sta de veghe, uite că-mi pregătesc puşca; dacă rechinul se va-ntoarce mai curând, atunci va trebui să-l împuşc.

Mă puteam bizui pe însuşirile de bun ţintaş ale lui Marian, dar gândul de a mă vârî în apa unde înota moartea în carne şi oase, nu era deloc plăcut. Îmi dădui seamă însă că propunerea prietenului meu era singurul mijloc, altminteri nu-i puteam veni în ajutor lui Pongo.

Privii după rechin până-l văzui dispărând, pe urmă îmi dădui drumul încetişor în apă şi înotai cu grabă spre brâul de stâncă salvator.

Mai eram la doi metri de acesta, când văzui ţâşnind prin apa sclipitoare coada dihăniei. Mai era însă la cel puţin treizeci de metri depărtare şi eu înotam atât de aproape de peretele de stâncă, încât cu greu m-ar fi putut înhăţa, deoarece se ştie că un rechin trebuie să se

aşeze pe spate ca să se poată folosi de maxilarele sale care se află sub falca de sus.

— N-ai grijă, veghez eu! îmi strigă Marian. N-o să te poată ajunge.

Pricepui greu cuvintele sale, căci înotam cu disperare. Când pusei mâna pe brâul de stâncă mă săltai în sus şi mă lăsai repede în genunchi pe piatră.

Aproape de tot de mine spumega apa; văzui pântecele alb al rechinului, care se întorsese pe spate, dar pe mine nu mă mai putea ajunge. Mă ridicai binişor, în vreme ce dihania dezamăgită se îndepărtă.

Brâul de stâncă era mai lat aici şi mă puteam mişca mai în voie. Peste drum îl vedeam pe Marian la aceeaşi înălţime şi-mi făcea semne, strigându-mi:

— Bravo, Robert, ai făcut bine ce-ai făcut. Monstrul a fost mai repede decât credeam, dar şi tu nu te-ai lăsat. Să sperăm că acum vom avea noroc şi ajungem cu bine până la capătul gangului. Poate că ne vom putea căţăra sus în vreun loc.

Dar cu cât înaintam, cu atât mai drepţi deveneau pereţii şi gangul tot mai larg. Ar fi trebuit să ne închipuim asta, căci altminteri cum s-ar fi putut întoarce rechinul atât de lesne.

Apa în gang sclipea în lumina lunii; deodată se ivi înaintea noastră un punct luminos, care se mărea mereu.

Şi după ce înaintarăm cu băgare de seamă vrei cincizeci de metri, ne pomenirăm pe marginea unui bazin rotund, cu un diametru de vreo sută de metri.

Era într-adevăr un capriciu al naturii să creeze aici, în labirintul de stânci, un adevărat lac. Probabil că era de obârşie vulcanică, după cum arăta şi forma aproape rotundă.

Gangul era lat aici de vreo şapte metri şi privind la Marian, pe partea cealaltă, văzui rechinul, înotând încetişor. Dihania ne urmărise şi acum înota încoa şi încolo în lac.

— Trebuie să căutăm să ocolim lacul – îmi strigă Marian – ah, asta e neplăcut! adăugă el imediat. Aici e iarăşi năruit brâul de piatră pe o lungime de vreo douăzeci de metri.

Abia acum privii la brâul de stâncă pe care stăteam, mă speriai şi strigai prietenului meu:

— Şi aici tot aşa e, Mariane. N-ar fi bine să împuşcăm rechinul şi să străbatem lacul înot?

— Nu, pentru că n-avem de unde şti dacă găsim o altă ieşire. Şi-apoi mai cred că rechinul nu este singur, ăsta de aici îmi pare ceva mai mărişor. Ah, spuneam eu!

Încă doi rechini se iviră în aceeaşi clipă şi se alăturară celui dintâi în lac. Ar fi trebuit să păgubim multe gloanţe ca să-i alungăm şi poate că afară, în faţa gangului, mai pândeau şi alţii.

Dar deşi situaţia era disperată, Marian nu-şi pierdu cumpătul şi zise:

— Robert, n-avem încotro! Trebuie să-ncercăm să ne căţărăm undeva pe un perete de stâncă. Altminteri nu mai ieşim de aici. Şi cine ştie dacă n-o da peste noi curând „Sugrumătorul" şi oamenii săi.

Perspectiva aceasta era cea mai neplăcută, căci dacă ticăloşii ne găseau eram pierduţi. Nici n-aveau nevoie să ne împuşte, ci era deajuns dacă ne bombardau cu pietre.

Dar cum să te caţeri pe aceşti pereţi drepţi?

Pe de altă parte, însă, Marian avea dreptate susţinând că nu există altă cale. Trebuia să ne urcăm, chiar dacă primejdia de a ne prăvăli ar fi fost de două ori mai mare.

Examinai suprafaţa verticală şi în cele din urmă mi se păru că găsesc un loc care era puţin înclinat şi care avea şi mai multe găuri şi crăpături.

— Ai descoperit ceva? mă întrebă Marian de dincolo. Se pare că eu am noroc, aici cred că pot încerca.

Îi răspunsei cum stăteau lucrurile, apoi mă încredinţai că puşca era bine fixată pe spate, îmi pipăii pistoalele şi deoarece mi se păru că unul nu stătea prea bine la cingătoare, îl scosei afară, ca să-l vâr apoi mai adânc la locul lui. Atunci se rostogoli în jos lângă mine o pietricică, se lovi de brâul de stâncă şi căzu în lac. Privii îndată în sus şi văzui două mâini negre, ţinând o piatră de mărimea unui cap de copil.

O spaimă de moarte mă cuprinse; aşa dar „Sugrumătorul" se şi ivise cu oamenii săi, ca să ne azvârle în lac, unde rechinii lacomi ne vor sfâşia.

Încetişor se ivi acum un cap întunecat peste marginea peretelui de stâncă. Nu mai încăpea şovăială: eram descoperiţi şi trebuia să ne vindem pielea cât mai scump.

Mă dădui repede cu un pas în lături şi când văzui capul întins în întregime în jos, trăsei. Un ţipăt îngrozitor urmă detunăturii şi piatra căzu din mâna celui împuşcat, afundându-se în apă.

În aceeaşi clipă detună o împuşcătură şi din pistolul lui Marian, căreia îi urmă de asemenea un ţipăt de moarte şi la scurt timp după asta plescăi şi dincolo o piatră grea în apă.

Mă dădui iarăşi un pas înapoi şi două pietre mari se rostogoliră peste marginea peretelui stâncos, fără să-l pot vedea pe cel ce le aruncase. M-ar fi nimerit aceste pietre, dacă nu m-aş fi dat în lături – şi pe partea lui Marian plescăi de asemenea apa.

Care va să zică duşmanii noştri rostogoleau bolovanii la întâmplare peste marginea peretelui de stâncă. Se cerea să fim cu ochii-n patru şi nu trebuia să stăm mult timp în acelaşi loc.

Iarăşi căzură două pietre; de data asta eram nevoit să sar în lături

de la locul meu, chiar cu primejdia de a aluneca în apă, unde pândeau rechinii. Una din pietre îmi atinse umărul, se izbi lângă piciorul meu de peretele de stâncă, apoi căzu în lac.

Se auzi un plescăit şi dincolo la Marian şi… prietenul meu scoase un ţipăt puternic. Fusese nimerit? Trebuia să mă silesc să nu privesc într-acolo şi deodată auzii o încărcătură din pistolul lui Marian, căreia îi urmă un răcnet de moarte.

Ţipătul prietenului meu fusese deci numai un vicleşug ca să-l îndemne pe unul din duşmanii nevăzuţi să făptuiască o nechibzuinţă. Şi reuşise, mai bine poate decât s-ar fi aşteptat.

Căci şi deasupra mea se ivi deodată un cap omenesc… probabil că individul vroia să vadă dacă Marian se rostogolise în apă şi dacă rechinii se certau pentru pradă. Această curiozitate o plăti scump, fiindcă îndârjit cum eram nimerii bine.

Un ţipăt sfâşie tăcerea, apoi capul rămase liniştit. Făceau o impresie sinistră aceste două capete mute, aplecate peste marginea peretelui de stâncă.

Scosesem din luptă deci patru duşmani, dar nu cunoşteam numărul lor şi acum mă cuprinse teama că ceilalţi ar putea da împreună un atac împotriva noastră.

Dacă s-ar ivi toţi deodată peste creasta peretelui de stâncă, am putea nimeri, în cel mai bun caz, eu doi şi Marian doi. Dar în vremea asta ceilalţi ar putea zvârli cu pietre în noi şi cu siguranţă că ne-ar fi nimerit.

Iarăşi îmi schimbai repede locul. Duşmanii ascunşi trebuiau să ghicească, după ecoul împuşcăturilor, unde mă aflu.

Şi într-adevăr, după câteva clipe se rostogoliră iarăşi doi bolovani peste creasta zidului şi căzură tocmai pe locul unde stătusem până atunci.

O clipă chibzuii dacă să-ncerc şi eu vicleşugul lui Marian, îmi dădui însă seamă că n-ar mai prinde a doua oară, aşa că mă hotărâi să-i întărât şi izbucnii într-un hohot de râs batjocoritor. Sării apoi repede în lături şi imediat căzură iar trei pietre în jos. Unul din indivizi fusese totuşi neprevăzător, întinzând braţul peste creasta zidului şi atunci trăsei; un ţipăt şi braţul rănit se trase înapoi.

— Bravo Robert! strigă Marian, râzând. Duşmanii noştri o să-şi dea seamă curând că n-o scot la capăt atât de uşor cu noi.

Marian vorbise englezeşte şi imediat răspunse de sus un glas clocotitor de ură:

— Acuş o să vă piară pofta de râs! Veţi avea parte de o moarte groaznică!

— Mă rog, poftiţi! spuse Marian batjocoritor. Nu trebuie decât să coborâţi şi să ne legaţi şi-apoi veţi putea face cu noi ce veţi vrea.

Mie îmi cam pierise curajul, căci gândul mi se duse la toate acele

otrăvuri misterioasă, pe care le cunoscusem în India.

Ajunsesem la marginea micului lac, aflându-mă, deci în colţul pe care-l forma acesta cu gangul. Eram foarte atent dacă nu cumva vor azvârli de sus vreun obiect mai mic, vreo bombă cu gaz ameţitor.

Deodată tresării speriat, căci de sus se auzi un ţipăt înfiorător, unul din acele ţipete pe care-l auzi rar, dacă ai noroc, în pădurile seculare ale Congo-ului. Era răcnetul de luptă al unei gorile furioase – acela pe care-l scotea Pongo al nostru când ataca un duşman superior ca număr.

Câteva clipe domni o tăcere apăsătoare, apoi se stârni sus o larmă de iad. Vreo şase glasuri răcneau înspăimântător, apoi un urlet de moarte le întrecu şi un trup omenesc zbură peste creasta zidului. Plescăi în apa lacului şi imediat rechinii dădură buzna. Mai răsunară două ţipete, preschimbându-se în horcăieli.

Şi… se făcu tăcere deasupra mea, însă de cealaltă parte, sus, unde se afla Marian, se auzi un glas puternic, care părea să dea porunci.

Mare bucurie simţii la gândul că Pongo al nostru era iarăşi liber şi făcuse curăţenie, cum s-ar zise, printre indienii care mă asediaseră. Luai atunci hotărârea să mă caţăr sus. Numai că situaţia lui Marian mă mai îngrijora, căci nu puteam ajunge la partea cealaltă, ca să-i ajutăm.

Mi-ar fi fost cu putinţă, poate, să străbat înot cei şapte metri, pentru că cei trei rechini aveau de furcă acum cu prada lor; dar nu-i ajutam nimic cu asta prietenului meu. Şi-apoi se putea să se mai ivească un alt rechin tocmai pe când aş fi trecut eu înot.

Dar, odată sus pe creastă, aş fi putut alunga cu gloanţe pe cei ce l-ar fi atacat pe Marian. Mai privii odată în sus, înainte de a mă duce la locul pe care-l hotărâsem dinainte şi unde era mai lesne să mă caţăr pe zid.

În clipa aceea inima aproape încetă să-mi bată. Deasupra mea mai răsună odată răcnetul de luptă al lui Pongo, apoi văzui trupul său uriaş zburând prin văzduh.

Omul acesta avea un curaj nebun; căci cine altul ar fi cutezat să sară peste prăpastia aceea lată?

Înainte ca să-mi pot reveni din spaimă, el şi era pe partea cealaltă şi în clipa următoare se năpusti asupra duşmanilor pe care eu nu-i puteam vedea.

De data aceasta răsunară numai ţipete asurzitoare; probabil că ceilalţi potrivnici o luaseră la fugă din faţa acestui uriaş.

Fără voie scosei un strigăt de triumf, apoi alergai repede la locul pe care mi-l alesesem pentru căţărare, îmi aşezai bine revolverul la cingătoare şi începui să urc.

Nu era atât de uşor precum îmi închipuisem. Simţeam uneori că mă trec sudori reci.

Erau momente când nu mai ştiam ce să fac. Nu mai puteam da

înapoi şi nici de înaintat nu era chip; în cele din urmă voinţa învinse toate piedicile şi izbutii să mă salt pe creasta peretelui de stâncă. Aruncai o privire în treacăt celor patru trupuri ce zăceau neînsufleţite – cei doi împuşcaţi de mine şi cei doi ucişi de Pongo – apoi mersei pe marginea canalului şi privii spre partea cealaltă, unde Marian, sprijinit de Pongo, urca şi el pe marginea zidului.

Şi dincolo zăceau două trupuri neînsufleţite, cei doi indieni pe care Pongo îi mai înhăţase după săritura lui îndrăzneaţă. Marian se apropiă de marginea peretelui de stâncă şi-mi strigă:

— Ei, Robert, am avut noroc şi de data asta. Mai mult ca orice mă bucură însă că-l văd pe Pongo teafăr şi iarăşi cu noi. Să mergem acum de-a lungul marginii lacului şi ne întâlnim dincolo, pe ţărmul de Nord.

Nici urmă de duşmanii noştrii nu se mai vedea; mai mult decât împotrivirea noastră îndârjită îşi făcuse efectul ivirea lui Pongo.

Ocolii repede micul lac. Pe marginea de nord ne întâlnirăm şi cel dintâi lucru pe care-l făcui, fu să-i strâng mâna camaradului nostru negru.

— Pongo, am fost tare îngrijoraţi de soarta ta şi mă bucur din inimă că te văd iarăşi la noi.

— Şi Pongo bucură – spuse uriaşul – *masser* Bertram nu trebuie aibă grijă, Pongo scapă totdeauna.

Bănuia probabil bunul camarad că noi ardeam de curiozitate să aflăm prin ce peripeţii trecuse, aşa că începu să povestească îndată fără să-i cerem:

— Pongo fost tras în crăpătură cu laţ după gât. Apoi mulţi duşmani azvârle asupra lui şi leagă. Rhasu printre ei. Rhasu bate joc de Pongo şi ameninţă cu moarte grozavă. Pongo nu spune nimic, numai slăbeşte încet legături. Rhasu nu bagă de seamă, el bate joc înainte. Ceilalţi duşmani pleacă îndată, Pongo rămâne singur cu Rhasu. Rhasu spune atunci că şi *Massers* va fi îndată morţi. Atunci Pongo rupe legăturile. Rhasu sare în sus, dar imediat este mort. Pongo părăseşte peştera, aude împuşcături, vine repede şi atacă duşmani.

Scurt şi cuprinzător! Fără înflorituri, el povestise în câteva cuvinte un roman întreg. Chestia era încheiată pentru el, deoarece urmă imediat:

— *Massers* vine repede, Pongo vede că indieni intră turn care stă colo. Poate găseşte acolo duşmani.

Rostind ultimele cuvinte arătă spre apus, unde se înălţa, luminată de lună, ruina unui turn înalt de vreo zece metri. Era foarte dibaci aşezat în peisajul stâncos şi făcea o impresie minunată, dar şi sinistră.

Ne aflam cam la vreo sută de metri de dânsul şi în vreme ce ne apropiam încet, Marian zise:

— Mă gândesc tocmai dacă e bine să-l cercetăm acum pe întunerec. Mai curând aş intra în încăperea din stâncă unde a stat prizonier

Pongo. Bănuiesc că de acolo duce vreun gang în ascunzătoarea „Sugrumătorului” şi a uneltelor sale.

— *Masser* greşeşte – interveni Pongo – Pongo bine băgat de seamă, indieni părăsit încăperea numai printr-un gang, pe care mers şi Pongo. Aici este ieşire.

Arătă spre o crăpătură întunecoasă, jos pe pământ, lângă noi.

— Atunci a fost greşită bănuiala mea – spuse Marian – dar cu toate astea n-aş vrea să cercetez turnul vechi acum noaptea. Cel mai nimerit lucru cred că c-ar fi să rămânem în apropiere şi să ţinem turnul sub observaţie, iar în revărsatul zorilor să intrăm înăuntru.

— Uiţi de bieţii copii ai lui Norton, Mariane – îi aminti eu – acum „Sugrumătorul” ştie că suntem pe urmele sale, a avut prilejul să ne cunoască şi mai ştie că e greu să ne vie de hac. Nu crezi că va face să dispară repede pe Jackie şi Maud Norton, dacă nu ne grăbim să-i salvăm?

— Da, da – încuviinţă Marian – tocmi mă gândeam şi eu la asta. Sunt într-o încurcătură ciudată; ceva mă reţine să cercetez turnul acum noaptea şi pe de altă parte aş vrea neapărat să ajut celor doi copii, căci se prea poate să fie la un pas de moarte bieţii de ei.

— Atunci să nu mai şovăim şi să intrăm în turn – zisei eu. În definitiv, să nu ne dăm noi bătuţi atât de uşor şi afară de asta banda o fi cam înspăimântată acum.

— Aşa e – încuviinţă Marian – dar mai este setoasă de răzbunare. Şi tocmai pentru că le e frică, au să facă tot ce le stă în putinţă să ne răpună. E drept însă că în putinţă să ne răpună. E drept însă că în spaima lor o să-i înlăture repede pe cei doi tineri. Da, Robert, nu ne rămânea altceva de făcut decât să pătrunde chiar acum în turnul acela vechi.

Marian o luă mai repejor, dar clătina mereu din cap, oarecum îngrijorat, ceea ce nu-l stătea în fire.

IV
LA UN PAS DE MOARTE

LUNA PLINĂ LUMINA ca ziua vechiul turn. Puteam desluşi lămurit toate crăpăturile dintre lespezile mari de piatră din care era construit şi umbrele noastre se desenau viu pe suprafaţa zidurilor.

Pongo ne duse la un loc unde era o fereastră la înălţime de vreo doi metri. Era numai o deschizătură de fereastră, prevăzută cu un grilaj artistic lucrat. În cercurile ovale care formau acest grilaj se poate să fi fost pe vremuri gemuleţe, acum însă deschizăturile goale erau atât de împânzite cu fire de păianjen, încât făceau o impresie sinistră.

— Aici dispărut indieni – spuse Pongo cu hotărâre în glas, arătând spre lespezile de piatră de sub această fereastră.

Marian examină cu privire uriaşele lespezi, apoi zise:

— Se prea poate să fie aici o intrare tăinuită. Fiecare din aceste lespezi e destul de mare, pentru ca prin deschizătura formată după îndepărtarea ei să ne putem strecura înăuntru. E de aşteptat însă ca intrarea tăinuită să fie zăvorâtă şi pe dinăuntru, la fel ca blocul din crăpătura în care a fost tras Pongo. În sfârşit, trebuie să încercăm.

Pongo se şi aplecase şi-şi înfipse degetele în crăpăturile largi dintre bolovani. Chiar din prima dată avu noroc. Piatra era slăbită şi când Pongo îşi încordă puterile, ea se mişcă încetişor în afară.

Ne aplecarăm puţin, ca să vedem mai bine lucrul lui Pongo. Ne aflam chiar sub fereastră.

Deodată Marian se dădu fulgerător înapoi. Ridicai repede capul şi mă speriai de moarte.

Prin una din deschizăturile de jos ale grilajului se strecurase un braţ tuciuriu, în mâna căruia se afla o cobră. *(Vezi ilustraţia de pe copertă)*. Veninoasa reptilă se zvârcolea şi botul ei cu colţii se afla numai la câţiva centimetri de braţul stâng al lui Marian.

Cât ai clipi din ochi prietenul meu îşi răsuci trupul şi înhăţă şarpele cu măna dreaptă. Asta era singura posibilitate să scape de muşcătura mortală a târâtoarei.

Repede scosei cuţitul şi tocmai în clipa când mâna de după grilaj dădu drumul şarpelui, retezai dintr-o lovitură capul cobrei.

Marian zvârli cât colo trupul care se zvârcolea sălbatec, apoi smulse revolverul şi nu-şi dezlipi privirea de la fereastră. Se dădu însă un pas înapoi, ca să nu se mai trezească cu vreo surpriză.

Pongo îşi ridicase repede privirea când băgase de seamă mişcările noastre. După ce se încredinţă că retezasem capul şarpelui îşi văzu înainte de lucru, trăgând cât mai mult afară lespedea.

Îi ajutai şi eu, pentru că era deajuns dacă Marian stătea de pază. Trebuia să existe vreun mecanism secret, cu ajutorul căruia lespedea uriaşă s-ar fi putut mişca mai uşor, deoarece fu nevoie să ne încordăm toate puterile ca să urnim povara aceea.

Într-un târziu trăsesem afară lespedea îndeajuns ca să ne putem strecura prin deschizătură. Luminai înăuntru şi văzui un gang ducând orizontal în interiorul vechiului turn.

Era o mare îndrăzneală să intrăm acolo, căci din întâmplare cu şarpele puteam ghici că duşmanii observaseră bine apropierea noastră. Ştiau deci că eram pe cale de a intra în turn şi cu siguranţă că puseseră capcane, ca să ne împiedece.

Deşi cercetai cu atenţiune pereţii gangului, în lumina lămpii de buzunar, nu observai nimic suspect. Marian mă împinse în lături şi zise:

— Bagă de seamă la fereastră! Voi intra eu întâi, apoi Pongo. Tu rămâi la urmă, ca de obicei!

Nu încăpea împotrivire, ştiam bine asta. Mă dădui deci un pas înapoi, trăsei revolverul şi nu-mi dezlipi privirea de la fereastră. Mi se părea că văd sub pânza groasă de păianjen o făptură negricioasă şi cu gândul să descarc un glonţ, ridicai arma. Dar când să apăs pe trăgaci, nu mai văzui umbra.

— Băgare de seamă, Mariane – strigai – tocmai am zărit o umbră!

— A fost de sigur individul care ne-a primit cu şarpele – răspunse, calm, prietenul meu – veghează tu bine, o scoatem noi la capăt.

Se furişă în deschizătură, în vreme ce eu îmi îndreptai atenţia iarăşi spre fereastră. Abia după ce intrase şi Pongo, privii cu luare aminte crăpătura în care trebuia să mă strecor şi eu.

Mă mai uitai odată la fereastră, îndreptai lumina lămpii la locul pe care-l curăţase de păienjeniş braţul cu şarpele şi nevăzând nimic mă aplecai repede şi intrai în gangul întunecos.

Trebuia să mă las în genunchi atât de scund era gangul. Aprinzând lampa – căci din lumina lămpii lui Marian nu mai vedeam nimic – găsii gangul pustiu. Pe Pongo însă ar fi trebuit să-l văd neapărat, deoarece atât de repede n-ar fi putut dispare.

Gangul era lung de vreo cinci metri şi la capătul lui băgai de seamă o deschizătură mare în pământ. Marian şi Pongo ar fi putut să fi dispărut pe acolo, totuşi mi se părea de necrezut ca asta să se fi întâmplat atât de repede; n-aveau motiv să se grăbească, dimpotrivă, trebuiau să fie cu ochii în patru prin locurile acestea necunoscute.

Mă oprii deci la începutul gangului şi-mi încordai auzul. Dar devenii şi mai neliniştit când n-auzii nimic. Vrui să-l strig pe prietenul meu, dar îmi ajunse la ureche un zgomot foarte slab.

Fără voie mă dădui puţin îndărăt şi atunci se-ntâmplă ceva care-mi vârî spaima în oase. Din tavanul gangului scund cădea în jos deasupra capului meu un laţ. Instinctiv mă aplecai atât de mult încât obrazul atinse aproape pământul.

Ăsta fu norocul meu, căci laţul fu zvârlit brusc peste mine, apoi tras în sus. Dacă n-aş fi aplecat capul atât de mult, aş fi fost înhăţat de unealta aceea ucigătoare şi cine ştie dacă aş fi scăpat cu viaţă când aş fi fost tras în sus.

Răsuflai uşurat după ce văzui primejdia trecută, dar în acelaşi timp mă cuprinse iarăşi o spaimă de moarte, la gândul că Marian şi Pongo trebuie să fi fost şi ei prinşi în acelaşi fel.

Aşa dar trebuia să fie şi deasupra mea, în tavan, o gaură, care putea fi deschisă şi închisă repede.

Fără să stau pe gânduri, îmi proptii braţul stâng în tavan. Pusesem lampa în buzunar, căci lumina ei ar fi putut să mă dea de gol.

Simţii lemn acolo şi când apăsai cu putere, băgai de seamă că tavanul se mişca. Era deci aşa cum bănuisem.

Fireşte că nu trebuia să cutez acum să deschid capacul şi să mă

strecor prin deschizătură; cu siguranţă că dincolo stăteau la pândă duşmani. Luai atunci hotărârea să mai aştept, ca să văd dacă duşmanii vor întreprinde vreun nou atentat, deşi grija pentru cei doi camarazi ai mei mă apăsa pe suflet.

Deodată băgai de seamă că capacul era ridicat din nou. Probabil că duşmanul de dincolo vroia să mai încerce odată să mă prindă cu laţul.

Aplecai iarăşi capul la pământ şi cu prilejul acesta îmi veni o idee care ar fi părut de o îndrăzneală uimitoare, dar pe care o îndeplinii totuşi imediat.

Când laţul căzu, într-adevăr şi-mi atinse ceafa, îl apucai cu mâna stângă şi-l ţinui cu putere.

Apoi cineva smuci în sus nu prea tare, însă destul ca să mă fi ameţit, dacă laţul s-ar fi pus în jurul gâtului meu şi aş fi fost tras în înălţime, fără să fi putut scoate un strigăt măcar, după cum cred că li se întâmplase şi celor doi camarazi ai mei.

Camaradul nostru negru părea să fie urmărit de nenoroc în privinţa asta. În scurt timp i se întâmplase de două ori povestea aceea.

Fulgerător îmi trecură toate astea prin minte, în vreme ce mă lăsam tras în sus. Fireşte că în mâna dreaptă ţineam revolverul pregătit.

Capacul se dădu îndată peste cap când fui împins într-însul. Vicleanul indian trebuia să stea de-alături.

În lumina lunii ce învăluia încăperea, văzui că laţul pe care-l înhăţasem trecea printr-o macara aşezată în tavan. La dreapta, deasupra mea, trebuia să stea acela care trăgea cu putere de capătul curelei.

Mă ridicai repede şi în acelaşi timp dădui drumul laţului. După cum mă aşteptam, auzii o exclamaţie înăbuşită, apoi o bufnitură. Indianul, care trăsese cu toată puterea de curea, căzuse la pământ când greutatea mea încetase atât de brusc.

Văzui un indian care făcea încercări să se ridice, dar eu mă săltai îndată în sus şi înainte ca duşmanul meu să se fi dezmeticit, îl izbii de două ori în tâmplă cu patul revolverului.

Gemând înăbuşit el se prăbuşi. Trăsei repede în jos laţul de piele, care fusese pe de-a-ntregul ridicat în sus şi-l petrecui în jurul mijlocului şi al braţelor. Apoi îi rupsei jos şorţul ce-l purta şi făcând din el căluş i-l vârâi în gură. Cu o sfoară pe care o aveam în buzunar îi legai căluşul bine, ca să nu-l poată da afară cu limba.

După aceea trăsei în sus cureaua în aşa fel ca leşinatul să plutească deasupra pământului, fără să-l poată atinge cu picioarele. Laţul îi strângea atât de tare braţele de trup, încât oricât s-ar fi trudit, n-ar fi putut să se elibereze. Capătul funiei îl legai apoi de una din gratiile ferestrei.

În tot timpul acesta eram cu auzul încordat, dar nici un zgomot nu-mi ajunse la ureche. Totul părea mort în vechiul turn. Dar unde să fi

fost Marian şi Pongo?

Iarăşi mă cuprinse spaima. Acum aş fi vrut să nu-l fi ameţit atât de rău pe indian, căci poate aflam de la el unde erau camarazii mei.

Deodată auzii ceva ca un geamăt îndepărtat. Trebuia să fie sau Marian sau Pongo. Dincotro venea însă sunetul?

Nu cutezam încă să aprind lampa; trebuia să mă încredinţez mai întâi dacă eram într-adevăr singur.

Iar auzii geamătul şi de data asta băgai de seamă că venea din partea încăperii care se afla peste drum de fereastră. Mă apropiai repede de perete şi când fui acolo, auzii geamătul foarte lămurit. Venea dindărătul zidului şi constatarea asta mă făcu să aprind lampa.

Imediat descoperii marginile unei uşi mari, dibuii crăpăturile ei şi descoperii curând un punct unde piatra era ca poleită şi puţin adâncită. Apăsai în locul acesta, simţii cum piatra se mişcă sub degetele mele, apoi se auzi un scârţâit şi uşa tăinuită se deschise.

Era din lemn, căptuşită pe dinafară cu plăci subţiri de piatră, dând impresia că e zid. Când deschisei cu totul canatul, mă dădui speriat înapoi.

Era acolo o adâncitură ca un fel de dulap, în care Marian şi Pongo stăteau unul lângă altul. Amândoi aveau câte un laţ de piele în jurul gâtului, care erau întinse în sus şi legate acolo de nişte inele de fier înfipte în perete.

Braţele lor erau legate cu alte curele de trup, la fel cum făcusem eu cu indianul care mă atacase.

Ochii camarazilor mei şi începuseră să le iasă din orbite, căci fuseseră traşi atât de sus încât abia mai atingeau podeaua cu vârfurile picioarelor.

Scosei imediat cuţitul şi tăiai la repezeală curelele. Puterea de viaţă a tovarăşilor mei se dovedi şi de data aceasta; imediat ce se simţiră liberi ieşiră din dulapul acela şi începură să se frece de zor la gât. Alţi oameni care ar fi trecut prin asemenea chinuri s-ar fi prăbuşit îndată leşinaţi.

Marian îmi zâmbi recunoscător, apoi, arătând spre indian, zise cu glas răguşit:

— Minunat Robert! Ai făcut cât se poate de bine. Mai târziu ai să ne povesteşti cum ţi-a reuşit lovitura asta. Acum să-i căutăm pe cei doi Norton. Sunt încredinţat că se află în vreo încăpere din turnul acesta vechi.

Lucrul era foarte probabil, acum când se părea că descoperisem ascunzătoarea bandei de ucigaşi. Nu degeaba îşi ascunseseră ei atât de bine intrarea.

Marian privi cercetător în jurul său, apoi zise:

— Sunt de părere să ne întoarcem în gangul scund. Cred c-ai observat şi tu, Robert, că la capătul lui se află o deschizătură mare în

pământ. Acolo trebuie să coborâm şi nu se poate să nu descoperim tainele acestui cuib de bandiţi.

— Tot ce se poate – încuviinţai eu.

Marian se lăsă în genunchi, apoi lumină în gang, coborî într-însul şi se târî spre gaura aceea din pământ. Pongo îl urmă, iar eu rămăsei în urmă.

În deschizătura cu pricina, care părea u fel de puţ, erau trepte de fier fixate în pereţi. Coborâşul nu era greu deci, dar ştiam că ne expunem la mari primejdii. Experienţele pe care le făcusem până acum cu duşmanii noştri nu erau deloc încurajatoare. Felul cum îşi asiguraseră ascunzătoarea, sălbăticia de care dădeau dovadă faţă de acei care căutau să le pătrundă taina, dovedeau cât de primejdioşi erau. Dacă am fi căzut acum în mâinile lor, nu ne-a fi putut aştepta decât la o moarte groaznică. Duşmanii noştri trebuiau să aibă legături întinse şi mijloace băneşti din belşug, ca să poată face toate instalaţiunile acelea. Şi numai cine era obişnuit să înfrunte primejdiile de tot soiul, ar fi putut găsi curajul să coboare în puţul acela cu liniştea de care dădurăm noi dovadă.

V
TAINA „SUGRUMĂTORULUI”

DUPĂ CE COBORÂSEM vreo cinci metri, dădui de Pongo, care se oprise, ceea ce însemna că şi Marian făcuse acelaşi lucru. Ne stinserăm lămpile, deoarece nu ştiam dacă în puţul acela nu se aflau găuri sau crăpături prin care vreo iscoadă ar fi putut zări lumina.

Auzii deodată murmur de glasuri omeneşti. De aceea se oprise, deci, Marian; ne aflam în apropierea bandei. Mă mângâiam în nădejdea că n-or mai fi mulţi, căci cam făcusem noi „curăţenie” în rândurile lor. Şi se părea că aşa şi era, căci murmurul glasurilor era destul de slab.

Cu siguranţă că în puţul acela se afla o uşă tăinuită, care ducea în încăperea în care se adunaseră membrii bandei.

Mă mira faptul că Marian nu-şi aprindea lampa, doar acum am fi putut căuta uşa şi să pătrundem prin surprindere în încăpere.

Curând, însă, îmi dădui seamă cât de chibzuit fusese Marian. Înainte de toate trebuia să găsim neapărat închisoarea în care se aflau cei doi copii ai lui Norton, altminteri cu siguranţă că vor fi ucişi şi înlăturaţi, dac-ar fi scăpat numai un singur bandit.

Şi probabil că Marian descoperise de unde veneau glasurile. Regretam că puţul era prea strâmt ca să pot trece înaintea lui Pongo şi să ascult şi eu ce vorbeau indienii.

Deodată uriaşul negru mă împinse cu putere în sus. Îmi dădui seamă îndată că numai Marian putuse fi pricina acestui lucru şi repede

urcai mai sus. Auzii aproape îndată scârţâitul unei uşi, lumina pătrunse îndată şi putui vedea lămurit golul unei uşi deschise.

Un indian ieşi afară şi la brâu avea atârnată o lampă de buzunar aprinsă. Din fericire pentru noi nu-i dădu în minte să îndrepte lumina în sus; coborî repede mai adânc în puţ şi uşa se închise la loc.

La lumina de sub mine puteam vedea lămurit cum Marian începuse să coboare în urma indianului. Eu şi Pongo îl urmăream, silindu-ne să nu facem nici un zgomot. Izbutirăm şi indianul coborî fără să ridice o singură dată privirea. Încă zece metri mai avea puţul, ceea ce însemna că turnul se continua sub pământ tot atâta cât se ridica deasupra stâncii.

Indianul ajunsese pe fundul puţului. Acolo se-ndreptă spre stânga, pipăi peretele, apoi deschise o uşiţă. Privi lung în deschizătură, pe urmă se aplecă cu braţele încrucişate şi închise uşiţa la loc.

După aceea merse spre dreapta, deschise şi acolo o uşiţă şi strigă cu asprime în englezeşte:

— Ieşiţi afară!

Îndată se auziră suspinele unei fete, apoi două făpturi ieşiră pe uşă. În mâna dreaptă a indianului sclipi deodată un pumnal, pe care-l ridică ameninţător.

Fata se apropiă de indian şi înălţă mâinile împreunate:

— Oh, vom fi iarăşi liberi? zise ea, plângând. S-au sfârşit, în fine, zilele grozave? Noi n-am făcut nimic, doar…

— Da, o să fiţi liberi – răspunse indianul cu glas ciudat – veniţi sus, acolo veţi afla totul!

Aceşti doi tineri trebuiau să fie cei căutaţi de noi. Dar dacă indianul privea acum înspre noi şi ne zărea, atunci de sigur că va încerca să-i ucidă îndată pe nenorociţii copii.

Scosei revolverul şi-l ţinui îndreptat spre ticălos, aşteptând ce are să urmeze. O singură mişcare ameninţătoare dacă făcea spre cei doi copii, eram hotărât să trag fără să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla cu noi.

Pe fund, puţul era mult mai larg. Numai peretele în care erau înfipte treptele de fier cădeau vertical, ceilalţi pereţi erau înclinaţi, ca o pâlnie.

Indianul stătea aproape sub noi; acum se dădu în lături şi arătă spre treptele de jos. Atunci Marian, care vedea mai bine ce se petrece acolo, cuteză să dea lovitura.

Sări deodată în jos, de-a dreptul în spatele indianului, care în urma acestui lucru se prăbuşi la pământ. Nu mai avu răgazul să scoată vreun ţipăt, căci în aceeaşi clipă Marian îşi încleştase mâinile în gâtlejul său, după care ciocni cu putere capul Indianului de perete.

Până aici totul mersese de minune, dar Marian nu ţinuse seamă de nervii încordaţi ai tinerei fete. În primele clipe ea rămăsese ca

încremenită, când însă Marian se ridică, dânsa scoase un strigăt de triumf:

— Oh, un european! Jackie, suntem liberi, suntem liberi!

— Tăcere! strigă Marian, cu asprime. Ne vâri în cea mai mare primejdie. Dumnezeule… e prea târziu! Robert acum e acum!

Îndată ce fata îşi dăduse drumul bucuriei, Marian se aplecase şi stinsese lampa ce mai ardea încă atârnată de brâul indianului, iar eu îmi înălţai privirea în aceeaşi clipă şi ridicasem revolverul.

O pată dreptunghiulară de lumină căzu deasupra mea în puţ; uşa fusese deci deschisă şi un trup negricios se aplecă pe jumătate din deschizătură, iar un glas întrebă ceva în jos, într-o limbă străină.

Nu mai stătui la gânduri şi trăsei. Trebuia să ne croim drumul şi ticăloşii care gâtuiseră tineri nevinovaţi nu meritau nici o cruţare. Ar fi fost chiar o crimă împotriva noastră înşine, dacă am fi şovăit acum numai o clipă să culcăm la pământ pe unul din aceşti bandiţi care ne stăteau în cale.

Indianul căzu în cap. Mă căţărai repede în sus ca să mă folosesc de spaima celorlalţi indieni şi să ajung la uşa deschisă, unde să-i pot primi cu gloanţe.

Dar imediat trupul nemişcat fu tras înapoi şi uşa se închise.

— Repede jos! porunci Marian. Acum cu siguranţă că vine vreo drăcovenie. Trebuie să intrăm pe uşa pe care indianul de aici a deschis-o întâi.

Marian îşi aprinse lampa, examină câtva timp peretele de peste drum, apoi uşiţa fu deschisă, pe când coboram repede văzui cum tresărise uşor.

Apoi însă îşi stinse lampa şi zării o lumină nelămurită pătrunzând prin uşa deschisă în care dispăruse prietenul meu.

Cei doi tineri intrară şi dânşii, apoi urmă Pongo şi tocmai când mă strecuram şi eu şi închisesem uşa, puţul se cutremură sub nişte bubuituri asurzitoare, ca şi cum s-ar fi prăbuşit tot turnul.

Indienii voiseră să ne îngroape sub dărâmături şi prin vreo instalaţie de-a lor desprinseseră lespezi grele de piatră, care căzuseră în jos. Omul asupra căruia se năpustise Marian îşi găsise, astfel, un sfârşit bine meritat.

Abia acum mă uitat îndărăt şi pricepui de ce tresărise Marian când privise, pentru întâia oară în această încăpere, căci ne aflam într-un templu. Lumina vie a lunii pătrundea înăuntru prin peretele opus, care era o adevărată dantelă de piatră, o operă de artă la care trebuia să se fi muncit zeci de ani. Asemenea minunăţii se întâlnesc uneori în India. Piatra tare era atât de artistic lucrată, încât se părea că întreg peretele e format din panglici fine.

Şi luna făcea în acelaşi timp ca încăperea în care ne aflam, să fie luminată ca ziua. Întorcându-mi privirea spre stânga, îmi dădui seamă

că nici eu nici Marian nu greşisem în presupunerile noastre de la început.

Acum taina „Sugrumătorului” era limpezită. Ne aflam într-un templu tăinuit al celei mai grozave zeităţi indiene, soţia lui Şiva. Templul acesta era în slujba sângeroasei Kali, acea sugrumătoare fioroasă, care nu se mulţumea decât cu jertfe omeneşti.

Bănuisem lucrul acesta îndată ce auzisem că victimele ce fuseseră descoperite, erau sugrumate. Laţul este principala unealtă de ucidere a credincioşilor acestei zeiţe sângeroase, căreia i-au fost jertfite până acum sute şi mii de oameni.

Autorităţile engleze susţin să de multă vreme nu se mai jertfesc oameni pe altarul acestei zeiţe – dar cine ar putea spune că cunoaşte îndeajuns India? Care european ar avea curajul să susţină sus şi tare că a dat de rostul tuturor misterelor acestei ţări a minunilor?

O datină veche de o mie de ani nu poate fi stârpită printr-o simplă ordonanţă a autorităţilor: se poate opri jertfirea de oameni, dar nu pot fi împiedecate ceremoniile sângeroase care se îndeplinesc în secret.

Statuia înfiorătoare a zeiţei stătea acolo, uriaşă, pe un soclu înalt de doi metri.

Capul încolăcit de şarpe al Kali-ei era îndreptat spre noi şi chipul fioros părea că rânjeşte batjocoritor. Nu era oare nici o ieşire din acest templu? Îndărătul nostru, în puţ, încă cădeau din când în când bolovani, aşa că pe acolo drumul ne era închis, dar pe altă parte nici unul din ucigaşi nu putea intra în templu prin locul acela.

Într-un târziu Marian zise:

— De obicei dedesubtul statuii se află o uşă prin care intră şi ies preoţii. Aşa dar puteam trage nădejde să ieşim pe acolo, fără să ne expunem prea mult.

— Aş putea căpăta o armă? întrebă deodată tânărul Norton. Vreau să fac şi eu tot ce-mi va sta în putinţă, dacă va fi să ajungem la o luptă.

— Daţi-mi şi mie o armă! se rugă Maud Norton.

Marian vârî în mâna lui Jackie cuţitul său, iar fetei îi dădu minunatul pumnal pe care-l avusese la dânsul Rhasu, căci şi un braţ slab se putea apăra cu tărie când situaţia ajungea să fie disperată.

Merserăm de-a lungul peretelui de pe marginea stângă a sălii. Nu cutezasem să ne îndreptăm de-a curmezişul spre statuie, căci ne temeam de capcane, în care picasem de atâtea ori.

Ajunserăm la peretele lateral şi ne îndreptarăm spre statuie – când, din partea opusă a sălii se auziră ţipete de furie şi trupuri negricioase dădură buzna înăuntru.

Alergam mereu spre statuia zeiţei, îndărătul căreia ne-am fi putut adăposti; şi pe când fugeam, atât Marian cât şi eu traserăm câteva gloanţe, care-şi nimeriră ţinta, deoarece imediat se prăbuşiră câteva

făpturi, în vreme ce celelalte se dădură înapoi.

Din nenorocire pentru noi, tavanul sălii era susţinut de multe coloane, la adăpostul cărora fanaticii se apropiară acum de noi.

Dar iată-ne ajunşi la statuie. Cei doi tineri se postară îndărătul soclului de piatră, unde erau mai bine apăraţi.

Eu privii pe după partea stângă a soclului, ca să pot întâmpina cu gloanţe pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie prea mult. Deodată îl auzii pe Marian, de care presupuneam că stătea la pândă pe partea cealaltă:

— Robert, trebuie să păzeşti pe amândouă laturile. Sau să stea Pongo de pază în locul meu şi să-ţi dea de veste când ar fi nevoie de tras în fanaticii ăştia. Eu trebuie să încerc neapărat să găsesc ieşirea tăinuită pe care o presupun aici, sub statuie.

Situaţia nu era deloc plăcută. Numărasem vreo doisprezece indieni care intraseră în templu. Dintre aceştia, patru căzuseră sub gloanţele noastre, aşa că rămâneau numai opt, care însă puteau primi întăriri de afară.

Era lesne de presupus că secta acestor fanatici era mult mai numeroasă, deoarece întreţinerea şi paza templului cerea mulţi oameni.

În caz că situaţia ar fi luat o întorsătură gravă, nu ne puteam bizui deloc pe cei doi tineri Norton, aşa că rămâneam numai noi trei. Luptasem noi uneori şi împotriva unor forţe şi mai superioare, dar în clădiri dintr-astea vechi existau prea multe taine, care ne-ar fi putut deveni primejdioase.

Fui smuls din gândurile mele de un indian care sări dindărătul unei coloane şi se năpusti asupra mea.

În aceeaşi clipă ridicai revolverul. Trăsei şi mă ascunsei repede îndărătul soclului de piatră. Glonţul rănise de moarte pe îndrăzneţul care prin forţa cu care se năpustise mai ajunse până la peretele din spatele nostru.

Privii imediat iarăşi pe după marginea soclului, căci era de temut ca acum să dea năvală şi ceilalţi indieni.

Şi, într-adevăr, încă unul se ivi pe după stâlpul de piatră, dar văzându-mă gata să trag, se adăposti repede înapoi la locul său, nu însă destul de repede, aşa încât glonţul meu îl mai atinse.

Acum indienii fură cuprinşi de o furie atât de grozavă încât uitară de orice prevedere şi, scoţând răcnete înfiorătoare, ieşiră cu toţi la iveală. Greşisem pesemne la numărătoare, căci văzui acum cinci numai pe partea mea, iar dincolo păreau să fie şi mai mulţi.

— *Masser* Farrow, repede împuşcat! strigă Pongo.

Ştia că aripa cealaltă era bine apărată acum. Doi indieni tocmai săreau de la un stâlp la altul. Descărcai repede două gloanţe într-acolo şi unul din indieni se rostogoli la pământ, în vreme ce al doilea scoase

un ţipăt de durere.

Rămăseseră deci trei pe partea aceasta şi numai de atâţia n-aveam ce mă teme.

Revolverul lui Marian detună acum de trei ori la şir, atât de repede de parcă ar fi tras o singură dată. Un indian se clătină şi căzu grămadă la pământ, un altul scoase un răcnet de durere. Aşa dar, nici prietenul meu nu-şi greşise ţinta.

— Bravo Mariane! mai avui răgazul să strig, deoarece fui nevoit să trag iarăşi, căci doi indieni săriseră din nou.

De data asta, însă, se mişcaseră atât de repede încât numai pe unul îl nimeri; celălalt glonţ îşi greşise ţinta.

Îndărătul meu Maud Norton scoase un ţipăt de groază. Întorsei repede capul şi mă simţii străbătut de fiori.

În zidul din spatele nostru se ivise o deschizătură îngustă: uşa tăinuită pe care zadarnic o căutase Marian. Printr-însa intraseră doi indieni uriaşi care se năpustiră asupra celor doi tineri.

Jackie se apără din toate puterile şi cu multă iscusinţă, aşa că nu se afla deocamdată în prea mare primejdie, dar biata soră-sa nu se putea împotrivi faţă de uriaşul ei duşman, care avea chipul schimonosit de furie.

Atunci fata scoase repede pumnalul pe care i-l dăduse Marian. O schimbare ciudată se produse pe faţa indianului. Se holbă la preţiosul pumnal al cărui mâner din piatră scumpă sclipea în mii de culori – apoi însă o furie nemărginită puse stăpânire pe el şi-şi zvârli braţele înainte.

Apăsai pe trăgaciul revolverului… Dar arma nu luă foc şi cu spaimă băgai de seamă că nu mai erau gloanţe într-însa. Înainte de a putea scoate al doilea revolver, Maud Norton ar fi sugrumată, poate.

Minunea nu întârzie nici de data aceasta. Pe lângă capul fetei ţâşni un fulger, uriaşul indian se clătină pe spate, ridică braţele, apoi se prăbuşi la pământ, scoţând un horcăit. Pongo îşi făcuse încăodată datoria pe deplin. Zvârlise cu o îndemânare desăvârşită cuţitul său de rechini, tăind firul vieţii indianului.

Acum scosei al doilea revolver şi-l culcai la pământ pe uriaşul care ameninţa să-l sugrume pe bietul Jackie.

— Mariane, uşa e deschisă! mai strigai şi-mi întorsei iar privirea spre sală.

Duşmanii noştri primiseră întăriri, cum mă temusem şi văzui alte făpturi furişându-se pe după stâlpii de piatră.

Deodată se auzi îndărătul nostru bocănit de paşi… Acum venea sfârşitul, îmi spusei, căci împotriva unor forţe care ne atacau din două părţi, nu ne puteam apăra.

— Fiţi liniştiţi, domnilor, vă venim în ajutor! se auzi atunci un glas şi numeroşi poliţişti dădură buzna pe uşă, apoi se năpustiră înainte.

Lupta fu scurtă dar înverşunată. Eu nu mai luai parte la ea; noi ne făcuserăm datoria, din plin, la drept vorbind.

Îl văzui pe Pongo smulgând cuţitul din trupul indianului uriaş şi aruncându-se apoi asupra celorlalţi. Mă-ntorsei după aceea şi zării altă privelişte: Norton stătea cu capul aplecat, strângând în braţe pe cei doi copii ai săi.

După ce lupta se sfârşi, un bărbat impunător se apropiă de noi şi se prezentă:

— Inspectorul Tulington. Domnul Norton nu mai avea linişte şi m-a chemat la telefon. Când am băgat apoi de seamă că la o oră atât de târzie o mulţime de indieni străbăteau oraşul, îndreptându-se spre miazănoapte, mi-am adunat îndată oamenii şi m-am luat după ei. Au fost neprevăzători, căci ne-au călăuzit de-a dreptul încoace. Ah, colo zace Dşemsi, bogatul negustor!

— El e şeful – spuse Jackie Norton – de dânsul ascultau ceilalţi indieni.

— Da, da – murmură inspectorul, pierdut în gânduri – cel mai bogat şi mai cu vază om din oraş..

Tăcu o clipă, apoi se-ntoarse spre noi:

— Şi dv., domnilor, aţi adăugat încă un mărgăritar la şiragul aventurilor cu care vă înfrumuseţaţi viaţa, căci aţi salvat două vieţi tinere din mâinile unor ucigaşi fioroşi.

Avea dreptate inspectorul Tulington – încheie doctorul Bertram povestirea din ziua aceea.

Aventurile submarinului Dox 159

Hans Warren

I
LA PESCUIT DE BROAŞTE ŢESTOASE

— E UN ELEŞTEU A CĂRUI APĂ SE SCURGE, fără îndoială din Tanganica – zise doctorul – a, uite colo nişte pescare băştinaşi. Pescuiesc cu năvoade făcute de mâna lor. E un fapt poate nu destul de bine cunoscut că negrii ştiau să împletească năvoade cu secole în urmă, pe când nu veniseră încă în atingere cu civilizaţia europeană. Poate că oamenii de colo nu ne vor întâmpina cu duşmănie, aşa că m-ar interesa să privesc cum pescuiesc.

Camarazii trecuseră de o întindere acoperită cu tufe dese şi se pomeniră deodată la malul unui eleşteu de vreo două sute de metri în diametru.

În patru luntri se aflau de fiecare câte doi negri, care întindeau o plasă destul de mărişoară şi o lăsau în apă. Plasa era întocmai ca acele europene.

Pescari o răsfirau cât mai mult, apoi loveau cu prăjini în apă ca să gonească peştii spre plasă. Deodată, unul din ei zări pe cei patru camarazi şi strigă ceva celorlalţi.

— Minunat! făcu doctorul. Am înţeles foarte bine ce-a spus. Zicea tovarăşilor săi că ar vrea să ne roage să luăm parte la pescuitul de broaşte ţestoase. Fireşte că primim.

— Ba bine că nu! exclamă căpitanul Farrow şi fiul său George într-un glas.

Doctorul strigă negrilor câteva cuvinte în limba lor şi aceştia se apucară să strângă îndată năvodul. Prea mare nu era prada, ce-i drept, căci nu avuseseră timp destul să aştepte.

După ce puseră frumos plasa în fundul luntrii, porniră să vâslească în grabă şi săriră sprinteni pe mal. Unul din ei începu a sporovăi ceva către doctor, dar vorbea atât de repede că Bertram nu mai înţelegea nimic. Atunci negrul, văzând mutra încurcată a doctorului, zise într-o englezească bunişoară:

— *Masteri* vrea ajute la noi? Mergem prindem broaşte ţestoase mari.

— Cu plăcere – răspunse căpitanul Farrow – dar nu ştiu în ce fel vă putem fi de folos.

— *Masteri* are puşcă, trebuie pândeşte când ridicăm plasa.

— Ce, să împuşcăm broaştele ţestoase? făcu Farrow, uluit.

— Nu, *masteri,* noi omorâm broaştele cu cuţitul. Dar uneori intră crocodili în plasă şi *masteri* trebuie împuşte pe ei.

— Aha! făcu doctorul. După cum văd e vorba de broaşte ţestoase care se aţin mai mult pe fundul lacului. Se spune că sunt într-adevăr foarte mari şi grele. Poate că o să fie ceva foarte interesant.

Cei patru camarazi se împărţiră acum în cele patru luntri. Negrii

începură să vâslească din răsputeri şi ajunseră curând la un loc unde în păpurişul des se făcea un golf destul de mărişor. Camarazii părură miraţi că băştinaşii se uitau cu oarecare teamă în jurul lor. În cele din urmă, negrul le zise:

— *Masteri* fie cu băgare de seamă! Aici broaşte ţestoase mari dar şi un crocodil mare. Omorât până acum mulţi pescari.

— Lasă că-i venim noi de hac – răspunse vesel George.

Apoi adăugă către camarazi:

— Dacă îi scăpăm pe băştinaşi de pacostea asta, ne câştigăm recunoştinţa întregului trib.

— Bine. Bine – zise căpitanul, cam îngrijorat – dar fii cu băgare de seamă, băiatule! Un crocodil prins în plasă poate deveni foarte primejdios.

Negrii aruncară iar năvodul, strânseră apoi cercul până rămase de vreo douăzeci de metri în diametru, pe urmă începură să lovească în apă cu prăjinile lor lungi. Deodată plasa începu să se agite cu putere.

— Prins broaşte ţestoase! strigă cu bucurie negrul. *Masteri* o să aibă mâncare bună.

— Adevărat, o ciorbă de broască ţestoasă nu e de lepădat – zise căpitanul, zâmbind, urmărind cu interes cum negrii trăgeau în sus cu îndemânare şi cu băgare de seamă năvodul.

— Aducem aici broasca – spuse deodată băştinaşul, lui George, care se afla în aceeaşi luntre cu el. *Masser* uite acum bine ce facem noi.

Drept răspuns, tânărul întinse puşca şi privi cu încordare în apa care, limpede până atunci, era acum tulbure, căci negrii răscoliseră cu prăjinile lor mâlul de la fund şi la asta se mai adăugaseră şi zbuciumările vietăţii prinse-n plasă.

Munca nu era uşoară pentru pescari; broasca se zbătea cu putere în spaţiul îngust care se strâmta tot mai mult, pe măsură ce negrii strângeau năvodul. Luntrile uşoare începură să se clatine şi George îşi spuse că în astfel de împrejurări era greu de ţintit.

Băştinaşul care vorbea englezeşte şi în a cărui luntre se afla George, părea să fie şeful, căci la comanda lui negrii din celelalte luntri slăbiră niţel năvodul, în timp ce el îl trăgea, cu ajutorul său, înspre luntrea lui. George era vesel; vroia să vadă cât mai de aproape cum se pescuiesc broaştele ţestoase. Tot mai sus ridicau negrii prada grea.

Acum George putea desluşi mai bine mişcările în apa tulburată, pescari se opintiră din nou şi carapacea broaştei se zări o clipă la suprafaţa apei.

Lighioana se trudea din răsputeri să iasă din plasă. Negrii smuciră iar cu putere de plasă, o traseră mai aproape de luntre şi ieşi la iveală capul enorm cu primejdiosul lui cioc. Şeful pescarilor apucă un cuţit cu lama îngustă pe care-l purta la cingătoare şi strigă o poruncă tovarăşului său. Acesta trase iar de năvod şi se aplecă peste marginea

luntrii, pregătindu-se să reteze beregata broaştei.

Dar în aceeaşi clipă ea începu să se zbată cu furie. Cu o smucitură, deşi singură deasupra apei, cuţitul alunecă peste carapacea ei groasă şi negrul, pierzându-şi echilibrul, fu cât p-aci să se rostogolească în lac, în vreme ce tovarăşul său, care trăgea din răsputeri, din pricină că plasa se uşurase mai-mai să se dea peste cap.

Când broasca ţestoasă căzu îndărăt în apă, negrului îi scăpă plasa din mâini. Prada aceasta frumoasă părea să fie pierdută pentru ei şi era păcat. George însă, zărind căpăţâna ei în apa turbure, descărcă în spre ea un glonţ de puşcă. Broasca sări deodată cu o smucitură afară din apă şi tânărul înţelese că nimerise bine, deşi nu putuse ţinti cum trebuie.

Şeful pescarilor apucă plasa pe care o scăpase din mâini ajutorul său şi o trase repede spre sine. Broasca se mai zvârcoli niţel în închisoarea ei, apoi rămase nemişcată. Glonţul lui George îi găurise capul.

Negrii răcneau de bucurie şi şeful lor strigă entuziasmat:

— *Massser* împuşcă bine, acum Mbana nu mai este frică de crocodil.

Cu mare greutate fu trasă în luntre broasca ţestoasă, care cântărea peste douăzeci de kilograme. George le dădu o mână de ajutor, câştigând astfel şi mai mult simpatia negrilor.

— O să mai prindem o broască ţestoasă – zise Mbana – după ce ducem pe asta în sat.

Porniră în grabă spre satul ale cărui colibe cu acoperişurile de stuf răsăreau dintr-o mică dumbravă pe partea de apus a lacului. Pe mal aşteptau o mulţime de oameni. În mijlocul lor se zărea un bătrân voinic, în jurul căruia stăteau în semicerc ceilalţi locuitori ai satului.

— Ăsta Njosi, mare căpetenie – şopti Mbana tânărului alb – la el nu place *masser* străini, dar acum bucure mult poate mânca puţină carne de broască ţestoasă.

Într-adevăr, căpetenia se încruntă când îi văzu şi aruncă o privire duşmănoasă lui George. Mbana îi vorbi însă câtva timp cu însufleţire, arătând din când în când spre George şi camarazii lui. Chipul bătrânului se lumină, ba dădu chiar prietenos din cap tânărului şi zise într-o englezească stâlcită:

— *Masseri* poate rămâne aici dacă până ştie împuşcă bine. O să omoare crocodilul?

— De încercat o să încercăm şi cum până acum gloanţele noastre n-au dat greş, trag nădejde că vom izbuti şi de data asta.

— Atunci *Masseri* fie bineveniţi. Dar să mai ajute odată *masser* prinde încă o broască ţestoasă.

— Cum să nu! făcu George, fără să şovăie. Mă duc îndată. Haide Mbana să ne grăbim!

Prada fu dusă în sat şi căpetenia se uită cu lăcomie la enorma broască ţestoasă. Vorbi apoi niţel cu Mbana şi tânărul băştinaş zise lui George, după ce se depărtară binişor de sat:

— Njosi fie tare mulţumit că noi poate prinde broaşte ţestoase multe. Înainte nu fost bucuros mergem, fost frică la noi de crocodil. Pare bine că *masser* ştie împuşte aşa bine.

— Mă bucur că prin destoinicia mea mi-am câştigat bunăvoinţa căpeteniei – răspunse George – trag nădejde că o să-i fiu şi mai mult pe plac după ce vă vom descotorosi de crocodil. Am vrea să rămânem mai mult timp în satul vostru, Mbana, fiindcă noi căutăm să cunoaştem cât mai multe popoare. Au mai stat albi pe la voi?

— Nu, *masser* – răspunse cu însufleţire negrul. Noi nu-i lăsăm, doar când vin *masseri* străini însoţiţi de askari[1] şi iau de la sărmani negri gumă şi blănuri.

Vroia să-nţeleagă pesemne prin asta pe funcţionarii englezi care, sub ocrotirea soldaţilor, cutreierau satele pentru a încasa dările.

George nu mai putea de bucurie la gândul că va ucide crocodilul. Primejdios era numai pentru băştinaşi, care cu armele lor primitive nu puteau face mare lucru împotriva unei astfel de dihănii. Pentru el era lesne; căci gloanţele puştii sale treceau şi prin pielea groasă a crocodilului.

— Ne mai ducem tot acolo? întrebă el pe Mbana. Oare celelalte broaşte ţestoase nu se vor fi împrăştiat?

— Nu, *masser,* ele tare proaste, nu bagă de seamă că lipseşte una. Dar acum mare primejdie, zgomotul ademenit crocodilul – răspunse negrul.

— Cu atât mai bine, nu va trebui să-l aşteptăm prea mult. Poate punem numaidecât mâna pe el.

— O, *masser* mult curaj! făcu Mbana, cu admiraţie. Dar şi ştie ţinteşte bine. Nu trebuie fie frică la *masser.*

— Şi, fără arme nu mi-e frică de un crocodil – răspunse tânărul, râzând – cred că ajunge şi un cuţit ca să te poţi apăra de o astfel de dihanie. Un rechin-tigru e mult mai primejdios.

— Mbana nu cunoaşte rechin, Mbana crede însă că greu omoare crocodil cu cuţit. Mai bine *masser* împuşte la el.

— Aşa o să fac. A, uite că am ajuns. Aruncaţi plasa!

În timp ce negrii formau iarăşi un cerc mare şi lăsau în apă năvodul, George istorisi camarazilor, în limba franceză, întâlnirea lui cu morocănosul băştinaş, căpetenia tribului.

— Admirabil! făcu doctorul, entuziasmat. Vom vedea lucruri ce nu i-a fost dat nici unui european să vadă. Cu siguranţă că au încă moravuri şi obiceiuri din vremuri străvechi, care s-au pierdut de mult la triburile mai civilizate. Vezi însă, George, să ucizi neapărat crocodilul. Fireşte că-ţi vom da şi noi o mână de ajutor.

— O să-mi dau toată osteneala – îl asigură tânărul – numai să am prilejul.

Băştinaşii întinseseră plasa şi începură apoi s-o adune iar spre ei, lăsând la mijloc un loc de cel mult douăzeci de metri în diametru. Acum începură iar să scormonească fundul eleşteului cu prăjinile lor lungi de bambus. De astădată însă Mbana zise dezamăgit:

— O, numai broaşte mici intrat în plasă. Mare păcat! Mbana crezut aici este broaşte foarte mari.

— Nu face nimic, mai prindem două-trei, poate că e tot atât de bună carnea acestora mici, ba cred că e mai fragedă şi mai gustoasă – îşi dădu cu părerea George – trageţi repede în sus plasa, apoi mai lăsaţi-o odată la fund!

Acum nu mai fu de fel greu pentru negri să tragă sus plasa, probabil că broasca era mult mai mică.

Plasa se ridica din ce în ce mai spre suprafaţă. Deodată, George zări prin apa turbure ceva de culoare deschisă, de o lungime neobişnuită. Speriat, întinse puşca, bănuind o primejdie, dar nu mai apucă să tragă. În clipa următoare o dihanie înspăimântătoare ţâşni în sus. În mai puţin de o secundă George abia avu timp să-şi dea seamă că e un crocodil enorm şi o izbitură puternică făcu luntrea ţăndări. Apa năvăli în luntre şi înainte ca cei dinăuntru să poată face ceva, luntrea se răsturnă. George şi amândoi negrii care se aflau în ea, se rostogoliră de-a dreptul în plasa pe care crocodilul o târa cu furie după el în adânc.

Bietul George se încurcase aşa de rău în ochiurile năvodului, că fu tras şi el spre fund. Avu totuşi destulă prezenţă de spirit să nu dea drumul puştii.

Ştia că chiar dacă stă mai multă vreme în apă, arma tot poate lua foc. Îi părea numai rău că nu poate deschide ochii, din pricina mâlului care l-ar fi orbit. Să se fi petrecut asta într-o apă limpede, i-ar fi fost lesne să împuşte dihania.

Nu-şi pierdu însă cumpătul şi nici nu se sperie prea tare, deşi situaţia era cât se poate de proastă.

Deodată – abia mai putea să răsufle – simţi că plasa e trasă cu putere în sus. Din fericire, se afla chiar la capătul ei, unde sunt aşezate bucăţile de lemn de care e legată, altminteri ar fi fost pierdut, căci chiar sub el crocodilul se zbătea cu turbare, încercând să iasă din plasă. Să fi fost dedesubt, coada dihaniei l-ar fi făcut terci.

Numai camarazilor săi avea să le mulţumească salvarea; fără-ndoială că negrii îngroziţi ar fi luat-o la fugă şi l-ar fi lăsat în plata Domnului.

Iată-l în sfârşit la suprafaţă. Trase adânc aer proaspăt în piept şi încercă apoi să înoate cu braţul drept – în stânga ţinea puşca – spre una din luntrile care îi venea mai aproape. În ea se afla doctorul.

Deodată, băgă de seamă că chipul acestuia se schimonosea de spaimă. Înţelese numaidecât pricina: trebuia să-l pândească o mare primejdie. Se răsuci în loc şi văzu îndărătul lui, la cel mult un metru, botul căscat al crocodilului care vroia să-l înhaţe.

Se încurcase însă atât de rău cu picioarele dinapoi în ochiurile năvodului, că nu putea înainta destul de repede. Dar, George nu pierdu timpul degeaba. Trecu fulgerător puşca din mâna stângă în cea dreaptă, o întinse spre căpăţâna dihaniei şi descărcă două gloanţe unul după altul.

În clipa următoare se simţi târât iar în apă. Crocodilul lovit de moarte se lăsa spre fund. De data asta primejdia era încă şi mai mare, deoarece se afla mai aproape de dihanie.

Căută zadarnic să iasă din plasă. Abia acum îl cuprinse o spaimă uşoară. Oare să nu fi nimerit bine crocodilul? Dacă dihania, rănită numai grav, îl va sfâşia în furia ei, turbată?

Dar se simţi din nou tras în sus. Începu să înoate din răsputeri cu picioarele şi o singură mână şi ieşi în sfârşit deasupra apei. Răsuflă uşurat.

Se pomeni acum lângă luntrea în care se afla Petre. Prin valurile stârnite de zvârcolirile crocodilului, luntrile erau acum de-a valma. Uriaşul se aplecă şi apucă pe tânăr de braţul stâng, pe care acesta i-l întinsese. Îl trase cu putere spre luntre, se aplecă şi mai mult şi-i scoase piciorul din ochiul plasei.

Noroc că zbuciumările crocodilului mai slăbiseră. George se bucură din suflet când fu în luntre; înţelese că izbutise să răpună dihania. Ba ajută chiar celorlalţi să tragă plasa afară din apă. Răsuflă uşurat când băgă de seamă că Mbana şi tovarăşul său scăpaseră şi ei şi se aflau în celelalte bărci. Curând ieşi deasupra apei trupul uriaşului crocodilul. Deşi nu mai mişca, George îi mai trânti un glonţ în cap, ca să fie mai sigur.

Negrii începură să urle de bucurie. Urletele lor trebuie să se fi auzit până departe. Şi într-adevăr, când George se uită peste lac, văzu că locuitorii veneau cu duiumul spre mal.

Cu un glas care semăna mai mult a răget de leu decât a voce de om, Mbana răcni câteva cuvinte spre ei şi.... să te ţii! Urmă de dincolo o larmă grozavă şi negrii începură să ţopăie ca nebunii. Va să zică Mbana le spusese vestea cea bună.

— Acum să mai prindem o broască ţestoasă din cele mari! hotărî George. Vreau să-i fac căpeteniei Njosi, o cât mai mare bucurie, ca să mi-l câştig încă şi mai mult.

— Mai întâi să ducem crocodilul pe mal. Mi se pare că negrii vor trebui să ia alt năvod, fiindcă pe ăsta l-a rupt crocodilul în mai multe locuri.

II
O PRADĂ OMENEASCĂ

ENTUZIASMUL BĂŞTINAŞILOR ajunse la culme când cele trei luntri se opriră la mal.

Negrii nici nu încercaseră, fireşte, să tragă leşul crocodilului la vreuna din bărci; le-ar fi fost cu neputinţă şi-apoi fără-ndoială că greutatea dihaniei ar fi răsturnat-o.

Târau numai leşul în plasa ruptă în mai multe locuri şi când luntrile ajunseră pe uscat, se găsiră destule braţe vânjoase care să sară în ajutorul pescarilor.

Îl scoaseră repede din plasă şi începură să ţopăie în juru-i, însoţindu-şi dansul cu o melodie ciudată.

Mbana se apropiă de căpetenie şi-i spuse cum s-au petrecut lucrurile. Morocănosul şi posacul Njosi făcu semn lui George să vie lângă el şi-i zise râzând:

— Tânăr *masser* tare viteaz, Njosi bucură că el venit aici. *Masseri* acum oaspeţi lui Njosi.

— Mulţumesc – răspunse George, vesel – dar mai vreau s-aduc un dar lui Njosi. Mbana, mergem să prindem iar o broască ţestoasă! Acum, după ce am scăpat de crocodil, o să meargă treaba mai uşor.

Căpetenia încuviinţă din cap. Se părea că George îi plăcea şi era pentru întâia oară că se arăta atât de prietenos faţă de un alb. Un zâmbet îi flutură pe buze când adăugă:

— Tânăr *masser* vrea s-arate că e şi mai viteaz. Când s-o întoarce de la pescuit, Njosi întreabă la el dacă poate mai face o ispravă bună.

George băgă de seamă că Mbana tresare la cuvintele lui şi înţelese că bătrânul plănuieşte să-l vâre în vreo primejdie. Pesemne că se mai aţinea pe acolo vreo dihanie din acestea grozave, care ameninţa pe locuitorii satului, sau poate vreun trib duşman vecin.

În acest din urmă caz, se va feri să-i dea vreun ajutor, doar numai dacă vrăjmaşul va ataca satul şi vor trebui să se apere – el şi camarazii.

Dădu din cap şi răspunse:

— Negreşit că sunt gata să ucid orice fiară sau altă dihanie care vă ameninţă, fie leu, elefant sau rinocer. Acum să ne grăbim, Mbana, a trecut de mult vremea mesii şi mi-e poftă de o fiertură de broască ţestoasă.

Mbana cu George şi ceilalţi pescare băştinaşi plecară iar cu o altă luntre spre golful unde tânărul trecuse prin atâtea primejdii, cu puţin timp înainte. Avură noroc şi pescuiră o broască ţestoasă atât de mare, încât nu o putură încărca în luntre, căci s-ar fu dus cu toţii la fund; aşa că fură nevoiţi s-o târască după ei cu plasă cu tot. Doctorul Bertram fu de părere că broasca era bătrână de câteva sute de ani.

După ce mâncară cu poftă din carnea ei gustoasă pe care o fierseseră în vasele lor de aluminiu, doctorul zise râzând:

— N-aş avea nimic împotrivă să mai rămânem câteva zile aici. Aşa de curând nu ne mai întâlnim noi cu o mâncare atât de bună. Mai ales acum, după ce George a scăpat satul de pacostea aia de crocodil, pescuitul de broaşte e o adevărată plăcere.

— Bine, să rămânem – încuviinţă căpitanul – dar prea mult nu putem zăbovi, fiindcă vrem să intrăm mai în lăuntrul ţării şi în afară de asta ne aşteaptă camarazii de pe submarin. Totuşi trei-patru zile s-ar putea. M-ar interesa şi pe mine să cunosc câteva din moravurile şi obiceiurile locuitorilor de pe aici.

— A, staţi că nu v-am spus ceva! zise George, aducându-şi aminte. Căpetenia mi-a spus de nu ştiu ce fiară primejdioasă. Cel puţin aşa cred, pentru că împotriva vreunui alt trib duşman n-aş mişca nici măcar un deget, afară, fireşte, dacă ne-ar ataca. Aha, uite că vine Mbana! Cred că el ştie ce vrea căpetenia. A făcut o mutră cam îngândurată când mi-a vorbit Njosi despre asta, zicând că poate m-aşteaptă o primejdie şi mai mare, în care voi avea prilejul să-mi arăt destoinicia de bun ţintaş.

Făcu semn negrului care veni în fugă şi întrebă cu grabă:

— Ce doreşti tânăr *masser?*

— Uite ce e, Mbana: aş vrea să ştiu ce-a vrut să înţeleagă căpetenia voastră când mi-a spus că aşteaptă să fac o ispravă şi mai mare decât uciderea crocodilului?

Mbana păru foarte încurcat.

— Mbana nu ştiu, răspunde el după câtva timp. Să spuie Njosi singur.

— I-ascultă flăcăule – se răsti doctorul la el – de ce nu vrei să ne spui? E o taină atât de mare?

Mbana păru şi mai încurcat, se uită apoi ce nevinovăţie în ochii doctorului şi zise:

— *Masser,* Mbana nu ştie bine, întrebe *masseri* pe căpetenie.

— Bine, dat atât poţi să ne spui, dacă e vorba de vreo fiară sau de un om – cercetă doctorul mai departe.

— Mbana nu crede e vorba de fiară… Mbana nu voie spune…

În clipa aceea George văzu pe Njosi venind spre ei. Zise repede:

— Uite-l pe Njosi. Trebuie să-mi spună îndată ce gând urmăreşte.

Tânărul negru se depărtă, uşurat. Căpetenia păşea semeţ, însoţit de un copilandru care aducea un scaun cu spătarul înalt, cioplit şi pe care-l aşeză lângă foc.

Camarazii se ridicară şi-l salutară cu o uşoară înclinare a capului. Njosi se aşeză în scaun, apoi începu să grăiască astfel:

— *Masseri* afle eu nu bucuros primesc *masseri* albi în satul meu. Dar – şi arătă spre George – văd tânăr *masser* tare viteaz şi ştie împuşte

bine. *Masser* tânăr trebuie împuşte acum om rău şi primejdios. Om ascuns în pădure, el nu sănătos la minte.

George se uită uluit la tatăl său. Dacă era într-adevăr vorba de un nebun care ameninţa satul, se schimbă lucrurile, fireşte. Să fie un caz de aşa-zisul „amok” – nebunia aceea care cuprinde pe băştinaşii din insulele Sunda – când cel cuprins de furie ucide pe oricine îi iese în cale?

Totuşi tânărul nu înţelegea să omoare un om, fie el chiar un nebun primejdios.

De aceea zise, clătinând capul:

— Cu plăcerea v-aş scăpa satul de primejdia care îl ameninţă, căpetenie Njosi, trebuie însă să ştiu mai întâi unde se află nebunul. Aş mai vrea să aflu cam ce v-a făcut până acum?

Njosi nu putea pesemne să se exprime destul de bine în englezeasca lui zisă „pidjin”, căci spuse scurt:

— Trimit Mbana. El spune tânăr *masser* şi tot el însoţeşte. Tânăr *masser* trebuie are oameni mulţi vâneze Mbona. Sperie întâi la el.

Va să zică o vânătoare în toată regula. George hotărî în gândul său să nu tragă în bietul nebun, pe care semenii săi vroiau să-l scoată cu urlete şi răcnete din ascunzătoarea lui, cum ai goni o fiară.

— Bine, să vie Mbana, mă voi înţelege cu ei ce e de făcut – răspunse George.

Căpetenia se ridică din „tron”, înclină puţin capul şi porni ţanţoş spre sat.

— Hm… neplăcută însărcinare – murmură căpitanul – dar n-ai încotro, dragul meu. Fă însă aşa ca să nu tragi în sărmanul nebun. Noi te vom în însoţi şi te poţi bizui pe sprijinul nostru. Altminteri ar sta lucrurile dacă Mbona acela ar vrea să ne atace, atunci ar trebui să ne apărăm, deoarece un astfel de om e mai primejdios decât un leu turbat. A, uite că vine Mbana, sunt curios să ştiu ce o să ne spună.

Tânărul negru venea agale şi cam codindu-se. Şi uita în acelaşi timp cu atâta teamă în juru-i, încât George zise, zâmbind:

— Pare să-i fie frică grozav de Mbona acela. Poate e vreo rudă de-a lui, fiindcă numele lor se aseamănă foarte mult. Să vedem dacă nu e chip să ne ţinem cât mai departe de nebun.

Abătut, negrul le spuse să-l urmeze. Îi duse la o colibă mare ceva mai departe de celelalte, care se vedea că fusese deretecată de curând, căci pe podeaua de lut se cunoşteau urmele măturii.

— Căpetenia Njosi dă la voi coliba asta, zise el. Dar *masseri* face gata repede, trebuie plecăm urmărim Mbona.

— Vino cu noi înăuntru şi în vreme ce ne vom lăsa lucrurile de prisos, tu ne vei povesti ce e cu Mbona al vostru.

Dar nu fu chip să-i înduplece. Negrul nu vroia să intre nici în ruptul capului.

După ce îşi puseră într-un colţ bagajele de prisos şi ieşiră iar afară, căpitanul îl întrebă stăruitor:

— De ce nu vrei să intri în colibă, Mbana, ce s-a întâmplat cu ea?

Negrul se codi câteva momente, pe urmă răspunse:

— Asta fost coliba lui Mbona. Eu frică el omoară la mine dacă intru. Njosi silit femeie măture colibă, spus omoară dacă nu vrea.

— Aha, va să zică şiretul de bătrân şi-a făcut următoarea socoteală: dacă nu izbutim să dăm de nebun, acesta va veni la noapte şi fiind nevoiţi să ne apărăm, vom fi siliţi să-l ucidem. Trebuie deci să fim cu băgare de seamă şi să veghem cu rândul după ce se va înnopta – mormăi George.

— Eu drept să vă spun, aş fi bucuros ca, Mbona să ne atace aici – zise căpitanul – vom avea tot dreptul să ne apărăm, pe când în pădure, când va fi fugărit, n-aş avea inimă să trag în el.

— Căpetenia ne-a făcut un adevărat serviciu dându-ne coliba asta, dar trebuie să facem aşa ca să nu tragem asupra nenorocitului chiar dacă va fi să dăm ochii cu el. Totuşi e mai bine să nu trezim bănuieli în negrii care ne însoţesc, deşi cred că de frică se vor ţine cât mai departe.

— *Masseri* – povesti acum Mbana la întrebarea căpitanului ce făptuise nebunul – Mbona tare rău. El omorât multe femei care venit ia apă. Muşcat la ele gât. Mai omorât trei bărbaţi cu cuţitul când ei fost la pădure vânează. *Masseri* fie cu băgare de seamă dacă merge căutăm la el.

— Oho, pare să fie într-adevăr foarte periculos – zise căpitanul oarecum îngrijorat – se crede pesemne o fiară sălbatecă, altminteri n-ar fi ucis femeile prin muşcături. Acum cred că nu trebuie să mai pregetăm dacă să-l împuşcăm sau nu când vom da ochii cu el, astfel, o vizită de-a lui peste noapte ne-ar pune pe toţi în mare primejdie.

— Bine zici, e mai bine să-i facem cât mai repede de petrecanie – încuviinţă George – e grozav ce-a făcut. Să mergem, poate avem noroc să isprăvim curând. Drept e că mi-e milă de bietul nebun – nu e nici el, săracul, vinovat de boala care a dat peste el – dar pentru un astfel de nenorocit e mai bine să sfârşească repede cu viaţa. Mbana, nu ştii din ce pricină şi-a pierdut Mbona minţile?

— La Mbona era nevastă frumoasă – răspunse negrul – venit odată acasă mai devreme de la vânătoare şi găsit pe ea cu altul. Atunci omorât cu cuţit pe el şi la ea muşcat beregată. Mbona nebun.

— Hm… o adevărată tragedie – zise căpitanul – de obicei negrii sunt foarte îngăduitori în privinţa asta. Probabil însă că bietul om şi-a iubit soţia. Aşa stând lucrurile e o izbăvire pentru el să moară, totuşi nu sunt bucuros să-i luăm noi viaţa.

— Nici eu. Aş aştepta mai bine să ne atace în colibă. Sărmanul a înnebunit din pricina altora… Şi facem aşa ca să nici nu dăm ochii cu

el în pădure – hotărî George.

Camarazii vorbiseră în franţuzeşte ca să nu înţeleagă Mbana. Acum tânărul se întoarse spre negru şi-l întrebă:

— Ai adus oameni care să ne însoţească?

Mbana arătă spre zece negri tineri care stăteau la oarecare depărtare de acolo. Erau înarmaţi cu cuţite şi suliţi, păreau însă nemulţumiţi de însărcinarea pe care o primiseră, dar nu se puteau împotrivi poruncii căpeteniei.

Mbana zise arătând cu mâna spre miazăzi:

— Mergem acum peste câmpie, pe urmă vine pădure şi acolo este Mbona. *Masser* spune la noi ce trebuie facem.

Hm, cel mai simplu lucru ar fi să intrăm în pădure, fu de părere George. Şi în rânduri cât mai strânse. Când vom ajunge acolo, voi să faceţi gălăgie; Mbona o s-o ia la fugă şi noi o să tragem după el.

— *Masser* trebuie ocheşte bine, îl preveni negrul cu teamă. Mbona tare primejdios. Poate ascunde pe undeva şi atacă pe neaşteptate *masseri* şi noi.

— Nu face nimic, îi venim noi repede de hac. Acum la drum!

O luarăm la picior şi trecură câmpia, dar din ce se apropiau de pădure, negrii încetineau pasul. În cele din urmă Mbana zise:

— *Masseri* merge acum mai încet, primejdia mare.

Camarazii îşi luară puştile de pe umăr şi le ţinură pregătite în mână. Era într-adevăr cu putinţă ca nebunul să se ivească de după vreo tufă şi să sară în spinarea cui i-ar veni mai la îndemână. Trebuiau deci să fie gata în orice clipă.

— *Masseri,* să facem acum gălăgie? întrebă Mbana.

Ceata se afla numai la vreo cincizeci de metri de pădure. George privi cu atenţie tufele, arătă apoi spre o spărtură îngustă şi zise cu glas scăzut:

— S-ar părea că pe aici se strecoară adesea Mbona în desiş. Cred că am dat de bârlogul lui. Să-i lăsăm acum pe negrii să zbiere până or răguşi.

Căpitanul încuviinţă râzând şi după ce George făcu semn din cap lui Mbana, se auziră deodată nişte răcnete care ar fi pus pe fugă şi un elefant turbat.

Poate că nebunul va fi ademenit de gălăgie, poate bănuia că i sa apropiat funia de par şi asta îl făcea mai furios, deci şi mai primejdios. Camarazii înaintau încet spre desiş, pe când Negrii făceau paşi atât de mărunţi că rămâneau tot mai în urmă.

— Halal de-aşa aliaţi, strigă George lui Petre care mergea lângă el.

Trebuia să zbiere ca să fie auziţi, căci răcnetele dindărătul lor te asurzeau.

Ajunseră la pădure şi, ca întotdeauna, George o luă înainte. Petre venea imediat după el. Pe urmă venea doctorul, iar căpitanul încheia

convoiul. Farrow se întoarse încă odată spre negrii şi le făcu semn să-i urmeze, temându-se ca să nu o ia la fugă, atât de mare era frica pe care le-o insufla nebunul.

Păşeau codindu-se şi între ei şi el era o distanţă de cel puţin treizeci de metri. Primejdia pentru căpitan era mare deoarece se putea ca nebunul să-i sară în spate din vreo tufă în care stătea ascuns. Se uita deci mai mult înapoi căci înainte se ştia apărat de camarazi.

Nu putea însă auzi dacă Mbana se furişa prin tufiş, din pricina gălăgiei pe care o făceau băştinaşii cu răcnetele lor. Necăjit, stătu să chibzuiască dacă n-ar fi mai bine să se oprească şi să le poruncească să tacă. Se temea însă că nu i ar mai putea hotărî să-l urmeze.

Camarazii pătrunseră vreo sută de metri în pădure pe o potecă îngustă şi întortocheată care abia răzbătea prin desişul încâlcit. Se cunoştea bine că poteca fusese croită de mână omenească. Poate vor da în curând de locul unde se ascundea nebunul.

Deodată zbieretele negrilor amuţiră şi se auzi numai un răcnet înfiorător al unuia singur, urmat îndată de urlete de groază.

Camarazii se întoarseră din drum şi o luară la fugă într-acolo. Când căpitanul apucă după o cotitură văzu la vreo cincizeci de metri înaintea lui pe Mbana zăcând la pământ. Un trup uriaş de negru stătea cu picioarele răşchirate deasupra lui şi tocmai ridica braţul său puternic în care sclipea un cuţit. Ceilalţi negri se împrăştiaseră care încotro, răcnetele lor se depărtau din ce în ce.

Farrow ridică fulgerător puşca; dar din nenorocire ţeava armei se încurcă într-o tufă de mărăcini şi glonţul porni cu o bubuitură de tunet, dar se pierdu în frunzişul des la unui copac. În aceeaşi clipă trupul uriaş se întoarse şi camarazii care ajunseseră şi ei după cotitură zăriră un chip înfiorător, cu ochii rătăciţi şi dinţii rânjiţi.

George trecuse repede puşca în mâna stângă smuci cu dreapta revolverul din brâu şi trase. Nu putuse ochi bine deoarece glonţul trebuia să treacă pe lângă camarazi şi se temuse să nu împuşte pe vreunul din ei, aşa că glonţul nu răni grav pe uriaşul negru. Îi sfâşia numai o bucată de carne din coapsă. Fusese însă deajuns ca nebunul s-o ia la fugă.

Cu o smucitură se repezi în desiş; se auzită crengi frângându-se apoi se lăsă tăcere.

George trecu în goană pe dinaintea camarazilor şi se luă după el. În urma negrului se făcuse o spărtură mare în tufiş, dar după vreo zece metri George dădu de un luminiş destul de mic acoperit cu muşchi. Nebunul trebuie să-l fi străbătut abia atingând pământul, căci tânărul nu văzu nici o urmă. Chiar şi Petre care veni după câteva secunde lângă George îşi încordă zadarnic văzul.

Din luminiş porneau mai multe poteci, făcute probabil de Mbona când se ducea după vânat. Pe care din ele să fi dispărut?

George căută pete de sânge, nu găsi însă; pesemne că nebunul își astupase rana cu mâna. Dăduse dovadă de inteligență – ceea ce se întâmplă adesea la nebuni.

— Primejdios om… – murmură George necăjit – ne-a scăpat! Păcat că nu eram eu în fruntea voastră, l-aș fi nimerit mai bine. Cred însă că tot vom pune în cele din urmă mâna pe el. Bănuiesc că va vrea să se răzbune și vine la noapte să ne facă o vizită. Haidem acum, Petre, să vedem ce e cu bietul Mbana.

III
DANSUL MISTERIOS

CÂND CEI DOI CAMARAZI nedespărțiți se întoarseră pe poteca dintâi văzură, spre marea lor bucurie, că Mbana se ridicase de jos. Nebunul îi făcuse numai o rană adâncă în carne la umărul stâng. Era însă atât de tulburat că nu putea scoate un cuvânt. Petre trebui să-l sprijine bine ca să nu cadă, când porniră să iasă din pădure. N-avea nici un rost să-l mai caute pe Mbona, nebunul va fi știut el unde să se ascundă pentru a nu fi găsit.

La marginea desișului camarazii izbucniră în râs văzând cam la vreo șaizeci de metri de ei pe cei zece negrii privind speriați spre pădure. Când auziră pași o luară la fugă în sărituri mari care încotro. Când se încredințară însă că sunt străinii și-l mai văzură cu ei și pe Mbana care își mai venise în fire, se înapoiară codindu-se.

— Acum după ce a trecut primejdia, povestește-ne, Mbana, cum a fost ciocnirea ta cu nebunul. Poți fi liniștit, pe voi nu vă mai luăm în pădure.

Tânărul negru răsuflă ușurat și se însenină la față, dar glasul îi tremura când răspunse:

— Vai, *masser,* a fost ceva grozav! Noi mergeam încet pe potecă și pomenit cu Mbona ieșind din desiș, repezit la Mbana și înjunghiat la el. Mbana căzut îndată jos, Mbona vru înjunghie iar, dar împușcat *masser*. Mbana datorește viața la *masser*.

— Ei, lasă, nici nu se putea altfel – zise prietenos căpitanul – cum să ne întoarcem în sat. Vom spune lui Njosi că mâine pornim noi singuri să-l căutăm pe Mbona, azi tot n-ar folosi la nimic, căci nebunul trebuie să se fi ascuns bine.

Negrii se supuseră bucuroși și o luară repede spre sat. Fură întâmpinați de băștinași care, văzându-l pe Mbana rănit, înțeleseră cam ce s-a petrecut. Njosi îi aștepta în mijlocul satului pe „tronul” lui lângă foc. George înaintă spre el și zise:

— Află, căpetenie, că am fost atacați de Mbona și l-a rănit pe Mbana. Am izbutit să-l rănim dar a luat-o la fugă. Cu răcnete și urlete ca astăzi nu e nimic de făcut. Mâine ne ducem singuri în pădure și

trag nădejde să-i venim de hac.

Njosi se uită iar cu admiraţie la George apoi răspunse:

— Tânăr *masser* tare viteaz. Njosi crede că *masseri* omoară Mbona. Războinici ai mei fost viteaz?

Mbana aruncă pe furiş o privire rugătoare lui George, care zise cu convingere prefăcută:

— Se-nţelege! Au fost cât se poate de viteji. N-are însă nici un rost să mergem atâţia inşi în pădure, asta dă de bănuit nebunului şi se ascunde de frică. Ne vom duce deci numai noi.

— Războinici ai mei însoţeşte atunci pe *masseri* până la pădure şi aşteaptă acolo – hotărî căpetenia – când *masseri* omoară Mbona, ei aduce mort în sat.

Oricât de neînsemnate păreau cuvintele lui, aveau totuşi un înţeles pentru negri căci îşi aruncau priviri pe furiş şi unii zâmbiră chiar ca în aşteptarea unei bucurii.

Camarazii părură însă că nu le iau în seamă şi spuseră că vor să se ducă la culcare, deoarece trebuiau să se scoale dis-de-dimineaţă pentru a porni în căutarea lui Mbona.

— Cred că vom avea de văzut lucruri interesante în satul acesta – zise George camarazilor când fură singuri în colibă - Njosi urmăreşte un anumit scop cu aducerea cadavrului, în sat. Sper că nu va fi nevoie să mai repetăm vânătoarea de peste zi, fiindcă sunt aproape sigur că nebunul va veni el singur la noapte aici. Nu sunteţi de părere să tragem la sorţi care şi cum să stăm de veghe?

Cu beţe de chibrituri de diferite mărimi traseră la sorţi schimburile. Întâi venea doctorul, pe urmă căpitanul, apoi Petre şi după el George.

După două ceasuri, când tot satul dormea, căpitanul dădu ordin de culcare. Focul pe vatră fu stins, camarazii fiind siguri că nebunul nu va cuteza să intre atât timp cât va vedea lumină în colibă. Că va veni nu mai încăpea îndoială; fusese rănit şi va căuta să se răzbune pe cei ce-l răniseră.

Dar până veni rândul lui George nu se întâmplase nimic. Tânărul era istovit de oboselile de peste zi aşa că era destul de morocănos că fusese trezit când îi era somnul mai dulce. Şi-apoi nici nu credea că nebunul se va arăta în noaptea aceea.

— Culcă-te şi dormi – zise el oarecum necăjit lui Petre, când acesta îl întrebă dacă nu vrea să-i ţie niţel tovărăşie – mă tem că vom avea mâine o zi obositoare dacă va fi să repetăm vânătoarea de ieri. Sunt aproape sigur că nu va mai veni în noaptea asta.

— Aşa cred şi eu – încuviinţă Petre – dumneata fii însă cu băgare de seamă, domnule George, uneori te poţi înşela. Mbona e într-adevăr foarte primejdios, după cum am avut prilejul să ne încredinţăm. Ar fi păcat să-ţi sfâşie beregata ca şi celorlalţi.

— Bine zici, ar fi păcat, mai ales pentru mine, făcu tânărul râzând.

De aceea o să te ascult şi o să mă păzesc. Acum culcă-te fără grijă.

Se scurse vreo jumătate de ceas. George auzea respiraţia adâncă a camarazilor săi cufundaţi într-un somn profund. Ce n-ar fi dat să poată dormi şi el numai niţel! Dar nu, trebuia să stea la postul său, poate că tot venea nebunul, ba poate bănuia chiar că străinilor li se dăduse coliba lui şi va încerca totuşi să-i omoare, ştiind că rana i-o făcuseră ei.

Gândurile acestea îl mai dezmeticiră niţel pe George. Ascultă cu încordare, dar nu se auzea nimic. Satul dormea. Probabil că Njosi nu pusese oameni de pază sau dacă o făcuse, aceştia se ascunseseră de frica nebunului.

Timpul se scurgea încet şi tânărul se simţea din ce în ce mai obosit. Cea dintâi jumătate de ceas îl ţinuse treaz aşteptarea, dar pe urmă îşi zise că era degeaba, deoarece Mbona nu va mai veni.

Îşi puse revolverul la loc în toc, totuşi în aşa fel ca să-l poată scoate într-o clipită, dacă va avea nevoie de el.

Începu apoi să moţăie şi mâna îi alunecă pe plăselele pumnalului dăruit de Sanja, frumoasa prinţesă indiană. Gândurile i se duseră acum la ea. Se iubeau dar erau încă amândoi prea tineri pentru a se căsători.

Oare ce va fi făcând ea în clipa asta? Se mai gândeşte la el?

Tânărul închise ochii şi se pierdu în visuri. Era cât p-aci s-adoarmă, când auzi un foşnet uşor care îl făcu să tresară. Simţea că primejdia era în imediata lui apropiere.

Deschise ochii, în bezna care îl înconjura nu putut însă deosebi la-nceput nimic. Încetul cu încetul însă ochii i se deprinseră cu întunerecul şi acum văzu spre marea lui spaimă chiar lângă el o umbră uriaşă.

Simţi mai mult decât văzu o mişcare ameninţătoare a umbrei şi se aruncă fulgerător în lături. Ceva îl atinse uşor, apoi auzi o exclamaţie înăbuşită de mânie. Zări în acelaşi timp lucind prin întunerec doi ochi scânteietori.

Aşa dar Mbona era aici! Acesta fu cel dintâi gând al lui George şi odată cu gândul înţelese şi grozava primejdie care îl pândea.

Fără să-şi dea seama smulse din teacă pumnalul Sanjei şi îl repezi cu furie în umbră. Auzi un ţipăt de durere înăbuşit. Pumnalul se înfipsese în carnea moale a negrului şi George pricepu îndată că nimerise în trupul nebunului. Spre norocul tânărului, negrul se poticni şi căzu.

Înainte ca rănitul să se poată ridica de jos, tânărul sări în picioare şi dându-se mereu îndărăt se izbi de prichiciul vetrei. Câteva oale căzură la pământ şi se sparseră cu zgomot. În aceeaşi clipă George simţi ceva ascuţit străbătându-i cămaşa tocmai deasupra inimii şi zgâriindu-i pielea. Aşa dar Mbona era chiar lângă el; tânărul izbi cu

sete şi de data asta nimeri şi mai bine, căci pumnalul pătrunse adânc în carne. Nebunul se clătină şi scoase un urlet de durere şi mânie, apoi se împiedecă de o buturugă pe care şezuse mai înainte George.

În acelaşi timp ţâşni o lumină dinspre culcuşul lui Petre şi căzu pe chipul negrului care se pregătea să sară iar în picioare. Se auzi o detunătură şi ca lovit de trăsnet nebunul se prăbuşi la pământ. Glonţul uriaşului îi găurise tâmpla.

Căpitanul şi doctorul aprinseră şi ei lămpile de buzunar şi luminară locul de luptă.

— Te-ai aflat în mare primejdie, dragul meu – zise căpitanul, mişcat, fiului său – de ce n-ai aprins lampa la timp şi te-ai luat cu el la luptă pe întunerec?

— Trebuie să mărturisesc că am fost cam neprevăzător – răspunse tânărul ruşinat – îmi vine să mă bat singur. Mbona era lângă mine şi mă atacase când am prins de veste. Bine făcea dacă mă nimerea mai bine, mă învăţa minte pentru altă dată.

— Tot e bine că recunoşti tu însuţi, numai e nevoie să-ţi fac imputări – zise grav căpitanul – vei şti să fi cu mai multă băgare de seamă pe viitor.

— De asta să nu te îndoieşti. A doua oară nu o să mi se mai întâmple, te asigur. Aha, uite că vin şi vitejii noştri!

Paşi uşori şi furişaţi se apropiară de colibă. Câteva secunde domni o tăcere adâncă, apoi izbucniră răcnete de bucurie. Camarazii recunoscură glasul lui Mbana care văzuse prin uşa deschisă a colibei trupul neînsufleţit al nebunului zăcând la pământ. Răcnetele lui atraseră tot satul şi îşi poate oricine închipui gălăgia care urmă. Deodată se făcu linişte. Venea căpetenia. Njosi se opri în prag, privi leşul, apoi zise cu bucurie în glas:

— Eu recunoscător la voi, *masseri*. *Masseri* rămâne acum oaspeţi, oameni ai mei dau la ei carne de broască ţestoasă, mâncare bună asta.

— Îţi mulţumim, Njosi – răspunse căpitanul – vom rămâne aici câteva zile, înainte de a porni pe apa cea mare. Vă ajutăm cu plăcere dacă vă ameninţă vreo altă primejdie, numai să ne spuneţi despre ce e vorba.

Căpetenia schimbă câteva cuvinte cu Mbana, dar vorbea atât de repede că doctorul nu putu pricepe nimic. Cuvintele lui fuseseră însă înţelese de băştinaşi şi fură primite cu strigăte de bucurie.

Njosi îi potoli repede cu o poruncă aspră. Doi negri voinici intrară acum în colibă şi ridicară trupul neînsufleţit al nebunului. Căpetenie însă zise camarazilor:

— *Masseri,* Njosi mulţumeşte încă odată. Voi culcaţi acum şi dormiţi, nimeni nu tulbură somnul vostru. Eu pun oameni de pază.

După ce plecară, George şopti căpitanului:

— Tată, nu şi se pare şi ţie că Njosi ţine neapărat să nu ne mişcăm

din colibă? Să ştii că pun ceva la cale ce nu trebuie să vedem noi.

— Aşa cred şi eu. Va pune desigur un om de pază, nu ca să nu fim tulburaţi din somn, ci pentru a nu ne lăsa să ieşim.

— Asta m-a făcut şi mai curios. O să plec chiar acum, înainte de-a veni paznicul. Mi-ar fi mai greu atunci să mă strecor din colibă.

Porni spre uşă dar căpitanul, care îndreptase fără să ştie de ce lumina lămpii în spre el, strigă speriat:

— Vai de mine, eşti rănit? Mai întâi să te panseze doctorul, văd că ţi-e cămaşa plină de sânge.

— Numaidecât – încuviinţă doctorul – Mbona îşi va fi ucis vânatul cu acelaşi cuţit şi cine ştie ce ţi se poate întâmpla.

Nu era însă decât o zgârietură şi sângele se oprise de la sine. Totuşi doctorul spălă bine rana şi o pansă.

Când George vru apoi să iasă pe uşa colibei, se pomeni cu o matahală cât toate zilele înaintea lui.

Era Mbana.

— *Masser* nu poate doarme? întrebă negrul cam îngrijorat.

— Aşa e, Mbana, nu mi-e somn şi aş vrea să mă plimb niţel pe afară – răspunse fără să se turbure George.

— *Masser* – făcu negrul cu teamă – mai bine rămâne în colibă. Acum umblă multe Simba prin pădure şi vine până aici în sat.

— Ce, lei! exclamă cu bucurie George. Cu atât mai bine, tot vroiam eu de mult să vânez unul. Spune-mi pe unde se aţin?

— Masser nu fie supărat – se rugă negrul – dar Mbana nu trebuie lasă *masser* iese din colibă.

— Ei aşi! Ia poftim înăuntru, Mbana, trebuie să stăm niţel de vorbă amândoi.

Negrul păru foarte stânjenit când se pomeni, după ce intră, în plină lumină a celor trei lămpi de buzunar.

— Ce vor să ştie *masseri?* întrebă el cu teamă, dar şi dârz în acelaşi timp. Mbana nu voie spune.

— I-ascultă Mbana – zise încruntat George – nu vrea să-ţi amintesc ce ai spus tu singur, că te-am scăpat de la moarte când a vrut să te înjunghie nebunul. Îţi cer totuşi în schimb să ne spui şi nouă ce puneţi la voi la cale încă în noaptea asta. Am băgat noi de seamă că ţineţi neapărat să nu ieşim din colibă. Numai că, vezi tu, cu de-a sila nu ne poate opri nimeni. Aşa dar, deschide-ţi pliscul!

Zadarnic se zbătu băştinaşul, George nu-l slăbi până e nu îi spuse următoarele, în timp ce se uita cu frică spre uşă:

— *Masseri,* astăzi o să fie mare horă în jurul lui Mbona. Dar *masseri* nu trebuie vadă, altminteri Njosi omoară *masseri.* Nimeni străin nu poate fi de faţă, numai războinici. Şi femeile trebuie rămâne acasă.

— Aha, ceva în mare taină! murmură George. În jurul lui Mbona zici? Aş vrea să văd şi eu aşa ceva. Dumneata, doctore, ai auzit despre

acest dans la negri?

Bertram îl privi cu seriozitate apoi răspunse:

— George, bănuiesc ceva înspăimântător S-ar putea ca aceşti negrii să fi rămas tot canibali şi din cine ştie ce motiv mănâncă leşurile unor anumiţi morţi. Cred poate că puterea mortului trece în trupurile lor. Părerea mea e să ne astâmpărăm şi să ne vedem de somn.

IV
O FUGĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ

GEORGE RĂMASE câteva clipe încremenit, apoi zise cu înfrigurare:

— Nu, dragă doctore, nu se poate ce spui dumneata. Oamenii aceştia par destul de blajini şi nu-i cred în stare de canibalism. Obiceiul acesta s-a mai păstrat încă numai pe insulele Salomon. Trebuie să fie vorba de vreun dans misterios la cre nu pot fi de faţă străini. Stai să-l întreb pe Mbana.

Se apropiă de tânărul negru, îl privi ţintă în ochi şi-i zise:

— Mbana, nu vreau să-ţi cer ce nu e îngăduit. Să nu-mi răspunzi, dacă aşa crezi tu că e mai bine. Un lucru însă trebuie să ştii: când mi-am pus ceva în gând, nu e om care să mă poată opri. Are vreo legătură hora voastră cu trupul lui Mbona? Împărţiţi leşul între voi?

Tânărul băştinaş se uită nedumerit la el, apoi răspunse clătinând capul:

— Eu nu-nţeleg ce vrea spune *masser*. Mbana trebuie stea aici ca *masser* nu duce vede cum joacă războinici. Noi nu atingem trup Mbona, mâine dus la el pe câmpie mănânce şacalii.

— Ei vezi, doctore – zise George triumfător – mă miram şi eu ca negrii ăştia să fie canibali. Trebuie neapărat să vedem şi noi dansul lor macabru. Probabil vreun obicei vechi care e ţinut în mare taină faţă de străini. O să caut să-l conving pe Mbana să ne ia şi pe noi.

— Nu cred că o să izbuteşti – fu de părere căpitanul – şi nici nu ştiu dacă e drept din partea noastră să-l silim. Degeaba nu spunea căpetenia că va pune mai multe santinele pentru a nu fi tulburaţi din somn. Spun şi eu ca doctorul: să rămânem mai bine unde suntem.

— Tată – se rugă George – lasă-mă să mă duc. Voi vedea poate ce n-a văzut încă un ochi de european. Să ne scape un astfel de prilej? Ne pricepem noi să ne furişăm aşa ca să nu ne simtă nimeni. Dragă doctore, ia gândeşte-te ce lucruri interesante ai putea scrie!

Îl atinsese astfel pe doctor la „coarda simţitoare”.

— Hm… domnule căpitan – zise el – poate că George are dreptate. De văzut nu ne poate vedea nimeni şi mărturisesc că dansul acesta mă interesează, tocmai fiindcă Njosi îl învăluie în taină. Eu, parc-aş fi de părerea lui George…

— Nici nu se putea astfel – mormăi căpitanul – de, ştiu şi eu ce să spun… Tu ce zici, Petre?

— Păi dacă vrea domnul George vreau şi eu, răspunse fără şovăială uriaşul.

— Atunci să încerc să-l conving pe Mbana – zise cu bucurie George şi întorcându-se spre negru, adăuga – Mbana, te-ai putut încredinţa şi tu că suntem oameni prevăzători. Trebuie să ne duci să vedem şi noi hora voastră. O să stăm pitiţi ca să nu fim zăriţi. Poţi fi liniştit, nu o să se întâmple nimic.

Negrul se holbă însă la el şi bolborosi îngrozitor:

— *Masser,* nu face asta… *Masseri* nu ştie ce rău Njosi. Mai bine merge *masseri* la culcare.

— Nu, dragul meu – zise George râzând – nu se poate. Vrem să vedem şi noi ce moşmoniţi voi acolo. Aşa dar, nu-ţi mai strica gura degeaba, vrem să mergem şi o să mergem, cu sau fără tine. Ar fi însă mai bine să ne însoţeşti de bunăvoie, altminteri.…

Spunând acestea George scoase fulgerător revolverul din brâu şi-l privi pe Mbana atât de crunt, încât bietul negru bâlbâi speriat:

— *Masser* fie iar bun, Mbana face cum zise el.

— Vezi, aşa te vreau! râse George cu poftă. Ia-o înainte, Mbana. A pus Njosi mai mulţi oameni de pază?

— Da, masseri, ei nu trebuie vadă la noi. Mergem încet, dacă prinde, omoară. Mbana frică de ei.

— Lasă că nu o să ţi se întâmple nimic. Eşti doar cu noi, căută George să-l liniştească, deşi vorbele lui îl cam puseră pe gânduri. Dar – urmă el – poate că ai dreptate şi n-aş vrea să păţeşti ceva din pricina noastră. Ţi-a poruncit Njosi să nu ne laşi cu nici un preţ să ieşim din colibă?

— Da, *masser,* aşa poruncit.

— Şi dacă ieşim trebuie să-i spui?

— Da, zis cheamă îndată la el. Eu nu şti ce face acum…

— Hm, atunci stau lucrurile altfel, decât mi-am închipuit – murmură tânărul, îngândurat – n-aş vrea să te pun la cale să-ţi nesocoteşti datoria. Totuşi ne poţi spune unde are loc hora voastră şi pe unde putem ajunge acolo.

Mbana arătă spre miazănoapte şi şopti:

— *Masseri* trebuie ocoleşte mult satul, este mulţi paznici. Acolo unde vede *masseri* foc în pădure face războinici hora. Este şi la margine pădure oameni de pază, *masseri* nu poate trece. Mbana nu ştie ce face acum la el.

George făcu semn lui Petre să se apropie:

— Suntem nevoiţi să-l legăm pe Mbana şi să-i astupăm gura cu un căluş. Să n-aibă pe urmă ce-i imputa căpetenia dacă vom fi prinşi. Treci binişor în spatele în spatele lui şi înhaţă-l, eu o să-l leg la

repezeală.

Mbana, care nu bănuia nimic, făcu o mutră atât de îngrozită când degetele uriaşului se încleştară în jurul gâtului său, încât George îşi stăpâni cu greu un hohot de râs.

Vârî iute o batistă în gură căscată a negrului, îi legă mâinile la spate, apoi îl lăsă în seama lui Petre ca să-l lege mai departe. Se aplecă pe urmă spre el şi-l şopti:

— Acum Njosi nu-ţi poate aduce nici o vină. Ce ţi s-a întâmplat ţie i se putea întâmpla şi lui, aşa să-i spui dacă te va trage la răspundere. Am învins pe Mbona, am ucis crocodilul, nu ne lăsăm noi împiedecaţi de nimeni când ne-am pus ceva în gând. Aşa să-i spui, auzi?

Mbana dădu cu însufleţire don cap şi ochii îi luceau. Înţelese şiretenia străinilor care îl puneau astfel la adăpost de mânia căpeteniei.

— Aşa. Acum putem pleca – zise George – nu cred că vom fi simţiţi, numai să fim cu mare băgare de seamă. Abia aştept să văd dansul acela. Şi-apoi chiar dacă ne prinde, Njosi n-are să fie prea aspru cu noi, că doar nu cine ştie ce crimă să vrei să vezi un obicei vechi de-al lor.

— De, mă tem că prea e de glumit cu bătrânul ăsta – făcu oarecum îngrijat căpitanul – dar n-are a face, tocmai pentru că se fereşte atât, ţin neapărat să văd dansul. Tu, George, ia-o înainte, eu rămân la urmă pentru a acoperi retragerea. Poate că va fi nevoie să părăsim pe neaşteptate satul.

— Atunci ar trebui să ne luăm şi catrafusele cu noi, fu de părere doctorul.

— Ne-ar fi numai o piedecă şi am fi mai repede descoperiţi – răspunse căpitanul – nu, doctore dragă; asta nu se poate. N-ar fi prea mare pagubă şi lucrurile le putem înlocui lesne. Haidem!

Camarazii se furişară din colibă. Spre norocul lor luna se ascunsese după un nor şi abia lumina.

George mergea înainte urmat de ceilalţi trei. Atât timp cât se aflau pe câmpie, Njosi n-avea ce le imputa dacă i-ar fi prins. Ieşiseră doar niţel la plimbare şi că îl legaseră pe Mbana, o făcuseră fiindcă se încăpăţânase să le închidă drumul.

Puştile le lăsaseră în colibă, deoarece le-ar fi fost mai degrabă o piedecă decât de ajutor. Fireşte că dacă s-ar întâlni cu vreun leu pornit după pradă, le-ar fi fost greu să se apere numai cu revolverele dar n-aveau încotro. Se bizuiau însă pe aceste arme ale lor, ale căror gloanţe aveau o putere de pătrundere neobişnuită.

Noroc că în apropiere de sat se aflau tufe dese în care se puteau piti ca să nu fie zăriţi, deşi exista primejdia ca Njosi să fi pus şi aici oameni de pază care să dea alarma când i-ar vedea.

În sfârşit George zări printre copaci o licărire slabă de lumină. Se

opri şi zise camarazilor adunaţi în jurul lui:

— Abia acum încep adevăratele greutăţi deoarece trebuie să ne apropiem cât mai nesimţiţi. Cred că cel mai bun lucru ar fi să ne târâm pe brânci pe sub tufele care sunt destul de înalte ca să ne poată sluji de acoperire. Sau sunteţi de părere să facem un ocol mai mare pe câmpie şi să intrăm pe partea cealaltă în pădure? Poate că acolo să nu fie sentinele, căci Njosi nu s-aşteaptă să vie cineva pe acolo.

— Eu cred că propunerea asta din urmă e mai bună – zise căpitanul – chiar dacă ne vede cineva, putem pretexta că am ieşit niţel la aer curat şi am nimerit din întâmplare în pădure.

— Bine zici. Njosi nu ne poate imputa atunci nimic. Acum însă să ne grăbim, altminteri te pomeneşti că ajungem prea târziu.

George o luă iar înainte, cât mai departe pe câmpie, ca să nu fie zărit dacă s-ar aţine vreun băştinaş la marginea pădurii. Desigur, primejdia de a se întâlni cu vreun leu pornit după pradă era şi mai mare, dar nu-i păsa lui George de asta, mai răpusese el şi alte fiare fără să i se întâmple ceva.

Se bucură când ajunseră la pădurice. Ţinură iar sfat, apoi camarazii intrară sub copaci. Mergeau agale, ca dacă i-ar vedea din întâmplare vreo santinelă, să pară că au ieşit numai la plimbare, fără o ţintă anumită, totuşi erau cu auzul încordat şi păşeau cât mai încet ca să nu facă zgomot.

Pentru George toată afacerea asta părea o simplă petrecere şi zâmbea la gândul ce mutră o să facă. Njosi când o vedea că străinii au fost de faţă la ciudata lor ceremonie.

Iată-i acum la vreo sută de metri de pădure. Se vor încredinţa îndată dacă au fost puse santinele şi aici. Aşa stând lucrurile, se vor fi ales numai cu o plimbare mai lungă şi paguba de a nu fi văzut dansul macabru al băştinaşilor.

Dar George avu şi de data asta noroc – ca întotdeauna, de altfel. Deşi se aflau acum chiar la intrarea în pădure, nu se zărea nimeni.

La cea din urmă tufă, nu mai departe de douăzeci de metri de desişul copacilor, George se opri şi zise în şoaptă:

— N-ar fi mai bine să mă duc deocamdată singur? Dacă mă văd, le voi spune o minciună oarecare şi voi vă puteţi retrage pe nesimţite.

— Bine, du-te, dar ia şi pe Petre cu tine – hotărî căpitanul – eu cu doctorul o să vă aştept aici câtva timp, apoi vă urmăm. Ideea ta a fost foarte bună, George. Hai, şterge-o!

Tânărul n-aşteptă să-i spună a doua oară. Îl trase pe Petre după el şi se îndreptară amândoi în grabă spre pădure, unde se ascunseră după trunchiul gros al unui copac.

Făcu apoi numai câţiva paşi în întunerec şi se opri iar s-asculte. Deodată tresări. Nu departe de unde se afla se auziră două tobe bătând într-un ritm ciudat. Să fi sosit oare la timp? Abia acum

începuse dansul lor macabru?

Apucă pe Petre de braţ şi-l trase după el, ocolind cu dibăcie tufele de mărăcini. Ochii li se obişnuiră treptat cu întunerecul de sub frunzişul des al copacilor. În sfârşit zăriră o lumină slabă de foc înaintea lor.

Acum se cerea să fie cu foarte mare băgare de seamă. Se apropiau deci de locul ceremoniei şi nu încăpea îndoială că Njosi va fi pus aici paznici în număr mare.

Camarazii păşeau în vârful picioarelor. Bătăile de tobă răsunau sinistru, înăbuşite de desimea frunzişului copacilor.

Dădură de un brâu de tufe dese îndărătul căruia se vedea o lumină vie de foc. Aci trebuie să fie locul cu pricina.

Se strecurară binişor în tufiş. Auzeau printre bătăile de tobă şi alte zgomote ciudate. În sfârşit văzură printre crengi un loc întins, luminat de mai multe focuri.

Vreo cincizeci de războinici ţopăiau în jurul unui foc lângă care şedea Njosi pe „tronul” său. La picioarele lui, ceva mai încolo, zăcea trupul neînsufleţit al lui Mbona. George se ghemui la pământ şi se uita cu încordare la priveliştea sălbatecă pe care o avea înaintea ochilor. Dansul începuse pesemne de curând, căci războinicii păreau să nu fie obosiţi.

Deodată tobele amuţiră. Băştinaşii se opriră şi priviră uluiţi în jurul lor, căci din pădure se auzi un ţipăt înfiorător, apoi încă unul.

Pe George îl fulgeră gândul grozav că tatăl său şi doctorul fuseseră descoperiţi de sentinele. Într-adevăr, după câteva momente îi văzură pe amândoi târâţi de patru negri în luminiş.

Urmă o gălăgie de nedescris. Războinicii urmau ca nebunii. Părea că se îngroaşă gluma şi pe George îl cuprinse grija. Negrii trebuie să fi dat ceremoniei lor o mare însemnătate şi orice străin care o vedea făptuia în ochii lor o crimă de neiertat.

— Ce căutaţi aici, *masseri* şi de unde veniţi? se răsti căpetenia la cei doi albi, îndreptându-se spre căpitan.

Acesta îl privi însă fără pic de teamă şi răspunse:

— Am ieşit niţel la plimbare. Oare nu e îngăduit? Chiar ne-am mirat că Mbana nu vroia să ne lase, de aceea l-am legat burduf. Nu ştim ce să credem despre purtarea voastră. Ce, ne ţineţi aici prizonieri? După ce v-am omorât crocodilul şi v-am scăpat de nebun, asta ne e răsplata?

Imputările lui păreau să impresioneze pe căpetenie căci zise cam stingherit dar hotărât:

— *Masseri,* noi facem aici serbare care nu trebuie vadă nimeni. Pentru ce venit voi? Noi omoară străini care vede.

— Dacă ştiam, fireşte că nu veneam. Ne-am cam rătăcit pe câmpie şi acum ne întorceam spre casă.

Njosi vorbi ceva cu câţiva războinici mai bătrâni, apoi întrebă:

— Unde este tânăr *masser?* Unde este *masser* ăla mare?

— Cred că se vor fi înapoiat la colibă. Au mers mai repede ca noi. Pe aici n-au fost?

— Nu, dacă venit noi legat la ei îndată – răspunse căpetenia.

Schimbă iar cuvinte cu bătrânii, porunci ceva celor patru negri care aduseseră pe căpitan şi pe doctor în luminiş şi cât ai clipi aceştia legară albilor mâinile la spate.

Fără să vrea, George îşi smulse revolverele de la brâu, dar se gândi că în împrejurarea de faţă numai cu un vicleşug oarecare putea izbuti. Înainte de toate nu trebuia să cadă şi ei în mâinile băştinaşilor, ci să fie liberi pentru a veni în ajutorul camarazilor.

Înghionti uşor pe Petre. Aici nu mai puteau rămâne, căci era mai mult ca sigur că Njosi va pune să se cerceteze desişul. Nici la colibă nu se puteau întoarce, deoarece văzu şase negri pornind la o poruncă a căpeteniei în fugă spre sat.

Încet şi cu mare băgare de seamă cei doi camarazi se dădură îndărăt. Se aflau în mare primejdie, după cum înţeleseră când văzură pe băştinaşi împrăştiindu-se ca un roi de albine, să cutreiere păduricea în căutarea celor doi străini.

Pe câmpie însă nu puteau s-o ia pentru că ar fi fost zăriţi imediat. Atunci unde să se ascundă? Câţiva negrii se şi aflau prin apropiere. George şopti lui Petre:

— Repede în copac, acolo suntem deocamdată în siguranţă. Trebuie s-aşteptăm ce va urma, dar în nici un caz să nu ne lăsăm prinşi. Aha, uite aici un copac uriaş, urcă-te repede!

Spre norocul lor crengile erau groase şi frunzişul des. Izbutiră să se caţere în copac fără a fi simţiţi. Se ghemuiră pe o cracă. Sub ei negrii căutau de zor fără să-i dea vreunuia din ei în gând să se uite în sus.

De unde erau, cei doi camarazi puteau vedea bine ce se petrece în luminiş. Prizonierii stăteau tot în faţa căpeteniei, care vorbea cu însufleţire bătrânilor. În sfârşit – să se fi scurs vreo jumătate de ceas – Njosi dădu cu glas tare o poruncă.

Din sat sosise un negru care îi a ducea vestea că străinii dispăruţi nu se găseau acolo. Acum năvăliră din toate părţile cei trimişi în căutarea lor, urmă iar o scurtă consfătuire, apoi porniră cu toţii spre sat, ducând cu ei şi pe cei doi prizonieri.

— Să ştii Petre că am păţit-o! murmură George. Noroc că mi-a venit gândul să ne urcăm în copac, unde suntem deocamdată în siguranţă. Ei şi pe urmă? Că trebuie să-i salvăm pe ai noştri nu mai încape vorbă şi trebuie să ne luăm şi lucrurile care le-am lăsat în colibă. Lesne nu o să fie nici una nici alta. Petre, uite ce zic eu: să o luăm acum pe câmpie, să facem un ocol mare şi să ne furişăm în sat prin capătul celălalt. Trebuie neapărat să-l salvăm pe atât şi pe

doctorul Bertram. Hai să mergem!

V
TACTICA LUI GEORGE

LUNA ERA TOT ASCUNSĂ în nori dar tânărul băgă de seamă că în curând va ieşi de sub ei şi va lumina câmpia ca ziua şi ar putea fi văzuţi de vreun băştinaş rămas din întâmplare în urmă.

— Repede, Petre – zori George pe uriaş – trebuie s-ajungem la tufa de colo înaintea de-a ieşi luna dintre nori.

Porniră în sărituri mari spre cea mai apropiată tufă.

Ajunseră cu bine la ea. Se opriră câteva momente şi priviră îndărăt. Nu se vedea însă nimeni. Probabil că negrii se întorseseră cu toţii în sat.

— Am avut noroc până acum – zise George vesel – poate că vom avea şi de acum înainte. S-o luăm repede spre miazăzi, pe urmă să facem un ocol cât mai mare, ca să fim după două ceasuri la capătul de miazănoapte al satului. Până atunci băştinaşii se vor mai fi liniştit şi scăpăm de bucluc. Haidem!

Porniră voiniceşte peste câmpie. Abia făcură vreo sută de metri şi luna ieşi dintre nori, luminând ca ziua întinsul.

— Slavă Domnului că avem tufişul în urma noastră şi nu mai putem fi văzuţi – zise George răsuflând uşurat – şi chiar dacă, nu ne mai pasă, iscoadele vor spune căpeteniei că ne-au zărit depărtându-ne repede.

După o jumătate de ceas se depărtaseră atât de pădure că nu era chip să mai fie zăriţi. Nu departe de ei, la vreo jumătate de kilometru, se vedea o dungă întunecată. George strigă cu bucurie:

— Minunat! Trebuie să fie vreun râuleţ sau pârău a cărui apă se revarsă din lacul broaştelor ţestoase. Ne putem ascunde foarte bine în păpuriş şi ţinând cursul apei ajungem cu siguranţă la capătul celălalt al satului.

Ajunseră repede la râu. Şi, într-adevăr, la umbra păpurişului puteau înainta fără frică de-a fi văzuţi de cineva.

— Toate bune – zise George – trebuie însă să ne înţelegem dinainte ce avem de făcut. Eu o să mă furişez în sat, pe când tu vei rămâne ascuns la oarecare depărtare căci eşti ultima noastră speranţă dacă se întâmplă să nu iasă lucrurile cum ar trebui. Dacă sunt atacat de băştinaşii puşi poate de pază. Voi descărca la repezeală câteva gloanţe înainte de-a pune mâna pe mine, ca să-ţi dau de ştire.

Din fericire noaptea era răcoroasă aşa că puteau merge repede fără să obosească. Ba o luară chiar la fugă până ce dădură de un cot al râului care ducea spre apus. George zise încântat tovarăşului său:

— Vezi că am avut dreptate, Petre? Râul duce la lacul broaştelor.

Sunt pe deplin încredinţat că negrii nu cred să mai dea ochii cu noi şi…

Deodată îşi rupse vorba şi trase fulgerător revolverul din brâu, căci dintre trestii se auzi pufăitul întărâtat al unui leu.

— Să o luăm la fugă pe unde am venit – şopti Petre – vom face un ocol mai mare ca să nu fim siliţi să tragem în leu şi să atragem atenţia băştinaşilor, care ar alerga încoa la auzul detunăturilor.

— Ai dreptate – încuviinţă tânărul – şi vru să se întoarcă din drum.

Avea încă arma în mână; ăsta fu norocul său căci Petre se poticni deodată de un bolovan şi se întinse cât era de lung. În clipa următoare se ivi din brâul de trestii un leu uriaş şi se repezi spre Petre.

Nu mai era acum decât la doi metri de el. Căscase botul să-şi înhaţe prada, dar în aceeaşi clipă George ridică mâna în care ţinea revolverul şi trei împuşcături detunară una după alta, ca şi când ar fi fost una singură.

Leul căzu îndărăt la pământ la nici un metru de Petre şi începu să se zvârcolească în spasmurile morţii. Uriaşul se trase repede îndărăt ca să nu-l ajungă cu labele şi când fiara îşi dădu sufletul într-un horcăit grozav, se ridică de jos zicând:

— Îţi mulţumesc, domnule George. M-ai scăpat şi de rândul ăsta de la moarte. Tii, da frumoasă blană are! Păcat că nu o putem lua cu noi. Acu ce ne facem? Băştinaşii vor fi auzit împuşcăturile şi o să ne pomenim îndată cu ei peste noi.

— Nu prea îmi vine să cred – răspunse tânărul după ce chibzui niţel – ştiu, probabil, că se aţine pe aici un leu. Îşi vor închipui că ne-am întâlnit cu el dar că nu şi că ne vom întoarce din drum – dacă am scăpat cu faţa curată – ca să ne salvăm camarazii. De aceea trag nădejde că vom izbuti mai lesne decât înainte. Să ne grăbim, deoarece ne trebuie mai mult de un ceas până suntem la lac.

Cum presupunea George, după un ceas de drum ajunseră la lac şi o luară de-a lungul malului stâng. Se cerea acum să fie cu mare băgare de seamă, deoarece era cu putinţă să se afle aci oameni puşi de pază, satul fiind numai la câteva sute de metri de acolo.

Se apropiau din ce în ce de sat. Tăcerea care domnea acolo îi îngrijora.

Îl cuprinse o spaimă grozavă şi se opri brusc în loc. Mişcarea pe care o făcu îl scăpă de moarte căci în aceeaşi clipă sclipi ceva în păpuriş şi o suliţă trecu pe deasupra capului său.

Aşa dar o sentinelă pusă de Njosi pândea aci cu gând să-i omoare, dacă s-ar întoarce în sat. Puterea cu care zvârlise negrul suliţa era atât de mare încât îl făcu să se poticnească şi căzu la picioarele lui George. Îşi smulse însă fulgerător cuţitul de la cingătoare şi vru să-l repeadă în tânărul alb.

Dar acesta se aruncă în lături şi cuţitul trecu la un fir de păr pe

lângă el.

George nu-i mai dădu răgaz să se ridice de jos; îl izbi cu patul revolverului drept în tâmplă. Ca lovit de trăsnet negrul se rostogoli pe o parte şi rămase nemişcat.

Îl legară şi-l târâră apoi în tufiş, iar tânărul zise camaradului său:

— Slavă Domnului că ne-am descotorosit de el; cred că altă santinelă nu se mai află prin preajmă, altminteri ar fi băgat de seamă ce s-a petrecut. Aşa. Acum la drum, tu însă rămâi mai în urmă, Petre. Eu mă duc să văd dacă tata şi doctorul nu sunt încuiaţi în coliba unde am locuit noi.

Păşind în vârful picioarelor tânărul ajunse fără a fi simţit în spatele colibei. Luna se ascunsese iar în nori şi el mergea mai mult pe dibuite. Puse urechea la peretele de bârne şi spre marea lui bucurie auzi pe căpetenie zicând cu glas batjocoritor:

— *Masseri,* tânăr *masser* şi *masser* înalt nu viteji, fugit amândoi. Auzit împuşcături departe, unde este un simba rău. Poate omorât la ei. Mergem mâine vedem. Şi *masseri* primeşte mâine pedeapsă pentru că văzut ce făcut noi noaptea cu mort. Asta nu trebuie vede, străini. Noi omoară mâine *masseri.*

— Dacă aşa ne-a fost scris n-avem ce face – răspunse liniştit căpitanul – m-aş bucura însă dacă fiul meu ar fi izbutit să scape. N-ar fi cuminte din partea lui să se întoarcă aici.

— Nu, nu cuminte întoarce. Sat înconjurat de paznici şi omoară îndată la el.

George auzise destul. Va să zică tatăl său şi doctorul se aflau în colibă cu Njosi şi poate încă vreunul din băştinaşi. N-avea încotro, trebuia să se ia la luptă cu ei.

Ocoli binişor coliba şi văzu că afară nu era nimeni, numai glasul căpeteniei se auzea dinăuntru.

Merse până în dreptul uşii şi vârî cu băgare de seamă capul înăuntru. Pe vatră pâlpâia focul. Căpitanul şi doctorul zăceau legaţi burduf lângă vatră şi înaintea lor stătea căpetenia şi încă un negru uriaş, rezemat în suliţă.

Totuşi, păşi fără zgomot în colibă. Tânărul negru stătea niţel mai încolo îndărătul căpeteniei. Nu-l simţiră când se furişă în spatele negrului, tatăl său şi doctorul îl văzură însă. Nici un muşchi de pe faţa lor nu tresări. George ridică deodată revolverul şi-l izbi pe tânărul negru cu patul armei atât de tare în tâmplă, încât uriaşul se împletici, se apucă de Njosi ca să se sprijine şi-l târî şi pe el după sine.

Acesta neştiind ce se-ntâmplase vru să se ridice, dar George îl pocni cu patul revolverului în tâmpla dreaptă.

Ca lovit de trăsnet Njosi se prăbuşi la pământ şi rămase nemişcat.

Fără să se sinchisească de ei, George trase pumnalul din teacă şi tăie repede funiile cu care erau legaţi prizonierii.

— Bravo, băiete! fu singurul lucru ce-l spuse căpitanul.

Se ridică apoi de jos şi-şi încinse brâul cu arme, ceea ce făcu îndată şi doctorul. Îşi luară apoi în grabă şi celelalte lucruri şi porniră cu toţii spre locul unde îi aştepta Petre.

— Slavă Domnului! zise uriaşul când îi văzu.

Porniră voiniceşte spre miazănoapte. Satul rămase în urmă şi în curând se aflau la o mare depărtare de locul unde era cât p-aci să-şi piardă viaţa.

— Păcat că n-am putu vedea dansul acela al lor – zise cu părere de rău George.

— Las-că o să vedem noi altele mai interesante – îl mângâie cu vorba doctorul.

Şi prezicerea lui avea să se împlinească mai curând decât se aşteptau.

Observații

[←1]

Soldaţi coloniali.

Aventurile submarinului Dox 160

Hans Warren

I
UN TAUR ŞI UN CROCODIL

ÎNTR-O SEARĂ LINIŞTITĂ, când ceilalţi camarazi se lăsaseră odihnei, George îl rugă pe doctorul Bertram să-i mai povestească vreuna din minunatele sale păţanii din trecut. Savantul medic nu se lăsă mult rugat şi începu:

— Dihania trebuie să se aţină pe aici pe aproape – spuse Marian, cu gas scăzut – curentul apei e slab prin partea aceasta, beţele de bambus sunt foarte dese, aşa că dihania se poate piti bine. Propun să ne împărţim. Tu rămâi aici, Robert, eu merg vreo sută de metri mai jos, iar Pongo va trebui să se ducă înapoi pe acelaşi drum. În felul acesta vom descoperi-o cu siguranţă, când va porni din nou după pradă spre Jagdalpur.

— Nu eşti şi tu de părere că tot ce se povesteşte despre acest crocodil e oarecum exagerat? îl întrebai. Fireşte că se poate să fi căzut câţiva copii în Indavati şi să fi fost sfâşiaţi de crocodili, dar nu-mi pot închipui să se aţină pe aici unul atât de mare, care înoată mereu spre oraş pentru a se-ntoarce cu vreo nouă victimă. Prea e de oaie!

— Crocodilii inguinali sunt foarte vicleni – răspunse Marian – ştii şi tu că ei se pricep să smulgă oameni chiar din bărci.

— Aşa e – încuviinţai eu – mă miră însă că dihania asta n-a fost răpusă până acum. În Jagdalpur locuiesc numeroşii englezi care se pricep să împuşte bine.

— Colonelul Davis ne-a mărturisit, el însuşi că dihania asta este foarte vicleană. Davis e un bătrân şi încercat vânător şi a urmărit săptămâni de-a rândul, împreună cu cei mai buni ţintaşi de aici, târâtoarea aceea. Părerea mea însă este că au făcut o greşeală postându-se la locul de unde crocodilul îşi lua totdeauna victimele. Poate c-ar fi avut noroc dacă vreo femeie ar fi fost atât de curajoasă să-şi spele acolo rufele, cum s-a mai întâmplat – sau dacă s-ar fi jucat copii în locul acela. Atunci poate că dihania ar fi ieşit la suprafaţă. E aproape o viclenie drăcească faptul că acest crocodil îşi lua îndată o nouă victimă, atunci când Davis şi tovarăşii săi renunţau la vânătoarea lor fără succes şi copiii îndrăzneau să se întoarcă pe bancul de nisip. Acum, cred că au renunţat, până ce dihania va fi răpusă.

— Dacă nu facem nici aici vreo ispravă poate că izbutim să atragem în cursă monstrul, aşezându-ne pe bancul de nisip şi izbucnind în hohote de râs sau plescăind în apă – propusei eu – nu-mi pot închipui o dihanie să se ivească chiar acum.

— Totuşi se poate – răspunse Marian – eu mi-am dat seamă îndată că dihania trebuie să-şi aibă ascunzătoarea afară din oraş; de aceea nici n-a putut da de dânsa vreun vânător. Aici e un teren cum le place crocodililor şi cred că de aici porneşte crocodililor şi cred că de aici

porneşte spre seară înot spre oraş, ca să caute pradă. Aşa că se prea poate să dăm de el în curând.

— Atunci însă trebuie să ne ducem pe malul celălalt – zisei eu – aici tufişul e atât de des încât abia putem vedea fluviul.

— E bine şi aici – spuse Marian – putem auzi, când îşi dă drumul în apă, apoi va înota pe lângă beţele de bambu şi atunci, apoi îl putem nimeri cu câteva gloanţe. De pe malul celălalt n-am putea vedea bine, căci soarele face să clipească apa.

Îmi dădui seamă că Marian avea dreptate, dar un nou gând îmi veni, privind potecuţa făcută de animale care ducea în jos spre apă, prin desişul de bambu.

— Ar fi foarte frumos dacă crocodilul s-ar folosi de poteca pa care stă unul din noi, pentru a se lăsa în apă – zisei – în cazul acesta s-ar putea întâmpla ca eu sau tu – după împrejurare – să fie târât în apă de dihanie şi sfâşiat în bucăţi.

— Cam ai şi tu dreptate – încuviinţă Marian – după toate probabilităţile, crocodilul stă în desiş pe mal, undeva şi se poate apropia fără zgomot, împingând pe unul din noi în fluviu. Aşa ceva nu trebuie să se întâmple. Poteca asta de aici pare să fie puţin folosită de animale. Mergem pe aici împreună spre fluviu şi unul din noi va trebui să privească mereu înapoi.

Eram mulţumit cu propunerea aceasta. Mai în jos bambusul era şi mai des, era deci de presupus că primejdiosul crocodil se aţinea pe acolo.

Brâul de bambu se întindea aici vreo treizeci de metri de-a lungul malului, apoi se preschimba în desiş, îndărătul căruia era o pădure de nepătruns.

Poteca era largă de cel mult doi metri şi mergea dreaptă ca o panglică până la apă.

Marian şi cu mine merserăm alături în jos şi ne postarăm la fluviu; Pongo avea însărcinarea să ţină sub observaţie poteca din dărătul nostru, dacă nu cumva venea dintr-acolo primejdioasa târâtoare.

Merseserăm foarte încet şi dacă crocodilul s-ar fi aflat pe aproape, nu ne-ar fi putut auzi. Trebuia s-avem răbdare acum, căci până să se-ntunece mai erau mai bine de două ceasuri.

Până în oraş erau cam trei kilometri, aşa că trebuia să fim pregătiţi pentru o aşteptare de peste un ceas. Mai înainte de vremea asta vicleana dihanie nu-şi va părăsi ascunzătoarea, ca să-şi caute o nouă victimă.

Cu puştile în mână stăturăm foarte liniştiţi, privind ţintă la apă. Pădurea seculară din dărătul nostru era tăcută, amorţită în căldura umedă.

Într-un rând mă întorsei, căci departe, în pădure, se auzise un sunet ciudat, care-mi amintea de lătratul unui câine mare. Dar cu toată

depărtarea se auzise atât de tare, încât cel ce-l scosese trebuia să fie o fiară uriaşă.

Privii întrebător la Marian, care ridicase şi el capul mirat, apoi zise:

— Trebuie să fi fost un taur.

Acum îmi dădu şi mie în gând că aceşti tauri sălbateci rag în aşa fel, când îşi caută tovarăşii.

Mă-ntorsei iar şi privii din nou spre apă. Să fi trecut vreo jumătate de ceas, când numai ce-l auzii pe Pongo şoptind:

— Atenţiune, *Massers,* vine om.

Ne întoarserăm repede. Pentru moment uitaserăm de crocodil, deoarece trebuia să ne încredinţăm cine era omul; fără vreo pricină temeinică nimeni nu intra într-o pădure atât de primejdioasă ca aceasta.

Acum auzirăm şi noi paşii uşori ai celui ce se apropia. Venea prin desiş şi părea că vrea să se folosească de poteca pe care stăteam noi, ca s-ajungă la fluviu.

Era ciudat, căci cine ar fi avut interes să străbată pădurea?

Crengile tufelor de la capătul potecii se mişcară, apoi văzurăm un veşmânt alb, ridicarăm îndată puştile... dar le lăsarăm imediat în jos, văzând un Indian bătrân strecurându-se printre ramuri şi privindu-ne uluit.

Făcea o impresie foarte bună, era înalt şi subţirel şi purta un veşmânt lung din mătase albă. Un brâu de argint strălucea în jurul mijlocului său – era probabil un obiect de artă din alte vremuri.

Avea barbă lungă, albă, părul capului era de asemenea alb, nasul îl avea subţire şi fin şi doi ochi negri, mari, dădeau o înfăţişare cu totul deosebită chipului său.

Înţeleserăm imediat că nu ne ameninţa nici o primejdie din partea lui, căci la vederea noastră păru foarte mirat. Cel puţin un minut nimeni nu scoase un cuvânt. Bătrânul părea, ce ne va străpunge cu ochii-i negri, apoi înclină încetişor capul, ridică mâna dreaptă şi zise cu glas adânc şi sonor:

— *Sahibi,* vă salut!

Îi răspunserăm înclinându-ne politicos. Bătrânul se apropiă cu doi paşi, părând să chibzuiască niţel ce să mai spună. Privirea sa trecea de la unul la altul. Apoi ridică iarăşi mâna şi zise:

— *Sahibi,* mă surprinde că vă găsesc aici. Locul acesta e primejdios, căci pe aici se aţine un monstru în care a intrat un duh rău.

— Păi tocmai monstrul ăsta vrem noi să-l răpunem – răspunse Marian, liniştit – mă mir însă că d-ta ai venit încoace, de vreme ce e atât de primejdios.

— De mine se feresc fiarele – zise bătrânul – un singur duşman am, care mi-a găsit mai înainte urma. L-aţi auzit răgând?

— Asta e interesant! făcu Marian. Fireşte că am auzit şi bănuiam că

e un taur sălbatec.

— Chiar aşa şi e – începu bătrânul, dar fu întrerupt.

Un fluierat scurt se auzi îndărătul lui în pădure, apoi crengile foşniră şi în clipa următoare un uriaş dădu buzna dintre tufe.

Înainte ca să ne puteam da seamă cu ce grozăvenie aveam de-a face, trupul bătrânului zbură în aer şi căzu cu o bufnitură în tufele de bambu, lângă potecă.

Uriaşa fiară, care se ivise atât de neaşteptat, se năpusti îndată asupra noastră. Văzui o căpăţână uriaşă, coarne enorme, apoi îl auzi pe Pongo strigând speriat:

— Bogo.

Ridicai repede puşca, trăsei, dar Marian mi-o luase înainte, slobozind două gloanţe. Eu nimerisem în căpăţâna monstrului; mă dădui repede în lături şi mă vârâi în desişul de bambu.

Dihania ţâşni pe lângă mine şi abia acum văzui cât de mare era taurul; trebuia să fie unul din acei bătrâni singurateci care se năpustesc asupra oricărei vieţuitoare ce-i iese în cale.

Mai trăsei un glonţ când taurul uriaş trecuse pe lângă mine, apoi se-ntâmplă ceva îngrozitor.

Cu unul din coarne monstrul îl înhăţă pe Marian, care vroia şi el să se arunce în lături şi prietenul meu zbură ca o săgeată în aer şi căzu în apă, la doi metri depărtare de mal.

Cuprins de groază îmi spusei că trebuia să fie grav rănit, dar acum nu mă puteam ocupa de el, căci taurul m-ar fi înhăţat îndată şi pe mine.

Repede îi trimisei un glonţ în coaste, înainte ca el să se poată întoarce. Simţeam că glonţul puştii mele va străbate tot trupul.

Cu toate acestea ar fi trebuit să mă aştept la un atac din partea taurului uriaş, dar iarăşi se petrecu ceva, care mă înmărmuri de uimire. Pongo trecu pe dinaintea mea într-o goană nebună. Taurul tocmai se răsucea, dar Pongo îi sări în spinare şi cu o mişcare repede a mâinii îi înfipse cuţitul de rechini în ceafă.

Când animalul se prăbuşi la pământ, uriaşul nostru camarad sări repede jos. Îşi aţinti apoi privirea spre fluviu şi strigă deodată:

— Repede, *Masser* Bertram!

Abia acum îmi amintii iarăşi de Marian, pe care furiosul taur îl zvârlise în apă. Sării repede spre mal şi priveliştea care mi se înfăţişă înaintea ochilor mă înmărmuri de spaimă.

Din pricina loviturii puternice a taurului prietenul meu trebuie să fi fost ameţit, căci îl văzui ieşind din adâncul fluviului la suprafaţă. Dar dinspre stânga venea în goană un crocodil uriaş… Dihania grozavă pe care pornisem s-o vânăm.

Înmărmurirea mea nu ţinu nici o clipă, apoi ridicai puşca. Pongo nu putea fi de nici un ajutor aici şi de lucrul acesta îşi dăduse şi el

seamă atunci când mă strigase. Trebuia neapărat să nimeresc de moarte dihania, care se afla numai la vreo trei metri de trupul nemişcat al camaradului meu.

Ţintii în căpăţâna hidoasă a târâtoarei, apăsai de două ori la rând şi imediat crocodilul începu să se zvârcolească în apă.

Gloanţele mele avuseseră efect mortal, dar în lupta sa cu moartea, dihania putea să-l mai nimerească pe Marian cu coada-i enormă. Ei şi?… Nu-l omorâse taurul?

Nu ştiam ce să fac, atât eram de năucit.

Deodată însă apa împroşcă în toate părţile cu putere. Îndată după ce trăsesem eu, Pongo se zvârlise în apă, ajunse repede la Marian şi-l trase spre mal, de sub nasul crocodilului ce se zbătea în ghearele morţii.

Când camaradul negru fu la mal cu bietul meu prieten, mă lăsai repede în genunchi şi-l trăsei pe Marian pe uscat.

Îl examinai îndată, cu înfrigurare şi văzui cu bucurie că deschise ochii. Ridică apoi capul şi privi mirat împrejur.

— Mariane, a fost îngrozitor! spusei eu. Eşti rănit?

— Ah, aşa e… taurul! murmură el. M-a izbit cu cornul în coastă, făcând să-mi pierd respiraţia. Ah, am fost zvârlit în fluviu? Şi ăla de colo… e crocodilul.

Se ridică anevoie, privi la trupul enorm al taurului, apoi iarăşi la crocodil, ale cărui zvârcoliri slăbeau.

— Ah şi bătrânul indian! zise el, apoi. Trebuie să vedem imediat ce-i cu el!

Când trecurăm pe lângă taur, văzui cu uimire pe cornul lui drept atârnând brâul de piele al lui Marian, care era rupt la mijloc.

— Mare noroc am avut, zău aşa! spuse prietenul meu. Taurul a înhăţat cu cornul brâul meu şi când m-a zvârlit în sus la rupt. Din pricina izbiturii mi-am pierdut cunoştinţa şi-apoi probabil că crocodilul a vrut să mă atace?

— Da, Mariane – spusei eu, cutremurându-mă – Pongo a văzut întâi primejdia şi m-a strigat repede. Nu ştiu nici eu cum de am tras atât de bine cele două gloanţe. Tot Pongo a înjunghiat taurul, altminteri m-ar fi dat gata.

Marian strânse cu putere mâna uriaşului negru, apoi păşirăm mai departe spre locul unde bătrânul indian fusese zvârlit între bambuşi.

Pongo fu nevoit mai întâi, să-şi croiască drum cu cuţitul, prin beţele dese, până să-l găsim pe bătrân. Cu băgare de seamă îl duserăm pe şosea. Văzurăm îndată că era grav rănit, căci cornul taurului îi pătrunsese între coaste.

Îl ridicarăm binişor şi după ce furăm cu el la mal, îi aşezarăm capul pe picioarele dinainte ale taurului. Ca să stea ridicat, apoi adusei apă în casca mea tropicală, ca să-l readuc la viaţă pe bietul rănit.

— Păcat – zise Marian – că am pierdut crocodilul de sub nas. E într-adevăr un exemplar neobişnuit de mare. Aş fi vrut să-i iau pielea. Pongo, ce faci acolo?

Uriaşul negru se zvârlise iarăşi în apă, cu un salt, înotă spre hoitul dihaniei, îl înhăţă de vârful cozii şi începu să tragă povara încetişor spre mal.

Îl lăsară să facă treaba asta, care chiar şi pentru puterile lui era din cale afară de grea. În vreme ce Marian desfăcu veşmântul indianului ca să panseze rana, eu îi udai tâmplele cu apă şi încercai să-i torn şi pe gât puţin.

După aceea rupserăm fâşii din veşmântul său şi bandajarăm rana. Deocamdată nu puteam face mai mult şi ne propuserăm să-l transportăm la Jagdalpur, pentru a-l interna la spital.

Sfârşirăm repede cu treaba noastră şi acum Marian privi gânditor brâul de argint, pe care trebuise să-l desfacă de la mijlocul bătrânului.

— Ar fi un schimb bun de tot pentru brâul meu de piele pe care l-a rupt taurul – spuse Marian – deşi e lucrat cu atâta fineţe, pare să fie trainic. Ah, să-l ajutăm lui Pongo! A izbutit totuşi să tragă la mal dihania.

Camaradul nostru se săltase din apă şi se căznea să scoată crocodilul greu. Alergarăm la el şi-i ajutarăm; cu puteri unite izbutirăm să tragem hoitul pe uscat.

Deodată auzirăm îndărătul nostru un geamăt adânc, ne întoarserăm repede şi văzurăm că ochii mari şi negri ai indianului erau aţintiţi asupra noastră.

II
OAMENI CIUDAŢI

EL VĂZU ACUM BRÂUL DE ARGINT pe care Marian îl ţinea în mână şi ochii i se holbară de spaimă, apoi încercă să se ridice, dar căzu înapoi pe spate, cu un geamăt slab.

— Ah, acum ştiu! zise apoi, încetişor. Gaoiya, singurul duşman pe care-l am printre animalele pădurii, m-a urmărit.

Întoarse puţin capul şi privi căpăţâna enormă a taurului, apoi îşi îndreptă ochii-i mari iarăşi spre noi şi urmă:

— L-aţi omorât, *Sahibi*. De dragul meu v-aţi vârât în mare primejdie. L-am mai văzut pe *Sahibul* acesta zburând în aer – arătă spre Marian – apoi mi-am pierdut cunoştinţa.

— Nu vorbi prea mult! îi spuse Marian. Taurul te-a rănit grav – trebuie să te transportăm la Jagdalpur.

— Nu e nevoie, *Sahibi* – răspunse bătrânul calm – căci simt că nu mai e scăpare pentru mine. Atotputernicul l-a trimis pe Gaoiya, ca să mă cheme la el. Em o rugăminte mare la dv. Vreţi să mă duceţi la ai mei? Voi izbuti să mai opresc viaţa în mine, până voi ajunge acolo.

— Presupun că drumul duce prin pădure, nu? întrebă Marian. În cazul acesta transportarea nu va fi atât de uşoară. E un drum bun până la ai d-tale, ca să putem face o targă din beţe de bambu?

— Poteca e îngustă şi întortocheată – zise bătrânul. I-aş ruga pe *Sahibi* să mă ducă în spinare.

— Bine, aşa vom face – răspunse Marian – mă tem numai că nu vei supravieţui.

— Voi trăi până vom ajunge la templu – zise bătrânul cu tărie. Îndepliniţi-mi dorinţa, *sahibi,* căci faceţi o faptă bună şi veţi fi răsplătiţi pentru asta. Eu sunt Magava, mai marele preoţilor unei întinse comunităţi.

Nu auzisem încă de numele acesta, dar eram numai de o zi în Jagdalpur. Eram înţeles cu încuviinţarea lui Marian de a-l transporta pe bătrân. Se părea că templul acela se afla în inima pădurii şi însuşi faptul acesta prezenta interes – apoi cuvintele bătrânului treziseră la culme curiozitatea mea.

Marian se înclină şi spuse numele noastre. Bătrânul părea să fi auzit de ele, căci avu o tresărire, apoi spuse, vădit bucuros:

— Ăsta e foarte bine, *Sahibi.* Vă cunosc din multe descrieri. Acum îmi e mai uşoară hotărârea. D-ta, *Sahib* Farrow, ţi-ai pierdut brâul din pricina taurului, după cum văd. Primeşte în schimb vechiul brâu de argint pe care eu nu-l voi mai purta. Dar acum duceţi-mă la templu, căci sufletul vrea să zboare din mine.

— Pornim îndată! răspunse Marian. Să vâr numai revolverele şi pumnalul în brâul acesta, pentru care-ţi mulţumesc călduros.

— Nu ştiu dacă o să-mi mulţumiţi şi mai târziu – spuse bătrânul, grav – brâul acesta poartă într-însul o vrajă, care vi se va arăta adesea. Când vom fi la templu vă voi istorisi povestea lui.

După ce îşi înfipse armele în brâul primit în dar, Marian şi-l petrecu după mijloc apoi se adresă camaradului nostru negru:

— Pongo, repede-te în oraş şi roagă-l pe colonelul Davis să pună pe cineva să ducă de aici aceste două trofee: pielea crocodilului şi căpăţâna taurului. Apoi înapoiază-te aici cu Maha şi urmează-ne, dacă nu ne vom fi întors.

Credinciosul camarad făcu o mutră cam îngrijorată. N-o fi priceput mult din ceea ce vorbisem cu Magava, dat atâta tot înţelese că aveam de gând să vizităm un templu din inima pădurii seculare. Şi îngrijorarea care i se citea pe faţă era îndreptăţită, căci trecusem prin destule primejdii în astfel de lăcaşuri vechi.

Dar nu putea să se împotrivească faţă de dorinţa lui Marian şi ajută ca prietenul meu să-l ia în spinare pe bătrânul indian. Apoi păşi spre desişul de unde ieşise întâi Magava. Şi după el taurul furios. Acesta din urmă făcuse o spărtură mare, prin care ajunserăm pe poteca îngustă care ducea la templul din pădure.

Magava nu ne înşelase. Poteca era foarte bine întreţinută, dar în unele locuri era atât de îngustă şi întortocheată, încât cu o targă n-am fi putut trece.

Marian îl duse pe bătrân vreme de un ceas, apoi îl luai eu în spinare. Chiar dacă nu era prea greu, oboseai însă repede în aerul acela umed şi cald.

Astfel ajunserăm într-un luminiş potrivit de mare, aproape rotund de tot. De aici porneau diferite poteci de animale şi Magava zise cu glas slab:

— *Sahib,* trebuie să mergem pe poteca aceea de colo, lângă copacul cel mare.

Marian străbătuse luminişul cam pe jumătate, când se opri deodată şi scoase puşca de pe umăr, căci un tigru care se ivise în luminiş, se holbă la noi, apoi se pregăti de săritură.

Poate că împuşcătura prietenului meu, chiar dac-ar fi fost mortală, tot n-ar fi putut împiedeca fiara să ne trântească la pământ, în timpul săriturii. Eu nu puteam ajuta, căci trebuia să-l ţin pe bătrân, dar sării repede în lături, pentru ca să pot interveni cu revolverul, dac-ar fi fost nevoie.

Cum zări indianul din spatele meu tigru, scoase un strigăt răsunător, fiara ridică mirată capul, îşi îndreptă ochii-i galbeni iarăşi îndărăt. În clipa următoare se făcu nevăzută pe poteca pe unde ieşise.

Eram încremenit şi Marian se întoarse şi el, plin de uimire, Magava însă zise liniştit:

— Sahibi, vă spuneam doar că fiarele acestei păduri se feresc de mine. Numai Gaoiya n-a luat în seamă brâul vrăjit. Unul din străbunii mei a ucis o dată din greşeală un Gaoiya n-a luat în seamă brâul vrăjit. Unul din străbunii mei a ucis odată din greşeală un Gaoiya; şi de atunci ne urmăresc taurii bătrâni. Sahib Farrow, atâta vreme cât porţi brâul de argint, tigrii din pădurea aceasta nu se vor atinge de d-ta. Dar de Gaoiya să te fereşti!

Eram cât de poate de uimit auzind aceste cuvinte, dar văzusem cu ochii mei cum tigrul se dăduse speriat înapoi, când zărise brâul ce-l purta Marian.

Ce taină se ascundea aici, ce putere sălăşluia în brâul acela, care părea într-adevăr vrăjit?

Fui recunoscător lui Marian că porni îndată mai departe, dispărând pe poteca arătată, deoarece mă cuprinsese oarecare nelinişte auzind cuvintele bătrânului Indian.

La fel părea că se întâmplă şi cu Marian, căci îşi iuţi paşii şi-l văzui clătinând mereu capul.

Deodată, se auzi aproape de tot o lovitură limpede de gong. Trebuia să fim aproape de templul peste care stăpânea Magava.

Poteca ducea acum în jurul unor tufe înalte şi dese şi rămăsei

locului îndărătul lui Marian, care se oprise şi el. În inima pădurii, într-un luminiş foarte întins, se ridica un templu alb, cât se poate de bine întreţinut. Luminişul era atât de mare încât alături de templu sclipea un lac întins, mărginit pe o parte de lanuri de orez. Şi departe în fund se vedea dunga întunecată a pădurii seculare.

Templul nu era prea mare; îndărătul lui şi pe de lături, printre tufe mari şi livezi cu pomi fructiferi, se aflau numeroase căsuţe de lemn.

După vreo două minute de când sunase gongul, indieni îmbrăcaţi în alb, ieşiră din casele acestea şi veniră în grabă spre templu. Veneau tot mai mulţi din toate părţile, îndreptându-se spre poarta lăcaşului sfânt.

Deodată se auzi un glas răsunător, care strigă câteva cuvinte într-o limbă necunoscută mie. Imediat se întoarseră indienii şi se holbară la noi; strigăte sălbatece răsunară şi unii din ei păreau gata să se arunce asupra noastră – când Magava le strigă câteva cuvinte.

Scoţând exclamaţii sălbatece toţi indienii se grăbiră spre noi, bătrânul indian fu luat jos, cu grijă din spinarea mea şi patru oameni îl transportară în templu. Ceilalţi se luară după ei şi noi ne pomenirăm singuri în luminişul întins.

— Mariane – şoptii – e cam misterios pe aici. Aşezarea asta în inima pădurii trebuie să fie cu totul necunoscută, altminteri cu siguranţă că ne-ar fi povestit despre ea colonelul. Şi-apoi chestia aceea cu tigrul! Crezi într-adevăr că există aşa ceva? Că numai taurii bătrâni trăiesc în duşmănie în familia preotului?

— Aproape că s-ar putea presupune – spuse Marian, îngândurat – am chibzuit îndelung asupra faptului: Tigrul care ne ameninţase, se putea să fi fost îmblânzit, dar părea foarte înspăimântat, când m-a privit pentru a doua oară, după ce bătrânul preot l-a strigat. Şi s-a retras cu teamă, după ce la început părea foarte războinic. Nici eu nu prea pricep chestia asta, dar în India e cu putinţă orice, ştii şi tu prea bine.

Da, o ştiam şi pentru că n-aveam ce răspunde, privii la templu. Cine să-l fi înălţat acolo în inima pădurii?

Un indian voinic ieşi acum în grabă din templu şi veni spre noi. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani şi avea mare asemănare cu bătrânul Magava; aceleaşi trăsături nobile, aceiaşi ochi mari, negri.

— Domnii mei, vă mulţumesc din inimă – zise el, într-o englezească fără cusur – aţi vrut să-l ocrotiţi pe tatăl meu şi v-aţi primejduit viaţa din pricina aceasta, apoi l-aţi adus la templu, împlinindu-i astfel ultima dorinţă. Vă mulţumesc. Vă rog să veniţi cu mine, căci iată, vrea să vă mai vadă odată, înainte ca sufletul său să se înalţe spre cer. Eu, sunt fiul şi urmaşul său, Ghampu.

Ne prezentarăm la rândul nostru, apoi îl urmarăm pe tânăr în templu. O minunată statuie a lui Budha se afla aşezată la intrare şi era făurită dintr-un metal ce lucea ca aurul. Domina întreaga încăpere,

îmbrăcată în marmoră albă. Abia mai târziu băgai de seamă că lucrătura în filigran a acestei marmore era deteriorată pe alocuri.

În dreapta sălii, pe un soclu scund de marmoră, era un fel de tron, tot din material auriu. Într-însul stătea Magava, care ne făcu semn să ne apropiem.

— Sahibi – zise el cu glas slab – nu mai am mult de trăit. Vă mulţumesc că l-aţi atacat pe Gaoiya, ca să mă ocrotiţi pe mine. Nu v-ar fi făcut nimic dv., dacă şi-ar fi putut potoli setea de răzbunare împotriva mea. L-aţi împiedecat să-şi ducă opera la bun sfârşit şi de asta v-a atacat. Sunt fericit că Atotputernicul v-a ocrotit… Nici un alt om n-ar fi scăpat de moartea grozavă pe uscat sau în valurile fluviului. Ţi-am dăruit brâul meu, domnule Farrow, în schimbul aceluia pe care ţi l-a rupt Gaoiya. Fiul meu şi preoţii mai bătrâni sunt înţeleşi cu asta. Acum trece asupra d-tale puterea acestui brâu, de care îţi vei da seamă adesea. De purtarea acestui brâu sunt legate şi primejdii, căci tagma noastră are mulţi duşmani, care vor recunoaşte imediat în d-ta pe unul din mai-marii noştri. Ştiu însă că d-ta vei purta mereu brâul acesta, căci în ochii d-tale străluceşte curajul şi dorul de aventuri. Atotputernicul să te ocrotească mereu!

Magava abia mai putu ridica braţul drept pentru un ultim salut, apoi capul îi căzu în piept. Fiul său sări repede la el, i-l ridică, pe urmă rosti solemn:

— Magava a păşit în faţa Atotputernicului!

Un sunet puternic de gong, ca un bubuit, făcu să se cutremure zidurile templului. Toţi indienii se înclinară adânc în faţa mortului. Şi noi ne scoaserăm căştile tropicale, rămânând descoperiţi.

După scurt timp, gongul răsună iarăşi. Preoţii se ridicară şi patrul din ei – cei mai bătrâni – se urcară pe soclul de marmoră şi luară jos cadavrul lui Magava. Îl duseră în tăcere până la statuia lui Budha, îl ţinură câteva clipe înaintea chipului zâmbitor al zeului, apoi cotiră şi dispărură îndărătul statuii.

Ghampu se urcă acum pe soclu şi se aşeză în tron. Iarăşi se auzi gongul şi din nou se înclinară indienii. După scurt timp gongul răsună iar, indienii se ridicară şi Ghampu le ţinu o scurtă cuvântare în limba aceea străină. Se-ntoarse pe urmă spre noi şi zise:

— Domnilor, acum va avea loc o ceremonie la care nu trebuie să fie de faţă nici un străin. De aceea sunt nevoit să vă rog să părăsiţi templul şi să mă aşteptaţi afară, căci vreau să vă împărtăşesc ceva de seamă.

Îi împlinirăm dorinţa şi ieşirăm în luminiş.

— Mă bucur că Ghampu mai vrea să-mi vorbească – spuse Marian – căci vreau să-i pun diferite întrebări cu privire la această ciudată tagmă.

— În primul rând trebuie să afli de la dânsul ce duşmani au – zisei,

cam îngrijorat – eu, în locul tău, mi-aş cumpăra la Jagdalpur alt brâu de piele şi pe ăsta l-aş pune bine. De ce vrei să te vâri în primejdie fără nici un folos? Se prea poate ca vreun fanatic să te înjunghie pe la spate când nici nu gândeşte. Te poţi feri de asta, renunţând să porţi brâul de argint.

— Magava nu s-a înşelat în privinţa mea – spuse Marian, zâmbind – voi purta brâul acesta tocmai pentru că aduce primejdii. Cine ştie ce taine mai descopăr mulţumită lui! A! Uite că vine Ghampu!

Tânărul indian, devenit şef al acestei secte ciudate, părea puţin schimbat. Chipul îi era parcă mai îmbătrânit, mai sever.

— Domnule Farrow – zise el, grav – odată cu acest brâu, ai căpătat de la tatăl meu o moştenire care-ţi va putea aduce foloase adesea, dar şi pagube şi primejdii. Cred că vei purta mereu brâul acesta – după cum şi-a dat seama tata în ultimele clipe – de aceea aş vrea să-ţi spun pe scurt cine suntem.

— Îţi sunt foarte recunoscător pentru asta – zise Marian bucuros – voi putea recunoaşte mai lesne apoi cine-mi este duşman.

— Din păcate nu va fi aşa – spuse Ghampu – se pot ivi atacuri atât de viclene şi neaşteptate, cum nici nu bănuieşti. Dar acum ascultă: Strămoşii mei au trebuit să fugă acum câteva sute de ani, pentru că au ridicat pretenţii de stăpânire. Duşmanii lor erau mai puternici, însă străbunii mei au scăpat de urmărirea pe care au pornit-o ceilalţi şi s-au aşezat în luminişul acesta, unde lacul le dădea mijloacele de trai. La început au încercat în taină să pună mâna pe putere, dar un străbun avu o vedenie pe care i-o trimise Atotputernicul. I se poruncea să renunţe la planurile sale ambiţioase, să clădească templul, să-i cultive pe adepţii săi şi să facă mai bine. Străbunul meu a ascultat de visul acesta şi tot ce făcea era binecuvântat. Tot mai mulţi adepţi i se alăturau şi acum ar fi putut lesne deveni stăpânitor, dar a rămas pe loc. Partizanii noştri pleacă de aici după ce au stat în locul acesta un anumit număr de ani şi caută alţi adepţi în toată ţara; unii pornesc şi în alte continente, unde învaţă. Devenim tot mai puternici şi de aceea avem mulţi duşmani, mai ales în acele cercuri care nădăjduiesc mereu într-o eliberare de sub stăpânirea engleză. Noi însă nu suntem împotrivă, căci ştim din proprie experienţă cât sunt de puternici europenii, deoarece eu însumi am studiat în Anglia. În cercurile care ne sunt duşmane dv. sunteţi cunoscuţi – după cum prea bine ştiţi – dar dacă vei purta brâul, oricare din ei va recunoaşte imediat că ai fost la noi, că eşti chiar socotit drept unul din mai-marii noştri şi de aceea veţi întâmpina adesea primejdii, dar şi unele foloase.

— Nu face nimic – răspunse Marian – vom fi cu ochii în patru, dar în tot cazul îţi mulţumesc pentru prevenire. Aş mai avea însă de pus o întrebare: brâul acesta are într-adevăr efect asupra animalelor sălbatece?

— Da, domnule Farrow – răspunse tânărul indian – îmi închipui lesne că nu poţi crede în asta, dar e într-adevăr aşa. Numai taurii aceia bătrâni au o ură neînţeleasă împotriva purtătorului acestui brâu. Ai văzut cu ochii d-tale ce i s-a întâmplat bietului meu tată.

— Ciudat şi misterios! spuse Marian, îngândurat. Cred că nimeni n-ar putea găsi o explicaţie pentru faptul acesta.

— Crede şi nu cerceta! zise indianul, simplu. Un străbun al meu a încheiat pace cu toate animalele, dar un taur s-a prăpădit din vina lui şi de atunci să ne ferim de animalele acestea.

— Foarte ciudat! Aş mai dori o lămurire: avem un drum mai scurt spre Jagdalpur, sau trebuie să ne întoarcem la fluviu?

— Există o potecă mai scurtă – răspunse Ghampu, cam şovăitor – începe de la păduricea de banani de colo. Dar prin locul acela dau adesea târcoale duşmanii noştri, astfel că v-aş sfătui să vă folosiţi de poteca veche, cunoscută.

— Oh, duşmanii dv.? făcu Marian. Atunci aş putea încerca imediat dacă brâul acesta face impresie asupra lor. Camaradul nostru, negrul Pongo, va veni încoace cu ghepardul şi te-aş ruga să-l trimiţi după noi.

— După cum văd, domnule Farrow, nu te laşi împiedecat de nimic. De, soarta fiecărui om e hotărât dinainte. Te las cu bine, pe mine mă cheamă datoria în templu. Şi nu uita că atât d-ta cât şi camarazii d-tale veţi găsi totdeauna adăpost la noi; şi că brâul ce-l porţi te face un fel de superior al nostru.

Ghampu ne strânse mâinile, apoi se-ntoarse şi se făcu nevăzut în templu.

III
DUŞMANII

— MARIANE N-ARE NICI UN ROST să ne folosim de cealaltă potecă, chiar dac-ar fi ceva mai scurtă. Pongo va veni pe drumul celălalt, ne va pierde urma şi noi nu facem decât să ne expunem a ne întâlni cu duşmanii acestor oameni ciudaţi.

— Nu cred ca Pongo să vie atât de repede – răspunse Marian – căci trebuie să-l caute întâi pe colonel, apoi să aştepte până vor fi găsiţi oameni care se pricep la jupuit animale şi după ce îi va fi călăuzit la poteca aceea va putea porni în urma noastră.

— Uiţi însă că am avut nevoie de peste o jumătate de ceas ca să ajungem la templul acesta – zisei eu – şi-apoi am stat şi aici o bucată de vreme. Pongo se va grăbi şi cred că se şi află cu oamenii din Jagdalpur pe drumul spre poteca de animale. Acolo n-o să zăbovească mult şi în timpul cât noi vom face o parte din drumul cel nou, el se va şi afla pe poteca spre luminiş.

— Da, da – încuviinţă Marian – ai dreptate, dar nu ştiu ce mă

îndeamnă să mă folosesc de poteca asta nouă, chiar dacă ne vârâm în primejdie din pricina aceasta. Cred că mă poţi aştepta aici şi vii apoi cu Pongo după mine. E chiar mai bine aşa, căci mi-ai putea ajuta dacă din cauza brâului ce-l port aş pica în cine ştie ce situaţie neplăcută.

— Mi se pare că glumeşti, Mariane – zisei eu, râzând – fireşte că nu te las singur. Căci, în definitiv, Pongo ne va ajuta la amândoi dacă ni se va întâmpla ceva. Singur nu rămân aici nici în ruptul capului.

— Ştiam eu! spuse Marian, zâmbind. Atunci hai să nu mai pierdem timpul. N-aş vrea să ne mai vadă Ghampu când va părăsi templul.

Ne îndreptarăm spre păduricea de banani, de unde începea poteca, după spusele tânărului indian; făcurăm ocolul ei şi dădurăm curând de desişul care se-ntindea în faţa pădurii.

Curând găsirăm şi poteca foarte îngustă, care era oarecum curăţată de bălării. Mă miră faptul că tocmai poteca aceasta părea să fie adesea folosită, căci Ghampu spusese doar că în apropierea ei dădeau târcoale, adesea, duşmanii ciudatei secte. Tocmai vroiam să pomenesc despre asta lui Marian, când el mi-o luă înainte:

— Nu cred ca lucrurile să stea atât de rău cu duşmanii noilor noştri prieteni, cum vroia să ne vâre în cap Ghampu, căci atunci n-ar fi întreţinut atât de bine poteca asta. Poate că e altă taină aici. În sfârşit, vom vedea!

Cu paşi mari o porni înaintea mea. Cu toată graba cu care înaintam, nu uitarăm totuşi prevederea şi ne silirăm să nu facem zgomot.

Curând lăsarăm tufişul îndărătul nostru şi ajunserăm în pădure. Poteca devenise acum şi mai strâmtă şi făcea cotituri numeroase pe după copacii uriaşi ai pădurii.

Merserăm cam vreun sfert de ceas, fără să vedem sau să auzim ceva ce ne-ar fi dat de bănuit. După socoteala mea, făcuserăm cam jumătate de drum.

Deodată răsună îndărătul nostru o fluierătură melodioasă. Mă întorsei imediat ar nu putui vedea nimic. Crezând că fusese un ţipăt de pasăre, vrui să-mi văd de drum, mă lovii însă de Marian, care se oprise.

— Ţipăt de pasăre? mă întrerupse el, puţin mirat. După părerea mea şuierătura asta a fost scoasă de un om, căci nu cunosc nici o pasăre care să fluiere atât de ciudat.

— Ce să fi fost atunci? întrebai. Dacă erau într-adevăr indieni, atunci n-ar fi scos ei o fluierătură cum nu există în lumea păsărilor. Ar fi o neprevedere prea mare, căci chiar şi ciudaţii credincioşi pe care tocmai i-am părăsit, ar deveni atenţi prin asta. Trebuie, deci, să fie pe aici păsări pe care nu le cunoaştem.

— E foarte adevărat ce spui tu – încuviinţă Marian – dar eu tot cred că un om a scos fluierătura aceea. A….

Iarăşi se auzi fluierătura, de data asta mai aproape şi de sus în jos.

— Vezi – spusei eu, triumfător – e totuşi o pasăre.

— Da, se vede că m-am înşelat – zise prietenul meu, dar privi totuşi bănuitor în sus, în direcţia de unde se auzise sunetul acela.

Nu putea să vadă nimic însă prin frunzişul des, astfel că înălţă din umeri şi întoarse privirea.

Câteva minute ne văzurăm de drum în tăcere, dar deodată se auzi iarăşi ţipătul de pasăre, acum însă la stânga şi tot de sus, din copaci.

— Se vede că sunt mai multe din aceste păsări necunoscute pe aici – spusei eu în şoaptă – şi tare aş vrea să vânez una. Te pomeneşti că descoperim un soi cu totul nou.

Ca un răspuns la vorbele mele se auzi iar fluierătura de data asta la dreapta. Şi acum nu mai venea de sus, ci din desiş.

Marian se oprise iar şi clătină capul.

— Treaba asta nu-mi place de fel – şopti dânsul – am impresia că suntem împresuraţi de iscoade, care dau de veste mereu unde suntem.

— Crezi într-adevăr că sunt oameni? întrebai, cu îndoială. Nu s-ar purta ei atât de bătător la ochi. Cu siguranţă că sunt păsări, Mariane. Nu mă rabdă inima să nu împuşc una.

— Atunci încearcă colo-n faţă; se pare că ajungem într-un luminiş întins. M-aş bucura şi eu dac-ai avea dreptate.

În aceeaşi clipă se auziră mai multe şuierături, de data asta mai ascuţite. Presupunerea mea că era vorba de păsări se întări şi Marian spuse de asemenea:

— Se pare că într-adevăr ar fi un stol de păsări necunoscute, care au fost speriate de vreun duşman. Poate de vreun şarpe sau o sălbăticiune mai mică. Dacă avem noroc, vom putea vedea şi împuşca una din păsări.

Îmi şi scosesem puşca de pe umăr.

— Colo e luminişul – spuse Marian – poţi vedea de aici că acolo e un loc foarte întins. De jur-împrejurul lui vor fi stând păsările în copaci.

Marian îşi luase şi el puşca în mână. În faţa noastră răsunară un şir întreg de fluierături, apoi se făcuse tăcere.

Deveni deodată neliniştit, mă-ntorsei fără voie şi văzui… o umbră întunecată, dispărând fulgerător îndărătul nostru pe potecă. Îl oprii imediat pe camaradul meu şi-i şopti:

— Mariane, aveai totuşi dreptate, trebuie să fie oameni. Tocmai văzusem îndărătul nostru o umbră, care s-a vârât repede în tufiş, când m-am întors.

— A fost un om? întrebă Marian.

— N-am putut deosebi, căci a dispărut prea repede. Totuşi, pot spune că n-a avut înălţimea unui om.

— Se poate să se fi aplecat – spuse prietenul meu – hai s-ajungem

mai repede în luminiş! Acolo ne putem apăra mai bine în caz c-am fi atacaţi.

În vreme ce mergeam grăbiţi, întrebai:

— Mariane, dacă erau într-adevăr duşmanii indienilor din templu, de ce au scos aceste ţipete speriate de alarmă?

— Credeau probabil că au în faţa lor indieni, apoi au constatat că suntem europeni – răspunse camaradul meu – las-că vom vedea noi cum stau lucrurile.

Curând poteca începu să se lărgească şi în cele din urmă ajunseră la marginea luminişului întins. Era acoperit cu iarbă scurtă şi câţiva copaci uriaşi, la oarecare depărtare unul de altul, dăruiau umbră.

Ne oprirăm locului pe marginea luminişului şi cercetarăm cu privirea în jurul nostru, dar nu descoperirăm nimic suspect. Luarăm la ochi fiecare copac în parte, dar degeaba, căci nu se vedea nimic.

— Hai să mergem la cel mai apropiat copac – şopti Marian. Dacă ne-o căţăra în crengile sale, vom putea cuprinde cu privirea tot luminişul şi să descoperim orice duşman ascuns.

Ne îndreptarăm spre cel dintâi copac, care se găsea la vreo cincizeci de metri.

Când ajunserăm numai la zece metri, răsunară iarăşi îndărătul nostru ţipetele acelea ciudate de păsări, dar acum nu mai păreau speriate, ci triumfătoare.

Ne oprirăm imediat şi întoarserăm privirile. O umbră întunecată dispăru fulgerător într-un tufiş des.

— Aha! făcu Marian, în aceeaşi clipă. Se pare că totuşi sunt duşmanii aceia de care pomenise Ghampu. Atâta timp cât rămân pe marginea luminişului n-avem ce ne teme de ei. Hai să mergem mai departe!

Ne întoarserăm iarăşi, dar rămaserăm locului împietriţi. În cele câteva clipe cât priviserăm îndărăt, se iviseră doi duşmani care erau mult mai primejdioşi decât indienii ascunşi pe marginea luminişului.

Acum îmi puteam lămuri de ce semnalele acelea fuseseră într-un rând atât de speriate: văzuseră şi indienii aceşti doi grozavi duşmani ai junglei. Şi fluierăturile acelea triumfătoare le scoseseră, văzând că suntem pierduţi fără să fi fost nevoie de intervenţia lor, căci la cel mult cinci metri de noi ieşiseră din iarba înaltă de la rădăcina unui copac uriaş, două trupuri vărgate.

Stăteau gata de săritură, atât de aproape încât o scăpare era cu neputinţă şi glonţul cel mai nimerit nu ne-ar fi putut salva. Doi tigri uriaşi!

Cu toate acestea ridicai puşca încet de tot, ca să nu-i întărât printr-o mişcare repede. Poate că tot izbuteam să-i rănim de moarte, apoi să sărim repede în lături.

Deodată Marian se răsti la cele două fiare:

— Plecaţi!

Făcu un pas înainte şi o mişcare poruncitoare cu braţul.

Uitasem că Marian purta brâul bătrânului preot, acel brâu, care punea pe goană fiarele pădurii, afară de tauri.

E drept că văzusem de curând cu ochii noştri, cum un tigru se dăduse speriat înapoi când zărise brâul, dar în sinea mea nu eram convins de asta. Crezusem mereu că tigrul acela era îmblânzit de Magava.

Dar iată că minunea se repetă. Cei doi tigri se ridicară încetişor şi se dădură înapoi, cu ochii lor scăpărători aţintiţi la brâul lui Marian. Şi când ajunseră în iarba înaltă, se întoarseră fulgerător şi străbătură luminişul în goană.

Încremenit mă uitai după ei şi, când îi văzui dispărând, mă întorsei spre prietenul meu:

— Asta n-aş fi crezut-o, Mariane. E de neînţeles! Ce părere ai tu? Să fie adevărat că brâul acesta vechi are o putere de vrajă?

— După cât se pare, da – răspunse Marian – ai văzut cu ochii tăi. Trebuie să mărturisesc că nici eu nu credeam şi mă şi vedeam sfâşiat de fiarele astea două. Mai mult din disperare am hotărât să încerc puterea brâului de argint. De necrezut, dar totuşi adevărat! Da, Robert, nici un european nu va putea lămuri vreodată tainele Indiei. Dar acum hai să mergem!

— Numai de nu s-ar întâlni Pongo mai târziu cu tigrii şi cu indienii – spusei eu – Mariane, noi i-am şi uitat pe duşmanii din spatele nostru. Trebuie să ne punem la adăpost de ei.

— Nu cred să ne urmărească prin luminiş. S-or fi temând încă de tigri. Pe Pongo o să-l lase să treacă, căci n-au de unde şti că e camaradul nostru. Şi cu cei doi tigri o să sfârşească lesne Pongo, de asta nu mă îngrijorez. Hai să mergem, nu cred să mai avem mult până la Jagdalpur.

Când ajunserăm în umbra copacului uriaş ne oprirăm, cu gând să ne odihnim puţin. Ne răsucirăm însă repede în călcâie auzind îndărătul nostru fluierăturile acelea ciudate pe marginea luminişului.

Nu se vedea nimic, dar neliniştea puse stăpânire pe mine. Fluierăturile acestea însemnau primejdie pentru noi.

— Mariane… începui eu…

Nu-mi sfârşii vorba. Deasupra noastră trosniră crengile copacului. Fără să privim în sus, sărirăm în lături, dar era prea târziu.

Vreo opt făpturi tuciurii, care se ţinuseră pitite în frunziş, se năpustiră în jos asupra noastră. Sub puterea izbiturii ne prăbuşirăm la pământ şi nu mai avurăm răgazul să scoatem revolverele, căci furăm înhăţaţi de pumni vânjoşi. Braţele ne fură răsucite la spate, apoi ne legară cu nişte curele subţiri. Picioarele ne fură şi ele legate, indienii noştri ne ridicară de jos şi câte doi de fiecare ne duseră în fugă spre

partea stângă a luminişului.

IV
ÎN MARE PRIMEJDIE

TOTUL SE PETRECUSE cu atâta repeziciune, încât eram încă înmărmurit când mă izbiră în faţa ramurilor unui tufiş prin care ne duseră indienii.

Ieşirăm pe o potecă foarte îngustă, pe care purtătorii noştri alergau pe cât îl ţineau picioarele. Poteca ducea spre miazănoapte, adică spre Jagdalpur.

Cei doi care mă ţineau între ei mă înhăţaseră în aşa fel, încât puteam vedea că poteca dinaintea noastră mişuna de Indieni.

Care va să zică, după prinderea noastră duşmanii ascunşi se adunaseră cu toţii aici şi însoţeau acum transportul în pădure.

Atacul acesta fusese pus la cale cu atâta dibăcie, încât puteam trage încheierea că aveam de-a face cu vrăjmaşi foarte primejdioşi. Semnalizările acelea prin fluierăturile constituiau o dovadă cât de bine erau organizaţi; probabil că Indienii aveau un conducător care-i ţinea într-o disciplină minunată.

Mă îngrijea acum şi de Pongo al nostru. Cu siguranţă că indienii aceştia, care trăiau în duşmănie cu secta din templu, vor orândui o pază puternică în luminişul unde fuseserăm atacaţi noi. Şi la fel ca pe noi, îl vor lua prin surprindere şi pe Pongo.

În cazul acesta eram şi noi pierduţi, căci nimeni nu va şti unde fuseseră duşi. Ghampu şi ai săi ar fi putut bănui, dar la dânşii se părea că nimeni din Jagdalpur nu găsise drumul şi nici acum nu-l vor găsi.

Muncit de aceste gânduri, băgai de seamă că drumul nostru cotea acum spre apus; se părea deci că făceam un ocol mare înapoi, aşa că ascunzătoarea duşmanilor noştri trebuia să fie cam la Nord de templu.

Poteca îngustă făcu acum o cotitură bruscă spre apus, apoi văzui înaintea mea un luminiş lung, pe marginile căruia se aflau colibe de bambu.

Furăm duşi printre ele; la capătul luminişului se înălţa un turn înalt dar lat, de formă pătrată, din lespezi de piatră; o construcţie veche dar foarte bine întreţinută.

Furăm duşi pe după partea stângă a acestui turn şi lăsaţi jos, în picioare. Câte doi indieni ne prinseră de braţe şi ne ţinură bine, în timp ce unul din ei se apropiă de o deschizătură îngustă în zidul din faţa noastră.

Mişcările omului erau speriate şi înainte de a se face nevăzut în deschizătura întunecată, se înclină cu braţele încrucişate pe piept.

Căpetenia acestor indieni se pricepuse să se facă respectat şi temut, căci simţii lămurit că cei doi indieni care mă ţineau, tremurau încet.

O nouă nădejde puse stăpânire pe mine; poate că făptuiseră o greşeală indienii luându-ne prizonieri, poate că porunca şefului lor era să pună mâna numai pe indienii duşmani. Şi probabil că paznicii tremurau pentru că nu ştiau dacă mai marele lor va privi cu ochi buni capturarea a doi europeni.

Mă uitai la Marian şi-mi dădui seamă că la fel gândea şi el, socotind după zâmbetul cu care răspunse privirii mele. Acum aşteptam în linişte ivirea căpeteniei.

Indianul care intrase în turn ieşi înapoi, de-a-ndărătelea şi cu braţele încrucişate, ceea ce însemna că nu trebuia să stea cu spatele la căpetenie.

Paznicii noştri se înclinară şi ei acum, fără însă, să ne slăbească o clipă din strânsoarea lor de fier. Se scurseră câteva minute, după care se ivi din deschizătură o făptură înaltă.

În primul moment tresării speriat, căci aveam impresia că văd moartea întruchipată. Era un indian lung, care purta un veşmânt strâns pe trup, din mătase galbenă. Era atât de slab, încât părea un schelet şi mâinile sale înguste aveau degete subţiri şi osoase.

Faţa lui era înspăimântătoare. Craniul părea acoperit cu piele numai, fără urmă de carne. Buzele subţiri scoteau la iveală dinţii puternici, gălbui. Umerii obrajilor erau mult ieşiţi în afară, iar ochii zăceau înfundaţi în orbite, sub fruntea osoasă.

Ne privi în treacăt, apoi aruncă o privire întunecată asupra paznicilor noştri. Şi deşi aceştia mai stăteau aplecaţi până la pământ, începură să tremure şi mai tare. Probabil că simţeau, fără să vadă, privirea aceasta care le făgăduia o pedeapsă aspră.

Cu glas ce venea parcă din mormânt, căpetenia ni se adresă:

— Domnilor, oamenii mei au făcut o greşeală. Dacă îmi daţi cuvântul dv. de europeni că nu veţi pomeni nimic despre cele întâmplate, atunci sunteţi îndată liberi.

— Fireşte – răspunse imediat Marian – pentru noi toată chestia asta nu e decât o întâmplare cu haz. Vă dau deci cuvântul de cinste că nu voi sufla un cuvânt, dacă îmi daţi drumul imediat.

— Şi d-ta, domnule? mi se adresă indianul.

— Vă dau şi eu cuvântul meu de cinste că voi tăcea, dacă sunt eliberat îndată.

— Sunt încredinţat să vă veţi ţine cuvântul – răspunse omul-schelet. Sunteţi deci…

Îşi rupse vorba şi se holbă la brâul lui Marian. Soarele căzuse tocmai pe acesta şi-l făcea să strălucească.

— Ce-i asta? strigă indianul, înmărmurit. De unde ai brâul acesta?

— Mi l-a dat bătrânul preot Magava, înainte de a muri – răspunse Marian, liniştit – a fost rănit de un taur sălbatec, pe care noi l-am împuşcat apoi. L-am dus la templul său, unde a murit în urma rănii

căpătate. Înainte de a închide ochii mi-a dăruit brâul.

— Ah, Magava a murit! exclamă indianul şi o expresie de fericire i se întipări pe faţă. Domnilor, mi-aţi adus o veste foarte bună. Acum e fiul său conducătorul acestor renegaţi şi cu dânsul vom sfârşi mai repede. Vă mai întoarceţi la templul renegaţilor?

— Deocamdată n-am intenţia asta – răspunse Marian – poate mai târziu, după cine ştie câţi ani. Prin brâul care mi-a fost dăruit am devenit unul din mai-marii lor şi sunt oricând bine venit acolo.

— Dacă vă veţi întoarce abia peste câţiva ani. N-o să mai găsiţi templul – spuse indianul, râzând fioros – ba vă puteţi întoarce chiar imediat şi să-i spuneţi lui Ghampu că Gurri va veni curând. Nici d-ta n-ai să poţi opri prăbuşirea renegaţilor.

— Chestia asta o s-o aranjeze d-ta cu Ghampu şi cu ai lui – zise Marian, rece – deoarece mi-ai spus-o, fireşte că-l voi preveni, dar în cearta dintre dv. nu mă voi amesteca. Nu ducem noi lipsă de aventuri şi altminteri.

Indianul ne măsură cu privirea, apoi dispăru fulgerător în turn. Mă cuprinse îngrijorarea şi-l privii pe Marian, care făcea o mutră foarte gravă.

— N-ar fi trebuit să spun asta – şopti el – cine ştie ce neplăceri am atras asupra noastră. Individual ăsta e de partea acelora care vor să libereze India de sub stăpânirea engleză.

— De ce o fi intrat în turn? întrebai eu.

Răspunsul mi-l dădu chiar Gurri, care ieşise iarăşi afară. Ţinea în mână un ziar englezesc, privea cu atenţiune o fotografie, apoi se uită cercetător la noi. După aceea chipul scheletic i se schimonosi şi mai mult de un rânjet.

— Ah! făcu el. Cât p-aci să dau drumul celor mai mari duşmani ai noştri... cei doi oameni care s-au făcut vinovaţi de moartea sau arestarea celor mai buni conducători ai noştri. Bine au făcut gazetele englezeşti că au publicat portretele acestor doi bărbaţi.

Strigă câteva cuvinte paznicilor noştri, după care indivizii se ridicară imediat şi ne încleştară şi mai tare braţele. Situaţia lor se îmbunătăţise acum şi în loc de pedeapsă îi aştepta, probabil, răsplata.

Toată nădejdea mi-o puneam acum iarăşi în Pongo.

Dar în aceeaşi clipă Gurri vorbi cu indianul care ne anunţase şi care părea să fie un fel de subşef. Omul plecă în fugă şi căpetenia ni se adresă iarăşi:

— Nu-l văd pe însoţitorul dv. Pongo, pe care gazeta îl laudă cu deosebire. El l-a omorât pe Haider Nega, marele nostru conducător şi pentru asta îşi va primi pedeapsa. Sunt încredinţat că o să vă caute şi-i voi înlesni să vă şi găsească. Însă n-o să mai fiţi în viaţă atunci şi dânsul o să vă urmeze pe lumea cealaltă. Batna, care v-a prins, e în drum cu oamenii lui, ca să întărească paza în luminiş şi Pongo n-o să

le scape.

Marian râse batjocoritor şi zise:

— Îmi pare rău de Batna al d-tale, căci nu oricine îşi poate măsura puterile cu Pongo şi nici d-ta n-o să mai râzi când credinciosul nostru camarad va veni şi va vedea că s-a întâmplat ceva.

— Mă ameninţi? scrâşni Gurri. Uite c-o să vă arăt îndată cât mă tem de prietenul vostru negru. O să muriţi îndată de moartea care se cuvine tuturor duşmanilor mişcării noastre.

Strigă ceva paznicilor şi furăm târâţi spre partea de răsărit a turnului, unde ne lăsară iarăşi jos, în picioare.

— Vedeţi, asta e o instalaţie simplă dar foarte bună pentru a pune cu botul pe labe pe duşmanii noştri – spuse Gurri, batjocoritor – mai râdeţi şi acum domnilor?

În faţa noastră era un bolovan mare cu suprafaţa netedă, încât părea o masă joasă. Deasupra lui, la vreo doi metri înălţime, era atârnat de funii groase un bolovan asemănător, a cărui suprafaţă de jos era tot netedă.

Deasupra bolovanului suspendat ieşea din turn o bârnă groasă, peste care mergeau funiile pe o macara înăuntru vechii construcţii.

Instalaţia asta drăcească era într-adevăr simplă. Pe piatra de pe pământ, era aşezat condamnatul la moarte, apoi era lăsată în jos lespedea superioară, care, prin greutatea ei enormă îl zdrobea îndată pe nenorocit.

— Frumos, n-am ce zice! spuse Marian, nepăsător. O să avem şi noi parte de o moarte mai ceva. Maşinuţa asta pare să-şi facă repede treaba.

— Te înşeli amarnic! scrâşni Gurri. O să simţi chiar pe spinarea d-tale cât de încetişor lăsăm să cadă piatra de sus. Prea aţi avea o moarte uşoară dac-aţi fi zdrobiţi imediat. Milimetru cu milimetru se închide teascul acesta. Ei, tot mai râzi?

— Ba bine că nu – spuse Marian, zâmbind – în felul acesta avem putinţa să trăim ceva mai mult.

— Care va să zică tot îţi mai baţi joc? răcni Gurri, spumegând de mânie. Îţi închipui cumva că glumesc sau crezi poate că Pongo al dv. vă poate ajuta? O să aibă şi el parte de aceeaşi soartă.

— Mă cam îndoiesc – răspunse Marian, fără să se turbure – n-ai decât să tragi nădejde, dar eu nu cred că se va întâmpla precum vrei d-ta. Sau îţi închipui cumva, scumpe domnule Gurri, că am pornit în junglă aşa, la voia întâmplării, fără să ne luăm măsuri de prevedere?

Pricepui că Marian urmărea să-l înfricoşeze pe indian şi pe de altă parte să-l ţie de vorbă ca să câştige timp.

Întorsei privirea şi văzui că îndărătul nostru se mai adunaseră vreo zece indieni. În luminiş să mai fi fost încă vreo cincisprezece, aşa că în total aveam treizeci de duşmani împotriva noastră. Pentru muritori de

rând asta însemna pieirea sigură, dar Pongo al nostru era un supra-om, în stare să dea gata chiar un număr atât de mare. Şi-apoi, se putea să mai găsească ajutor în Ghampu.

Trebuia, deci, să întârziem cât mai mult începutul execuţiei noastre. Scosei un chiot lung şi mă-ntorsei iarăşi, cu mutra cea mai nevinovată.

Marian, surâse, dar Gurri se arătă îngrijorat, crezând, probabil, că erau într-adevăr ajutoare în apropiere.

— De ce nu începeţi? i se adresă Marian. Vezi să nu fie prea târziu pe urmă. Aş vrea să văd şi eu cum umblă maşinuţa aia a d-tale.

Se vede că Marian prea întinsese coarda, căci Gurri spumega de furie şi cu glas răguşit strigă oamenilor săi o poruncă. Cei doi paznici ai lui Marian îl târâră îndată pe prietenul meu la teascul de piatră şi alţi doi indieni săriră şi ei, să-i înfrângă orice împotrivire.

Paznicii mei căpătară şi ei ajutoare şi acum mă ţineau încleştaţi patru indieni în loc de doi.

Văzui cu groază cum camaradul meu era aşezat pe lespedea de piatră. Acesta avea două adâncituri în care erau nişte verigi. Un indian trase prin ele două funii, apoi Marian fi legat în aşa fel încât nu se putea rostogoli de pe piatra netedă.

Cei patru indieni se dădură la o parte şi Gurri strigă ceva în sus spre turn. Macaraua cu funiile începu să se învârtească şi nesfârşit de încet se lăsă în jos lespedea care urma să-l zdrobească pe Marian.

Când ajunse numai la un metru deasupra trupului prietenului meu, Gurri mai strigă o poruncă în sus şi piatra începu să coboare şi mai încet, încât abia se putea băga de seamă.

O sudoare rece îmi năpădi trupul. Stăteam acolo neputincios, în vreme ce camaradul meu era dat pradă unei morţi îngrozitoare.

Gurri izbucni în râs:

— Ei, domnule Bertram, tot aşa gândeşti şi acum? Nu-i aşa că n-am glumit? Mie n-o să-mi scăpaţi căci ştiu cât sunteţi de primejdioşi. Aici, în inima pădurii, nici un om n-o să vă găsească şi oamenii mei o să-l aducă şi pe Pongo, dac-o fi îndrăznit să vă urmeze. Peste un sfert de ceas prietenul d-tale o să simtă moartea aproape de tot, căci atunci lespedea va fi coborât cu totul. Priveşte cu luare-aminte, pentru că şi d-ta o să stai pe piatră.

Mă uitam înmărmurit la groaznica privelişte. Lespedea grea coborî încet de tot şi spaţiul dintre ea şi Marian devenea tot mai mic.

Prietenul meu stătea foarte liniştit, cu ochii aţintiţi la bolovanul care urma să-l zdrobească.

Spaima grozavă mă gâtuia văzând cum teascul se apropia tot mai mult. Încă treizeci de centimetri… adică un sfert de ceas, precum spusese Gurri.

Marian întoarse încet capul şi mă privi. Era o privire de rămas bun,

după cum îmi dădui seamă imediat. Atâta tristeţe era în ochii lui, încât îmi dădură aproape lacrimile.

V
CLIPE DE GROAZĂ

SE SCURSERĂ ZECE MINUTE. Cu ochii holbaţi priveau spre lespedea grea, care mai era numai la zece centimetri de trupul lui Marian. Câteva minute încă şi teascul îl va zdrobi.

De-ar veni odată Pongo! Numai el mai putea ajuta.

Lespedea mai coborâse cu doi centimetri şi acum nu mai puteam vedea chipul lui Marian, nu-i mai puteam trimite o privire de rămas-bun. De-ar veni Pongo! Dar deodată îmi fulgeră un nou gând prin minte şi toată situaţia îmi părea acum într-adevăr deznădăjduită.

Chiar dacă credinciosul uriaş ar veni în ultima clipă, pentru Marian nu mai exista scăpare, căci atunci indienii care lăsau în jos lespedea, din turn, îi vor da drumul deodată cu totul, la o poruncă a lui Gurri. Cel mult eu mai puteam fi salvat; ce preţ mai avea însă atunci viaţa pentru mine, fără camaradul cu care împărţisem necazuri şi bucurii!

Îmi venea să ţip în gura mare şi simţeam că înnebunesc…

— Rămâi cu bine, Robert! auzii glasul înăbuşit al lui Marian, de sub teasc. Nu mai am mult şi scap de chinuri. Singura mea dorinţă e să mai fii salvat tu. Pentru mine e prea târziu, căci indienii o să lase repede piatra în jos, dacă ar mai veni ajutor, într-adevăr. Nu fii trist, Robert; noi am dus împreună o viaţă frumoasă.

— Mariane, Mariane, nu se poate! strigai cât îmi ţineau puterile. Ce-ar fi să-ncerc să tratez cu Gurri?

— N-are nici un rost. Cu mine s-a sfârşit mi s-a împlinit soarta. Mi-ar fi însă moartea mai uşoară dacă aş afla în ultima clipă că eşti salvat.

— Nu. Nu mai vreau nici eu să trăiesc, Mariane! Nu voi mai avea pe nimeni în lume… Să vie Pongo după ce voi fi şi eu terciuit şi nare decât să ne răzbune!

Lespedea coborâse şi mai mult în vremea asta. Câteva minute încă şi totul va fi sfârşit.

Privii cu disperare-n juru-mi, dar nu văzui decât chipurile împietrite ale indienilor, care urmăreau cu ochi lacomi spectacolul înfiorător. Şi Gurri, care înţelesese ce aşteptam, izbucni iarăşi în râs şi zise:

— N-avea grijă, domnule Bertram, oamenii mei o să-l aducă pe Pongo al d-tale. Dar atunci va fi poate prea târziu şi pentru d-ta. Mulţumesc Cerului că m-a ales pe mine să fiu răzbunătorul fraţilor mei, care şi-au găsit moartea din vina dv.

Râse iar şi privi la lespedea care trebuia să-l fi atins acum pe Marian. Ce chinuri îngrozitoare trebuia să îndure nenorocitul meu

prieten!

— Bagă de seamă! râse Gurri din nou. Câteva minute şi oasele camaradului d-tale vor trosni. Oh! Răcnetele lui de durere vor fi o mângâiere pentru morţii noştri, care şi-au pierdut viaţa din cauza dv.

Câteva clipe mă uitai ţintă la Gurri, apoi întorsei iar privirea spre teascul morţii, care mai coborâse puţin în vremea asta. Îmi venea nebunia, nu alta!

— Bagă de seamă! rânji Gurri, batjocoritor. Prietenul d-tale o să înceapă acuşi ca să ţipe şi să geamă.

Aceste cuvinte de batjocură aveau să-i fie cele din urmă, căci pe dinaintea mea şuieră ceva scânteietor, Gurri gemu adânc, zvârli braţele în sus, apoi căzu greoi la pământ.

Ştiam ce se întâmplase, înainte de a vedea plăselele cuţitului enorm care i se înfipsese în gâtlej. Venise Pongo şi cu mâna-i sigură trimisese pe lumea cealaltă pe fanaticul acela.

Dar primejdia era acum cu atât mai mare pentru prietenul meu. După ce indienii încremeniţi se vor fi dezmeticit, vor striga celor din turn să dea drumul repede funiilor… Şi Marian era pierdut.

Uitasem însă o clipă că Pongo nu era numai puternic cât zece, ci şi foarte inteligent. Îl văzui sărind pe după colţul turnului, cu Maha alături. Îşi dăduse îndată seamă cum stau lucrurile şi din doi paşi fu lângă teascul sub care zăcea Marian.

Apucă marginea lespezii grele, o împinse cu putere înainte cu vreun metru şi jumătate, aşa fel încât capul lui Marian ieşi la iveală, sări apoi pe lespedea de jos şi… cu forţa-i supraomenească ridică partea pe care o apucase.

Fireşte că prin asta se lăsă cu totul în jos partea cealaltă, dar muchea se aşeză la pământ. În aceeaşi clipă indienii se izbucniră în strigăte sălbatece. Văzui cu spaimă că funiile de care atârna lespedea superioară nu mai erau întinse, cea ce însemna că indienii din turn dăduseră îndată drumul pietrei grele, după cum mă şi aşteptam.

Pongo, însă, susţinu greutatea uriaşă… Mai mult nu putui vedea, căci acum eram eu însumi în mare primejdie, deoarece o namilă de indian sări la mine cu pumnalul ridicat.

La un pas de mine însă se clătină pe picioare şi cu un ţipăt de moarte căzu la pământ; Maha îşi înfipsese colţii în braţul lui şi-l trăsese în jos cu totul. Încă o muşcătură şi indianul amuţi; credinciosul ghepard îi sfâşiase beregata.

Acum privii iarăşi dincolo şi-l văzui pe Pongo ţinând încă ridicată lespedea grea. Cu câteva smucituri mă smulsei din strânsoarea celor patru indieni, care slăbise puţin din pricina celor întâmplate sub ochii lor. Mă înhăţară însă repede iarăşi, dar eu mă trântii la pământ şi mă rostogolii pe spate, izbind cât puteam cu picioarele legate, mă putui apăra oarecum.

Maha îmi veni în ajutor şi lătrând sălbatec se aruncă asupra lor, din lături.

Toţi patru căzură la pământ şi ţipetele lor de durere umpleau acum văzduhul. Ceilalţi indieni, care stătuseră încremeniţi o vreme, se năpustiră, cu răcnete fioroase. Ochii lor scăpărători erau aţintiţi asupra lui Pongo.

Uriaşul negru era în clipa aceasta cu desăvârşire lipsit de apărare. Nu trebuia să dea drumul lespezii grele, aşa că nu se putea mişca deloc. Şi eu nu-l puteam ajuta, trebuia să fiu mulţumit dacă indienii turbaţi mă lăsau în pace, căci mult timp nu i-aş fi putut ţine la distanţă cu lovituri de picior.

Deodată îmi trecu prin minte însă, că Pongo n-ar fi putut porni la această întreprindere îndrăzneaţă fără ajutorul cuiva. Dac-ar fi fost singur, cu siguranţă că ar fi căutat întâi să-şi dea seamă de situaţie din vreo ascunzătoare, apoi ar fi pătruns în turn unde i-ar fi ameţit pe indieni şi ar fi tras în sus lespedea grea.

Probabil că pornise înaintea ajutoarelor pentru ca să poată interveni la vreme – după cum şi făcuse. Acum era clipa supremă să vie la noi toţi, camarazi credincioşi, nu va mai rămas zadarnic. Dacă se prăbuşea sub loviturile de pumnal ale indienilor, atunci era pierdut şi Marian şi nici cu mine nu vor zăbovi mult.

Pe când fanaticii trecură în goană pe dinaintea mea, izbutii să pun piedecă la doi dintr-înşii, care se rostogoliră la pământ.

Procedasem astfel numai cu gândul ca să provoc încurcătură în rândurile celorlalţi, căci acum totul era să câştigăm timp, fiece clipă fiind preţioasă.

Dar socoteala mea se dovedi greşită, deoarece ceilalţi indieni nu se sinchisiră de cei căzuţi şi cu pumnalele ridicate şi scoţând strigăte sălbatece, urmau să se îndrepte spre Pongo. În schimb cei doi doborâţi de mine se ridicară repede şi spumegând de furie, se năpustiră asupra mea. Mă aşteptam la asta şi izbutii să-i zvârl cât colo pe unul, repezindu-mi picioarele în pântecele lui. Celălalt însă se feri la vreme, se aruncă în genunchi lângă mine şi ridicând pumnalul se pregăti să izbească. Ochii-i ieşiseră din orbite de furie.

Văzând situaţia disperată în care mă aflam, mă rostogoli cu toată puterea în lături. Soarta îmi fu prielnică şi, la vreo jumătate de metru de duşmanul meu stăteam iarăşi pe spate, tocmai când pumnalul lui, greşindu-şi ţinta, se înfipse în pământ.

— Maha! strigai, dându-mi seamă că a doua oară nu voi mai scăpa.

Mai aruncai o privire spre Pongo şi văzui ceva de necrezut.

Uriaşul negru izbutise să ţie toată greutatea aceea de piatră pe piciorul drept, iar pe cel dintâi indian care se năpustise asupra-i, îl întâmpină cu o izbitură atât de puternică dată cu piciorul stâng, încât indianul scoase un urlet şi zbură cât colo, trăgând după el pe doi

tovarăşi care veneau după dânsul.

Altceva nu putui vedea, căci agresorul meu se năpustise din nou asupra mea.

— Maha! mai strigai odată, dar credinciosul ghepard mai era în luptă cu cei patru indieni pe care-i culcase la pământ.

Văzui că doi din ei nu mai mişcau, pe când ceilalţi doi încercau să se ridice, izbind cu pumnalele în jurul lor, dar ghepardul se ferea repede şi răspundea cu o muşcătură fiecărei lovituri de pumnal, ce dădea greş.

Deocamdată, deci, nu mă puteam bizui pe ajutorul animalului. Potrivnicul meu se lăsă iar în genunchi lângă mine, cu mâna stângă îmi prinse beregata şi ridică dreapta cu pumnalul pentru a lovi.

Mă vedeam pierdut. Furiosul indian îmi strângea atât de tare beregata încât nu mă puteam smulge. Peste câteva clipe Pongo era şi el pierdut şi odată cu el Marian. Din noi toţi, camarazi credincioşi nu va mai rămâne decât Maha, poate.

Tot ce povestesc aci, toată lupta aceea disperată, se desfăşurase cu iuţeala fulgerului şi de la ivirea lui Pongo trecuse cel mult un minut.

Priveam încremenit la pumnalul duşmanului meu, care în clipa următoare mi se va înfige în trup.

Deodată – îmi părea că visez, că nervii supraîncordaţi îmi jucau un renghi – văzui cum oţelul sclipitor fu smuls din mâna indianului şi zbură cât colo.

Cu un ţipăt sălbatec acesta ridică mâna însângerată, pe care o nimerise o piatră grea rotundă, rănind-o grav. Auzii o bufnitură şi, scoţând un alt ţipăt, individul căzu peste mine, căci o a doua piatră îl nimerise în tâmplă.

Indienii răcneau acum care mai de care, dar unul câte unul amuţea.

Adunându-mi puterile zvârlii de pe mine cadavrul duşmanului meu şi mă ridicai. Atunci îl văzui pe Ghampu, care tocmai se strecură alături de Pongo sub lespedea de piatră şi după câteva clipe îl trase afară pe Marian din teasc.

Recunoscui acum şi alţi indieni, pe care-i văzusem în templul din pădure. Luptau cu măciuci scurte şi groase împotriva duşmanilor lor înarmaţi cu pumnale.

Pongo dădu drumul lespezii de piatră, care căzu cu un zgomot asurzitor deasupra celei de jos. Credinciosul camarad răsuflă din adânc, apoi sări la cadavrul lui Gurri şi-i scoase cuţitul din trup.

După câteva clipe Marian era liber şi se ridică cu greu în picioare. Pongo sări apoi la mine şi îmi tăie la repezeală legăturile.

Abia mă putui ridica, deoarece picioarele şi mâinile îmi erau cu totul amorţite, în schimb Pongo se năpusti la indieni, cu cuţitul ridicat.

Era groaznic la vedere şi indienii vor fi crezut, de sigur, că au de-a

face cu un duh rău. O luară la goană, fură însă ajunşi din urmă şi culcaţi la pământ de Pongo şi indienii lui Ghampu.

Când fui iarăşi în stare să umble şi să-mi mişc braţele, lupta se sfârşise. Cu chipul râzător Ghampu se apropiă de mine şi zise:

— Mă bucur din inimă c-am mai ajuns la timp. Fără ajutorul lui Pongo aţi fi fost pierduţi..

Marian, care se apropiase, întări:

— Da, a fost într-adevăr o minune. De data asta chiar că pierdusem orice nădejde. Fireşte – adăugă, rotindu-şi privirea în jur – a şters-o repede, ca să scape de mulţumirile noastre. Dar vom găsi noi prilejul pentru asta. Deocamdată, îţi mulţumim dumitale din toată inima, domnule Ghampu.

Ne strânserăm mâinile şi tânărul Indian zise:

— Pentru noi a fost un prilej bun să ne socotim cu aceşti duşmani şi să răzbunăm moartea atâtor tovarăşi ai noştri. E drept însă că fără Pongo al dv. n-am fi putut descoperi niciodată ascunzătoarea lor. El i-a observat în luminiş pe indienii ascunşi, înainte ca dânşii să bănuiască măcar apropierea lui. Îi spusesem eu, când i-am dat indicaţii asupra drumului pe care să apuce că pe acolo sunt duşmani. El a condus apoi întreg atacul. Pongo ne-a călăuzit pe urmă în luminiş, unde i-am putut lua prin surprindere pe cei cincisprezece paznici care vegheau acolo. Câţiva au fugit, dar Pongo a găsit îndată poteca ce ducea încoace şi i-a ajuns pe fugari. Când am ajuns aproape de aşezarea asta, el a început să alerge atât de repede spre turn, încât n-am mai putut ţine pasul cu el. În clipa următoare auzirăm larmă sălbatecă şi, adunându-ne puterile, începurăm să alergăm aşa că ajunserăm încă la vreme. Duşmanii noştri au căpătat o grea lovitură. Vom dărâma turnul şi colibele. Şi cred că va trece mult până să se poată aşeza iarăşi pe undeva prin apropiere. Iată de ce vă sunt recunoscător, domnilor, deoarece singuri n-am fi găsit atât de lesne ascunzătoarea.

— Mai curând lui Pongo să-i mulţumeşti, căci el te-a călăuzit încoace – spuse Marian, zâmbind – uite-l că vine… s-a dus să caute armele noastre.

Îi strânserăm cu căldură mâna, însă uriaşul negru spuse cu modestie:

— Nu a fost greu, *Massers*. Maha mirosit duşmani şi atunci Pongo ştiut îndată că *Massers* prizonieri. Dar de ce mers *Massers* pe aici? *Masser* Ghampu prevenit.

— Da – răspunse Marian, îngândurat – m-am întrebat şi eu de ce. A fost ceva care m-a silit aproape să iau fără voie drumul acesta. Cred, domnule Ghampu, că brâul e de vină…. Poate că tatăl d-tale, Magava, a dorit ca prin noi să fi nimiciţi duşmanii dv.

Când ajunserăm la Jagdalpur furăm felicitaţi din toate părţile pentru răpunerea temutului crocodil. Se cam miră colonelul Davis văzând minunatul brâu cu care era încins Marian, dar prietenul meu spuse numai că-l primise în dar de la un indian. Despre aventura noastră nu povesti nimic.

În seara aceleiaşi zile făcurăm cunoştinţa unui profesor care ne luă aproape cu sila spre Patna, în nord-estul ţării. Şi mulţumită profesorului John Jarvis, avurăm parte de peripeţii de necrezut – îşi sfârşi povestirea doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 161

Hans Warren

I
RĂTĂCIŢI ÎN DESIŞUL PĂDURII

— CU NEPUTINŢĂ DE ÎNAINTAT, domnule Farrow – zise doctorul Bertram, ştergându-şi sudoarea de pe frunte – avea dreptate van Doernig când spunea că nu ne vom putea descurca în desişul acesta şi era mai bine dacă îi ascultam sfatul *şi* luam cu noi o călăuză.

Drumul lung călare de la ferma olandezului van Doernig până la ţinutul acesta de tufe dese, fusese foarte obositor.

Camarazii porniseră din zori de la fermă, cu gând să se duca la Njongolas, unde era o colonie de fermieri harnici şi pricepuţi. Acolo locuia şi fratele lui van Doernig, a cărui fermă se afla însă la câteva mile de celelalte.

Van Doernig povestise căpitanului multe, despre el *şi* când îi pomeni că în Uganda s-ar aţine o „dihanie" care ucisese până acum sumedenie de negrii, ba că îi mâncase chiar, George nu-şi mai găsea astâmpăr. Se rugă atât de tatăl său, până ce acesta se îndupleca să se ducă într-acolo, pentru a afla şi ei ce e cu această „Spaimă a Ugandei".

— Cum fusese poreclit monstrul.

Van Doernig le împrumutase cai pe care, în cazul când nu s-ar mai întoarce la ferma lui, să-i lase la fratele său şi acesta să i-i trimită mai târziu, prin vreunul din argaţii săi.

Erau de şapte ore pe drum, când ajunseră în sfârşit la ţinutul despre care le vorbise olandezul.

Spunea el că ar fi o „cărare", dar era greu de găsit, deoarece nu prea era folosită, de aceea creşteau repede tufele pe marginea ei şi o acopereau vederii.

De când se ivise „Spaima din Uganda" fermierii ocoleau desişul, deşi erau nevoiţi să facă un ocol de câteva ceasuri. Se putea prea bine ca dihania sau ce va fi fost – să se aţină în desişul acesta care se afla numai, la vreo două mile de ferma fratelui lui Doernig.

Olandezul vroise să dea camarazilor o călăuză, dar căpitanul Farrow ţinea neapărat să fie singuri. Erau doar deprinşi cu primejdiile şi nădăjduiau să găsească şi fără călăuză drumul. Văzură însă că era o greşeală din partea lor, căci un ocol de câteva ceasuri nu era tocmai plăcut, deoarece camarazii nu erau obişnuiţi cu călăritul.

Căpitanul dădu necăjit din cap şi zise:

— Ai dreptate, doctore, recunosc şi eu că fără călăuză nu vom putea găsi poteca. Totuşi, să nu ne dăm bătuţi şi să mai căutăm. Dar mai întâi să facem, un scurt popas de amiază că prea dogoreşte soarele. Uite ici niţică umbră. Să descălecăm şi să îmbucăm ceva!

Toţi se învoiră cu bucurie. Petre adună câteva vreascuri şi aprinse focul.

Pe când mâncau, habar n-aveau ca erau spionaţi de un negru, aciuit

pe aproape în tufiş. Era flămând râu, caci din ajun omul nu băgase nimic în gură, deoarece trebuia să stea ascuns pentru a nu fi zărit de cineva. Fusese argat la ferma fratelui lui Doernig şi fiindcă acesta îl prinsese cu un furtişag şi vroia să-l pedepsească, negrul ridicase mâna asupra lui, apoi fugise. Ştia prea bine că daca va fi prins, îl aştepta o pedeapsă aspră.

Negrul privea cu ochii lacomi la prânzul străinilor, dar nu cuteza să se apropie. Nădăjduia însă că aceştia vor lăsa ceva rămăşiţe cu care îşi va putea astâmpăra foamea.

Se părea însă că Farrow n-avea de gând să plece atât de curând. Vroia să se mai odihnească vreo două ceasuri, ştiind că până la ferma la care se duceau nu aveau de făcut mai mult de două ceasuri, dacă tăiau drumul prin desiş.

George nu se simţea de fel obosit. Se ridică de jos şi o luă pe marginea desişului, ca să cerceteze dacă nu cumva dă de poteca despre care le vorbise olandezul.

Petre, care nu vroia să-l lase singur, se ridică şi el, pe când căpitanul şi doctorul aţipiră.

Cei doi camarazi se depărtau tot mai mult. Zadarnic însă, poteca trebuie să fi fost năpădită de buruieni, căci nu o puteau găsi, doar numai din întâmplare.

— Eu zic să încalec, poate că din şea aş vedea mai bine peste tufele astea afurisite – îşi dădu cu părerea Petre – poteca trebuie să fie în desiş, destul de lată şi nu se poate să nu o zăresc. Pe urma ne vom da seamă mai lesne cam de unde *în*cepe.

— Bine zici – încuviinţă George – tare m-aş bucura să o găsim şi să-i dăm tatei vestea bună când s-o deştepta. Dar acum îndărăt să prindem unul din caii noştri lăsaţi să pască.

Dar când se întoarseră la lagăr, rămaseră uluiţi la o mică depărtare de acolo. Lângă foc doctorul şi căpitanul dormeau adânc, în vreme ce un negru voinic tocmai cerceta desaga cu merinde. Stătea cu spatele la cei doi camarazi, aşa ca nu-i văzuse venind.

— Repede, Petre, să-l înhăţăm până nu o ia la fugă! şopti George. Ticălosul ăsta vrea să ne prade.

Negrul îi văzuse plecând, iar pe ceilalţi dormind. Nu îşi închipuia că se vor întoarce atât de curând.

Deodată se simţi apucat pe la spate şi când încercă să scape înţelese că avea de-a face cu unul mai puternic ca el. Începu să se roage de iertare, zicând că era flămând şi vroia să-şi ia numai ceva de mâncare.

În vremea asta se trezise şi căpitanul cu doctorul.

— De unde vii? îl întrebă Farrow.

— De la ferma van Doernig… bolborosii negrul. *Master* Doernig vrut bate la mine dar Kuba nu lasă bate nimeni. Negrii şi ei oameni liberi, ţara asta a lor. Albii venit la noi şi jefuit. Alb nu trebuie bate

sărman negru.

— Şi l-ai bătut şi tu pe stăpânul tău, nu e aşa? cercetă mai departe căpitanul.

— Nu bătut, *master,* împins numai pe *master* Doernig ca să nu bată la Kuba. Pe urmă fugit şi ascuns aici în tufiş ca *master* să nu prindă sărman negru.

— Pentru ce vroia să te bată *master* Doernig? Trebuie să fi făcut tu ceva…

Negrul se codea cu răspunsul şi căpitanul înţelese că nu va putea scoate nimic de la el. În cele din urmă îl întrebă:

— Ţi-e foame, nu, aşa, Kuba?

— Tare foame, *master.* Daţi ceva mănânce sărman negru, altminteri Kuba murit.

— Bine, o să-ţi dau, dar în schimb să ne arăţi poteca din tufiş. Noi nu putem s-o găsim.

Negrul tresări speriat.

— *Master,* nu treceţi tufiş, acolo dihanie rea şi omoară la voi – răspunse el, înfiorându-se.

— Dihania nu o să ne facă nimic. Şi apoi, n-ai trecut şi tu pe acolo când ai venit încoace?

— Eu nu venit tufiş, ocolit tufiş şi intrat aici când văzut vine *maşteri.* Kuba nu intră tufiş.

— Atunci rabdă de foame. Dacă nu ne arăţi poteca, nu-ţi dau nimic de mâncare, să ştii. Nu trebui să-ţi fie frică, dacă se arată dihania îi venim noi repede de hac.

Negrul se uita cu jind la merinde, dar frica de „dihanie” era mai mare decât lăcomia şi nevoia de mâncare. În cele din urmă spuse, şovăind:

— Sărman negru lipseşte de mâncare. Kuba vrea mai bine moare de foame decât sfâşiat de dihanie!

Căpitanul încercă să-l convingă cu fel de fel de făgăduieli, dar degeaba. Atunci George spuse tatălui său:

— Nu e nevoie decât să ne arate de unde începe poteca, pe urmă ştim noi ce avem de făcut. Van Doernig ne-a dat doar destule lămuriri pe unde s-o luăm ca s-ajungem la ferma fratelui său.

— Ai dreptate. Ei, ce zici, Kuba, ne spui de unde începe poteca?

— Kuba arată, dar nu merge cu *maşteri.* Daţi mâncare repede la el, altminteri nu e putere merge.

La un semn al căpitanului, Petre puse ceva merinde dinaintea negrului şi acesta le înfulecă la repezeală, după ce-l văzu sătul, căpitanul îi zise:

— Aşa. Acum arată-ne poteca, pe urmă poţi să pleci. Dar dacă vrei să te întorci la fermă, o pun o vorbă bună pentru tine pe lângă *master* Doernig să te ierte.

— Kuba nu întoarce la fermă. El merge în sat al lui însoare – mărturisi negrul.

Căpitanul Farrow nu se sinchisea ce anume făptuise negrul. De aceea camarazii înşeuară în grabă caii şi, conduşi de Kuba, o luară spre apus, în jurul brâului de tufe. Petre nu-i slăbea din ochi pe Negru, ca să nu o ia la sănătoasa şi să-i lase în drum.

După vreun sfert de ceas de mers, Kuba se opri şi arătă cu mâna o tufă.

— Aici, *masteri,* începe poteca. *Maşteri* trebuie numai dea înlături tufele *şi* vede la ea.

Petre şi au George făcură ce le spuse el şi se încredinţară că nu-i minţise.

— Acum poţi pleca sau veni cu noi, după cum vrei. De *master* Doernig să nu-ţi fie frică, stăruim noi să te ierte – spuse căpitanul negrului.

Acesta însă clătina cu însufleţire capul şi porni în fugă pe unde venise.

— Trebuie să fi făcut el ceva grav că se teme atât de fermier. Van Doernig e un om foarte blajin şi cred că frate-său îi seamănă – zise doctorul, după ce dispăru negrul.

— Aşa cred şi el – încuviinţă căpitanul – n-aveam însă nici un motiv să-l oprim. Acum s-o luăm prin tufiş; are mai multe poteci şi van Doernig ne-a sfătuit să băgăm bine de seamă ca să nu greşim drumul. Trebuie s-o ţinem tot spre răsărit şi vom ieşi curând din acest, desiş încâlcit.

— Ştii ce mi se pare mie? Că nu e acesta începutul potecii despre care ne vorbea van Doernig – zise George – acela trebuie să fie mai spre apus.

— Aşa mi se pare şi mie, dar principalul e că am dat de o potecă. Totuşi să ne grăbim să ieşim mai repede din desiş. Să fim însă cu mare băgare de seamă, deoarece după cele spuse de van Doernig şi negru, cam pe aici s-ar aţine „dihania”.

— Eu, drept să vă spun, cred că asta e numai o poveste. Pesemne că vreun fermier a zărit odată vreo fiară mai mare şi a luat-o drept, cine ştie ce dihanie grozavă.

— Şi tocmai tu ai fost acela care a stăruit să pornim în căutarea ei. Dacă vrei, n-avem decât să ne întoarcem – fu de părere căpitanul.

— Nu, tată, nici nu mă gândesc. Vroiam numai să spun că nu prea mai cred în basmul cu dihania, deşi s-ar putea totuşi să existe.

— Bine, atunci să mergem mai departe. Ţineţi însă armele pregătite! În tufişuri de acestea se aţin adesea fiarele cele mai primejdioase. Eu o s-o iau înainte şi voi urmaţi-mă de aproape.

Căpitanul Farrow îşi îndemnă calul la drum. Poteca se lărgea din ce în ce. Ducea mai întâi drept prin desiş, apoi făcea un cot ascuţit spre

apus, pe urmă alte cotituri, astfel că Farrow nu mai putea zări înaintea sa.

După un drum de vreo două ceasuri, o tufă deasă le tăia calea. Părea să fie o înfundătură, deoarece poteca se sfârşea aici.

George şi Petre descălecară *şi* se apucară să cerceteze tufişul. Văzură cu bucurie că la vreo patru metri de acolo poteca urma iar.

După un sfert de ceas ajunseră la o răspântie. Se încrucişau aici trei cărări. Una din ele părea să ducă pieziş îndărăt, pe când celelalte două mergeau tot mai spre apus. Aleseră pe una din aceste două, socotind că într-acolo le era ţinta.

Porniră mai departe, dar tufele erau atât de înalte încât nu puteau vedea dincolo de ele.

Deodată poteca începu să se lărgească. Trecând de un cot, dădură de un luminiş întins. Miraţi, îşi struniră caii şi George strigă cu bucurie:

— Uite colo oameni! Să-i întrebăm cum putem ieşi din desişul ăsta încâlcit.

Căpitanul şi doctorul urmăriră cu ochii încotro arăta George şi zăriră într-adevăr la capătul luminişului făpturi care forfoteau de colo până colo. Farrow privi prin ochean şi zise râzând:

— Nu sunt oameni, dragul meu, ci… maimuţe. Trebuie să fie prin partea aceea o potecă, dar să nu ne ducem de-a dreptul acolo, ci să facem mai bine un ocol pe marginea luminişului, poate găsim altă potecă mai potrivită scopului nostru.

Ceilalţi doi camarazi priviră şi ei prin ocheane la maimuţele care se zbenguiau ca nişte copii.

Deodată, însă, se opriră s-asculte, apoi pieriră fulgerător în tufiş.

— Pesemne că ne-au zărit – făcu George, necăjit, căci i-ar fi plăcut să le vadă mai de-aproape.

— Cu neputinţă să ne fi văzut – răspunse doctorul, îngândurat – trebuie să se fi speriat ele de altceva, poate au simţit că se apropie vreo fiară de pradă.

— Tot ce se poate. A, uite că se iveşte într-adevăr un leu – zise căpitanul, care nu lua ocheanul de la ochi şi văzuse unul din aceşti „regi ai pustiului” ieşind din desiş şi privind în toate părţile în jurul său.

— Frumos animal! Uite ce mândru păşeşte, ca şi când şi-ar da seamă că e cel mai puternic dintre toate fiarele.

Cei patru camarazi nu slăbeau din ochi leul. Într-un rând fiara se uită chiar spre ei, dar depărtarea era prea mare ca să-i poată vedea.

Totuşi porni în această direcţie, se opri însă pe la mijlocul luminişului şi privi în juru-i.

— Să ne întoarcem pe unde am venit – zise Farrow – mi se pare că leul vine încoace şi e mai bine să nu ne vadă numaidecât.

Dar când să se retragă în tufiş, băgară de seamă că leul îşi alesese altă ţintă. Se întoarse brusc şi porni să taie drumul de-a curmezişul, apoi pieri în desiş.

— Să o luam repede pe marginea luminişului până nu se iveşte iar leul! zise doctorul.

Aşa şi făcură. Abia după o jumătate de ceas ajunseră la capătul celălalt al luminişului, fără să fi găsit vreo potecă. Nici chiar în locul pe unde dispăruseră maimuţele nu se vedea vreuna. Desişul era de nepătruns şi nu pricepeau de fel ce se făcuseră ele.

— Nu ne rămâne decât să cercetate *şi* latura cealaltă a luminişului – propuse Farrow tovarăşilor săi – trebuie să fim însă cu mare băgare de seamă, căci s-ar putea ca leul să ne pândească pe undeva *şi* să ne atace pe neaşteptate. Ţineţi-vă armele pregătite.

— Tată, nu cred că nu e nevoie săi cercetăm toţi în acelaşi timp marginea luminişului – zise George – o să mă duc numai eu şi cum am ochii destul de ageri, o să zăresc îndată leul şi vin în goana calului să vă previn.

Căpitanul se împotrivi propunerii fiului sau, ştiind că George va caută să răpună singur leul, dacă s-ar ivi într-adevăr. Dar când tânărul îi făgădui că se va înapoia negreşit la ivirea fiarei, îl lasă să plece. Petre vru să-l însoţească, George însă îl opri, spunând că doi inşi fac mai mult zgomot decât unul singur şi ar putea trezi din somn leul. Tânărul dădu pinteni calului şi porni, urmat de ceilalţi, care nu-l slăbeau din ochi, pentru a-i putea veni în ajutor dacă va fi nevoie.

II
LA FERMA LUI DOERNIG

GEORGE PRIVEA CU ÎNCORDARE DESIŞUL şi în acelaşi timp spre locul unde pierise leul, deşi pe acolo părea să nu fie nici o potecă; pretutindeni tufele erau atât de încâlcite încât părea cu neputinţă să pătrundă o făptură în ele.

În cele din urmă tânărul ajunse la locul unde observase că dispăruse leul. Se gândea că ar putea găsi aici smocuri de păr din coama lui agăţate de mărăcini, dar de pe cal nu le putea vedea şi de descălecat nu vroia. Poate că fiara era acum departe şi nu era nevoie să fie prea prevăzător.

Lăsă calul la pas. Numai din când în când se uita îndărăt, poate tot va zări leul.

Deodată văzu în desiş o spărtură adâncă. Să fie poteca pe care o căuta? Se apropiă de marginea luminişului să vadă mai bine. Vru să descalece. Ţinea însă în mână revolverul, gata să tragă îndată ce se va ivi fiara.

Dar, n-apucă să pună piciorul pe pământ şi calul începu să necheze şi sări speriat în lături, trăgând pe călăreţ după el în cădere, tânărul

scăpă arma din mână. În clipa următoare calul o luă la fugă ca turbat.

În primul moment, George fu atât de uluit şi ameţit de căzătură, încât nu putu face o mişcare. Apoi vru să se scoale şi să-şi caute mai întâi revolverul. Dar în aceeaşi clipă leul se ivi înaintea lui şi dădu să se repeadă la el.

Apucase să se ridice pe jumătate, fiara însă îl trânti îndărăt Se credea pierdut când simţi laba grozavă a leului pe pieptul său şi aştepta din clipă în clipă să-l sfâşie.

Auzi însă în acelaşi timp tropot de copite apropiindu-se în goană. Leul ridică repede capul şi se uită cu ochi scânteietori la cei ce soseau. O împuşcătură detună şi glonţul atinse fiara care îşi lăsă prada, scoase un răget înfiorător şi, dintr-o săritură, pieri iar în tufiş.

George se ridică repede, apucă arma care era la un pas de el şi se uită în juru-i. Leul însă dispăruse. Făcu semn, râzând, camarazilor care se apropiau, ca să le arate că nu fusese rănit. Cum ajunse lângă el, căpitanul sări din şea, îl îmbrăţişa şi-i zise cu glas tremurător:

— Te credeam pierdut, copilul meu. Când am văzut laba grozavă a fiarei pe pieptul tău, nu speram să mai scapi cu viaţă. Dar cum se face că ţi-a scăpat revolverul?

— S-a speriat calul şi m-a trântit la pământ tocmai când vroiam să descalec. În cădere arma mi-a scăpat din mână. Deşi foarte aproape de mine, nu puteam s-o iau, deoarece dacă aş fi făcut o mişcare, leul m-ar fi sfâşiat imediat.

— Şi foarte bine ai făcut, aceasta ţi-a fost salvarea – zise doctorul.

Petre alergă să caute calul lui George şi-l aduse imediat, deşi bietul animal tremura ca varga.

Încălecară şi trecură prin spărtură, de unde începea într-adevăr o potecă. După ce făcură o bucată de drum, doctorul zise:

— Ştii ce m-am gândit eu, domnule căpitan? Oare să nu fie leul „dihania” despre care se spune că a ucis atâţia oameni, ba că i-a şi mâncat chiar?

— Păi bine, doctore, crezi că fermierii n-ar fi băgat până acum de seamă despre cine e vorba şi n-ar fi pornit o vânătoare straşnică împotriva lui? Nu, părerea mea e că trebuie să fie cu totul altceva, dar nu vreau încă să vorbesc despre asta pentru a nu mă face de râs, poate – răspunse căpitanul Farrow.

— Hm… păcat! L-am fi împuşcat noi mai târziu şi am fi scăpat Uganda de o pacoste.

— Prea ar fi fost lesne – râse George – aşa aventură mai bine lipsă.

— Ce, nu ţi-a ajuns că era cât p-aci să fii sfâşiat de ghearele lui? făcu Farrow, zâmbind. Mai vrei şi altceva?

— Drept să-ţi spun, eu aş pune rămăşag că toată povestea cu „dihania” e o născocire şi că nici nu există aşa ceva.

— Zău? râse căpitanul. Şi-ţi pare rău, nu e aşa?

— Eu presimt că vom avea totuşi ceva de întâmpinat – răspunse tânărul – a, uite că se sfârşeşte desişul şi copacii încep să se rărească. Cred că de aici nu mai avem mult până la ferma lui Doernig.

— Slavă Domnului! Peste două ceasuri trag nădejde să fim acolo. Nu prea sunt deprins cu călăritul şi-mi ajunge pentru ziua de azi – făcu doctorul, oftând – numai de n-am da iar de vreun bucluc care să ne ţie în drum, altminteri ajungem tocmai la noapte, când toată lumea doarme.

— Atunci să dăm pinteni cailor – propuse George.

Propunerea fu primită şi porniră în goană, de parcă ar fi fost vorba de o întrecere.

Înainte de a se împlini cele două ceasuri zăriră în depărtare ferma şi se îndreptară într-acolo. Trebuie să fi fost văzuţi, căci în poartă stătea un bărbat lat în spete, care ţinea mâna streaşină la ochi, pentru a putea vedea mai bine.

Când camarazii descălecară şi se apropiată de el, fermierul le zise:

— Veniţi de la ferma fratelui meu probabil? Îi cunosc caii. Nu-mi închipui că i-aţi furat – adaugă el, zâmbind.

— Nu, nu i-am furat – răspunse căpitanul, râzând – îţi aducem multe salutări din partea lui şi te rugăm să ne găzduieşti o zi, doua. Dă-mi voie să mă prezint, de asemenea şi pe camarazii mei: Sunt căpitanul Farrow, acesta e fiul meu George, dumnealui e doctorul Bertram şi celălalt credinciosul nostru tovarăş Petre Uriaşul.

Van Doernig le strânse mâinile şi-i pofti în casa. La o poruncă a lui, doi negri veniră să ia caii şi-i duseră în ţarc.

Era tocmai vremea cinei. Fură poftiţi la masă şi doamna Doernig se bucură foarte mult de oaspeţi, având rar prilejul să vadă străini abătându-se pe acolo.

Van Doernig avea şi un fiu, care lipsea însa în momentul acela de acasă. Tatăl său aştepta să se întoarcă abia a doua zi dimineaţa. Când spuse acestea căpitanului, chipul fermierului se întunecă.

Mirat, Farrow îl luă de-a dreptul şi-l întrebă:

— Băiatul te îngrijorează, domnule van Doernig?

— Nu, domnule căpitan, e un copil foarte bun şi ştiu că o să-şi facă lesne calea în viaţă. Ceea ce mă pune însă pe gânduri, e faptul că, îndrăzneţ cum e, a plecat în căutarea „monstrului" care se aţine pe aici şi a vârât spaima în toţi fermierii ţinutului.

— Aha, „Spaima Ugandei!" făcu Farrow, zâmbind.

— Va să zică ai auzit şi dumneata despre asta? Pesemne de la frate-meu. Ce să-ţi spun, nu mai ştim nici noi ce să facem. De aceea fiul meu s-a hotărât să-i vie de hac. N-a fost chip să-l opresc. A plecat singur călare, zicând că nu se întoarce până nu scapă lumea de pacostea asta. Închipuiţi-vă, domnilor, nu putem dormi şi noi o noapte liniştiţi. *Ceva* sau *cineva* dă târcoale casei, încearcă la uşi şi ferestre să

intre în casă şi a doua *zi* lipseşte o vită din ţarc. Ba a atacat şi ucis chiar oameni. Din păcate nimeni n-a putut până acum să ne spună cum arată. Morţii erau aproape de nerecunoscut, pe unul l-am găsit pe jumătate mâncat. Şi împotriva unui astfel de monstru a pornit fiul meu singur-singurel. Nu e o nebunie din partea lui? Dar vă rog să nu pomeniţi ceva, nevesti-mii. Ea nu ştie încă nimic despre asta.

— Bine făcea fiul d-tale dacă mai aştepta niţel, fiindcă noi am venit încoace tocmai în vederea acestui lucru. Să ne povesteşti după masă tot ce ştii despre monstru, poate vom înţelege mai bine cam ce avem de făcut. Crezi că e vreo fiară din cele mari?

— Nu, domnule Farrow, o fiară de pradă nu poate fi. Cred că e un leu? Nu, nu, am zărit într-o noapte o umbră care semăna a om, dar ceva mai mic la stat. Trebuie să fie într-adevăr un monstru, de aceea sunt atât de îngrijorat de soarta fiului meu.

După masă, când bărbaţii se retraseră iar în camera de lucru a fermierului, Farrow îl întrebă ce e cu negrul pe care îl găsiseră la marginea tufişului.

— A, vrei să spui Kuba, domnule căpitan, îmi pare rău că nu pot pune mâna pe el. Închipuieşte-ţi că vrea să se înapoieze în satul său ca să se însoare. Fiind însă sărac s-a folosit de povestea cu monstrul pentru a mă putea jefui mai bine. Mi-a furat în timpul câtorva nopţi patru boi, două vaci, un cal şi câteva oi, spunându-mi că le-a răpit „dihania". În cele din urmă am descoperit furtişagul şi i-am cerut socoteala. În toiul certei nu m-am putut stăpâni şi l-am lovit de câteva ori cu biciuşca. Nemernicul a ridicat atunci mâna asupra mea. În clipa aceea a venit fiul meu şi i-a tras o bătaie zdravănă. Kuba l-a ameninţat că se va răzbuna şi a luat-o la fugă.

— Şi vitele care ţi-au dispărut ce s-au făcut?

— Probabil că le-a trimis într-ascuns în satul lui, fiindcă lipsea mai toată noaptea de la fermă.

— Trebuie să-ţi spun, domnule van Doernig – zise căpitanul – că lucrurile par mai primejdioase decât crezi d-ta. Kuba va aţâţa satul împotriva d-tale şi se poate să se întoarcă în cete să atace ferma. Cunoşti doar setea de răzbunare a negrilor.

— O fi, dar nu mă tem eu de el. Deşi fiul meu nu se află pentru moment aici ca să ne poată ajuta să ţinem piept unei navale, nădăjduiesc totuşi că voi fi cu în stare să mă apăr. Gardul e trainic şi înalt, aşa că nu-l pot sări. Oricine ar îndrăzni să se caţere pe el va fi împuşcat.

— De, ştiu şi eu ce să spun! Părerea mea e să fii cât mai prevăzător. Drept e că n-a fost până acum de faţă la un atac al negrilor asupra unei ferme, dar cunosc alte neamuri de sălbateci care nu se dau îndărăt de la nimic. Ţi s-a întâmplat vreodată să ai vreo astfel de ciocnire cu negrii?

— Slavă Domnului nu, totuşi cred ca vor încerca un atac asupra fermei. Ai văzut gardul care o împrejmuieşte?

— Şi dacă îi dau foc ce te faci? Acum povesteşte-ne, rogu-te, ceva despre „dihanie”, domnule van Doernig.

— Nici eu nu ştiu ce să-ţi spun, domnule Farrow. A început aşa: Mai întâi a fost găsit un negru omorât. Era sfârtecat rău şi avea muşcături grozave la gât. Peste câteva zile altul şi, a doua zi încă unul. Cel de-al treilea era chiar mâncat pe jumătate. Vrusei într-o noapte să ies în curte să văd ce s-a întâmplat, dar abia am deschis uşa când zări o mătăhală uriaşă venind spre mine. Am zăvorit repede uşa şi l-am chemat pe fiul meu. În vremea asta am auzit afară nişte lovituri înăbuşite ca şi când ar fi bătut cineva toba. Pe urmă bubuiturile au încetat şi uşa a fost zgâlţâită de câteva ori. Noroc că e trainică şi n-o putut s-o scoată din balamale. Asta s-a petrecut câteva nopţi. De câte ori venea „dihania”, băgăm de seamă a doua zi că-mi lipseşte o vită. Am încercat să stau la panda ca să o împuşc, dar în noaptea aceea nu venea. Când mă culcam însă, venea iar. Nu ţi se pare şi d-tale ciudat?

— Pe la vecini a fost, domnule Doernig? cercetă Farrow.

— Da. Le-a furat şi lor destule vite. Nu ştiu ce-o fi făcând cu ele, trebuie să aibă până acum o cireada întreagă.

— Fără îndoială. Dumneata, doctore, cam ce crezi c-ar putea să fie?

— Nu cumva e…

— Da, da, dragă doctore, aşa mi-am zis şi eu – îi curmă căpitanul vorba – dar deocamdată nu ne putem spune părerea, pentru că s-ar putea să ne înşelăm. Trag însă nădejde că în curând vom scăpa ţinutul de pacostea asta. Ştii încotro a pornit fiul d-tale, domnule van Doernig?

— La vreun ceas de drum călare de la fermă e o mlaştină în pădure. Acolo vin adesea fiarele sălbatece să se adape. Vrea să se pună la pândă şi să împuşte dihania, dacă s-o arăta. Şi-a luat puşca lui cu repetiţie şi e bun ochitor după cât ştiu.

— E într-adevăr păcat că am sosit prea târziu – zise George – altminteri aş fi făcut propunerea să mă duc să-l caut pe fiul d-tale în pădure. L-aş putea găsi prin întuneric?

Fermierul îl privi uimit. Se mira că tânărul acesta ar avea curajul să intre noaptea în pădure. Dacă s-ar fi ascuns peste zi acolo, da, dar, aşa…

— L-ai căuta degeaba, fiul meu trebuie să se fi pitit bine, răspunse el.

— Atunci trebuie să aşteptăm până mâine dimineaţă. Dar poate că dihania va veni peste noapte aici şi crede-mă că nu o să-i meargă bine – încheie George zâmbind cu înţeles.

Se întunecase de mult. Porţile fuseseră zăvorite. Fermierul ieşi în curte ca să vadă dacă totul e în regulă. Când se întoarse în casă, spuse

oarecum necăjit:

— Pesemne că tot vorbind despre afurisita aia de dihanie a început să mi se năzare aşa din senin. Pe când încercam zăvoarele porţii, ca să văd dacă sunt bine închise, mi s-a părut că văd o umbră furişându-se. I-am strigat să stea, dar a pierit ca-n pământ. Am căutat pretutindeni în curte, n-am zărit însă decât doi din argaţii mei negri, care mi-au spus că ei n-au văzut nimic. Ce vreţi, povestea asta a început să-mi cam zdruncine nervii, pesemne că m-am înşelat.

— Să nu spui asta, domnule van Doernig, eu cred că nu te-ai înşelat de fel – răspunse îngândurat Farrow – din ce trib fac parte negrii d-tale?

— Cei pe care i-am găsit adineauri în curte sunt din acelaşi neam cu Kuba. Dar pentru ce mă-ntrebi, nu cumva crezi…

Fermierul îşi curmă vorba, rămase câteva momente pe gânduri, apoi ieşi în fugă din odaie. Căpitanul cu George îl urmară. Îl văzură alergând spre poartă; privi dincolo, pe câmpul luminat de lună şi se întoarse iar în curte, înjurând.

— Ce neruşinare din partea ticăloşilor ăstora – zise el - au descuiat poarta şi au şters putina. Mi se pare că o să cam ai dreptate, domnule Farrow. Nemernicii mi-au pus gând rău şi vor să atace peste noapte ferma. Cred că n-ar strica să trimit pe cineva călare pe la vecinii mei, ca să-mi vie în ajutor.

— Ai vreun om de încredere? întreba căpitanul.

— Da, am adus unul când am venit încoace şi mi-e foarte devotat. L-am scăpat odată dintr-un bucluc şi s-a făcut om de treabă. O să-l trimit pe el.

— Bine, trimite-l. Noi aşteptam în vremea asta aici. Să nu spui însă nimic celorlalţi negri, altminteri te pomeneşti că se răscoală şi ei şi lucrurile devin şi mai primejdioase.

George ieşise pe poartă şi admira priveliştea pe care o avea înaintea ochilor. Domnea o linişte adâncă, totuşi simţea parcă o primejdie ameninţându-l.

III
ATACUL

CĂPITANUL FARROW SE APROPIE şi el de fiul său. Tăcerea aceasta te înfiora. Nici o adiere de vânt, nici un foşnet, nici măcar ţipătul unei păsări de noapte.

Ba da, oare nu fusese acesta ţipătul unei păsări trezită din somn?

— Ce-a fost asta? întrebă un glas îndărătul căpitanului.

Era doctorul Bertram care venise cu Petre din casă şi auzise ţipătul.

— Pare să fie vreo pasăre – răspunse Farrow – a, auzi, a ţipat iar.

Ţipătul se reperă pentru a treia oară. Ciudat era că acum se auzise

din altă parte. Cel dintâi venise din faţă, al doilea din stânga şi acesta din dreapta.

— Căpitane, astea nu sunt ţipete de pasăre adevărată – şopti doctorul – atât de repede nu poate zbura ea dintr-un loc într-altul.

— Crezi că au fost glasuri omeneşti? întrebă Farrow.

— Da. Să zăvorim repede porţile, bănuiesc că negrii vin târându-se. Nu-i putem încă vedea, din pricina ierburilor înalte. Dar în curând vor fi aici.

În clipa aceea apăru fermierul.

— Boeren e în drum, domnilor. Va călări ca un diavol, ştiu eu. Aţi auzit şi dv. ţipătul de pasăre? Sunt negrii care sosesc. Să ne împrăştiem prin curte, în casa vom intra numai când va fi nevoie. Vreţi să-mi fiţi de ajutor în împrejurarea aceasta atât de primejdioasă?

— Mai încape vorbă! Câţi oameni ai pe care te poţi bizui? cerceta căpitanul.

— Soţia mea ştie să se slujească de armă ca un bărbat. De, ce să-i faci, aici nici nu se poate altfel! Mai am şi opt negri, dar nu ştiu dacă mă pot încrede în ei. Drept e că nu fac parte din tribul care ne va ataca, totuşi cu sălbatecii ăştia nu poţi şti niciodată.. Nu m-aş mira să treacă şi ei de partea celorlalţi.

— Cheamă-i încoa, o să vorbesc eu cu ei. Cine nu vrea să fie cu noi, trebuie să plece îndată.

Căpitanul ieşi iar afară pe portiţa îngustă făcută în poarta cea mare, dar nu zări nimic. Oare să se fi înşelat?

În clipa aceea se auzi însă pentru a patra oară ţipătul de pasăre. Acum îşi dădu şi el seama că era un glas omenesc şi înţelese că negrii erau foarte aproape şi aşteptau numai momentul prielnic pentru a da năvală asupra conacului.

Van Doernig se întoarse urmat de câţiva negri cărora le spusese despre ce e vorba şi când Farrow le vorbi pe scurt, amintindu-le care le e datoria, unul din ei – un vlăjgan cât toate zilele – răspunse:

— *Masteri,* noi suntem oameni de ispravă, nu facem parte din neamul Uthabo al lui Kuba, care ne e duşman. Daţi-ne arme şi vom apăra avutul şi viaţa stăpânului nostru.

Olandezul le mulţumi şi le făgădui o răsplată bogată dacă vor fi de partea lui. Arme şi muniţii se găseau destule în conac. Unii din negri ştiau să umble cu arme de foc, celorlalţi li se dădură suliţi şi măciuci care le puteau fi de folos într-o luptă corp la corp. Astfel toată „garnizoana” conacului era alcătuită din patrusprezece inşi şi van Doernig nădăjduia ca e deajuns pentru a veni de hac Negrilor.

Căpitanul Farrow, care luase comanda „trupei” ca ceva de la sine înţeles, îşi împărţi oamenii astfel ca să fie apărata curtea din toate părţile. El cu doctorul Bertram, George şi Petre aveau de apărat frontul principal, pe când fermierul pe cel dindărăt. Pe flancuri se

postaseră negrii, astfel că puteau ţine piept din toate părţile atacului.

Aşteptau în linişte ce avea să vină. După socoteala lui van Doernig, ajutorul fermierilor vecini nu putea să întârzie.

Farrow stătea cu fiul său la portiţă şi priveau mereu afară. Nu se vedea încă nimic cu ochiul liber, dar după ce privi prin ochean, înghionti uşor pe George şi-i şopti:

— Vin! Mare poftă aş avea să le-o iau înainte şi să-i împroşc cu câteva gloanţe. Poate ca, de frică, se împrăştie ca potârnichile.

— N-avem decât s-o facem. Cu ticăloşi de ăştia nu încape cruţare. Aha, i-am zărit şi eu! Ei, începem?

— Nu încă, dragul meu, căci dacă nu fug imediat şi dau năvală în conac, fiecare minut e preţios. Cu cât amână atacul, cu atât mai bine pentru noi. Vecinii se vor grăbi desigur să vină încoace.

— Mie, drept să-ţi spun, mi se pare că prea se tărăgănesc lucrurile – zise George nerăbdător – dar bine zici, să vedem mai întâi ce au de gând negrii. „Cetatea” nu ne-o pot lua cu asalt.

— Uiţi cât sunt de vicleni şi împotriva unui incendiu nu putem face nimic. Nu trebuie să-i lăsăm să se apropia de gard. Meterezele sunt bine aşezate, avem de aici o vedere până departe. Aha, uite-i că s-au ridicat de jos. Acum începe atacul!

În clipa următoare se auzi o larmă asurzitoare înaintea porţii şi în acelaşi moment detună din locul unde se afla fermierul cu soţia să câteva împuşcături. Era semnalul de apărare.

Negrii năvăleau ca o vijelie. Căpitanul Farrow îi lăsă să se apropie până la cincizeci de metri, apoi comandă:

— Foc!

Întâia salvă bubui, pe urmă începu un foc viu asupra negrilor. Aceştia părură uluiţi, văzând însă că focul nu încetează se trântiră la pământ şi bătură în retragere, târându-se pe brânci. Cei din faţă, care fuseseră răniţi, rămaseră pe câmpul de luptă gemând şi văicărindu-se. Căpitanul dăduse ordin tovarăşilor săi să rănească astfel pe negri ca să nu o poată lua la fugă.

— Ura, întâiul atac a fost respins! strigă George cu bucurie. Tată, să-i urmărim…

— Mai domol, băiatule, aşa uşor nu merge. Negrii se vor sfătui acum şi vor încearcă alte mijloace împotriva noastră. Să vezi că în curând se vor ivi iar.

Trecu aproape un sfert de ceas fără să se arate vreunul. Luna lumina ca ziua, aşa că se putea vedea bine ce se petrece dincolo de poartă. Camarazii se mirau ca negrii s-au astâmpărat.

— Ia spune-mi, rogu-te, căpitane – şopti deodată doctorul – mi se pare mie, ori e adevărat? Vezi tufa aceea mare de colo? Acum jumătate de ceas era parcă mai departe. Ai zice că se apropie din ce în ce de conac.

Farrow privi cu încordare câteva momente, apoi răspunse:

— Ai dreptate, doctore. Ba mai văd dincolo, pe dreapta, încă una care nu era până mai adineauri. Ticăloşii ăştia încearcă să ne tragă pe sfoară, dar le arăt eu lor acum că nu le merge cu noi.

Ridică fulgerător puşca şi George făcu asemenea. O scurtă comandă a lui Farrow şi se începu din nou un foc viu asupra tufelor mişcătoare. Efectul fu însă altul decât se aştepta căpitanul, în loc s-o ia la fugă, negrii săriră dintre ierburile înalte şi porniră în goană spre gard. Câţiva fură fireşte doborâţi din fugă, dar cei mai mulţi ajunseră la gard şi încercară să se caţere pe ei.

— Înapoi spre casă! Ne lipim de perete şi tragem în oricine reuşeşte să sară în curte. Fiţi fără cruţare! porunci căpitanul.

Din partea dindărăt a casei se auziră de-asemenea împuşcături, tot astfel şi din lături, unde pândeau argaţii negri. Părea că se dădea un atac pe toate fronturile şi căpitanul Farrow înţelese că o cruţare a duşmanului le-ar putea fi din cale afară de primejdioasă. Stăteau acum lângă casă şi ţineau sub ochi gardul. Curând se iviră atâţia negri în vârf, încât camarazii nu pridideau să-i doboare cu gloanţele lor. Unii săriră jos în curte.

— În casă, repede! strigă Farrow.

În clipa aceea veni şi fermierul cu oamenii săi.

— Vom avea de dus o luptă, crâncenă – le zise căpitanul – a, uite ca au deschis poarta cea mare. Trebuie să ne apărăm din răsputeri.

Intrară cu toţii în casă şi alergară la ferestre, care erau prevăzute cu găuri de metereze. Căpitanul cu fiul său urcară la catul de sus, de unde aveau o vedere mai întinsă dincolo de gard.

În vremea asta negrii pătrunseseră în curte şi încercau prin toate mijloacele să spargă uşile şi ferestrele, dar van Doring se gândise la astfel de răscoale când clădise casa şi căptuşise uşile şi ferestrele pe dinăuntru cu tablă groasă.

Totuşi era de aşteptat că în cele din urmă tot vor izbuti. Salvă după salvă detuna şi negrii cădeau seceraţi ca spicele, iar care cădea nu se mai scula. Curtea *se* umpluse cu morţi şi răniţi, dar ura sălbatecilor împotriva albilor era atât de mare, că nesocoteau moarta şi dădeau mereu năvală.

Căpitanul Farrow cu fiul său, deschiseră un foc viu şi neîntrerupt. Abia acum începură negrii să bată în retragere. Numai îndărătul conacului lupta mai urma cu îndârjire. Când însă tatăl şi fiul îşi îndreptară într-acolo gloanţele, încetă şi aci lupta.

— Acum vor încerca alte mijloace pentru a lua cu asalt conacul – zise căpitanul lui George – cheamă pe doctorul Bertram şi pe Petre încoace, pot vedea mai bine de aci ce se petrece şi afară de asta nu va mai fi nevoie să alergăm mereu în dosul casei când o vor ataca negrii din partea aceea.

George se duse şi-şi aduse camarazii. Abia se aşezară aceştia la posturile lor, ca asaltul sălbatecilor începu. De data asta aveau crăci aprinse în mână, pe care vroiau să le arunce pe acoperiş. Trebuiau împiedecaţi cu orice preţ. Gloanţele camarazilor îi culcau unul câte unul la pământ, dar se găseau mereu alţii care le luau crăcile aprinse din mână şi se apropiau mereu cu ele de conac.

— Repede sus pe acoperiş, George! Du-te cu Petre şi încearcă să stingi focul – strigă Farrow fiului său.

Acoperişul era cam oblic, aşa că nu puteau fi văzuţi îndată. Cei doi camarazi luaseră de jos nişte prăjini cu care să poată împinge îndărăt crengile aprinse, dacă s-ar întâmpla să ajungă într-adevăr pe acoperiş.

În cele din urmă negrii izbutiră să se apropie de casă. Trei crengi aprinse căzură chiar lângă Petre şi George. Le apucară cu mâna şi le zvârliră jos, tot astfel făcură şi cu celelalte care zburau pe acoperişul de carton cătrănit.

După ce negrii bombardară cu crengi aprinse acoperişul vreme de vreun sfert de ceas, fără să-şi ajungă scopul, renunţară, aşezară însă un rug mare înaintea uşii care luă într-adevăr foc, cum înţeleseră camarazii din fumul gros care ajungea până la ei.

George se uită ca în neştire la ceas. Trecuseră două ore de când plecase omul trimis călare după ajutoare. Vor mai putea ei ţine piept negrilor încă un ceas, până ce vor sosi?

Se târî cu băgare de seamă la marginea acoperişului şi se uită în jos. Chiar dedesubtul lui ardea uşa. Ştiind că se deschide în afară, lui George îi veni ceva în gând. Îl chemă pe Petre şi-l trimise la cei de jos, să le spun că el va cuteza să deschidă uşa şi să stingă focul. Ei să împuşte pe toţi negrii care se află în dreptul uşii şi să oprească pe ceilalţi să se apropie până ce va reuşi planul lui.

Petre plecă, iar el începu un foc viu asupra negrilor. După ce descărcă ultimul glonţ, alergă jos şi se repezi la uşă, unde van Doernig stătea necăjit, neştiind ce să facă.

George îşi încarcă la repezeala revolverul, în vreme ce dădea ordin celorlalţi să stea la ochiurile ferestrelor şi să tragă fără întrerupere pentru a ţine pe negri cât mai departe.

Petre se alăturase lui George. Împuşcăturile detunară. Tânărul deschise cu băgare de seamă uşa. Un fum gros îl izbi în faţă. El însă nu se sinchisi, ci începu să împrăştie focul cu o prăjină, în timp ce Petre turna deasupra jarului găleţi cu apă aduse de doamna van Doernig.

Focul se potoli şi când negrii vrură să dea năvală, George le închise uşa în nas şi o zăvori la loc.

— Bravo, domnule George! îl lăudă olandezul. Acum o să apăr eu uşa şi dv. Duceţi-vă iar pe acoperiş.

— Aşa o să şi facem. Mă tem că negrii vor încerca din nou să dea foc casei. Noroc că e de piatră, altminteri am fi fost până acum cu toţii

scrum.

— De-ar veni mai repede ajutoarele!

— N-au avut încă timp să sosească, domnule van Doernig. Ia bine seama ca sălbatecii să nu pună iar foc uşii. A doua oară ar şti ei cum să mă împiedece să-l sting. Eu mă duc sus.

Tatăl său îl întâmpină cu cuvintele:

— George, oamenii aceştia încearcă să arunce crengi aprinse pe acoperiş, ceea ce nu trebuie să-i lăsam cu nici un chip.

Dar crengile aprinse curgeau cu nemiluita şi în curând focul izbucni în câteva locuri. Situaţia se înrăutăţea. Cerură de jos găleţi cu apă. Acoperişul fu inundat în întregime, aşa că primejdia de a se aprinde era întrucâtva înlăturată.

Furia negrilor nu mai cunoştea margini. Se retraseră pentru a chibzui şi a născoci alt vicleşug.

Căpitanul coborî în casă şi se aşeză în catul de sus, la postul său de observaţie.

— Încă o jumătate de ceas, Petre şi ajutoarele vor fi aici – zise George credinciosului său camarad – de-ar zăbovi ticăloşii ăia cu sfatul lor până atunci, suntem salvaţi.

Dar negrii nu se dădeau bătuţi. Încercară încă de două ori să se apropie cu copăcei aprinşi, fură însă. Respinşi cu gloanţe. A treia oară nu mai putură fi goniţi. Un trunchi gros de copac izbi uşa şi o făcu ţăndări. Câţiva negri pătrunseră în casă; deşi întâmpinaţi cu gloanţe, înaintau spre etajul de sus.

Albii păreau pierduţi, căci sălbatecii cărau acum crengi uscate pentru a da foc casei pe dinăuntru. Deodată se auzi de afară o larmă asurzitoare. Negrii aflaţi în casă lăsară totul baltă şi alergară în curte, unde începură să urle ca ceilalţi.

Cei din casă, crezură că le-au sosit ajutoarele. Căpitanul Farrow cu fiul său se uitară printr-un ochiu de geam vrând să afle de ce răcneau negrii atât de îngroziţi. Dar ce văzură îi făcu să se înfioare.

În mijlocul curţii, luminată de razele lunii, stătea o făptură fioroasă care se bătea cu pumnii în piept. Se auzii apoi ca un bubuit de tunet îndepărtat. Era într-adevăr o privelişte înspăimântătoare…

IV
SPAIMA UGANDEI

URMĂ UN RĂGET ÎNFIORĂTOR… un răget atât de grozav încât îi făcu pe camarazi să se cutremure. Începu mai întâi cu un lătrat ca al unui câine mare, care se preschimbă într-un muget ca de tunet.

Cei din conac erau atât de uluiţi, încât nimeni nu se gândi să ridice arma şi să tragă în monstrul care păşea agale spre casă. Doctorul Bertram zise cu mirare:

— E un urangutan. Nu-nţeleg însă cum a ajuns aici. Nu ştiu să se fi

aflând prin părţile acestea astfel de maimuţe.

— Trebuie să coborâm în casă, altminteri ne pomenim cu dihania înăuntru – zise căpitanul alergând în fugă pe scară cu doctorul, George şi Petre după el.

Aşteptară câteva minute şi văzând ca urangutanul nu se arată, căpitanul făcu semn camarazilor să-l urmeze.

Ieşiră în curte. Negrii pieriseră ca-n pământ, nu se vedeau decât morţii şi răniţii.

Gorila nicăieri.

Ocoliră cu băgare de seamă curtea, dar degeaba.

Deodată un răcnet înfiorător sfâşia tăcerea. Camarazii se opriră în loc. Răcnetul nu se repetă însă, ci după câtva timp se auzi iarăşi răgetul urangutanului, ca un tunet în depărtare.

— Pesemne că a ieşit prin dos – îşi dădu cu părerea căpitanul – vom găsi poate o spărtură în gard făcută de negri.

— Uite colo una – zise Petre – pe aici trebuie să fi ieşit.

— Păcat – făcu George cu ciudă – tare aş fi vrut să răpun eu „Spaima Ugandei”. Dar ce o fi fost ţipătul acela? Gorilele ţipă aşa?

— Nu, George, urangutanii nu ţipă – răspunse doctorul râzând – mă mir şi eu, cine să fi ţipat.

— Bănuiala mea asupra acestei spaime a Ugandei s-a adeverit – zise căpitanul – acum haidem în casă, să curăţăm odăile de morţi şi răniţi. A, dar asta ce e? Mi se pare că sosesc vecinii.

Se auzeau într-adevăr strigăte şi larma în curtea din faţa. Ajutoarele sosiseră.

— Să fi venit cu zece minute înainte, aveaţi ceva interesant de văzut – le zise van Doernig – dacă nu erau dumnealor – şi arătă spre camarazi – casa mea ar fi acum scrum şi cenuşă. După cum înţeleg, Boeren a sosit la timp, nu e aşa?

— Boeren? Nici nu l-am văzut – răspunse unul din fermieri – noi eram în căutarea „Spaimei”. Auzisem că fiul d-tale a plecat singur să-l răpună şi ne-am gândit să-i dăm o mână de ajutor.

— Pesemne că Boeren a ajuns la fermă după plecarea dv. Dar nu face nimic, bine că aţi venit. Adineauri a fost aici „Spaima Ugandei”. De data asta a făcut o faptă bună, căci a pus pe fugă pe negrii care atacaseră conacul.

— Ce, „Spaima Ugandei” a fost aici?! strigară fermierii încremeniţi. Şi unde s-a dus? Trebuie să pornim după dihanie, altminteri nu o să avem linişte.

Se înţeleseră să ducă mai întâi morţii la marginea pădurii şi să-i îngroape acolo în zorii zilei. Răniţii trebuiau pansaţi, căci van Doernig nu vroia să le dea negrilor o pedeapsă prea aspră, pentru a nu-şi atrage şi mai mult ura şi setea lor de răzbunare.

Fură deci pansaţi în grabă şi aşezaţi lângă gard. În mijlocul curţii

argaţii aprinseră un foc şi fermierii se aşezară în jurul lui. Cei mai mulţi din ei vroiau să pornească îndată în urmărirea monstrului, dar căpitanul Farrow, care nu le spusese deocamdată că e vorba de o gorilă uriaşă, îi sfătui să mai aştepte, temându-se că negrii să nu se întoarcă şi să încerce iar un atac asupra fermei.

— Să poftească! strigă un fermier voinic. O să le dăm o lecţie să ne ţie minte. Cred însă că ai dreptate, domnule Farrow, e şi mâine zi. Vom porni atunci cu toţii după dihanie.

În clipa aceea se auzi tropot de copite şi un bărbat descalecă în curte. Când văzu pe fermieri rămase uluit, apoi le dădu bineţe.

— Vezi că am sosit înaintea d-tale – îi zise fermierul cel voinic – ai fost şi la ferma mea, Boeren?

— Nu, n-am apucat s-ajung până acolo. Mă prinseseră negrii, dar când a apărut „dihania” am izbutit să fug. Am venit încoace să văd dacă mai e nevoie de ajutoare.

— Cred că ai trecut şi d-ta printr-o spaimă grozavă, dragă Boeren – îi zise van Doernig strângându-i mâna – du-te în casă să-ţi dea nevasta un pahar de rachiu ca să-ţi mai revii.

Boeren îl ascultă. George aruncă tatălui său o privire întrebătoare, dar acesta era atât de cufundat în gânduri, încât n-o văzu.

Fermierii sporovăiau veseli, deodată însă săriră în picioare ca la o comandă, holbându-se la poarta care stătea acum larg deschisă şi în care se ivi un negru cu braţul drept ridicat în sus.

— Ce cauţi aici? se răsti van Doernig la el. Ţi s-a urât cu viaţa că îndrăzneşti să…

— *Masser* – îi curmă negrul vorba – e un sol de pace şi ştiu că voi nu faceţi nimic la mine. Căpetenia noastră trimis spune la tine face pace dacă lăsaţi ridice morţii şi răniţii.

Olandezul vru să-l repeadă iar, dar căpitanul Farrow îi şopti repede ceva. Van Doernig se linişti îndată şi răspunse:

— Bine, trimiteţi zece oameni să ridice răniţii. Pe morţi i-am dus noi la marginea pădurii. Dar ia bine seama la ce îţi spun: Dacă până într-un ceas n-aţi părăsit, toţi ţinutul, spânzurăm pe oricare din voi s-ar mai afla aici. Ai înţeles?

Negrul dădu din cap şi se făcu nevăzut.

Curând veniră zece negri să ia răniţii; fermierii îi supravegheau cu armele în mâini, temându-se să nu fie vreun vicleşug de-al lor. După ce ultimul rânit fu ridicat, Farrow porunci să se puna un om de pază la poartă, apoi camarazii fură poftiţi în casă, unde li se dădu o cameră ca săi se odihnească până la ziuă, când vor avea de furcă, deoarece trebuiau să pornească în căutarea „dihaniei”.

— Ai văzut mutra pe care a făcut-o Boeren când a dat cu ochii de fermieri? întrebă George pe tatăl său când fură singuri. Părea foarte speriat, deşi trebuia să se bucure că au venit.

— Ai dreptate, dragul meu. În privinţa asta aş avea şi eu ceva de spus, dar deocamdată o să tac. Să nu-l slăbim însă din ochi. Mic nu-mi place de fel omul ăsta.

— Nici ţipătul acela când a apărut gorila nu-l pricep, adăugă doctorul Bertram. Mă tem că au să se mai petreacă pe aici lucruri ciudate.

Farrow nu vroia să împărtăşească încă bănuielile sale camarazilor, aşa că schimbă vorba şi se trânti îmbrăcat în pat. Nu trecu mult şi adormiră. Se treziră abia după răsăritul soarelui. În curte fermierii râdeau şi păreau foarte veseli.

Când veni la ei, Farrow fu întâmpinat cu multă căldură; van Doernig le povestise ce făcuseră, aceşti străini pentru el şi că fără ajutorul lor ferma lui ar fi fost nimicită.

La cererea fermierilor de a-i însoţi în goană după „dihanie”, spre marea lor mirare căpitanul refuză. Spuse zâmbind că e sigur de izbânda lor, chiar şi fără ajutorul său şi că e mai bucuros să rămână la fermă.

Chiar şi van Doernig păru uluit de hotărârea lui, îşi spuse însă că Farrow se dezgustase de goana aceasta fără folos şi deoarece nu putea însoţi pe vecinii săi, îşi puse în gând să vorbească după plecarea lor cu oaspetele său în privinţa aceasta. Poate că îl hotăra totuşi să se ducă în căutarea fiului său.

Abia plecară fermierii şi căpitanul zise cu glas coborât Olandezului:

— Să pornim şi noi, domnule van Doernig. Să nu-ţi închipui că mi-am schimbat gândul. Nu vroia însă să plecăm atâţia odată, ca să nu ştergem urmele. Ai văzut şi d-ta că vecinii d-tale nici nu s-au gândit să caute de unde s-a auzit ţipătul. Eu mă duc acum cu fiul meu în cercetare şi te-aş ruga să găsim caii înşeuaţi când ne vom întoarce! A, să nu uit! Ce face Boeren şi-a revenit din spaima pe care a tras-o?

— A plecat călare, încă din zori. Zicea că se duce să-l caute pe fiul meu. E într-adevăr un om credincios, după cum vezi.

Farrow dădu din cap, dar nu zise nimic, deşi li se părea ciudat faptul că Boeren pornise singur atât de dimineaţa. Se duse cu George la marginea pădurii, nu găsiră însă nimic, deoarece negrii amestecaseră urmele în fuga lor.

În vremea asta Petre, care rămăsese la conac, înşeuă caii cu ajutorul argaţilor şi camarazii porniră încotro le spusese fermierul că se dusese fiul său.

— Nu ţi se pare ciudat, căpitane, că Boeren a plecat atât de dimineaţă de la fermă? întrebă doctorul după ce se îndepărtară.

— Foarte ciudat chiar. Sunt acum pe deplin încredinţat că Boeren acesta e… hoţul de vite.

— Ce vorbeşti, frate?! Boeren să fie.. Eu altceva vroiam să-ţi spun dar… Ei drăcia dracului! Mi se pare că ai dreptate. Abia acum mă

dumiresc eu ce-a fost ţipătul de azi noapte. Pesemne că Boeren s-a întâlnit cu urangutanul şi s-a speriat.

— Trebuie însă să-l şi cunoască mai de mult, dragul meu. Ai auzit şi d-ta ce spunea van Doernig, că Boeren vrea să-şi facă o fermă pentru care are, fireşte, nevoie de cât mai multe vite. În fiece noapte când se iveşte gorila, dispar vaci, boi şi cai – scurt, tot ce-i trebuie unui fermier. Boeren s-a folosit de „Spaima Ugandei” şi cu ajutorul lui Kuba a furat vitele. Cunoaşte desigur foarte bine pe negri şi pare să fie bun prieten cu ei. De aceea, cred că vitele furate au fost duse la tribul lui Kuba şi că negrii au şi ei partea lor la câştig. Boeren trebuie să aibă acum cirezi întregi, în orice caz de ajuns pentru o fermă. Pentru aceasta se cere însă ca van Doernig şi ai săi să dispară. Poate că plănuieşte chiar ca după jefuirea ferind şi uciderea olandezului, să se facă el stăpân pe ea. Azi noapte nu s-a dus să adune vecinii, ci la negri, ca să-i aţâţe şi mai mult. Acum ştie că noi vom căuta să dăm de gorilă şi va născoci ceva ca să ne prăpădească. De fermier pare să nu-i fie frică de fel.

— Şi „dihania” i-a cam încurcat socotelile, râse doctorul Bertram. Cred că negrii nu vor încerca atât de curând un atac asupra fermei.

— Să nu zici asta, dragul meu. Negrii ştiu că monstrul se arată numai când şi când. Cu toată propunerea lor de pace, sunt sigur că Boeren îi va aţâţa din nou.

— Ai văzut cum s-a mirat Boeren când a dat cu ochii de fermieri? Am crezut la început că joacă teatru.

— Ceea ce a şi făcut. Boeren e un actor foarte bun şi aşa l-a putut duce de nas multă vreme pe van Doernig.

— Lasă că nu o să-i meargă cu noi „farafastâcuri” de-astea. Să ne cadă numai în palmă şi îl spânzurăm la repezeală – zise înfuriat doctorul.

— Asta e treaba fermierului. Noi să-l dam mai întâi de gol, altminteri van Doernig nu o să vrea să creadă. Pare să aibă o încredere oarbă în pungaşul ăsta, deşi ticălosul i-a pus de mult gând rău.

În vreme ce vorbeau, ajunseră la pădure şi o luară pe sub copaci. Cunoscură după urmele de copite că fermierii trecuseră pe aici. Farrow era curios să ştie dacă se întâlniseră cu fiul fermierului, deşi se cam îndoia.

Când fură la mlaştină, camarazii descălecară şi cercetară în jurul ei. Găsiră numai urmele fermierilor, dar nici una de gorilă. Şi totuşi căpitanul era încredinţat că maimuţa venea adesea la mlaştină, deoarece altă apă nu se afla prin apropiere. În afară de asta, ştia că gorilelor le plac locurile umede şi se aţin mai mult pitite prin păduri când trăiesc în libertate.

Camarazii tocmai vroiau să încalece iar, când George se aplecă şi ridica de jos ceva.

Era un medalion. Îl deschise şi văzu fotografi de lui van Doernig şi al soţiei sale. Probabil că fusese pierdut de fiul lor.

Se apucară acum iar de cercetat împrejurimile mlaştinii. Îndărătul unei tufe locul era vânzolit, ca şi când s-ar fi dat acolo o luptă dârză. Găsiră şi două gloanţe goale, semn că fiul fermierului se apărase cu înverşunare.

Căutară mai departe. O dâră ducea în desiş, dar se sfârşea aici. Totuşi camarazii aveau o oarecare cale pe care trebuiau s-o urmeze. La cai nu era nevoie să rămână cineva de pază, ştiau că nu vor fugi şi îi vor găsi la întoarcere.

V
LUPTA CU „SPAIMA"

CÂND CĂPITANUL ÎŞI FĂCU LOC prin desiş, văzu deodată înaintea lui o cărare îngustă cu multe cotituri. O luă înainte şi cercetând cu luare-aminte zări o întipăritură adâncă în pământ. O arătă doctorului, care zise îndată:

— E de la laba dinapoi a unei gorile. Cred că suntem pe urma urangutanului! Trebuie însă să fim cu mare băgare de seamă, căci dihăniile astea sunt foarte primejdioase. Numai niţel să te strângă în braţe şi-ţi pârâie toate oasele.

Doctorul vorbise aproape în şoaptă, deoarece camarazii erau încredinţaţi că Boeren nu poate fi departe. Trebuiau să pună neapărat mâna pe el pentru a-l împiedeca să se ducă la negrii care nu-l vor preda de bunăvoie.

Căpitanul Farrow se opri de câteva ori să asculte, dar nu se auzea nici cel mai uşor zgomot; s-ar fi zis că şi păsările fugiseră din locul acesta.

— E de la sine înţeles, îi lamuri doctorul pe camarazi. Păsările se tem grozav de aceste animale şi le simt numaidecât, de aceea părăsesc locul în grabă când se aţine pe acolo o astfel de maimuţă.

— Tare mă tem că Boeren sta undeva la pândă şi va trage în noi din vreo ascunzătoare, zise căpitanul. Poteca are atâtea cotituri, ca ne va fi cu neputinţă, să-l vedem. Şi dacă se va fi căţărat într-un copac, atunci e şi mai rău, fiindcă ne poate zări de departe.

— Ai dreptate, căpitane, dar nu putem aştepta până va binevoi el să se arate.

— N-avem încotro, trebuie să mergem înainte. Prea plăcut nu e să simţi plutind primejdia în jurul tău, dar trag nădejde că vom pune în curând mâna pe nemernicul ăsta.

Porniră mai departe şi după vreun ceas de mers, poteca se sfârşi brusc într-un luminiş mărişor. La capătul lui era o colibă, ascunsă pe jumătate de tufe dese, aşa că nici nu o puteai zări la început.

— Fiţi cu băgare de seamă, îşi preveni Farrow camarazii. Boeren trebuie să fie în colibă. Ar fi mai bine să ne furişăm prin spatele ei.

— Să intrăm în tufişul ăsta, domnule căpitan, propuse Petre. Pe aici putem ajunge la colibă fără a fi văzuţi. A, aţi zărit mutra aia care a apărut la fereastră?

— Era a unei gorile, răspunse doctorul Bertram. E în colibă şi trebuie s-o scoatem afară dacă vrem s-o răpunem.

— Crezi că Boeren e şi el în colibă? întrebă căpitanul.

— Dacă e, atunci nu mai e în viaţă, l-a făcut de mult maimuţa de petrecanie, eu însă cred că nici nu se află în pădure, altminteri l-am fi zărit până acum.

— Părerea mea e că nu ne va fi lesne să venim de hac dihaniei. Mai bucuros aş fi s-o prindem de vie şi s-o trimitem pe urmă la o grădina zoologică.

— N-au să îngăduie fermierii, spuse doctorul. Acum haidem, poate că tot vine Boeren şi dă de noi aici.

De data asta Petre mergea înainte. Dădea cu băgare de seama crengile în lături şi le ţinea până ce treceau camarazii, din care pricină înaintau foarte încet. Ajunseră la vreo zece metri de colibă. Auziră deodată urangutanul „bătând iar toba”.

— Ne-a simţit, şopti doctorul Pregătiţi-vă să-l întâmpinăm cum se cuvine, când va da buzna încoace. Mai bine ar fi să putem încuia deocamdată uşa pe dinafară, l-am avea astfel prins în capcană.

— Mă duc eu! zise George şi fără a mai sta la gânduri se repezi la uşa întredeschisă, o trânti cu putere şi împinse zăvorul.

Camarazii se apropiară şi ei de colibă; în spatele ei nu se afla nici o fereastră, dar Petre făcu cu un briceag mare de marinar pe care îl purta totdeauna la el, o găurică în perete.

Gorila se trudea zadarnic să spargă uşa, care era destul de trainică. Începu apoi să se învârtească prin odaie ca turbată; se simţea prinsă în cursă şi căuta acum o cale de scăpare. Izbi de câteva ori cu toată puterea în peretele din fund, ca şi când ar fi ştiut că acolo se aflau potrivnicii lui care voiau să-l nimicească.

Abia îşi arunca Farrow ochii prin găurica făcuta de Petre şi strigă înspăimântat:

— Repede… trebuie să ne grăbim. Într-un ungher al colibei zace un bărbat tânăr legat fedeleş. În furia lui urangutanul e în stare să-l sfâşie. Să deschideam uşa şi să dăm drumul dihaniei afară.

Gorila se repezi iar în perete şi coliba se zgudui din temelie. Oricât de trainică era, în cele din urmă tot va izbuti s-o năruie.

Căpitanul cu doctorul alergară în faţa colibei şi-l găsiră pe George privind printr-o crăpătură înăuntru. Urangutanul îi simţi şi izbi de data asta cu toată puterea în uşă, dar nu o putu sparge.

George nu cuteza s-o deschidă de teamă să nu-i trântească maimuţa

jos, când s-ar repezi afară.

Izbiturile în uşă se repetau şi în curând avea să se facă ţăndări.

— Pleacă, de acolo, George! strigă căpitanul tânărului.

Nu mai avu însă timp; uşa fu scoasă din balamale şi îl trânti la pământ, căzând în acelaş timp peste el; Aceasta fu salvarea lui George, căci urangutanul nu-l putui zări îndată, ci căuta din ochi pe duşmanii săi. Văzu pe doctor şi pe căpitan aşteptându-l cu revolverele întinse.

Monstrul începu să se bată înfuriat cu pumnii în piept, apoi scoase un răget înfiorător şi porni încet spre ei. Trebuia să păşească peste uşa sub care stătea nemişcat George. Puse laba pe ea, dar tânărul ridică uşa într-o parte, ceea ce făcu să alunece piciorul urangutanului, care se înfurie şi mai mult. Nu îşi luă însă ochii de la duşmanii săi şi vru să înainteze spre ei.

George se folosi de prilej. Aruncă uşa în urangutan şi sări fulgerător în picioare. Maimuţa se întoarse spre el şi întinse braţele ei lungi să-l înhaţe.

Tânărul făcu însă un salt în lături şi-şi smulse arma din brâu.

Gorila scoase un urlet grozav şi se izbi iar cu pumnii în piept. Părea că nu ştie asupra căruia din duşmani să se năpustească mai întâi. Se hotărî însă repede şi porni spre George.

Totul se petrecu cu atâta iuţeală, încât tânărul n-avu timp să ochească bine. Cel dintâi glonţ al său nimeri urangutanul în piept.

Dar maimuţa, parcă nici nu l-ar fi simţit, înainta mereu, aşa că George trebui să se dea îndărăt. Spre nenorocul lui, se împiedecă de un ciot şi căzu lat. În clipa următoare maimuţa era lângă el. Tânărul nu-şi pierdu însă cumpătul. Se rostogoli în lături, sări apoi în picioare şi până să-l ajungă urangutanul, el era lângă tatăl sau şi doctorul.

Petre, care, de unde era, văzuse tot ce se petrece, stătea cu cuţitul lui enorm pregătit ca să sară în ajutorul odorului său, dacă va fi nevoie.

Când urangutanul se opri în faţa celor trei camarazi, Petre veni pe la spate şi repezind cuţitul, îl înfipse în pieptul maimuţei-om.

Aceasta rămase câteva clipe oarecum nedumerita. Atât aşteptau camarazii. Armele lor detunară şi gloanţele pătrunseră în ochii urangutanului, care se prăbuşi la pământ. „Spaima Ugandei” îşi găsise sfârşitul.

Camarazii alergară în colibă şi tăiară legăturile tânărului van Doernig. Acesta le spuse că Boeren îl atrăsese într-o cursă şi-l ameţise cu o lovitură în tâmplă, apoi îl târâse aici în colibă.

Fiul fermierului îl bănuia de mult, dar n-avea nici o dovadă împotriva lui. Acum când află de la camarazi cele întâmplate la fermă, zise cu ochii scânteietori de ură:

— Cu nemernicul ăsta o să mă răfuiesc eu singur. A vrut să ne omoare, pe mine şi pe părinţii mei, de aceea trebuie să-şi primească

pedeapsa. Ba i-a mai aţâţat şi pe bieţii negrii care din pricina lui şi-au pierdut viaţa.

După ce se mai potoli puţin, doctorul îl întrebă:

— Cum se face că unul din negrii omorâţi de urangutan a fost mâncat pe jumătate? Maimuţele nu se ating de carne, ele se hrănesc numai cu fructe şi plante, după câte ştiu.

— Probabil că l-au mâncat animalele sălbatece sau hienele care se aţin pe aici – răspunse tânărul.

Cercetă apoi dacă Boeren se află în momentul de faţă la fermă.

— Nu, a plecat azi dimineaţă, chipurile să te caute pe d-ta, zise căpitanul. Cred însă că se va întoarce.

— Dacă nu se va abate mai întâi pe aici, îşi dădu cu părerea tânărul olandez. Să ducem maimuţa îndărăt în colibă şi să punem uşa la loc. Eu rămân aici. În colibă sunt şi armele mele pe care mi le-a luat ticălosul, când m-a doborât. Dacă vine mai întâi încoace, mă răfuiesc îndată cu el, dacă însă îl găsiţi la fermă, trimiteţi, vă rog, pe cineva să mă cheme.

Farrow îşi dădu cam nemulţumit învoirea. Când ajunseră la fermă, cea dintâi întrebare a lui fu dacă s-a întors Boeren. I se răspunse că n-a venit încă. Povesti fermierului tot ce se petrecuse şi că scăpaseră ţinutul de „dihanie”. Mare fu bucuria olandezului când află că fiul său e în viaţa. I se părea ceva de la sine înţeles că tânărul vroia să-l aştepte pe Boeren la colibă.

Se făcu însă amiază şi Boeren nu mai venea. Fermierii se întoarseră şi spuseră că n-au dat de urma „dihaniei”. Vrură să se înapoieze pe la casele lor, dar van Doernig îi rugă să mai aştepte, deoarece le pregăteşte o mare bucurie.

După vreo două ceasuri, sosi în sfârşit Boeren. Spuse olandezului că nu l-a găsit pe fiu-său, dar ca se va duce chiar în ziua aceea să-l mai caute.

Căpitanul trimise într-ascuns pe Petre să-l aducă pe tânărul van Doernig. Îl sfătui însă să-l bage în casă prin curtea din dos. Până la sosirea lor aveau să treacă pe puţin două ceasuri şi nu trebuia să-l slăbească din ochi pe Boeren.

Când acesta se ridică spunând că vrea să plece iar în căutarea tânărului van Doernig îl rugă să mai aştepte niţel, deoarece vrea să-l însoţească şi el.

Toţi băgară de seamă nemulţumirea ticălosului şi când: întrebă pe van Doernig când are de gând să pornească, acesta răspunse:

— Peste o jumătate de ceas, Boeren, Vreau să cercetăm împrejurimile mlaştinii. Părerea mea e că „dihania” se aţine pe acolo, în tufiş.

— Aşi! Eu cunosc ţinutul foarte bine şi ştiu că n-are unde – făcu Boeren, tulburat.

— Aha, îl cunoşti bine? Atunci îl vom cerceta repede. Veniţi şi dv. cu noi, domnilor? se adresă el camarazilor.

— Mai încape vorbă! răspunse Farrow. Tocmai aveam de gând s-o facem singuri. Să vedeţi că azi venim de hac dihaniei.

Dar până s-apuce van Doernig să spună ceva, apăru Petre. Intrase cu fiul fermierului prin curtea din dos, ieşise însă din casă numai el.

Căpitanul Farrow rugă pe oaspeţi să asculte ce avea să le spună. Se aşeză însă lângă Boeren, pentru ca acesta să nu poată fugi când va sosi momentul.

— Aşa dar, începu căpitanul Farrow, trebuie să vă povestesc o neînsemnată întâmplare prin care am trecut azi dimineaţă. După ce aţi plecat dv., domnilor, mi-a venit chef să vă urmez. N-am ajuns însă decât până la mlaştina din pădure şi ne-am oprit să ne odihnim niţel. Fiul meu a găsit acolo medalionul acesta pe care trebuie să-l fi pierdut tânărul van Doernig. Ne-am apucat atunci să cercetăm mai bine locul şi am dat într-adevăr de urmele unei lupte. Am intrat mai adânc în desiş şi ne-am pomenit pe o potecă îngustă.

Vorbitorul se opri câteva secunde şi se uită la Boeren, care se frământa neliniştit pe scaun.

— Ce ai, Boeren, de ce eşti aşa de tulburat? Trebuie să cunoşti şi d-ta poteca aceea ascunsă, ziceai doar ca ai fost adeseori la mlaştină, zise van Doernig.

— Habar n-am de potecă, bâigui ticălosul făcând feţe-feţe.

— Bine, o să vedem noi, urmă Farrow. Şi cum vă spuneam, am ţinut înainte poteca până ce am dat de un luminiş în care se afla o colibă. Şi ce credeţi că am găsit în colibă? „Dihania”, domnilor, dihania care a băgat spaima în toţi fermierii din ţinutul acesta. Dar în acelaşi timp am găsit în colibă pe fiul domnului van Doernig legat fedeleş şi cu un căluş în gură. L-am dezlegat şi…

Îşi curmă vorba, căci Boeren sări deodată în picioare şi vru s-o ia la fugă. Petre atât aştepta. Îi tăie drumul, dar în aceeaşi clipă Boeren smulse un revolver din brâu şi-l îndreptă asupra lui.

Se auzi o detunătură, nu însă din arma lui Boeren. În uşă stătea fiul fermierului; el trăsese. Şi nimerise bine, căci Boeren se prăbuşi la pământ rănit grav. Tânărul salvase astfel viaţa lui Petre, care n-ar mai fi avut timp să se apere.

Boeren fu târât în mijlocul fermierilor, care priveau încremeniţi la cele ce se petreceau. Doctorul Bertram examină pe rănit şi înţelese că acesta nu mai avea de trăit mai mult de un sfert de ceas.

Căpitanul Farrow povesti fermierilor cele întâmplate. Boeren nu-şi pierduse cunoştinţa. De vorbit însă nu putea vorbi, dar întări din cap cele spuse de căpitan. După douăzeci de minute ticălosul îşi dădu sufletul. Fu îngropat la marginea pădurii.

Odată cu moartea lui dispăru şi „Spaima Ugandei”, iar camarazii

porniră a doua zi mai departe în căutarea. A noi aventuri, pe care le vom descrie cu alt prilej.

Aventurile submarinului Dox 162

Hans Warren

I
O ÎNTÂLNIRE ÎN JUNGLĂ

— ATENŢIE, *Massers, monuhu!*

Scoţând acest strigăt de prevenire – îşi începu doctorul Bertram povestirea – Pongo sări repede spre copacul cel mai apropiat şi auzirăm fiara venind în goană, pufăind ca o locomotivă.

Ne împrăştiarăm, căci un rinocer întărâtat – Pongo se folosise de denumirea africană pentru dihania aceasta – nu ţine seamă de nici o piedecă întâlnită în cale şi e în stare să culce la pământ o armată întreagă. De obicei, un rinocer nu se opreşte din fugă, atunci când vânătorul – sau ceea ce i-a stârnit furia – sare în lături repede în clipa din urmă.

Adăpostindu-mă îndărătul unui copac uriaş, eram încredinţat că primejdia trecuse, dar uneori te-nşeli chiar în privinţa firii unui rinocer.

Poate că era un „pustnic” bătrân, care ne auzise străbătând luminişul – sau poate că fusese tulburat cu puţin înainte de vânători băştinaşi, deşi vânătoarea rinocerilor e oprită. Fapt e că dihania nu ţinea socoteală de nici o regulă, ci se luă după mine, furioasă.

Trecu atât de repede pe lângă copacul după care mă adăpostisem, încât rupse cu umerii scoarţa acestuia.

Cu greu mă ferisem de cornul ameninţător şi făcusem o săritură pe după copac, când monstrul înfuriat se întoarse, năpustindu-se iar asupra mea.

— Mariane, trage odată! strigai cu disperare, pe când bucăţile de scoarţă ale copacului zburau în jurul capului meu.

— Da, trage, trage! izbuti, în sfârşit să zică şi profesorul John Jarvis, din îndemnul căruia ne aflam acum în pădurea aceasta.

Şi deoarece răcnise cât îl ţinea gura, atrăsese luarea-aminte asupra să a rinocerului turbat.

Trupul enorm se răsuci brusc şi o zbughi spre copacul lângă care stătea Jarvis.

Îmi venea să pufnesc de râs, văzând mutra profesorului, care cu gura căscată rămăsese încremenit locului şi se holba la namila ce se apropia.

Atunci smulsei revolverul – nu mai avui răgazul să scot puşca de pe umăr – şi slobozii două gloanţe, din spate, asupra fiarei.

Îmi dădusem seamă îndată că profesorul îşi pierduse capul din pricina ivirii neaşteptate a dihaniei. Şi aceasta părea într-adevăr turbată rău, căci odată cu detunătura armei mele se şi răsuci şi se năpusti iarăşi asupră-mi. Gloanţele n-o putuseră răni prea grav, căci trăsesem prea repede şi fără să ochesc măcar şi-apoi stătusem într-o poziţie atât de neprielnică, încât probabil că gloanţele alunecaseră pe

pielea groasă. Şi chiar dacă totuşi ar fi pătruns, cel mult putuseră intra în piele, fără să atingă vreun organ vital.

Dar tot folosiră la ceva, prin aceea că dihania se năpusti iarăşi asupra mea, cu furie sporită. În două clipe mă făcu să înconjur de nu ştiu câte ori trunchiul capacului şi două bucăţi de scoarţă mă loviră în obraz.

Eram înfuriat că Marian nu trăgea. Probabil că se temea să nu mă nimerească, îmi spusei apoi, căci nici două clipe nu puteam sta într-un loc, pentru că dihania mă fugărea mereu.

Căutai să vad în fugă pe prietenul meu, dar nu izbuti. Atâta putui doar zări, că profesorul dispăruse îndărătul unui copac. Era şi el înarmat cu puşcă şi revolver, dar se vede că era mai bucuros să nu se folosească de ele.

John Jarvis era un om învăţat, care se pricepea să vorbească despre toate, mă îndoiam însă că trăsese vreun glonţ în viaţa lui.

Şi, cu siguranţa că era întâia oară că se găsea faţă-n faţă cu un rinocer, mai cu seamă cu unul furios ca acela de acum.

Mă temeam să nu alunec sau să mă împiedec de ceva, căci, atunci aş fi fost pierdut. În câteva clipe fiara turbată m-ar fi străpuns cu cornul, m-ar fi zvârlit în sus, apoi m-ar fi călcat în picioare când aş fi căzut îndărăt pe pământ.

Încăodată alergasem de jur-împrejurul copacului, rinocerul se năpustise asupră-mi, când, dindărătul meu şi trecându-mi deasupra capului, fulgeră ceva şi cu o izbitură înăbuşită cuţitul de rechini al lui Pongo se înfipse în buza de jos a dihaniei.

Trebuii să sar iarăşi în lături, din nou mă loviră în obraz bucăţi de scoarţă din copac, dar acum găsii răgazul să-mi smulg puşca de pe umăr.

Ştiam bine că fiara turbată se va zvârli asupra lui Pongo, deoarece uriaşul negru într-adins făcuse aşa ca să atragă asupra lui luarea-aminte a rinocerului.

Şi într-adevăr, el stătea lângă un copac uriaş, la vreun metru depărtare. Dădu din cap spre mine când văzu că dusei puşca la ochi, apoi… sări înaintea rinocerului, care îşi zvârli cornul aproape de pământ, pentru ca să-l arunce în aer pe cutezătorul duşman – dar Pongo se feri cu dibăcie.

Şi – ceea ce nici un alt om n-ar fi fost în stare – smulse cuţitul din buza colosului, apoi făcu o săritură de saltimbanc de-a curmezişul luminişului, fără să uite să-mi zâmbească încurajator.

Intenţia lui nu era greu de ghicit şi ea se şi îndeplini. Fiara se luă după dânsul, cu capul în piept, astfel că cornul se afla orizontal cu pământul.

Aveam o linie de tragere foarte bună, deoarece namila trecea pe dinaintea mea. Şi desi inima îmi zvâcnea cu putere din pricina goanei

dinainte, când era vorba de tras cu arma pentru salvarea vieţii, nervii învingeau slăbiciunea trupului. Slobozii două gloanţe de la vreo zece metri depărtare şi amândouă nimeriră ţinta, după cum ghicii imediat din bubuitura lor.

În toiul fugii rinocerul se poticni şi se prăbuşi cu o bufnitură la pământ.

Făcui însă greşeala de a nu ţine seama de puterea namilei, căci făcui doi paşi în luminiş. În clipa următoare, însă, mă dădui dintr-o săritură înapoi; fiara se ridicase cu repeziciune, se răsuci şi se năpusti asupra mea. Copacul trosni sub izbitura umărului său şi fui iarăşi nevoit să sar în lături.

Dar Pongo era la datorie. Făcu iar o săritura înainte, la depărtare de orice adăpost de copac, mai zvârli odată cuţitul, care pentru a doua oară se înfipse în buza dihaniei.

Când îl văzusem pe Pongo dând buzna, ridicasem iar puşca. Înainte de a trage detunară din cealaltă parte a luminişului două bubuituri atât de repezi una după alta, încât se părea că fusese o singură împuşcătură.

Mai trăsei şi eu un glonţ în trupul fiarei, dar poate că n-ar mai fi fost nevoie de asta, căci Marian, care stătea de cealaltă parte a luminişului, nimerise, ca de obicei, cu cele două focuri ale sale.

Namila se prăbuşi la pământ, unde începu să se zvârcolească, apoi întinse picioarele în sus.

Îmi zvârlii puşca pe umăr şi, răsuflând uşurat, ieşi dindărătul copacului după care mă adăpostisem.

Marian se apropiă de mine şi mă pregăteam să-i fac imputări că intervenise cu atâta întârziere în luptă – dar băgai de seamă că abia se ţinea pe picioare şi că faţa îi era mânjită de sânge.

Uitai de toate şi alergai speriat la prietenul meu.

— Mariane, ce ţi s-a întâmplat? Eşti rănit rău?

— Nu, dragă Robert, lasă ca o să treacă. M-am poticnit de o buturugă şi am căzut atât de rău, că n-am pierdut cunoştinţa pentru scurt timp. Era acolo o piatră mică de care m-am lovit la frunte. Când mi-am venit în simţiri, am izbutit să mă ridic, am văzut păţania ta cu dihania, dar abia după câtva timp am fost în stare să mă folosesc de puşcă. Cred însă că animalul ar fi căzut şi în urma celor două gloanţe ale tale.

Marian îşi frecă fruntea, de pe care şiroia sângele, apoi zâmbi şi urmă:

— Drept să-ţi spun, Robert, nu ştiam că eşti atât de îndemânatec. N-aş fi avut nimic împotriva dacă ai mai fi urmat să te joci câtva timp „de-a v-aţi ascunselea” cu rinoceraşul acela.

Izbucnii în râs. De vreme ce Marian era în stare să glumească, însemna că rana nu era cine ştie ce gravă. Acum trebuia să găsim vreo

apă pe undeva, unde să se poată spăla de sânge.

— Pongo, trebuie să căutăm apă – zisei – dacă nu găsim nimic pe aproape, va fi nevoie să ne-ntoarcem la Patna.

Auzind vorbele din urmă, Pongo păru foarte mulţumit; pesemne că ducea dorul credinciosului nostru Maha, căruia, în urmă cu două zile când tocmai vroiam să pătrundem în pădure, îi intrase un ghimpe mare în picior.

Se afla acum în casa lui Ferry Longhand, inspectorul de poliţie din Patna, care ne făgăduise să-l îngrijească bine pe credinciosul nostru ghepard.

Se vedea însă că Pongo credea că numai dânsul ar fi putut face lucrul cum trebuie şi deoarece trecuseră două zile, ar fi fost bucuros să se întoarcă.

Îl sprijini pe Marian şi mă pregătii să părăsesc luminişul.

— A... a... plecat dihania? se auzi atunci un glas plângăreţ.

Cât p-aci să uit de profesor. Bietul om stătuse până atunci nemişcat îndărătul copacului său şi nu cutezase să privească de după trunchi.

— Vino, domnule profesor! îi spusei. Rinocerul e mort.

Omuleţul ieşi la iveală şi privi înmărmurit fiara.

— Domnilor – zise el apoi – ăsta e un exemplar rar şi trebuie păstrat pentru posteritate. Îl vom împăia.

— În primul rând trebuie să căutăm apă – îl întrerupsei eu – prietenul meu e rănit.

John Jarvis se pricepea la toate; se apropia îndată de noi şi după ce examină cu luare aminte fruntea lui Marian, spuse cu hotărâre:

— Asta se poate spăla cu ceai, din care avem încă destul în termosurile noastre. Apoi ne întoarcem la Patna, unde vom ajunge peste câteva ceasuri. După aceea voi veni înapoi cu câţiva oamenii, ca să jupuim pielea acestui rinocer care e într-adevăr ceva rar.

Scoase un pacheţel cu pansament dintr-unul din numeroasele buzunare ale hainei sale largi, deşurubă apoi termosul său şi începu să spele faţa lui Marian cu o bucata de bandaj muiată în ceai. Marian trebui să se aplece pentru ca mărunţelul profesor să nu fie nevoit să se înalţe în vârful picioarelor.

— Nu e nimic grav – spuse el acum – o mică zgârietură, dar în schimb o inflamare a osului frontal. Vedeţi, e bine ca voi avea treabă deocamdată cu rinocerul. Asta îmi va lua toată ziua de mâine. Fireşte că va trebui să mă-ntorc cu oamenii aici încă în noaptea asta, ca să putem începe mâine dis-de-dimineaţă treaba. Şi-apoi, vreau să împiedec ca în timpul nopţii să se apropie vreun tigru de hoitul acestui exemplar minunat. Aşa, domnule Farrow, cred că acum te simţi ceva mai bine – nu?

Tot vorbind, curăţise şi pansase cu multă dibăcie rana lui Marian. Îi mai spălă faţa de ţărână şi făcu o mutră fericită când Marian zise,

zâmbind:

— Da, dragă domnule profesor, mă simt mult mai bine. Acum să acoperim hoitul cu crengi, ca să nu-l încingă razele soarelui.

Dădurăm şi noi o mână de ajutor la asta, dar treaba principala o făcu tot Pongo. Când totul fu gata, pornirăm la drum înapoi spre Patna, pe care-l părăsiserăm în urmă cu două zile şi de care ne aflam la depărtare de vreo patru ceasuri.

Pe când mergeam pe potecile făcute de sălbătăciuni, pe care Pongo le curăţa de buruieni, profesorul zise deodată:

— Domnilor, mă tem să nu ne fi rătăcit. Bunică-mea spunea că bunicul a împuşcat un cerb, a cărui carne era foarte gustoasă. E drept că spusese c-ar fi mers împotriva soarelui, dar asta poate însemna şi miazăzi. Probabil că în fuga dv. aţi mers spre Sud.

— Hm!… asta ar fi trebuit să ne-o spui înainte – zise Marian – ne-ai fi cruţat să umblăm două zile pe aici spre răsărit.

— Dar bine, domnule Farrow, atunci n-am fi avut prilejul să răpunem acest rinocer fără pereche – se grăbi să se apere profesorul – trebuie să ţii seamă şi de asta.

— E drept – zise Marian – şi mi-aş fi cruţat şi cucuiul ăsta din frunte. Dar nu-mi pare rău, domnule profesor, aste două zile au fost foarte interesante, căci deşi suntem zoologi şi noi doi, totuşi am mai învăţat multe de la d-ta.

— Păi da… făcu Jarvis, cam stingherit. Zoologia e o ramură foarte interesantă, de care m-am ocupat şi eu puţintel.

— Aş vrea să ştiu dacă există ceva cu care să nu ne fi ocupat – zise Marian, cu oarecare admiraţie.

— Adevărat, m-am îndeletnicit cu de toate – răspunse profesorul – căci fiecare ramură a Ştiinţei e interesantă în felul ei. Dar să nu mai vorbim despre mine, ci să revenim la comoara noastră. Nu eşti şi d-ta de părere, domnule Farrow, că trebuie să ne îndreptăm cercetările spre miazăzi? Din păcate îmi amintesc numai încetul cu-ncetul ce scria în scrisoarea care s-a pierdut a mamei mele. Dar chestia cu cerbul e chiar aşa.

— Da, cu siguranţă că despre soarele de la amiază pomenise bolnava – încuviinţă Marian – deci, hai să hotărâm să începem cercetările în direcţia spre miazăzi poimâine. E însă adevărat că bunica d-tale a spus că locul cu pricina se află la vreo opt kilometri de oraş?

— Asta fără doar şi poate – zise profesorul. Bunicul meu trebuie să-i fi întipărit bine în minte distanţa asta, căci mereu murmura ca pentru sine: „La opt kilometri de Patna s-a întâmplat”. Apoi se pierdea în cuvinte fără şir.

— Şi abia cu puţin înainte de moarte şi-a recăpătat oarecum limpezimea minţii – spuse Marian, îngândurat – asta e într-adevăr

ciudat. O să ne punem pe căutat, domnule profesor şi nădăjduiesc, în interesul d-tale şi al mamei d-tale, că vom izbândi. Acum s-o luăm ceva mai repejor, fiindcă mă simt mult mai bine.

După două ceasuri de drum ieşirăm din pădure şi după altă jumătate de ceas dădurăm de şoseaua ce ducea la Patna, unde ajunserăm curând.

II
ÎN CĂUTARE

INSPECTORUL LONGHAND nu stărui prea mult cu întrebările privitoare la rana lui Marian; ne cunoştea destul de bine din cele scrise în ziare şi afară de asta aveam cele mai călduroase scrisori de recomandaţie către toate autorităţile engleze, de la diferiţi guvernatori, iar colonelul Davis din Jagdalpur, unde întâmpinasem ultima aventură, anunţase telefonic sosirea noastră.

Longhand ştia, deci, că nu trebuia să se mire de nimic când era vorba de noi. Întrebă numai dacă pansamentul făcut de profesor nu trebuia înnoit şi la răspunsul negativ al prietenului meu el clătină doar din cap şi dădu ordin să fie adunaţi Indienii trebuitori, care porniră îndată în pădure, împreună cu profesorul, ca să jupoaie rinocerul.

Seara, când stăteam cu toţii la masă, el întrebă:

— Domnule Farrow, nu m-am amestecat în treburile dv. – ştiu numai că, împreună cu profesorul, sunteţi în căutarea unei comori. Profesorul Jarvis e atât de bine văzut, încât trebuie să fie ceva adevărat din toată povestea asta. Până acum aţi căutat două zile şi singurul rezultat e că aţi vânat un animal, afară de cucuiul din fruntea dumitale. Dac-aţi vrea să-mi împărtăşiţi şi mie despre ce e vorba, poate că v-aş putea da unele sfaturi folositoare, căci locuiesc de multă vreme în Patna.

— Mai e vorbă, domnule Longhand! se grăbi să răspundă Marian. În orice caz ţi-aş fi povestit totul, dar în urmă cu două zile profesorul nu mai avea astâmpăr să stea locului, aşa că nu ne-a mai rămas timp să stam de vorbă cu d-ta. Numele bunicului profesorului lui Jarvis e bine cunoscut în istoria armatei engleze, căci în anul marei răscoale pusă la cale de Nena Sahib, a comandat la Patna o companie, având gradul de căpitan.

— Întocmai! încuviinţă inspectorul. Am citit şi eu arhivele noastre. S-ar fi putut ca povestea asta să fi avut loc în cealaltă, localitate Patna, din provincia Behar. Cred că cunoaşteţi şi dv. Patna aceasta, de pe malul Gangelui?

— Fireşte – răspunse Marian – e de la sine înţeles că în primul rând am căutat să ne încredinţăm că e vorba de Patna asta de aici, din Provinciile Centrale. Aşa dar, bunicul profesorului Jarvis a fugit în

pădure de restul oamenilor săi, atunci când răsculaţii au asediat Patna. Acolo, în codru, au mai fost atacaţi odată şi mai toţi au căzut ucişi, printre ei şi căpitanul Jarvis. Probabil ca în arhivele dv. nu se pomeneşte că Jarvis şi-a luat cu dânsul în retragere pe tânăra-i soţie şi pe fiul său în vârstă de doi ani, precum şi un sipet mare din lemn de stejar, plin cu giuvaiericale şi obiecte de preţ. Sipetul acesta l-a îngropat într-un luminiş şi la scurt timp după asta s-a dat atacul răsculaţilor asupra soldaţilor companiei. Doamna Jarvis şi copilul ei – tatăl profesorului nostru – au izbutii să se salveze, dar tânăra femeie, în vârstă de abia douăzeci de ani şi-a pierdut minţile din pricina spaimei prin care a trecut. A fost adusă în Anglia la fratele ei, unde a trăit până acum un an.

— Asta înseamnă că a ajuns la adânci bătrâneţe? spuse inspectorul. Şi probabil că a fost cea mai în vârstă supravieţuitoare a răscoalei, care a avut loc în anul 1859.

— Întocmai. Profesorul Jarvis îmi spunea că, pe când era copil, o tot auzea pe bunică-sa rostind mereu fraza aceasta: „La opt kilometri de Patna s-a întâmplat”. Şi iată că acum mama profesorului îi scrise acestuia despre moartea bunicii, care cu puţin înainte de a-şi da sfârşitul şi-a redobândit limpezimea minţii şi a povestit că soţul ei ar fi îngropat sipetul într-un luminiş, unde se află trei copaci orânduiţi în chip ciudat. Familia Jarvis e săracă şi profesorul a fost nevoit să primească o slujbă la Jagdalpur, unde am avut prilejul să-l cunoaştem. M-a rugat să căutăm împreună comoara îngropată şi asta ne-a adus încoace!

— Chestia pare interesantă – spuse inspectorul, după ce Marian sfârşi – va să zică nu ştiţi decât atât: „opt kilometri de Patna”? În arhive nu se pomeneşte în care direcţie au fugit supravieţuitorii, altminteri osemintele le-ar fi fost îngropate cum se cuvine.

— Bătrâna spune că au mers împotriva soarelui. De aceea am căutat şi noi mai întâi spre răsărit şi cam la opt sau zece kilometri de noi am făcut un ocol mare. Din nenorocire, profesorul a pierdut scrisoarea mamei sale, în care erau cuprinse datele exacte; când ne-am înapoiat, însă şi-a amintit deodată că ea pomenise de un cerb pe care bărbatu-său îl împuşcase şi a cărui carne era foarte gustoasă. Poate că detunătura armei i-a pus pe indieni pe urmele lor şi au atacat ceata. Asta îndeamnă că au fugit împotriva soarelui de amiază, adică spre Sud. Poimâine pornim într-acolo.

— Păcat că chestia asta nu poate fi făcută pe faţă, căci atunci v-aş pune la dispoziţie oameni, pentru că sunt încredinţat că povestea e adevărată.

— Şi eu – zise Marian, zâmbind – altminteri nu m-aş fi ocupat de ea. Am luat asupra mea şi cheltuielile, deşi suntem cam strâmtoraţi acum. Deoarece însă ni se va da şi nouă o parte dacă va fi găsită

comoara, facem în acelaşi timp o afacere.

— Şi încă una bună – întări inspectorul – pentru că veţi găsi comoara fără doar şi poate. Care va să zică poimâine începeţi? Păcat că nu pot merge şi eu.

— Ar fi bine – îşi dădu părerea Marian – nu poţi lua concediu? Încearcă!

— Oi vedea mâine. Acum, însă, du-te la culcare, domnule Farrow, căci văd după faţa dumitale că ai puţină temperatură.

Inspectorul nu greşise; obrajii lui Marian ardeau şi toată ziua următoare trebui să stea în pat. Rana de la frunte nu era chiar atât de neînsemnată după cum crezuse el la început.

Spre seară, însă, era iarăşi pe picioare şi când profesorul se-ntoarse cu pielea rinocerului, îl găsi vesel şi sănătos.

În dimineaţa următoare, îndată după cafea, ne pregăteam de drum. Când ne luarăm rămas bun, inspectorul fu chemat la telefon, vorbi câtva timp şi când se întoarse la noi avea o mutră gravă.

— Ceva neplăcut? îl întrebă Marian.

— Pentru mine personal nu – răspunse Longhand – numai pentru gardianul închisorii, pe care l-au doborât indienii. E grav rănit. Au evadat şase arestaţi, care au fost vârâţi la închisoare pentru uneltiri împotriva administraţiei engleze. Dar pun eu mâna curând pe ei! Maha al dv., domnilor, e în cea mai bună îngrijire şi nu trebuie să-i purtaţi de grijă.

Credinciosul ghepard nu era încă în stare să vie cu noi, căci deşi rana mergea spre vindecare, mai avea nevoie de două zile de odihnă.

Ne luarăm rămas bun de la inspector şi după două ceasuri ne aflam la marginea pădurii dinspre miazăzi, pe care vroiam s-o cercetăm acum.

În vreme ce mergeam în căutarea unei cărărui, profesorul zise:

— Păcat că s-au scurs şaptezeci de ani, altminteri am găsi poate un băştinaş, care ne-ar putea spune încotro a fugit restul companiei engleze. Ah…

Ţipătul de spaimă al profesorului era îndreptăţit, deoarece numai la câţiva metri depărtare, ieşise fără zgomot din desiş o panteră.

Smulsei îndată revolverul, dar mă bizuii mai mult pe brâul fermecat al lui Marian, de care fugeau fiarele pădurii, după cum avusesem prilejul să ne încredinţăm.

Prietenul meu scosese de asemenea revolverul, dar se încredea şi el, probabil, în brâul de argint pe care-l purta. Făcu un pas spre panteră, care se holbă la noi, apoi strigă:

— Pleacă!

Se vede însă că vraja brâului avea efect numai în junglele din jurul oraşului Jagdalpur, căci pantera se pregăti de atac cu şi mai multă furie. Traserăm imediat, dar cu toate astea Marian ar fi păţit-o rău

dacă n-ar fi intervenit Pongo.

Din clipa când se ivise pantera, uriaşul negru se şi pusese în poziţie de atac, ţinând cuţitul în mâna dreaptă. Izbi cu sete şi fiara căzu fulgerată, zvârcolindu-se la pământ.

Profesorul rămase ca împietrit lângă mine şi când animalul îşi dădu ultima suflare, zise mirat:

— Zău n-aş fi crezut să întâmpinăm atâtea greutăţi în expediţia asta a noastră. Ciudat! Dar, nu-i luăm blana, domnule Farrow? E un exemplar frumos.

— Da – răspunse Marian, râzând – e într-adevăr foarte mare. Aha, bine faci Pongo! Noi vom căuta un loc pe unde să putem pătrunde lesne în desişul acesta.

În vreme ce vorbeam, Pongo şi începuse să jupoaie pantera. Ştiam că la el treaba nu va ţine mult.

Pornirăm agale de-a lungul junglei şi după câtva timp dădurăm de o spărtură largă.

— Minunat! făcu profesorul, bucuros. Nu mai avem aproape nici o muncă. De noroc să se plângă omul!

— Ca mare noroc am avut până acum – spuse Marian, glumind. Nici n-am scăpat bine de rinocer, că s-a dat la noi pantera. Şi nici ce văd aici nu-mi prea place. Spărtura asta nu poate fi veche şi pare-mi-se că e făcută de vreo fiară uriaşă; dar nu pot descoperi urme.

— O fi un elefant – spuse profesorul, cu însufleţire. Asta ar fi minunat…

— Nu – zise Marian, zâmbind – din păcate, nu-ţi pot făgădui un elefant. Tocmai descopăr aici întipăritura unui picior omenesc. Cei ce-au pătruns aici au fost indieni, căci unul purta sandale. Probabil c-au fost vânători băştinaşi.

— Atunci fireşte c-or să alunge toate sălbăticiunile – spuse Jarvis, necăjit – şi o să fim nevoiţi să trăim cu conserve cele două zile.

— Asta n-ar fi cine ştie ce nenorocire – răspunse prietenul meu – nădăjduiesc, însă, domnule profesor, că n-ai pomenit nimănui despre comoara dumitale?

— Nu, domnule Farrow – spuse Jarvis, cu hotărâre – numai faţă de dv. am vorbit de asta. Aşa că e cu neputinţă ca înaintea noastră să fie oameni care să caute şi ei sipetul acela vechi.

— Cu atât mai bine – zise Marian mulţumit – uite că Pongo a şi terminat cu lucrul său. Acum trebuie să-l trimit însă înapoi la Patna, deoarece e nevoie ca blana să fie tăbăcită imediat. O să ne ajungă el lesne din urmă.

Dădu cuvenitele instrucţiuni camaradului nostru negru, care se declară imediat gata să facă încă odată drumul înapoi, Marian îi mai arătă urma descoperită şi Pongo zise, după ce o examină câteva clipe:

— Cel puţin patru indieni trecut pe aici acum două ceasuri.

Cu siguranţă că nu se înşela. Pentru noi însă aceşti patru oameni nu erau o primejdie, chiar dacă veniseră să vâneze în taină aici. De aceea îl lăsarăm pe Pongo să plece şi trecurăm prin spărtura făcută de indieni în desiş.

Aceleaşi urme le găsiserăm şi în pădure, dar nu văzurăm pe nici unul din cei ce ne croiseră un drum atât de bun.

Profesorul părea să se priceapă şi în socoteala distanţelor, căci tocmai când credeam că ne aflam la vreo opt kilometri de Patna, el spuse:

— Domnilor, acum e sigur că avem distanţa căutată. Se pune deci problema să găsim luminişul pe care se află cei trei copaci cu pricina.

— Păcat numai că şi d-ta ai uitat cum sunt orânduiţi aceşti arbori – spuse Marian – dar o să găsim noi luminişul. Până acum am mers cam spre sud-est, de aceea propun să cotim către apus. Bieţii fugari or fi căutat să se ascundă adânc în pădure, dat fiind teama lor că spre coastă, adică spre răsărit se aflau răsculaţii.

— Bine zici – încuviinţă Jarvis – aşa dar să mergem către apus, în inima pădurii.

Înaintarea noastră nu era de fel uşoară. Părăsirăm poteca pe care o croiseră înaintea noastră presupuşii vânători băştinaşi, deoarece ca ducea de-a dreptul spre miazăzi. Eram nevoiţi să ne croim drum tăind cu cuţitele bălăriile ce ne stăteau în cale.

Străbăturăm multe luminişuri în drumul nostru, dar nici unul nu era cel căutat. În cele din urmă, când intrarăm iarăşi într-un luminiş, făcurăm popas, ca să ne încălzim ceva conserve. Tocmai când aprinserăm focul, se ivi şi Pongo. Ne spuse că dusese blana panterei inspectorului Longhand, care se însărcinase s-o dea îndată la tăbăcit.

Mâncarăm cu poftă, după oboselile prin care trecusem. După-amiaza se scurse în linişte. Noaptea o petrecurăm lângă un pârâiaş ce curgea prin desiş.

A doua zi dimineaţă pornirăm iarăşi la drum. Luminişurile deveneau tot mai dese, dar în nici unul nu găsirăm cei trei copaci aşezaşi în aşa fel încât să-i dea o formă anumită.

Spre amiază dădurăm în sfârşit de un luminiş mic şi abia puserăm piciorul într-însul, că profesorul scoase o exclamaţie de triumf:

— Domnule Farrow, domnule Bertram, Pongo, l-am găsit! Uite colo cei trei copaci… ca nişte pirostii întoarse. Aici trebuie să fi fost. Aici şi-a găsit sfârşitul bietul meu bunic, iar bunica şi-a pierdut minţile de pe urma grozăviilor văzute.

Jarvis îşi scoase casca de pe cap şi după ce rămase câteva clipe cufundat într-o tăcere pioasă, urmă:

— Aici voi găsi moştenirea care va uşura bătrâneţile mamei mele. Înainte, domnilor, să căutăm comoara!

Din prevedere, ne luasem cu noi sape. În timp de şaptezeci de ani,

cât trecuse de la acea tragedie, se formează în pădure un nou strat de pământ şi ne-am fi putut aştepta să trebuie să săpăm mai mult de un metru şi jumătate, până să dăm de sipet.

Căpitanul Jarvis n-o fi avut sape la el când fugise şi de sigur că oamenii săi au făcut cu cuţitele şi cu mâinile groapa în care au ascuns apoi comoara. Aşadar munca nu era prea grea, cu atât mai mult cu cât nici luminişul nu era mare. Din pricina vegetaţiei bogate nu mai puteam recunoaşte, fireşte, unde se săpase o groapă cu atâtea decenii în urmă. Puteam presupune, însă, că fugarii îşi ridicaseră tabăra în mijlocul luminişului şi tot acolo săpaseră şi groapa. În primul rând trebuia să fie în apropierea celor trei copaci.

Săparăm cu schimbul. Înaintaserăm mult cu treaba, când Marian zise:

— Robert, ce-ar fi dac-ai încerca acum să vânezi ceva? După oboselile astea, puţină carne proaspătă ar fi binevenită!

— Merg şi eu cu d-ta, domnule Bertram – spuse profesorul, care săpase alături de mine.

N-avui încotro şi-l luai pe Jarvis cu mine. După o jumătate de ceas numai izbutii să răpun un cerb tânăr. Îl încărcai pe umăr şi pornii spre luminiş, înaintea profesorului. Când fui aproape şi putui cuprinde cu privirea luminişul, deasupra unei tufe scunde văzui un tablou care-mi vârî spaima în oase. În faţa groapei mari pe care o săpasem, stăteau în genunchi Marian şi Pongo, iar alături de ei Maha, pe care-l ştiam la Patna. Îndărătul camarazilor mei, însă, ascunşi pe jumătate în tufiş, zării doi indieni, cu ţevi de suflat la gură. (Vezi ilustraţia de pe coperta).

Imediat mi se duse gândul la urma pe care o descoperisem în ziua trecută. Smulsei imediat revolverul. Din fericire, cei doi indieni stăteau astfel încât de acolo unde mă aflam eu, ţevile lor de suflat se acopereau una pe alta.

Ţinti scurt, apăsai pe trăgaci şi glonţul meu le smulse din gură ţevile la amândoi.

III
COMOARA CU BUCLUC

LA DETUNĂTURA ARMEI MELE, Marian şi Pongo săriră în sus. Îşi dădură îndată seamă de primejdie, căci cei doi indieni rămăseseră încremeniţi în frunziş.

Din câteva sărituri, Pongo se năpusti la ei şi înainte ca dânşii s-o poată lua la fugă, uriaşul negru îi şi înhăţase şi-i târî în luminiş.

— De ce aţi vrut să-i omorâţi cu săgeţile voastre otrăvite? îi întrebai.

Pongo le dăduse drumul şi acum cei doi ne priveau sfidători, fără

să răspundă. Pongo întinse mâna spre beregata unuia, ca să-l silească la vorbă, când Maha mârâi.

Asta era semn de primejdie apropiată şi imediat ne întoarserăm privirile. Ceea ce văzurăm nu era deloc încurajator: şase indieni stăteau acolo cu ţevile de suflat îndreptate asupra noastră.

Prea erau primejdioase aceste arme, ca să ne putem gândii la împotrivire.

Se scurseră câteva clipe neplăcute, căci probabil că nici indienii nu ştiau ce să facă. Îi aveam între noi pe cei doi tovarăşi ai lor şi ne-ar fi rămas oricum timp să-i ucidem, chiar dacă am fi fost nimeriţi de săgeţile otrăvite.

Mă gândeam dacă n-ar fi bine să dam un atac. Dacă ne năpusteam brusc asupra lor, fără să le dăm timp să se dezmeticească, n-ar mai fi putut nimeri cu ţevile lor de suflat.

Privii la Marian, care clipi din ochi, ceea ce însemna că făurise şi el planul acesta. Apoi aruncarăm spre Pongo priviri încurajatoare şi uriaşul negru ne pricepu.

Cu iuţeala fulgerului îl înhăţă pe indianul de lângă el Şi-l zvârli ca o ghiulea în cei trei indieni din dreapta.

În clipa când Pongo zvârlise pe cel dintâi indian, noi ne aplecasem repede şi Marian îl trase deodată la pământ pe profesor. Altminteri Jarvis ar fi rămas aşa cum stătea şi poate l-ar fi nimerit o săgeată otrăvită.

Ne ridicarăm fulgerător şi smulserăm revolverele. Situaţia se schimbase dintr-odată în favoarea noastră. Cei doi indieni pe care îi zvârlise Pongo în camarazii lor, izbiseră cu atâta putere în aceştia, încât trei din ei căzuseră grămadă. Ceilalţi trei îşi suflaseră probabil săgeţile, dar nu nimeriseră, căci ne aplecaserăm repede.

Şi Pongo se năpustise acum pe stânga, unde mai stăteau doi indieni, în timp ce Maha sărise asupra celui de-al treilea, de pe partea dreaptă.

Sarcina noastră era numai să veghem ca indienii care căzuseră la pământ să nu se ridice; dar furăm scutiţi şi de asta, căci deodată se auzi o poruncă în englezeşte şi în luminiş dădură buzna zece poliţişti, în fruntea cărora se afla inspectorul Longhand.

Strigarăm înapoi pe Maha, care era gata să-l sfâşie pe indianul pe care-l încolţise.

Cei opt indieni fură legaţi la repezeala. Căpătaseră toţi răni uşoare – cei doi asupra cărora se năpustise Pongo erau chiar pe jumătate leşinaţi, căci uriaşul îi culcase la pământ în furia lui.

— Foarte bine! spuse Longhand, strângându-ne mâinile. Pongo al dv. m-a călăuzit pe drumul drept când mi-a adus blana panterei. Mi-a istorisit că aţi găsit o spărtură în desiş, în care pătrunseseră oameni cu puţin înainte. Nu putea fi vorba decât de cei opt arestaţi, care au

evadat ieri dimineaţă din închisoare. Trebuie să fi căpătat de la nişte prieteni de-ai lor ţevile de suflat, pe care le văd aici. Ne-am luat pe urmele lor, care duceau la-nceput spre miazăzi, apoi coteau spre dreapta. Probabil că fugarii v-au zărit şi aveau de gând să vă ia armele şi probabil şi hainele. Mă bucur că aţi scăpat de săgeţile lor otrăvite.

— Cu atât mai bucuroşi suntem noi – spuse Marian, zâmbind – dar mă bucur şi pentru d-ta, domnule Longhand, că ai pus mana iarăşi pe cei opt evadaţi.

Profesorul Jarvis culese repede ţevile de suflat pe care indienii le scăpaseră jos. Pentru colecţia lui erau nişte piese de mare preţ.

— Ei, aţi găsit ceva? întrebă inspectorul, arătând spre groapa pe care o săpaserăm.

— Până acum nu, căci nu e mult de când am descoperit luminişul – răspunse Marian – dar sunt încredinţat că n-am greşit locul.

— Eu tot nădăjduiesc că profesorul nostru o să-şi mai amintească deodată vreun pasagiu din scrisoare, care va da cu totul altă întorsătură întregii chestiuni – spuse inspectorul încet – nu-mi pot închipui, domnule Farrow, ca fugarii să fi poposit aici. După documentele vechi pe care le-am cercetat, erau vreo cincizeci de oameni care au scăpat de a fi măcelăriţi în oraş, apoi au fost răpuşi o mare parte în fuga lor şi asta în luminişul pe care şi l-a ales căpitanul Jarvis ca loc de popas. Crezi d-ta c-ar fi avut loc cincizeci de oameni în acest luminiş atât de mic? Vezi şi d-ta că arborii de pe aici sunt bătrâni de cel puţin câteva sute de ani, ceea ce însemnează ca încă pe vremea marei răscoale luminişul ăsta tot aşa de mic a fost.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – nu ştiam că Jarvis avea cu dânsul atâţia oameni. Acum nu ne mai rămâne altceva decât să căutăm spre apus.

În vreme ce prietenul meu rostea ultimele cuvinte, profesorul Jarvis se apropiase şi acum spuse:

— Ce s-a întâmplat, domnule Farrow? Crezi cumva că nu suntem aici la locul adevărat? Doar vezi şi d-ta cei trei copaci, cu orânduirea lor ciudată?

Marian îl lămuri de ce nu se putea ca luminişul acesta să fi fost ultimul loc de odihnă al micii trupe. Profesorul recunoscu şi el imediat temeinicia acestei păreri, stătu pe gânduri câtva timp, apoi spuse:

— Acum îmi vine în minte ceva nou, domnilor. Pe când eram copil, bunica spunea uneori că se întunecase repede şi că înainte mai văzuseră „unealta îngerilor". Să fie aceste cuvinte pe care le murmura adesea, în vreo legătură oarecare cu ascunzătoarea comorii?

— Fireşte, domnule profesor – răspunse Marian – trebuie să te gândeşti că bunica d-tale avea mereu înaintea ochilor imaginea grozavă a uciderii iubitului ei soţ, de către răzvrătiţii fanatici. Aşa că o fi păstrat în amintire toate amănuntele. Şi uneori amănuntele sunt de

cea mai mare însemnătate. Bunica d-tale spunea, deci, că ei merseseră împotriva soarelui – acum spui însă, că zicea mereu că în curând se întunecase. În cazul acesta trebuie să ne îndreptăm spre apus. Poate că atunci vom găsi şi „unealta îngerilor”, deşi nu pricepi ce să însemne asta.

— Atunci haideţi îndărăt cu mine! stărui inspectorul. Trebui să-i aduc repede înapoi în temniţă pe arestaţii mei. Astăzi tot nu mai puteţi întreprinde nimic, aşa că e mai bine să vă odihniţi şi mâine dimineaţă să porniţi spre apus. Putem mânca diseară la minte din carnea cerbului pe care l-aţi vânat. A, uitasem să vă spun că Maha al dv. a şters putina azi dimineaţă. Mi-am închipuit eu însă că-l voi găsi la dv.

— Da – zise Marian, râzând – ne-am pomenit cu el pe când Marian şi profesorul erau la vânătoare. Şi în lupta împotriva indienilor a dovedit că e iarăşi sănătos. Vom da urmare propunerii d-tale, caci e tot ce avem mai bun de făcut. Trebuie să chibzuiesc şi eu pe unde vor fi mers fugarii.

— Dar asta nu o să ne întârzie? întrebă profesorul. Am făcut şi aşa un ocol destul de mare spre apus şi se poate să dăm curând de luminişul căutat – aşa însă pierdem după-amiaza şi mâine dimineaţă cele câteva ceasuri de care avem nevoie până s-ajungem în pădure.

— N-o să pierdem nimic, domnule profesor – îl linişti Marian – spuneam doar că vreau să chibzuiesc pe ce drum ar fi putut apuca fugarii. Domnule inspector, diseară va trebui să-mi faci o schiţă cam cum arăta Patna în anul 1859. Te poţi îndruma după vechile documente şi ai putea să-mi spui cum s-au dat atacurile răzvrătiţilor?

— Fireşte! se grăbi să răspundă inspectorul. Căpitanul Jarvis cu oamenii şi femeile nu putea să fi fugit decât spre apus. Avem o stampă bună a Patnei de pe vremea aceea şi în care se arată cum atacau indienii poziţiile trupelor engleze. Numai spre apus mai era deschis drumul, debarce indienii ştiau că europenii pe care îi urau se vor prăpădi în pădure.

— În cazul acesta – spuse Marian – vom merge întocmai pe drumul pe care l-au străbătut bieţii fugari în urmă cu şaptezeci şi doi de ani şi după ce vom fi făcut opt kilometri vom da de luminişul căutat, domnule profesor.

— Ai dreptate – încuviinţă Jarvis – acum m-ai liniştit. Câştigăm cel mult timp în felul acesta. Trebuie să-ţi mărturisesc că de câteva zile, de când am început să căutăm comoara, am temeri mari. Scrisoarea pierdută a mamei mele mă nelinişteşte mult, căci într-însa era descris cu preciziune tot ce-a povestit bunica cu puţin înainte de a închide ochii. Dacă o fi găsit-o cineva, atunci poate da singur de urma comoarei, după datele acelea. Cred că o să găsim o groapă goală când vom ajunge în luminişul cu pricina.

— Tot ce se poate – zise Marian – s-a scurs vreme de când ai băgat de seamă că ţi-a dispărut scrisoarea. Dacă nu ne-am fi întâlnit în Jagdalpur, probabil că n-ai fi întreprins nimic până acum.

— Aşa e – încuviinţă Jarvis – caci pierdusem tot curajul.

— Dacă comoara, a fost într-adevăr furată, atunci o vom căuta – îşi dădu părerea Longhand – şi o s-o găsim, chiar dacă hoţul s-a ascuns în gaura de şarpe. Dar acum hai să mergem, domnilor, căci se face târziu.

Pornirăm repede la drum. Poliţiştii o luaseră înainte cu prizonierii. Pongo venea la urmă, ducând în spinare cerbul împuşcat.

Puţin înainte de a se înnopta ajunserăm la vila inspectorului. După ce făcurăm baie şi ne curăţarăm ca lumea, ieşirăm pe terasă, unde servitorii tocmai puneau masa. Inspectorul şi profesorul se iviră şi ei în curând.

— Domnule profesor, ai ceva cunoscuţi aici în Patna? întrebă Longhand.

— Nici unul – răspunse Jarvis, mirat – dar de ce mă întrebi, domnule inspector?

— Pentru că în timpul lipsei mele, un domn a chemat la telefon şi a vorbit cu secretarul meu; a întrebat de d-ta şi Irving i-a răspuns că te afli într-o expediţie în pădure. I-a mai spus însă că e aproape sigur că te vei înapoia aici diseară. Irving a bănuit că se va întâmpla aşa, pentru că la fel a fost şi cu prilejul primei expediţii. Poate c-o să mai telefoneze odată domnul acela.

— Nu ştiu însă cine putea să fie – răspunse profesorul, îngândurat – n-am absolut nici un cunoscut în Patna. Nu şi-a spus numele? Cel mult ar putea fi un coleg din Jagdalpur, care cunoaşte ţinta călătoriei mele.

— Ar fi bine să vorbeşti chiar d-ta cu Irving – propuse inspectorul – îl voi chema.

Secretarul veni numaidecât. Era un tânăr cu chipul simpatic şi energic.

— Domnule Irving – îl întrebă profesorul, agitat – persoana care a întrebat de mine nu şi-a dat numele? N-a spus cumva că vine din Jagdalpur? N-avea un glas limpede, poruncitor?

— Trebuie să răspund negativ la toate aceste întrebări – zise secretarul – a întrebat numai de dv., domnule profesor. Când i-am spus că aţi plecat pentru a doua oară în pădure, mi s-a părut că-l aud râzând. I-am spus apoi că se poate să vă-ntoarceţi diseară şi asta părea să-l bucure. Când l-am mai întrebat odată de nume, spunea că vrea să va facă o surpriză.

— Surpriză? făcu Jarvis. Atunci tot un coleg din Jagdalpur o fi. Îţi mulţumesc, domnule Irving.

Secretarul vru să plece, dar Marian îl opri:

— O clipă, te rog: cum suna vocea străinului? Nu te-a izbit nimic?

Se prea poate, domnule profesor, să-l recunoşti îndată, după asta, pe cel care a telefonat.

— Avea un glas foarte răguşit – răspunse Irving.

Şovăi câteva clipe, apoi urmă:

— Aş putea susţine aproape, domnilor, că străinul nu părea să facă parte din pătura mai bună. Avea o voce aspră şi se folosea de unele expresii prea populare.

— Un astfel de om nu cunosc – spuse imediat profesorul – trebuie să-şi fi îngăduit cineva o gluma.

— Atunci trebuie să aşteptăm până o mai chemă odată – zise Marian – mulţumesc, domnule Irving.

Secretarul pleca. Mă uitai cu luare-aminte la Marian şi-l văzui îngândurat, ceea ce era o dovadă că mirosea ceva.

Profesorul, însă, părea să fi uitat de povestea asta, căci la cum îl întrebă pe Longhand dacă nu vroia să schiţeze harta Patnei de pe vremea marei răscoale.

— De ce nu! răspunse inspectorul. Tot mai trebuie să aşteptăm o jumătate de ceas până să fie gata cina.

Aduse din biroul său o coală mare de hârtie şi desenă foarte exact contururile oraşului de altădată, după cât îşi amintea din documentele ce le văzuse.

Marian se trezise din gânduri şi după ce privi cu atenţiune schiţa, îl rugă pe Longhand să-i facă încă o schiţa a luptelor de pe vremea aceea.

Inspectorul cunoştea bine istoria răscoalei cu pricina şi ne schiţă o imagine exactă, explicându-ne în acelaşi timp fazele luptelor.

Tocmai sfârşise, când servitorii aduceau friptura de cerb. Marian luă planul şi-l vârî în buzunar. Apoi mâncarăm cu poftă, totuşi prietenul meu rămase tot timpul tăcut şi îngândurat.

Când se sfârşi masa, el zise deodată:

— Domnule profesor, acum ştiu bine cum trebuie să mergem. Am chibzuit tot timpul la cele ce ne spunea domnul inspector şi sunt sigur că am găsit drumul pe care au apucat fugarii. Să vezi că mâine dimineaţa te duc de-a dreptul acolo.

— Eşti sigur, domnule Farrow? întrebă cu bucurie Jarvis Asta ar fi minunat! Ar însemna ca mama să ducă de-acum încolo o viaţă fără griji, iar eu mă voi putea îndeletnici numai cu cercetările mele ştiinţifice. N-ar fi bine să luăm cu noi oameni care să ne ducă sipetul la Patna?

Marian izbucni în râs:

— Pentru asta mai e vreme, domnule profesor. Întâi să găsim comoara. Poate că în vremea asta…

Prietenul meu îşi rupse vorba, căci din grădină detună o împuşcătură de armă. Jarvis scoase un ţipăt, apoi căzu la pământ cu

faţa scăldată în sânge.

IV
DUŞMANI DE TEMUT

ERAM OBIŞNUIŢI CU ALTFEL DE ATENTATE, aşa că nu furăm prea speriaţi, ci ne aplecarăm repede, ne lăsarăm la pământ, scoaserăm revolverele şi ne târârăm spre scara care ducea în grădină. De profesor nu ne puteam ocupa deocamdată, caci mai întâi trebuia să-l prindem pe agresor, sau cel puţin să-l alungăm.

Lumina electrică de pe terasă se stinse. Longhand nu-şi pierduse calmul nici de data asta: se aplecase şi el imediat, ca şi noi, se târâse la comutator şi-l răsucise.

Acum eram în siguranţă, deoarece terasa se afla în întuneric, în vreme ce grădina era luminată, de razele lunei.

La capătul de sus al scării ne oprirăm. Eu şi Marian ne lăsarăm în genunchi unul lângă altul şi ne încordarăm privirea, dar nu puturăm zări pe nimeni.

Longhand, care se apropiase încetişor în spatele nostru, şopti:

— Glonţul trebuie să fi pornii din tufişul acela din stânga. Întâmplător am văzut că profesorul a fost atins la suprafaţă, pe frunte, dintr-o parte. Probabil că agresorul a ţintit în tâmplă, dar fie că şi-a greşit ţinta, fie că profesorul a făcut o mişcare ce l-a salvat de la moarte! N-ar fi bine să cercetăm grădina?

— Mă tem ca agresorul se mai află pitit în tufiş şi va trage asupra noastră dac-am ieşi la lumină – răspunse Marian – putem face însă altfel: eu să sar repede la tufişul apropiat, iar d-ta, domnule inspector, împreună cu prietenul meu Robert, nu scăpaţi din ochi tufişul suspect Dacă pocneşte vreun glonţ dintr-însul, trage şi d-ta imediat!

— E bine şi aşa – spuse Longhand.

În aceeaşi clipă Marian făcu o săritură în grădină, apoi o luă la goană spre tufişul ocrotitor.

Norocul său fu că alerga în zigzag, căci nu făcuse încă jumătate din drumul acela scurt, că iarăşi detunară două împuşcături din tufişul pe care-l arătase inspectorul.

Imediat, eu şi Longhand slobozirăm câte două gloanţe de fiecare în direcţia aceea. Un ţipăt scurt, care se curmă imediat, ne dovedi că nu greşiseră ţinta.

Tocmai mă pregăteam să sar şi eu în grădină, când furăm siliţi să ne culcăm la pământ, căci din tufişul învecinat răpăiră unul după altul patru gloanţe, care ne trecură pe lângă urechi.

Marian, care ajunsele la adăpostul tufişului, trase şi el acum. Mai descărcarăm şi noi armele, dar nimic nu dovedi că nimerisem.

În grădină nu se mai auzea acum decât bâzâitul insectelor.

Deşi inspectorul ne spusese că Jarvis fusese atins numai în treacăt, eu eram totuşi îngrijorat. Dacă fusese atinsă o arteră principală, putea căpăta o hemoragie, înainte ca noi să sfârşim aici cu atentatorii.

— Trebuie să-i alungăm repede pe agresori – şopti lui Longhand – ca să-l putem îngriji pe profesor.

— La asta tocmai mă gândeam şi eu – zise inspectorul – chiar trebuie să ne grăbim, altfel se poate să se înrăutăţească starea. Haide!

Sări sprinten în grădină, apoi o luă repede spre tufişul îndărătul căruia se adăpostise Marian. Eu îl urmai, sărind tot în zigzag. Şi iarăşi detunară din stânga noastră împuşcături, iar gloanţele trecură pe lângă noi. Nu ne mai pierdurăm vremea să răspundem, ci căutarăm să ajungem la adăpostul tufişului. Curând auzirăm însă două gloanţe slobozite de Marian.

Dar zadarnic aşteptai să aud vreun strigăt, din care să pot deduce că prietenul meu nu-şi prăpădise cartuşele în vânt. Agresorii noştri păreau că-şi pricep meseria.

Înaintarăm cu băgare de seamă, ţinându-ne în umbra tufelor. Judecând după împuşcături, Marian se găsea la vreo douăzeci de metri înaintea noastră; trebuia să se fi apropiat mult de vicleanul trăgător. Dar şi gloanţele ce ne ţintiseră pe noi, veniseră de la depărtare mai mare decât cele dintâi, din tufişul arătat de inspector. Se părea, deci, că bandiţii începuseră să se retragă.

Longhand iuţi paşii. Eu la fel.

Deodată auzirăm în faţa noastră glasul lui Marian:

— Robert, veniţi fără teamă încoace, bandiţii par să se fi retras. Bănuiesc că unul a fost nimerit. Drace!

Exclamaţia lui era îndreptăţită, căci în faţa noastră se stârni o larmă sălbatecă. La început erau strigăte de spaimă şi de uimire, apoi se auzi un răcnet de durere. Ţipetele de spaimă se înteţiră şi acum auzirăm lămurit mai mulţi oameni gonind printre tufe şi îndreptându-se spre capătul grădinii.

— Haideţi! zise prietenul meu, când zgomotele se pierdură în depărtare. Probabil că a intervenit Pongo al nostru. S-o fi furişat cu Maha şi fireşte că bandiţii au rupt-o de fugă în faţa ghepardului.

Ajunserăm lângă Marian şi auzirăm de aproape glasul lui Pongo:

— *Massers* vine-ncoace! Un duşman aici.

Ne croirăm drum printre tufe şi curând dădurăm de Pongo şi Maha. Jos zăcea un bărbat, căruia Maha îi pusese labele în piept. Individul scoase un geamăt şi Pongo ne lămuri:

— Duşman vrut înjunghie Pongo. Pongo răsucit la el braţ, apoi Maha culcat la pământ.

Asta fusese de-ajuns, de sigur, ca să-i pună pe fugă pe ceilalţi.

Camaradul nostru negru îl dezarmă pe banditul rănit, apoi îl chemarăm pe Maha şi ajutarăm rănitului să se ridice. Îl duserăm pe

terasă şi Longhand intră repede în casă ca să cheme telefonic pe medicul poliţiei.

În vreme ce Pongo şi Maha păzeau pe prizonier, noi aprinserăm lumina şi-l ridicarăm pe profesor. Era în nesimţire şi rana de la frunte sângera, dar îmi dădui cu mulţumire seama că nu fusese atinsă nici o arteră principala.

Transportarăm repede în casă pe bietul profesor şi-l aşezarăm pe canapea în biroul inspectorului, apoi îl aduserăm înăuntru şi pe bandit şi stinserăm lumina pe terasă.

Din grădină veneau acum patru poliţişti.

Erau două patrule, care auziseră împuşcăturile şi alergaseră îndată încoace.

Longhand le ordonă să păzească intrările şi să-l conducă în casă pe medicul poliţiei, care trebuia să sosească în curând.

Eu cu Marian ne ocuparăm numai de profesor. Îi spălarăm faţa, dar la rană nu făcurăm nimic, căci probabil ca trebuia cusută.

Medicul veni îndată. Cusu într-adevăr rana, făcu un pansament cum se cuvenea şi ne asigură că a doua zi profesorul va fi pe picioare.

Jarvis începu să se mişte. Doctorul îl readuse cu totul în simţiri, îi mai dădu câteva sfaturi, apoi plecă.

— Domnule profesor, îl cunoşti pe omul acesta? întrebă Marian, arătând spre banditul care se uita speriat la noi.

— Hm… da, l-am văzut odată – răspunse Jarvis – dar nu-mi pot aduce aminte unde şi cum. Cu siguranţă însă că-mi voiţi reaminti îndată. Deocamdată mă mai doare foarte tare capul. Care va să zică am fost împuşcat… Curios de tot, căci n-am făcut în viaţa mea nimănui vreun rău.

— Poate mai mult decât îţi închipui – spuse Marian.

Se-ntoarse apoi spre bandit şi-l întrebă cu asprime:

— Unde aţi auzit de ceea ce plănuia profesorul? Să nu tăgăduieşti, căci altminteri vei fi acuzat de încercare de omor. Cine e şeful vostru?

Pe chipul prizonierului se vedea lămurit că ducea o luptă cu sine-însuşi, dar se părea că teama de şeful său e mai mare decât perspectiva de a fi acuzat de crimă. Înălţă din umeri şi răspunse sfidător:

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Ei las-că aflăm noi şi fără mărturisirea d-tale – spuse Marian, calm.

— Mariane – intervenii eu – credeam până acum că atacul a fost îndreptat împotriva domnului inspector, care desigur că şi-a atras şi el duşmani în meseria lui – dar tu crezi într-adevăr că e vorba de profesorul nostru?

— Fireşte – răspunse prietenul meu – astea sunt urmările misterioasei chemări la telefon. Necunoscutul spusese doar că va mai

chema odată. E drept însă că nu mai aşteptăm ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură.

— Aha, acum ştiu! exclamă Jarvis. Pe omul acesta l-am văzut odată la Jagdalpur. M-am ciocnit cu el, într-o zi, pe când părăseam restaurantul unde mâncasem de prânz. Dar sunt aproape două săptămâni de atunci.

Marian stătu pe gânduri câteva clipe, apoi zise:

— Nu-i aşa, domnule profesor, că după ce te-ai ciocnit cu dansul ai constatat că-ţi lipseşte scrisoarea primită de la mama d-tale?

Jarvis făcu ochi mari, apoi răspunse:

— Chiar aşa este! Când am ajuns la birou am vrut s-o mai citesc odată, dar nu mi-am mai găsit portvizitul, în care o pusesem.

— Bine combinat! zise Longhand, cu admiraţie. Pungaşul de buzunare a găsit scrisoarea şi şeful bandei a hotărât atunci să scoată singur comoara. Profesorul trebuia înlăturat, căci el citise scrisoarea, era moştenitorul adevărat şi le-ar fi putut sta în cale. Faptul că încercarea de asasinat a avut loc în casa mea, va fi răzbunat cu vârf şi îndesat.

Aruncă o privire ameninţătoare arestatului, ceea ce făcu pe bandit să se frământe neliniştit în scaunul său şi-n cele din urmă zise:

— Credeţi-mă, domnule inspector, că n-am tras eu. Din revolverul meu n-a pornit nici un glonţ. E adevărat ce spune domnul de colo. I-am furat domnului profesor portvizitul şi a trebuit să i-l dau şefului nostru, care a dat de scrisoare, a citit-o şi a hotărât imediat să ridice comoara. Până acum nu ne-am dumirit, însă, unde trebuie s-o căutăm. Şi să pornim aşa, la întâmplare, în pădure, iarăşi nu vroiam. În cele din urma, şeful a poruncit să venim încoace, unde am ajuns azi după-amiază. Şeful a telefonat, apoi, când s-a întunecat, ne-a adus în grădină. El a fost acela care a tras în domnul profesor.

— N-a fost rănit şi el? întrebai eu.

— Da, domnule, a căpătat o rană destul de gravă la mana dreaptă. Dar şeful e un om grozav, el nu-şi face sânge rău pentru aşa ceva.

— Cum îl cheamă? întrebă Longhand.

— Zău nu ştiu, domnule inspector – răspunse banditul şi ne dădurăm seama că spunea adevărul – noi îl numeam: „şeful”. Nici unul din noi nu-i cunoaşte numele.

— Vom afla noi – spuse Longhand, calm – de omul acesta cred că nu mai avem nevoie, domnule Farrow. Voi pune să fie dus de aici.

Doi din poliţiştii ce stăteau afară îl duseră pe rănit la infirmeria poliţiei. Profesorul dădea mereu din cap, mirat, şi-n cele din urmă zise:

— Zău n-aş fi bănuit aşa ceva, dar tot am presupus eu că scrisoarea pierdută mi-ar fi putut căşuna neplăceri.

— În ziua de azi banditii lucrează cu metodele cele mai rafinate –

spuse Longhand – acum însă ţi-aş recomanda, domnule profesor, să te odihneşti şi e probabil că va trebui să stai în pat câteva zile. Comoara d-tale o s-o caute domnii Farrow şi Bertram.

— Asta nu se poate! striga profesorul şi se ridică. Trebuie să fiu de faţa când va fi găsită moştenirea bunicului meu. Fleacul asta de rană de la frunte nu mă sperie.

— Fireşte că vei veni cu noi – îl linişti Marian – dar tot e mai bine să te odihneşti acum. Vom face şi noi la fel, deoarece mâine ne aşteaptă o zi plină de primejdii, după cum bănuiesc. Cu bandiţii ăştia nu e de glumit. Norocul nostru e că nu s-au dumirit din scrisoare, altminteri am fi venit prea târziu, poate. Dar ia spune, domnule inspector, nu vii cu noi mâine? Cu siguranţă că bandiţii vor veghea şi ne vor urmări.

— Şi eu m-am gândit la asta – răspunse Longhand – nu ştiu încă cum voi face, dar în orice caz voi fi la vreme la locul cuvenit, dacă vă veţi afla în primejdie, domnilor.

— Atunci putem fi liniştiţi – spuse Marian – acum să mergeam însă la culcare.

V
COMOARA.

A DOUA ZI DIS-DE-DIMINEAŢĂ ne aflam iarăşi, la cafea, pe terasa vilei. Profesorul era şi el cu noi; se simţea cât se poate de bine şi numai rana de la frunte îl sâcâia puţin.

Inspectorul îşi lua curând rămas-bun de la noi, dar înainte de a pleca ceru lui Marian să-i descrie exact drumul pe care – după părerea prietenului meu – merseseră fugarii.

Nu mult după aceea pornirăm şi noi şi după câtva timp lăsaserăm oraşul în urma noastră. Trebuie să mărturisesc că răsuflai uşurat când nu se mai văzură ultimele case. Mă temeam mereu de niscaiva gloanţe care să ne nimerească pe la spate. Acum ne aflam în largul nostru, căci în junglă şi în pădure nu trebuia să ne temem de nimic.

Marian apucă pe un drum care la-nceput ducea câteva sute de metri prin câmp semănat.

— Acum şaptezeci de ani – zise el – fireşte că şi aici era pădure; ne aflăm pe o înălţime şi bănuiesc că în locul acesta era un drum printre copaci, pe care l-au folosit fugarii. Dăinuieşte şi acum, deşi dăunează ţarinilor; probabil că a fost păstrat numai din obişnuinţă.

— Sunt curios – spuse profesorul – dacă vom vedea într-adevăr „unealta îngerilor”, de care pomenea bunica mea. Trebuie să fie ceva cu totul deosebit, care nu poate fi trecut cu vederea.

— În primul rând trebuie să căutăm un luminiş mare, pe care se află trei copaci, într-o orânduială deosebită – zise Marian – cei opt

kilometri îi vom străbate noi curând, căci doi or fi cel puţin până vom ajunge la pădure. Şi aş pune rămăşag că şi acolo vom da de o cărare bine întreţinută. Se prea poate să fi trecut sute de oameni pe locul unde stă îngropată comoara, fără să bănuiască nimic.

— De obicei aşa se-ntâmplă – întări profesorul – acum însă sunt curios să ştim dacă ne-om mai întâlni cu o fiară. Întâia oară a fost un rinocer, apoi o panteră, de data asta trebuie să vie altceva la rând!

— Să nu ne dorim asta – spuse Marian, zâmbind – se vede că-ţi place să strângi trofee, domnule profesor.

— De fapt, dumitale ţi se cuvin, dar mărturisesc că mi-ar plăcea foarte mult să le am eu.

— Asupra acestui punct vom sta de vorbă când ne vom întoarce teferi şi victorioşi. A, colo începe brâul de junglă! Acum trebuie să fim cu ochii-n patru.

Era aşa cum bănuise Marian; prin brâul des de junglă era tăiată o potecă destul de largă şi bine bătătorită. Se părea că pe acolo ducea o şosea la localitatea apropiată şi era cu putinţă ca ea să străbată luminişul unde fuseseră măcelăriţi fugarii în urmă cu şaptezeci de ani, de către fanaticii răzvrătiţi.

În faţa copacilor înalţi ai codrului secular se afla un loc întins, de pe care desişul junglei părea să fi fost ars. Drumul ducea de-a dreptul în pădure.

Tocmai ne găseam în mijlocul acestui loc liber, când răsunară ţipete ascuţite de jur-împrejurul nostru. Înainte de a ne da seamă ce se petrece, ne pomenirăm împresuraţi de făpturi cafenii, ochi arzători ne ţintuiră şi oţelul ascuţit al pumnalelor sclipi ameninţător.

Împresurarea fusese atât de neaşteptată, încât până şi Pongo observă primejdia abia în ultimul moment, atunci când era prea târziu.

— Staţi liniştiţi! ne spuse Marian. Trebuie să fie o greşeală la mijloc. Voi sta cu de vorbă cu oamenii! Pongo, tu rămâi aproape de mine!

Cu uriaşul negru alături de el, de partea cealaltă avându-l pe Maha, Marian se apropia de unul din indieni, un individ înalt, cu mutra întunecată.

— Ce aveţi cu noi? întrebă el aspru.

Indianul se uită cam îngrijorat la Pongo şi Maha, dar ridică totuşi ameninţător pumnalul şi zise:

— Şeful nostru a poruncit. Predaţi-vă!

— Nici prin gând nu ne trece! răspunse Marian, râzând. Aduceţi-l încoace pe şeful vostru, o să stăm de vorbă cu el.

Înainte ca indianul să aibă timp să răspundă, dinspre marginea pădurii se auzi un ţipăt înăbuşit. Indienii din faţa noastră se dădură imediat înapoi şi lăsară un loc liber, aşa că puteam vedea pădurea. Şi

indianul care vorbise de, „şef“ se dădu în lături şi arătă spre pădure, ca răspuns la cererea lui Marian de a-l chema pe şef.

Printre copacii groşi ai pădurii se ivi o făptură înaltă. Era un indian uriaş, numai cu un şorţuleţ în jurul mijlocului. Avea un trup muşchiulos şi părea să fie foarte puternic.

Încet şi cu mers legănat individul se apropia. Văzurăm acum că era rănit. De la tâmplă îi şiroia sângele pe obrazul stâng.

Mă simţi cam neliniştit, căci indianul făcea o impresie ciudată, în vreme ce se apropia de noi, clătinându-se.

Tocmai vroiam să-i şoptesc lui Marian să fie cu băgare de seamă, când uriaşul, care mai era numai la zece metri, scoase un ţipăt ascuţit. Braţul său drept se repezi cu iuţeala fulgerului în sus şi înainte ca să pot scoate revolverul, un pumnal lung fulgeră prin aer. Zvârlise primejdioasa arma de-a dreptul în Marian.

Prietenul meu ar fi putut să se arunce repede în lături, în schimb profesorul Jarvis ar fi fost pierdut, căci el stătea îndărătul lui Marian şi arma ascuţită trebuia să-l nimerească.

Prietenul meu părea să ştie asta, căci rămase liniştit locului. Vroia deci să se jertfească pentru profesor. Oricât mi s-ar fi părut de fără noimă lucrul acesta în prima clipă, mai târziu îmi dădui seamă că Marian n-ar fi putut face altfel. El chezăşuise pentru siguranţa profesorului, atunci când am luat asupra noastră căutarea comorii, căci Jarvis era ca un copil în faţa Naturii sălbatece. Aşa că trebuia să împiedece lovitura de pumnal ca să nu-l primejduiască pe învăţat.

Toate gândurile acestea îmi trecură fulgerător prin minte. Deschisei gura ca să scot măcar un strigăt de prevenire, care fireşte c-ar fi fost fără rost.

Atunci interveni Pongo. Marian orânduise ca el să rămână în apropiere, gândindu-se, probabil, că va trebui să-l ocrotească. Şi uriaşul Negru o făcu într-un chip cum nu m-aş fi aşteptat şi care mă umple de admiraţie încă astăzi, când istorisesc lucrurile acestea.

Pongo stătea liniştit de tot lângă Marian, nu se zvârli înainte, nu aruncă nici cuţitul său enorm în indianul turbat, ca să răzbune moartea de neînlăturat a prietenului meu. Îmi trecu fulgerător prin minte ca şi el îşi dădea seamă că nu mai era nimic de făcut.

Dar iată că aduse la îndeplinire ceea ce părea într-adevăr cu neputinţă, ceea ce nici un om în locul său n-ar fi fost în stare să facă.

De groază deschisei ochii mari şi mă aşteptam să aud în clipa următoare izbitura cu care pumnalul se înfigea în pieptul lui Marian.

Atunci Pongo îşi repezi odată în sus şi în lături braţul său drept. Tot atât de repede îl trase înapoi şi zise, liniştit:

— Va fi bine, *Masser* Farrow. Maha, şo! În timp ce ghepardul, care băgase de seamă, fireşte, primejdia ce-l ameninţa pe Marian, se năpusti asupra uriaşului indian, eu rămăsesem înmărmurit, neştiind ce

se întâmplase. Ce făcuse Pongo? Marian mai stătea acolo, în picioare şi nu arăta prin nimic c-ar fi rănit. În schimb văzui că-şi smulse revolverul de la brâu.

Fără să vreau aproape, făcui la fel şi abia atunci văzui ce înfăptuise camaradul nostru negru. Cu o putere de necrezut şi o siguranţă desăvârşită prinsese pumnalul, la un milimetru numai de pieptul prietenului meu.

Îl ţinea acum liniştit în mâna dreaptă lăsată în jos, dar simţeam instinctiv că era gata în orice clipă să-l zvârle în gâtlejul noului duşman.

Din două sărituri Maha ajunse pe uriaşul indian, care după atacul acela criminal se apropiase şi mai mult de noi. Ca un bolid sări credinciosul animal pe trupul indianului, care nu se mai putea împotrivi.

Mai puţin de o clipă stătu încă în picioare, apoi se rostogoli la pământ, cu Maha deasupra lui. Ghepardul îl ţinea bine şi era gata să-şi înfigă colţii în potrivnicul său, dacă acela ar fi făcut vreo încercare să se apere.

Dar uriaşul nu se clintea. Sau îl ameţise căzătura, sau rămăsese încremenit văzând că atacul său cu pumnalul dăduse greş într-un chip atât de neaşteptat.

Marian se răsuci în călcâie şi privi cu asprime la indianul ce vorbise întâi.

— Uite-ţi şeful! zise el. Numai că nu e în stare să vorbească acum. Ia spune, ce aveţi cu noi?

— Sahib, nu ştiu – bâlbâi cel întrebat – trebuia să ascultăm, pentru că aşa poruncea şeful.

— Unde a căpătat rana de la cap? întrebă Marian.

— Nu ştiu, *Sahib.* Şeful s-a îndepărtat de noi, am auzit o împuşcătură, apoi s-a întors sângerând: şi ne-a poruncit să-l urmăm şi să punem mâna pe *Sahibi.* Trebuia să-l ascultăm.

În vreme ce vorbea, se uita speriat la Pongo, care-i apărea, probabil ca o fiinţă din altă lume.

— Aha, care va să zică trebuia să plătim pentru alţii! spuse Marian. Am avut noroc că Pongo veghea. Mă socoteam pierdut. Acum însă ce facem? Cine devine şef în locul ăstuia?

— Fiul său, *Sahib,* uite-l că şi vine.

Dinspre pădure venea în pas alergător un tânăr indian, care avea aceeaşi statură uriaşă ca tatăl său. Marian îl strigă imediat şi fără să se sinchisească de părintele său care zăcea sub labele lui Maha, tânărul veni în fugă spre noi.

Ma aşteptam să-l văd năpustindu-se cu furie asupra noastră îşi îmi pregăti îndată revolverul – dar se întâmplă ceva cu totul neaşteptat.

Tânărul indian se opri din fugă, brusc, cu puţin înaintea noastră, se

holbă o clipă la brâul pe care-l purta Marian, apoi se înclina adânc şi zise:

— *Sahib,* văd că eşti căpetenia noastră. Porunceşte şi te vom asculta!

Care va să zică, acum se arăta puterea brâului fermecat! Dăduserăm de nişte indieni care făceau parte din ciudata sectă. Şi mulţumită brâului, Marian devenise unul din mai marii lor.

— Tatăl d-tale ne-a atacat – spuse prietenul meu – probabil că alţi europeni l-au rănit cu vreun glonţ şi de pe urma asta i s-a tulburat mintea. Vom uita de întâmplarea aceasta, dar acum pune să fie transportat de aici şi dă-ne drumul să mergem mai departe.

La un semn al tânărului indian ceilalţi făcură loc şi se înclinară şi ei adânc şi, plini de respect.

— Facă-se voia voastră, *Sahib!* mai spuse tânărul.

— Bine! Poate ne-om mai vedea după ce ne vom fi îndeplinit misiunea. Maha!

Ghepardul se ridică îndată de pe trupul uriaşului indian şi veni spre noi. Marian salută din cap pe tânăr, apoi pornirăm spre pădure.

— Iată că am avut şi aventura pe care am dorit-o! spuse profesorul, E drept că era mai primejdioasă decât întâlnirea cu rinocerul şi pantera. Îţi mulţumesc, domnule Farrow, că erai gata să te jertfeşti pentru mine.

— Nici nu puteam face altfel – răspunse Marian, cu modestie – dar acum trebuie să fim cu multă luare-aminte, deoarece ne apropiam de locul unde e îngropată comoara.

Spre uimirea mea, Marian mai ţinea revolverul pregătit şi iscodea cu privirea împrejuru-i. Mă gândeam la ce primejdie s-o fi aşteptând, când îmi veni în minte că indianul uriaş fusese rănit cu un glonţ de europeni.

— Mariane – zisei – să ştii ca banda care ne-a atacat ieri o fi în faţa noastră. Probabil că lor le datorăm întâmplarea aceasta neplăcută.

— Aşa cred şi eu – răspunse prietenul meu. Deci, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Şi armele mereu pregătite.

Mergeam de un ceas prin pădure şi vedeam cu oarecare nelinişte că din loc în loc se făceau luminişuri pe de lături, unde bandiţii s-ar fi putut ascunde bine.

La stânga noastră se ivi iarăşi deodată un luminiş mare. Marian se opri locului, privi în sus, apoi se-ntoarse spre profesor şi spuse în şoaptă:

— Am ajuns, domnule Jarvis. Colo sunt cei trei copaci, ale căror trunchiuri înfăţişează forma unei harfe. Şi după cum ştim cu toţii, harfa este instrumentul îngerilor. În faţa acestor copaci o fi îngropată comoara, pe lângă care mii de oameni vor fi trecut până acum fără să bănuiască ceva.

Jarvis îşi scoase casca tropicală şi încrucişă braţele, rămânând într-o atitudine pioasă. Noi deasemenea tăceam. În luminişul acesta fuseseră măcelăriţi de fanatici, aproape toţi fugarii.

— Haideţi! spuse profesorul, în cele din urma. Trebuie să ne grăbim.

În imediata apropiere a copacilor era un loc care bătea la ochi. Hotărârăm să facem cu schimbul la săpat, căci acuma trebuia să şi veghem.

Jarvis tocmai înfigea sapa în pământ, când deodată un glonţ făcu să-i zboare lui Marian casca din cap.

— Sus mâinile! se auzi un glas răguşit. Repede, altminteri vă trimit imediat pe lumea cealaltă. Fiţi bucuroşi că vă cruţ deocamdată.

De jur-împrejur se iviseră făpturi îndărătul tufişurilor. Numărai şapte capete care ieşeau deasupra crengilor. Tot atâtea ţevi de pistoale erau îndreptate asupra noastră.

Aşadar, „şeful“ bandei şi găsise luminişul, se ascunsese însă cu oamenii săi, ca să se încredinţeze dacă nu greşise locul.

Marian ridică încetişor braţele şi noi îi urmarăm pilda. Trebuia să ne supunem, aşteptând până s-o întoarce roata norocului.

— Haha, ăsta e norocul vostru! râse omul cu glasul răguşit. Mă şi pregăteam să trag. Aşa, acum pă…

Îşi rupse vorba şi, gâlgâind dispăru îndărătul tufişului. Şi ceilalţi bandiţi fură traşi în frunziş de o forţă nevăzută, auzirăm câteva ţipete ascuţite, gemete, trosnete de crengi – apoi… tăcere.

O făptură înaltă îşi făcu loc prin frunzişul îndărătul căruia dispăruse, „şeful“. Era indianul cărei cât p-aci să-l ucidă pe Marian cu pumnalul.

Se înclină adânc şi zise:

— *Sahib,* rana m-a făcut să-mi pierd aproape minţile. Oamenii ăştia, pe care i-am pedepsit acum, au fost acei care m-au împuşcat. Acum ştiu că d-ta, *Sahib,* eşti unul din „cei mari”. Sahib, eu şi oamenii mei ne supunem ţie…

— Probabil că vin prea târziu! se auzi atunci glasul inspectorului Longhand, care se ivi în drum, însoţit de câţiva poliţişti. Aş fi sfârşit şi eu cu indivizii ăia, dar atunci v-aţi fi primejduit degeaba dv., domnilor. Aţi fost în mare pericol – nu mai încape vorbă – şi indienii v-au salvat.

— Da – încuviinţă Marian – aşa era. Acum haidem să-i dăm o mână de ajutor profesorului.

Nu trecu mult şi o groapă mare se casca în faţa noastră, iar pe fundul ei găsirăm sipetul de stejar, al cărui lemn nu putrezise încă. Indienii duseră lada la Patna şi în casa inspectorului fu deschisă. Conţinutul ei era îndestulător ca să asigure profesorului şi bătrânei sale mame o viaţă lipsită de griji. Şi noi avurăm de asemenea partea

noastră, cu care puteam porni spre noi aventuri – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 163

Hans Warren

I
ÎNTÂMPLĂRI MISTERIOASE

— SIR CUNNINGHAM, guvernatorul din Calcutta – îşi începu doctorul Bertram povestirea – spuse următoarele cu prilejul banchetului dat în cinstea noastră:

— Domnilor, daca vreţi să vă duceţi într-adevăr la vechiul loc de pelerinaj, dacă vreţi cu adevărat să descoperiţi făptura aceea misterioasă care-şi face cap acolo, veţi întâlni mulţi Indieni care au faţa sfâşiată. Oamenii aceştia au izbutit să scape de făptura aceea care-şi orbeşte întâi victimele, pentru ca apoi să le sfâşie.

— Îmi daţi voie, *Sir* – întrebase Marian – nici unul din acei indieni care au scăpat de făptura misterioasă, n-ar putea spune cum arată? E om, e fiară, ce este?

— Indienii tac – răspunse guvernatorul – ei cred că e vreun duh rău, care-i pedepseşte pentru fapte de-ale strămoşilor lor. În simplitatea lor consideră schilodirea ca o ispăşire, care-i va izbăvi pe înaintaşii lor. Aşa că nu poţi afla de la ei cum arată făptura aceea care-i schimonoseşte.

— Atunci, *Sir,* nu pot decât să va repet făgăduiala pe care am dat-o de a pleca la Gaya şi a încerca să lămuresc taina aceasta – spuse Marian – poate mai avem parte de o aventură interesanta.

— Eu unul vă doresc izbândă deplina şi puteţi fi siguri de recunoştinţa guvernului nostru dacă veţi lămuri şi această taină.

Îmi adusei aminte de convorbirea asta, când intrarăm în localul poliţiei vechiului oraş de pelerinaj, Gaya. La dorinţa lui Marian, nici guvernatorul, nici inspectorul de poliţie Black nu telegrafiase la Gaya despre sosirea noastră, căci ni se întâmplase să avem neplăceri de pe urma unor astfel de anunţuri.

Stârnirăm oarecare curiozitate când intrarăm – cu Pongo şi Maha – în clădirea mare şi nouă a poliţiei şi sentinela ne măsură din cap până-n picioare înainte de a ne trimite la portar. Şi acesta ne privi bănuitor şi mirat, când cerurăm să fim anunţaţi şefului, colonelului Cormick. Prietenul meu fu chiar silit să stăruie ca să-l facă pe portar să ne anunţe cei puţin aghiotantului colonelului, locotenentul Jerry.

Aveam cu noi scrisori de recomandaţie de la mai toţi guvernatorii – precum şi de la Sir Cunningham – ceea ce ne făcea să fim mai îndrăzneţi. Afară de asta, numele noastre erau cunoscute în toată India, datorită gazetelor care descriseseră pe larg aventurile noastre, aşa că ne bucuraserăm de cea mai bună primire, pretutindeni.

De data asta, însă, lucrurile păreau să fie altfel. Portarul telefonă locotenentului Jerry, îi spuse numele noastre foarte lămurit, apoi aşeză receptorul la loc şi înălţând din umeri, zise scurt:

— Domnilor, locotenentul Jerry este pentru moment foarte ocupat. Trebuie să mai aşteptaţi.

— Mariane – zisei eu – poate ar fi în măsură portarul să ne spună numele unui hotel mai bun, unde să ne putem odihni niţel. Când domnul colonel Cormick va avea vreme pentru noi, să trimită după noi.

— Şi eu mă gândeam aşa la început – spuse Marian, foarte liniştit – dar e mai bine să aşteptăm aici până vom fi vorbit cu şeful poliţiei. Bagajele noastre stau bine la gară.

Luaserăm hotărârea de câtva timp, să ne lăsăm raniţele şi armele în gara oraşului unde soseam, până găseam un adăpost unde să aducem lucrurile. Stârneam totdeauna luare-aminte când treceam înarmaţi până-n dinţi prin străzile paşnice, deşi aveam de la guvernatorul fiecărei provincii anglo-indiene, permisiunea de a purta, arme şi a ne folosi de ele.

În buzunarul din dreapta, purtam fiecare câte un mic revolver automat, cumpărat la Calcutta. Erau arme minunate şi atât de mici încât le puteam ascunde în palmă. Şi deşi gloanţele erau de calibru mic, aveau o foarte mare putere de pătrundere.

Cu gura pe jumătate portarul ne arătă o bancă. Bravul slujbaş englez dădu apoi din cap morocănos şi aruncând o privire nu prea drăgăstoasă spre Maha, zise:

— I-ascultaţi, domnilor, chiar dacă suntem în India, trebuie să ştiţi că nu-i voie să intraţi cu leoparzi în localurile autorităţilor.

— Dar ăsta de ici nu-i leopard, ci un biet ghepard – răspunse Marian, prietenos.

— Leopard, ghepard, tot aia e! mormăi portarul. Oricum, e animal de pradă. O să vedeţi dv. că domnul locotenent Jerry o să dea ordin să fie împuşcat.

— Eu cred că domnul locotenent n-o să fie chiar atât de rău.

— Vom trăi şi vom vedea! mai mormăi portarul, cu ţâfnă.

Marian nu se dădu însă bătut. Îşi scoase tabachera şi oferi portarului una din ţigările minunate pe care ni le dăruise lordul Cunningham.

— Cred că fumatul nu e oprit? întrebă el, amabil. Ia poftim, rogu-te…

— Ah, par să fie din alea bune! făcu slujbaşul, mirat şi scoase o ţigară. Din păcate, însă, fumatul nu e îngăduit aici. Sunt atât de bune ţigările astea că nu te rabdă inima să nu fumezi îndată!

— Uite vezi, la fel se întâmplă şi cu mine – spuse Marian, zâmbind – cred şi eu că-s bune… le avem de la lordul Cunningham.

Portarul holbă ochii când auzi numele guvernatorului.

— Îl cunoaşteri pe lord? îngăimă el. Atunci fireşte că puteţi fuma. Să-l mai întreb odată pe domnul locotenent Jerry dacă vă poate primi?

— Nu, mulţumesc! refuză Marian. După ce şi-o sfârşi treburile importante ce le are ne va anunţa el colonelului. Avem timp berechet. Dar până atunci poate eşti d-ta în măsură să ne povesteşti ceva despre oraşul ăsta. Lordul ne-a vorbit despre o chestie cu totul deosebita, care s-ar fi petrecut aici în ultimul timp.

— Oh, v-a povestit lordul despre asta? exclamă portarul.

Se holbă deodată la noi cu gura căscată; îşi adusese probabil aminte ca citise cândva numele noastre.

După câteva clipe se bătu cu palma peste frunte, ne salută milităreşte şi zise:

— Mă iertaţi, domnilor, că nu mi-am adus aminte îndată de numele dv. Acum ştiu ce vă aduce aici. Cu siguranţă că lordul v-a rugat să lămuriţi taina, pe care în zadar se silesc de câteva săptămâni s-o limpezească cei mai buni slujbaşi ai noştri. Am dreptate când pun în legătură venirea dv. aici cu făptura aceea misterioasă care a rănit grav până acum numeroşi pelerini?

— Cam aşa e – răspunse Marian – dar te-aş ruga să nu se afle. Şi acum te rog să-mi povesteşti ce ştii despre chestia asta!

— Cu plăcere, domnule Farrow – se grăbi să spună portarul – acum vreo şase luni afacerea a ajuns la urechile poliţiei noastre. Dacă ţii socoteală însă cât de muţi sunt indienii când e vorba de lucruri religioase, se poate presupune că întâmplările acelea misterioase s-au petrecut mai de mult. Una din patrulele noastre a găsit întâmplător, la marginea oraşului, lângă o pădurice, cadavrul sfâşiat al unui pelerin, care, judecând după îmbrăcăminte, părea să fi fost un om foarte avut. S-a crezut că e victima unui tigru rătăcit. După câteva zile, medicul poliţiei, doctorul Thomson, a raportat că are în îngrijirea să un pelerin bogat, a cărui faţa e toată sfâşiată. Presupunea că un tigru lovise cu laba în capul nenorocitului. Cum a scăpat omul de fiara aceea, n-am putut afla, căci nu vrea să dea vreo lămurire. Orb, cu chipul înfiorător la vedere, s-a înapoiat acum câteva zile în ţara sa. Dar n-a fost singurul. În cursul ultimelor şase săptămâni am descoperit şapte morţi şi şapte oameni orbiţi. Aceştia din urmă au refuzat cu îndărătnicie orice lămuriri: numai unul singur, un bătrân, a strigat în delir că trebuia să ispăşească păcatele strămoşilor săi. Ştiţi, poate, domnilor, că Gaya este un loc de pelerinaj, unde vin pelerinii ca aducă jertfe în faţa statuii zeului Gaya, în scopul iertării păcatelor strămoşilor lor. Credincioşii aceştia cred că misteriosul monstru care s-a ivit aici este un duh rău, care-i pedepseşte încă pe pământ pentru păcatele mai mari ale străbunilor. Am trimis cei mai buni vânători, nădăjduind că vor izbuti să răpună fiara, care probabil că este un tigru rătăcit. Totul a fost în zadar, însă. Şi alaltăieri a căzut victimă chiar unul din cei mai capabili oameni ai noştri. I-am descoperit cadavrul, sfâşiat în chip oribil. O lovitură de labă i-a sfârtecat faţa. Dea Domnul să izbutiţi dv.,

domnilor, să lămuriţi taina aceasta! Până acum aţi limpezit lucruri care au fost, poate, mai misterioase şi pline de primejdii.

Rămăsei uimit cu desăvârşire, nu atât de cele auzite, cât de felul în care se exprima portarul, cum nu m-aş fi aşteptat la un om atât de simplu ca el. Tot aşa gândea probabil şi Marian, căci se uită mirat la omul care vorbise şi-l întrebă:

— Nu-ţi fie cu supărare, domnule, dar aş vrea să ştiu dacă eşti de meserie portar?

Slujbaşul râse cu amărăciune, apoi răspunse:

— Nu, domnilor, am fost mutat disciplinar aici, din Calcutta, acum opt săptămâni şi mi s-a dat slujba de portar. Până atunci eram inspector de poliţie, sub locotenentul Jerry. Poate că v-a istorisit lordul Cunningham despre cazul inspectorului Mitchell, pe care-l veţi găsi aici ca portar?

— Nu, domnule Mitchell – răspunse Marian – dar pentru că mă interesează chestia, te-aş ruga pe d-ta să mi-o povesteşti. Şi locotenentul Jerry a fost mutat disciplinar?

Fostul inspector râse iarăşi cu amărăciune:

— Nu, domnilor, locotenentul Jerry a venit mai târziu aici. Şi bănuiesc că i s-a dat ordin să mă ţină sub observaţie, pentru că până acum nu s-a putut dovedi nimic în sarcina mea. E vorba de dispariţia unor documente importante, care au fost furate din camera mea din localul poliţiei, la Calcutta. Dăduserăm de urma unei mari contrabande de opiu şi de arme, care sunt strict oprite. Am primit o scrisoare pe al cărei plic se afla menţiunea: „Important pentru opiu şi arme!” Tocmai când mă pregăteam s-o deschid, lordul Cunningham mă chemă în cabinetul său. Pusei scrisoarea în dosarul cu hârtii de rezolvat şi mă dusei la lord, căruia îi făcui un raport amănunţit asupra stadiului în care se afla chestia cu contrabandele. Când m-am înapoiat în odaia mea peste o jumătate de ceas, dosarul dispăruse. N-a mai fost găsit de atunci. După un lung interogatoriu mi s-a luat gradul de inspector şi am fost mutat aici ca portar, judecătorii au dat de înţeles că nu se poate dovedi în sarcina mea c-aş fi părtaş la contrabande, însă n-aş fi totuşi străin de ele. Pentru neglijenţa de care dădusem dovadă, fui degradat şi mutat disciplinar. Locotenentul Jerry a fost însă trimis – cred cu siguranţă aceasta – ca să observe dacă n-am dosit actele şi dacă nu stau în legătură cu contrabandiştii.

— Ai lăsat actele pe masa? întrebă Marian.

— Nu, domnule Farrow, le-am pus într-un sertar al biroului meu, pe care l-am încuiat cu cheia. Când m-am înapoiat, am găsit broasca spartă.

Tonul cu cărei vorbise portarul era atât de sincer, încât Marian se grăbi să spună:

— Noi nu suntem detectivi, domnule Mitchell; dar ne vom ocupa şi

de cazul d-tale, dacă vom avea noroc şi vom limpezi chestia cealaltă. Îţi pot spune însa că nu mă îndoiesc de spusele d-tale.

Fostul inspector strânse mâna pe care i-o întinse Marian şi zise mişcat:

— Domnule Farrow, nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi dac-ai izbuti, într-adevăr, să dai de urma hoţilor. A! Uite că vine locotenentul!

Prin fereastra lojei portarului, care dădea pe coridorul localului politiei, puteam cuprinde cu privirea scara largă care ducea la etaje.

Locotenentul Jerry făcea o impresie bună. Era înalt şi subţire, tip de sportiv.

Când intră însă în loja portarului, văzurăm că chipul său dezminţea această impresie bună de la-nceput. Nu c-ar fi fost urât, dar avea o expresie atât de dispreţuitoare, de parcă am fi fost cu toţii prea supuşii săi servitori. Şi privirea ochilor săi albaştri era atât de rece, încât s-ar fi putut spune că omul acesta n-avea suflet.

Ne saluta scurt, apoi se adresă cu asprime lui Mitchell:

— Cred că ştii destul de bine că în încăperile funcţionarilor inferiori fumatul e oprit. Nici vizitatorilor nu le este îngăduit asta. De ce n-ai interzis domnilor să fumeze? D-ta, în special, Mitchell, ai toate motivele să respecţi cu stricteţe regulamentul.

Fostul inspector dădu dovadă de un calm vrednic de admirat. Stătea smirnă şi-l privea pe locotenent cu ochi mari. Dar Marian nu-i lăsa timp să răspundă, căci zise:

— Portarul n-are nici o vină, deoarece ne-a atras atenţia că fumatul e oprit.

— Aşa! Dar atunci ar fi fost de datoria lui să va poftească afară din clădirea poliţiei, dacă ţineaţi cu tot dinadinsul să fumaţi – spuse Jerry, rece – să lăsăm însă asta! Doriţi să vorbiţi domnului colonel? Eu sunt aghiotantul său, aşa că-mi puteţi spune mie ce va aduce aici. Colonelul nu primeşte străini, aşa cu una cu două.

— Atunci spune-i te rog colonelului că venim la dansul cu o recomandaţie a lordului Cunningham – răspunse Marian, calm – scopul vizitei noastre i-l voi împărtăşi personal colonelului.

Locotenentul tresări uşor, apoi însă zise, dispreţuitor.

— Ah, acum îmi amintesc! Dv. aţi avut câteva aventuri pe pământul Indiei şi norocul v-a venit în ajutor. Aici însă nu veţi prea avea noroc, dac-aţi venit pentru tigrul acela care a sfâşiat şi rănit câţiva oameni. Mă voi ocupa eu mai serios de fiara asta vicleană şi o s-o răpun. Dar o să-l întreb pe colonel dacă vrea să vă primească.

Făcu legătura telefonică cu cabinetul colonelului şi zise:

— Domnule colonel, aici sunt domnii Farrow şi Bertram, însoţiţi de un negru şi un ghepard. Susţin că au venit aici cu o recomandaţie a lordului Cunningham. Doriţi să-i primiţi pe domnii aceştia?

Răspunsul colonelului fu foarte scurt, căci locotenentul puse la loc

receptorul după câteva clipe şi zise, batjocoritor:

— Colonelul pare chiar să ia foarte în serios vizita dv., domnilor. Probabil că a luat drept bune relatările cu privire la aventurile dv., pe când eu, ca să fiu sincer, le consider exagerate. Poftiţi vă rog!

Pe coridorul primului etaj colonelul ne şi ieşi în întâmpinare. Felul cum ne salută era în contrast izbitor cu purtarea aproape obraznică a aghiotantului său.

— Mă bucur din inimă că am prilejul să vă cunosc, domnilor – spuse el, strângându-ne mâinile.

Nu-l uită nici pe Pongo al nostru şi privi cu admiraţie statura uriaşă a credinciosului camarad.

— Poftiţi în camera unea – zise el apoi.

Aşteptă să intrăm noi toţi şi-l mângâie pe Maha, care trecu pe lângă el. Locotenentul Jerry vru să intre şi el, dar Marian zise:

— Domnule colonel, aş dori să vorbesc numai cu dv. şi v-aş ruga să-l îndepărtaţi pe locotenent.

Colonelul păru încurcat, făcu totuşi un semn scurt lui Jerry. Acesta pleca, dar îl văzui muşcându-şi cu furie buza şi mă bucurai.

— Domnule Farrow, ai vreun motiv deosebit să-l îndepărtezi pe aghiotantul meu? întrebă acum colonelul. El e mâna mea dreaptă şi un băiat foarte capabil. E drept însă că prin felul său de a fi, îi cam supără pe străini uneori. E un om care se ţine cu strictele de regulamente şi cred că nimeni nu l-ar putea abate de la datorie.

— Eu însă cred că ştiu ceva pentru care locotenentul ar fi în stare s-o facă – spuse Marian, încet.

Apoi făcu un semn lui Pongo, care rămăsese la uşă şi imediat uriaşul se răsuci în călcâie binişor şi deschise deodată uşa.

Locotenentul Jerry, care stătuse în faţa uşii, se dădu înapoi tulburat, dar îşi regăsi repede cumpătul şi zise:

— Domnule colonel, socot de datoria mea să rămân pe aproape, ca să pot îndepărta vreo primejdie ce v-ar ameninţa.

— Vedeţi, aşa e el! spuse Cormick, zâmbind. Nici chiar în dv. n-are încredere. Poţi fi însă fără grijă, Jerry – se adresă apoi locotenentului – domnii nu sunt primejdioşi. Du-te în camera dumitale!

— Am înţeles, domnule colonel – spuse Jerry, salută milităreşte şi dispăru.

II
DUŞMANII ÎN UMBRĂ

DUPĂ CE PONGO ÎNCHISE UŞA, Marian spuse:

— Asta e scrisoarea de recomandare a lordului, domnule colonel. Am venit încoace ca să facem cercetări cu privire la făptura aceea misterioasă care ucide sau schilodeşte pe bieţii pelerini. Dună cum îmi

spunea portarul şi unul din detectivii dv. A căzut victimă mai zilele trecute. Fostul inspector Mitchell mi-a povestit în amănunt cum stau lucrurile, aşa că nu mai e nevoie să vorbim despre asta. V-aş ruga numai, domnule colonel, să ne daţi un adăpost unde să fim în siguranţă.

— Veţi locui la mine, nu mai încape vorba – răspunse colonelul Cormick – veţi fi în deplină siguranţă, căci bungalow-ul meu e veşnic păzit. Nu pricep însă de ce nu vreţi să staţi de vorbă cu mine aici despre misterioasele întâmplări, căci nu-mi pot închipui că l-aţi bănui oarecum pe aghiotantul meu, numai pentru că are un fel de a fi cam ciudat. Şi-apoi, nu ştiu dacă Mitchell v-a informat cum trebuie. El a fost degradat şi mutat disciplinar, după cum vă va fi povestit, de sigur. Nu găsesc corect din partea lui că nu v-a anunţat imediat, ci a preferat să lungească vorba cu dv. Probabil că vroia să vă convingă de faptul că i s-a făcut o nedreptate.

— Eu i-am pus întrebările – răspunse Marian – nu e el de vină că a trebuit să aşteptăm atâta; ne-a anunţat îndată aghiotantului dv. care ne-a lăsat însa să aşteptam. V-aş ruga chiar, domnule colonel, ca în tot timpul şederii noastre aici să ni-l daţi pe Mitchell drept călăuză. Omul acesta îmi place.

— Hm… e drept că face impresie bună – încuviinţă colonelul – şi ştiţi că dorinţele dv. sunt porunci pentru mine. O să mă bucur dacă veţi izbuti să dovediţi, totuşi, nevinovăţia lui, deşi a trecut multă vreme de la întâmplarea aceea din Calcutta. Îmi închipui eu că o să încercaţi. Dv. sunteţi gata oricând să veniţi în ajutorul unui năpăstuit.

— Fireşte că voi încerca – spuse Marian, încetişor.

Băgai de seamă că se uita cu luare-aminte la o uşă care ducea în odaia învecinată. Apoi urmă, tot în şoaptă:

— Probabil că acolo alături e camera aghiotantului dv.?

— Da, d-le Farrow – răspunse Cormick.

Clătină capul, mirat, dar îşi înăbuşi totuşi vocea, pe când urmă, râzând:

— E ciudat cum acest slujbaş conştiincios e bănuit adesea tocmai din pricina firii sale aspre şi corecte. Cred însă că o să vă încredinţaţi curând că îl bănuiţi pe nedrept.

— În interesul dv. m-aş bucura şi eu, domnule colonel, dac-aţi avea un aghiotant atât de capabil – spuse Marian – dar n-am manifestat nici o bănuială împotriva locotenentului. Acum v-aş ruga, însă, să daţi dispoziţii să fim transportaţi la bungalow-ul dv.

— Viu şi eu, domnilor – spuse colonelul – aveţi bagajele cu dv.?

— Nu, le-am lăsat în gară – răspunse prietenul meu – ar putea să le ia Mitchell şi să ni le aducă la vila dv.

— Daca ţineţi într-adevăr să-l aveţi pe lângă dv., fireşte că ăsta poate fi primul său serviciu – spuse Cormick, şovăitor – ţin să vă mai

previn odată, domnule Farrow, că trebuie să fiţi cu luare-aminte faţă de Mitchell, împotriva căruia eu personal n-am nimic, dar mă călăuzesc numai după referinţele ce mi s-au dat în privinţa lui.

— În cazul de faţă, domnule colonel, eu judec cu inima spuse Marian, râzând. Dacă n-aveţi nimic împotriva, deci, putem porni.

— Hm… locotenentul Jerry e totdeauna oaspetele meu seara – zise colonelul, şovăitor – vă supără daca va veni şi ei?

— Deloc! se grăbi să răspundă Marian.

Stătu pe gânduri câteva clipe, apoi urmă:

— De altfel, cred că o să se scuze pentru astă-seară. Spunea că vrea să pornească şi el ca să dea de urma acelei făpturi misterioase. Bănuieşte că e vorba de un tigru viclean.

— O să cam rămână dezamăgit, dacă-şi închipuie asta – zise Cormick, cu hotărâre – eu sunt vânător bătrân şi am împuşcat mulţi tigri până acum. Şi am văzut şi mulţi oameni sfâşiaţi de tigri. Nenorociţii ăştia de aici, omorâţi sau schilodiţi, îşi datorează soarta altei fiare, nu unui tigru. Te pomeneşti că e chiar un om, deşi nu-mi vine să cred asta.

— Vom vedea noi despre ce e vorba – spuse Marian – dar acum să mergem!

Colonelul apăsă pe un buton de sonerie şi după câteva clipe intră din odaia alăturată locotenentul Jerry.

— Porunca, domnule colonel? întrebă dânsul, fără să ne bage în seamă.

— Mă duc acasă – răspunse Cormick – domnii sunt oaspeţii mei pe tot timpul cât vor sta în oraş. Conform dorinţei domnului Farrow, Mitchell va fi ataşat persoanei dumnealor, aşa că e scutit de serviciu. Să te aştept diseară?

— Vă cei iertare, domnule colonel – spuse Jerry – dar pentru astă-seară am ceva treabă.

— Bine! făcu Cormick, aruncând o privire mirată spre Marian. Da ordin să tragă maşina la scară!

După ce locotenentul ieşi, colonelul zise:

— Parc-ai fi prezicător, zău aşa, domnule Farrow! Care va să zică are de gând să pornească în căutarea făpturii misterioase, numai pentru că aţi apărut dv. aici. Sunt curios să văd cine va izbuti întâi.

Coborârăm şi în faţa lojei portarului îl găsirăm pe locotenent, care-i raportă colonelului ca maşina ne aştepta. Marian se întoarse spre portar şi-i zise:

— Domnule Mitchell, domnul colonel mi-a împlinit dorinţa şi te-a pus la dispoziţia noastră pe tot timpul cât vom rămâne în Gaya. Eşti liber de serviciu, deci şi vei asculta de noi. Trag nădejde că o să lămurim repede chestia care ne-a adus încoace, apoi ne vom ocupa şi de a d-tale. Uite recipisa pentru bagajele şi armele noastre. Te rog să

ne aduci lucrurile la bungalow-ul domnului colonel. Poate mai întreprindem încă în seara asta ceva împotriva făpturii misterioase.

— Vă mulţumesc din suflet, domnule Farrow! spuse Mitchell, plin de bucurie. N-o să uit niciodată bunăvoinţa dv.

Maşina străbătu în goană străzile oraşului şi, după un sfert de ceas, ajunserăm în faţa unei uriaşe porţi de bronz, păzită de doi poliţişti.

Bungalowul era clădit în stilul obişnuit al locuinţelor coloniale engleze, dar făcea o impresie idilică prin curăţenia sa, culorile luminoase în care era vopsit şi bogăţia de flori.

— Asta e opera fiicei mele Daisy – spuse colonelul, cu mândrie, văzând privirile noastre admirative – nădăjduiesc că o să vă simţiţi bine la mine.

— Cu siguranţă – răspunse Marian, politicos – ah, ce privelişte frumoasă!

De pe terasa unde urcasem, văzurăm la dreapta o spărtură printre tufele dese şi copacii înalţi de care era plină grădina întinsă. O apă lată îşi purta pe acolo valurile molcome, care scânteiau roşietic în soarele ce asfinţea.

— Acesta e fluviul Phalgu – ne lămuri colonelul – o să-l aveţi mereu înaintea ochilor, atâta vreme cât veţi locui în casa mea, căci ferestrele odăilor de musafiri răspund spre apă. Fiţi bineveniţi sub acoperământul meu.

Cele două odăi care ni se dădură erau aranjate cu mult gust.

— Fiică-mea conduce toată gospodăria – mai spuse colonelul, cu mândrie – până se-ntoarce soţia mea din Anglia, adică peste o jumătate de an. Atunci cred că Daisy o să mă părăsească, deoarece aghiotantul meu e pretendent la mâna ei. Şi trebuie să vă spun că n-am nimic împotrivă; Jerry e un băiat capabil şi vrednic de încredere, după cum vă spuneam şi îi va putea oferi soţiei sale o viaţă îmbelşugată, căci acum câteva săptămâni a moştenit o rudă bogată din Anglia, precum mi-a spus când a venit aici. Când era la Calcutta n-ar fi fost o partidă prea strălucită din punct de vedere al situaţiei materiale.

— Îl cunoaşteţi încă din Calcutta? întrebă Marian, interesat.

— Da, am fost câteva zile oaspeţii lordului Cunningham, cu prilejul plecării soţiei mele spre Europa. Încă de pe atunci am băgat de seamă ce impresie puternică a făcut fiica mea Daisy asupra locotenentului Jerry.

— S-au şi logodit? întrebă Marian şi mi se păru că citesc puţină îngrijorare în glasul său.

Prietenul meu dădu însă mulţumit din cap când colonelul răspunse negativ şi adăugă, oarecum încruntat, că fiica lui nu părea deloc să-i înţeleagă marele noroc ce i se oferea.

Cormick nu băgă de seamă jocul de sentimente din glasul şi de pe chipul lui Marian, căci se auzi o bătaie în uşă şi imediat trecu pragul o

tânără fată, pe care colonelul ne-o recomandă drept fiică-sa Daisy.

Putea să fie mândru, bunul colonel, căci nu mai văzusem până atunci o făptură atât de fermecătoare. Eu, biet burlac bătrân, simţii un val de căldură la inimă şi mă gândii cât de rău s-ar fi potrivit această minune de fată, alături de locotenentul acela cu ochi reci şi cu suflet aşijderea.

Tânăra Daisy ne privi cu admiraţie nestăpânită câteva clipe, apoi izbucni:

— Cred că dv., domnilor, o să veniţi de hac fantomei îngrozitoare care-şi face mendrele pe aici. Bietul tata nu mai are linişte de când s-a ivit monstrul acela.

— Trag şi eu nădejde, domnişoară, c-o să lămurim curând taina – răspunse Marian.

— Nu mai spune! făcu colonelul, mirat. Vorbeşti aşa de parc-ai şi fi găsit o urmă, domnule Farrow.

— Mai ştii! răspunse Marian. Dovezi n-am încă; doar o bănuială slabă.

— Eu am auzit că bănuielile nu vă înşeală niciodată – zise colonelul – cum faci asta, domnule Farrow?

— Foarte simplu: ţinând mereu ochii deschişi şi urechile de asemenea.

— Dar atunci, domnule Farrow, trebuie să-l şi fi văzut pe făptuitor – sau poate că i-ai şi vorbit? întrebă colonelul, cu uimire. Care e: Mitchell sau… locotenentul Jerry? Cu alte persoane n-aţi venit în atingere de când sunteţi aici.

— Uitaţi se vede, domnule colonel, că v-am văzut şi pe dv. – spuse Marian, zâmbind – dar să lăsăm gluma! N-am vrut să spun deloc că l-am şi văzut pe vinovat. Din tot ce aud cu privire la o afacere misterioasă, eu trag încheieri asupra temeiurilor unei crime. Şi când ajung să-mi apropii o explicaţie, nu mai e atât de greu să descopăr pe făptuitori.

— În teorie ar fi simplu de tot ce spui d-ta – îşi dădu părerea colonelul – dar cred că în practică lucrul stă altfel. Mă bucur însă că ai atâta încredere. A! Îmi pare că vi se aduc bagajele. A durat cam mult.

— O fi fost lume multă la gară – căută să-l scuze Marian pe Mitchell.

Portarul intra cu bagajele.

— Unde ai întârziat atât? întrebă colonelul. Ai fi putut lua o maşină ca s-ajungi mai repede aici.

— Aşa am şi făcut – răspunse! Mitchell, cam încurcat după cum mi se păru – dar am dat în gară de un cunoscut, cu care am stat de vorbă într-o chestie foarte importantă. Nu credeam că aducerea bagajelor e atât de urgentă.

— Nu face nimic! zise Marian. Dacă vrei, ne poţi ajuta la

despachetat.

Mitchell îşi muşcă buzele şi făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să părăsească odaia, apoi însă se scutură ca de ceva şi zise:

— Fireşte, domnule Farrow.

Şi luă imediat raniţa mica, ca s-o deschidă.

Daisy Cormick se duse să pregătească cina. Marian îşi luase raniţa şi începu s-o desfacă. Mitchell fusese mai repede, căci o şi deschisele pe a mea şi vru s-a scoată lucrurile dinăuntru. Atunci însă Pongo, care stătuse la fereastră, strigă deodată:

— Atenţiune, Massers, fiţi cu băgare de seamă!

— Da – spusei în aceeaşi clipă şi Mitchell, speriat – aici nu e ceva în regulă. Sau nu cumva aţi vârât dv. pe dinafară ace cu gămălie prin pânză?

— Ce, ace cu gămălie? făcu Marian. Ce vrei să spui?…

Deschise repede raniţa, apoi zise:

— Într-adevăr, s-au vârât aici ace cu gămălie în aşa fel, încât oricine ar fi băgat mâna înăuntru s-ar fi înţepat. Mare drăcovenie! Acele au o lucire verzuie… aş pune rămăşag că-s otrăvite. Un atentat, fireşte! Şi din faptul acesta trag încheierea ca făptura aceea misterioasă a şi aflat de sosirea noastră aici.

— Asta întrece orice închipuire! făcu colonelul. O să ordon cercetări severe de tot! Mitchell, ai venit cu bagajele de-a dreptul încoace, sau l-ai întâlnit pe cunoscutul acela al d-tale după ce le scoseseşi din gară?

— L-am întâlnit pe cunoscutul acela înainte de a scoate bagajele de la depozit – răspunsă Mitchell – după aceea am scos lucrurile şi am venit îndată încoace. Ticăloşia asta trebuie deci să fi întâmplat în timp ce bagajele se aflau în depozit.

— Atunci trebuie să ne începem cercetările de acolo! spuse colonelul, cu energie. O să aflu eu cine a pus la cale această încercare de asasinat. Cine e cunoscutul acela al d-tale, Mitchell?

Fostul inspector deveni deodată foarte stingherit, se vedea că e în căutarea cuvintelor, pentru ca în cele din urmă să îngâne:

— Domnule colonel, asta a fost o chestiune cu totul personală. Omul pe care l-am întâlnit întâmplător, cu siguranţă că n-are nimic de-a face cu toată povestea.

— Hm… făcu Cormick, aruncând o priviri cercetătoare asupra portarului. Bine, mă duc chiar eu la gară să mă informez.

— Tată, locotenentul Jerry te cheamă urgent la telefon! strigă Daisy din odaia cealaltă.

Colonelul se scuză şi părăsi repede încăperea.

Trebuie să mărturisesc că şi eu începui să prind bănuială asupra fostului inspector. Era ciudat că adusese atât de târziu bagajele şi că nu vroia să spună cu cine se întâlnise.

Aruncai o privire întrebătoare spre Marian, dar el era foarte ocupat cu scoaterea acelor suspecte din raniţa sa. Iar Mitchell se aplecase asupra sacului meu şi-l curăţa de zor de acele care mi-ar fi adus moartea, poate.

Pongo, însă, se-ntorsese nepăsător şi privea pe fereastră. Îl observam fără voie şi de odată văzui că trupul i se încorda.

Se uita cu atenţie afară, spre fluviu, apoi clătină capul, îşi trecu mâna peste ochi, ca şi cum ar fi vrut să se încredinţeze că e treaz, după aceea îşi reluă atitudinea de nepăsare. Totuşi, privirea şi-o ţinea aţintită asupra unui punct, care trebuia să fie de partea cealaltă a grădinii.

Mă apropiai de el şi-l întrebai încetişor:

— Pongo, ce-ai văzut acolo?

Cam încurcat se întoarse şi răspunse, zâmbind:

— Oh, Pongo crede visat. Pongo crede văzut colo la dreapta în tufiş animal mare, mai mare ca Pongo. Animal însă dispărut îndată. Pongo s-a înşelat.

Tocmai vroiam să răspund ceva, când uşa se deschise de-odată şi colonelul dădu buzna înăuntru, roşu de mânie, răstindu-se la portar:

— Mitchell, de ce ai căutat să-mi ascunzi că ai stat de vorbă cu Deslay? Lucrul acesta îmi pare foarte suspect. Ştii prea bine că şi Deslay e sub bănuială de a fi furat actele pe care le avuseseşi d-ta în păstrare.

— Domnule colonel – răspunse Mitchell, recăpătându-şi sângele rece – am trecut sub tăcere întâlnirea mea întâmplătoare cu Deslay, pentru că n-avea nici o legătură cu chestia. Ştiu, e drept, că Deslay e şi el bănuit, însa dânsul e nevinovat şi amândoi vrem să dovedim că un altul e făptaşul. Deslay, care a fost concediat atunci, n-a mai găsit slujbă şi vrea să locuiască la mine până ce afacerea va fi lămurită.

— Asta e foarte frumos din partea d-tale! zise Marian. Aşa dar, domnule colonel, locotenentul Jerry l-a văzut pe Mitchell în gară? Nu l-aţi întrebat ce-a căutat acolo?

Cormick făcu un gest de mânie şi răspunse:

— Se pare că ai ceva împotriva aghiotantului meu, domnule Farrow, deşi ţi-am spus că aş dori să-l am de ginere. N-am de ce să ascund că Jerry mi-a comunicat că s-a luat după Mitchell, ca să-l spioneze.

— Foarte bine! făcu Marian. Să lăsăm asta! Dar n-ar strica să puneţi pe cineva să cerceteze la gară cine s-a putut apropia de bagajele noastre.

III
O NOUA TICĂLOŞIE

— CUM VREŢI! spuse colonelul, cam în silă. O să trimit un detectiv dibaci. Eu personal sunt prea cunoscut şi-apoi nu mă prea pricep să-i iscodesc pe oameni.

— Da, domnule colonel, trimiteţi un detectiv! încuviinţă Marian. Dar ce spunea locotenentul cu privire la încercarea de atentat cu acele otrăvite?

— Vă puteai închipui cât de îngrozit a fost! S-a bucurat nespus că aţi descoperit la timp ticăloşia. Şi mai spunea… dar despre asta vom putea sta de vorbă mai târziu – schimbă el discuţia, aruncând o privire asupra lui Mitchell.

— Foarte bine! zise Marian. La cină vom discuta cu amănunţime cazul. Acum o să ne spălăm repede şi o să ne schimbăm hainele.

După ce colonelul ieşi, Marian se apropiă de Mitchell, care tocmai întindea frumos costumul pe pat şi-i spuse în şoaptă:

— Domnule! Mitchell, lasă asta, ca putem face şi singuri! Nu te-am luat pe lângă noi în calitate de servitor. Trebuie să joc puţin teatru, ca să-i înşelăm pe oameni şi în primul rând pe făptaş. Va trebui să ne ajuţi să lămurim taina acelor crime şi poate că prin asta vom izbuti să facem lumină şi în cazul d-tale. Am acum o idee pe care vreau s-o şi aduc la îndeplinire. Mai înainte însă Pongo trebuie să-mi spună ce-a văzut colo la fluviu. Am ascultat numai în treacăt adineauri.

Uriaşul negru spuse iarăşi că trebuie să se fi înşelat, când i se păruse c-a văzut un animal uriaş în tufişul des.

— Pongo, tu ştii prea bine că de obicei nu te prea înşeli – zise Marian – a fost un elefant? Asta e drept c-ar putea fi mai mare ca tine, după cum spui.

— Nu fost Tembo – răspunse Pongo – făptura aceea mers în două picioare, Pongo crezut întâi că este om. Apoi văzut ceva care seamănă blană, luceşte în soare.

— Nu cumva veţi fi văzut făptura aceea misterioasă, care sfâşie oamenii atât de grozav? întrebă Marian, mirat. Care va să zică tufişul acela din dreapta… E astfel aşezat încât dintr-însul se poate privi în odăile noastre. Vom pune deci în aplicare ideea mea. O să umplem cu pături hainele noastre ca să pară că sunt oameni în ele şi drept capete vom lua perniţele acelea de colo. Peste câteva minute, când se va lăsa întunericul, vom aşeza manechinele astea la fereastră şi vom aprinde lumina. Pun rămăşag că va urma în scurt timp un al doilea atentat asupra noastră. Să ne grăbim!

Deşi eram surprins de ideea aceasta a prietenului meu, îi urmai totuşi pilda şi mă dezbrăcai repede. Pentru cină trebuia să ne îmbrăcăm cu haine mai curate.

În vremea asta Mitchell învălătuci păturile cu atâta dibăcie, încât le puteam vârî în surtuce. Perniţele de pe divan le legarăm cu sfoară, dându-le forma rotundă a unor capete omeneşti. Marian mai prinse

câte o sfoară de fiecare surtuc umplut, apoi, pe când lega perniţele deasupra, spuse:

— Bănuiesc că se va trage asupra noastră dinspre tufişul acela – adică asupra păpuşilor. Dacă vor fi nimerite, sau chiar dacă se vor trage două gloanţe la rând în ele, vom trage repede de sfori şi vom răsturna manechinele de pe scaune. Asta o să-i facă pe nemernicii aceia să creadă că am fost ucişi sau grav răniţi. A! Uite că s-a şi întunecat! Repede manechinele la fereastră şi să aprindem lumina!

Traserăm două fotolii în faţa ferestrei şi aşezarăm manechinele unul în faţa altuia, încât să dea impresia că stăteam de vorbă noi doi. Merserăm apoi spre uşă, unde ne ghemuirăm şi Marian aprinse lumina. Fiecare din noi ţinea în mână una din sforile manechinelor.

Nu trecură decât două minute şi… doua gloanţe detunară unul după altul. Cele două manechine fură nimerite… în cap. Gloanţele se înfipseră în peretele de deasupra noastră şi noi traserăm repede manechinele de pe fotolii.

— Domnule Mitchell – spuse Marian – voi deschide acum uşa, d-ta te vei strecura repede afară în patru labe şi după ce te vei ridica în picioare pe coridor, vei intra în cameră. Cu gesturi speriate vei alerga la fereastră şi te vei apleca peste cele două manechine. Deoarece se prea poate ca atentatorul – sau atentatorii – să tragă şi asupra d-tale, apleacă-te repede când vei fi la fereastră. Dă apoi buzna afară din cameră, ca şi cum ai vrea să înştiinţezi pe colonel şi cu prilejul acesta stinge lumina! În felul acesta atentatorul nu va şti ce se mai întâmplă aici. Ba nu… mai bine să tragi perdelele groase de la fereastră şi vom lăsa lumina aprinsă.

Mitchell se achită pe deplin de această însărcinare. După ce perdelele fură trase, ne ridicarăm şi merserăm spre cele două manechine. Gloanţele străbătuseră prin perniţe şi găurile făcute de ele erau tocmai în locul unde ar fi fost tâmpla.

— Primejdios individ ticălosul acela! făcu Mitchell, care pălise. E nevoie de multă dibăcie ca să nimereşti atât de bine. Trebuie să fie un puşcaş minunat. Hm… dar asta nu se poate!

— Ce vroiai să spui, domnule Mitchell? întrebă, Marian. Se pare că te gândeşti la o anumită persoană, care şi-a dobândit un renume de bun ţintaş?

— Păi… cam aşa – răspunse fostul inspector – m-am gândit chiar la doi bărbaţi care trec drept trăgători de frunte. Unul e locotenentul Jerry, celălalt Deslay, fosta mea ordonanţă. Dar de nici unul din ei nu poate fi vorba.

— Şi eu cred tot aşa – spuse Marian – totuşi ştiu cel puţin că în crimele alea misterioase e amestecat şi un om, căci trebuie să fi tras din tufişul în care cu puţin înainte a văzut Pongo fiara aceea ciudată. Prin urmare, omul nostru o fi stând în legătură cu această dihanie.

Cormick intră în cameră şi se uită înmărmurit la cele două păpuşi pe care le aşezasem pe divan şi pe care începurăm să le dezbrăcăm. Marian îi povesti pe scurt despre atentat şi bietul colonel cât p-aci să aibă o criză de nervi.

Deodată se uită pătrunzător la Mitchell şi zise:

— Trăgătorul acesta trebuie să fi fost un adevărat maestru. Tufişul de unde a tras e la vreo optzeci de metri depărtare. Deslay era şi el un ţintaş minunat şi e curios că s-a ivit tocmai aici.

— Despre asta vorbeam şi eu cu domnul Farrow – spuse Mitchell, calm – Deslay a sosit abia azi la Gaya, nici nu-l cunoaşte pe domnul Farrow şi n-are de ce să-l omoare. Dar şi locotenentul Jerry e un bun ţintaş, dar i-am spus imediat domnului Farrow că nici unul din aceşti doi nu poate fi bănuit, numai pentru că sunt înzestraţi cu acest dar. Îmi închipui, domnule colonel, că mă suspectaţi şi pe mine, nădăjduiesc însă să pot dovedi că vă înşelaţi.

— O să mă bucur dacă va ieşi la iveală nevinovăţia d-tale şi în chestia aceea din Calcutta – răspunse Cormick – nici n-o să mă mai amestec în afacerea asta de aici; să se ocupe domnul Farrow singur de ea. V-aş sfătui numai să fiţi cu băgare de seamă.

— N-aveţi nici o grijă, domnule colonel. Aş vrea să vad ce mutră va face criminalul când ne-o vedea, acum după ce ne crede pe lumea cealaltă.

— Ce-aveţi de gând să faceţi acum? întrebă colonelul.

— Sunt de părere să mergem la masă – răspunse Marian – lampa din odaia asta o lăsăm să ardă, ca să creadă criminalul – dacă mai stă la pândă – ca e mare tulburare aici. Sunt curios să aflu ce-o să descopere detectivul pe care l-aţi trimis la gară să facă cercetări, domnule colonel.

— I-am spus să vie aici să-mi dea raportul – răspunse Cormick.

Când intrarăm în sufragerie, unde masa era pusă, Daisy Cormick se uită speriată la noi şi întrebă:

— S-a tras asupra dv., domnilor? Asta e îngrozitor! Nu vă e teamă?

— Deloc – răspunse Marian, zâmbind – cu vremea te obişnuieşti cu toate.

Ne aşezarăm la masă şi mâncarăm cu poftă din bucatele minunate. Pongo ceruse să i se aducă mâncarea în odaia lui.

La vreo jumătate de ceas de când ne aşezaserăm la masă, un servitor indian al colonelului anunţă că detectivul sosise. Acesta era un tânăr cu chipul foarte inteligent, care-şi făcu raportul în cuvinte puţine: un slujbaş de la depozitul de bagaje văzuse acolo un tânăr indian, care însă a dispărut fulgerător prin fereastră. Unul din funcţionari, care privise după indian, băgase de seamă că acesta era cât p-aci să-l răstoarne pe locotenentul Jerry, care tocmai sosise. Funcţionarul strigase locotenentului, pe care-l cunoştea, să-l oprească

pe indian, dar acesta se strecură cu dibăcie prin mulţime. Din depozitul de bagaje nu lipsea nimic.

— A spus slujbaşul că a comunicat pe îndelete întâmplarea, domnului locotenent Jerry? întrebă Marian.

Detectivul răspunse afirmativ, ceea ce-l făcu pe prietenul meu să dea din cap mulţumit.

Colonelul, însă, spuse, cam nedumerit:

— Asta ar fi trebuit să mi-o spună Jerry când m-a chemat la telefon mai adineauri, ca să-mi comunice întâlnirea lui Mitchell cu Deslay. Ei, probabil că n-o fi dat importantă faptului. Bine, Combat, sunt mulţumit de d-ta.

Detectivul salută, apoi plecă.

— Îmi închipui eu acum că iarăşi îl bănuiţi pe locotenentul Jerry, domnule Farrow – zise colonelul – dar eu socot că e foarte firesc să fi uitat să pomenească de acest indian, dat fiindcă avea să-mi comunice faptul celălalt, mult mai important.

— Se-nţelege – încuviinţă Marian – prin întrebarea ce-am pus-o detectivului am căutat numai să abat bănuielile care ar fi căzut asupra domnului locotenent.

Acum se amestecă în vorbă Daisy Cormick, care ascultase cu interes:

— Tată, tu îi iei mereu apărarea lui Jerry, pe când eu nu pot să-l sufăr. Pe omul acesta rece şi misterios îl cred în stare de orice faptă urâtă. Uneori are în ochi o expresie atât de ciudată, cum n-am mai văzut la alţi oameni. În momentele acelea mi-e groază de dânsul.

Îmi veni să râd văzând mutra dezamăgită pe care o făcu colonelul. Prin cuvintele fetei, se spulberase deodată visul său: căsătoria locotenentului Jerry cu fiică-sa. Se făcuse roşu la faţa şi tocmai vroia să răspundă, când intră iar servitorul, anunţând pe… locotenentul Jerry.

— Să poftească! se grăbi să spună colonelul, bucuros.

Aruncă o privire ameninţătoare fiicei sale, apoi se ridică şi se duse la uşă. Jerry intră şi salută milităreşte pe superiorul său. Când ne zări însă pe noi, chipul său se schimonosi atât de tare de groază, încât colonelul rămase înmărmurit.

— Jerry, ce ai? întrebă el, înspăimântat.

Marian se ridică. În mâna dreaptă ţinea un revolver, pe care-l scosese repede din buzunarul de la spate. Se apropiă de locotenent şi zise cu gravitate:

— Aghiotantul dv. s-a înspăimântat văzându-ne încă în viaţă, domnule colonel. Crezuse că ne-a împuşcat, din tufiş. E al doilea atentat al dumnealui, îndreptat împotriva noastră şi care a dat greş. Tânărul indian care a fost zărit în depozitul de bagaje, este fireşte, complicele său. N-a pomenit de el când v-a vorbit la telefon, numai ca

să cadă bănuiala asupra lui Mitchell şi Deslay. Şi am curajul să susţin că tot Jerry a furat la Calcutta documentele privitoare la contrabandele de opiu. De asemenea, susţin că e în legătură cu monstrul acela care a vârât spaima în oamenii de aici din oraş.

Înfăţişarea lui Jerry era aceea a unui om zdrobit. Colonelul părea ca nu se mai îndoieşte de vinovăţia lui.

— Jerry, cum ai putut face asta? izbuti el să îngaime. Am ţinut atât de mult la d-ta! Jerry… vorbeşte… spune că nu e adevărat. Spune că domnul Farrow greşeşte!

Dar locotenentul tăcea mereu. Privea cu adâncă tristeţe la Daisy Cormick, care plângea înăbuşit, acoperindu-şi faţa.

— Vă voi da eu răspunsul – spuse Marian – pe mine m-a izbit îndată privirea lui Jerry şi fiica dv. spunea şi dânsa că o treceau fiorii când vedea expresia aceea în ochii locotenentului. Jerry a căzut la patima opiului. A început cu contrabanda de opiu, apoi a urmat furtul actelor, care a fost uşor pentru el, deoarece odaia lui se afla alături de aceea a lui Mitchell. După cum bănuiesc, aici în Gaya s-a apucat să-i jefuiască pe preoţii bogaţi, împreună cu fostul său tovarăş de contrabandă. Şi dv., domnule colonel, v-a povestit că a pus mâna pe o moştenire mare. Poate că iubirea ce o avea pentru fiica dv., împreună cu patima opiului, l-a făcut să încerce orice pentru a se îmbogăţi. Şi diavolul stupefiantelor l-a orbit într-atât încât nu l-a lăsat să vadă grozăvia de a deveni complicele unui ucigaş înfiorător.

Daisy Cormick întinse mâinile ca spre a se apăra de Jerry.

— El să mă iubească?! făcu ea, îngrozită. Oh! E un păianjen dezgustător, care-şi ucide victimele şi le suge sângele. E o insultă amarnică pentru mine ca omul acesta să cuteze a mă iubi.

Jerry se făcu roşu o clipită, apoi se îngălbeni ca un mort.

— Da… te iubesc, zise el cu glas slab. Am vrut să fiu bogat şi diavolul opiului m-a prins în mrejele sale. Iartă-mă că te-am iubit. Îmi voi ispăşi vina.

— Stai! strigă Marian şi ridică arma.

Jerry dusese repede mâna la buzunar. Ştiam că prietenul meu îi va zvârli, cu un glonţ, revolverul pe care vroia să-l scoată.

Fu prea târziu însă. Locotenentul scosese arma, zâmbi trist tinerei fete, apoi îşi trase un glonţ în inimă. Se prăbuşi atât de repede, încât Marian, care sări la dânsul, nu-l mai putu prinde în braţe.

IV
O NOUĂ ÎNCERCARE DE CRIMĂ

COLONELUL RĂMASE CA ÎMPETRIT. Îl zguduise prea adânc faptul că omul în care avusese atâta încredere, nu era decât un hoţ şi complicele unui ucigaş.

— Vă pricep durerea, domnule colonel – zise Marian – opiul are puterea de a supune pe cei mai energici bărbaţi. Păcat că Jerry s-a împuşcat, căci aş fi vrut să aflu de la el numele adevăratului criminal. Dar poate că şi-a luat viaţa tocmai pentru a nu fi ispitit să trădeze numele acesta. Va trebui să facem singuri cercetări.

— Mintea mea nu poate să priceapă – bâigui colonelul cu glas obosit – care va să zică Jerry trăia două vieţi în acelaşi timp? Faţă de mine era ofiţerul corect şi conştiincios, iar pe de altă parte era un hoţ şi ucigaş.

— Pricep cât sunteţi de îndurerat, domnule colonel – spuse Marian – dar va trece şi asta. Ar fi bine să dispuneţi transportarea cadavrului, iar fiica dv. să fie dusă sus.

Daisy mai stătea ca încremenită, privind la trupul lui Jerry. Ochii ei frumoşi se umplură de lacrimi şi ea zise:

— M-am purtat prea aspru cu el… sunt vinovată de moartea lui.

— Nu, domnişoară – răspunse Marian – Jerry e singur vinovat de sfârşitul pe care l-a avut. Tot n-ar fi scăpat de spânzurătoare. A! Se pare că ni se anunţă ceva nou!

Servitorul indian al colonelului intrase cam grăbit în odaie. Cormick însă trecuse în biroul său, ca să dea dispoziţiunile cuvenite. Marian îl întrebă ce se întâmplase, la care servitorul răspunse că un poliţist care să vorbească imediat cu colonelul.

— Condu-l în biroul domnului colonel! spuse prietenul meu.

Daisy se-ntoarse spre Marian şi zise, printre lacrimi:

— Domnule Farrow, mă duc în odaia mea. Nu vă îngrijiţi de mine, căci îmi va trece.

Mai aruncă o privire asupra cadavrului, apoi ieşi din încăpere.

— Haide, Robert – zise Marian – pâre să se fi întâmplat ceva serios, altminteri poliţistul n-ar fi fost atât de grăbit să dea ochi cu gazda noastră.

Tocmai când ne pregăteam să ieşim, colonelul intră în odaie, urmat de un poliţist.

— Ah, bine că nu mai e aici Daisy! zise el. Domnilor, în apropiere, la malul fluviului Phalgu, a fost atacat iarăşi un pelerin. Haideţi repede, a fost transportat la comisariat! Poate aflăm ceva de la el.

Secţia poliţienească nu era departe. Ajunserăm acolo peste câteva minute şi poliţistul de serviciu raportă că doctorul Thomson şi sosise, ca să dea îngrijiri rănitului.

Intrarăm într-o încăpere mică. Pe o masă îngustă era întins trupul Indianului, care purta un veşmânt de mătase foarte bogat.

Doctorul Thomson răspunse la întrebarea colonelului:

— Ca de obicei… faţa complet sfâşiată, ochii scoşi. E îndoielnic dacă tânărul va supravieţui. A! Uite că-şi vine în simţirii.

Un geamăt ieşi dindărătul pansamentului gros, apoi rănitul întrebă

în englezeşte:

— Ce mi s-a întâmplat?

— Ai fost, atacat şi grav rănit – răspunse Marian – l-ai văzut pe agresorul d-tale?

— Era o făptură uriaşa, nu semăna deloc a om – răspunse indianul – blană păroasă şi dinţi sclipitori… Şi înainte de a-mi pierde cunoştinţa mi se păru că auzisem un strigăt.

Se pipăii la piept, apoi spuse, speriat:

— Mi-a dispărut punga cu diamante. Mi-a dat-o tata s-o aduc jertfă, zeiţei Gaya. Erau douăzeci de diamante mari. Şi punga cu bani mi-a dispărut de asemenea.

— Domnule Farrow – zise colonelul agitat – vrei să mergem chiar acum la locul unde s-a dat atacul?

— Da – încuviinţă Marian – ah, ce-a fost asta?

Rănitul scosese un ţipăt înăbuşit. Doctorul se aplecă deasupra lui şi după câteva clipe ne spuse:

— A murit. Mă miră c-a dus-o până acum.

— Atunci putem pleca imediat! hotărî Marian.

Doi poliţişti – cei care descoperiseră pe rănit – ne călăuziră la fluviul Phalgu. Îl străbăturăm într-o barcă, apoi merserăm o bucată spre miazăzi.

— Ne apropiem de tufa aceea mare din faţa casei dv., domnule colonel – zise Marian – poate avem noroc şi dăm de tovarăşul lui Jerry, care a dresat cine ştie ce dihanie ca să atace oamenii la o poruncă.

— Aici e locul unde l-am găsit – zise unul din poliţişti.

Ne aflam la marginea ţarinilor întinse, care duceau până la pădurea îndepărtată. La stânga noastră era un brâu desi de tufe, presărat cu copaci; acesta se-ntindea până la fluviu.

Între acest brâu şi ţarini ducea un drum pe care mergeau pelerinii, după cum ne spuse colonelul. Până atunci nu se dăduse nici un atac acolo.

— Cu siguranţă că ne aflăm în apropierea ascunzătoarei ucigaşului. N-a dat nici o lovitură pe aici, pentru ca să nu dea loc la o cercetare amănunţită a locului. Domnule colonel, trimiteţi un poliţist să aducă pe Pongo şi Maha! Ghepardul va putea mirosi urma dihanie!

În vreme ce poliţistul se-ndrepta spre vila colonelului, noi cercetarăm cu luare-aminte locul unde se dăduse atacul. Luna lumina din plin, aşa că n-aveam nevoie să aprindem lămpile de buzunar.

Se vedea o baltă de sânge pe nisipul alb, dar nici o urmă a făpturii misterioase. Deodată, Marian exclamă:

— Ah, ăsta e într-adevăr un om grozav de viclean. A netezit pământul aici cu o creangă, a şters urmele fiarei. Dar n-o să-i folosească la nimic. Maha al nostru nu se lasă înşelat de tertipuri de

astea.

Marian se îndreptă acum spre brâul de pădure. Pământul era aci acoperit cu muşchi des, mărunt. În micile luminişuri de care dădurăm acolo, nu văzurăm nici un fel de urme, deoarece muşchiul acoperise iarăşi întipăriturile.

— N-are nici un rost – spuse Marian – trebuie să ne-ntoarcem şi să-l aşteptăm pe Pongo. Ah, ce fuse asta?

Un zgomot slab se auzise undeva pe aproape. Scoaserăm îndată pistoalele şi ne uitarăm cu încordare la tufe.

Marian închisese puţin ochii, ca să vadă mai bine. Iarăşi se auzi zgomotul – ca şi cum cineva ar fi pufăit cu putere – de data asta foarte lămurit din dreapta, unde se găseau ţarinile. Ne-ntoarserăm repede, dar tufele nu se mişcau.

— O fi dincolo, în drum – şopti Marian – hai să ieşim de aci! Dar să fim cu ochii-n patru, căci sunt încredinţat c-avem de-a face cu un potrivnic foarte primejdios.

Ştiam bine că prietenul meu avea acum o bănuială hotărâtă, dar nu spuse nimic, ci porni încet înaintea noastră, cu revolverul gata pregătit.

Mă simţii uşurat când ieşirăm din pădurice şi văzurăm câmpul liber înaintea noastră. Ne aflam într-un luminiş aproape rotund, care se întretăia cu drumul.

Ridicarăm repede armele, căci pe dreapta se ivise o făptură. Dar imediat le lăsarăm iar în jos: era poliţistul pe care-l trimisese colonelul, ca să-i aducă pe Pongo şi Maha.

— Ei, ce e? întrebă Cormick, în şoaptă. Unde e Pongo?

Omul se apropiă şi spuse că Pongo şi ghepardul şi porniseră pe urmele misteriosului ucigaş. Pe el îl sfătuise să rămână în şosea, căci presupunea că „*Massers*“ ai lui vor ieşi în curând iar din pădurice. Pongo cu Maha dispăruseră între tufe.

— Bine – spuse Marian – să-l aşteptăm deci aici pe Pongo. Presupun ca va ieşi cu Maha pe aici prin apropiere, deoarece potrivnicul nostru se află şi el pe aproape. D-ta n-ai băgat de seamă nimic? se adresă el poliţistului.

— Ba da – răspunse omul, şovăind – credeam însă că m-am înşelat. Mi se păruse că văd o făptură uriaşă, păroasă, care apăruse într-o tufă, dar a dispărut iarăşi, cu repeziciune. Gând m-am oprit în faţa acelei tufe, n-am mai auzit nimic.

— Unde a fost asta? întrebă Marian.

— La câţiva paşi de acest luminiş – răspunse poliţistul.

— Hai să mergem într-acolo, poate ne întâlnim cu ea.

Vrurăm să pornim iar, dar rămaserăm încremeniţi locului, căci o putere tainică ne atrase privirile spre o tufă mare de pe marginea stângă a luminişului.

V
PUTEREA ZEULUI

NUMAI OCHII ÎI PUTEAU MIŞCA. Mă silii să privesc în lături şi văzui că Marian, colonelul şi cei doi poliţişti stăteau şi ei nemişcaţi, holbându-se la tufă.

Nu vedeam ce se ascundea în tufiş, trebuia să privim într-acolo şi nu puteam mişca nici un mădular. Şi lângă noi se afla făptura misterioasă, care-şi prăpădea victimele în chip atât de înfiorător. Oare încremenirea de care ne simţeam cuprinşi să fi fost în legătură cu dânsa? Oare nenorocitele victime erau şi ele mai întâi paralizate, înainte de a fi sfâşiate?

Îmi adunai toată energia ca să mă scutur de paralizia care mă cuprinsese, dar nu-mi fu cu putinţă. Un zgomot slab porni acum dinspre stânga luminişului, din tufa spre care eram siliţi să privim.

Izbutii iarăşi să-mi întorc ochii şi să privesc pe drumul care ducea prin spatele acestei tufe. Şi deodată mă simţii cuprins de o mare bucurie, căci acolo se ivise Pongo, ţinând de zgardă pe Maha.

Se luaseră deci pe urmele făpturii misterioase şi acum trebuiau să se întâlnească neapărat cu ea – numai dacă nu l-ar damblagi şi pe Pongo forţa aceea tainică ce izvora din tufiş.

Într-adevăr, uriaşul – care stătea aplecat – se ridică şi rămase ca încremenit. Ne zărise. Dar ridicarea şi înmărmurirea lui fusese numai din pricina spaimei care-l cuprinse la vederea noastră. Nici el nu-şi putea lămuri ce putere tainică ne ţinea acolo nemişcaţi.

Privi cu teamă de jur-împrejur, apoi îşi trecu mâna stângă peste frunte, dădu drumul lui Maha îşi făcu un pas spre noi.

— *Massers,* ce este? şopti el, oprindu-se iar.

Aş fi vrut să-i răspund, dar nu eram în stare. Putui numai să-l privesc cu ochi întăriţi şi bănuii că şi ceilalţi erau în stare să facă asta.

Maha dispăru spre dreapta, de-a lungul drumului şi probabil că urmărea acum singur dihania.

— *Massers,* ce este? repetă Pongo întrebarea, de data asta mai stăruitor.

Făcu încă un pas spre noi, se opri apoi iarăşi, nedumerit. Băgasem de seamă că nu aruncase încă nici o privire spre tufa care se găsea la dreapta lui.

Mă rugam în gând ca să-i vie în minte lui Pongo să cerceteze tufa; poate că atunci ar fi distrus forţa aceea misterioasă care ne paraliza. Îl văzui clătinând capul. Nu-şi explica deloc atitudinea noastră ciudată.

Dar iată că, presimţind probabil că nu se petrec lucruri curate în tufiş, făcu vreo câţiva paşi spre dreapta.. Ajunse la marginea luminişului şi fui nevoit să-mi rostogolesc ochii, ca să-l pot vedea.

O spaima nespusă mă cuprinse; căci şi Pongo păru să fie atins de forţa aceea misterioasă, care izvora din tufa aceasta din dreapta.

Câteva clipe se holbă la tufa, apoi clătină capul cu putere şi îşi trecu iarăşi mâna peste frunte.

Se părea că se sileşte să se scuture de această forţă ciudată şi întorcând capul spre noi, ne privi aiurit şi întrebă pentru a treia oară:

— *Massers,* ce este?

Atunci văzui ceva groaznic. În ochii noştri grozăvia trebuie să se fi ivit fulgerător, pentru Pongo, cel puţin, schimbarea din privirile noastre fu o prevenire, căci fără să se-ntoarcă sari în lături.

Şi tocmai la timp ca să se ferească de o lovitură grozavă, dată de o dihanie uriaşă, care se ivise fulgerător îndărătul lui. În clipa următoare se iscă o luptă, care-mi îngheţă sângele în vine.

Potrivnicul lui Pongo era un urs buzat, lung de peste doi metri şi care-l întrecea pe camaradul nostru. Şi acest soi de urşi dau primele lovituri, cu ghearele lungi şi ascuţite, totdeauna în faţa victimei, ca s-o orbească. Aceasta era aşadar făptura misterioasă care ucisese atâţia inşi.

Bietul Pongo! Din pricina atacului neaşteptat al fiarei, nu mai avusese timp să-şi scoată cuţitul. Ursul îl înşfăcase cu laba dreaptă, ca să-i zdrobească şira spinării şi ridică stânga cu ghearele ascuţite şi încovoiate, spre faţa lui Pongo.

Uriaşul negru se îndoi pe spate şi-şi apără obrazul cu braţul stâng. Dar cu toată puterea-i supraomenească, nu s-ar fi putut împotrivi unui astfel de duşman. Şi când fiara va fi sfârşit cu Pongo, cu siguranţă că se va năpusti asupra noastră, ca să ne sfâşie unul după altul. Acum înţelegeam mijlocul de care se slujea ticălosul, care stătea probabil ascuns în tufiş, până ne va putea jefui fără teamă.

Prin vreo otravă cunoscută numai de el, îşi damblagea, probabil, victimele, apoi venea ursul domesticit de dânsul şi-i sfâşia pe nenorociţii lipsiţi de apărare.

O clipă închisesem ochii, ca să nu fiu nevoit să văd înfiorătorul spectacol. Dar când privii iar într-acolo, tabloul se schimbase.

Ca un fulger se repezi deodată Maha asupra ursului, (vezi ilustraţia de pe copertă) şi-l înhaţă de pulpă. Fiara dădu drumul lui Pongo şi se-ntoarse spre ghepardul, care cutezase să-l atace. Maha însă se şi dăduse înapoi şi ursul căzu în bot.

Credinciosul animal stătea în faţa lui, mârâind furios. Camaradul nostru negru îşi recăpătase sângele rece în vremea asta. Chipul său strălucea de dorul luptei şi ochii-i zvârleau fulgere. Îşi smulsese cuţitul, enorm, îl ridică şi se năpusti asupra fiarei.

Văzând primejdia, ursul se-ntoarse iar şi se ridică. Dar acum avea de-a face cu doi duşmani de temut.

Maha nu se lasă. Îşi înfipse din nou colţii în pulpa ursului, fiara se-

ntoarse, izbi cu laba, dar nu-l nimeri pe ghepard, care sărise iar în lături cu multă dibăcie.

Pongo făcu acum o săritură înainte, cuţitul său şuieră prin aer şi se înfipse în spatele duşmanului. Fiara păroasă se rostogoli la pământ.

Pongo sări iar după ea, cu cuţitul ridicat. Ştia că prima lovitură nu fusese mortală.

Ursul era grav rănit, totuşi se ridică iar şi izbi cu furie în Pongo.

Camaradul nostru păru o clipă pierdut – numai o clipă, însă, se aplecă pe cât putu mai mult şi lovitura de labă a fiarei nu-l ajunse. Apoi cuţitul uriaşului scânteie iarăşi.

De jos în sus Pongo dădu o lovitură puternică în coastele ursului. Şi acum avusese – chiar dacă numai o clipă – timp să ţintească.

În acelaşi moment el şi sări înapoi şi-l strigă la dânsul pe Maha, care se pregătea să atace fiara din flanc.

Fiara uriaşă stătea nemişcată. Îmi dădu în gând că trebuia să facă aproape aceeaşi mutră ca noi. Se scurseră câteva clipe. Pongo cu Maha stăteau în faţa dihaniei, care părea împăiată, atât era de nemişcată.

Deodată însă scoase un horcăit, se clătină pe cele patru labe, apoi se prăbuşi greoi la pământ. Se mai zvârcoli puţin, după care „demonul" îşi dădu sufletul.

Ceea ce făcuse Pongo întrecea într-adevăr orice închipuire. Chiar dacă Maha îi venise în ajutor şi-i salvase viaţa în prima clipă, totuşi lupta ce o dăduse uriaşul, înarmat numai cu un cuţit, era un act de eroism ca puţine altele.

Dacă, n-aş fi fost ţintuit locului de acea paralizie ciudată, m-aş fi repezit la credinciosul nostru camarad şi i-aş fi strâns mâna cu căldură. Duşmanul acesta primejdios fiind învins, nu mai aveam de ce ne teme acum.

E drept că s-ar mai fi putut întâmpla ca şi Pongo să fie paralizat de acea forţă misterioasă, la fel cum se-ntâmplase cu noi. Şi atunci, ucigaşul adevărat, care se pricepuse să dreseze fiara, ne-ar fi putut ucide şi pe noi, fără să fim în stare să ne apărăm.

Lupta între Pongo şi primejdioasa namilă se desfăşurase pe partea dreaptă a luminişului. Şi acolo era o tufă mare şi deasă, asupra căreia Pongo îşi aţinti deodată privirea.

Din păcate nu puteam vedea ce se petrece în tufa aceea, căci nu eram în stare să-mi întorc privirea atât de mult. Văzui însă că Pongo se aplecă deodată şi în acelaşi timp se zvârli în lături, la pământ.

Un obiect mic, strălucitor, zbură deasupra lui – atât de repede că văzui numai o dungă subţire, sclipitoare. În clipa următoare, însă, Pongo se ridică fulgerător şi cu o săritură ca de panteră se aruncă în mijlocul tufişului.

Din frunzişul acestuia se auziră trosnete de crengi şi foşnete. Putui vedea că întreg tufişul se clătina – cu putere – şi-mi spusei că poate

izbutise Pongo să pună mâna pe misteriosul ucigaş.

Dar forţa aceea stranie care ne paralizase pe noi venea doar din tufa de pe partea stângă a luminişului! Gândurile mi se încâlciră. Ce se întâmpla oare? Ce taine întunecate – cum numai India le cunoaşte – ne învăluiau aici?

Lupte – căci luptă era – din tufiş devenea tot mai înverşunată. Cel puţin de-am fi putut vedea cu ce fel de duşman se încăierase Pongo acolo! Să fi fost oare un al doilea urs, căruia credinciosul nostru camarad nu i-ar mai fi putut ţine piept, în mijlocul frunzişului care-l împiedeca?

Deodată trosniră crengile tufişului, pe marginea rariştei şi două trupuri se rostogoliră afară. Erau Pongo şi un indian, care avea numai un şorţuleţ de culoare închisă în jurul mijlocului. Acesta era un uriaş, aproape cât camaradul nostru. Ba poate să fi fost chiar mai puternic, numai că-i lipsea sprinteneala credinciosului negru.

Se iscă o luptă pe viaţă şi pe moarte între cei doi coloşi. Indianul încleştase mâna dreaptă a lui Pongo. Ştia că ar fi fost pierdut în clipa când uriaşul nostru camarad ar fi izbutit să-şi elibereze această mână, în care ţinea cuţitul său care făcea minuni. Dar şi Pongo trebuia să paralizeze mâna celuilalt, caci era şi el ameninţat de un pumnal mare, pe care îl scosese duşmanul său.

Totul era acum cine va putea răbda mai multă vreme, sau cine ar fi izbutit mai curând să-şi elibereze mâna dreaptă. Ca doi peşti uriaşi pe uscat se zvârcoleau luptătorii.

Prin mişcările lor veniră în apropierea tufişului de pe partea stângă a luminişului, acolo unde se ascundea forţa aceea misterioasă care ne paralizase pe noi.

Şi atunci se întâmplă ceva... Din tufiş răsună deodată o chemare slabă, ca şi cum un om ar fi scos o exclamaţie de uimire şi bucurie în acelaşi timp. În clipa următoare crengile se desfăcură şi un alt indian ieşi în luminiş.

Rareori văzusem o făptură atât de venerabilă, maiestuoasă, ca a acestui bătrân. De sub turbanul verde ieşea la iveală un păr alb ca zăpada şi barba lungă, albă, îi cădea până la brâu aproape. Omul avea trăsături de o nobleţe ne mai întâlnită şi nişte ochi mari, negri, cu o strălucire ce te hipnotiza.

Ne aruncă o privire scurtă şi simţii un fior rece trecându-mi prin trup, întocmai ca atunci când simţisem pentru întâia oară cuprinzându-mă paralizia aceea ciudată.

Apoi se-ntoarse spre cei doi luptători, care nici nu băgaseră încă de seamă prezenţa lui, urmând să se războiască cu înverşunare. Bătrânul indian păşi spre ei. Atunci veni în goană şi Maha. Credea, probabil, că moşneagul era o primejdie pentru Pongo, căci mârâind întărâtat, se azvârli asupra lui.

Mă speriai de moarte; dacă Maha îl sfâşia pe bătrânul indian, atunci se putea întâmpla să rămânem veşnic în starea aceea de paralizie în care ne aflam acum. Simţii instinctiv că eram legaţi de bătrânul acesta, că de el depindea să ne redobândim putinţa de a ne mişca mădularele.

Şi bătrânul nu făcu încă o încercare de a se apăra de ghepard. Îl privi numai pe Maha – şi deodată animalul se opri în mijlocul săriturii. Se uită stingherit la bătrân, apoi se dădu încetişor îndărăt, părând foarte speriat. Rămase liniştit pe loc, la oarecare depărtare.

Indianul nu-i mai dădu nici o atenţie. Se-ntoarse spre cei doi luptători şi privi în jos la ei. Deodată, mişcările lor deveniră mai încete. Se părea că muşchii li se înţepeniseră ca prin farmec.

După o clipă stăteau amândoi nemişcaţi, într-o atitudine încordată, ţinând încleştată unul altuia mâna dreaptă. Moşneagul dădu din cap, apoi se-ntoarse spre noi.

Păşi agale, se opri în faţa noastră şi ne privi cercetător. După aceea dădu iar din cap şi deodată ochii săi căpătară o strălucire cu totul neobişnuită.

Simţii din nou furnicătura aceea ciudată prin trup, sângele începu să-mi curgă mai repede în vine, un val de căldură; îmi trecu prin spate… şi îmi putui mişca mădularele în voie.

Aproape că nu-mi venea să cred, de aceea ridicai încet braţele, întorsei capul şi văzui că tovarăşii mei făceau acelaşi lucru.

Cu glas adânc, pătrunzător, bătrânul indian grăii:

— Domnilor, trebuia să vă fac să simţiţi la-nceput puterea mea, puterea zeului Gaya, care mi-a fost trecută mie. Vă socoteam în primul moment făptuitorii acelor crime groaznice, care au făcut atâtea victime printre pelerinii credincioşi. De îndată am pornit în căutarea acelei făpturi misterioase şi abia azi am ajuns în ţinutul acesta. Camaradul dv. negru, care a răpus ursul, se află şi el în puterea mea, dar odată cu el şi cel mai mare duşman al meu, de care mai ştiu acum că el a dresat ursul ca să-i sfâşie pe bogaţii pelerini. Este Garra, care avusese înainte vreme pretenţii asupra puterii zeului, dar care din pricina vieţii destrăbălate pe care o ducea a fost găsit nevrednic pentru aceasta. Toată ambiţia lui Garra este pentru puterea lumească. A vrut să se îmbogăţească repede şi noi ştim că la Calcutta făcea contrabandă de opiu; îl ţineam mereu sub ochi, deoarece îi cunoşteam setea de răzbunare. Prin crimele acestea vroia să aducă ocara asupra sfântului oraş al zeului Gaya, dar în acelaşi timp vroia să adune şi bogăţii. Domnule colonel, aveţi pretenţii asupra criminalului sau vreţi să-l lăsaţi pe seama judecătorilor noştri?

— Trebuie să-l predau justiţiei noastre – răspunse colonelul, care era foarte turburat.

— Atunci luaţi-l! spuse bătrânul.

Se-ntoarse la cei doi luptători nemişcaţi şi privi în jos la ei. După scurt timp Pongo al nostru începu să se mişte, îşi smulse mâna dreaptă din strânsoarea indianului, ridică repede cuţitul, ţinându-l o clipă în aer, apoi lăsă însă încetişor braţul în jos. Şi tot atât de încet se ridică, privi cu ochii rătăciţi în jos la indianul uriaş, apoi dădu drumul brusc mâinii.

Indianul era tot paralizat, în aceeaşi stare în care îl adusese bătrânul, cu forţa să misterioasă.

— Luaţi-l şi pedepsiţi-l! spuse moşneagul, liniştit, către colonelul Cormick. Până îi va suna ceasul din urmă va mai rămâne în puterea zeului pe care a vrut să-l trădeze.

— Naghi, să rămână aşa? întrebă colonelul.

— Da, rămâne în puterea mea. Lucrurile pe care le-a furat pelerinilor se vor fi aflând pe aproape. Voi pune pe preoţii mei să le caute.

Se înclină înaintea noastră, ne mai privi odată cu ochi mari, apoi se făcu nevăzut în acelaşi tufiş din care ieşise.

Ne uitarăm nedumeriţi unul la altul câteva clipe, apoi Marian întrebă cu glas scăzut:

— Domnule colonel, cine a fost bătrânul acela?

— Căpetenia preoţilor templului, răspunse Cormick. El are cea mai mare putere aici în Gaya. Şi am simţit şi noi această putere, pe care dânsul o numeşte „puterea zeului”.

— Da, am simţit-o într-adevăr – răspunse Marian, cu seriozitate – oh, India, mari sunt minunile pe care le arăţi tu bieţilor muritori!

Indianul Garra rămase în starea lui de catalepsie vreo câteva zile, când fu judecat şi osândit la spânzurătoare pentru nelegiuirile sale. Zadarnic încercase Thomson să înlăture puterea misterioasă a bătrânului preot.

Mitchell îşi redobândi slujba de inspector, de asemenea şi Deslay. Aceşti doi oameni năpăstuiţi ne rămaseră recunoscători pentru toată viaţa.

Plecarăm mai departe, la Benares, unde ne aşteptau alte peripeţii – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 164

Hans Warren

I
UN TOVARĂŞ DE CĂLĂTORIE

— ÎMI VÂJÂIA CAPUL, când domnul bătrân din faţa noastră îşi sfârşise conferinţa. O începuse înainte cu vreun ceas; tocmai spuneam lui Marian, într-o doară, că mă bucur ca voi vedea Benares.

Astfel îşi începu povestirea doctorul Bertram şi văzând încordarea zugrăvită pe chipul lui George, se grăbi să urmeze:

— Atunci bătrânul tresări din nepăsarea sa şi ne ţinu o conferinţa asupra vestitului oraş indian Benares.

Şi astfel aflarăm povestea lui, începând din veacul al şaselea dinaintea lui Hristos, cunoscurăm dezvoltarea lui până în zilele noastre, toate clădirile importante ne fură descrise, progresul comercial numărul pelerinilor ce vin în fiecare an, vechea credinţă în puterea sfântă a apei Gangelui, minunile fachirilor. Şi bătrânul vorbea atât de repede încât ar fi fost greu să-l întrerupem.

Era o conferinţă interesantă, dar prea lungă pentru timpul scurt pe care-l aveam noi.

Bătrânul îşi şterse fruntea cu o batistă de mătase, apoi murmurat:

— Da, Benares e frumos numai dacă doctorul…

Îşi întrerupse vorba şi rămase doborât.

Privii uluit la Marian. Nu cumva îşi pierduse minţile bătrânul. S-o fi îmbolnăvit după atât de amar de ani petrecuţi la tropice!

Prietenul meu păru însă să judece altfel, căci se uită cu gravitate la făptura prăbuşită, apoi zisei:

— Păcat ca n-a mai avut răgazul să rostească numele. Să sperăm că nu e mort.

Înmărmurit de cuvintele acestea sări în sus şi vrui să mă aplec asupra bătrânului, dar Marian mă împinse înapoi şi zise:

— Vrei poate să ai aceiaşi moarte ca el? N-ai băgat de seamă că prăbuşirea asta bruscă a bătrânului e datorită unei otrăviri? Aş pune rămăşag ca pricina e sau batista cu oare şi-a şters fruntea, sau…

Marian îşi rupse vorba, se ridică repede şi arunca o privire în amândouă compartimentele învecinate ale vagonului, apoi se dădu înapoi şi adăugă:

— Trebuia să mă gândesc mai înainte la asta. În vremea pe care eu am pierdut-o zadarnic aici, făptaşul putea să se pună la adăpost. Se mai poate să fi fost iscodiţi şi tocmai când bătrânul vroise să rostească numele unui doctor, iscoada l-a împiedicat. Trebuie să cercetăm cum a fost înfăptuit atentatul.

Cu băgare de seamă prietenul meu se apropie de trupul nemişcat al bătrânului, al cărui cap căzuse pe piept. Adulmeca aerul o clipă, pe urmă luă din mâna bătrânului batista şi după ce o examină câtva timp zise:

— Nu, batista n-are nimic aşa ca trebuie să fi fost o iscoadă care a intervenit în ultima clipă. A, uite c-am găsit!

Bătrânul şedea la fereastra deschisă, cu faţa în direcţia în oare mergea trenul. Marian îi întoarse capul şi arătă spre partea stângă a gâtului.

— Curentul de aer i-a adus la ureche făptaşului vorbele bătrânului – zise Marian – şi când trebuia să pronunţe numele doctorului, el s-a aplecat doar pe fereastră şi a aruncat bietului bătrân un ac otrăvit care l-a nimerit în gât. Probabil că acest ac a fost înfipt într-un băţ subţire pe care noi nu l-am putut vedea. Poţi observa aici însă împunsătură şi umflătura roşiatică trebuie să fi fost o otravă puternică şi care lucrează repede căci bătrânul s-a prăbuşit imediat.

— O fi băgat de seamă atentatul în ultima clipă – spusei eu – şi pe semne c-a vrut să-şi şteargă sudoarea de spaimă când s-a şi prăbuşit. Hm… iar am dat de o întâmplare ciudată. Ce zici, n-ar fi bine să-l încunoştinţă pe şeful trenului?

— Fireşte. Rămâi tu aici! Mă duc să-l caut şi în acelaş timp o să mă uit la mutrele tovarăşilor de călătorie din clasa întâia.

Părăsi compartimentul şi eu rămăsei cu bătrânul. Ce taina grozavă trebuia să fie în legătură cu numele doctorului dacă se făptuise un atentat criminal asupra bătrânului, pentru a-l împiedica să-l rostească?

Nu cutezam să ating trupul neînsufleţit. Aici se cerea intervenţia unui medic căci se putea ca printr-o greşeală să provoc într-adevăr moartea bătrânului, în cazul în care ar mai fi fost în viaţă.

Mă aflam în faţa bătrânului şi nu scăpăm din ochi fereastra şi uşa compartimentului nostru. Deodată, uşa fu deschisa brusc şi apăru un european înalt.

— Doctorul Haggins – se prezentă el scurt – s-a îmbolnăvit cineva aici? Ah, chestia stă prost.

Simţi imediat ceva împotriva acestui doctor. Chipul sau avea o asemănare izbitoare cu un cap de mort, caci pielea părea lipită de-a dreptul pe oase.

Şi apoi mi se păru ciudat că ştia de întâmplarea cu bătrânul. E drept că se putea să fi auzit ce vorbise Marian cu şeful trenului, dar cu toate acestea ivirea lui neaşteptată nu-mi plăcea de fel. Şi bănuiala care o avui în primul moment împotriva lui mă îndemnă să-i ies în cale.

— Scuzaţi-mă, domnule doctor – zisei politicos – se pare că aici a vorba de o crimă şi şeful trenului trebuie să fie de faţă ca persoană oficială înainte de a ne atinge de bătrânul acesta.

— Dar dacă moare în vremea asta? întreba doctorul. Văd că e vorba aici de o otrăvire care poate avea urmări fatale, dacă nu recurgem imediat la o contraotravă. Dar faceţi cum poftiţi, răspunderea o luaţi însă asupra d-voastră.

Îmi luai într-adevăr o răspundere mare împiedicându-l pe medic să se ocupe de bătrân, totuşi bănuiala ce o aveam împotriva acestui englez slăbănog era atât de mare, încât luai hotărârea sa stărui în a-l împiedica de aş face datoria.

Nu voiam însa să-mi dau pe faţă simţămintele căci s-ar fi putut ca doctorul să fi venit cu gânduri bune, de aceia mă prefăcui interesat şi zisei:

— Credeţi aşa dar ca bătrânul mai e în viaţă, domnule doctor? Noi eram de părere că murise fulgerător. Eu personal cred că a murit de un atac de inimă în urma introducerii otrăvii în corp.

— Aţi băgat de seamă în ce mod i-a fost introdusă această otravă! întrebă doctorul iscoditor. Eraţi singur cu el în compartiment, nu?

Rămasei înmărmurit în primul moment. Doctorul avea dreptate, puteam fi bănuit de a-l fi otrăvit pe bătrân. Dacă şeful trenului mărturisea ca nu se mai afla nimeni altcineva în compartimentul prin a cărui fereastră se făptuise atentatul, puteam intra rău la apă.

Îmi spusei însă că numele noastre prezentau destulă garanţie ca să înlăturăm orice bănuială ce-ar plana asupră-ne. Întâmpinai această imputare spusa, pe ocolite înălţând din umeri şi hotărâi să-l fac pe doctor să simtă că ivirea neaşteptată îmi părea suspectă. Îl întrebai totuşi politicos:

— Aţi auzit, domnule doctor că prietenul meu a vestit pe şeful de tren despre acest atentat sau de unde aţi luat cunoştinţă de cele petrecute aici?

Doctorul închise o clipă ochii străpungători. Îmi păru că chibzuieşte repede ce să spună, dar imediat zâmbi cam batjocoritor şi răspunse:

— Nu, domnule, n-am auzit nimic. Datorită însă îndelungatei mele şederi în India, fiind nevoit să dau ajutor imediat în multe crime misterioase, mi-am însuşit un foarte bun dar de observaţie. L-am văzut pe prietenul dvs. părăsind compartimentul în două rânduri. Prima oară privise repede în cele două compartimente învecinate şi a doua oară s-a uitat ceva mai multişor în compartimentul din spatele acestuia. Abia după aceia s-a dus la capătul trenului şi l-am auzit întrebând pe un călător dacă nu-l văzuse pe şeful de tren. Din toate aceste împrejurări am tras încheierea că aici trebuie să se fi întâmplat ceva deosebit. Trebuie să mărturisesc că argumentarea doctorului mă cam năuci. Dacă omul acesta colaborase în calitate de medic cu autorităţile engleze, în cazuri criminale, atunci lucrurile căpătau altă înfăţişare, mă făceam şi mai suspect refuzând să-i îngădui a examina pe bătrân. Ba aş fi fost pus chiar sub acuzare dacă ar mărturisi mai târziu ca numai din vina mea fusese împiedicată salvarea bătrânului.

Tocmai când mă hotărâsem să-mi cer scuza şi să-l las să-şi facă datoria de samaritean uşa se deschise iar şi şeful trenului intră urmat de Marian care închise puţin ochii când zări pe doctor.

— Bine c-ai venit, Mariane – spusei eu – domnul acesta e doctorul Haggins care doreşte să-l examineze pe bătrân. L-am împiedicat însă de la aceasta, explicându-i ca trebuie să fie de faţă şi şeful trenului ca persoană oficială. Mi se pare că suntem suspectaţi, după cum am înţeles din cuvintele domnului doctor.

— Da, aşa e – încuviinţă Marian – l-am şi întrebat pe şeful de tren în compartimentul din spatele nostru de unde trebuie să se fi pornit atentatul nu era nimeni. Cu vreo trei minute înainte de aceasta, şeful trenului a trecut pe culoar prin faţa compartimentului nostru şi a auzit ca bătrânul povestea nouă despre Benares. În compartiment nu s-ar fi putut strecura nimeni, căci şeful a mai rămas cinci minute pe culoar privind în lungul lui. Trebuie să fi pornit înainta tocmai când au am ieşit din compartimentul nostru ca să cercetez cele alăturate pe care le găsi goale.

Şeful trenului făcu a mutră foarte serioasă, pe când doctorul rânji lăsând să i se vadă dinţii laţi şi puternici. Trecu pe lângă mine, se aplecă asupra bătrânului şi după o scurtă examinare a ochilor zise:

— Trăieşte şi pentru moment e în afară de orice pericol; mă tem însă că nu-şi va redobândi niciodată judecata limpede. Presupun că avem dea face cu una din otrăvurile acelea care ucid memoria. „Otrava uitării” cum e numită. E drept că se cunosc câteva antidoturi – contra otrăvuri – dar ţinând seamă de schimbarea atât de pronunţată a ochilor bătrânului, aş putea susţine că împotriva acestei otrăvi nu există leac. Ciudat!

Ne arunca o privire iscoditoare, apoi se uită la şeful de tren şi înălţă din umeri.

Slujbaşul părea nehotărât. Pentru dânsul era fapt ca în compartiment fusese otrăvit un bătrân cu o otravă puternică. Noi doi eram singurii tovarăşi de călătorie ai bătrânului, compartimentele alăturate fuseseră neocupata atât înainte cât şi după atentat – aşa că asupra noastră plana bănuiala gravă de a-l fi otrăvit pe bătrân.

În cele din urmă slujbaşul zise:

— Ajungem în curând la Benares şi-i voi ruga pe domnii să stea la dispoziţia poliţiei.

Apoi, întorcându-se spre doctor:

— Se poate face acum ceva pentru a-l readuce în simţire pe bătrân?

— Nu, cel mai bun lucru va fi să fie transportat de îndată la spital – răspunse doctorul Haggins – sunt gata să mă ocup eu de îngrijirea lui şi mă voi pune imediat în legătură cu poliţia. Dar, după cum spuneam adineaori, nu cred să-şi recapete limpezimea minţii, astfel că, acest atentat o să rămâie nelămurit – dacă făptuitorul nu va mărturisi.

Spunând acestea ne aruncă o privire pe furiş. Eram gata să-i răspund cum se cuvenea pentru această bănuială neruşinată. Marian însă observând furia mea, mă ghionti încetişor, dându-mi de înţeles să

mă stăpânesc.

Până la Benares nu mai schimbară o vorbă. Când trenul intră în gară, şeful scoase capul pe fereastră şi făcu semne afară. Iar când trenul se opri, ei se postă în uşă. Călătorii coborâră din vagoane şi când larma se mai potoli uşa compartimentului nostru fu deschisă de doi poliţişti, însoţiţi de un civil, intrară înăuntru.

Şeful raportă pe scurt cele întâmplate. În timp ce poliţiştii rămaseră nemişcaţi în uşă, civilul ne scrută cu privirea şi păru surprins ca noi nici nu clipirăm.

Întorcându-se spre doctor, acesta se recomandă şi zise:

— Aş ruga ca bătrânul să-mi fie încredinţat spre îngrijire. Am multa experienţă pe tărâmul otrăvirilor. Luaţi referinţe asupra mea la Calcutta, unde am adus servicii însemnate poliţiei.

— Veniţi pentru întâia oară la Benares? întrebă civilul, ocolind propunerea medicului.

— Da, mi-am luat concediu ca să vizitez acest oraş vechi. Dar după cum vad mi-am găsit iar de lucru.

— Avem medici cât se poate de buni la spitalul nostru de aici – zise civilul, rece – aşa că nu cred că oferta dvs. amabilă să fie luată în seamă, domnule doctor. Nu va stricaţi concediul şi vizitaţi oraşul! Pe dvs. însă domnilor, v-aş ruga să mă urmaţi, ca să încheiem un scurt proces-verbal. Peggins – se adresă unuia din poliţişti – îngrijeşte ca bătrânul să fie transportat imediat la spital. Vă rog, domnule doctor, afară de celălalt poliţist nu mai trebuie să rămână nimeni în compartiment. Îl voi cerceta mai de aproape după ce-i voi fi interogat pe aceşti doi domni.

Doctorul ne aruncă o privire pe furiş, apoi privi cu înţeles la civil, după care părăsi compartimentul, odată cu noi.

Băgai de seamă că civilul arunca, o privire cercetătoare la raniţele şi armele noastre. Autorităţile engleze din colonii sunt foarte severe în ce priveşte intrarea armelor în ţară, pentru ca nu cumva acestea să cadă în mâinile băştinaşilor.

Din faptul ca noi purtam arme cu noi, omul trebuia să tragă încheierea ca ne bucuram de favoruri deosebite. Chipul său calm şi stăpânit rămase acelaşi, în schimb privi gânditor după doctor care mergea repede pe culoarul vagonului.

Când furam pe peron, el se uită în juru-i şi făcu un semn scurt unui tânăr care aştepta pe aproape; numai eu observasem semnul acesta pentru că tocmai mă uitam într-acolo. Tânărul dădu din cap, apoi o luă la picior după Haggins.

Acum se ivi Pongo cu Maha. Cei doi făcuseră drumul în vagonul de bagaje deoarece nu era îngăduită călătoria cu gheparzi în compartimentele de persoane. Credinciosul uriaş rămase locului şi se uită cu mirare la noi. Marian îi zâmbi camaradului nostru cu

ghepardul de zgardă se îndreptă spre o bancă din sala da aşteptare a gării.

— Ah, dvs. sunteţi domnii Farrow şi Bertram! zise deodată însoţitorul nostru cu amabilitate. Îmi daţi voie să mă prezint: inspectorul Goulden. Îmi păreaţi cunoscuţi de la început şi acum v-am recunoscut după Pongo şi Maha. Dar e mai bine să vie şi ei în biroul meu, căci aici afară prea bat la ochi.

Marian îl făcu semn uriaşului să se apropie şi intrarăm cu toţii în biroul comisariatului gării. Aici inspectorul ne mai saluta odată cu amabilitate strânse şi lui Pongo mâna şi mângâie ghepardul. După ce ne oferi scaune zise:

— Acum v-aş ruga să-mi povestiţi întocmai cum s-a întâmplat lucrurile. Trebuie să vă spun de la început că bătrânul care a fost otrăvit e un învăţat de seamă şi se numeşte profesorul Cambrian. Ţine cursuri foarte interesante la universitate.

II
UN INCIDENT MISTERIOS

MARIAN POVESTI CĂ PROFESORUL se urcase în tren cu o staţie înainte şi auzindu-ne vorbind despre Benares ne ţinu o adevărată prelegere asupra acestui oraş.

Inspectorul dădu îngândurat din cap când Marian îi repetă ultimele cuvinte rostite de profesor, înainte de a cădea victima grozavei otrăvi.

— E foarte ciudat – zise el apoi – că după un scurt timp s-a ivit doctorul Haggins acela. Dar să n-aveţi frică, ajutorul meu Woodford e foarte priceput în meserie şi n-o să-l scape din ochi. E poate mai bine aşa decât dacă l-am fi arestat. Voi întreba însă imediat prin telefon la Calcutta dacă doctorul acesta e cunoscut acolo şi dacă într-adevăr a dat vreo mână de ajutor poliţiei, după cum se laudă.

Goulden căpătă repede legătura cu capitala Indiei. ÎI văzurăm făcând o mutră năucă după ce vorbi, apoi ne zise:

— Aşa e, domnilor, doctorul Haggins e cunoscut la Calcutta, a ajutat poliţia în câteva cazuri mai ales când fusese vorba de otrăvuri şi de descrierea pe care mi-a făcut-o colegul meu din capitală se potriveşte de minune. Aşadar suntem nevoiţi să-l scoatem de sub bănuială. Ce părere ai d-ta, domnule Farrow?

— Şi pe mine mă miră – răspunse Marian – n-aş fi crezut că spune adevărul. Ei, te mai şi înşeli câteodată.

— Îmi pare rău acum că l-am trimis pe Woodford să-l urmărească.

— Cu toate acestea – zise Marian – eu tot am un fel de presimţire ca doctorul e amestecat la crima aceasta. Să aşteptam să vedea cu ce veste se întoarce ajutorul d-tale, domnule inspector.

— O să va pun în curent îndată ce-mi va aduce raportul. Cunoaşteţi

vreun hotel unde vreţi să trageţi, sau îmi daţi voie să va poftesc să locuiţi la mine?

— Mi-ar fi foarte plăcut – răspunse prietenul meu – căci mi se pare că ne încurcăm şi aici într-o aventură, aşa cum ni se întâmplă de obicei, astfel c-ar fi mai bine să nu locuim la hotel, unde am fi în primejdie.

— Bine, atunci va voi însoţi – se oferi inspectorul – să mergem!

Goulden îşi dădu serviciul în primire unui comisar mai în vârstă şi ieşirăm printr-un coridor special care dădea de-a dreptul în stradă. Ne urcarăm într-un automobil deschis, cu un şofer în uniformă de poliţist şi maşina porni repede de-a lungul străzilor.

Ca mai toţi slujbaşii superiori englezi din colonii, inspectorul îşi avea propriul sau bungalow, în mijlocul unei grădini întinse. Ni se dădură două odăi mari, căci eu cu Marian ţineam să dormim împreună, iar Pongo şi Maha urmau să locuiască în cealaltă cameră.

La masă, stăturăm de vorbă cu inspectorul, care se dovedi a fi un om foarte inteligent şi cult. Vremea trecu atât de repede încât Goulden se ridică deodată speriat şi zise:

— Îmi pare rău, domnilor, că trebuie să vă las singuri, deoarece mă cheamă serviciul. Dar mă voi grăbi astăzi şi cred ca peste două ceasuri voi fi iar aici. Atunci o să-mi îngădui să va plimb prin oraşul nostru.

— Ţi-am fi foarte îndatoraţi – răspunse Marian – aşa dar, te vom aştepta, domnule Goulden. Scrisoarea de recomandaţie către şeful poliţiei de aici o voi preda mâine. Mai întâi vreau să aud ce va raporta ajutorul d-tale, Woodford.

După ce inspectorul plecă, o luarăm agale prin parcul vilei. Probabil ca înainte vreme fusese grădina unui templu sau a unui castel princiar, căci era înconjurată de un zid înalt de piatră, de vreo trei metri înălţime. Şi se mai vedea bine ca această grădină era făcută de mână omenească.

Zidul înalt şi vechi îl puteam vedea numai în câteva locuri. Era în tufişuri câteva spărturi, care păreau nişte tuneluri verzi, la capătul cărora se zăream lespezile cenuşii de piatră.

Tocmai trecuserăm printr-un astfel de loc, când Pongo, care venea cu Maha în urma noastră, scoase o exclamaţie. Această exclamaţie suna cam speriată, ceea ce ne făcu să ne întoarcem repede.

Credinciosul uriaş stătea nemişcat de parcă ar fi fost ţintuit de spaimă şi cu ochii holbaţi privea în „tunel”. Îl văzurăm frecându-se la ochi ca şi cum s-ar fi deşteptat dintr-un vis.

— Ce-i cu tine Pongo? întrebă Marian, înmărmurit.

Uriaşul clătina capul, râse stingherit şi răspunse:

— Pongo nu mai poate vede bine.

Ne apropiasem de el şi ne uitarăm spre zidul vechi. Nu se vedea nimic acolo şi crezui într-adevăr că Pongo avusese o nălucire.

— Dar ce Dumnezeu ai văzut? mai întrebă Marian.

— Pongo văzut păianjen, multa culoare şi aşa mare.

Arătă cu mâinile o formă ca a unui cap de copil. Îmi veni să râd, căci chiar dacă India era „ţara minunilor” păianjeni atât de mari nu puteau exista.

— Pongo, ai văzut cu adevărat un păianjen de mărimea asta? întrebă Marian uimit.

— Pongo văzut – răspunse uriaşul – Pongo însă crede ca el nu văzut bine.

— Şi unde e păianjenul? mai întrebă prietenul meu.

— Păianjen încet caţără în sus dispare peste zid – răspunse camaradul nostru.

— Ia să vedem şi noi! hotărî Marian. Haide, Pongo, ridică-mă ca să pot privi peste zid!

Dar uriaşul îl urmă şovăitor pe prietenul meu care păşi cu hotărâre în „tunel”.

Eram foarte curios să aflam dacă şi Marian va vedea păianjenul!

Se apropiase de zid. Pongo se aplecă, îl ridică şi camaradul meu se prinse cu mâinile de ciubucul zidului.

Privi mult timp în partea cealaltă şi în cele din urmă pierzându-mi răbdarea întrebai!

— Vezi ceva, Mariane?

Prietenul meu dădu numai din cap, mai privi câteva clipe peste zid, pe urmă spuse lui Pongo să-l lase în jos.

— Păianjenul nu l-am văzut – zise el – dar cred totuşi că Pongo nu s-a înşelat. Se văd atâtea minuni în India – aşa ca de ce n-ar exista şi un păianjen de mărimea asta? În partea cealaltă a zidului e o grădină unde nu se văd însă copaci înalţi. Sunt numai tufişuri proptite la vreun metru şi jumătate depărtare. În grădina care nu prea e întinsă se află o clădire ciudată. Probabil că e vreun templu vechi, mic, dar de e formă ce iese din obişnuit, într-un cuvânt o construcţie foarte interesantă. Aş dori să ştiu cine locuieşte în casa aceia – căci e locuită, lucru ce se vede după felul cum e îngrijită grădina. Dar să ne întoarcem la păianjenul acela. Care va să zică ai văzut bine, Pongo, că se căţăra pe zid şi a dispărut pe partea cealaltă? Se mişca repede? Arăta a fi ceva viu?

— Pongo crede că păianjen fost viu, răspunse uriaşul codindu-se. Căţărat încet de tot.

— Hm, ciudat făcu Marian. Un astfel de păianjen uriaş s-ar potrivi cu casa aceia ciudată din grădina vecină. Te pomeneşti că trăieşte acolo vreun singuratic, un cercetător care prin cine ştie ce mijloace prăseşte asemenea păianjeni necunoscuţi. Hai să mergem mai departe! De vreme de Pongo susţine cu atâta tărie că văzuse „monstrul” acela, atunci însemna că aşa şi este, căci camaradul nostru nu se prea înşela.

Dar cine să prăsească asemenea vietăţi? Poate că japonezii care sunt meşteri în arta creşterii animalelor de rasă.

— Pongo, spuneai ca păianjenul era colorat? mă întrerupse Marian din gândurile mele. Cam cum erau culorile?

— *Masser,* păianjen avut multe culori. Şi culori foarte frumoase.

— Hm, asta ar fi o confirmare a presupunerii mele – spuse prietenul meu – poate că chestia cu păianjenul nici nu e atât de misterioasă. Ai uite-l pe inspectorul nostru! Atât de repede s-a întors? Îl văd făcând o mutră de parcă s-ar fi întâmplat cine ştie ce.

Goulden se apropie de noi şi când ne ajunse zise tulburat.

— Domnilor, va rog să mă urmaţi. Ajutorul meu Woodford, pe care l-am trimis după doctorul Haggins, a fost găsit mort de o patrulă poliţienească. Zace în apropiere într-o stradă pustie, care trece pe dinaintea proprietăţii vecinului meu de colo.

— Cum ai spus, aici în apropiere? întrebă Marian agitat. Hm… a fost omorât, zici?

— Da şi într-un chip foarte ciudat. Am fost să-l văd, apoi m-am repezit încoace să vă rog pe dvs. să mergeţi să-l vedeţi. Aş vrea să aud apoi părerea dvs.

— Fireşte, domnule Goulden! zise Marian. Hai să mergem repede.

În vreme ce alergam aproape prin grădină, alături de inspector, prietenul meu mai întrebă:

— Cine e vecinul d-tale? Am privit mai adineauri peste zid şi am descoperit o casa foarte ciudată dincolo.

— Ah! Aveaţi vreun motiv deosebit să priviţi dincolo? întrebă repede inspectorul. V-a bătut ceva la ochi? Trebuie să ştiţi cu vecinul meu e un om foarte original. Îi zice doctor Galla, a venit acum cinci ani din Nepal. Şi a cumpărat templul acela vechi. Înainte vreme trebuie să se fi aflat în templu vreun obiect sfânt, căci îmi spunea într-un rând profesorul Cambrian, că templul fusese foarte vizitat dar cu prilejul unei invazii duşmane, statuia zeului a fost furata şi de atunci grădina şi lăcaşul sfânt au rămas în părăsire. Statul a vândut doctorului Galla această proprietate, pe un preţ foarte convenabil. Doctorul pe care nu l-am văzut decât o singura dată, din depărtare, trebuie să fie foarte bogat, trăieşte ca un pustnic şi are pe lângă dânsul numai un indian bătrân, de prin ţinutul Himalaiei care îngrijeşte de gospodărie. Nu ştie nimeni cu ce se îndeletniceşte doctorul în casa aceia veche. De aceia locuitorii de prin părţile acestea se ocupă mult de persoana lui. Am băgat şi eu de seamă ca stă şi lucrează noaptea, căci auzeam nişte zgomote ca de motor în funcţiune, precum şi lovituri de ciocan. Uneori, auzind zgomotele acestea, am privit peste zid, dar tot ce am observat a fost o lumină albăstruie ce răzbătea prin sticla mată cu care doctorul prevăzuse ferestruicile casei sale. Ce te-a făcut pe d-ta să priveşti peste zid, domnule Farrow? Din simplă

curiozitate, sau aveai motiv pentru asta?

— Şi încă un motiv temeinic – răspunse Marian – a, uite c-am ajuns în stradă, aşa că o să ţi povestesc mai târziu.

Doi poliţişti stăteau de veghe lângă trupul întins la pământ al lui Woodford; ceva mai departe se vedeau câţiva indieni, ţinuţi la distanţă de un alt poliţist.

Ne apropiarăm de cadavru. Bietul detectiv zăcea pe spate, cu faţa spre zidul proprietăţii ciudatului doctor Galla. S-ar fi zis că se rostogolise la pământ pe când încerca să se caţere pe zid. Chipul îi era schimonosit, ca şi cum ar fi trecut printr-o spaimă grozavă înainte de a muri.

— Îngrozitor! murmura Marian. Bietul Woodford trebuie să fi zărit ceva înspăimântător. Ia te uită.... vezi? De aceia probabil ca ne-ai adus încoace, domnule Goulden?

Marian se aplecase şi pipăi pieptul mortului. Mă aplecai şi eu şi văzui că acolo era o umflătură roşie. Pe aceasta se vedeau două găurele, de parcă un şarpe veninos şi-ar fi înfipt colţii în pieptul nenorocitului.

— O cobra? întrebai eu.

— Nu, Robert, poţi vedea şi tu ca nu e aşa ceva. Un şarpe veninos n-ar fi în stare să muşte un om la piept. Găurile duc vertical în carne, pe câtă vreme un şarpe n-ar putea mişca decât o cută a pielii.

— Asta am bănuit-o îndată – zise inspectorul – Woodford a căzut victima unui atentat monstruos şi criminalul a vrut să lase impresia că e o muşcătură de şarpe. Presupun ca bietul băiat a fost lovit cu un baston, în al cărui capăt erau două ace otrăvite.

— Da, două ace otrăvite, aşa e spuse Marian. Nu cred însă că a fost folosit un baston, caci atunci ar trebui să vedem şi pata rotunda pe care capătul bastonului ar fi lăsat-o pe pieptul lui Woodford. Vezi aici încreţiturile astea pe amândouă părţile umflăturii. Face impresia ca şi un animal ciudat ar fi sărit pe pieptul nenorocitului s-a încleştat o clipă în pielea lui şi i-a făcut înţepăturile mortale. Trebuie să fi fost un animal de mărimea unui cap de copil, cel puţin.

— Mariane – făcui eu speriat – te gândeşti la păianjenul colorat?

— Da, Robert, la el mă gândesc. Totul te face să crezi asta.

— Ce, păianjen colorat? întrebă Goulden, uimit. Păi dumneata spuneai, domnule Farrow, căci cel ce făcuse rănile astea trebuie să fi fost un animal de mărimea unui cap de copil. N-am văzut încă un păianjen atât de mare.

— Nici eu – zise Marian – Pongo al nostru a văzut însă adineauri unul la zidul care desparte gradina d-tale de proprietatea doctorului Galla. De aceia am şi privit peste zid, fiindcă Pongo spunea ca uriaşul păianjen colorat trecuse zidul. Crezusem la început ca Pongo se înşelase, căci nu puteam închipui c-ar exista astfel de păianjeni uriaşi.

Ne-am spus însă apoi că în India totul e cu putinţă. Fireşte ce aceşti păianjeni trebuie să fie prăsiţi de un om genial. Presupun că Woodford a avut un motiv oarecare să privească peste zid şi în clipa aceia a sărit asupra lui păianjenul uriaş. Otrava pe care i-a vârât-o în trup nenorocitului monstrul acela trebuie să fi avut un efect fulgerător.

— Ce grozăviei, exclamă Goulden. Domnule Farrow, mai că-mi vine să cred că doctorul Galla acela prăseşte asemenea păianjeni. Ce-ar fi să fac o descindere la el în virtutea drepturilor pe care mi le dă slujba mea oficială?

— Ar fi chiar cât se poate de bine – răspunse Marian – dacă e cu putinţă aş vrea să fiu şi eu de faţă la percheziţiile, dar mai întâi să-l ducem aici pe bietul Woodford. Cred ca e nevoie de o autopsie.

— Cu asta aş dori să fie însărcinat medicul nostru legist, profesorul Mack – zise Goulden – el va stabili ce fel de otravă a acela cu care a fost ucis bietul Woodford.

— Ah! făcui eu, speriat. Să fie cu putinţă? Tocmai am băgat de seamă că Woodford a deschis puţintel ochii. Oare otrava aceia l-a paralizat numai? Poate ca aude tot ce vorbim.

Marian se aplecă îndată asupra trupului nemişcat. Aprinse lampa de buzunar şi lumină cu ea ochiul drept al detectivului.

— Ai dreptate, Robert – spuse el apoi – Woodford nu e mort, căci pupila lui reacţionează la lumină. Dă ordin să vie repede o ambulanţă, domnule Goulden! Nenorocitul are nevoie de îngrijiri medicale fără întârziere.

— Mariane! strigai apucându-l de braţ pe prietenul meu. Nu eşti şi tu de părere că profesorul Cambrian a căzut victimă aceleiaşi otrăvi! N-o fi vreo legătură între acesta două crime?

— Drace! asta ar fi extraordinari făcu Goulden, înmărmurit. Casa profesorului e în apropiere, de partea cealaltă a străzii. Vezi turnul acela vechi colo printre copaci? Profesorul şi-a aşezat pe terasă un telescop, căci se interesează mult de astronomie. Turnul e şi el o construcţie străveche; o fi de pe vremea când s-a clătit şi templul în care locuieşte acum doctorul Galla.

Marian rămase îngândurat şi murmură ca pentru sine:

— Oare profesorul Cambrian l-o fi crezând pe acest doctor Galla? Din turnul acela vom putea cuprinde cu privirea toată proprietatea doctorului. Domnule Goulden – urmă el mai tare – după ce-l vom transporta la spital pe bietul Woodford, vom face o vizită doctorului Galla, poate avem o surpriză acolo.

Goulden făcu un semn unui poliţist şi-i dădu însărcinarea să aducă o ambulanţă sanitară.

Când acesta opri şi nenorocitul detectiv fu aşezat înăuntru, inspectorul dădu în seama celor doi infirmieri ca bolnavul să fie dat imediat în îngrijirea profesorului Mack.

— Şi acum – zise Goulden, după ce ambulanţa plecă – să vedem dacă obţinem vreun rezultat la doctorul Galla.

— La o surpriză ne putem aştepta în orice caz – spuse Marian – presimt ceva.

III
ÎN CASA DOCTORULUI GALLA

DE VREME CE MARIAN presimţea surprize ne şi puteam aştepta la ele. De aceia, în vreme ce mergeam de-a lungul zidului vechi, spusei:

— Mariane, n-ar fi mai bine ca Pongo să rămână pe loc? Ar putea să stea de pază la zidul despărţitor şi la o adică să ne vie în ajutor.

— M-am gândit şi eu la asta, încuviinţă prietenul meu. Dacă doctorul Galla e într-adevăr stăpânul uriaşului păianjen veninos, ni s-ar putea întâmpla ceva rău. Pongo, tu rămâi aşa dar în grădina de alături şi nu ne scăpa din ochi. Să fi însa cu băgare de seamă dacă va fi să ni se întâmpla ceva.

Pongo o luă înainta, spre intrarea vilei lui Goulden. Trebuia să fie la postul său când noi vom intra în grădina doctorului.

Încetinirăm paşii, ca să-i lăsam timp. Când ajunserăm la vechea poartă de bronz, inspectorul lovi cu ciocanul de metal.

Multa vreme nu auziră nimic. După cum văzuse Marian, potecile grădinii erau presărate cu pietriş, astfel că ar fi trebuit să se audă paşi, dacă s-ar fi apropiat cineva dinăuntru.

Inspectorul tocmai vroia să lovească a doua oară, când poarta grea se deschise fără zgomot, făcându-mă să tresar atât da neaşteptat, se întâmplase asta.

Un indian bătrân şi înalt se uita în tăcere la noi. Chipu-i aspru era nemişcat, dar ochii-i mari şi negri păreau doi cărbuni aprinşi.

După câteva clipe omul se înclină, dar nu cu respectul obişnuit ci oarecum în silă ca şi cum o făcea de nevoie.

— Ce doresc domnii? întrebă el apoi cu glas adânc.

— Inspectorul de poliţie Goulden – spuse gazda noastră scoţând legitimaţia – anunţă-mă domnului doctor Galla.

— Domnul doctor nu e acasă – răspunse indianul calm.

— Aşa! Atunci o să ne dai d-ta anumite lămuririi – zise inspectorul poruncitor – condu-ne în casă!

— Domnul doctor m-a oprit să dau drumul străinilor în casă când lipseşte el.

— Nu-mi pasă! făcu Goulden, aspru, în calitatea mea de poliţist am dreptul să-ţi cer să mă laşi înăuntru. Hai, fă loc!

— Foarte bine, domnule răspunse indianul, dându-se la o parte. Când s-o întoarce domnul doctor îi voi spune ca domnul inspector Goulden a intrat cu de-a sila în casă.

— N-ai decât să-i spui, eu îmi fac datoria. Ia-o înainte şi arată-ne casa.

Cu cât ne apropiam mai mult de fostul templu, cu atât inspectorul devenea mai neliniştit. În cele din urmă ne şopti:

— E neplăcut lucru ca stăpânul nu e acasă. O să depună o plângere împotriva mea, când va afla eu am pătruns cu forţa. Ar fi trebuit să cer autorizaţia parchetului.

— Dar în vremea asta ar fi dispărut păianjenul – spuse Marian tare, cea ce mă surprinse.

Mă uitai pe furiş la el şi-l văzui că-l observa cu luare-aminte pe indianul care mergea înaintea noastră. Dădu din cap şi zâmbi mulţumit. Vorbise tare să-l atragă în cursă pe servitor şi probabil că acesta se trădase prin vreo tresărire. Asta însemna ca indianul ştia de păianjenul uriaş al stăpânului său. Trebuia, deci să fim cu ochii în patru, căci faţă de o asemenea spurcăciune eram dezarmaţi, cu toate că purtam asupra noastră revolvere.

Marian ne şopti să nu mai mergem împreună ci despărţiţi. Pricepui rostul acestei măsuri de prevedere se temea probabil, că dintre tufele dese printre care ducea drumul spre casă, ar fi putut ieşi pe neaşteptate unul dintre păianjenii aceia şi să ne atace. O fi având mai mulţi doctorul dacă îi prăsise.

Ajunserăm în faţa vechii clădiri, de formă hexagonală. Şi aici se afla o uşă masivă de bronz împodobită cu fel de fel de figuri. Iarăşi mă năpădii un simţământ straniu, căci uşa se deschise de la sine fără ca indianul s-o fi atins măcar. Inspectorul trasări şi el şi-l întrebă cu asprime pe servitor.

— Cine se află înăuntru, domnule? spunea doar ca doctorul Galla e plecat?

— Nu e nimeni înăuntru, domnule inspector – răspunse dârz indianul.

Se întoarse spre noi şi cu o plecăciune ne invită să intrăm. Mi se păru ca citesc batjocură în privirea lui.

— Cine a deschis uşa? întrebă Goulden cu asprime.

Cu o mirare prefăcută, indianul răspunse:

— Eu am deschis-o, domnule.

— Ia nu mai vorbi prostii! Nici n-ai atins-o măcar, n-am văzut eu!

— Nici nu era nevoie să o ating – zise servitorul liniştit – ca să va încredinţaţi o s-o mai închid odată şi apoi o voi deschide iarăşi. Se întoarse şi privi în deschizătura uşii. Băgai de seamă ca ochii săi aveau o expresie fixă. Şi deodată uşa grea se închise încetişor. După câteva clipe se deschise iarăşi fără zgomot.

Indianul făcu iar un gest de invitaţie, înclinând uşor capul. Goulden se uită la noi şi văzându-l pe Marian dând din cap, întră hotărât în casă. Îl urmarăm şi indianul veni după mine. Acum văzurăm bine că

nu era nimeni îndărătul uşii şi cu toate astea se închise de la sine, numai ce-o privi indianul.

— Hm… ciudat! făcu inspectorul. Ei, aşa-i în India, ţara misterelor.

— Da, uşa e foarte dibaci construită – spuse Marian nepăsător – bănuiesc că în una din balamale, care sunt neobişnuit de mari, e un mecanism, care deschide şi închide uşa. Doctorul Galla trebuie să fie un mecanic iscusit.

Marian vorbise iar cu glas tare şi uitându-mă pe furiş la servitor, văzui ţâşnind din ochii săi un fulger de mânia, când se uită la prietenul meu.

Totuşi zise calm:

— Greşiţi domnule. Uşa se deschide şi închide pentru că aşa vreau eu. Poftiţi în celelalte încăperi, ca să vedeţi că domnul doctor nu e acasă.

În glasul său era iarăşi puţină batjocură, cea ce-l făcu pe Goulden să răspundă cu asprime:

— Fireşte ca vom vizita toate încăperile casei. Aici nu-i mult de văzut.

Spunând acestea Goulden îşi plimbă privirea de jur împrejur prin încăperea în care ne aflam şi care avea înfăţişarea unui vestibul.

Era mare de vreo patru metri pătraţi şi n-avea decât două bănci presărata cu perne. Câteva perdele acopereau nişte deschizături de uşi, care duceau în încăperile alăturate.

— Nu prea e de văzut nimic pe aici – zise Marian – numai dacă n-am fi iscodiţi de ochi omeneşti din zidurile astea groase sau de după perdele. Cred, domnule Goulden, că n-o să vedem într-adevăr pe nimeni, deşi sunt încredinţat că e aici ascuns cei puţin încă un om, care manevrează mecanismul uşii. În orice caz însă, putem vizita celelalte încăperi ale casei. Doctorul Galla trebuie să aibă şi un mic atelier. De altfel, se mai poate ca mecanismul uşii să fi fost instalat încă de cei ce-au construit templul.

Iarăşi băgai de seamă cu lăuntrica mulţumire ca mândrul indian îşi dădea toată osteneala să nu-şi dea pe faţă mânia. Se părea deci că Marian ghicise cum stăteau lucrurile, sau poate indianul era furios că-l bănuia de a fi minţit. Şi tocmai când mă gândeam la asta, îl auzi spunând:

— Domnul se îndoieşte de cuvintele mele, după cum vad. Domnul ştie ca el e un stăpân, pe când eu numai, o slugă. Dar poate că domnul o să-şi mai aducă aminte de vorbele sale.

Asta era o ameninţare şi inspectorul era gata să-şi descarce mânia, dar Marian zise râzând:

— Lasă-l în plata domnului, Mr. Goulden! Omul e furios pentru că bănuiesc adevărul. De ameninţările sale nu mă sinchisesc; trebuie să se prefacă omul că e insultat. Haide-ţi să cercetăm repede casa!

Se apropie de una din perdele şi o trase în lături.

— Aha! Aici e laboratorul şi atelierul în acelaş timp! zise el bucuros. N-am greşit deci, presupunând că doctorul e un mecanic iscusit.

Intrarăm în încăperea mare, ale cărei ferestre aveau geamuri de sticlă mată. Pe o masă lungă se aflau înşirate pahare, retorte, eprubete şi tot soiul de lucruri de care are nevoie un chimist. Pe partea cealaltă era un strung, o presă, o masa de dat la rindea, apoi rafturi şi dulăpaşe cu cele mai bune unelte de tot soiul.

— Care va să zică domnul doctor e chimist! făcu Marian, îngândurat. Foarte interesant.

Nu făcurăm percheziţie, dar examinarăm fiecare obiect cu multă atenţie, în nădejdea că vom putea descoperi cu ce anume se îndeletnicea doctorul.

Indianul nu prea părea mulţumit că întârziam prea mult acolo, căci zise deodată:

— Să mergem mai departe! De cealaltă parte a casei se aflǎ odaia de locuit şi dormitorul domnului doctor.

— O clipă! făcu Marian. Văd colo o perdea care-mi pare că ascunde o uşă. Unde răspunde uşa aceia?

— Înainte vreme fusese acolo o uşă care ducea afară, domnule – răspunse indianul şi mi s-a părut că vocea-i tremura puţin când rostea aceste cuvinte – domnul doctor a pus să zidească uşa şi a aşezat perdeaua acolo.

Marian se apropie de perdea şi o dădu în lături. Într-adevăr o parte din zidul gros de piatră de mărimea unei uşi era tencuit. Marian lua un ciocan de pe un raft şi lovi în mai multe locuri cu el. Nu suna nicăieri a gol aşa că nu părea să fie nici un pericol.

Îmi întorsei repede privirea de la camaradul meu şi mă uitai la indian. Un zâmbet batjocoritor îi flutura pe buze – dispăru însă îndată ce observă privirea mea.

Marian aşeză ciocanul la loc şi zise:

— Pare să fie într-adevăr aşa. Să mergem să vizitam şi celelalte încăperi. Când se întoarse doctorul Galla? se adresă el indianului.

— Nu ştiu, domnule. Nu-mi spune niciodată când pleacă de acasă.

— Domnule Goulden – spuse prietenul meu – atunci cred c-ar fi cel mal bun lucru să laşi aici d-lui doctor o invitaţie scrisă de a se prezenta la d-ta imediat ce s-o întoarce. Ah! Frumos aranjament!

Străbătuserăm iarăşi vestibulul şi intraserăm în odaia de locuit a doctorului, mobilată europeneşte cu lucruri de lemn scump. Nimic bătător la ochi şi după ce mai aruncarăm o privire în dormitorul alăturat, părăsirăm casa. Indianul ne conduse prin grădină, se înclină după ce trecurăm poarta, apoi aceasta se închise fără zgomot îndărătul nostru.

— Mare scofală n-am făcut – mormăi inspectorul – o să mă aleg cel mult cu o plângere împotriva mea. Dar nu-mi pasă, căci mă pot scuza prin aceia ca dvs. eraţi încredinţaţi de prezenţa păianjenului uriaş în grădina doctorului.

— Eu cred ca vizita noastră a fost foarte însemnată – zise Marian – am făcut unele observaţii care m-au hotărât să cercetez la noapte mai bine locuinţa doctorului.

Eram şi eu uimit de vorbele acestea, dar inspectorul părea că pică din cer.

— Ce? Vrei cu adevărat să faci o vizită noaptea în această casă misterioasă? Nu te gândeşti la primejdie, domnule Farrow? Şi apoi, ce-ai băgat de seamă?

— Mi s-a părut c-am văzut o pereche de ochi, iscodindu-ne pe când ne aflam în vestibul. Când m-am uitat stăruitor acolo, ochii au dispărut. Apoi am mai băgat de seamă că uşa aceia zidită din laborator avea un sunet nu prea obişnuit când am ciocănit în zid. Nu suna a gol – după cum aţi constatat şi dvs. – dar dădea un sunet ca şi cum s-ar fi aflat o placă de fier îndărătul pietrelor de zidărie. Sunt încredinţat că tencuiala e numai de ochii lumii şi ca există acolo o uşă foarte dibaci ascunsă. Şi aş face o prinsoare că aceasta e intrarea spre gangurile care trebuie neapărat să existe în pereţii neobişnuit de groşi ai templului. De lucrul acesta vreau să mă încredinţez.

— Te însoţesc şi eu! se oferi imediat Goulden.

— Iartă-mă, domnule inspector – zise Marian – dar te-aş ruga să nu mă însoţeşti. În primul rând ar fi neplăcut pentru d-ta ca persoană oficială, să fi găsit acolo de doctorul Galla când se va înapoia – dacă e în adevăr plecat – fără să ai împotriva lui dovezi. În al doilea rând aş fi mai bucuros să rămâi acasă la d-ta, căci se prea poate să cad în vreo capcană, dacă se adevereşte că doctorul a prăsit păianjeni din aceia uriaşi. Şi apoi e mai bine să avem în d-ta o acoperire ca să zic aşa. Din acelaş motiv va trebui să rămână şi Pongo cu Maha. Dacă până la un timp anumit nu ne întoarcem, dvs. trei veţi pătrunde în casă ca să ne căutaţi. În acest din urmă caz v-aş sfătui să puneţi câţiva poliţişti în jurul casei, pentru cazul când vi s-ar întâmpla şi dvs. ceva.

— Care va să zică socotiţi ca întreprinderea e primejdioasă? întrebă inspectorul. Atunci cu atât mai mult trebuie să stărui ca să iau asupra mea partea cea mai periculoasă, căci dumneata ca particular nu trebuie să te expui de dragul nostru unor riscuri atât de mari.

— O facem în propriul nostru interes – răspunse Marian – deoarece deocamdată ne aflam încă sub bănuiala de a fi otrăvit pe profesorul Cambrian. Aşa ca trebuie să facem tot ce ne va sta în putinţă să limpezim lucrurile. Şi apoi se prea poate ca tot noi să-l fi otrăvit pe Woodford al d-tale.. Nu râde! Să vezi că o să fim acuzaţi şi de asta. Aşadar, rămâne cum am hotărât: la noapte, eu şi prietenul meu Robert

Bertram vom pătrunde în casa doctorului, iar d-ta vei avea bunătatea să veghezi împreună cu Pongo asupra noastră. Uite c-am ajuns! Sunt curios să văd dacă Pongo a observat ceva după ce am ieşit noi din casa. Marian intră repede în grădina vilei, unde camaradul nostru negru ne şi ieşi în întâmpinare.

— Ei Pongo, ai băgat de seamă ceva după plecarea noastră? întreba Marian.

Uriaşul încuviinţă dând din cap.

— Alb înalt şi slab, cu barbă lungă, neagra, ieşit pe uşă.

— Cum ai spus? Cu barba lunga şi neagră? făcu Goulden, înmărmurit. Avea păr negru, aspru, dat pe spate?

Pongo încuviinţă şi inspectorul se făcu roşu de mânie.

— Asta a fost doctorul Galla, domnilor. N-ar fi bine să mergem iar la el şi să-l silim să vorbească?

— N-ar avea nici un rost – răspunse Marian – o să se facă iarăşi nevăzut şi indianul o să-l tăinuiască. Să rămânem la planul meu!

IV
ÎN MARE PRIMEJDIE

NOAPTEA ERA FOARTE POTRIVITĂ pentru întreprinderea noastră. După ce luarăm cina, ne aşezarăm în întuneric, pe terasă şi în vreme ce fumam, stăteam de vorbă în şoaptă.

Până la vreo unsprezece cerul era senin şi luna lumina grădina ca ziua. După aceia, însă norii se îngrămădiseră, se făcu tot mai întuneric şi se stârni o furtună îngrozitoare.

— Foarte bine! zise Marian. Acum nu putem fi văzuţi şi nici auziţi. Hai să mergem, Robert, căci poate se schimbă iar timpul şi atunci va fi primejdios pentru noi. Rămâne aşa, domnule inspector d-ta şi Pongo staţi de veghe la zidul despărţitor. A! Când ai spus poliţiştilor să vie?

— Trebuie să sosească îndată – răspunse Goulden – vroiam să-i mai dăscălesc.

— Foarte bine! Rămâne, aşa dar cum am plănuit dacă până într-un ceas nu suntem înapoi, ne urmaţi, pătrunzând cu forţa în casa doctorului. Cu cretă roşie voi face nişte cruciuliţe, daca găsim o uşă secretă prin care vom pătrunde, caci presupun ca există şi o a doua intrare în casă. Şi anume tocmai în locul unde se află uşa zidită, după cum spunea servitorul. Voi încerca, în primul rând, să intru pe acolo.

Ne ridicarăm să plecăm. Din ordinul lui Marian, servitorii inspectorului făcuseră încă de cu seară două scări de bambus cu ajutorul cărora aveam de gând să trecem zidul care despărţea cele două grădini.

Nu prea ne simţeam în largul nostru când coborârăm în grădina cufundată în beznă. Furtuna acoperea toate zgomotele şi dacă pe de o

parte asta era bine, căci nu puteam fi auziţi, pe de altă parte nu puteam auzi nici noi apropierea unei primejdii.

Când ajunserăm la zid, printr-unul din tunelurile din frunziş, îmi veni un gând care mă făcu să mă înspăimânte.

— Mariane – şopti prietenul meu – ce ne facem dacă unul din păianjenii aceia uriaşi umblă pe zidul ăsta?

— Drace! Ai dreptate! încuviinţă camaradul meu. Chestia poate deveni neplăcută. Pongo va trebui să ne rupă câteva crengi groase, cu care vom mătuşa zidul înainte de a ne urca pe el. Dacă se află o spurcăciune din aceia colo sus, o zvârlim jos cu creanga.

Dădu cuvenitele instrucţiuni lui Pongo, care rupse imediat două beţe groase şi lungi de un metru. Acestea puteau fi şi arme bune la nevoie. Scara fu sprijinită de zid şi Marian se urcă pe ea. După câteva clipe fluieră uşor şi eu întinsei în sus a doua scară, care trebuia lăsată pe partea cealaltă.

După câteva clipe se auzi din nou un fluierat, care era semnalul pentru mine ca mă pot urca şi eu. Mă căţărai încet şi când ajunsei cu capul la nivelul marginii zidului, ridicai braţul drept cu băţul şi-l trecui odată la dreapta şi odată la stângă.

Mă cutremurai de spaimă, când izbi deodată un obiect tare care fu zvârlit cât colo. Furtuna tocmai încetase o clipă aşa ca putui auzi mai întâi un sunet metalic când izbii obiectul şi după câteva clipe sunetul produs de cădere a lui într-un tufiş în grădina doctorului Galla. Coborând pe partea cealaltă a zidului, Marian mă întrebă repede:

— Ce-a fost acela, Robert? îi spusei pe scurt întâmplarea şi ducă ce chibzui o clipă, prietenul meu zise:

— Foarte ciudat! Şi eu am curăţat zidul de amândouă părţile, dar n-am dat de nimic, ceea ce înseamnă cu obiectul acela trebuie să fi ajuns pe marginea zidului după ce am poposit eu dincolo. Sau l-o fi împins cineva într-acolo.

Privii fără voie îndată în juru-mi, deşi nu puteam vedea nimic din pricina întunericului. Marian mă prinse de braţ, trăgându-mă în grădină. Deodată ne oprirăm în loc, căci în fata noastră se aprinse o lumină albăstrie. Venea prin ferestrele cu sticlă mată ale laboratorului. Din fericire tocmai ne aflam acoperiţi de o tufă aşa ca nu puteam fi văzuţi. Apoi ne mai şi aplecarăm în aceiaşi clipă ceea ce ne ascundea cu totul vederii celor din casă.

Nădăjduiam ca lumina se va stinge îndată, dar asta nu se întâmplă şi după câteva minute Marian îmi şopti:

— Robert, ne vom târî acum până la casă şi acolo vom încerca să intrăm în laborator, sau cel puţin să privim înăuntru, prin uşa secretă pe care o bănuiesc. O să ajungem mai întâi, fireşte, într-un gang săpat în zidurile vechiului templu.

Pe când ne apropiam de casă, mă gândeam mereu la păianjenii

misterioşi, pe care îi cunoşteam numai din spusele lui Pongo.

Marian se pricepea să meargă în aşa fel încât să nu venim în lumina razelor ce ieşeau prin ferestre. Ce-o fi făcând îndărătul lor doctorul la o oră atât de târzie din noapte? Era suspect chiar numai faptul ca pusese la ferestre geamuri mate prin care nimeni n-ar fi putut privi înăuntru.

Ne târam lipiţi de zidul gros al vechiului templu, îndreptându-ne spre peretele clădirii de formă ciudată, unde după socoteala lui Marian trebuia să existe o uşă secretă.

Aici nu era nici o fereastră şi răsuflai uşurat când ne pierdurăm în întuneric. În locul acesta eram şi apăraţi de vântul care bătea din spre miazăzi.

Câteva minute stăturăm nemişcaţi, cu auzul încordat. Dar în afară de vuietul furtunii, nimic altceva nu ne ajungea la ureche.

— Trebuie să-mi aprind lampa de buzunar, Robert – îmi şopti Marian – înainte de toate voi lumina locul liber şi tufele dindărătul nostru. Te vei uita şi tu, poate s-o fi ascuns pe acolo bătrânul indian, apoi, în vreme ca au voi caută uşa tăinuită, va trebui ca tu să stai la pândă şi la cel mai mic semn suspect să luminezi cu lampa ta tufele din spatele nostru.

Lumina vie a lămpii sale alunecă deasupra frunzişului tufelor, care începeau la vreo zece metri de casă.

Nu se vedea nimic acolo, astfel ca Marian îndreptă lumina spre zidul vechiului templu. Căută un loc anumit, plimbă acolo lumina pe sus şi în jos şi spuse în şoaptă:

— Aici trebuie să fie locul care răspunde la uşa zidită din laborator, aşa că numai în locul acesta poate fi uşa secretă pe care o bănuiesc eu. Că am dreptate o să recunoşti şi tu îndată căci dacă uşa secretă sau ieşirea a doua ar fi fost zidită – după cum ne asigura servitorul – ar trebui să găsim aici urme ale acestei lucrări, chiar de-ar fi numai crăpăturile proaspăt tencuite ale uşii. Ah, ia te uită aici!

Desluşi lămurit conturarile unei uşi înguste şi scunde. Se închidea atât de bine încât nu se vedeau decât nişte dungi subţirele şi numai lumina puternică a lămpii a putut să le descoperim.

— Acum trebuie să găsim încuietoarea secretă – spuse Marian mulţumit – dar eu cred ca uşa asta se deschide numai pe dinăuntru. Vreo adâncitură sau vreo ridicătură trebuie să închipuie „cheia”, ca să zic.

Ne uitarăm amândoi la uşă şi deodată apucai braţul prietenului meu cuprins de spaimă:

— Mariane, uite colo jos un păianjen zgâriat într-un bolovan. Păianjenii trebuie să fie simbolul doctorului Galla al nostru.

Nici nu sfârşii bine de vorbit ca prietenul meu şi apasă pe piatra cu păianjenul săpat pe ea. Nu se auzi nici un zgomot, dar uşa îngustă se

deschise încetişor în afară.

Ne dădurăm în laturi şi dusei mâna la revolver, în timp ce Marian îndrepta lumina în deschizătura ce se făcea tot mai mare.

Văzurăm un gang îngust şi deoarece totul râmase liniştit, Marian se ridică şi intră înăuntru. Îl urmai imediat. Marian mai avuse grijă să însemneze cu o cruciuliţă roşie piatra care deschidea uşa secretă, pentru ca Goulden s-o găsească îndată.

Prietenul meu începu apoi să cerceteze pereţii dinăuntru ai gangului. Găsi iar o piatră pe care era zgâriat un păianjen. Apăsa pe ea şi atunci uşa secretă se închise fără nici un zgomot.

— Dacă nu cumva doctorul acesta sinistru a instalat vreun semnal de alarmă – îmi şopti prietenul meu – ne putem mândri că am intrat cu totul neobservaţi în clădirea asta veche, căci n-am auzit nimic mişcându-se în casa. Aha, aici pare să fie intrarea în laborator.

Luminase peretele de peste drum de uşa secretă şi iarăşi văzură o piatră cu un păianjen săpat într-însa. Marian se codi să o atingă şi zisei:

— Cred că e mai bine să căutăm întâi găurile prin care se poate privi „spionii”, cum li se zice – care trebuie să existe neapărat, căci am văzut la perete o pereche de ochi, fără îndoială ai doctorului. Hai s-o luăm pe dreapta!

Păşind cu cea mai mare băgare de seamă, porni la drum cu lampa aprinsa în mână. Ajunserăm curând la colţul casei, unde gangul cotea la stângă; Marian stinse lampa. Mă cam speriai la început, bănuind că am dat peste cine ştie ce primejdie, când îl auzii şoptind mulţumit.

— Vezi ca nu m-am înşelat! Colo sunt „spionii”. Lumina din laborator cade aici în gang.

Văzui şi eu cum doua raze subţirele de lumină, spintecând întunericul din gang.

Marian pornise înainte, razele luminoase dispărură şi când mă ciocnii de camaradul meu, îl văzui stând nemişcat, cu faţa lipita de zid.

Începusem să-mi pierd răbdarea, când ei se dădu îndărăt şi şopti:

— Ciudat! Ce-o fi vrând să facă?

Privii şi eu în laborator şi-l văzui pe doctorul Galla cu faţa aproape ascunsă în întregime de o barbă lungă, neagră, stând la o masă mare de atelier. Pe scândura netedă dinaintea lui se târa un păianjen colorat, de mărimea unul cap de copil.

Doctorul urmărea cu luare aminte mişcările „spurcăciunii”, ridică braţul drept şi întinse mana spre păianjen. Acesta făcu o săritură înainte şi se opri cu picioarele din faţă pe braţul lui Galla.

Râzând mulţumit, doctorul înhaţă cu mâna cealaltă păianjenul uriaş, îl ridică, apoi îl împachetă într-o cutie de lemn îşi privi apoi mâna dreaptă şi văzui lămurit pe ea două pete mici de sânge, pe care

Galla le şterse cu o cârpă. Cele două picături se aflau una lângă alta, la aceiaşi distanţă ca rănile pe care le căpătaseră profesorul Cambrian şi Woodford.

— Să-l observăm împreună! şopti Marian. Priveşte tu prin gaura cealaltă!

Trebuia să ne lipim capetele unul de altul, ca să putem privi prin găurile din zid, astfel că-i putui împărtăşi camaradului meu ce văzusem.

— Chiar numai atât şi ar fi de ajuns să-l dăm de gol – spuse Marian – aş vrea însă să aflu la cei folosesc spurcăciunile astea. De ce l-o fi otrăvit pe bietul profesor?

Doctorul stătea liniştit la masa de lucru, îşi sprijinise capul în palma şi părea să chibzuiască cu înfrigurare. Întinse încetişor mâna stângă şi apăsa pe un buton care se afla pe un raft deasupra mesei.

Mă năpădi un simţământ de nelinişte văzând asta şi trasării puternic când doctorul se întoarsa şi privi de-a dreptul spre noi.

— Îţi voi răspunde la întrebări, înainta de a face cunoştinţă cu păianjenii mei, domnule Farrow – zise el, cu batjocură în glas – ştiam că pătrunzi în gang, căci te-am auzit deschizând uşa afară. Mai bine n-ai fi făcut-o, căci acum ţi se apropie sfârşitul.

Câteva clipe rămăsei înmărmurit. Surpriza aceasta era prea neaşteptată şi nu puteam pricepe cum putuse auzi doctorul convorbirea noastră.

Vrui să mă dau îndărăt, dar simţi o împotrivire moale. Dădui să-mi scot pistolul, ca să trag prin gaura din zid, însă braţul îmi era prins în nişte fire subţiri şi elastice.

Groaza mă cuprinse. Căzusem într-o capcană drăcească? Să fie într-adevăr doctorul acesta omul care va pune capăt frumoasei noastre vieţi de aventuri?

Cu o smucitură încercai să ridic braţele şi să mă dau înapoi, dar nu izbuti. Putui face câteva mişcări, simţi însă peste tot o împotrivire elastică şi totuşi atât de puternică, încât trebuii să mă resemnez.

Şi probabil că îndemnate sforţările mele disperate, mi se aşezară pe faţă fire subţiri şi lipicioase – şi abia acum îmi dădui seama cu groază ca eram prins într-o uriaşă plasă de păianjen.

— Mariane, e cu putinţă asta? exclamai. Sunt într-o plasă de păianjen?

— Da, Robert şi eu la fel, răspunse prietenul meu, calm.

Din laborator se auzi un râs batjocoritor. Fără să vreau privii iar prin gaura aceia din zid şi-l văzui pe doctor stând mereu cu bărbia sprijinita în palmă.

— Da domnilor, sunteţi prinşi în plase de păianjen – strigă el – şi acum vă voi trimite mulţi păianjeni mici, care vor desăvârşi opera. Nu trebuie să vă temeţi prea mult deocamdată, căci până una alta o să vă

lipsesc numai de apărare. Rândul păianjenilor mei cei mari vine ceva mai târziu. Băgaţi de seamă!

O lumină orbitoare umplu deodată gangul. Doctorul răsucise o manivelă de deasupra mesei. Văzui acum că ne aflam într-adevăr într-o plasă şi firele erau cam de grosimea aţei. Erau foarte lipicioase şi făceau impresia c-ar fi într-adevăr fire de păianjen.

Încercai iarăşi să ridic braţul, dar firele acelea îmi apăsau braţele de trup, ca nişte arcuri de oţel.

— E zadarnic – zise Marian – firele astea sunt blestemate parcă!

— Aşa e domnilor – se auzi iar glasul batjocoritor al doctorului – am lucrat mult până am găsit compoziţia asta. Şi ele sunt îmbibate cu un lichid care le face elastice şi nici nu de rupt nu pot fi rupte. Afară de aceasta, lichidul acela paralizează întru-câtva nervii omului, aşa că oricât v-aţi sili, tot degeaba. Şi acum vor veni păianjenii cei mici.

Dedesubtul celor doi „spioni” se deschise un capac şi o gaura mică se căscă în locul acela. Prin această gaură ieşiră şase păianjeni. Erau de mărimea păianjenilor ce se găsesc în America de Sus, aveau însă aceleaşi culori luminoase ca păianjenii uriaşi a căror muşcătură era atât de primejdioasă.

Făcea o impresie sinistră cum se târau în jos de-a lungul firelor aceşti păianjeni, până atinseră podeaua, după care începură să alerga spre noi.

Unul din ei se lovi de picioarele mele şi imediat trupul lui fu scuturat de un fior. Simţii o împunsătură dureroasă prin pielea groasă a încălţămintei, o furnicătură fierbinte îmi trecu prin trup, apoi mă simţii ciudat de uşor şi liber.

Mai văzui încă doi păianjeni lovindu-se de piciorul lui Marian şi se cutremurară şi ei, iar prietenul meu se schimonosi puţin la faţă. Fusese şi dânsul înţepat.

Deodată se ivi lângă noi bătrânul indian. Nu spuse nimic, dar ochii-i zvârleau fulgere şi avea un zâmbet de batjocură pe buze. Se aplecă, luă păianjenii şi îi puse înapoi în gaură, al cărei capac îl închise apoi la loc.

După acela ne desprinse de la brâu pistoalele şi cuţitele şi plecă cu ele.

Privii iarăşi în laborator. Doctorul Galla tocmai se ridica, păşi spre uşa presupusă zidită, apăsa pe o piatră, deschise uşiţa îngustă şi dispăru prin ea. După câteva clipe era lângă noi şi în acelaş timp cu el se ivise şi indianul.

— N-am crezut să va revăd atât de curând domnilor – zise doctorul batjocoritor.

Glasul lui mi se păru cunoscut, dar zadarnic mă sileam să-mi reamintesc unde îl auzisem.

Servitorul se apucă să desfăşoare plasa care-l învăluia pe Marian.

Înfăşura firele pe o ramura mica pe care o sprijini apoi de zidul gangului.

Prietenul meu stătea în picioare, se clătina însă ca un om beat. Indianul îl apucă de braţ şi plecă cu el. În vremea asta, doctorul începuse şi el să mă elibereze din plasa aceia îngrozitoare.

Când îmi simţii braţele libere, mă fulgeră gândul să mă arunc asupra lui, dar nu puteam face decât mişcări slabe, căci muşchii îmi erau atât de sleiţi, încât abia îi simţeam.

Doctorul Galla râse:

— Renunţă, domnule Bertram, că tot nu-ţi foloseşte la nimic! zise el. Spuneam doar ca prin împunsăturile păianjenilor mici va veţi pierde numai puterea şi voinţa. Pedeapsa pentru că v-aţi vârât nasul în treburile mele o veţi căpăta de la păianjenii cei mari, căci ştiţi prea multe. Haide!

Mă apucă de braţul drept şi mă trase după el. Aveam impresia că mă sculasem din pat după luni de zile de boală.

Doctorul mă duse de-a lungul gangului. În faţa noastră se căscă deodată o gaură în podea, în care mă trase. Numărai zece trepte. După aceia Galla împinse o uşă şi o lumină orbitoare mă făcu să închid ochii o clipă. Mă simţii împins câţiva paşi în lături apoi aşezat pe un scaun.

V
PĂIANJENII URIAŞI

MĂ AFLAM ÎNTR-O ÎNCĂPERE de acelaş mărime ca laboratorul. De-a lungul peretelui din faţa mea stăteau înşiruite câteva statui de zei, care făcea impresie fioroasă, căci unele erau de o urâţenie care te înspăimânta.

Înaintea lor se afla un bolovan enorm, neted, înalt de vreo jumătate de metru. Deasupra ei era întins Marian, care mă privi lung şi dădu încetişor din cap.

Doctorul Galla se apropie de bolovan şi se opri la picioarele camaradului meu.

— Îmi pare rău, domnilor, că trebuie să vă înlătur din cale – zise dânsul – căci am urmărit cu mult interes aventurile dvs. şi ştiu că sunteţi oameni de ispravă. Dar mie mi-aţi devenit prea primejdioşi. Nenorocul dvs. a fost că v-aţi întâlnit cu profesorul Cambrian. Nu trebuia să rostească faţă de dvs. numele meu, căci ştiam că dacă l-aţi fi aflat, nu v-ar fi răbdat inima să nu vă ocupaţi de mine. De acela l-am paralizat prin înţepătura unor ace ascuţite, fixate la capătul unui băţ lung. Eram în compartimentul alăturat, însă sub bancă!

Făcu o mica pauză şi Marian întrebă, cu glas slab:

— De ce îi porţi profesorului ură atât de înverşunată? Şi, pe de alta parte, de ce te urăşte el?

Băgai de seamă ca Marian, caută să întindă vorba cu doctorul, ca să câştige timp. Goulden, cu ajutorul lui Pongo, va găsi drumul în pivniţa unde ne aflam.

— De ce-l urăsc? strigă Galla. Pentru că mi-a răpit fata pe care o iubeam. Ea m-a respins şi voia să se mărite cu el. Am ucis-o şi el bănuia asta, fără să poată aduce vreo dovadă. De acolo vine ura lui împotriva mea. Era om deştept, fiindcă a bănuit îndată că tot de mâna mea a murit în chip misterios la Nepal un prinţ, ucis de zei printr-un animal necunoscut, după cum se spunea. Eu eram unealta şi de aici vine şi bogăţia mea. Căci voiam să fiu bogat, deoarece Mary m-a respins atunci numai pentru că eram sărac, pe câta vreme Cambrian, dispunea de o avere mare. Şi mi-a dat să înţeleg ca era încredinţat de vinovăţia mea. Ba acum am venit aici la Benares, ca să-l răpun când mi s-ar ivi prilejul. Şi deoarece avea adesea treabă la Calcutta, m-am dus şi eu acolo. Ia priviţi – domnilor – probabil că asta n-aţi bănuit!

Îşi smulse barba şi peruca lui… Ieşi la iveală capul de mort al doctorului Haggins.

— De bănuit am bănuit eu asta – spuse Marian – pentru că Woodford a fost găsit la zidul proprietăţii d-tale. Poate că mai suntem în măsură să-l salvăm, ca şi pe profesor.

— Numai un om ca d-ta putea fi băgat da seamă că cei doi mai trăiesc, scrâşni doctorul, furios – dat tot degeaba, căci vor trebui să moară, ca şi dvs. otrava asta are acelaş afect ca şi curare, o să va înăbuşiţi încetul cu încetul. Uite aici contraotrava, din care dacă ajungă o picătură în circulaţia sângelui, urmează însănătoşirea imediata. Dar această contraotravă n-o poate fabrica nici un medic, nici măcar profesorul Mack. Şi acum o să aduc păianjenii mari.

— O clipă! zise Marian. Ar fi neplăcut să mor fără să ştiu mai întâi daca nu cumva m-am înşelat. Păianjenii dumitale sunt artificiali, nu? De asemenea şi cei mici, care ne-au înfăşurat în pânza lor?

— Da, i-am „fabricat” chiar cu mâna mea – răspunse profesorul, cu mândrie.

— Am bănuit asta când prietenul meu a lovit cu băţul, în vreme ce urcam pe zid, un obiect metalic – spuse Marian – mi-am spus atunci ca păienjenii uriaşi sunt artificiali şi prevăzuţi cu un mecanism de ceasornic. Numai că nu pricep încă, cum să face că se reped la momentul potrivit de braţul unui om, după cum am văzut înainte în laboratorul d-tale, sau cum i s-a întâmplat bietului Woodford.

Doctorul Galla îşi frecă mâinile. Chipul sau de mort strălucea de bucurie şi abia acum îmi dădui seama că era nebun.

— Da, asta e o mică invenţie care mi-a reuşit – zise el – când căldura şi radiaţiile pielei corpului omenesc înrâuresc asupra instrumentelor foarte sensibile montate în păianjen, pun în mişcare un mecanism de ceasornic care îndruma păianjenul în direcţia acestei

călduri corporale. Şi când se produce izbitura, cele două ace otrăvite sar afară. Da, păianjenii mei sunt mici opere de artă. Şi cum spuneam, îmi pare rău ca în interesul siguranţei mele personala trebuie să vă înlătur. Îmi sunteţi prea primejdioşi – dovadă a şi faptul pătrunderii dvs. aici. Nici un alt om n-ar fi găsit uşa tăinuită.

— Greşeşti – zise Marian, văzând că doctorul se pregătea să plece – orice om ar fi găsit piatra care deschide uşa.

Doctorul se opri locului.

— Orice om, spui? Cum vine asta?

— Pentru ca ai făcut o greşeală foarte mare, răspunse Marian.

— O greşeală? Ia stai, trebuie să ma gândesc ce poate fi.

Cu braţele încrucişate pe piept, cu capul în jos, începu să se plimbe agitat. Mă bucuram în sinea mea, căci pricepui îndată ca Marian nu urmărise decât să câştige timp prin mijlocul acesta.

După câteva minute doctorul se opri şi zisei:

— Nu vad ce greşeală aş fi putut face. E cu neputinţă.

— Dar eu am găsit totuşi imediat piatra – spuse prietenul meu – şi susţin ca orice om care nu e orb ar fi găsit-o de asemenea.

Doctorul Galla începu iar să se plimbe agitat. Îmi aruncai privirea prin încăpere şi descoperii într-un ungher pe bătrânul servitor, care stătea acolo nemişcat, cu braţele încrucişate. Ochii îi luceau sinistru, erau însă îndreptaţi asupra doctorului şi mi se păru că citesc în ei o ură înverşunată.

Constatarea asta îmi abătu pentru moment gândurile de la doctor. Oare servitorul acesta, care părea atât de credincios, să nutrească o duşmănie ascunsă împotriva doctorului?

Glasul lui Galla mă smulse din gândurile mele:

— Am găsit! strigă el, triumfător. Fireşte ai dreptate, domnule Farrow, dar numai un om genial ar putea ajunge la ideea asta. E vorba de păianjenul gravat în piatră. Dar asta au făcut-o constructorii vechiului templu. E drept ca greşeala mea e de a nu fi îndepărtat păianjenul. Nu-i nimic pierdut încă. Îţi sunt recunoscător că mi-ai atras atenţia.

În clipa aceia indianul făcu câţiva paşi înainte, întinse poruncitor mâna spre doctor şi întrebă, cu glas tremurător:

— *Sahib* doctor, cine a ucis pe prinţul Ghanadi?

Galla se dădu înapoi. I-o fi parând rău acum de greşeala ce făcut-o, povestindu-ne că-şi dobândise averea prin uciderea unui prinţ din Nepal. Se codi o clipă, apoi îngăimă:

— Ce te-a apucat, Nana? Întoarce-te la locul tău, omule!

Indianul nu se supuse însă. Chipul mândru se schimonosi şi el strigă:

— Acum. Ştiu cine l-a omorât pe unchiul meu. Tu erai şi pentru asta vei muri!

Cu o repeziciune uimitoare se aruncă asupra doctorului şi-i înfipse între coaste un pumnal pe care-l scosese fulgerător de la brâu. În aceiaşi clipă aproape se clătină însă pe spate şi după ce se roti de câteva ori în jurul lui însuşi, rămase nemişcat la pământ.

Doctorul Galla se clătină însă, îşi adună însă puterile şi zise:

— Nu m-a nimerit de moarte – dacă pumnalul n-a fost otrăvit.

Se aplecă repede asupra servitorului sau, se dădu speriat înapoi şi urmă cu glas speriat şi schimbat.

— E otrăvit. Sunt pierdut. Dar nu voi muri numai eu – o să muriţi şi voi.. Nu veţi putea povesti că sunt un ucigaş. Oh, Mana acesta mi-a fost mulţi ani slugă credincioasă – după cum credeam – şi când colo a urmărit numai să-l descopere pe ucigaşul unchiului său. Îmi pare rău, domnilor, dar acum trebuie să-mi aduc păianjenii.

Clătinându-se, ieşi din încăpere şi se întoarse curând cu două lădiţe pe care le aşeză jos. Deschise una şi scoase din ea unul din păianjenii uriaşi. Se apropie de lespedea de jertfă şi puse spurcăciunea colorată pe picioarele prietenului meu.

— Aşa, păianjenul se va târî acum încetişor în sus! zise el şi se dădu înapoi.

Cu groază văzui cum păianjenul fioros punea picioarele uriaşe unul după altul, târându-se încet peste brâul fermecat ce-l purta camaradul meu, apoi mai departe, peste cămaşa albă. După câteva clipe ajunse la locul unde cămaşa era desfăcută la piept. Făcu o săritură... Capul lui Marian căzu înapoi şi mădularele i se destinseră.

— Vezi, acum nu mai simte nici o durere – zise doctorul – vine rândul dumitale, domnule Bertram.

Îmi apucă braţul drept şi vru să mă tragă spre el. Băgai de seamă însă că şi dânsul era foarte slab, astfel că-mi adunai toate forţele. Şi izbutii să rămân locului.

— Aha! exclamă Galla. Trebuie să mă grăbesc, căci văd că-ţi revin puterile.

Se duse la lădiţă, scoase din ea păianjenul şi se apropie iar de mine. Eram şi eu pierdut acum, dacă nu venea ajutor în ultima clipă.

Doctorul mai era numai la trei paşi de mine, când îl văzui cazând în genunchi. Îşi duse mâna la şold şi gemu.

— Diavolul ăla... Otrava a şi început să-şi facă efectul. Voi muri de o moarte grozavă. Dar nici voi nu veţi scăpa. Numai din pricina voastră m-am trădat.

Se ridică cu greu şi veni în faţa mea, întinzând braţul tremurător în care ţinea păianjenul.

Dar când acesta fu numai la câţiva centimetri de gâtul meu, o făptura uriaşă se năpusti din lături asupra doctorului. Se auzi o bufnitură, apoi Galla zbură cât colo cu păianjenul sau otrăvit.

— Îţi mulţumesc, dragă Pongo – zisei cu glas slab – asta a fost într-

adevăr ajutor la vreme!

Cu ajutorul contraotrăvii, Marian, profesorul Cambrian şi Woodford se însănătoşiră repede.

Ne grăbirăm să părăsim interesantul oraş Benares, căci aventura de acolo fusese atât de grozavă încât voiam să uităm de ea.

Plecarăm la Allahabad, unde întâmpinarăm alte peripeţii – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 165

Hans Warren

I.
PRADA FURNICILOR.

— TARE AŞ VREA SĂ ŞTIU ce are tata de când a vorbit cu telegrafistul acela german la Ujansi, care e în slujba englezilor. Zâmbeşte mereu pe sub mustaţă, ca şi când ne-ar pregăti ceva, vreo bucurie oarecare, zise George, doctorului într-una din zile.

— Aşa mi se pare şi mie, încuviinţă Bertram. Dar să nu-i stricăm cheful şi să ne facem ca nu am băgat de seamă.

Cei patru camarazi ajunseseră într-un mic luminiş într-o pădure deasă şi se opriră să facă un scurt popas şi să, frigă un pui de antilopă, împuşcat de George. Până să fie gata masa, căpitanul se dusese să culeagă câteva fructe proaspete din apropiere şi în vremea asta tânărul avusese timp să schimbe aceste cuvinte cu doctorul.

Când Farrow se înapoie, căpitanul întrebă:

— E adevărat, doctore, că dacă ţinem mereu drumul spre răsărit vom da în curând de fluviul Ruaha, care se varsă în Oceanul Indian la sud de mica insulă Mafia?

— Aşa e. După culm ne arată hărţile, trebuie neapărat să dăm chiar diseară de fluviu şi e adevărat că se revarsă la sud de insulă în Ocean, răspunse oarecum mirat doctorul. Vrei să ne ducem acolo cu o luntre? La coastă vom găsi cu siguranţă vreun vapor care să ne duca apoi la Concelcao unde ne aşteaptă submarinul nostru.

— Ce, vrei să ne şi întoarcem? făcu George, dezamăgit. N-ar fi mai bine să mergem pe uscat până la coastă? Aş vrea şa cunosc şi eu niţel ţara...

— Lasă că o să te saturi de Africa! îi zise râzând tatăl său. Putem acosta dar în altă parte şi de acolo s-o luăm din nou pe jos. Pe mine mă interesează mai ales Congo-ul şi alte ţinuturi, de pildă Colonia Capului sau fosta posesiune germană Damara. De altminteri nici nu cred că am găsi o luntre aşa zisă kanu – care să ne ducă la coastă.

— Ei, aşa mai merge, ba mă bucur chiar să-mi revăd camarazii rămaşi pe submarin. Şi pe mine mă interesează foarte mult Congo-ul şi trag nădejde să tăcem acolo nişte vânători straşnice. Poate izbutim chiar să prindem un urangutan sau o gorilă.

— Greu lucru, fiindcă nu dă voie Statul, răspunse doctorul.

— Şi nici belgienii nu ne prea au la inimă, adăugă căpitanul. Dacă vrem să pătrundem mai adânc în lăuntrul ţării trebuie s-o luăm prin Africa de vest a portughezilor şi de acolo să trecem frontiera belgiană. Dar până atunci întâi va mai întâi să ne vedem pe „Dox” -ul nostru.

Masa se sfârşi repede, Petre spălă vasele în apa pârâului, care se revărsa în marele fluviu Ruaha, îşi luară raniţele în spinare şi porniră pe cărări întortocheate mai departe spre răsărit. Fireşte că George mergea înainte dornic de peripeţii şi primejdii, fără de care viaţa i s-ar

fi părut prea searbăda.

Aici însă, în desimea codrilor seculari, părea să nu întâmpine nimic, nici măcar întâlnirea cu vreo fiară sălbatecă.

Deodată se opri şi ascultă. Parcă auzise ceva în apropiere. Ridică braţul şi camarazii rămaseră nemişcaţi. Se auzi iar sunetul acela ciudat.

— Geme un om, zise George. Colo, pe stânga, îndărătul tufei…

Şi fără să mai pregete intră în tufiş ţinând însă revolverul pregătit, deoarece nu putea şti dacă geamătul nu era o cursă care să ademenească pe străini.

George dădu de un mic luminiş şi ceea ce văzu îl făcu să se dea îndărăt îngrozit. De patru stâlpi înfipţi în pământ, văzu un tânăr negru răstignit jos de mâini şi de picioare.

Părea să fie acolo din zorii zilei, căci nu ridică măcar capul când îi auzi, ci gemu numai înăbuşit. Grozăvia care îl făcu pe George să se înfioare era un şir lung de furnici mari care înaintau încet spre nenorocitul acela legat burduf şi nu se aflau acum decât la vreo doi metri de el.

— Repede, strigă doctorul, să-l dezlegăm, dar să nu întărâtăm furnicile, altminteri se năpustesc asupra noastră. Înapoi, George!

Tânărul se repezise la negrul care întorcea acum încet capul spre el. În ochi îi apăru o lucire de bucurie şi mirare, încercă să spună ceva, dar de pe buze nu-i ieşi decât un murmur slab. Printr-o spărtură a frunzişului des soarele cădea de-a dreptul pe trupul său voinic şi aproape i-l prăjise. Un european ar fi murit până acum de dogoarea aceea cumplită.

George îi tăia la iuţeală legăturile; sărmanul negru nu se putu însă scula de jos, deşi furnicile se apropiau din ce în ce.

Petre veni în fugă şi cu puterea lui uriaşă îl ridică în sus ca pe un fulg şi-l duse de acolo.

Una din furnici, care făcea probabil parte din avangarda armatei, ajunsese chiar până la George şi-l pişcă atât de tare de mână, încât tânărul simţi o usturime grozavă. O aruncă jos şi fugi după camarazii săi.

Petre ducea în braţe pe tânărul negru care părea cu desăvârşire istovit. Se opriră după vreo zece minute de mers, lângă un pârâiaş care şerpuia prin desiş. Îl puse aci jos şi-i dădu mai întâi să bea, apoi George îi spălă trupul cu apă rece, ceea ce făcu pe nenorocit să-şi mai vie în fire. Se uită lung la salvatorii săi, în timp ce un zâmbet de bucurie îi flutura pe buze. Întrebă pe urmă, într-o englezească destul de bunişoară:

— Masseri europeni? Mpapu tare bucuros. Masseri scăpat Mpapu de la moarte, el recunoscător totdeauna lor.

— De unde eşti şi cine te-a adus în starea asta grozavă? îl cercetă

căpitanul.

— Mpapu din sat aproape Ugogi, răspunse Negrul, care părea acum pe deplin în puteri. Mpapu nu vroia lase sora lui Njani mărite cu bătrân vrăjitor Igingi care căutat pedepseşte Mpapu şi dat mănânce pe el furnici.

— Uite, frate, ce drame se petrec până şi în inima Africii! făcu doctorul uluit. Se-nţelege că trebuie să-l ajutăm pe bietul băiat, deşi, drept să vă spun, nu prea ştiu cum. Doar nu ne putem război cu un sat întreg.

— Fireşte că nu – zise căpitanul – dar totuşi poate tot e chip s-o eliberăm pe tânăra Njani. O luăm apoi pe ea şi pe frate-său cu noi şi-i ducem undeva la coastă, unde îşi vor găsi ei un loc să se aciuieze.

— O, masser, asta tare bine – strigă cu însufleţire tânărul negru – dar Njani bine păzită de vrăjitor. Mâine nunta şi o să fie greu scoate pe ea de acolo.

— Lasă asta în grija noastră, vom vedea noi ce e de făcut – căuta să-l liniştească Farrow – înainte de toate trebuie să ştim dacă veţi avea din ce trăi după ce vă vom duce de aici. Aveţi ceva rude pe undeva?

— Fratele mamei locuieşte la coastă, aproape Usaramo, acolo bine pentru noi.

— Minunat! Acum să mănânci ceva ca să te mai întremezi, Mpapu, pe urmă vom porni la drum.

Deşi camarazii păstraseră o bucată mare de friptură pentru cină, i-o dădură negrului, care o înfulecă la repezeală.

După ce-l văzu sătul, căpitanul îl întrebă încotro era satul. Aflară că le venea chiar în drum.

— Cu atât mai bine – zise căpitanul – vom ajunge acolo cu vreo două ceasuri înainte de apusul soarelui, aşa că ne mai rămâne timp să vedem înainte de a se înnopta cam cum stau lucrurile. Fireşte că ne vom furişa cu mare băgare de seamă, pentru a nu fi simţiţi de cei din sat.

Bucuria lui George! Noile peripeţii care îi aşteptau îl făcuseră să uite oboseala din ziua aceea. Nici nu vroia să se gândească la grozava pedeapsă care i-ar aştepta – de-a fi mâncaţi şi ei de furnici – dacă planul lor ar da greş şi ar cădea în mâinile negrilor. Îi părea de asemenea bine că îl scăpase pe tânărul negru de la o moarte atât de cumplită.

Merseră prin pădure vreun ceas, apoi aceasta se sfârşi şi în faţa lor se Întindea câmpia nesfârşită. Văzură aici vânat din belşug şi George împuşcă la repezeală un pui de antilopă pe care-l jupuiră îndată. Mpapu era acum destul de întremat ca să-l ia în spinare.

Dar deoarece se putea întâmpla să se afle aici şi lei, George îşi luă puşca din spinare şi o ţinu în mână, cercetând cu luare aminte în juru-i iarba înaltă care îi ajungea mai sus de mijloc. Era greu de mers, căci

buruienile dese li se lipeau de glezne şi-i împiedecau la umblet.

Totuşi camarazii păşeau voiniceşte. Mai greu era pentru George, care croia calea celorlalţi ce veneau după el. Nu se sinchisea însă la gândul că în curând va avea de întâmpinat cine ştie ce peripeţii primejdioase.

Trecură pe lângă o rarişte de salcâmi firavi şi muşuroaie mari de furnici. Aici era şi mai mare primejdia, deoarece cam prin locurile acestea se aţin leii.

În sfârşit zări în depărtare o dunga întunecată. Mpapu, care mergea în urma lui, strigă cu bucurie:

— Colo trestii lângă râu. Ajungem în curând la ele, Masseri.

La gândul acesta George, pe care oboseala drumului îl cam istovise, simţi puterile revenindu-i. Iuţiră pasul, căci după soare nu mai aveau decât trei ceasuri, până se va lăsa întunericul şi de aci la râu mai era un ceas de drum. Totuşi George privea cu încordare în juru-i, deoarece în apropierea apei era şi mai mare primejdia de a se întâlni cu vreun leu.

Nu mai aveau decât vreo cincizeci de metri până la brâul de trestii; se opriră în loc şi căpitanul zise camarazilor:

— Să căutăm acum o spărtură în păpuriş, prin care să putem ajunge la mal. Nu se poate să nu se găsească aşa ceva pe aici; ori cunoşti tu o astfel de spărtură, Mpapu?

— Da, master, este una mare aproape de tot, răspunse negrul.

— Minunat! făcu Farrow, încântat şi George care tocmai se uita la el îl văzu iar zâmbind pe sub mustaţă, ca în toate aceste câteva zile din urmă.

Nu-l întrebă însă nimic şi porni mai departe îngândurat. „Oare ce să aibă?” se întrebă el nedumerit, dar uită de asta căci trebuia să fie cu atenţia încordată de teamă să nu se pomenească deodată cu vreun leu răsărind dintre tufele de trestie. Se uita când la dreapta când la stânga şi tocmai faptul acesta fu cât p-aci să-i aducă pierzania, căci auzi deodată un şuierat şi abia avu timpul să sară în lături, pentru a nu fi muşcat de un şarpe veninos care se repezise din iarbă şi se pregătea să-şi înfigă colţii în pulpa lui. La o a doua încercare a târâtoarei, George o izbi cu patul puştii în cap fără însă s-o omoare. Îşi smulse revolverul de la brâu cu gând să tragă un glonţ în cap, dar negrul se repezi la şarpe şi cu o îndemânare care îi uimi pe toţi, îl apucă de ceafă şi-l ridică în sus. Petre repezi, fulgerător cuţitul lui enorm şi-i reteză capul.

— Mpapu tare mulţumit acum – zise râzând negrul – aici nu trebuie împuşte decât când vine Simba.

— A, oamenii voştri se abat adeseori pe la râu? întrebă căpitanul. Atunci s-ar putea să ne întâlnim cu ei?

— Mpapu ia seama nu vede la el – răspunse negrul.

— Pentru ce te-au dus atât de departe de sat, nu se găsesc păduri prin apropiere? cercetă căpitanul.

— Nu vrut găseşte la mâne aproape de sat. Acolo unde dus e alţi negri îndărătul pădurii. Englezi crede atunci ăştia legat la mine.

— Aha, am înţeles! Sunt şireţi al dracului oamenii voştri. Şi cine a poruncit aşa?

— Igingi, vrăjitorul – zise posomorit tânărul Negru – căpetenie Mbofi aproape copil, Igingi duce la el de nas.

— Cu atât mai bine îmi pare să-l tragem pe sfoară pe moşul ăsta afurisit – striga cu însufleţire George – a, uite colo spărtura. Trebuie însă să fim cu mare băgare de seamă, pentru că se prea poate să se aţie pe aci un leu.

George păşea acum cu mare băgare de seamă. Se puteau aştepta ca în fiece clipă să se audă răgetul întărâtat al unui leu şi să se pomenească nas în nas cu el. Tocmai aici în spărtura asta pe care şi-o făcuseră fiarele pentru a-şi croi un drum la adăpătoare, era locul unde se aţineau ele mai des…

Totuşi, când se opriră la vreo cincizeci de metri de spărtură, nimic nu se mişca. George se uita cu încordare la spărtura lată, înapoi zise în şoaptă:

— Pare să nu fie nici un leu pe aici.

— Aşa mi se pare şi mie – încuviinţă căpitanul. În schimb vom da de altceva, adăugă el zâmbind. Ia-o înainte, George, nu cred să fie vreo primejdie prin partea locului.

Clătinând capul nedumerit de zâmbetul acela neînţeles al tatălui sau, tânărul păşi în spărtură. Când fu pe mal, tresări speriat, căci dintre tufe auzi un glas strigându-i râzând:

— Bună ziua, George, ce mai faci? Ei, cum a mers?

— Domnul Rindow! făcu George uluit şi se zgâi la tufe.

Deodată tufele se dădură în lături şi dintre ele apărură două bărci de aluminium în care se aflau Rindow, Kard şi alţi doi marinari. Săriră toţi patru pe mal râzând cu hohote.

— El, cum vă place surpriza? făcu Farrow râzând cu poftă. Am trimis prin telegrafistul din Ujansi o cablogramă lui Rindow, în limbajul nostru convenţional. Avem nevoie de muniţii, pături noii şi haine de schimb. Submarinul se află acum la îmbucătura fluviului Ruaha, foarte aproape de insula Mafia. Rindow a venit încoace la cererea mea şi putem face drumul cu bărcile, putând în acelaşi timp coborî oricând pe mal.

Camarazii, care nu se văzuseră cam de mult, fură bucuroşi să-şi strângă mâinile. Rindow, înştiinţă apoi pe George că toate trofeele pe care le predase căpeteniei Bell sosiseră la destinaţie.

— Minunat! făcu George, încântat. Dar bucuria mea adevărată e că suntem acum în număr mai mare ca să putem salva pe Njani.

II.
O ÎNCERCARE DIN CALE AFARA DE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

— FIREŞTE, George nu poate trăi până nu e vârât până-n gât în vreo aventură primejdioasă! Dar ia spuneţi-mi şi mie despre ce e vorba? zise râzând Rindow.

— Uite ce e: l-am găsit pe tânărul acesta – Mpapu îl cheamă – într-o pădure, legat burduf şi gata să-l mănânce furnicile – începu George. Pedeapsa îi fusese dată fiindcă nu vroia s-o lase pe soră-sa să se mărite cu vrăjitorul tribului. Pe fata aceasta avem de gând s-o eliberăm noi.

— Foarte bine. Să mergem în sat şi s-o scoatem de acolo. Cred că împotriva a opt europeni bine înarmaţi nu se pot împotrivi negrii.

— O, Igingi tare rău! zise Mpapu speriat. El înarmat tinerii noştri şi învăţat la ei cum să se apere. Fost înainte soldat la europeni şi ei pedepsit aspru pentru fapte rele. Urăşte de moarte la albi.

— Aşa? Atunci trebuie să fie un mare ticălos, îşi dădu cu părerea căpitanul. Cu atât mai mult mă bucur să-i încurc socotelile. Ai mâncat, Rindow?

— Nu, domnule căpitan, de azi dimineaţă n-am luat nimic în gură.

— Lasă că avem noi ceva bun pentru d-ta. O friptură de antilopă cum n-ai mai mâncat de multă vreme. După cină ne vom duce în sat să vedem în ce fel o putem elibera pe biata fată.

Când isprăviră de mâncat, căpitanul îşi zori camarazii la drum.

— Trebuie să fim înainte de a se în opta în preajma satului, le zise el. Mpapu să ne spună desluşit unde se află coliba vrăjitorului şi aceea a surorii sale.

— Njani e acum în casa fetelor, răspunse negrul. De acolo duce în coliba lui Igingi. Casa unde fetele, bine păzită de femei bătrâne, multe.

— Hm, cam neplăcut lucru… murmură doctorul. Din câte am citit eu despre obiceiurile negrilor, la unele triburi fetele trebuie să se supună unor anumite ceremonii înainte de a fi considerate vârstnice şi bune de măritat. Şi la astfel de case – numite Krale – ale fetelor şi femeilor, supravegherea e făcută, cu mare străşnicie.

— Fireşte că e neplăcut, încuviinţă căpitanul, dar n-avem încotr-o. Ei, dar n-are a face, am întâmpinat noi greutăţi şi mai mari şi o să le venim de hac şi babornițelor alea. De ce râzi, George?

— Fiindcă am găsit mijlocul cum să le punem pe fugă pe babe. Trebuie numai să văd cum e aşezată coliba. Probabil că sunt chiar mai multe, despărţite printr-un gard de restul satului.

Mpapu dădu din cap şi zise:

— Da, sunt zece pentru fete şi două mari pentru bătrâne. Gardul e înalt şi are numai o poartă la care stau mereu de pază două femei. Nimeni nu îndrăzneşte apropie, bătrânele ştiu facă farmece. Care

bărbat apropie pierde vederea şi face lepros.

— Aha, babornițele au născocit drăcovenia asta ca să vâre spaima în locuitori şi să fie mai sigure că nu va cuteza nimeni să le turbure liniştea… mormăi doctorul. Lasă că pe noi nu o să ne orbească ele şi nici lepră nu o să ne dea – dacă nu or fi chiar ele leproase. Cred însă că englezii vor avea grijă să le izoleze.

— Vom vedea noi totul la faţa locului, chiar acum să ne grăbim, încheia Farrow! Părerea mea e să lăsăm puştile aici, ne-ar putea fi o piedecă. Cum drumul la sat trebuie să fie bine bătătorit, vom ajunge repede.

George mergea, fireşte, în frunte. Cei doi marinari pe care Rindow îi adusese cu el împreună cu Kard, trebuiau să rămână ca să păzească lucrurile şi să se ascundă cu bărcile în păpuriş. Se putea prea bine să se abată pe acolo pe alt drum băştinaşii sau – şi mai probabil – să vie fiarele la adăpătoare.

După vreo jumătate oră de mers George zări trâmbe de fum care se ridicau din focurile satului, unde oamenii îşi pregăteau cina. Tânărul, întrebă pe Mpapu:

— Unde se află coliba lui Igingi?

— Pe dreapta, între tufele alea de colo, răspunse Negrul. Nimeni nu trebuie apropie, altminteri moare îndată.

— Lasă că noi nu o să murim, fii pe pace. Dar colibele fetelor şi ale bătrânelor care le păzesc?

— În spatele satului, masser. Trebuie facem ocol mare, pe urmă trecem lângă lac mare unde mulţi crocodili. Igingi osândeşte oameni sare în lac. Acolo primejdie grozavă, Igingi vine mereu acolo.

— Ar fi foarte bine să-l găsim, zise cu mânie George. Poate că-l silim şi pe el să sară în lac. Tată, tu ce crezi, să ne ducem mai întâi la coliba vrăjitorului, sau să încercăm de-a dreptul s-o salvăm pe fată?

— Cred că aşa ar fi mai bine, îşi dădu cu părerea căpitanul. Să ocolim deci satul pană a nu apuca să se întunece. Trebuie să vedem dacă nu e chip să trecem gardul fără să mai fie nevoie de a ne război cu babele de la poartă. Aşa dar, înainte! Ia vezi, nu cumva poţi înfăptui planul despre care vorbeai?

Tânărul zâmbi iar şi răspunse:

— Eu aşa nădăjduiesc, ba aş face chiar prinsoare că nici un negru din sat nu va avea îndrăzneala să se apropie de mine, poate numai Igingi şi atunci cu atât mai bine.

— Ştii că m-ai făcut curios? Prea pari sigur de cele ce spui, ca să nu fie în într-adevăr ceva serios la mijloc. Haide, Mpapu, du-ne la lacul crocodililor.

Tânărul Negru zise cu teamă:

— Masseri, acolo primejdie mare. Nu vrea masseri aştepte până întunece bine?

— Cu neputinţă, băiatule. E neapărată nevoie să ştim în ce fel sunt întocmite colibele fetelor, răspunse căpitanul. Dacă vrăjitorul se află acum acolo, ai atât mai bine. Nu ne mai poate sta în drum când va fi s-o eliberăm pe Njani.

Dar nici cuvintele acestea spuse cu hotărâre de căpitan nu înlăturară frica lui Mpapu, căci păşea cu teamă şi se uita mereu îndărăt dacă George îl urmează. Ocolul pe care îl făceau îi depărta de sat şi-i ducea la o mică dumbravă făcută de mâna omenească – după cum se cunoştea din felul în care erau rânduiţi copacii, tineri încă. Fireşte că între ei crescuseră destule buruieni şi mărăcini, iar lianele se împleteau de la un copac la altul, lăsând numai o potecă bine bătătorită între ei.

— Pe aici vine Igingi totdeauna, şopti Negrul. Nu vrea maşteri croieşte mai bine drum prin desiş?

— Nu, răspunse cu hotărâre George. Dacă poteca duce la casa fetelor trecând pe la lacul crocodililor, lăsaţi-mă să merg înainte. Lui Igingi îi vin eu repede de hac, când mi-o ieşi în cale.

— Acolo duce poteca, arătă Mpapu şi făcu loc tânărului să treacă, pe când el se codea să-l urmeze.

Căpitanul îl împinse însă de la spate şi Negrul n-avu încotro.

George se uita şi asculta ai încordare în juru-i; nu se auzea însă nimic ce i-ar fi putut da de bănuit. Deodată, după o cotitură a potecii, George se pomeni în faţa unui negru înalt şi slab, cu chipul şiret ca de vulpe. La vederea revolverului pe care tânărul îl îndreptă fulgerător spre el, negrul tresări speriat şi dintr-o săritură pieri în tufiş.

Se-nţelege că George se luă după el. Dădu iarăşi de o potecă îngustă, pe care dispăruse pesemne negrul, căci auzi crăcile trosnind şi frunzele foşnind.

— Veniţi încoace! strigă el camarazilor în timp ce fugea cât îl ţineau picioarele.

Nu mai încăpea îndoială că negrul acela era Igingi, vrăjitorul, căci nimeni altul n-ar fi cutezat să vină aici.

George îşi spuse că trebuia să pună mâna pe el cu orice preţ, altminteri alarma satul şi eliberarea fetei n-ar mai fi fost cu putinţă. I-şi încordă deci toate puterile să-l ajungă. Abia după ce făcu vreo douăzeci de metri pe potecă băgă de seamă că ea ducea pieziş spre sat. Igingi n-avea altă cale decât aceasta.

Acum George îl zări înaintea lui; fiind om bătrân ştia că-l va ajunge în curând, ceea ce înţelese şi vrăjitorul, căci se întoarse deodată şi se năpusti cu furie asupra lui George, ţinând în mâna dreaptă un cuţit.

Tânărul se feri să tragă în el, de teamă ca împuşcătura să nu se audă în sat, deşi primejdia era destul de mare, căci bătrânul părea turbat de mânie şi un glonţ l-ar fi pus repede cu botul pe labe. Trebuia însă să încerce un alt mijloc. Fără să stea la gânduri zvârli revolverul

cu toată puterea drept în faţa negrului; cu un urlet de durere, bătrânul se poticni şi-şi acoperi ai mâna stângă obrazul de pe care şiroia sângele. Patul greu al armei îl nimerise drept în frunte, între sprâncene, aşa că sângele îl orbea.

Pentru câteva secunde era scos din luptă. De acest prilej se folosi George ca să smulgă fulgerător celalalt revolver din brâu şi să-l arunce în tâmpla stângă a vrăjitorului; acesta se prăbuşi, cu un geamăt, la pământ. Camarazii veniră în fugă şi Petre îl legă fedeleş, apoi îi vârî un căluş în gură.

Mpapu, împins de la spate de Kard, tremura vargă. George, care ridicase de jos armii din revolvere, îl întrebă:

— Ăsta e Igingi, Mpapu?

— Da, masser, el e – răspunse în şoaptă negrul, dându-se mereu îndărăt, de frică, cel mai bun semn de puterea neţărmurită pe care o avea vrăjitorul asupra oamenilor din sat, datorită cruzimii lui nemaipomenite.

— Să-l legăm de un copac, spuse căpitanul. Îl putem dezlega pe urmă, când ne vom întoarce şi să-i dăm drumul să se ducă încotro o vedea cu ochii.

Petre ridică trupul uşor al vrăjitorului ca pe un fulg, îl rezemă de un pom şi-l legă zdravăn ca să nu se poată dezlega singur.

După ce îi cercetă rana, doctorul spuse:

— Se va vindeca repede, e numai o tăietură adâncă în carne. Din leşin, o să se trezească mai târziu, deoarece lovitura în tâmplă a fost bine ţintită. Chiar după ce se va deştepta, va fi destul de ameţit ca să nu poată întreprinde deocamdată nimic împotriva noastră.

— Unde duce poteca asta? întrebă acum Farrow pe Mpapu, care se ţinea speriat la o parte.

— La lac şi de acolo la casa fetelor – răspunse aproape în şoaptă negrul.

— Atunci la drum – îşi zori căpitanul camarazii. În curând are să se întunece.

Mpapu căuta mereu să se dosească, dar Kard îl împinse înainte până ce veni îndărătul lui George, unde se simţea mai în siguranţă.

Acesta o luase la picior şi păşea grăbit în lungul potecii. Camarazii trebuiau neapărat să ajungă la casa fetelor până a nu se înnopta.

Copacii se răriseră de-a-binelea şi George rămase deodată pe loc, căci se pomeni în faţa unui lac întins acoperit cu o pătură de plante verzui printre care se vedeau căpăţânile unor crocodili uriaşi.

Poteca făcea un cot ascuţit şi se întindea pe marginea lacului. Ca măsură de prevedere, George îşi ţinea arma pregătită, temându-se să nu fie atacat pe neaşteptate de vreun crocodil. Dar dihăniile nici nu se clinteau, se zgâiau numai cu ochi răutăcioşi la cei ce treceau.

În sfârşit camarazii lăsară în urmă lacul şi dădură de un câmp

presărat cu tufe şi pe alocurea grâne. Poteca îi duse apoi la un loc pe care creşteau nişte dovleci enormi; George stătu niţel în loc şi-i privi zâmbind cu înţeles, pe urmă porni mai departe.

Planul său de a păcăli pe păzitoarele fetelor se înrădăcina tot mai mult în mintea lui. Deodată Mpapu îl trase de mânecă şi arătă înainte.

— Masser, şopti el cu teamă, colo gard unde păzeşte femei bătrâne.

George se opri şi privi cu atenţie gardul înalt de vreo trei metri. Crezuse ca va da de o împrejmuire de vreascuri uscate care se aprind lesne, văzu însă că era un gard de mărăcini verzi. De trecut peste el nu era chip, deoarece spinii erau tari şi foarte lungi.

Dacă gardul s-ar fi putut aprinde, în zăpăceala ce ar fi urmat nu era greu s-o scoată pe Njani de acolo, aşa însă era cu neputinţă. Planul acesta şi-l făcuse George numai pentru cazul când nu i-ar fi rămas altceva, acum trebuia deci să se slujească de celălalt. Zâmbi iarăşi pe sub mustaţă când se furişă înainte şi zări printre tufe pe cele două bătrâne tuciurii stând jos lângă poartă şi fumând din nişte lulele lungi.

Tânărul se întoarse la camarazii săi şi le spuse că, deşi colibele nu se vedeau, poarta era însă destul de largă ca să poată trece cel puţin trei inşi odată prin ea.

— Toate bune, răspunse căpitanul, dar mai întâi trebuie să le amuţeşti pe babe şi e nevoie să te slujeşti de planul tău.

— Lasă că ştiu eu ce-am de făcut, zise el zâmbind. Haidem, Petre, să ne întoarcem niţel din drum, trebuie să mă ajuţi şi tu la ce am pus de gând. Peste o jumătate de ceas se va întuneca şi până atunci vom fi gata cu pregătirile planului meu.

— Din partea mea, n-ai decât să încerci, ştiu că mă pot bizui pe tine, zise căpitanul. Vezi însă de te grăbeşte, altminteri voi încerca eu s-o salvez pe tânăra fată îndată ce se va întuneca.

— Nu te teme, tată, o să fiu gata la timp, îl asigură George şi luând cu el pe Petre, se întoarse la locul unde văzuse dovlecii.

— Petre, spuse el credinciosului său camarad, să ne jucăm acum un joc din copilăria noastră. Mie mi-e lesne, pentru că nu e mult de atunci, dar tu îl vei fi uitat; trebuie însă să ţi-l aduci aminte. Să golim un dovleac din cei mari, pe cel mai mare dintre toţi.

Petre îl privi atât de uluit, încât pe George îl pufni râsul. Totuşi se apucă să-i facă pe voie. Tăie o gaură în coaja dovleacului şi îl goli de tot, până ce nu mai rămase decât scoarţa. George făcu acum în ea două găuri mari în loc de ochi, alte două le prelungi în chip de sprâncene, făcu nări şi o gură, mare din care rânjeau două rânduri de dinţi enormi.

— Aşa. Acum cred că, de spaimă, bătrânele au să amuţească pe loc, când or vedea mutra asta frumoasă, zise el râzând. Taie din craca de colo un băţ în care să înfigem dovleacul.

Pe urmă o să-mi întorc vesta pe dos şi o să-mi acopăr capul ai ea.

Petre privea nedumerit la cele ce făcea George. Abia când tânărul fu gata, pricepu ce are de gând.

— Aha, vrei să le sperii pe babe! zise uriaşul râzând. Mă duc să-l ţin pe Mpapu, altminteri, inimos cum e, te pomeneşti c-o ia la fugă când o vedea drăcovenia.

În vremea asta se întunecase de-a-binelea, George băgă lampa lui de buzunar în dovleac, o aprinse şi o agăţă de o rămurică a crăcii.

Apoi porni spre locul unde îl aşteptau camarazii.

Deodată auzi un strigăt de spaimă şi în răstimpuri glasul lui Petre, din ce în ce mai mânios. Aşa dar, avusese dreptate camaradul când bănuise că Mpapu o va lua la fugă îndată ce va vedea „drăcovenia”.

— Bravo, George, zise doctorul râzând, bine ai ticluit-o. Trebuie însă să-l liniştim mai întâi pe Mpapu, altfel nu o să putem afla de la el care din fete e soră-sa. Nici fata nu o să vrea să ne urmeze când te-o vedea sub chipul ăsta de strigoi.

— S-o luaţi înainte cu ea, eu vă voi acoperi retragerea, răspunse George. Cred că nici chiar un leu n-ar cuteza să se apropie de mine dacă m-aş întâlni cu el acum. Ei, Mpapu, eu sunt, de ce tremuri aşa, tontule? Adăugă el aplecându-se spre negrul pe care Petre îl ţinea bine ca să nu fugă.

Degeaba. Până nu-i arătă „şmecheria” şi nu-l văzu la faţă, bietul negru nu se linişti. Cu atât mai mare îi fiu însă bucuria când înţelese despre ce e vorba.

George îşi acoperi iar capul cu haina, apoi se îndreptă spre poartă, unde păzeau cele două bătrâne.

III.
O RĂPIRE CU PERIPEŢII.

BĂTRÂNELE APRINSESERĂ UN FOCUŞOR la care îşi încălzeau mâinile sporovăind între ele. Erau atât de cufundate în vorbă, încât nici nu simţiră „strigoiul” care se apropia tiptil.

Când George fu la vreo cinci metri de ele, se aplecă în iarbă, lăsând deasupra numai capul acela grozav pe care îl mişca încoace şi încolo. Scoase apoi un fel de grohăit şi când bătrânele se întoarseră spre el, se ridica deodată în sus.

Era prea mult pentru ele. Una căzu îndată jos, leşinată, cealaltă vru s-o ia la fugă pe poartă, dar nu mai avu putere şi se prăbuşi şi ea.

Dincolo de gardul de mărăcini izbucniră ţipete de spaimă, urmate de paşii grăbiţi ai celorlalte paznice. George ocoli focul şi se furişă în curte.

Ardea şi aici uni foc cu vâlvătăi în faţa a două colibe mari, locuinţa paznicelor pesemne. Stătuseră până acum lângă foc şi alergau să vadă ce s-a întâmplat.

Erau opt la număr, una mai urâtă ca alta. Ţineau nişte beţe ciudate în mână şi George bănui îndată că beţele acestea erau otrăvite la vârf şi pe oricine îl atingea sau îl înţepa cu ele, orbea sau se îmbolnăvea de lepră, altminteri n-ar fi mers zvonul că orbeau şi dădeau lepra bărbaţilor care căutau să pătrundă acolo.

Să nu fi avut căpăţâna aceea grozavă, George s-ar fi temut de ele, căci după cum i se părea lui, babele nu s-ar fi dat îndărăt nici din faţa gloanţelor. Aşa însă, mergea la sigur.

Bătrânele scoaseră câteva ţipete înăbuşite apoi o rupseră de fugă, afară de cele două care căzuseră îndată leşinate.

Lui George îi părea rău că nu leşinaseră toate, căci vor vedea din colibe pe camarazi pătrunzând în curte.

Avu însă noroc. Babele se îngrămădiră la uşa uneia din colibe, vrând să treacă toate odată şi cele două dintâi crezuseră pesemne că le-a înhăţat diavolul, aşa că se prăbuşiră la pământ şi nu mai mişcară. Celelalte patru izbutiră să-şi facă loc în colibă şi George era sigur că se ghemuiseră sub păturile lor şi nu vor mai îndrăzni să iasă de acolo.

— Minunat! auzi el pe tatăl său şoptind îndărătul lui. Petre le-a ameţit pe cele două de-afară şi nu au să se trezească atât de curând. Vom trece acum din colibă în colibă, s-o căutăm pe Njani. Tu rămâi aici, dar stinge lampa din dovleac, ca să nu se sperie fata. Dacă vreuna din bătrâne scoate capul, aprinde-o iar, căci atât ajunge.

— Bine, răspunse George în şoaptă, numai de-aţi găsi-o mai repede. Mă tem că dacă se dezmeticesc cele patru bătrâne din curte, au să înceapă să ţipe şi ridică satul în picioare.

— Atunci să se ducă Petre să le ameţească şi pe ele cu câteva lovituri în tâmplă.

George însă se împotrivi:

— Nu, nu, nu trebuie să fie văzut de vreuna din ele. Când va înţelege că are de-a face cu un alb, o să dea alarma şi o păţim rău de tot.

— Bine zici, ai dreptate, trebuie să ne grăbim!

Se scurseră câteva minute. George auzi pe camarazii săi strigând-o încet pe nume pe Njani şi ţipetele înăbuşite ale fetelor, apoi un strigăt de bucurie şi printre suspine cuvântul „Mpapu, Mpapu". Înţelese că acesta îşi găsise surioara.

Deodată răsunară îndărătul lui George paşi care se îndreptau în grabă spre poartă, apoi tatăl său îi şopti:

— Totul a mers bine. Haidem, George! Vom lua-o iar pe drumul care duce la lacul crocodililor.

— Nu, tată, nu e bine ce vrei să faci. Pe întunerec dihăniile vor fi mai îndrăzneţe şi primejdia cu atât mai mare. Să trecem prin sat şi cred că, la vederea bostanului, negrii n-au să cuteze să se apropie de noi.

— George, asta e şi mai primejdios. Vom aprinde toţi lămpile de buzunar, căci ştim că lumina îi sperie pe crocodili. Băştinaşii însă sunt destul de deştepţi ca să nu se sperie de un diavol care se plimbă în tovărăşia unor europeni. Poţi să-i ţii câtva timp la distanţă, pentru a ne acoperi retragerea. Aşa dar, la drum!

George părăsi cel din urmă curtea împrejmuită cu mărăcini.

Abia dispăruse căpitanul, care mergea la vreo douăzeci de metri înaintea lui, după nişte tufe şi se auzi un răcnet grozav. Întoarse capul şt văzu pe una din bătrâne în poarta deschisă. Când George începu să dea din mâini şi să facă gesturi ameninţătoare spre ea, bătrâna o luă la fugă îndărăt în curte. Dar satul se trezise la ţipetele ei şi era de aşteptat ca în curând să se ia după ei. Întrebarea era dacă vor îndrăzni să intre în pădure, unde ştiau că se aţine vrăjitorul.

Poate că le era frică să se apropie de lacul crocodililor în care mulţi din ai lor îşi găsiseră o moarte atât de cumplită.

Înainte de a dispare George după tufa ocrotitoare, aprinse iar lampa din dovleac şi întoarse capul, Într-adevăr, oamenii din sat, înspăimântaţi de ţipetele bătrânei, veneau buluc, dar când zăriră „strigoiul” se dădură îngroziţi înapoi, urlând. George stinse repede lampa şi o luă la fugă după tufă. Deocamdată teama de a fi urmăriţi era înlăturată.

Camarazii, care i-o luaseră înainte, apucaseră să străbată locul liber din faţa lor. George se gândi dacă s-arunce dovleacul sau nu, dar hotărî să-l mai păstreze până ce primejdia va fi înlăturată cu desăvârşire.

Nu se grăbea de fel să-şi ajungă tovarăşii, căci trebuia doar să le slujească de acoperire, în cazul când câţiva băştinaşi mai îndrăzneţi ar cuteza totuşi să se ia după ei. Când ajunse însă în pădure, îşi scoase dovleacul şi-l luă la subţioară, apoi trase jos haina de pe cap şi răsuflă din adânc.

Ţinea acum lampa de buzunar în mâna dreaptă căci, după cum spunea tatăl său, era cea mai bună apărare împotriva crocodililor care ieşiseră poate din lac pentru a-şi căuta pradă la marginea pădurii.

George o luă la picior şi auzi în curând pe căpitan strigându-l cu glas scăzut. Îi răspunse în acelaşi fel. Aşa dar, erau iar împreună. La o depărtare ca aceea la care se afla de ei, putea fi liniştit, deoarece urmăritorii, chiar dacă l-ar zări, nu vor cuteza să se apropie.

Deodată sclipiră lumini la o depărtare de cincizeci de metri de el. Aşa dar camarazii ajunseseră la lacul crocodililor şi alungau dihăniile ai lămpile lor. Auzi şi plescăitul pe care îl făceau târându-se în apă.

Când tânărul ajunse la mal, văzu apa tulburată. Crocodilii, speriaţi de lumină, înotau înghesuindu-se unul în altul.

Tânărul răsuflă uşurat după ce ajunse la sfârşitul potecii şi intră în pădure. Apropierea acestor reptile uriaşe cu miros de mosc nu-i fusese

de fel plăcută.

Lăsă lampa să ardă; prin frunzişul des al copacilor nu pătrundeau razele lunii; era o beznă adâncă şi şi-ar fi sfâşiat carnea de mărăcinii care se întindeau de la un trunchi la altul.

Deodată zări lumini înaintea lui; erau camarazii şi vrăjitorul. Mpapu şi Njani se pitiseră în desiş.

— Ei, ce facem acum cu el? întrebă căpitanul, îndreptând lumina lămpii în ochii scânteietori de mânie ai bătrânului. ÎI putem duce cu noi până în câmpie şi să-i dărm drumul acolo. Mă tem însă că odată liber, tot ne mai poate fi primejdios.

— Să-i dezlegăm numai una din mâini, propuse George. Îi va trebui câtva timp până să se dezlege apoi singur. Cred că e singurul mijloc pe care-l avem.

— Hm, făcu Farrow codindu-se, dar te pomeneşti că Izbuteşte să-şi scoată căluşul şi ţipetele lui vor atrage satul, înainte de-a fi avut noi vreme să ne depărtăm îndeajuns.

— Ştiţi ce? zise George. Rămân eu cu el vreo zece minute, pe urmă vin în fugă după voi. Chiar dacă sunt urmărit, îi pot ţine pe băştinaşi la distanţă cu bastonul meu.

— Nu, nu, se împotrivi căpitanul, nu te putem lăsa atât de mult în urmă. În afară de primejdia de-a fi ajuns de negri, te poţi întâlni pe câmp cu vreun leu hoinar. Să găsim altceva.

— Foarte simplu, se amestecă Petre în vorbă. O să-i dezleg o mână, dar în aşa fel ca să-i trebuiască vreme până se va putea elibera singur, iar căluşul o să îl înfund mai adânc în gură. Pe urmă, înainte de a pleca, o să-l „mângâi” niţel cum ştiu eu, ca să nu se trezească prea curând. În vremea asta noi putem fi departe.

— Bravo, Petre! Ideea e minunată, încuviinţă căpitanul. Ticălosul ăsta are destule nelegiuiri pe conştiinţă ca să nu merite mila noastră. Câţiva pumni zdraveni în tâmplă ar fi o pedeapsă destul de uşoară pentru el. Dar grăbeşte-te!

Petre îi înfundă mai bine căluşul, legă cârpă peste gura vrăjitorului şi o înnodă atât de bine încât îi va trebui lui Igingi ceasuri întregi ca să o deznoade cu o singură mână, se ridică apoi de jos şi-l izbi cu pumnul în tâmpla stângă atât de tare, încât vrăjitorul îşi pierdu îndată cunoştinţa.

— Aşa, pe ăsta l-am pus deocamdată cu botul pe labe, zise Petre râzând mulţumit.

— Cred şi eu! întări căpitanul. Acum să nu mai pierdem vremea degeaba.

— Eu parcă tot aş mai rămâne niţel, îşi dădu cu părerea George. Te pomeneşti că dacă ieşim acum din pădure, ne aşteaptă alaiul băştinaşilor.

— Cu atât mai mult trebuie să vii cu noi şi să o iei înainte. La

nevoie, vei încerca să-i pui pe fugă cu dovleacul; n-aş vrea să, ajungem la o luptă, fiindcă, la drept vorbind, ne-am făcut vinovaţi de o răpire.

— Nu, tată, am eliberat o prizonieră, ceea ce e o mare deosebire, zise cu însufleţire tânărul.

— Fapt pe care negrii nu vor vrea să-l recunoască, fireşte. Acum să pornim, aş fi bucuros să ne vedem odată la râu, încheia căpitanul.

George îşi potrivi la repezeală bostanul, nu aprinse însă deocamdată lampa şi porni în fruntea micului convoi. Petre, care venea îndărătul lui, îi lumina calea.

În sfârşit zări la oarecare depărtare stepa scăldată în lumina razelor de lună. Toţi îşi stinseră lămpile şi porniră încet mai departe.

Când ieşiră din pădure, tânărul văzut la vreo patruzeci de metri depărtare o ceată de negri, ale căror suliţi sclipeau în bătaia lunii. Aprinse îndată lampa din bostan şi porni spre ei făcând gesturi ameninţătoare cu mâna stângă.

Aceasta folosi mai mult decât dacă i-ar fi împroşcat cu gloanţele unei mitraliere.

Băştinaşii începură să urle de groază, se înghesuiră unul într-altul, pe urmă o luară la fugă spre sat.

George păşea agale după ei, aprinzând şi stingând din când în când lampa, ceea ce mări şi mai mult groaza fugarilor.

Camarazii mergeau îndoiţi din mijloc şi păreau nişte mogâldeţe fără cap, care se mişcau vârând şi mai mult spaima în băştinaşi. George aşteptă până ce camarazii nu se mai zăriră, mai făcu câteva gesturi ameninţătoare cu braţele spre sat, apoi cu paşi mari porni spre câmpie.

Primejdia era destul de mare, căci dacă se găseau printre negri unii mai îndrăzneţi şi s-ar lua după el, va trebui să tragă şi ceilalţi ar înţelege îndată că nu au de-a face cu o stafie, ci cu un om în carne şi oase; numărul lor mare l-ar copleşi, aşa că ar fi pierdut.

După ce făcu vreo zece paşi, întoarse capul. Într-adevăr, câţiva negri veneau în urmă, dar când văzură găurile bostanului sclipind ca nişte ochi de foc, se pitiră îndată în iarba înaltă.

Tânărul ameninţă cu braţul stâng, apoi porni iar la pas. Prea repede nu trebuia să meargă, deoarece s-ar putea întâmpla ca urmăritorii să-i zărească pe camarazi, ceea ce ar da loc la o luptă dârză între ei şi urmăritori.

Era un simţimânt destul de neplăcut pe care-l avea George, păşind pe câmpia luminată de lună, ştiind că în spate îl pândeşte o primejdie care poate se 1 apropia din ce în ce. Dar nici prea des nu trebuia să se întoarcă, pentru a nu da de bănuit băştinaşilor.

Abia după vreo zece minute se întoarse fulgerător şi zări într-adevăr câteva trupuri negricioase la vreo cincizeci de metri îndărăt; însă se pitiră numaidecât în iarbă. Aşa dar nu se lăsau, vor ajunge la

malul râului unde se va da fără îndoială o luptă crâncenă, dacă nu va izbuti să pornească în grabă cu camarazii în bărci în susul apei, înainte de-a începe ostilităţile.

Cum i-ar putea însă ţine pe urmăritori în loc? Pe când chibzuia adânc, auzi deodată un răget care îl făcu să se cutremure. Era ăl unui leu flămând, pornit după pradă.

Într-o clipă negrii ţâşniră din iarbă şi o luară la fugă spre sat. Deşi în număr mare, nu cutezau să atace pe acest „rege al animalelor” cu suliţele lor.

George răsuflă uşurat. Una din primejdii era înlăturată, dar se ivise alta şi mai mare.

Judecând după răget, leul se afla numai la vreo optzeci de metri de el şi dacă nu-i ieşea o altă pradă în cale, George era pierdut.

Tânărul se răsuci în loc, căci zărise înainte, foarte aproape de acolo, nişte clădiri de termite.

În câteva secunde ajunse la ele şi cu o grabă înfrigurată începu să se caţere pe una din clădiri, înaltă de vreo trei metri. Noroc că pereţii aveau ieşituri pe alocurea şi se putu sprijini în mâini şi picioare.

Mai curând decât şi-ar fi închipuit se pomeni în vârf, unde avea loc destul să stea chircit.

Înălţimea aceasta era un fleac pentru sprinteneala unui leu, George nădăjduia însă că fiara va trece pe acolo fără să-l vadă.

Zări într-adevăr la vreo cincizeci de metri de el un leu uriaş strecurându-se prin iarba înaltă. Deodată leul se opri în loc, ridică încet căpăţâna-i enormă şi începu s-adulmece în juru-i. Îl simţise pesemne, căci scoase un mârâit scurt.

George trase binişor revolverul din brâu. Ar fi fost însă mai bucuros să nu tragă, pentru a nu atrage încoace pe negri. Dar n-avea încotro, dacă leul îl ataca trebuia să se apere.

Fiara rămăsese pe loc, mişca numai capul când încoa, când încolo. În cele din urmă ochii ei scânteietori se întâlniră cu ai lui George. Cu sărituri mari se repezi spre el fără să pregete. Era pesemne tare flămândă ca să mai şovăie.

George n-avea o clipă de pierdut. Dacă lăsa leul să se apropie, dintr-o săritură l-ar fi înhăţat şi l-ar fi tras jos. Să i-o ia deci înainte. Când leul era numai la vreo treizeci de metri, tânărul ridică arma şi înainte de-a mai face fiara o săritură, i-o descărca în căpăţână.

Nu o lovise însă de moarte. Leul se rostogoli de câteva ori cu un răget înăbuşit, dar se ridică iar şi se repezi din nou. Îl întâmpină cu un glonţ care, desi nimerise, nu-l putuse dobora de tot, ci îi sfâşie numai carnea umărului pana la os. Acum fiara se afla la numai douăzeci de metrii şi mişcările îi erau atât de iuţi, încât George nu putea ochi bine.

Totuşi tânărul căută să nu-şi piardă cumpătul. Când leul fu numai la zece metri de el, George descărca doua gloanţe, unul după altul. De

rândul acesta nu-şi mai greşi ţinta căci fiara se rostogoli la pământ. Nu-i fusese însă de ajuns. Sări fulgerător în sus, se repezea la movila de termite, îşi înfipse ghearele în ea şi o zgudui din temelie.

George căzu; mai avu însă prezenţa de spirit să descarce încă două gloanţe de-a dreptul în faţa leului, se agăţă cu o mâna de un colţ al movilei apoi se rostogoli la vale.

IV.
O ÎNTÂMPLARE NEPLĂCUTĂ.

AJUNSE JOS NEVĂTĂMAT, dar îl dureau toate mădularele din încheieturi.

Se ridica repede şi porni în fuga pe câmpie. Nu ştia daca răpusese într-adevăr leul şi căuta să se depărteze cat mai repede de locul primejdios.

Socotea ca cel mult peste un sfert de ceas va ajunge la rău, dar n-apuca să facă cincizeci de paşi şi se pomenii cu camarazii ieşindu-i înainte.

În sfârşit ajunseră cu toţii la rău. La un fluierat scurt al căpitanului, marinarii ascunşi în tufăriş veniră cu bărcile. Camarazii coborâră din ele şi se depărtară bine de mal, Mpapu, care se afla cu soră-sa lângă căpitan, zise:

— Masser, va mulţumim. Noi nu ştim cum arătam recunoştinţa noastră. Cu ce plătim la voi?

— Nu trebuie să plătiţi nimic! spuse Farrow prietenos, v-am ajutat cu draga inima. Şi-apoi n-a fost cine ştie ce isprava! Aşadar, să nu mai vorbim despre asta! Acum trebuie să căutăm un loc potrivit pentru popasul de noapte.

— Masser, Mpapu cunoaşte insula de aproape de aici, acolo nu vine nimeni, zise repede Negrul.

— Minunat, zise Farrow incantat. Pe o insula suntem într-adevăr în siguranţă. Daca ne ducem undeva pe uscat, s-ar putea să dam de vreun trib care nu vede cu ochi buni pe străini. Mai e mult pana la insula, Mpapu?

— Nu, masser, aproape de tot. Uite colo!

La vreo doua sute de metri se ivi un punct întunecat în mijlocul fluviului. Insula părea să fie mărişoară, căci fluviul pe aici era destul de lat şi pe amândouă părţile ei rămâne numai un canal îngust. Totuşi, când se apropiară, camarazii băgară de seamă că braţele fluviului aveau pe puţin cincizeci de metri lăţime. Apa era însă atât de repede şi vijelioasă, încât nici o barcă n-ar fi cutezat să se apropie de insulă. Deşi buni vâslaşi, marinarii noştri abia putură lupta cu curentul.

Traseră bărcile la mal, tocmai la capătul insulei. Înainte însă de-a

coborî pe uscat, căpitanul întrebă pe tânărul Negru:

— Crezi într-adevăr că insula e nelocuită?

— Mpapu nu ştie află oameni pe insulă, răspunse el. Mpapu pescuit adesea aici, dar nu văzut pe nimeni.

— Atunci să mergem. Totuşi s-o cercetăm înainte de a ne face lagărul. Ce e bine nu e rău.

— Masseri nu poate pătrunde, desiş tare încâlcit, trebuie mai întâi croieşte drum cu cuţit.

— Aha, aşa! Să poposim deci pe mal, care e lat de cel puţin douăzeci de metri. Sunt mai bucuros că desişul e atât de încâlcit, avem cel puţin siguranţa că nu se află nimeni în el. Acum, camarazi, puneţi-vă pe treabă. Aprindeţi focul, vreascuri se găsesc destule pe aici şi conserve avem mai mult decât trebuie ca să ne putem sătura.

George şi Petre alergară la tufele din apropiere pentru a aduna vreascuri, toţi ceilalţi puseră mâna şi peste puţin focul ardea în vâlvătăi.

Cum erau destui ca să facă peste noapte cu schimbul, se bucurau de pe acum de odihna care îi aştepta.

Pe când încălzeau conservele, George, car stătea cu spatele spre apă şi privea spre desiş, tresări deodată, se aplecă niţel şi şopti celorlalţi:

— Luaţi seama! Am zărit între tufe un chip omenesc şi cred că era al unui european.

— Ce e de făcut?

Era într-adevăr dovada unei desăvârşite discipline şi puteri de stăpânire asupra lor a camarazilor, căci nici unul nu făcu vreo mişcare de spaimă. Îşi văzură liniştiţi de treabă, pe când căpitanul întrebă cu glas coborât:

— E chiar înaintea ta şi cu spatele spre mine?

— Da, răspunse George pe când ridică în sus cutia de conserve şi gustă să vadă dacă s-au încălzit îndeajuns, E tot acolo. Să scot revolverul şi să-i cer să iasă din tufiş?

— Drept să-ţi spun, mie nu mi se pare lucru curat la mijloc. Ce caută el pe insula asta părăsită? Totuşi n-aş vrea să recurg la mijloace prea aspre faţă de omul acesta şi nu ştiu singur ce e de făcut.

Abia sfârşi vorba şi din tufiş se auzi un glas aspru şi poruncitor zicând:

— Îmi pare rău, domnilor, că vă turbur masa, ridicaţi însă îndată mâinile în sus. Repede! Zece puşti sunt îndreptate asupra dv.

În acelaş timp un ţăcănit de armă care venea din tufiş îi încredinţă că omul nu minţea. George ridică mâinile şi spuse cu grabă:

— N-avem încotro, trebuie să ne supunem.

Camarazii îi ascultară sfatul, ca şi cei doi tineri negri ale căror priviri căutau speriate în jurul lor.

— Unul din oamenii mei vă va lua acum armele, urmă glasul. Nu

vreau să vă lipsesc de ele, deoarece ştiu că europenii sunt pierduţi în pustietăţile astea fără arme. Trebuie însă să mă slujesc de bărcile dv. pentru a coborî câţiva kilometri fluviul, pe urmă le vom priponi undeva, pe malul stâng.. Le veţi găsi deci, căci vă puteţi face mâine o plută pe care să vă lăsaţi la vale. Nu ştiu cum s-a întâmplat că am venit în conflict cu Statul englez, de aceea sunt silit să recurg la mijloacele acestea.

Pe când el vorbea, ieşi din tufiş un negru uriaş înarmat cu un revolver automat de cel mai nou sistem şi cu o repeziciune uimitoare luă armele camarazilor şi le făcu grămadă niţel mai încolo.

Apoi glasul urmă tot în englezeşte:

— Vă rog luaţi-o pe stânga până la marginea fluviului. Nu vreau să vă mai zăbovesc de la cină. Repede, am zis!

Aceste cuvinte fură spuse cu atâta asprime, că nu mai încăpea şovăială. Camarazii se îngrămădiră pe mal şi neputând face vreo mişcare, scrâşniră din dinţi văzând cum un bărbat înalt şi slab, în haine cam ponosite, ieşi din tufiş, urmat de nouă negri, înarmaţi toţi cu puşti moderne.

La o poruncă a albului patru din ei goliră bărcile, puseră toate lucrurile din ele lângă arme, apoi toţi coborâră în bărci. În vreme ce – câte doi de fiecare barcă – puseră mâna pe lopeţi, ceilalţi ţineau puştile îndreptate spre cei de pe mal. Politicos, englezul îşi scoase acum pălăria şi zise:

— Vă rog încă odată să mă iertaţi că m-am purtat cam necuviincios, dar deoarece Statul a pus un premiu mare pe capul meu, trebuie să recurg la orice mijloc ca să mă salvez. Dacă vă întâlniţi din întâmplare cu trupe engleze, salută-l te rog pe comandant din partea lui Will Northon.

Se înclină adânc, sări într-una din bărci, negrii o împinseră de la mal, cotiră spre dreapta şi după câteva momente amândouă bărcile se mistuiră în întuneric.

Abia acum se dezmeticiră camarazii din buimăceala lor. George se repezi la grămada de arme, apucă puşca, alergă la celălalt capăt al insulei, dar nu mai zări nimic. Bărcile pieriseră ca înghiţite de valuri.

— Atâta obrăznicie nu mi s-a mai întâmplat să văd! strigă indignat Rindow. Auzi, să ne ia cu de-a sila drăguţele noastre de bărci… Ceva nemaipomenit!

— Tot mai bine bărcile decât viaţa, zise căpitanul Farrow cu ciudă. Dar nu face nimic, nu le păgubim noi, de asta sunt sigur. Îmi pare numai rău că nu l-am putut împiedeca pe ticălosul ăla să şteargă putina. Cine ştie ce crime grozave a făptuit, ca să fi pus Statul preţ pe capul lui.

— Eu aş vrea să ştiu cum a ajuns omul acesta cu negrii lui aici pe insulă, se miră George.

— Probabil cu o plută, răspunse căpitanul.

Va fi venit mai dinlăuntrul ţării pe uscat şi şi-a pierdut urma pe apă. Pesemne că ajunşi aci, apa fiind prea repede, pluta s-a izbit de bolovani şi s-a sfărâmat, iar curentul a dus buştenii la vale. Spre norocul lui am sosit la timp, căci i-ar fi trebuit cam mult până să întocmească altă plută.

— Hai să ne sfârşim masa, mormăi cu ciudă Rindow, pe urmă propun să nu ne culcăm nici unul şi să ne punem îndată pe lucru. Nu e nevoie s-aşteptăm până dimineaţă, poate până atunci ne pomenim cu englezii peste noi.

— Tocmai ce-mi spuneam şi eu, încuviinţă căpitanul. Va fi însă o muncă grea, deoarece nu putem tăia decât beţe subţiri cu cuţitele noastre şi ne trebuie multe al dracului.

Camarazii se aşezară iar în jurul focului şi mâncară cu poftă. Întâmplarea de adineauri nu-i turburase prea mult, ba George se bucura chiar că nu avusese timp să se plictisească.

Cum sfârşiră de mâncat, porniră în căutarea lemnelor de care aveau nevoie pentru întocmirea plutei.

Dădură de o potecă în desiş, croită de oamenii englezului, care străbătuseră probabil insula până la capătul ei de răsărit. Găsiră într-adevăr aci copăcei tineri şi George vru să s-apuce să-i reteze, dar căpitanul îl opri.

— Să mergem pană la mal, George, propuse el, acolo vom găsi poate beţe de bambu, care sunt mult mai trainice decât astea.

— Şi mai lesne de tăiat, încuviinţă tânărul.

Găsiră pe malul de răsărit un desiş de bambu cu beţe lungi şi groase. Se puseră îndată pe lucru. Deşi cuţitele lor e rău foarte ascuţite, fu o munca destul de grea să taie cât le trebuia, ştiut fiind că bambusul e un lemn tare. Nădejdea însă că vor putea pleca în curând de pe insulă le înzecea puterile. Când socotiră că le vor fi de ajuns, căpitanul zise:

— Aşa. Acum destul. Părerea mea e să facem două plute, ca să fie mai lesne de mânuit. Sfoară avem mai mult decât ne trebuie, altminteri am fi fost nevoiţi să ne slujim de rotang.

Nu trecu mai mult de o jumătate de ceas şi plutele fură gata. Fiecare din ele putea duce şase oameni. Cum însă, cu amândoi negrii nu erau decât zece, rămânea destul loc pentru bagajele pe care le cărară la repezeală Petre, Kard şi ceilalţi doi marinari.

Pe partea de răsărit era o spărtură lată în desişul de bambu; aduseră aci plutele şi le lăsară pe apă. Într-una coborî căpitanul, doctorul, George, Petre şi unul din marinari, iar în cealaltă Rindow, Kard şi amândoi Negrii.

Două prăjini subţiri le slujeau de vâsle. Ieşiră la larg. Noaptea era pe sfârşite. Le trebuise vreme până să întocmească plutele, dar nici

altminteri n-ar fi plecat mai curând, deoarece pe întunerec n-ar fi putut vedea bărcile pe care li le luase Northon.

Abia ieşiră plutele din brâul de bambu şi curentul le mână la vale cu o repeziciune uimitoare. Camarazii erau nevoiţi să fie cu atenţia încordată pentru a le împiedeca să nu se învârtească în loc, sau să se izbească de mal.

Socotiseră bine timpul, căci se aflau numai de câteva minute pe apă şi se şi lumină brusc. Curentul era acum mai slab şi înainta mai încet.

Deodată auziră de pe malul stâng un glas. Era un ofiţer englez cu un pluton de soldaţi.

— Ei, voi de colo, cine sunteţi? întrebă ofiţerul. N-aţi văzut un alb cu zece negri înarmaţi?

— Ba da, răspunse căpitanul, fără a lua în seamă întrebarea dintâi. Ne-a furat bărcile, dar spunea că o să le priponească undeva, aici pe malul drept. Zicea că-l cheamă Will Northon.

Deoarece plutele se depărtaseră în vremea asta, ofiţerul cu soldaţii săi fura nevoiţi să alerge pe mal după ele. Striga printre înjurături.

— Nu ştiţi daca avea de gând să coboare pe uscat?

— Ba zicea ca vrea să se duca pe uscat mai înlăuntrul ţării.

— Păcat! Atunci trebuie să ne retragem santinelele la coasta. De trei săptămâni îi urmăresc. Ieri, când mi-a scăpat dintre degete cu o pluta mare, am trimis o cablograma să se pună o santinela pe mal. Va mulţumesc pentru ce mi-aţi spus. O să trecem şi noi fluviul cu o pluta de bambus.

Camarazii erau bucuroşi ca căpitanul era cu gândul numai la fugar, nu-i mai întreba care era numele lor.

— Uf, am scăpat ca prin urechile acului, făcu doctorul răsuflând uşurat. Ce i-ai fi spus, draga căpitane, daca ar fi sfătuit să afle cine suntem.

— Ca suntem nişte actori de cinematograf şi ca Northon ne-a furat odată cu bărcile şi aparatele de filmat.

— Şi n-ar mai fi avut nimic de spus, rase doctorul cu pofta.

— Tata, uite bărcile acolo! striga în clipa aceea George.

Într-adevăr, cele doua bărci de aluminiu erau priponite într-o spărtură din tufişul de pe mal. Se cerea acum să oprească plutele, pe care curentul le mâna la vale. Camarazii îşi încordară toate puterile să le îndrepte spre mal, căci apa le dusese cu vreo doua sute de metrii mai departe de locul unde se aflau bărcile.

Le trebuiră peste o jumătate de ceas până să-şi atingă scopul. Răsuflară uşuraţi când se văzură din nou în bărcile lor.

Transportară la repezeala bagajele şi după câteva minute uşoarele bărci de aluminiu alunecau pe unde.

Camarazii erau însă toţi frânţi de oboseala, mai ales ca nu închiseseră ochii toată noaptea, aşa ca de îndată ce căpitanul zări un

luminiş înconjurat de copaci ce păreau să dea o umbra plăcută, porunci vâslaşilor să tragă bărcile pe uscat.

Mâncară în grabă, se rândui schimbul de veghe şi curând oamenii se cufundară într-un somn adânc. Bărcile le priponiseră în tufiş, pe când ei se întorseseră la umbra.

Când Petre îl trezi pe George, căruia îi venise rândul, îi zise aproape pe şoptite:

— Domnule George, mi s-a părut ca aud colo în tufiş nişte zgomote ciudate.

— Minunat! făcu tânărul, încântat. Poate ca e rost de vreo aventură. Tu culcă-te şi fii fără grijă, o să veghez eu.

Uriaşul îşi căută un locşor la umbră şi păru să fi adormit îndată. George se aşeză pe un trunchi de copac doborât şi ascultă cu încordare în juru-i. Nu se auzea însă nimic, doar murmurul valurilor întrerupea tăcerea.

Deodată îi ajunse la ureche un foşnet uşor, ca şi când s-ar fi apropiat cineva pe furiş. Aşadar Petre avusese dreptate. George puse mana pe revolver, apoi cerceta din ochi tufele să vadă dacă nu se mişca vreuna din ele, însă totul părea liniştit.

V.
O ÎNTÂMPLARE PLINĂ DE PRIMEJDII.

DUPĂ CÂTEVA MINUTE încordarea lui George slăbi. Îşi spunea că trebuie să fi fost vreo vietate mai mică, poate o şopârlă care se furişa prin iarbă. Un om ar fi făcut mai mult zgomot.

Se apropia vremea prânzului. Deodată se auzi iar foşnetul acela ciudat. De rândul acesta ştia de unde venea. Se ridica binişor şi se îndreptă într-acolo.

Privi cu încordare tufa. Dacă ar fi un om ascuns, nu se putea ca acesta să nu se mişte, măcar cat de uşor. Nu văzu însă nimic şi tocmai vroia să se depărteze când auzi din nou zgomotul.

Acum venea dinspre stânga; fără să pregete o clipa se strecura Acum venea printre doua tufe mai mari. Trebuia neapărat să afle care e pricina.

Merse vreo zece metri şi se pomeni într-un mic luminiş. Se opri şi căuta cu încordare în juru-i. După socoteala lui de aici venise foşnetul, dar oricât îşi încorda văzul şi auzul, nu văzu şi nu auzi nimic.

Necăjit, vru să se întoarcă, deodată înainte de a apuca el să-şi smulgă revolverul de la brâu se simţi înhăţat pe la spate şi trântit cu putere la pământ.

Izbuti totuşi să se întoarcă fulgerător şi văzu aplecat deasupra lui chipul schimonosit de ura al lui Igingi care îi zise rânjind:

— Masser crezut biruit Igingi, dar Masser înşeală. Igingi urmărit

Masseri cu luntre. Acum Masseri trebuie moare.

Apucase pe George cu stânga de beregata şi ridica dreapta în care ţinea un cuţit enorm.

Totuşi tânărul nu pierdu nădejdea; cu o smucitura îl făcu pe vrăjitor să se poticnească şi cuţitul trecu pe lângă gatul lui George, înfigându-se în pământ.

Bătrânul însă nu se lăsa. Încăleca în spinarea lui George care se ridicase în brânci şi vru să-l apese în jos cu greutatea trupului sau. Printr-o smucitura tânărul îl făcu să cada în nas şi în clipa de răgaz pe care o avu smulse de la brâu pumnalul si-l repezi în primejdiosul sau duşman.

Tăişul ascuţit pătrunse adânc în carne după cum baga de seama George.

Igingi se ridica şi vru să repeadă iar cuţitul în potrivnicul sau, nu mai avu însă putere şi braţul în care ţinea arma, împins fulgerător în laturi de George se lăsa moale în jos.

Părea că rana făcută de pumnalul tânărului era destul de serioasă. Deodată însă, cu o energie sălbatecă, îşi încleştă degetele cu atâta putere în beregata lui George, încât tânărului i se păru că se înăbuşe.

Ochii lui Igingi îl priveau ţintă, faţa i se schimonosise de furie şi George înţelese că e pierdut. Dar în clipa când simţi că îşi pierde cunoştinţa detună o împuşcătură, apoi încă una şi vrăjitorul, nimerit în tâmpla, se rostogoli la pământ.

George răsuflă adânc, apoi zise lui Petre, care ieşise din tufiş:

— Petre, credinciosul meu prieten, m-ai scăpat şi de data asta de la moarte. A, uite că împuşcăturile tale ne-au deşteptat camarazii din somn.

Alergau într-adevăr toţi speriaţi spre tufiş, neştiind ce s-a întâmplat. George le istorisi pe scurt păţania lui.

— Ei, Mpapu, acum nu mai ai de ce te teme, nici sora ta. Igingi e mort şi nu vă mai poate face nimic. Vreţi să mergeţi mai departe cu noi, sau să vă întoarceţi în satul vostru?

După ce se sfătui în şoapta cu fata, negrul răspunse:

— Noi tare recunoscători masseri, întoarcem mai bine în sat unde Njani mărită cu cine place ei. Vrea masseri trece pe noi râu?

— Cum să nu! Crezi însă că nu te mai ameninţa nici o primejdie acolo?

— Nu, masser, nici una acum.

Căpitanul fu foarte mulţumit să scape de ei, ca să nu-i fie poate o piedică în cale mai târziu.

Se săpă în grabă o groapă pentru Igingi şi-l înmormântară chiar pe locul unde murise.

Când ieşiră iar din desiş, căpitanul zise camarazilor:

— Să ne uităm mai întâi spre fluviu şi să vedem dacă împuşcăturile

n-au atras pe soldaţi încoace. N-aş vrea să dau ochii cu ei. Care din voi se duce?

Fireşte că George fu acela care se oferi numaidecât. Se aplecă pe cât putu şi porni să se strecoare printre tufe. Când ieşi de acolo se lăsă pe brânci şi se ridică abia când fu la mal.

Se ghemui însă repede iar jos căci zărise pe soldaţi privind cu încordare spre tufe; aveau de gând pesemne să tragă pluta la mal, fiindcă vâsleau în lungul brâului de trestii. Spre bucuria lui George, se opriră la vreo patruzeci de metri mai sus de unde se aflau camarazii. Se duse tiptil la ei şi le spuse ce, văzuse. Ascultară toţi cu încordare şi-l auziră pe locotenent dând ordin soldaţilor să priponească pluta. Găsise deci o potecă în desiş pe care vroia să pornească în căutarea lui Northon, pe care îl bănuiau pe aproape.

Paşii soldaţilor se pierdură în pădure. Camarazii răsuflară uşuraţi. Mai aşteptară vreo jumătate de ceas, pe urma căpitanul zise:

— George, ai putea trece acum pe Mpapu şi Njani cu o barcă pe malul celălalt. Întoarce-te însă cât mai repede, ca să ne vedem de drum. Pare să fie dincolo în păpuriş, o spărtură la care puteţi acosta.

Petre şi George puseră mâna pe lopeţi şi peste un sfert de ceas, luptând din greu cu curentul apei, ajunseră la malul opus, chiar în dreptul spărturii. De aci pornea o potecă îngustă printre tufele care tiveau malul. După un rămas bun şi mulţumiri călduroase, cei doi tineri negri se pierdură în frunzişul des.

— S-a făcut şi asta, zise George. Cred că am sfârşit deocamdată cu aventurile, deşi, drept să-ţi spun, tare aş fi vrut să mai întâmpinăm vreuna.

— Fie ca nesăţios mai eşti, domnule George. Altul de vârsta dumitale s-ar fi săturat de mult de atâtea primejdii prin câte ai trecut. Acum să ne grăbim. Trebuie să ne întoarcem cât mai curând la ai noştri, cu atât mai mult cu cât avem de luptat împotriva curentului. Noroc că ni s-a mai uşurat barca.

Vâsleau din răsputeri în tăcere, pieziş de-a curmezişul apei. Când fură numai la vreo cincizeci de metri de mal, barca se lovi cu putere de ceva şi se răsuci în loc. George sări numaidecât la proră, crezând că se ciocnise de vreun trunchi de copac plutitor.

— Numai de n-ar fi găurit-o, strigă el lui Petre care se ridicase şi el de pe bancă şi cerceta, îngândurat, fundul bărcii.

Izbitura se repetă, barca se clătină şi cei doi camarazi mai-mai să cadă în apă. Deodată însă se ivi, spre marea spaimă a lui George, chiar lângă el căpăţâna enormă a unui hipopotam care căscase botul cu colţii lui mari să-l înhaţe.

Primejdia era mare pentru cei doi camarazi; George nu luase cu el decât un singur revolver şi cu atât nu putea veni de hac hipopotamului.

Petre se lăsase iar pe bancă şi vâslea din răsputeri să scoată barca din vârtej. Pentru un moment izbuti, dar vârtejul îi prinse iar şi botul hipopotamului se căsca înfiorător la câţiva metri de ei. Dacă îi ataca acum erau pierduţi.

George smuci revolverul din brâu şi descarcă două gloanţe în căpăţâna dihaniei. Deşi nimerise în plin, hipopotamul părea că nici nu se sinchiseşte, ci urma să se apropie. Când fu la un metru de barcă, se auzi de pe mal o împuşcătură; hipopotamul se zbătu de câteva ori cu atâta putere încât apa împroşcă până departe, apoi trupul lui enorm căzu ca un bolovan la fund.

Căpitanul Farrow dăduse încă odată dovadă că era un ţintaş neîntrecut.

— Măi Petre, zise George râzând, după ce îi trecu spaima, a dracului dihanie mai fu şi asta! Dă-i zor s-ajungem la mal; te pomeneşti că hipopotamul nu e mort şi se ia după noi.

Abia se depărtară cu vreo zece metri de locul unde căzuse hipopotamul, că George strigă, speriat:

— Uite că se întoarce dihania, Petre, repede, pare să fie rănită rău.

Căpăţâna enormă a hipopotamului ieşise iar deasupra apei; dihania zări barca şi porni înot spre ea.

Acum căpitanul n-ar mai fi putut ochi atât de bine deoarece barca se afla între el şi hipopotam, dar Petre, care înţelese cum stau lucrurile, abătu barca din drum. Întoarse capul şi văzu cu bucurie pe căpitan ridicând puşca; hipopotamul însă îşi schimbă în clipa aceea direcţia atât de brusc, încât glonţul căpitanului dădu greş. Hipopotamul se lăsă deodată la fund şi Petre strigă îngrozit:

— Domnule George, încordează-ţi toate puterile, trebui să trecem peste hipopotam şi să ajungem cât mai repede la mal.

Cu o grabă pe care ţi-o dă numai disperarea mânară barca spre mal, totuşi nu puteau înainta atât de repede pe cât ar fi trebuit şi ar fi vroit, căci căpăţâna enormă a hipopotamului apăru iar deasupra apei la nici trei metri de ei. Să nu fi fost dibăcia lui Petre, s-ar fi izbit de-a dreptul de barcă.

Primejdia nu era încă înlăturată, deoarece hipopotamul venea cu botul căscat spre ei. Dar de data asta glonţul căpitanului nu-şi mai greşi ţinta. Odată cu detunătura armei, dihania ţâşni în sus, apa plescăi cu putere în juru-i, apoi hipopotamul căzu la fund.

George văzu bine că glonţul nimerise de-a dreptul în botul căscat al dihaniei şi pătrunsese în creier.

— Acum ştiu că am scăpat în sfârşit de afurisitul ăsta de hipopotam, zise George gâfâind. Nu mai e însă timp de pierdut, soldaţii se vor întoarce cu siguranţă din drum ca s-alerge încoa, căci vor fi auzit fireşte detunăturile.

Cei doi camarazi vâsleau să le iasă sufletul şi ajunseră în sfârşit la

spărtura din păpuriş unde îl aştepta căpitanul şi doctorul; ceilalţi se şi încărcaseră în luntrea cealaltă. Cum săriră şi ceştilalţi în barcă, amândouă porniră în larg.

Abia acum găsi George timp să mulţumească tatălui său pentru ajutorul dat. Căpitanul răspunse râzând:

— Lasă, băiatule, că ne-ai salvat şi tu de multe ori de la moarte, punându-ţi chiar şi viaţa în primejdie. Drept să-ţi spun, n-aş fi crezut niciodată că un hipopotam poate fi atât de rău.

Dormea pesemne şi noi i-am turburat somnul, de aceea era atât de înfuriat, îşi dădu cu părerea George. Păcat că nu i-am putut lua căpăţâna ori măcar colţii.

— Asta nu se mai poate face, zise doctorul. Durează câteva ceasuri până ce cadavrul intră în putrefacţie şi iese la suprafaţa apei: Şi în afară de asta, până aci ici curentul îl va îi dus cine ştie unde. Poate că va ieşi lângă vreun sat, spre bucuria locuitorilor, căci negrii se dau în vânt după carne de hipopotam.

— Foarte mulţumesc, râse George şi se cutremură de scârbă.

— Am auzit că e foarte gustoasă, urmă Bertram. Cel puţin aşa susţin negrii. Aha, se pare că tot s-au întâlnit soldaţii cu Northon acela.

Departe în pădure se auziră împuşcături repezi şi repetate.

— Aşa cred şi eu, zise căpitanul, Poate că ocolul pe care l-a făcut l-a adus fără voie iar încoace şi au dat soldaţii de el. A, pare să fie o luptă în toată regula…

Camarazii ascultară cu încordare; împuşcăturile se auzeau din ce în ce mai îndepărtate, apoi, după o salvă puternică, se făcu tăcere.

— Au fost cu siguranţă împuşcături de arme militare, deci soldaţii au biruit, spuse căpitanul. Aşa dar furtul bărcilor noastre nu i-a folosit la nimic lui Northon.. Acum însă să vâslim cât putem, pentru a lăsa cât mai în urma locurile astea şi să găsim undeva unul mai prielnic pentru popasul de noapte.

ÎI găsiră curând. Era un luminiş înconjurat de tufe dese de unde nu se putea vedea focul de lagăr. Adunară vreascuri, făcură o groapă în care îl aprinseră, îşi pregătiră culcuşuri de frunze şi când se lăsă întunericul se aşezară în jurul focului mocnit ca să vorbească despre întâmplările de peste zi şi din noaptea trecută.

— Trag nădejde să mai întâmpinăm şi altele înainte de a ajunge la coastă, altminteri m-aş plictisi prea mult, zise George râzând.

Dorinţa i s-a împlinit mai curând decât se aştepta – după cum vom vedea în capitolul următor.

Aventurile submarinului Dox 166

Hans Warren

I.

URMĂRIT DE AI SĂI.

— ŞTII, DOMNULE CĂPITAN, o astfel de noapte tropicală, nu prea e plăcută – zise Rindow. Mai bine m-aş simţi acum pe „Dox”-ul nostru, unde nu este atât de frig şi nici de vreo fiară n-avem a ne teme. Aici, zău, nu-mi place.

Primul ofiţer se înveli mai bine în pături şi îşi aţinti privirea în flăcările focului, în jurul căruia stăteau camarazii. După un marş obositor îi apucase aici noaptea cam pe neaşteptate.

— Da, dragă Rindow – răspunse căpitanul râzând – nu prea suntem noi obişnuiţi cu astfel de sforţări. Drept să-ţi spun şi eu duc dorul să mă-ntorc pe submarin, dar îl ştii pe George, ţine morţiş să cunoască partea asta de ţară.

— Şi caută mereu aventuri – se amestecă în vorbă doctorul Bertram. Găsesc însă că am întâmpinat destule şi dac-ar merge după mine, m-aş întoarce.

George, care stătea lângă Petre şi se şuşuia cu el, se uită atât de rugător la tatăl sa, încât acesta zise, râzând:

— Bine, bine, băiete, o să-ţi fac pe plac şi o să mai rămânem câtva timp aici, dar trebuie să-mi făgăduieşti că de acum încolo n-o să mai fii atât de îndrăzneţ în faptele tale.

— Îţi făgăduiesc, tată – răspunsă tânărul.

Afară de cei cinci camarazi, mai erau doi marinari şi Kard în jurul focului, toţi înveliţi în pături. Căpitanul dăduse în grija marinarilor să întreţie focul toată noaptea, ca să alunge fiarele. Ca măsură de prevedere mai orânduise ca veghea să fie astfel împărţită încât să stea mereu treji câte doi oameni.

La ultima colonie unde fuseseră, aflaseră că Mahengii, pe al căror teritoriu se aflau acum camarazii, erau iarăşi foarte aţâţaţi şi plănuiau o răscoală. Totuşi, asta nu-i înspăimântă şi le încălcaseră pământul. Totul mersese bine până acum şi cei câţiva negrii pe care îi întâlniseră, le veniră în ajutor, arătându-le drumul spre colonia unde vroiam să se ducă albii aceştia.

— Tată – zise deodată George – nu ştiu de ce îmi vine să cred că nu ne-am afla pe drumul adevărat. Nu prea am încredere în cei doi negri pe care i-am întâlnit acum în urmă. După cele ce ni s-au spus la ultima colonie, s-ar fi cuvenit să fie ajuns până acum la aşezarea cealaltă.

— Cam aşa gândeam şi eu, căpitane – zise doctorul Bertram – dar n-am vrut să pomenesc ceva, ca să nu-i neliniştesc pe oameni.

— Ciudat e în orice caz că n-am ajuns încă la ţintă – spuse căpitanul – socoteam însă că pricina ar fi piedecile pe care le-am avut de întâmpinat în drum. Dar ai dreptate, George, cei doi Negri mi-au cam dat şi mie de bănuit. Să nădăjduim însă că ajungem mâine

dimineaţă la colonie.

— Şi dacă nu, ce facem, domnule căpitan? întrebă Rindow. Vrei să te bizui şi mai departe pe informaţiile negrilor, care n-or să-ţi arate doar drumul adevărat?

— Până acum am mers mereu în direcţia indicată de fermieri – spuse Farrow – dacă nu ajungem mâine dimineaţă la ţintă, atunci ne vom ţine mai mult spre răsărit şi astfel nu se poate să mai dăm greş.

— Hm… ma tem că am şi trecut de ea, căpitane – îşi dădu părerea doctorul – dar să nu ne frământăm degeaba. E şi mâine zi şi vom vedea cum stăm.

— Numai de n-am ajunge în tabăra Mahengilor – spuse Rindow – n-am încredere în nici un negru, căci toţi sunt vicleni şi mincinoşi.

— Nu chiar toţi, dragul meu, mai sunt şi excepţii printre ei – răspunse căpitanul.

— Luaţi seama, colo în tufiş s-a mişcat ceva! exclamă deodată Petre.

În acelaşi timp îşi trase revolverul şi zvârli pătura de pe el, apoi sări în picioare şi sie pregăti să se-ndrepte spre tufişul cu pricina.

— Stai, Petre! strigă George. Ştii cam la ce te poţi aştepta aici în Africa.

Sărise şi el în sus, după ce aruncase pătura de pe dânsul. La fel făcură şi ceilalţi camarazi, iar căpitanul se adresa lui Petre, care se oprise într-adevăr.

— E prea primejdios să ne apropiam de tufă, Petre. Dacă se aciuează vreo fiară pe acolo, eşti pierdut. Poate că stau pitiţi şi negri, care ne spionează.

Era într-adevăr neplăcut pentru camarazi să se ştie împresuraţi de acest trib de negri, care juraseră moarte Albilor. Spre partea unde fluviul Kilombero îşi mâna apele, nu se puteau ascunde duşmăni, aşa că porniră cu toţii într-acolo.

Camarazii îşi întocmiseră tabăra într-un mic luminiş, mărginit numai din două părţi de tufe dese. A treia latură era străjuită de iarbă, înaltă – unde de asemenea s-ar fi putut ascunde sălbateci – în vreme ce a patra era hotărnicită – după cum am mai spus – de fluviu.

Petre şi George rămaseră lângă foc şi măsurau tufişul cu priviri bănuitoare. Ţineau armele pregătite, dar nu avură prilej să se folosească de ele, căci frunzişul nu se mai mişca.

— Nu cumva te-ai înşelat, Petre? întrebă tânărul pe camaradul său. După cât se arată nu se află nimic în tufişul acela şi tare aş avea poftă, să-l cercetez. Ce-ar fi să mergem încetişor într-acolo şi să vedem ce e?

— O s-o fac eu, domnule George – răspunse Uriaşul – d-ta poţi rămâne aici şi să mă ocroteşti cu revolverul.

— Nu, nu te las să te deci singur, Petre. Hai să pornim repede, înainte de se-ntoarce tata.

Tânărul îşi luă încetişor din loc. Când căpitanul îl văzu, vru să-l strige înapoi, dar doctorul Bertram zise:

— Nu cred să se mai afle cineva în tufiş, domnule căpitan. Petre s-a înşelat. Lasă-i să cerceteze tufa, că, tot n-or să găsească nimic şi-apoi, îi putem apăra de aici la nevoie.

Căpitanul urmări cu privirea pe fiul său, care se apropia încet de tufă, împreună cu Petre. Când mai erau numai la cinci metri de ea, se auziră iarăşi foşnete înăuntru, aşa că tovarăşii îşi traseră imediat armele. Crezură ca se va ivi vreun tigru.

Dar în loc de tigru auziră cu mirare o voce tânguitoare:

— Massers, nu împuşca la Jumbo, eu este biet negru urmărit.

Omul vorbise englezeşte, faşa că George răspunse în aceeaşi limbă:

— Dacă eşti un sărman negru, atunci de ce te ascunzi aici şi ne iscodeşti? Ieşi de acolo, dar să ştii că te împuşcăm imediat dacă te porţi cu gânduri rele împotriva noastră.

Iarăşi se auziră foşnet în tufiş, apoi ieşi pe brânci un negru încă tânăr, care se aruncă imediat la picioarele lui George rugându-l din nou să nu facă nimic.

George îi porunci să se ridice. Băgase de seamă că negrul nu avea arme, aşa că nu le putea deveni primejdios… Sălbatecul se ridică cu teamă şi privi atât de trist şi rugător la George, încât acestuia i se făcu milă şi zise:

— Eşti singur sau sunt şi alţii de-ai tăi pe aici, în tufiş?

— Jumbo singur aici – răspunse negrul – dar curând vine alţi mulţi Negri, ca să omoare sărman Jumbo.

Căpitanul Farrow şi camarazii se apropiaseră şi ei. George porunci negrului să vină cu dânşii la foc şi să le povestească de ce se ascunsese acolo şi ce avea pe cuget.

Kard şi ceilalţi doi marinari trebuiră să rămână de pază şi să nu slăbească din ochi tufele. Lui Jumbo i se spuse să se aşeze lângă foc şi să povestească. Negrul se supuse şi privi cu lăcomie de om flămând la resturile de mâncare împrăştiate pe jos. George băga de seamă asta şi i le împinse dinainte. Sălbatecul le înfulecă la repezeală cu poftă şi după ce sfârşi îşi şterse gura, plescăind din limbă.

— Acum să ne povesteşti de ce-ai venit încoace şi de ce ne-ai iscodit! îi ceru căpitanul. Dar să spui adevărat, ai înţeles?

— Biet Jumbo trebuit fuge, pentru că fraţi ai lui vrut omoare la el. Jumbo este din trib Mahengi, ăştia vrut face răscoală împotriva albi. Jumbo însă este prieten de la oameni albi, el mult timp lucrat la fermă şi ştie ca albi tare buni şi Jumbo nu fost bătut de ei. Jumbo spus la fraţi ai lui nu face răscoală împotriva albi, căci albi toţi buni. Atunci fraţi supărat şi zis că Jumbo trădător şi trădători trebuie moară. Vrăjitor deja trib vrut aresteze pe mine, dar Jumbo fost mai repede, iei culcat la pământ vrăjitor, pentru că nu mai crede în el. Jumbo învăţat

crede în zeu bun al albilor. Jumbo apoi fugit, dar fraţi alergat după el şi prins. Vrăjitor bătut şi spus că Jumbo este blestemat şi oricine poate omoară pe el. Cine face asta primeşte răsplată de la vrăjitor. Dezlegat apoi pe Jumbo şi dânsul putut alerga cinci paşi. Apoi toţi fraţi alergat după Jumbo ca să omoară la el. Jumbo însă sprinten de picior, fugit ca o pisică. Fraţi de la vrăjitor însă ajuns la dânsul şi vrut omoare Jumbo, dar Jumbo pus piedecă la Pimo, Pimo căzut la pământ şi Jumbo lovit la dânsul cu cracă groasă, aşa că Pimo rămas fără cunoştinţă şi nu mai sculat de jos. Jumbo însă fugit mai departe de dimineaţă pe drum şi nu mâncat nimic. Aici Jumbo găsit tabără de oameni buni albi, dar Jumbo temut să sperie oameni albi, când iese din pădure şi albi vor trage îndată cu puşca şi omoară sărman Jumbo.

Tânărul negru povestise cu atâta sinceritate încât camarazii îi dac crezare. Totuşi, căpitanul îi mai puse unele întrebări ca să scoată tot adevărul de la ei.

Jumbo dădu răspunsuri limpezi şi mar spuse odată că „fraţii” săi vor veni îndată acolo dacă-l vor fi urmărit. Credea cu atât mai mult iasta, cu cât el culcase la pământ pe fiul vrăjitorului.

Căpitanul se interesă apoi pe ce drum trebuia să apuce ca să ajungă la colonie. Jumbo îi descrise drumul, care ducea într-adevăr mai departe, spre răsărit. În direcţia pe care merseseră până acum camarazii n-ar fi ajuns la ţintă.

— Aşa dar, am fost înşelaţi – zise George – cu siguranţă c-au fost Mahengi, care ne-au îndrumat într-adins pe un drum greşit.

— Şi eu tot aşa cred – spuse căpitanul.

Întorcându-se iar spre Jumbo, îl întrebă:

— Unde am fi ajuns, dacă am fi mers mai departe pe drumul acesta?

— În munţi, Masser, acolo locuiesc şi Mahengi, care sunt gata de război. Jumbo însă nu face parte din trib acesta.

— Care va să zică trebuie să ne aşteptăm la o vizită a sălbatecilor – spuse doctorul Bertram – rămânem aici, sau ne căutăm alt loc, domnule căpitan?

— Trebuie să rămânem, doctore, căci nu cunoaştem ţinutul şi probabil că n-o să găsim alt loc de tabără în timpul nopţii.

— Dacă sălbatecii l-or vedea aici pe Jumbo, o să vrea să-l omoare, ceea ce nu trebuie să lăsăm să se întâmple. Şi atunci nu vom putea ocoli o luptă – îşi dădu părerea Rindow.

— Trebuie să-l ascundem pe Jumbo, apoi să căutăm să-i îndruma pe sălbateci pe o urmă greşită – răspunse Farrow. Poate că se vor lăsa înşelaţi dacă vom spune că l-am văzut pe Jumbo departe de tabăra aceasta.

— Massers, Mahengii nu se lasă înşelaţi, ei crede Jumbo este aici, caut pe el şi găsesc. Jumbo ştie ascunzătoare bună, pe aproape, el vrut

fuge acolo, dar văzut apoi oameni albi aici, care are mâncare. Atunci Jumbo nu fugit mai departe.

— Şi unde e ascunzătoarea aceea? întrebă Farrow.

— La jumătate ceas de aici este munţi, acolo peşteră mare, unde oameni albi poate se ascunde de Mahengi. Ei caută şi în munţi, dar nu poate găsi peşteră pe care numai Jumbo cunoaşte; peştera poate fi închisă cu piatră mare.

— Minunat! făcu George. Să pornim îndată într-acolo! În locul acela negrii nu ne pot ataca din toate părţile şi vom putea dormi netulburaţi. Mâine vom merge apoi în satul tribului cu pricina şi vom căuta să împiedecăm o răscoală.

— Spui asta ca şi cum ar fi o nimica toată, dragă George – zise căpitanul – dar de dus tot ne vom duce, deoarece mă tem că negrii vor să atace tocmai colonia la care avem de gând să mergem noi. Poate că izbutim să-l speriem pe căpetenie.

— Oricum, întreprinderea e destul de îndrăzneaţă – spuse doctorul Bertram – să ne strângem deci tabăra şi să facem ca şi cum, am porni în munţi. Jumbo va trebui să ne călăuzească însă.

Când lucrurile fură strânse şi focul stins, ceva zbură prin aer. Jumbo se trânti repede la pământ, apoi sări iar în sus şi pieri în tufiş.

Petre făcu câţiva paşi şi scoase o săgeată din pământ.

— Ia seama, îl preveni doctorul. Se poate să fie otrăvită. Ia s-o vedem!

În vreme ce Bertram o examina, George alergă spre tufa de unde fusese trasă săgeata. Fără să stea pe gânduri, descarcă trei gloanţe în frunziş. Un ţipăt de durere îi dovedi că nimerise duşmanul nevăzut, dar când lumină între crengile tufei – întâmpină cu Petre, care-i venise în ajutor – nu văzu pe nimeni acolo. Un foşnet de frunze le arătă, însă că duşmanul îşi căuta salvarea în fugă.

Căpitanul îl strigă pe Jumbo, care se ivi îndată în luminiş.

— Arată-ne repede drumul, Jumbo, vrem să părăsim numaidecât locul! spuse Farrow. Fraţii tăi o să vină îndată, cu siguranţă că acela care a slobozit săgeata a fost unul din urmăritorii tăi.

Jumbo luase săgeata din mâna doctorului şi după ce o examină zise:

— Fost Pimo, fecior de la vrăjitor. Pimo împodobeşte săgeţi ale sale cu pană mică roşie, săgeată foarte rău otrăvit.

— Asta am văzut şi eu – zise doctorul – dar hai să ne grăbim, altfel dăm de dracu dacă Pimo îşi aduce tovarăşii încoace!

Jumbo o luă repede înaintea camarazilor. Îi duse pe o potecă ascunsă, pe tare se părea că o cunoaşte bine. După o jumătate de ceas camarazii văzură înaintea lor câţiva munţi destul de înalţi, spre care se-ndreptă tânărul Negru. Începură să urce şi când ajunseră la o înălţime de vreo sută de metri, Jumbo de abătu de pe poteca lată de

munte şi porni pe o cărare care şerpuia pe marginea unei prăpăstii adânci. Camarazii păşeau cu băgare de seamă în urma negrului, care cunoştea bine drumul. În cele din urmă se opri la un mic platou stâncos şi arătă spre un bloc mare de stâncă, care se sprijinea de perete.

— Massers, aici peşteră, Jumbo dă la o parte piatră mare, apoi oameni albi poate târăşte în peşteră.

Se puse îndată pe lucru, ajutat de Petre. O deschizătură mică se ivi şi Jumbo intră.

George îşi aprinse lampa de buzunar şi lumină în peşteră. La gură peştera era scundă, însă înăuntru se lărgea şi se înălţa. Jumbo aşteptă pân, a intrară toţi camarazii, apoi, tot cu ajutorul lui Petre, închise la loc „uşa".

— Masseri este aici în siguranţă faţă de Mahengi – spuse tânărul negru – nici la Jumbo nu frică aici de fraţi ai lui, ei caută dar nu găseşte. Masseri poate doarme aici fără frică, numai un om sta de pază îşi Jumbo va face asta un ceas.

Căpitanul cercetă cu amănunţime peştera la lumina lămpii. Găsi totul în bună regulă şi în curând camarazii îşi desfăcută iar păturile şi se întinseră să doarmă, după ce orânduiseră paza.

George avea schimbul al doilea şi fu trezit de Rindow când îi veni rândul. În peşteră era întuneric de nu vedeai mâna înaintea ochilor. Ca să se poată orienta puţin, tânărul aprinse pentru câteva clipe lampa de buzunar şi se postă apoi la intrarea peşterii, ca să audă orice zgomot de afară, dacă s-ar fi apropiat cineva.

O tăcere apăsătoare domnea în peşteră. Se auzea lămurit respiraţia camarazilor care dormeau.

Timpul trecea fără să se întâmple nimic. Deodată însă, tânărul auzi un zgomot ciudat în peşteră. I se păruse că cineva se târăşte pe pământ. În mai puţin de o clipă aprinse lampa şi lumină în juru-i. Apoi scoase un ţipăt care-i trezi din somn pe camarazi.

II.
TRĂDĂTORUL.

LA LUMINA LĂMPII lui George camarazii văzură târându-se pe pământ doi şerpi. Doctorul Bertram recunoscu îndată soiul lor şi strigă:

— Băgaţi de seamă, sunt şerpi Uraus, a căror muşcătură e mortală. Uite că mai vin alţii din fund… Am nimerit aici într-o peşteră de şerpi!

Camarazii nu mai stătură să asculte explicaţiile doctorului, ci începură să tragă cu revolverele. George răni de moarte cele două târâtoare din faţă şi când camarazii îşi aprinseră şi ei lămpile, el nu-şi putu opri un ţipăt de spaimă. Din fundul peşterii veneau, târându-se,

tot mai mulţi şerpi. George numără opt, care se îndreptau spre camarazii săi. Gloanţele răpăiau cu nemiluita şi în curând se zvârcoleau la pământ nenumărate târâtoare.

Dar primejdia nu trecuse, căci după câteva clipe se iviră alţi şerpi. Fumul se îngroşase atât de mult în peşteră, din pricina gloanţelor trase, încât camarazii abia mai puteau respira. După ce mai împuşcară patru şerpi, căpitanul strigă:

— George, încearcă să dai la o parte piatra de la intrare! Ia-l pe Petre să-ţi ajute. Trebuie să ieşim de aici, altminteri ne înăbuşim cu toţii, sau ne muşcă şerpii.

Uriaşul sări îndată spre intrare şi încercă să dea la o parte bolovanul. Nu izbuti însă şi nici ajutorul lui George nu-i fu de folos.

Tânărul clătină mirat capul şi după ce mai încercară odată, zise:

— Tată, intrarea e încuiată. Mă tem ca am căzut într-o cursă. Ah, Jumbo a dispărut!

Deoarece deocamdată nu se mai arătau şerpi, camarazii priviră cercetător în jurul lor. Într-adevăr, tânărul negru nu era nicăieri. Dar cum să fi dispărut din peşteră, la a cărei intrare stătuse de pază George?

— Trebuie să fie şi o a doua ieşire pe aici! strigă tânărul. Poate că e acolo în fund, de unde veneau şerpii. Se pare că Jumbo ne-a trădat şi ne trimite acum pe cap reptilele astea scârboase. Uite că vin altele!

Într-adevăr, alţi trei şerpi uriaşi veneau, târându-se, din ungher, dar fură primiţi imediat cu gloanţe bine ţintite. Nici nu-şi dăduseră bine sufletul şi alţi trei se iviră, dar nici aceştia n-avură o soartă mai bună.

— Aşa ticăloşie n-am mai văzut! scrâşni doctorul Bertram. Acum îmi dau seama ca urmăreau să ne prăpădească în peştera asta. Dar lasă că ieşim noi de aici şi va fi vai şi amar de sălbatecii aceia. De data asta voi fi eu cel dintâi care o să trag într-înşii.

Alţi şerpi nu se mai arătară în peşteră, cu toate acestea camarazii rămaseră de veghe căci se putea întâmpla ca trădătorul să urmărească a-i lăsa să adoarmă, pentru ca apoi să-şi urmeze opera începută.

După ce se scurse o jumătate de ceas, George se apropia de ungherul de unde ieşiseră şerpii. Luminând cu lampa, văzut că se făcea o cotitură, care dădea într-un gang. Din depărtare nici nu s-ar fi putut băga de seamă asta.

Acum era lesne de ghicit pe unde dispăruse Jumbo şi dincotro veneau şerpii. Ticălosul trebuie să-şi fi adus o provizie întreagă; nădăjduise că albii vor fi omorâţi repede-repede, apoi va intra el în stăpânirea armelor lor şi a celorlalte obiecte. Toată povestea ce-o îndrugase era cu siguranţă o minciună sfruntată; urmărise numai să-i atragă în cursă pe camarazi, ca să-i poată prăpădi mai lesne.

George vroia să-ncerce acum să se târască prin gangul acesta, ca să ajungă la a doua ieşire. Tatăl său se codi, însă, să-i dea încuviinţarea,

temându-se c-ar mai putea fi şerpi pe acolo.

— Îi văd eu de departe, tată şi mă dau repede înapoi, pe urmă îi ucid cu gloanţe. Să vie şi Petre cu mine, pentru ca să putem deschide cu forţa intrarea, dacă va fi nevoie.

Căpitanul îşi dădu seamă că băiatul avea dreptate, aşa că-şi dădu încuviinţarea. George mai lumină odată în gang şi ne mai văzând nici un şarpe înaintea lui, începu să se târască pe brânci, ţinând lampa aprinsă între dinţi. Gangul se întindea mult, dar după vreo zece metri făcea o cotitură.

George înaintă cu luare-aminte şi la vreun metru de această cotitură îl izbi deodată în faţă un fum albăstrui, care-i tăie respiraţia. Tânărul îşi dădu îndată seamă de primejdie. Vru să o ia repede înapoi – dar era prea târziu. Simţi deodată că se prăbuşeşte într-o prăpastie adâncă; înainte de a-şi pierde cunoştinţa, mai băgă de seamă că nişte mâini îl înhăţară şi-l traseră de acolo. La fel se petrecu şi cu Petre, care căzuse şi el ameţit la pământ şi fu luat în primire de mâini tuciurii şi târât de acolo.

Căpitanul şi camarazii aşteptară mult timp înapoierea lui George. În cele din urmă se oferi Rindow să pornească el în căutarea tânărului. Intră imediat în gangul îngust, dar după vreo opt metri trebui să se oprească, pentru că gangul era învăluit în fum gros, albăstrui, începând din locul acela. Primul ofiţer nu mai putea să respire şi trebui să se retragă repede. Se-ntoarse la căpitan şi-i spuse ce descoperise.

— Ăsta e fumul ameţitor pe care vracii negrilor îl folosesc la şarlataniile lor – îşi dădu părerea doctorul Bertram – George şi Petre au căzut în mâinile sălbatecilor. Din fericire fumul nu poate ajunge până în peştera aceasta, pentru că ieşirea este închisă.

— Dar trebuie să facem ceva ca să-i salvăm! strigă căpitanul.

— Mi-a venit mie o idee! spuse deodată Kard. Ma voi târî prin gang şi, cu ajutorul unei tunici, voi face vânt fumului afară. Poate ca izbutesc, aşa că vom putea părăsi peştera prin gangul acesta.

— Ideea e bună – încuviinţă doctorul – numai ca ma tem că şi a doua ieşire va fi închisa, aşa că fumul nu se va putea retrage. De încercat putem încerca însă.

Kard lua tunica uşoară a doctorului, îşi aprinse lampa de buzunar şi intră în gang. Ajunse curând la locul unde stăruia fumul şi începu să-i facă vânt cu tunica. Băgă de seama ca fumul se împrăştia puţin şi putea respira mai în voie. Înainta mereu mai departe şi în cele din urmă ajunse la cotitură. Luminând cu lampa văzu înaintea lui un gang de vreo patru metri lungime, umplut şi acesta cu fum. Înăbuşit aproape, fu nevoit să se întoarcă, ceea ce izbuti cu miare greu şi îşi pierdu cunoştinţa, după ce abia mai avusese timpul să spună camarazilor că nu făcuse treaba decât pe jumătate.

Ceilalţi doi marinari se oferiră îndată să continue ceea ce începuse Kard. Dispărură cu iuţeală în gang şi ascultând de sfatul doctorului îşi puseseră batiste la gură. Izbutiră să alunge fumul din gangul lung de patru metri şi când dădură de o nouă cotitura, văzură la oarecare depărtare înaintea lor cerul limpede al nopţii. Fumul se împrăştia acum aproape de la sine, dar marinarii tot îl mai vânturară.

În cele din urmă ajunseră la ieşire şi priviră afară. De jur-împrejur nu se zărea picior de negru. De la gura gangului ducea, pe lături, o potecă de piatră, pe când drept înainte era prăpastie adâncă.

În vreme ce un marinar rămase de pază, celălalt se înapoia prin gang şi ajungând la căpitan îl înştiinţă că izbutiseră să ajungă la gang.

În vremea asta, doctorul Bertram îl readusese în simţiri pe Kard. Camarazii îşi strânseră în grabă raniţele, apoi începură să se târască prin gang.

Când George se trezi, zăcea întins pe un fel de targă şi era dus repede prin pădurea întunecoasă. Încercă să se ridice, dar băgă de seamă că era legat de targă, astfel că nu se putea mişca. Numai capul îl putea ridica puţin şi când ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu înaintea lui încă o targă, purtată de doi oameni şi pe care zăcea întins un trup. Să fi fost Petre?

George strânse pumnii de mânie la gândul că fuseseră traşi pe sfoară. Sălbatecii erau pregătiţi şi probabil că peştera aceea le slujise de multe ori de capcană.

Vreo trei ceasuri mers eră astfel prin pădure. Apoi negrii începură deodată să încetinească pasul şi scoaseră câteva strigăte, cărora li se răspunseră din depărtare.

Nu trecu mult şi ajunseră în stând sălbatecilor, unde îi întâmpinară urlete de bucurie.

Prizonierii fură lăsaţi jos în faţa unei colibe mari şi unul din purtători dispăru înlăuntrul ei. Se-ntoarse îndată însă însoţit de un negru gras mai în vârstă, care după ce se uită curios la „pradă” dădu câteva porunci.

Imediat Petre şi George fură ridicaţi iarăşi şi duşi mai departe. Într-o colibă mai mică fură dezlegaţi şi preveniţi – în limba engleză – să nu încerce să fugă. Paznicii făcură gesturi ameninţătoare cu suliţele, ca să le arate că nu e de glumit.

Cei doi camarazi răsuflară uşuraţi când se văzură dezlegaţi. Tânărul zise râzând Uriaşului:

— Am făcut o excursie plăcută, Petre; cred că sălbatecii n-au gânduri rele cu noi, altminteri nu ne-ar fi scos legăturile. Nu pare să fie atât de greu de fugit – numai că ar trebui să sărim peste gardul înalt ce împrejmuieşte satul. Aş vrea să ştiu însă de ce ne-au târât încoace.

— Poate că vor să ne ţie ca ostateci – răspunse Petre – şi eu mă mir

că ne-au lăsat dezlegaţi.

— Pesemne că nu ne cunosc dumnealor! râse tânărul. În orice caz, ne vom folosi de cel dintâi prilej ca să ştergem putina. Ia să văd dacă avem voie să părăsim coliba asta.

George păşi binişor spre ieşire, care era acoperită de o blană de animal. O dădu la o parte şi văzu că cei patru negri care stăteau de pază acolo, nu-l mai ameninţară cu suliţele. Cel mai bătrân dintre ei întrebă:

— Master vrea iese din colibă? Atunci poate plimbă numai prin sat, dar nu părăseşte la el.

George încuviinţă cu însufleţire, apoi făcu semn lui Petre şi amândoi ieşiră afară. Paznicii se puseră şi ei în mişcare, rămânând la doi metri distanţă şi nu scăpau o clipă din ochi pe prizonieri.

Aceştia merseră agale prin sat. Porţile gardului erau încuiate şi păzite de doi sălbateci. George nu dădu atenţie acestui lucru, ci merse înainte pe „strada principală”, ca să ajungă la coliba căpeteniei. Când fu însă aproape de ea, paznicul cel mai bătrân îi strigă din urmă:

— Master, nu trebuie merge în colibă de Mihola; Mihola este om bun, dar supără foc când Masters vine în colibă.

— Vrem să vorbim cu Mihola – răspunse George – du-te înăuntru şi întreabă-l dacă-i putem face o vizită.

— Nici eu nu trebuie merge în colibă de la Mihola – răspunse paznicul – dar eu spune Bombo, paznic de la Mihola.

În faţa colibei şezuse un negru încă tânăr, care se ridicase la ivirea celor doi prizonieri escortaţi. Paznicul camarazilor se apropiă şi vorbi cu el câtva timp, iar ca urmare Bombo intră în coliba căpeteniei. Când ieşi de acolo, spuse ceva paznicului bătrân, care se adresă apoi lui George:

— Master, tu poţi intra în colibă de la Mihola, el vrea vorbeşte la tine. Dar nu face nimic la dânsul, altfel voi este omorât îndată.

George râse şi păşi spre colibă. Bombo dădu în lături blana care acoperea uşa şi cei doi camarazi intrară. Tânărul îl văzu pe Mihola stând jos pe o blană în mijlocul colibei şi… fumând. Alături avea o măciuca, cu care să se poată apăra la nevoie.

George îl salută zâmbind, la care căpetenia arată spre blană, invitând pe cei doi camarazi să ia loc. Abia acum bagă de seamă George că intrase în colibă şi paznicul bătrân. Văzu însă îndată că nu făcuse asta ca să-l apere pe căpetenie, ci ca să-i servească de tălmaci.

Mihola începu să îndruge ceva din care George nu pricepu boacă. Dar paznicul îi tălmăci îndată ce spusese căpetenia. Era un fel de formulă de bun-venit.

George se miră că sălbatecul acesta, care pusese doar să-l ia prizonier, îl trata aproape ca oaspete; curând avea să afle însă ce avea de gând căpetenia. Se iscă o discuţie, pe care paznicul o tălmăci astfel:

— Mihola auzit că Masteri este războinici mari şi viteji. Mihola nu vrea ca ei fie prizonieri în sat. Masteri trebuie făgăduieşte nu fuge, atunci Mihola crede şi Masteri poate părăseşte şi sat.

— Şi de ce am fost aduşi încoace? întrebă George. Dacă e vorba să fim oaspeţii tăi Mihola, nu trebuia să ne iei prizonieri şi să ne aduci aici.

— Mihola foarte şiret – îl lăudă sălbatecul – Mihola nu crezut că Masteri va veni, dacă Mihola face rugăminte mare la Masteri. Aşa Mihola adus Maşteri încoace, ei îndeplineşte la dânsul mare rugăminte, după aceea va fi liberi.

— Şi dacă nu-i îndeplinim rugămintea lui Mihola, ce se întâmplă atunci?

— Atunci Maşteri nu trăieşte bine aici, Mihola va fi foarte aspru cu Masteri şi Masteri trebuie muncească.

„Aşa dar sclavi!" lui George îi veni să zâmbească de naivitatea căpeteniei şi întrebă de ce fel de rugăminte e vorba.

— Maşteri – răspunse Mihola – aproape de sat al nostru trăieşte dihanie mare, tu merge acolo cu fraţi ai tăi şi omoară la ea. Mihola ştie că Maşteri are arme bune, eu dai înapoi la voi dacă făgăduieşte nu fuge şi omoară dihanie.

Cuvintele acestea stârniră interesul tânărului. Acum vedea limpede pentru ce fusese adus aici. Dar deşi se bucura de aventura care îl aştepta, nu vroia să se lase silit la aceasta. De aceea răspunse foarte liniştit:

— Nu-ţi pot împlini dorinţa, Mihola.

Chipul căpeteniei se întunecă. Privi aproape ameninţător la George şi zise:

— Tu trebuie gândeşte, mai bine va fi dacă mergi şi omori dihania. De ce nu poate tu împlineşte mare dorinţă de la Mihola?

— Pentru că aşa ceva nu pot face ca prizonier. Numai ca om liber am noroc în asemenea chestii şi o să şi omor „dihania". Dacă spui că sunt liber, îţi făgăduiesc că voi întreprinde ceva împotriva ei.

— Şi tu nu fuge dacă Mihola spune tu eşti liber? întrebă, bănuitor, căpetenia.

— Dacă sunt liber n-am nevoie să fug – răspunse tânărul. Mihola însă trebuie să-şi ţină cuvântul şi să nu trimită paznici după noi când vom merge în pădure.

Căpetenia stătu o clipă pe gânduri, ridică apoi capul şi zise aproape solemn:

— Mihola spune la voi este liber, voi poate merge în pădure şi nu urmăreşte la voi războinici. Acum tu vrei omoară dihanie?

— Da, voi încerca, dar trebuie şi să-mi făgădui eşti că după îndeplinirea acestei însărcinări vom continua să fim liberi şi ne vom putea întoarce la camarazii noştri.

— Da, eu făgăduieşte; Mihola ţine de cuvânt, dacă şi Maşteri face.

Ca întărire a acestei înţelegeri, căpetenia puse să se aducă de mâncare şi vin de palmier.

După aceea Mihola înmâna lui George şi Petre armele şi celelalte lucruri ce le fuseseră luate. Cei doi părăsiră apoi liberi coliba.

III.
LUPTA ÎMPOTRIVA DIHANIEI.

DUPĂ O JUMĂTATE DE CEAS se ivi paznicul în coliba lor. Zâmbi cu bunăvoinţă celor doi camarazi, apoi zise:

— Maşteri este nu numai foarte viteji, ci şi foarte deştepţi. Maşteri silit pe Mihola lasă la ei liber, asta foarte bine pentru Masteri.

— Cum te numeşti? întrebă George pe bătrân. Pari să fii şi tu foarte deştept şi ne-ai putea dă sfaturi bune cum să răpunem dihania.

Negrul se simţi măgulit şi răspunse cu mândrie:

— Eu este Ruga şi eu este deştept şi ştie cum poate prinde Maşteri dihanie.. Numai Ruga ştie cine prieten al ei.

— Dacă ştii, Ruga, atunci povesteşte-ne cum stă cazul.

— Maşteri spune Ruga foarte deştept. Ruga fost la fermă mare unde învăţat limbă de la bărbaţi albi. Masseri, dihanie iveşte noapte, când luminează luna. Ea mare şi arată ca om. Dihania omoară războinicei aceia noi cu otravă, apoi taie cap de la războinici, nu ia însă cu ea, ci lasă pe loc, ca să fie găsit de noi. Ruga foarte deştept şi Mihola ştie asta, de aceea trimite pe Ruga să afle ce vrea dihania. Ruga ascuns în pădure şi stat la pândă. Dihanie venit dar fost şi om cu el. Ruga recunoscut Pimo, fiu de la mare vrăjitor, care locuieşte în sat vecin. Mihola adesea avut ceartă şi război cu vecini din pricina mare vrăjitor, care nu vrea ca aici stăpâneşte Mihola, el vrea ca Pimo fie rege peste toate triburi. De aceea dihanie omoară toţi războinici de la noi pe care întâlneşte noaptea, dihanie vrea sperie Mihola, ca el recunoaşte Pimo ca rege al negrilor.

— Care va să zică, Ruga, crezi că îndărătul acestei dihănii stă marele vrăjitor al vecinilor noştri? întrebă George.

— Ruga ştie cu siguranţă asta. Dihanie este chiar mare vrăjitor de la trib vecin, Ruga însă nu trebuie spune Mihola, el teme mult de mare vrăjitor.

— Bine, la noapte o să ne ducem să vedem dihania. Vrei să ne arăţi drumul care duce într-acolo?

— Ruga arată la voi ziua, noaptea nu trebuie merge prin pădure, Mihola oprit asta, pentru că toţi războinicii trebuie moară când întâlneşte dihania.

— Tribul vostru face şi el parte din neamul Mahengilor, Ruga?

— Da, Maşter, noi însă este numai trib mic, de departe, dar vecini

aparţine de trib mare al Mahengilor. Mare vrăjitor vrea face răscoală omoară albi, noi însă împotriveşte.

— Îl cunoşti pe… Jumbo, care ne-a tras pe sfoară?

— Ruga cunoaşte bine Jumbo, dar Jumbo nu este din trib al nostru, el din trib vecin. Maşter ştie că Jumbo vrea prinde şi omoară Maşteri, dar războinici de la noi venit pe neaşteptate şi luat albi de la vecini. Maşteri fost în nesimţire şi nu băgat de seamă cum venit războinici de la Mihola şi răpit prizonieri de Rabubo.

— Cine mai e şi Rabubo ăsta?

— Rabubo căpetenie de la trib vecin. Fost numai patru războinici care vrut prinde Maşteri, fost şi Pimo cu ei. Războinici de la noi fost însă zece, noi luat prizonieri când războinici de la Rabubo vrut duce albi.

George văzu acum că negrii aceştia n-aveau nici o vină în răpirea lor, aşa că era şi mai dispus să-i ajute şi în acelaşi timp să se răzbune pe Rabubo.

În cursul după amiezii ceru lui Ruga să-i descrie drumul şi locul unde se ivea noaptea dihania, apoi porni împreună cu Petre. Locul cu pricina era un luminiş, de lângă o apă mare. George văzu pe mal mulţi crocodili, care dormitau în nisip. Tânărul cercetă cu amănunţime împrejurimile şi îşi căută un loc de unde putea cuprinde cu privirea luminişul, fără ca el să fie văzut. Vroia să ia prin surprindere „dihania”, căci era şi el încredinţat că îndărătul acesteia se ascundea vrăjitorul căpeteniei Rabubo.

După trei ceasuri se înapoiară în sat, unde fură primiţi iarăşi de Mihola. Acesta se bucură foarte mult, când George îl încredinţă că va prinde dihania chiar vie.

Când cei doi camarazi se aflau din nou singuri în coliba lor, Petre întrebă pe tânăr cum avea de gând să răpună dihania.

— Ne ascundem în frunzişul des al unui copac, pe care mi l-am şi ales. E lângă apă şi de acolo de sus avem o privire bună asupra luminişului. Nu trebuie să ne lăsăm văzuţi, căci după spusele lui Ruga dihania lucrează cu săgeţi otrăvite. O s-o observăm câtva timp, apoi vom vedea ce e de făcut. În orice caz, voi încerca să-i zvârl din mână arma cu care aruncă săgeata. Dacă izbutesc să fac asta, n-avem de ce ne mai teme şi putem lucra pe faţă. Şi acum, să ne facem pregătirile! Nu trebuie să mergem prea târziu în pădure, căci dacă se lasă întunericul, se poate să fim zăriţi de Pimo şi tovarăşii săi.

Începură prin a-şi examina temeinic armele. Acestea le fuseseră luate şi se putea să fi fost stricate, dacă sălbatecii se jucaseră cu ele.

Când sfârşiră cu treaba asta, George ceru să li se aducă două pături, pe care vroiau să le ia cu dânşii, deoarece noaptea făgăduia să fie răcoroasă. Apoi tânărul mai căută câteva frânghii lungi, pe care le înnodă, ca să aibă o funie lungă. Petre îşi dădu seamă îndată ce

urmărea odorul său cu asta şi-i dădui o mână de ajutor.

Cu două ceasuri înainte de a se înnopta porniră la drum. Aveau de mers aproape un ceas până să ajungă la luminişul pe care vroiau să-l mai cerceteze odată la lumina zilei, pentru mai multă siguranţă.

În cele din urmă ajunseră la luminiş. George nu intră imediat într-însul. Îl ocoli mai întâi, la adăpostul tufelor şi după ce se încredinţă că nu se găsea nimeni pe acolo, îi arătă lui Petre copacul pe care şi-l alesese ca post de observaţie. Nu trebuiau încă să se urce în el, deoarece se putea să fie vreo iscoadă prin apropiere. Abia pe întuneric puteau face asta.

Ruga îi povestise că tribul lui Rabubo se afla pe lângă aceeaşi apa care curgea pe marginea luminişului. Se găsea la vreun ceas de drum în susul apei şi se putea ajunge lesne acolo cu o barcă.

Din acest motiv cei doi camarazi se ascunseră aproape de mal, ca să observe şi apa, căci dihania putea veni şi pe calea aceasta.

Când se lăsă întunericul, George, începu să-şi facă pregătirile. Întinseră funia adusă de-a curmezişul luminişului, în aşa fel ca să fie numai cu vreo zece centimetri deasupra pământului. Se căţărară apoi în copac, îşi căutam un post bun de observaţie, se înveliră în pături şi rămaseră în aşteptare.

Ceasurile se scurgeau unul după altul, fără să se ivească ceva în luminiş. Miezul nopţii se apropia şi camarazii deveneau tot mai nervoşi; acum trebuia să se arate dacă „dihania" venea în fiecare noapte, sau numai atunci când războinicii lui Mihola se duceau la vânătoare în luminiş.

Luna răsărise, luminând slab tot ţinutul.

Deodată, George îl ghionti pe tovarăşul său, era miezul nopţii, după cum arăta ceasul-brăţară. Se auzeau acum lovituri de vâslă, ce se apropiau încet de luminiş. Aproape imediat tânărul zări un kanu care aluneca de-a lungul malului. Într-însul se afla un negru, care-şi rotea privirile în jur şi când ajunse la luminiş, opri brusc luntrea.

După ce mai cercetă cu privirea în juru-i scoase un ţipăt de pasare, care lăsă un ecou prelung în noapte.

George îşi plimbă privirile de la apă la luminiş şi înapoi. Ţipatul acela de pasăre era de sigur un semnal şi nu putea fi decât pentru vrăjitor, al cărui fiu, Pimo, se afla probabil în kanu, ca să iscodească luminişul, înainte ca tatăl său să intre în acţiune.

Când George îşi îndreptă iar privirea în luminiş, tresări speriat. De partea cealaltă, pe marginea pădurii, se ivise o făptură ciudată, care înainta încet şi cu băgare de seamă. Era de înălţime uriaşă şi semăna într-adevăr cu un om. Era însă cu mult mai mare ca un om, care ar fi părut un pitic pe lângă ea.

Cei doi camarazi îşi scoaseră pistoalele, văzând ca ciudata făptură se apropia mereu. Acum se afla numai la câţiva metri de locul unde

George întinsese funia de-a curmezişul luminişului. Dacă n-o vedea... atunci se va poticni de ea şi va cădea la pământ. Camarazii plănuiseră să se folosească de aceasta clipă ca să atace „dihania”, dar ivirea negrului pe apa nărui planul acesta. George era încredinţat că tânărul negru le va trimite atunci câteva săgeţi otrăvite.

Făptura misterioasă mai era numai la câţiva centimetri de funie. Se va apleca, pentru a examina funia?

Nu se întâmplă aşa, ci făptura păşi mai departe, apoi... scoase o exclamaţie de spaimă, se clătină şi căzu în nas. George văzu cum partea de deasupra a făpturii se desprinse şi o bucată zbură cât colo, ca şi cum personajul acela ciudat s-ar fi sfărâmat în cădere.

Partea de jos a monstrului se ridică îndată iar şi rămase ca încremenită locului. Cei doi camarazi văzură acum că partea asta avea un cap omenesc, de negru, care se rotea în toate părţile, de parcă s-ar fi aşteptat la un atac.

Tânărul negru din kanu îşi aduse repede luntrea la mal îşi sări pe uscat. Ca o căprioară începu să alerge înspre „dihanie”, privind mereu în toate părţile.

— Repede jos, Petre! strigă George Uriaşului. Acum e momentul potrivit, avem pe duşmani în faţa noastră şi nu putem fi atacaţi din două părţi.

Tânărul îşi şi dădu drumul jos, ferindu-se să facă zgomot. Tocmai când puse piciorul pe pământ, ajunsese şi tânărul Negru la „dihanie”. George auzi câteva întrebări grăbite, apoi se aplecară amândoi şi cercetară funia întinsă. George se folosi de clipa aceasta şi se repezi înainte. Ţinând revolverul în mână, alergă spre negrii tari îl simţiră abia când îi auziră paşii. Se ridicară speriaţi şi când văzură arma îndreptată asupra lor, încercară să ajungă la desiş. George le strigă să stea, dar pentru că cei doi nu dădură ascultare, tânărul trase şi nimeri „dihania” în picior. Aceasta se prăbuşi îndată la pământ, vru să se ridice, nu făcu însă decât un pas şi căzu iar înainte ca George să-l poată lua la ochi pe celălalt, acesta dispăruse în desiş.

Tânărul îl căută în juru-i pe Uriaş. Acesta venea abia acum şi se ocupă îndată de cel căzut la pământ. Îl ridică şi-l duse repede în tufiş, ca să fie ferit de săgeţi.

George îl urmărise pe celălalt până la marginea pădurii, dar nu-l mai putu ajunge. Se mulţumea însă cu captura făcută. Ridică partea căzută de pe capul „dihaniei” şi se duse după Petre, care tocmai îl lega şi-l pansa pe cel împuşcat.

— Încercarea noastră a izbutit, Petre – zise tânărul – să ne grăbim să-l ducem pe dumnealui în satul lui Mihola, altminteri suntem în primejdie să fim atacaţi de oamenii lui Rabubo, pe care cu siguranţă că-i va aduce Pimo. Haide, ia-l tu în spinare pe negru, eu o să duc „drăcia” asta, care nici ea nu-i prea uşoară.

Legatul şi pansarea rănitului dură câtva timp. Camarazii nu se îngrijeau însă prea mult, deoarece presupuneau că Pimo trebuia să meargă în sat ca să aducă ajutor şi asta avea să dureze.

Dar Pimo şi tatăl său îşi luaseră şi ei măsurile. Zece războinici ai lui Rabubo aşteptau în apropiere, într-un kanu mare. Pimo se dusese la ei ca să-i aducă.

Tocmai când Petre îşi încărcase povara în spinare, se auziră deodată foşnete în tufişuri şi imediat se năpustiră făpturi negre asupra celor doi camarazi. Îşi rotiră măciucile în aer şi le dădură drumul cu putere pe capetele lui George şi Petre, care se prăbuşiră în nesimţire. Negrii scoaseră urlete de bucurie şi vrură să se arunce asupra camarazilor, ca să-i omoare, dar Pimo îi opri, căci vroia să-i aducă pe albi vii în satul lui Rabubo, care avea să hotărască pedeapsa ce li se cuvenea.

Războinicii târâră pe prizonieri la mal şi-i aşezară în kanu-ul cel mare. Începură apoi să vâslească, urmaţi de celălalt kanu, în care se aflau Pimo cu tatăl său rănit.

IV.
LUPTA.

ÎN DRUM SPRE SATUL SĂLBATICILOR George se trezi din leşin. Se văzu legat fedeleş şi jefuit de toate lucrurile sale. Negrii vâsleam încet şi kanu-ul aluneca dus de curent.

Ridicând puţin capul, George îl zări pe Petre, care se trezise şi el din leşin.

După, vreun ceas kanu-ul ajunse la sătul sălbatecilor. Cei doi prizonieri fură luaţi pe sus şi George fu dus într-o colibă goală unde îl legară de un stâlp, aşezat se vede anume acolo pentru scopul acesta. Cei doi camarazi fură despărţiţi, căci George fu lăsat singur în colibă.

Aşa legat de-a-n picioarele cum era, tânărul putea să vadă deschizătura, acoperită de o blană. Printr-o crăpătură văzu că era străjuit de doi paznici, astfel că nu era de gândit la fugă.

În sfârşit, se lumină de ziuă. În sat se stârni larmă şi ţipete de bucurie se auzeau din toate părţile. Probabil că abia acum se răspândise vestea că marele vrăjitor capturase în cursul nopţii doi albi, care urmau să fie condamnaţi.

Mai trecu un ceas până când blana din dreptul uşii fu dată la o parte şi un individ înalt intră în colibă. Era căpetenia Rabubo, care-l fulgeră pe George cu o privire plină de mânie. Apoi i se adresă într-o englezească stâlcită:

— Tu venit aici să omori mare vrăjitor. Tu îndată capătă pedeapsă, mare vrăjitor vine peste două ceasuri, ca să de-a pedeapsă dreaptă la oameni albi. Furnici negre mult bucură, capătă mâncare bună.

George se înfiora. Ştia că era pierdut dacă era dat, aşa legat, în seama primejdioaselor insecte. De aceea răspunse:

— Nu ştiu de ce ai pus să fim luaţi prizonieri, omule, noi am vrut numai să scăpăm ţinutul de o dihanie şi nu ştiam că această dihanie, era chiar vrăjitorul tău. Suntem cu totul nevinovaţi.

— Tu nu este nevinovat, tu fost recunoscut de războinic de la Rabubo, care mai luat odată prizonieri oameni albi. Războinici de la Mihola venit însă şi liberat Albi; tu eşti trimis de Mihola omoară mare vrăjitor.

George îşi dădu seamă că mijlocul acesta de apărare nu era bun, aşa că vroia să încerce cu şiretenia. Poate că izbutea să provoace la duel câţiva Negri şi aşa va fi dezlegat şi se va putea folosi de un moment prielnic pentru a fugi.

De aceea nu răspunse nimic căpeteniei. Când acesta îi dădu însă o lovitură de picior, tânărul răspunse în batjocură:

— Avea dreptate Mihola când spunea că nu eşti un războinic viteaz, căci te dai la prizonieri lipsiţi de apărare. Dacă aş fi liber, n-ai avea curajul să mă loveşti.

— Tu spus Rabubo laş? răcni căpetenia şi mai izbi odată pe George. Eu arăt la tine Rabubo nu laş, mai viteaz ca tine.

— Eşti şi rămâi un laş, Rabubo – răspunse tânărul – arată întâi că eşti viteaz şi atunci o să te cred. Ţi-e frică de albi şi acum, ai curaj pentru că sunt legat.

Rabubo se pregăti să mai lovească odată, dar se răzgândi şi râzând batjocoritor, spuse:

— Eu arăt la tine că Rabubo viteaz.

Se întoarse şi părăsi coliba. George se bucura că-i reuşise vicleşugul.

Cu mare nerăbdare aşteptă să înceapă „judecata”. Dar abia după trei ceasuri se iviră patru sălbateci, care-l dezlegară şi-l luară de acolo. În mijlocul satului se afla un loc liber, unde urma să aibă loc „judecata”. Negrii se şi adunaseră. Stăteau în cerc în jurul unui bolovan mare, de care fu legat acum George. Nu trecu mult şi alţi negri îl aduseră pe Petre, care fu legat de cealaltă parte a bolovanului.

Abia după câteva minute sosi şi căpetenia. George se folosi de răgazul acesta, ca să împărtăşească Uriaşului planul ce-l făurise. Petre îl găsi bun.

Rabubo veni, însoţit de cei mai de frunte războinici ai săi. Se aşeză pe o piatră mai mică în faţa lui George şi bătu din palme, în semn că judecata putea începe. Imediat se deschise cercul Negrilor şi apăru vrăjitorul, îmbrăcat fantastic. Probabil că nu fusese rănit atât de grav dacă putea îndeplini această „comedie”.

Mai întâi se apucă să danseze un dans sălbatec, tot întinzând braţele spre prizonieri. Se opri brusc, cu un ţipăt şi se întoarse spre

războinici. Le ţinu o cuvântare lungă, arătând mereu spre cei doi captivi.

Sălbatecii îl ascultară în tăcere. Rabubo stătea şi el nemişcat. Când însă vrăjitorul sfârşi, se stârni o hărmălaie de iad şi toţi îşi întinseră ameninţător braţele, spre prizonieri.

Căpetenia făcu un semn poruncitor, se ridică şi ţinu şi el o cuvântare. Arătă şi el cu mâna spre George, părând să spună că tânărul îşi bătuse joc de el, numindu-l laş.

Când sfârşi, se stârni iarăşi o hărmălaie.

Dar acum, sălbatecii nu mai păreau furioşi, ci plini de bucurie. Căpetenia se întoarse spre George şi îi spuse:

— Rabubo povestit la fraţi ai lui ce spus om alb. Căpetenia Rabubo vrea arate la tine că el nu laş, el făgăduit asta. Tu luptă cu mine, eu răneşte la tine aşa că tu nu mai poate merge şi eşti dat la furnici negre, care mănâncă la tine.

— Primesc! se grăbi să răspundă George. Cer însă ca totul să se petreacă în bună regulă. Dacă te voi răni eu pe tine, nici unul din fraţii tăi nu trebuie să-mi facă vreun rău, căci vrem să ne luptăm cinstit – sau te pomeneşti că Rabubo nu e cinstit?

Ochii căpeteniei scăpărară de mânie, totuşi se stăpâni şi răspunse:

— Rabubo este cinstit şi viteaz, el poartă de grijă ca tu să nu fi omorât, dacă învingi în luptă pe Rabubo. Dar asta nu are să se întâmple, Rabubo pedepseşte la tine pentru că spus el nu viteaz.

— Toţi războinicii tai sunt laşi – se amestecă şi Petre în vorbă – cine cutează să lupte cu mine? Haha, nici unul! Sunteţi laşi şi laşi o aşa rămâneţi cât aţi trăi. Voi puteţi ucide numai prizonieri lipsiţi de apărare, după ce i-aţi ameţit pe la spate.

Furia căpeteniei nu mai cunoscut margini. Ar fi avut poftă să-i repeadă una cu măciuca în cap lui Petre, dar ar fi dovedit că e într-adevăr un laş, de aceea se stăpâni şi se întoarse iar la războinicii săi, cărora le împărtăşi probabil insultele ce le fuseseră aduse, căci după ce sfârşi de vorbit, doi negri uriaşi ieşiră din rând şi se proţăpi în faţa lui Rabubo. Căpetenia dădu din cap în semn de încuviinţare şi spuse iar prizonierilor:

— Şi la tine arată că războinici nu este laş, aici sunt doi care vor dovedeşte că luptă cu tine. Tu trebuie arată dacă eşti viteaz.

— Lasă că le-oi arăta eu oamenilor tăi ce-nseamnă vitejia – răspunse Petre – e şi aşa o laşitate ca doi să lupte împotriva unuia singur, dar nu mă sinchisesc eu de asta, o să le ciocnesc la amândoi capetele până i-oi vedea întinşi la pământ.

Vrăjitorul ieşi acum înainte. Lui nu-i venea la socoteală ca prizonierii să lupte întâi pentru viaţa lor şi făcu imputări amare lui Rabubo. Acesta nu se sinchisi însă şi în cele din urmă se înfurie, când vrăjitorul stărui morţiş să nu aibă loc duelul.

George, care ghici cum stau lucrurile, spuse râzând lui Rabubo:

— Văd că şi marelui tău Vrăjitor îi e frică. Nu vrea să luptăm, pentru că se teme de noi. Legaţi cum suntem e mai sigur de noi. Luptaţi voi amândoi în acelaşi timp împotriva mea şi o să vă arăt eu ce înseamnă vitejie.

Rabubo nu răspunse; îi era ruşine că George ghicise gândul vrăjitorului. De aceea îi tălmăci acestuia cuvintele tânărului, ceea ce-l înfurie. Nu se putu hotărа totuşi să primească propunerea lui George, dar căpetenia hotărî în cele din urmă ca el şi vrăjitorul să lupte împotriva tânărului.

Acesta se bucură. Întrebarea era acum ce fel de arme va alege căpetenia.

Pregătirile de luptă începură imediat. După o scurtă consfătuire Rabubo alese măciuca drept armă. George nu prea era deprins cu acest soi de armă, se bizuia însă pe îndemânarea sa, aşa că nu se temea deloc. Nici Petre n-avu nimic de spus.

După ce se făcură toate pregătirile, George mai întrebă odată pe Rabubo, ce se va întâmpla cu ei, dacă vor ieşi învingători din această luptă. Rabubo nu credea că albii ar putea învinge, pentru că ei erau doi împotriva unuia, de aceea spuse cu glas hotărât că vor fi liberi şi vor putea părăsi satul.

— Spune-le şi războinicilor tăi, Rabubo, ca să ştie ce ai poruncit!

Căpetenia vorbi oamenilor, dar cei doi camarazi nu pricepură ce zicea, poate să le fi spus cu totul altceva.

Negrii lărgiseră cercul şi se ridicaseră cu toţii. George fu dezlegat, dar patru sălbateci stăteau cu suliţele pregătite, ca să-l străpungă dacar fi întreprins ceva. Văzând asta, George râse şi zise:

— Aceasta e iarăşi laşitate, Rabubo; vezi doar că mă aflu în mijlocul războinicilor tăi şi n-am încă nici o armă în mână. Cheamă-i deci înapoi pe războinici, dacă vrei să nu mă îndoiesc de vitejia ta.

Căpetenia dădu o poruncă scurtă. Cei patru negri se retraseră în cercul celorlalţi şi acum putea începe primul duel. Rabubo însuşi alese măciucile. Înmână una lui George, se dădu însă repede înapoi, temându-se să nu se pomenească cu o lovitură neaşteptată.

În vremea asta vrăjitorul îşi scoase podoabele şi acum arăta ca un negru de rând. Stătea îndărătul lui George şi îşi ţinea pregătită măciuca. Aştepta numai porunca lui Rabubo ca să-l atace pe la spate pe duşman, George ştia asta, dar vroia să dea impresia că nu se teme de vrăjitor. Stătea în mijlocul cercului şi aştepta şi el semnalul pentru începerea luptei.

Rabubo dădu primul semnal, ridicând măciuca. Scoase apoi un ţipăt şi vru să se năpustească asupra lui George. Dar tânărul dădu buzna spre el atât de repede, încât căpetenia îşi pierdu capul, înainte de a se putea folosi de măciucă, George i-o zvârli din mână, aruncând-

o în ceata negrilor. După aceea se întoarse fulgerător, căci vrăjitorul se repezise şi el cu măciuca ridicată, ca să-l lovească pe la spate, în cap. George se aplecă repede şi se strecură pe sub braţul ridicat al vrăjitorului, tocmai când acesta lăsa în jos măciuca. Din pricină că lovitura dădu greş, el îşi pierdu echilibrul şi se poticni. George îi sări în spate şi-l pocni în cap cu măciuca, lăsându-l în nesimţire întins lat.

George se întoarse acum iar spre Rabubo, apropiindu-se încetişor de el. Acesta stătea ca încremenit, neştiind ce să facă. Învingerea lui proprie şi apoi aceea a vrăjitorului, îl năucise.

— Pune să ţi se aducă înapoi măciuca şi hai să luptăm înainte! impuse George. V-aţi greşit socotelile, căci şi eu mă pricep să umblu cu măciucile voastre.

Rabubo făcu semn unui negru să-i aducă măciuca. Apoi se uită cu ochi mari la George, părând să chibzuiască dacă să-l atace sau nu.

— Nu-mi prea place să lupt împotriva unor duşmani neînarmaţi, Rabubo – spuse tânărul – dar acum hai să dăm o luptă cinstită. Dacă mai pierzi odată măciuca, sunt eu învingător.

Rabubo dădu din cap, apoi mai făcu odată semnul de începere şi înaintă cu mai multă băgare de seamă spre George. Acesta văzu îndată că fusese cam nechibzuit, căci căpetenia se pricepea să lupte cu dibăcie cu măciuca.

Lupta ţinea die o jumătate de ceas şi George începuse să se simtă obosit, când îi veni deodată în minte un nou şiretlic. Se prefăcu că-şi ia vânt, se poticni şi era gata să cadă. Rabubo caută să se folosească de prilejul acesta şi se repezi înainte. Dar George nu-şi pierduse echilibrul, dimpotrivă, veghea. Când arma căpeteniei se lăsă în jos, George se ridică deodată drept ca o lumânare. Izbi cu măciuca de jos în sus şi o lovi pe aceea a lui Rabubo. Datorită acestei lovituri măciuca negrului zbură cât colo.

George lăsă îndată jos arma lui şi ridică braţul, în semn că lupta se sfârşise. Rabubo rămase uluit pentru a doua oară că potrivnicul său nu-l culcă la pământ. Ceilalţi negri aşteptau în tăcere să vadă ce va face căpetenia lor.

— Ai luptat foarte bine, Rabubo şi eşti un războinic viteaz şi cinstit – recunoscu George – hai să încheiam pace şi prietenul meu va dovedi şi dânsul că se pricepe să umble cu armele voastre.

Stingherit, căpetenia întinse lui George mâna, pe care acesta o strânse cu căldură.

— Tu liber este – spuse Rabubo – dar prieten de la tine trebuie luptă pentru el. Dacă el învins, este dat mănânce furnici negre.

„Care va să zică totuşi!” îşi spuse George.

Uriaşul fu dezlegat şi el. Potrivnicii săi ieşiră pe „câmpul de luptă” şi cerură să li se dea măciucile. Dar ei nu erau atât de laşi ca vrăjitorul, care în vremea asta fusese transportat de acolo. Se

proţăpiră în faţa lui Petre, gata să-l atace.

Uriaşul stătea foarte liniştit în mijlocul cercului şi-i zâmbi odorului sau. Când căpetenia dădu apoi semnalul de începerea luptei, el îşi aşteptă duşmani care se apropiau încetişor. Ridică liniştit arma şi se apără cu multă dibăcie.

Petre prelungi această apărare timp de un sfert de ceas. Deodată, însă, schimbă tactica. Se repezi înainte şi începu să lovească în duşmanii săi ca un disperat. Cât ai clipi din ochi le zvârli la toţi măciucile din mână, o aruncă apoi şi pe a sa, după care se năpusti iar asupra celor doi potrivnici. Îi apucă de chică şi le ciocni capetele cu atâta putere încât amândoi rămaseră în nesimţire.

Un murmur înăbuşit se ridică din rândurile negrilor. Rabubo se înşelase în nădejdile sale, dar trebuia să se prefacă de parcă şi-ar ţine cuvântul. Dădu şi lui Petre mâna şi-l recunoscu de învingător. Apoi îi pofti pe amândoi în coliba lui, ca oaspeţi.

Lui George i-ar fi părut mai bine să se cărăbănească îndată, dar vroia să-şi ia înapoi armele. Din păcate uitase să pună condiţia de a-i fi înapoiate şi armele în caz că va ieşi învingător. Acum căpetenia putea refuza aceasta, deoarece le făgăduise numai libertatea.

Ajungând în colibă, cei doi camarazi trebuiră să ia loc în faţa lui Rabubo, pe blănurile întinse pe jos. Căpetenia porunci apoi să se aducă mâncare şi vin şi-i trată pe camarazi ca pe nişte adevăraţi oaspeţi. De luptă nu se mai pomeni nimic şi George se feri să aducă vorba despre vrăjitor.

În cele din urma tânărul îşi luă inima în dinţi şi ceru să li se dea înapoi lucrurile mai cu seamă armele. Rabubo tăcu vreo câteva clipe, părând să chibzuiască dar apoi spuse că nu se poate asta. Albii îşi salvaseră viaţa, iar despre arme nu fusese vorba.

— Eu credeam că fiindu-ţi oaspeţi, nu vom fi jefuiţi – se oţări George – ne-ai făgăduit libertatea şi era de la sine înţeles că ne vei da înapoi şi armele, precum şi celelalte lucruri.

— Eu nu făgăduit asta – răspunse Rabubo – eu ţine cuvânt al meu, voi poate merge, dar arme aici rămâne. Voi este acum oaspeţi de la mine, dar nu fost furat.

George stărui în cererea de a-i fi înapoiate lucrurile, totul fu însă în zadar.

— Atunci o să ni le luăm singuri – spuse el – acum părăsim satul, dar he vom întoarce să ne dai armele. Dacă nu vei vrea... va fi iarăşi luptă între noi.

— Dacă tu ameninţă la mine, eu nu mai trebuie respectă ospitalitate – răspunse Rabubo – eu spune la voi este liber şi poate pleca. În pădure însă voi este iarăşi duşmani de la mine, pentru că ameninţat.

George făcu un semn lui Petre. Se ridicară amândoi şi se îndreptară

spre ieşire. Înainte de a ajunge însă la ea, uriaşul şopti odorului său:

— În ungherul din fund se află armele noastre, domnule George. Eu o să-l ţin pe negru şi o să-l împiedec să ţipe. El şi-a dezminţit cuvântul, aşa că nu trebuie să mai ţinem seama de nemernicul ăsta. Îl legăm şi-i punem căluş, apoi părăsim satul după ce ne vom fi luat armele. Când vom fi afară, nu mă mai tem de sălbateci, căci avem cu ce-i ţine la respect.

George privi cu atenţie în juru-i. În colibă se afla numai căpetenia, afară nu era nici un paznic şi ar fi fost o nimica toată pentru cei doi camarazi să pună mâna pe arme. De aceea George încuviinţă din cap, apoi se adresă iar căpeteniei, rugându-l din nou să-i dea lucrurile îndărăt. Şi când Rabubo refuză şi de data aceasta, Petre se năpusti asupra lui, îl apucă de gât şi-l strânse cu putere.

George vru să se repeadă în ungher ca să ia armele, când se auzi din uşă un ţipăt, întorcându-se, îl zări pe vrăjitor care se trezise din leşin şi intra în colibă tocmai în clipa aceea. Ţipătul său atrăsese alţi negri, care se năpustiră îndată asupra celor doi camarazi. Cât ai clipi fură legaţi din nou. Vrăjitorul râse batjocoritor, apoi dădu poruncă să fie duşi în faţa propriei sale colibe.

Rabubo îşi reveni curând în simţiri. Era turbat de mânie şi dădea mereu din cap la vorbele vrăjitorului, care venise lângă el. După aceea camarazii fură ridicaţi şi luaţi de acolo.

Coliba vrăjitorului era la capătul satului. George şi Petre fură lăsaţi jos în faţa intrării, apoi Negrii se îndepărtară. Rămaseră acolo numai vrăjitorul şi fiul sărit Pimo. Aceştia schimbară câteva cuvinte între ei, după care Pimo se duse la gardul ce împrejmuia satul şi deschise o portiţă. Tatăl şi fiul luară apoi pe sus pe George şi Petre şi-i duseră prin portiţă, afară în pădure. George ştia acum ce aveau de gând cu ei şi se credea pierdut.

V.
PRADĂ FURNICILOR NEGRE.

STRĂBĂTURĂ O BUCATĂ DE DRUM, până când negrii se opriră lângă o mlaştină. Aproape de ea se aflau două trunchiuri retezate de copaci. George fu legat de unul, în picioare, apoi sălbatecii se îndepărtară, ca să-l aducă pe Petre. După o jumătate de ceas sosiră cu el şi-l legară de celălalt trunchi. Vrăjitorul îndrugă ceva camarazilor, dar aceştia nu pricepură. Arătă spre pământ, râzând batjocoritor. În cele din urmă făcu un semn fiului său Pimo şi plecară amândoi.

George şi Petre se aflau acum singuri în pădure, legaţi. Tânărul se uită neliniştit în jurul său. Privi cu luare-aminte la pământ, dar nu putu vedea încă furnicile. Poate că abia noaptea se iveau, îşi zise el.

— Aici or fi stat multe victime ale acestui vrăjitor, domnule George

– zise Petre – dacă scap cu viaţa, o să-i iau piuitul pentru totdeauna dumnealui.

— O să-ţi ajut şi eu, dragă Petre, dar tare mă tem că nu mai scăpăm de aici. Norocul nostru e că nu-s crocodili în mlaştina asta. Ai încercat să-ţi rupi legăturile?

— De încercat am încercat, dar nu merge, d-le George. Ne-a legat el bine, ticălosul!

— Să nu ne pierdem speranţa, Petre căci ar fi într-adevăr groaznic să fim mâncat de furnicile negre, ia vezi, poate îţi poli freca funiile de trunchiul copacului – voi încerca şi eu.

Se puseră amândoi pe treabă. Lucrul merse cam greu la început, dar după vreo două ceasuri izbutiră să le slăbească într-atâta, încât le puteau freca uşor de trunchi, în sus şi în jos. Îşi dădură însă seamă că ar mai trebui să treacă cine ştie câte ceasuri, până să izbutească cu toţii. Dar n-aveau încotro, asta era ultima lor speranţă, căci dacă veneau furnicile negre, atunci…

Se făcuse târziu după-amiază şi tot nu izbutiseră să roadă frânghiile.

— Am un briceag în buzunar, domnule George – zise Petre – şi dacă aş reuşi să-l scot, am fi liberi curând. Nu pot însă, căci îmi sunt mâinile legate de trunchiul.

— Nu cred să putem face treaba până s-o întuneca – răspunse tânărul – deoarece frânghiile nu slăbesc.

— Trebuie să izbutim, domnule George, eu simt că legăturile mele slăbesc tot mai mult. Mai avem două ceasuri de lumină şi să nu ne pierdem curajul. Nu cred ca furnicile să vie pana atunci.

Începu să-şi frece din nou legăturile de copac, cu şi mai multă dârzenie. Băgă de seamă că ele slăbeau tot mai mult.

Cele două ceasuri trecură destul de repede pentru camarazi. Întunericul se lăsă deodată şi nici unul din ei nu făcuse mare ispravă. Petre spumega de furie. Trase atât de tare de legături, încât acestea îi intrară în carne. În curând vor veni furnicile şi atunci… totul va fi fost în zadar.

Un strigăt al lui George îl făcu să tresară:

— Furnicile, Petre… le simt pe picioare. Suntem pierduţi.

Uriaşul nu putu răspunde, căci în aceeaşi clipă simţi şi el furnicături la picioare. Veniseră într-adevăr furnicile şi dăduseră năvală asupra celor doi camarazi. Se urcau tot mai sus pe trup şi Petre începu simtă primele înţepături usturătoare. Furia lui nu mai cunoscu margini şi fără să ţie seama de dureri, se smuci deodată cu toată puterea ce mai rămăsese într-însul.

Şi… izbuti, frânghiile din jurul mânii stângi se rupseră. Ar fi ţipat de bucurie, dacă n-ar fi fost furnicile, care acum îl năpădiseră cu totul şi-l pişcau grozav.

— Domnule George, am o mână liberă! strigă el tovarăşului său de suferinţă.

Îşi vâră repede mâna stângă în buzunar, scoase briceagul şi îl deschise cu dinţii. Dună câteva clipe avea liberă atât mâna dreaptă, cât şi picioarele. Fără să ţină seamă de furnici, se apropia de George şi-i tăia şi lui legăturile.

— Repede, în apă, domnule George, asta e singura salvare. Din fericire, nu există crocodili pe aici.

În puţine clipe străbătură cei câţiva metri până la apă, în care se aruncară îndată. Mlaştina nu era adâncă, cam clisoasă însă pe fund, aşa că se cam afundară puţin. Dar nu le păsa acum de asta – principalul lucru era că scăpaseră de furnici, căci acestea îşi lăsară imediat prada.

În cele din urmă Petre descoperi o piatră pe fundul mlaştinii şi se aşeză pe ea. Apoi îi ajută şi lui George să se aşeze.

Luna răsărise, luminând întinderea din faţa lor. Mii de furnici alergau acolo şi fiori de groază îi trecu pe cei doi camarazi.

— Trebuie să încercăm să plecăm de aici chiar în noaptea asta, Petre – zise George, după câtva timp. Acum e miezul nopţii, aşa că negrii ar fi dormind toţi. Ne furişăm până la gard, îl sărim şi ne ducem să, ne luăm armele din coliba lui Rabubo. După aceea o luăm la picior, spre satul lui Mihola.

— Dar nu putem trece prin luminiş, din pricina furnicilor, domnule George.

— Înotăm spre partea cealaltă a mlaştinii şi ne urcăm acolo pe uscat. Apoi facem un ocol şi înconjurăm satul. Nu cred că la ceasul ăsta să mai fie treaz vreun negru.

— Bine, să încercăm, domnule George. Eu voi înota înainte, ca să cercetez malul pe partea cealaltă. D-ta să vii abia după ce ţi-oi face semn.

Fără să mai aştepte răspuns, începu să înoate. După scurt timp ajunse la mal şi găsi şi un loc unde să poată ieşi pe uscat. Strigă apoi încetişor lui George, să vie şi el.

Gând fură afară din apă şi se încredinţară că nu-s furnici acolo, intrară ceva mai adânc în pădure, făcură un ocol, apoi se întoarseră pe poteca ce ducea la satul negrilor.

Merseră cu băgare de seamă pe potecă şi în cele din turmă se ivi înaintea lor gardul înalt. Se aflau în faţa portiţei prin care îi scosese vrăjitorul. Petre vroia să meargă mai departe, dar George se opri şi-i şopti:

— Petre, mare poftă aş avea să-i las o amintire acestui ticălos. Intrăm pe poteca asta, ne luăm armele, apoi… punem foc colibei vrăjitorului.

Uriaşul vru să se împotrivească, dar în cele din urmă îşi dădu

seama că drumuri spre coliba căpeteniei era chiar lesnicios, dacă mergeau prin dosul celorlalte colibe. Cercetară cu băgare de seamă portiţa, care era zăvorită pe dinăuntru; cu ajutorul briceagului lui Petre putură însă împinge zăvorul şi drumul le era deschis. Petre vru să se furişeze singur spre coliba căpeteniei, urmând că George să rămână pe loc, ca să ţină liber drumul înapoi.

Uriaşul plecă. Coliba vrăjitorului se afla în faţa lui George, care auzea lămurit sforăitul celui ce dormea înăuntru. Tânărul ardea de dorinţa să-i dea o lecţie ticălosului.

Dar trebui să aştepte o jumătate de ceas până să se întoarcă tovarăşul său. Uriaşul izbutise să-l atace în somn pe Rabubo, care dormea singur în colibă. Găsise toate armele lor, precum şi celelalte lucruri. După ce şi le împărţiră, se apropiată de coliba vrăjitorului, aprinseră un chibrit şi după câteva clipe izbucniră flăcări din acoperiş, luminând tot satul.

George îşi Petre însă dispărură în întunericul nopţii.

Alergară în grabă spre fluviu, ca să se folosească de unele din kanu-urile de acolo. În sat îndărătul lor, se stârni larmă, ţipete sfâşiară văzduhul; imediat se deschiseră porţile mari ale gardului îşi mulţi Negrii veniră la mal, cu fel de fel de vase, ca să aducă apă pentru stingerea focului.

Cei doi camarazi nu se gândiseră la asta, aşa că fură nevoiţi să se pitească în grabă în desiş, altminteri ar fi fost zăriţi.

— Ne trebuie însă una din luntrile acelea mici, Petre – şopti George camaradului său – acum îmi pare rău că am pus foc colibei. Probabil că o să-l găsească în curând pe Rabubo leşinat şi vor şti ce s-a petrecut.

— Uite colo o luntre, care ne poate duce pe amândoi, domnule George. Paznicii sunt ocupaţi şi ei cu stingerea focului, aşa că o putem şterge îndată de aici.

Se apropiară cu băgare de seamă de mal. Cât ai clipi se îmbarcară în luntre şi începură să vâslească. Întâmplarea făcu însă ca un negru să privească spre ei şi să-i zărească. Ţipătul lui îi atrase şi pe ceilalţi negri, care recunoscură îndată pe albi şi izbucniră în strigăte sălbatece. Un kanu lung fu îndată încărcat cu oameni, spre a porni în urmărire.

Petre şi George vâsliră din toate puterile. Luntrea lor uşoară zbura nu alta şi distanţa dintre ei şi urmăritori se făcea tot mai mare.

Dar nu fu chiar atât de lesne să scape de negri. Întorcând capul George văzu că luntrea lor se apropia cu repeziciune de ceva ce plutea în mijlocul apei. Era un crocodil uriaş, care se speria însă şi se afundă imediat. Din pricina faptului că smucise luntrea, George scăpă lopata şi îşi dădu seama de asta abia mai târziu. De înapoiat nu se puteau înapoia, căci s-ar fi apropiat de urmăritori.

— Repede pe mal, Petre, trebuie să ne ascundem acolo pe undeva, până vor trece negrii.

Uriaşul vâsli singur cu lopata lui. Izbuti să aducă la mal luntrea, unde nişte crengi lungi ce atârnau în apă le puteau sluji drept o ascunzătoare minunată. Intrând sub bolta aceasta de crengi, avură o surpriză. Dădură acolo de o barcă, pe care n-o putură recunoaşte, din pricina întunericului. George scoase imediat revolverul, dar rămase cu el în mână, când auzi.., glasul tatălui său:

— Hai noroc, George! V-am zărit încă de când era să vă izbiţi de crocodil şi vroiam să alerg în ajutorul vostru. Sunteţi urmăriţi?

George îl îmbrăţişă călduros pe tatăl său, apoi îi povesti ce li se întâmplase. În vremea asta, kanu-ul lung al urmăritorilor trecuse înainte, fără să-i fi zărit.

— Barca pe care o vezi – spuse căpitanul – am împrumutat-o de la un fermier, pe care l-am întâlnit cu prilejul urmăririi sălbatecilor. Am dat apoi de tribul căpeteniei Mihola, unde ni s-a povestit totul. Vroiaţi să prindeţi „Dihania” şi nu v-aţi mai întors... Am cercetat luminişul şi am descoperit cu prilejul acesta că aţi căzut în mâinile sălbatecilor. În noaptea asta vroiam să încerc să ajung singur cu barca în satul sălbatecilor, ca să vă salvez. Dar deodată auzii plescăit de vâsle şi crezui că-s sălbatecii. De aceea m-am ascuns aici pe mal. V-am recunoscut îndată şi am ştiut că sunteţi urmăriţi. Ca şi în alte dăţi, îmi dau bine seama că soarta noastră e călăuzită de o putere superioară.

— Ce facem însă acum, tată? întrebă tânărul. Aşteptăm aici până se întorc sălbatecii?

— N-avem încotro, căci vreau să mă feresc de o luptă cu ei. Îndată ce vor trece pe aici, ieşim din ascunzătoare şi pornim în josul apei. Ne ducem apoi la Mihola, îi luăm pe tovarăşi şi părăsim repede locurile acestea.

Trebuiră s-aştepte cam mult însă întoarcerea sălbatecilor. Abia către ziuă se iviră. Kanu-ul trecu încetişor prin faţa ascunzătorii lor.

Când se lumină bine, cei trei camarazi lăsară acolo kanu-ul în părăsire şi porniră cu barca mai departe. Abia făcură însă douăzeci de metri, că George strigă:

— Se-ntorc, tată, ne-au zărit şi vor încerca totul să ne prindă iarăşi.

Căpitanul se-ntoarse şi privi spre kanu-ul care se apropia destul de repede. Îşi scoase revolverul, făcu un semn celorlalţi doi să procedeze la fel şi zise:

— Să le ciuruim niţeluş barca şi atunci vor trebui să vină la mal, dacă n-or vrea să fie sfâşiaţi de crocodili.

Toţi îşi ridicară revolverele. La o comandă a căpitanului porniră împuşcăturile şi ca urmare se stârni o larmă de iad. Fiecare camarad descărcă trei gloanţe.

Kanu-ul fu întors îndată spre mal şi cei trei tovarăşi văzură că se

afundă tot mai mult, ceea ce însemna că gloanţele îl găuriseră bine.

George şi Petre se puseră pe vâslit şi barca zbura nu alta.

După un ceas se apropiară de ţărm, pitiră acolo micul vas şi porniră pe jos înainte.

Peste alt ceas ajunseră în satul lui Mihola, unde fură întâmpinaţi cu urale.

Cel mai mult se bucură căpetenia, când află că dihania nu era decât vrăjitorul tribului vecin. Acum nu se mai temea şi dacă se mai da drept dihanie pe viitor, va şti el cu ai lui să-i vie de hac.

Camarazii mai rămaseră o zi în satul noilor prieteni, apoi porniră iar la drum, în căutarea altor aventuri.

Aventurile submarinului Dox 167

Hans Warren

I
O ÎNTÂMPLARE PRIMEJDIOASĂ

— ŞI ACUM SĂ-ŢI MAI POVESTESC UNA, draga George – spuse doctorul Bertram şi începu:

— Acesta e „Seraiul lui Chosnu”, destinat adăpostirii fără plată a călătorilor – ne zise poliţistul englez – una din cele mai interesante clădiri din Allahabad. Doamne sfinte, iarăşi un animal turbat – de data asta un taur!

Ţipete de spaimă răsunară în străduţa îngusta, la capătul căreia stăteam. Noi cu poliţistul. Mulţimea de oameni începu să alerge zăpăcita, îmbrâncindu-se, călcându-se în picioare, lovindu-se.

Un indian în veşmânt lung, alb, zbură prin aer şi căzu în mulţimea ce alerga. Poliţistul nostru îşi scosese revolverul şi dădu buzna în stradă. Îl urmarăm imediat şi acum regretam din suflet că ne lăsasem armele la hotel. Ce puteam face împotriva unui taur furios, cu revolverele mici pe care le purtam la noi?

Pongo ţâşni glonţ pe dinaintea noastră şi curând îl întrecu şi pe poliţistul englez. În clipa aceea se despărţi talazul mulţimii, care ne venea în faţă. Văzui un taur cât toate zilele, purtând în vârful coarnelor un indian pe jumătate gol, ai cărui trup cafeniu zbură în aer. În momentul următor după aceea fiara îşi roti privirile împrejur, în căutarea altei victime.

O frântură de secundă îmi atrase luarea aminte cât de viu scânteiau ochii taurului, apoi mă năpădi o spaimă grozavă, căci la câţiva metri de animalul turbat stătea în genunchi o tânără indiană. Ţinea braţele întinse spre fiară, ca şi cum în felul acesta ar fi putut goni taurul.

Smulsei micul revolver din buzunar, spunându-mi că deşi gloanţele n-ar fi făcut decât să zgârie animalul, se putea totuşi să-l abată din drumul său. Trăsei de doua ori în căpăţâna taurului şi într-adevăr, micile gloanţe îşi făcură efectul. Taurul se opri în faţa tinerei fete, ridică uriaşa căpăţâna, ne privi ai ochii-i mari, apoi se pregăti să se repeadă la noi.

Ne aflam la vreo opt metri de el.

Abia acum văzui că poliţistul trăgea disperat de revolverul său – se stricase, tocmai când ar fi fost mai mare nevoie de el.

Situaţia era cât se poate de critică, pentru că ce puteam face cu armele noastre mici, împotriva unei dihănii ca aceea? Cele două gloanţe ale mele nimeriseră taurul deasupra ochilor şi fireşte că nu pătrunseseră prin osul frunţii, ci întărâtaseră cel mult fiara.

Atunci îl văzui pe Pongo azvârlindu-se cu tot trupul înaintea taurului. Făcu o adevărată săritură de ştiucă deasupra indienei, care stătea înlemnită aşa cum apucase să rămână. Cu pumnii săi uriaşi Pongo apucă coarnele animalului şi-l sili să se dea puţin înapoi.

Camaradul nostru atinse pământul la câţiva centimetri în spatele indienei şi cu puterea-i supraomenească răsuci căpăţâna taurului. Nici un alt om n-ar fi putut face aşa ceva, căci acum, după ce-i trecu încremenirea, furiosul taur încerca să-şi zvârle în sus duşmanul.

Izbuti să ridice puţin în sus de la pământ pe uriaşul nostru, dar acesta îi mai răsuci odată căpăţâna şi-l făcu pe taur să se poticnească. Şi Pongo se folosi de această împrejurare prielnică.

Mulţimea uitase de primejdie şi stătea ca înlemnită, privind la cele ce se petreceau.

Cu o lovitură de călcâi, Pongo nimeri piciorul stâng din faţă al animalului şi în acelaşi timp răsuci iar căpăţâna enormă.

Pierzându-şi echilibrul, taurul se prăbuşi la pământ. Se stârni un mor de praf, care acoperi o clipă toată scena luptei.

Apoi văzurăm cum fiara lovea sălbatec cu picioarele în jurul ei. Pongo însă, o ţinea la pământ, cu braţele întinse. Înfundase adânc în pământul clisos al străzii coarnele lungi ale taurului. Trupul său forma un arc lung, căci îşi dăduse îndată seamă de primejdia de a fi nimerit de copitele fiarei, de aceea îşi proptise picioarele cât putuse mai departe de ea.

Mult nu putea s-o ţie însă în această poziţie. Trebuia să-i venim îndată în ajutor, încercând a ucide taurul.

Hotărâi să trag câteva gloanţe în ochiul fiorosului animal – dar în aceeaşi clipă poliţistul scoase o exclamaţie de triumf şi ţinti cu pistolul său greu în căpăţâna fiarei. Două, trei împuşcături detunară, taurul se răsuci, trupul lui Pongo fu zvârlit cât colo, totuşi uriaşul negru nu dădu drumul coarnelor.

Fiara izbuti să se ridice. În aceeaşi clipa însă arma poliţistului detună iarăşi de două ori la rând şi gloanţele pătrunseră în tâmpla căpăţânei enorme.

Pongo îşi mai încorda odată puterile. Rănita de moarte şi smucit de braţele vânjoase ale camaradului nostru, taurul se prăbuşi din nou la pământ. Abia acum Pongo îi dădu drumul şi sări înapoi.

Îşi dăduse bine seama că potrivnicul sau nu mai era de temut. Taurul rămase câteva clipe nemişcat, apoi începu să se zvârcolească. Făcui o săritură, o prinsei pe tânăra indiană de subsuori şi-o trăsei de acolo.

Tocmai la timp, căci animalul se ridică din nou, apoi în clipa următoare căzu iar în cap şi se prăbuşi pe locul unde stătuse îngenunchiată indiana. Se mai zbătu puţin, pe urmă îşi dădu sufletul.

Stăteam în faţa lui, ţinând în braţe pe indiană care tremura ca varga. Şi atunci văzuţi cum se stinse dintr-odată focul acela misterios din ochii săi.

— Ciudat! făcu Marian. N-am mai văzut o astfel de expresie în ochii unui animal.

Apoi, întorcându-se spre poliţist:

— Să cerem unui medic veterinar să examineze trupul taurului.

Englezul se uită cu ochi mari la prietenul meu. Dar înainte ca să poată răspunde ceva, se petrecu un nou eveniment, care mă puse în mare primejdie. Mai ţineam în braţe pe tânăra indiană, care atârna greu în jos. Probabil că spaima o paralizase.

În faţa mea fulgerară o pereche de ochi înfundaţi într-un chip schimonosit, de culoare cafenie – o scânteiere ţâşni în soarele arzător şi spre mine.

Îmi dădui seama instinctiv ca îndărătul acestei scânteieri ameninţa o mare primejdie şi ridicai braţul drept spre dânsa. Simţii o lovitură dată peste revolverul din mâna mea şi arma îmi zbură cât colo.

Scrâşnind o înjurătură, indianul care dăduse atacul acesta dispăru cu aceeaşi repeziciune cu care se ivise.

Înainte să-mi pot da seamă bine de primejdia mare prin care trecusem, o adevărată mare de oameni se învălmăşi în jurul nostru.

Cu urlete de furie, făpturi goale până la brâu năvăliră spre noi. Ochi furioşi fulgerară, arme ridicate sclipiră – se părea că turbarea taurului mort trecuse în mulţimea asta.

Se auziră împuşcături, trase de poliţistul englez şi de Marian. Printre ele se amestecau fluierăturile de alarmă ale poliţistului. Un adevărat iad mă împresura şi eu stăteam acolo dezarmat, în neputinţă să mă mişc, căci aveam în braţe pe tânăra indiană.

Când se stârnise gălăgia aceea sălbatecă, ea scosese un ţipat înfiorător, apoi îşi pierdu cunoştinţa şi acum atârna grea în braţele mele.

Nu-i puteam da drumul, căci ar fi fost călcată în picioare de mulţimea turbată. Trebuia să-ncerc s-o scot din acest cazan al Satanei. Cu groază însă băgai de seamă deodată că toată furia mulţimii împotriva mea părea să se îndrepte.

Şi nu mă puteam apăra. Arma, singura mea armă, îmi fusese azvârlită din mână de indianul acela care părea să fi aţâţat mulţimea. Şi din toate părţile mă ameninţau acum arme ridicate.

Deodată răsună lângă mine un răcnet grozav, apoi un trup zbură prin aer şi făcu o spărtură largă în grămada de oameni. Pongo se năpustise ca o vijelie asupra mulţimii turbate.

Şi ceea ce nu făcuseră gloanţele, înfăptui simpla apariţie a camaradului nostru. Se auziră ţipete de spaimă, amestecate cu altele de durere. Iarăşi zbură un indian în aer şi în cădere doborî pe alţii la pământ. Eu mă simţii mai liber, căci mulţimea se dădea înapoi din faţa uriaşului. Deodată însă nişte răcnete de îndemn întrecură ţipetele de durere şi spaimă. Şi mulţimea izbucni în strigăte furioase, îndemnându-se la luptă unul pe altul. Acum înaintară iarăşi, fără să mai ţină seamă de Pongo.

Păream pierdut, căci băgai de seamă că Marian şi tânărul poliţist – care îşi goliseră armele – erau înghesuiţi în mijlocul cetelor de oameni. Văzui cum izbeau cu sete cu paturile revolverelor şi fără voie închisei ochii, aşteptându-mă ca în clipa următoare zeci de pumnale să se înfigă în trupul meu şi al tinerei Indiene. Deodată însă se auzi iarăşi un răcnet, de furie dar şi de groază. Apoi răsunară ţipete de durere. Deschisei ochii şi văzui că mulţimea se dăduse înapoi, lăsând un gol în jurul meu. Credinciosul Pongo intervenise într-un chip cum numai el ştia s-o facă.

Înhăţase pe unul din indieni de picioare şi începu să-l învârtească întocmai ca pe o seceră în lanul cu grâu.

Aproape tot şirul din faţă al indienilor fu culcat la pământ şi nu era de mirare că ceilalţi, cuprinşi de spaimă, se dădură înapoi. Dar în curând strigătele aţâţătoare acoperită iarăşi pe celelalte şi din nou văzui că pe chipurile îngrozite de până atunci se întipări mania oarbă şi poate că până la urma, cu toată vitejia lui Pongo, am fi fost pierduţi, dacă nu s-ar fi auzit deodată sunete de trâmbiţe.

Indienii rămaseră o clipă încremeniţi, apoi se pregătiră de fugă. Din susul străzii înguste veneau în goană poliţişti englezi. Îmi venea să ţip de bucurie văzând cum loveam în mulţime bastoanele de cauciuc – apoi, după câteva clipe, eram cu totul liber, iar ceva mai departe de mine îi văzui pe Marian şi poliţistul englez, care gâfâiau şi-şi ştergeau năduşeala de pe frunte.

De jur-împrejur zăceau indieni morţi şi răniţi, cei mai mulţi doborâţi de Pongo. Un nor uriaş de praf în josul străzii, era tot ce se putea vedea din lupta aceea disperată.

— Da, dragă Robert – zise Marian – asta a fost o surpriză pe care nici n-aş fi visat-o. Îţi vine să crezi că turbarea taurului a molipsit brusc mulţimea.

— Aşa ceva n-am mai văzut nici eu – spuse tânărul poliţist – aţi mai fost în Allahabad, domnilor?

Întrebarea lui suna a bănuială, dar nu i-o puteam lua în nume de rău, căci furia mulţimii părea să se fi dezlănţuit din pricina noastră, în deosebi a mea.

— Nu, suntem pentru întâia oara aici – răspunse Marian – nu pricep ce a stârnit atât de brusc furia mulţimii. Să fie oare în legătură cu nemulţumirile ce se arată în toată India împotriva Angliei?

— Nu cred, prea a izbucnit deodată furia – zise poliţistul – sunt de părere că zvonurile ciudate…

Îşi rupse vorba şi salută milităreşte. Se apropiase un ofiţer care ne măsură cercetător, apoi întreba scurt:

— Ce s-a întâmplat aici?

— Un taur turbat – răspunse poliţistul nostru – apoi o izbucnire bruscă de furie a mulţimii.

— Hm… aţi fost într-o situaţie nu tocmai plăcută, domnilor – ni se adresă nouă ofiţerul – de sigur că nu v-a făcut o impresie bună oraşul nostru. Ori va aflaţi de mai mult timp aici?

Şi în cuvintele ofiţerului era o umbră de bănuială.

— Îmi dai voie – zise Marian – numele meu e Farrow, acesta e prietenul meu Bertram; şi uite colo tocmai se-ntoarce credinciosul nostru camarad Pongo. Poate c-ai auzit de noi. N-avem nici o vină la izbucnirea asta neaşteptată a mulţimii – ne-am mirat şi noi, cu atât mai mult cu cât, cu scurt timp înainte mulţimea era încă înspăimântată din pricina taurului turbat.

— Aha, domnii Farrow şi Bertram! exclamă ofiţerul, surprins şi bucuros în acelaşi timp. Asta e o cinste deosebită pentru oraşul nostru. Îmi daţi voie să mă prezint: Johnson. Regret din suflet că tocmai aici la noi aţi avut parte de o astfel de primire.

— Nu face nimic – răspunse Marian, zâmbind – a fost ceva cu totul deosebit decât o primire oficială! Să lăsăm gluma, însă! Cred că această izbucnire a mulţimii are o pricină mai adâncă. Pe de altă parte, îndrăznesc să susţin că turbarea taurului era cu totul neobişnuită.

— Da, Mariane – intervenii eu – şi mie mi-a bătut la ochi asta. Oricât de repede s-au desfăşurat întâmplările şi oricât de primejdioasă a fost situaţia mea, am băgat de seamă că furia mulţimii părea să se îndrepte mai ales împotriva mea. Fara ajutorul lui Pongo aş fi fost pierdut.

Mai ţineam încă în braţe pe tânăra indiană. Şi auzind-o scoţând un oftat, îmi veni ceva în gând şi strigai:

— Mariane, n-o fi dânsa pricina că furia se îndreptase tocmai împotriva mea?

— Drace! făcu prietenul meu. Se poate să ai dreptate, omule… Ei, ce e?

Lângă noi se ivise deodată un indian bătrân, care arăta cu mâna tremurătoare spre tânăra indiană.

— Stăpâna mea Shindia – îngână bătrânul – oh, trebuie dusă acasă la ea!

— Unde locuieşte? întrebă Marian.

Bătrânul intimi strada şi Johnson zise îndată:

— Atunci trebuie să se tragă dintr-o familie foarte bogată şi nobilă. În strada aceasta se află numai palatele indienilor bogaţi, care în cea mai mare parte sunt de origină princiară.

Marian chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

— Cred că n-ai nevoie acum de noi, domnule Johnson? Interogatoriul asupra celor întâmplate ni-l poţi lua mai târziu. Aş vrea s-o conduc acasă pe tânăra indiana, caci bătrânul n-o s-o poată ocroti îndeajuns. Dacă e adevărat că dânsa e pricina dramei petrecută aici,

atunci i s-ar putea întâmpla ceva şi mai rău pe drum.

— Ai dreptate – încuviinţă ofiţerul de poliţie – nu vreţi să luaţi şi câţiva din oamenii mei?

— Nu, suntem destui – răspunse Marian – o să luăm o maşină mai încolo.

— Aduc eu una – se oferi tânărul poliţist.

Acesta porni în goană şi Johnson zise:

— Ar fi bine să mă vizitaţi la poliţie, pentru întocmirea procesului-verbal. Sunt acolo după amiază până la ora cinci. Şeful nostru, Dawson, o să fie bucuros şi el să vă cunoască. Noroc că tocmai mă întorceam cu poliţiştii mei de la exerciţii şi am auzit ţignalele lui Berry. Altminteri, cine ştie ce vi se întâmpla.

— Da, da, aşa e – încuviinţă Marian – dar uite că vine Berry cu o maşină. Îi dai voie tânărului să ne însoţească, domnule Johnson? Aş vrea să-i mai pun câteva întrebări.

— Mai e vorbă! se grăbi să răspundă ofiţerul, amabil.

Maşina trase în apropierea noastră. Tânăra indiană fu luată în braţe de Pongo, noi ne aşezarăm în fund. Iar uriaşul negru o aşeză între noi.

Pongo şi poliţistul se aşezară pe cele două strapontine, iar bătrânul servitor lângă şofer.

II
UN SVON CIUDAT

CÂND COTIRĂM ÎN STRADĂ PRINCIPALĂ, băgai de seamă că un indian ce stătea la colţ ridică braţul şi cu chipul schimonosit de furie privea după maşină. Îi atrasei atenţia lui Marian, care scoase pe tăcute revolverul şi-l aşeză pe genunchi. Îi urmai imediat pilda, căci această măsură de prevedere a prietenului meu mă făcu să bănuiesc că ridicarea braţului indianului putea să fie un semnal pentru alţi fanatici ca să atace maşina noastră.

Într-adevăr, după vreo cincizeci de metri, se năpustiră asupra maşinii doi tineri indieni, care aveau numai un turban pe cap şi un şorţuleţ dinainte. În faţa noastră era o încrucişare de străzi şi trebuise să oprim o clipă.

— Atenţiune! strigă Marian, ridicând arma.

Făcui la fel, de asemenea tânărul poliţist, care-şi scosese repede pistolul greu din toc.

Cei doi indieni, cu ochi aprinşii de mânie, se cam speriară văzându-se în faţa a trei arme. Se opriră din fugă, se dădură apoi în lături şi dispărură în mulţimea de pe trotuar.

— Interesant! făcu Marian, îngândurat. N-aş fi crezut să fim urmăriţi cu atâta înverşunare. Domnule Berry, mai adineauri, înainte de a veni la noi căpitanul Johnson, începuseşi să vorbeşti de zvonuri

ciudate, dar ai fost întrerupt. Ia povesteşte-ne acum, despre ce fel de zvonuri este vorba.

Tânărul poliţist păru puţin stingherit.

— Păi să vedeţi, domnule Farrow – începu el – eu mă interesez foarte mult de moravurile şi obiceiurile indiene. Deoarece le cunosc şi limba, mă amestec cu plăcere prin popor, ca să mai aflu câte ceva. De câtva timp se cam întâmplă des să turbeze animalele aici în Allahabad, de parcă ar fi izbucnit o molimă misterioasă. Şi umblă zvonul, fireşte, că un duh rău a căpătat putere mare şi nu poate fi împăcat decât cu vreo jertfă însemnată. Din păcate n-am putut afla mai mult, dar poate că jertfa să fie o femeie. Numai aşa s-ar explica atacul asupra tinerei indiene.

— Hm… tot ce se poate! încuviinţă Marian. Ah, uite că s-a trezit fata noastră.

Indiana se ridicase deodată şi deschise ochii, mari şi luminoşi ca nişte stele, cu care ne privi mirată. Chipul ei frumos şi mândru exprimă o clipă spaima, dar imediat i se netezіră iarăşi trăsăturile şi cu glas melodios ni se adresă într-o englezească fără cusur:

— Vă mulţumesc, domnilor. Acum îmi amintesc că am fost atacată de taurul turbat şi că apoi mulţimea s-a năpustit asupra mea. Dv. m-aţi salvat primejduindu-vă viaţa. Mă duceţi, probabil, la casa tatălui meu, prinţul Garna? Şi el o să vă fie foarte recunoscător. Eu sunt Shindia, singura lui fiică.

— Suntem bucuroşi, prinţesă, că ţi-am putut veni în ajutor – răspunse Marian, prietenos – aş vrea, însă, să-ţi pun o întrebare: bănuieşti de ce anume era atât de furioasă mulţimea împotriva d-tale?

— Nu, domnule, nu-mi pot explica – răspunse fata.

Marian rămase o clipă pe gânduri, apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva, zise:

— Îmi dai voie să mă prezint: numele meu e Farrow. Acesta de aici e prietenul meu Bertram şi colo, în faţa noastră, e bunul nostru camarad Pongo, căruia i se cuvin cele mai multe mulţumiri pentru salvarea d-tale, domnişoară.

Chipul fetei luă o expresie de surpriză.

— Mă bucur din suflet să vă cunosc – zise ea strălucitoare de bucurie şi ne strânse mâna la toţi – de mult doream să vă cunosc personal, după ce am auzit şi citit atâtea despre dv. Şi tata o să se bucure nespus… spunea de mult că ar fi vrut să vă invite odată la el. Cred că vroia să vă ceară sfat şi ajutor în nu ştiu ce chestiune.

— Aha, te pomeneşti că asta e în legătură cu ciudatul atentat împotriva d-tale, prinţesă – zise Marian – poate că părintele d-tale are vreun duşman înverşunat, sau e membru al vreunui partid, ai cărui potrivnici au vrut să se răzbune prin d-ta.

— Nu ştiu – zise tânăra prinţesă – dar nu-mi pot închipui aşa ceva,

căci tata trăieşte foarte retras. Cam bănuiesc eu ce vroia să discute cu dv., cu siguranţă că e vorba de animalele din casa şi parcul nostru, care au turbat pe neaşteptate. La fel cum se întâmplă mai pretutindeni în oraş în ultima vreme.

— Şi la dv. s-au întâmplat astfel de cazuri? făcu Marian. Foarte interesant. Erau animale diferite sau mereu din aceeaşi rasă?

— Ba erau diferite.

— Şi în oraş au fost lovite de turbare animale de rase diferite – se amestecă în vorbă tânărul poliţist.

Marian căzu pe gânduri. Avea şi de ce. Oare pentru ce, în primul rând, turbau animale, apoi de ce se îndreptase furia mulţimii tocmai asupra tinerei prinţese? Să fie oare furia aceea a mulţimii, abătută asupra fetei, în legătură cu faptul că spiritele naive credeau într-un duh rău, care nu putea fi împăcat decât prin moartea unei tinere fete?

În cazul acesta ar fi fost greu de făcut ceva împotrivă, căci o astfel de credinţă nu poate fi dezrădăcinată atât de lesne. Şi de vreme ce fanaticii aleseseră drept jertfă pe tânăra prinţesă, ea se va afla mereu în primejdie.

Eram încredinţat că suntem urmăriţi şi când îmi veni asta în gând, mă întorsei repede. Într-adevăr, la oarecare distanţă, ne urmau câteva maşini. Putea să fie o simplă întâmplare, dar era totuşi foarte probabil că fanaticii care scăpaseră prin fugă, nu vor renunţa cu una au două de la scopul lor.

În clipa aceea tânăra prinţesa spuse:

— Colo e casa noastră.

În strada elegantă în care intraseră dintre toate palatele măreţe de: sigur că cel mai frumos era al prinţului Garna; era clădit în stil elegant, în marmoră albă şi părea să fie foarte vechili. Un zid înalt împrejmuia parcul întins.

Abia se oprise maşina, că doi indieni înalţi, în uniforme albe sclipitoare, deschiseră larg poarta de bronz. Bătrânul servitor plăti şoferului, în timp ce noi coboram. Ţineam revolverul în mână şi nu slăbeam din ochi cele doua maşini, care se apropiau încetişor.

Strigai repede lui Marian şi tânărului poliţist:

— Băgaţi de seamă, în cele două automobile par să fie urmăritori.

Ei îşi scoaseră îndată armele, dar tânăra prinţesă, cu toate că auzise cuvintele mele, coborî liniştită, fără să arunce o singură privire maşinilor din urmă.

Acestea trecură pe lângă noi. În fiecare din ele se aflau câte doi tineri indieni, care nu ne învredniciră însă cu nici o privire, ci se uitau nepăsători înaintea lor. Îmi întipării bine chipurile lor, atât cât îmi fu cu putinţă în goana maşinilor.

— Ai dreptate, Robert – zise Marian – prea era „prefăcută” privirea nepăsătoare a celor patru indieni. Dac-ar fi fost trecători paşnici şi-ar

fi aruncat măcar în treacăt ochii încoace, fie numai de dragul lui Pongo, care prin înfăţişarea lui bate oricui la ochi. Hm… trebuie să vorbesc cu prinţul să ia măsuri de siguranţă.

Tânăra prinţesă ne-a luase înainte şi noi ne grăbirăm s-o ajungem. Prietenul meu îi povesti pe scurt că într-adevăr fuseseră urmăritori cei din maşină, dar Shindia nu făcu decât să înalţe din umeri.

Poarta grea de bronz se închise în urma noastră. Îmi trecu prin gând c-ar fi bine să prevenim pe cei doi Indieni de la poartă să fie cu ochii-n patru şi să nu dea drumul nimănui înăuntru. Mă-ntorsei, dar văzui că bătrânul servitor vorbea cu însufleţire cu cei doi. Gesticula agitat şi părea ca le povesteşte păţania noastră. Nu mai era deci nevoie să-i previn şi porni mai departe spre palat.

Tânărul poliţist ne părăsise, după ce Marian îi mulţumii călduros şi tânăra prinţesă îi făgăduise că tatăl ei o să-i dea o răsplată bănească. Intrarăm în sala mare a palatului, împodobită cu arme vechi şi alte trofee; un servitor venerabil ne ieşi înainte. Shindia îi spuse câteva cuvinte, după care Indianul urcă în grabă scara de marmoră ce ducea la etaj.

— Poftiţi, domnilor – zise prinţesa – să mergem în odaia de lucru a tatei. L-am trimis pe intendentul nostru, Dara, la el şi va veni în curând.

Ne duse într-o încăpere mare, cu mobile vechi orientale, de un gust desăvârşit. O bibliotecă uriaşă, care acoperea doi pereţi întregi, dovedea că prinţul era un om cult.

Abia ne aşezaserăm pe o bancă artistic sculptată, când prinţul Gama trecu pragul. Rareori am întâlnit un om, care din prima clipă să-mi fie atât de simpatic.

Avea o statură impunătoare şi putea să fie în vârstă de vreo patruzeci de ani.

— Vă mulţumesc, domnilor – ne întâmpină el imediat – am aflat de la Dara că aţi făcut un mare serviciu fiicei mele. Vă rog să-mi povestiţi totul cum s-a întâmplat.

Ne strânse mâinile şi ne privi cercetător, apoi se ivi o expresie de mirare şi bucurie în acelaşi timp pe chipul său.

— E cu putinţă? exclamă el deodată. Să mi se împlinească atât de repede dorinţa aşa de vie? Sunteţi într-adevăr…

— Da, tată – îl întrerupse Shindia – sunt chiar domnii Farrow şi Bertram, cu credinciosul lor Pongo.

Apoi, în limba ei maternă, povesti părintelui ei în amănunţime primejdioasa aventură prin care trecuse. Cunoşteam limba indiană şi băgai de seamă că toate frazele ei erau presărate de laude la adresa noastră.

— Domnilor, zău nu ştiu cum să vă mulţumesc – spuse prinţul, mişcat, după ce fiică-sa sfârşi de povestit – vă puteţi da seamă de

simţămintele mele, gândindu-vă că Shindia e singura mea copilă. Pot să vă îndeplinesc vreo dorinţă, drept răsplată că v-aţi primejduit viaţa pentru a o salva pe a ei?

— Alteţă, nu ne-am făcut decât datoria – se grăbi să răspundă Marian – am auzit însă de la fiica dv. că doreaţi de mult să ne cunoaşteţi. Pare să fie vorba de cazurile ciudate cu animalele îmbolnăvite de turbare. M-ar interesa mult să aflu ceva în privinţa aceasta.

— De mulţumirea mea tot nu puteţi scăpa – zise prinţul, zâmbind – dar o să vă povestesc mai întâi ce s-a întâmplat aici în parcul meu şi în diferite părţi ale oraşului nostru. Cele mai diferite soiuri de animale au fost lovite brusc de turbare şi în accesele lor se dădeau la oameni. Câini, pisici, vite cornute, precum şi păsări, s-au îmbolnăvit subit, devenind foarte primejdioase pentru oameni. Sunt încredinţat că numai foarte puţine cazuri au ajuns la cunoştinţa publicului. Compatrioţii mei se tem să anunţe autorităţile engleze. Numai când un animal turba în stradă şi trebuia ucis, cazul ajungea la urechile autorităţilor. Îl cunosc foarte bine pe şeful poliţiei, domnul Dawson şi de la el am aflat că examinarea animalelor cu pricina de către medicul-legist, profesorul Camp, a adus dovada că animalele fuseseră turbate – dar pricina n-a putut fi aflată oricât s-a cercetat. Vreau însă să vă povestesc despre câteva cazuri care s-au petrecut aici, pe proprietatea mea. Mai întâi a turbat cel mai bun şi mai credincios câine al meu. M-a atacat pe neaşteptate şi am scăpat de muşcătură numai împuşcându-l. Trebuie să adaug că diferite persoane, care au fost muşcate de câini sau pisici turbate, au murit, deoarece orice ajutor a fost zadarnic. Se prea poate însă ca oamenii aceia să fi chemat medicul prea târziu. După vreo doua săptămâni mi-a turbat o pisică. Intendentul Dara a izbutit, din fericire, s-o omoare cu o sabie găsită la întâmplare, înainte ca pisica s-o muşte pe fiică-mea. Al treilea caz mi s-a întâmplat tot mie. Calul meu de călărie, un animal credincios, m-a trântit jos pe când călăream pe el în împrejurimile oraşului. Şi nu s-a mulţumit numai cu atât, ci a mai încercat şi să mă muşte. Am văzut îndată din ochii animalului că turbase, astfel că l-am împuşcat. În vremea asta se petrecură şi în oraş câteva cazuri de turbare. Despre păsări care să turbeze n-am prea auzit – dar iată că asta se întâmplă cu un papagal al fiicei mele. Biata fată a putut scăpa de ciocul pasării învelindu-se repede într-o pătură. Un servitor a omorât papagalul, dar cu prilejul acesta a fost lovit cu ciocul la mână. L-am trimis îndată la profesorul Camp, care s-a văzut nevoit să-i taie mâna, ca să-i salveze viaţa. A fost o otrăvire în toată regula, ca după o muşcătură de şarpe veninos. Profesorul Camp se află în faţa unei enigme. Cazurile din casa mea au survenit la intervale de paisprezece zile unul de altul. Când s-a petrecut întâmplarea cu calul, m-am gândit să vă chem pe

dv., domnilor, dar nu va cunoşteam adresa căci nu rămâneaţi multă vreme în acelaşi loc. Acum mă bucură foarte mult faptul că aţi venit singuri şi v-aş ruga să fiţi oaspeţii mei şi să încercaţi să limpeziţi aceste întâmplări neobişnuite.

— Primesc cu plăcere invitaţia, Alteţă – răspunse Marian – m-aş fi îndeletnicit oricum cu aceste chestiuni, deoarece şi noi ne-am pomenit amestecaţi într-un astfel de caz. Şi sunt încredinţat că vom avea de lucru, nu glumă, aici. Trebuie să vă spun că fiica dv. se află încă în mare primejdie, căci împotriva ei s-a îndreptat furia neexplicabilă a mulţimii; această furie e însă cu siguranţă manifestarea unei superstiţii populare, că prin jertfirea unui om vor dispare cazurile ciudate de turbare la animale. Am fost urmăriţi pe când veneam încoace de două maşini în care se aflau câte doi indieni. Vă spun asta ca să luaţi măsuri de pază, Alteţă şi în primul rând să daţi ordin celor doi paznici de la poartă să nu lase pe nici un străin să intre. Apoi, trebuie să orânduim o pază anumită pentru noapte.

— Las totul pe seama dv., domnilor, iar cât priveşte pe paznicii de la poartă, îi voi instrui eu personal – zise Garna.

Apăsă pe un clopot de argint, trecură însă câteva clipe fără să se arate nimeni. Mai sună odată mai tare, dar nici de astădată nu veni nimeni.

— Ce s-o fi întâmplat? făcu prinţul şi ne privi mirat. De obicei, când sun, vine îndată cineva. Să fi turbat oare şi servitorii mei?

A treia oara sună atât de tare ca ar fi putut trezi şi morţii, dar tot nu se arăta nimeni. Tocmai vroia să se îndrepte spre uşă, când perdeaua din faţa acesteia se dădu în lături.

— Ah, Bhuti, tu eşti? făcu Garna. Unde-s ceilalţi servitori?

Bătrânul servitor care o însoţise pe prinţesă în oraş, era foarte turburat. Se înclină până la pământ, apoi zise, tot în englezeşte, cum îi vorbise şi prinţul:

— Alteţă, servitorii vor să părăsească această casă. S-au adunat cu toţii în sala de arme. N-aţi vrea să le vorbiţi, Alteţă?

Câteva clipe domni o tăcere de mormânt, apoi prinţul ne zise, cu glas sugrumat:

— Veniţi şi dv., domnilor? Asta e mai mult decât ciudat. Şi vrei să ne părăseşti şi tu, Bhuti?

— Stai! zise Marian cu asprime, adresându-se bătrânului. Ce se vorbeşte aici despre un duh rău? Cine a răspândit vestea?

Servitorul privi cu teamă la prietenul meu, apoi răspunse, şovăitor:

— Sahib, de mult se ştie că un duh rău îşi face mendrele în Allahabad. Servitorii se tem de el.

— Şi cred servitorii că în oraş vor fi mai la adăpost ca aici? întrebă Marian. Sau or fi având un motiv cu totul deosebit să părăsească acest palat?

Bhuti se uită cu teamă la prinţ şi văzându-l pe acesta dând din cap, zise:

— Sahib, umblă zvonul că duhul rău care îmbolnăveşte animalele din oraş, nu poate fi împăcat decât printr-o jertfă omenească. Sahib, stăpâna mea a fost cea dintâi atacată de taur, astfel că pe ea vroia s-o aibă duhul. Aşa se vorbeşte… Stăpâna a fost scăpată de dv., dar duhul trebuie să-şi ia jertfa. Şi acum servitorii se tem că mulţimea va năvăli în palat şi o va ucide pe stăpână.

— Aha, m-am aşteptat la asta! mormăi Marian. Dacă servitorii vor să părăsească palatul, eu nu i-aş opri, Alteţă, căci cu oameni fricoşi n-avem ce face. Cel mai bun lucru ar fi să cereţi şefului poliţiei să vă trimită câţiva oameni de-ai lui, până veţi găsi alţi servitori, care nu-şi pierd cumpătul atât de uşor.

III
ÎNTÂMPLĂRI MISTERIOASE

ÎN MAREA SALA DE ARME se aflau adunaţi toţi servitorii prinţului. Erau aproape toţi oameni înalţi şi voinici şi mă prinse mirarea că se lăsaseră învinşi de o superstiţie copilărească.

Prinţul le vorbi pe scurt, spunând că regretă că se lăsau înfricoşaţi de un simplu zvon, dar că nu-i oprea să plece, deoarece n-avea ce face cu oameni slabi de înger.

Servitorii păreau stingheriţi şi unul mai în vârstă luă cuvântul.

— Alteţă – zise el – eu sunt gata să rămân. În primul moment numai m-am molipsit de spaima celorlalţi. M-am scuturat acum de aceasta şi voi rămâne aici, orice s-ar întâmpla.

Alţi şase indieni făcură şi ei aceeaşi declaraţie de supunere.

Prinţul se uită întrebător la Marian. Prietenul meu îi măsură din creştet până-n tălpi pe cei şapte oameni, dădu din cap şi zise:

— Nădăjduiesc că-şi vor ţine într-adevăr cuvântul, căci se poate să avem de înfruntat clipe grele. Foarte probabil că mulţimea va căuta chiar să năvălească în palat. Trebuie neapărat să cerem cât mai repede ajutorul poliţiei.

Abia sfârşi de vorbit Marian, că dinspre intrarea sălii se auzi un pufăit furios, pe care-l cunoşteam foarte bine. Îngroziţi, servitorii se dădură îndărăt, de asemenea şi cei şapte care făcuseră declaraţie de supunere.

Un tigru mare se ivi în sală şi ochii-i scânteietori erau aţintiţi asupra tinerei prinţese. Mai răgi odată şi se pregăti de săritură.

Trăsei repede revolverul, deşi ştiam că n-aş fi putut face nimic cu arma aceasta mică, împotriva fiarei – dar eram hotărât ca prin câteva împuşcături să abat atenţia fiarei asupra mea, pentru cazul când ar fi atacat-o pe prinţesă.

Servitorii se lipiră de perete, numai cei şapte scoaseră pumnalele din brâu şi bătrânul care luase cuvântul cel dintâi, sări în faţa fiarei şi strigă:

— Shenga, înapoi!

Tigrul îşi îndreptă ochii spre bătrân, răgi fioros şi trânti la pământ pe credinciosul servitor. Acesta împlânta de câteva ori cuţitul în coastele animalului, dar în cele din urmă fiara îi înfipse colţii în gâtlej şi-l ucise.

Ceilalţi şase servitori se aruncară cu pumnalele ridicate asupra tigrului. Se încinse o luptă sălbatecă, la care n-ai fi putut privi fără să te ai tremuri, oricât de tare ai fi fost. Şi deodată tigrul se ivi în faţa noastră. Se scuturare de vrăjmaşii săi.

Ridicai repede mica mea armă, ţintii scurt în ochiul stâng, cu lucire ciudată al tigrului şi slobozii două gloanţe. Cu un răget, fiara se răsuci şi se aruncă înaintea mea. Instinctiv mai trăsei două gloanţe în botul căscat al animalului… când, prin faţa ochilor mei sclipi un fulger, tigrul mai scoase un răget şi lângă mine detunară două împuşcături dintr-un pistol, iar gloanţele se înfipseră în căpăţâna uriaşă.

Fiara căzu la pământ, se mai zbătu câteva clipe, apoi rămase nemişcată.

Năucit privii în lături. Îl văzui pe Pongo, râzând mulţumit şi dând din cap. Ţinea în fiecare mână câte o sabie uriaşă, de modă veche.

Strânsei mâna credinciosului camarad, care părea stingherit de acest gest de recunoştinţă, apoi se-ndepărtă şi se aplecă asupra unuia din indienii care îşi dovediseră cu prisosinţă credinţa faţă de prinţ.

Începurăm să ne îngrijim de cei cinci oameni viteji care zăceau pe podea. Trei din ei erau morţi, iar ceilalţi atât de grav răniţi, încât existau puţine speranţe că vor scăpa cu viaţă. Şi ceilalţi doi servitori care încercaseră cu ultima putere să-l ucidă pe tigru, căpătaseră răni serioase.

Dădurăm o mână de ajutor prinţului, căruia bătrânul Bhuti îi adusese o lădiţă cu medicamente. Pansarăm pe răniţi şi când furăm gata cu treaba asta, prinţul, cu ajutorul lui Pongo, îi duse aproape cu sila până la poarta palatului pe ceilalţi servitori, care la ivirea tigrului se lipiseră speriaţi de pereţi.

Când se înapoiară, telefona imediat şefului poliţiei, Dawson, povestindu-i pe scurt întâmplările şi cerându-i sprijin. Când pomeni că noi eram oaspeţii lui, şeful spuse că va veni chiar, el cu o echipă de poliţişti.

Prinţesa Shindia se purtase cu adevărat vitejeşte. Nu scosese nici un ţipăt în tot timpul dramei.

Acum se-ntoarse spre hoitul tigrului, privi lung la el şi zise cu tristeţe:

— Shenga, bietul de tine, cine ţi-a făcut asta?

Se aplecă şi dezmierda căpăţâna uriaşă pe care o spintecase Pongo cu sabia, pe urmă murmură:

— Shenga era animalul meu adorat, domnilor. E grozav când te gândeşti că s-a îndreptat împotriva mea. Mă jucam cu el de când s-a născut.

Marian privi cu o încordare nespusă la cadavrul tigrului. Eu nu găseam nici o explicaţie a ciudatei întâmplări. Ce să-l fi făcut pe tigrul acela domesticit să turbeze dintr-odată?

— Tigrul era blând faţă de toţi servitorii din casă? întrebă Marian. Sau avea vreo pornire împotriva vreunuia din ei?

— Shenga era un animal în care te puteai încrede – răspunse fata, ridicându-se – era ca un câine credincios, prietenos faţă de oricine. Nu pricep acum de l-a lovit atât de brusc turbarea. E al cincilea caz de acest fel în casa noastră.

— N-ai nici un duşman? cercetă mai departe prietenul meu. Căci trebuie să te gândeşti mereu că cele mai multe atacuri ale animalelor cuprinse de turbare, împotriva d-tale au fost îndreptate. Mai ciudat decât orice îmi pare faptul că şi taurul şi-a descărcat furia asupra d-tale. Ţi s-a mai întâmplat vreodată asta în oraş?

— Nu, a fost pentru întâia oară. De altfel, nu prea ies în oraş decât însoţită de tata. Numai azi aveam, de rânduit unele afaceri personale.

La aceste cuvinte pe chipul fetei se întipări o expresie de mândrie dispreţuitoare. Imediat îmi dădu în gând că trebuia să fie o taină aici, poate chiar cheia pentru dezlegarea enigmei.

Şi Marian tresări uşor, dar se stăpâni repede şi zise, calm:

— Atunci se vede că tatăl d-tale are un duşman ascuns, care vrea să-l nenorocească în felul acesta. Cred însă c-o să se dea pe faţă. Acum foştii dv. servitori au plecat; după părerea mea, printre ei trebuie să se afle acela care a făcut să turbeze animalele din casa aceasta, cu ajutorul vreunei otrăvi şi daca individul cu pricina va căuta să pună la cale un nou atentat, atunci va trebui să se întoarcă şi o să-l primim noi cum, se cuvine.

Vorbea el Marian cu încredere, dar băga de seamă că-şi ascundea gândul adevărat, iar explicaţia lui era cam trasă de păr. Dacă într-adevăr un servitor, era vinovatul, cum putuse atunci să provoace cazurile de turbare printre animalele din oraş?

Chipul tinerei prinţese dovedea de asemenea nelinişte. Shindia trebuia să-şi dea seamă că pe Marian îl interesa foarte mult vizita ei în oraş, că bănuia în legătură cu aceasta ceva ce nu era străin de toată afacerea.

— Vroiam să mă întâlnesc cu un vechi cunoscut – spuse ea, şovăitor – dar am fost împiedecată de la aceasta prin atacul neaşteptat al taurului. El nu poate avea întru nimic de-a face cu aceste lucruri misterioase.

— Atunci nu rămâne decât ceea ce spuneam înainte şi anume că tatăl d-tale are un duşman ascuns – zise Marian – aha, mi se pare că vine şeful poliţiei cu oamenii săi.

Se auziră ciocănituri în poarta grea de bronz. Prinţul, însoţit de bătrânul servitor Bhuti, alergă în curte şi se înapoia după scurt timp în tovărăşia unui englez în vârstă. Şeful poliţiei, Dawson, un bărbat cărunt şi cu chipul energic, ne salută cu bucurie, apoi întrebă:

— Domnule Farrow, d-ta şi cu prietenul d-tale d. Bertram, aţi devenit aproape detectivi. Ţi-ai şi făcut vreo părere asupra acestor întâmplări misterioase care s-au petrecut la noi şi care se vor mai petrece, după cum cred? Îţi poţi explica d-ta care e pricina acestor cazuri de turbare?

— Nu, deoarece nici profesorul Camp n-a putut da vreo lămurire, nu pot decât să presupun că li s-a introdus animalelor vreo otravă care lucrează asupra nervilor, ceea ce le-a făcut să turbeze. Principalul e acum să găsim pe cel ce a provocat cazurile acestea misterioase.

— Aşa cred şi eu – răspunse Dawson – dar îţi poţi închipui că am încercat şi noi. Ia spune, însă, cum ar trebui să facem ca să-l găsim pe făptaş în mulţimea locuitorilor oraşului?

— Lucrul e aproape cu neputinţă, daca întâmplarea n-ar veni în ajutor – răspunse Marian – dar dacă nu poate fi prins făptaşul, atunci trebuie căutată pricina faptelor sale. Şi dacă o dovedim, nu mai e greu de aflat vinovatul.

— Cred şi eu – încuviinţă Dawson – dar nici asta nu va fi cu putinţă. Cel puţin nu ştiu cum s-ar putea începe. Am însă încredere în dv., căci sper că o să ne daţi o mână de ajutor – nu?

— Am şi început – răspunse Marian, zâmbind – o să rămânem oaspeţii prinţului, deoarece fiică-sa e în mare primejdie.

În timp ce el povestea şefului poliţiei ce credea despre chestie, răniţii fură transportaţi; odată cu poliţiştii veniseră şi trei ambulanţe sanitare. Îmi bătu la ochi faptul ca unul din servitori, dintre cei doi care luptaseră până la sfârşit, se uita la Marian ca şi cum ar fi vrut să-i mai spună ceva. Tocmai când vroiam să-i atrag prietenului meu luarea aminte asupra acestui lucru, Marian ceru scuze lui Dawson şi se apropia de targa pe care era dus afară indianul cu pricina. ÎI văzui stând de vorba cu el şi când se înapoia la noi, zise:

— Omul credea că făcuse o descoperire însemnată, dar n-a fost nimic. I se păruse că o muscă mare împunsese tigrul, înainte ca acesta să fi turbat. Fireşte că e cu putinţă, dar o înţepătură de muscă nu poate da loc unui caz de turbare. Ei şi acum să discutăm în amănunţime planul nostru de luptă. Oamenii d-tale, domnule Dawson, să se împartă în două echipe, care să facă cu schimbul. Trebuie să fim la datorie zi şi noapte, căci mulţimea fanatică va fi greu de stăpânit dacă va da năvală în palatul prinţului.

— Voi da ordin ca o tulumbă a pompierilor să stea mereu pregătită – spuse şeful poliţiei – un singur telefon şi poate fi aici în câteva minute.

— Atunci trebuie să orânduim un mai bun serviciu de informaţiuni – spuse Marian – dacă mulţimea taie sârmele de telefon din stradă, suntem despărţiţi de restul oraşului. Trebuie neapărat să avem rachete roşii, care să poată fi văzute şi ziua. Ne poţi face rost de ele, domnule Dawson?

— Fireşte. Tânărul Berry o să vi le aducă. Să vă mai trimit şi altceva cu el?

— Da, să ne aducă de la hotel armele şi raniţele. Apoi trebuie să se mai poarte de grijă şi ghepardului nostru, pe care l-am închis în odaia noastră. N-aş vrea să-l aduc încoace, căci s-ar putea întâmpla să turbeze şi el.

— Voi purta eu de grijă pentru asta – se oferi şeful – iubesc animalele, am un parc mare şi Maha al dv. o să se simtă bine la mine.

— Atunci e în regulă – zise Marian, bucuros – uite aici cheia camerei noastre de la „City-Hotel“, unde am tras.

Marian stătu pe gânduri o clipă, apoi zise deodată:

— Nu, aş vrea mai bine să-l am aici pe credinciosul animal. Voi veghea eu să nu i se întâmple nimic. Inima îmi spune că ne-ar putea fi de mare folos. Da, da! Fii atât de bun, domnule Dawson şi trimite-mi-l încoace pe Maha cu tânărul Berry!

— Păcat! făcu şeful. Aş fi fost bucuros să-l iau în îngrijirea mea câtva timp pe viteazul ghepard. Dar văd şi eu că aveţi dreptate, vă poate fi de mare folos.

Marian rămase cu privirea aţintită la căpăţâna tigrului mort, pe care tocmai îl ridicaseră şase poliţişti, ca să-l ducă de acolo.

— Ia spune, domnule Dawson – zise el apoi – profesorul Camp a examinat diferite animale lovite de astfel de accese. N-a putut stabili nimic deosebit în nici unul din cazuri? Vreo rană, vreun corp străin?

— Ne-am gândit şi noi la asta – răspunse şeful poliţiei – şi profesorul Camp a cercetat bine dacă nu cumva se găseşte vreo săgeată în trupul animalelor – dar nu s-a găsit nimic. Nici în stomac nu s-au aflat urme de otravă.

— Ciudat! făcu Marian. Voi vedea! Aşa dar, domnule Dawson, îngrijeşte d-ta de cele cuvenite şi în vremea asta eu voi împărţi oamenii şi le voi da instrucţiunile trebuitoare.

Dawson plecă şi Marian aştepta până se întoarseră cei şase poliţişti care scoaseră afară hoitul tigrului.

Şeful politiei trimisese douăzeci de oameni, în frunte cu comisarul Holly. Împreună cu acesta, care-şi cunoştea bine băieţii, Marian îi împărţi în două echipe. Câte şase oameni urmau să patruleze mereu pe lângă zidurile palatului, iar patru să stea de veghe înăuntru.

Prinţul ne rugă să venim în camera lui de lucru, unde zise:

— Domnule Farrow, spune-mi te rog, ţi-ai şi format o părere asupra chestiunii? Mie mi se pare că d-ta consideri cu totul altfel vizita pe care vroia s-o facă fiică-mea în oraş. Trebuie să mărturisesc că şi pe mine m-a izbit lucrul acesta, căci e pentru întâia oară că Shindia s-a dus în oraş numai în tovărăşia bătrânului Bhuti, fără să mă vestească pe mine înainte. Crezi cumva că fata tăinuieşte ceva primejdios?

— Da, Alteţă, aşa cred – răspunse Marian – dar trebuie să mai spun că fiica dv. nu-şi dă seama de pericol. Are probabil vreun secret de dragoste, pe care ea nu-l socoate de fel primejdios. Se poate, însă, să fie şi altceva, vreo operă caritabilă, de pildă. Poate că nişte oameni vicleni au abuzat de bunătatea ei, pentru ca s-o arate poporului drept jertfă. Dar în acest din urmă caz, Alteţă, trebuie să aveţi un duşman, care vrea să vă lovească crunt. Gândiţi-vă bine, poate că în tinereţe aţi jignit pe cineva şi acum vrea să se răzbune.

— Domnule Farrow, crede-mă că m-am gândit şi la asta, dar n-am avut încă în viaţă mea o ceartă cu cineva, încât să mă urască atât de sălbatec. Nici în politică nu mă prea amestec, astfel că n-aş şti de cel să mă duşmănească cineva.

— Atunci trebuie să caut a afla motivul care a făcut-o pe fiica dv. să plece în oraş. Cred…

Se întrerupse şi sări în picioare, iar noi făcurăm la fel, căci din grădină detunară împuşcături. Apoi se stârni o larmă, de parcă s-ar fi dezlănţuit iadul.

— Ah, mulţimea fanatică! răcni Marian şi ieşi ca o vijelie din odaie.

Eu şi prinţul ne luarăm după el cât ne ţineau picioarele.

Îl găsirăm pe Marian în sala mare de la intrare. Îl văzui smulgând din perete un buzdugan vechi şi greu. Căutai şi eu o astfel de armă, deoarece în luptă cu mulţimea era mai nimerită decât revolverele noastre mici. Pongo dădu deodată buzna de-afară, privi în juru-i, apoi se repezi la perete şi smulse şi el o ghioagă, dar o căutase pe cea mai lungă şi mai grea.

Nu era vreme de întrebări şi nici nu ne-am fi putut înţelege, căci larma de afară sporea mereu. Acum se auzeam salvele poliţiştilor, dar se părea că mulţimea înnebunită nu se speria de pierderi; răcnetele, care la-nceput răsunaseră la poartă, se auzeau acum tot mai aproape.

Îl mai văzui pe prinţ repezindu-se la telefon. Îşi dăduse seama că acum ar putea interveni pompierii cu tulumbele!

Când coborâi scara în grădină, văzui o privelişte sălbatecă. Poliţiştii stăteau strânşi împreună şi se apărau trăgând neîncetat focuri într-un roi de făpturi pe jumătate goale, care săreau în grădină deasupra zidului.

Poliţiştii se văzură nevoiţi să se dea înapoi, căci deşi indienii din faţă cădeau seceraţi de gloanţe, din spate veneau tot mai mulţi,

neînfricaţi.

Un răcnet care acoperi toată gălăgia răsună deodată; era Pongo al nostru, care cu ghioaga ridicată dădea iureş în grămadă.

Poate că se aflau câţiva din aceia, care-l văzuseră în străduţa îngustă, când se năpustise şi acolo asupra mulţimii înfuriate. Şi iată că cei din faţă se dădură înapoi cu răcnete de spaimă.

În clipa următoare mă aflam şi eu lângă Marian, prins în vălmăşag. Buzduganele scurte se dovediră a fi arme minunate şi-i puturăm ţine pe duşmani la distanţă cu ajutorul lor.

După câtva timp însă furăm împinşi înapoi şi turbaţii indieni se apropiară tot mai mult de noi. În locul celor pe care îi doboram, se iveau imediat alţii, peste zid şi pe poartă.

Poliţiştii fură nevoiţi să facă o mică pauză, să-şi încarce din nou pistoalele, dar indienii nu prea le lăsară timp. Năvăleau cu atâta furie, încât comisarul Holly răcni:

— Scoateţi bastoanele de cauciuc!

Nu se mai auzi nici o împuşcătură din clipa aceasta. Poliţiştii se foloseau de bastoanele de cauciuc, cu o îndemânare deosebită, dar vreo doi-trei din rândurile lor fură culcaţi la pământ de mulţime.

Atacurile deveneau tot mai înverşunate şi aproape că nu mă mai puteam folosi de ghioagă, căci braţul începuse să-mi amorţească. Eram nevoit să ma retrag mereu din faţa pumnalelor ameninţătoare ce se ridicau înaintea mea.

Cu Marian se petrecea acelaşi lucru.

Din stradă pătrunseră deodată răcnete. Indienii se opriră din luptă şi noi ne folosirăm de asta ca să lovim cât ne mai ţineau puterile.

Erau ţipete de-ale consângenilor lor şi indienii noştri nu mai atacau acum, ci se apărau numai. Ultimele şiruri ale lor se căţărară în grabă peste zid şi dădură buzna pe poartă, înapoi în stradă.

Comisarul îşi îmbărbătă oamenii; iar Pongo se zvârli cu răcnetul său de luptă asupra duşmanului în retragere.

Indienii fugeau înnebuniţi de spaimă. Poarta cea mare fu deschisă de câţiva fugari şi atunci toată ceata care se mai afla în parc dădu năvală afară.

Nu scăparăm prilejul să izbirăm în ei pe la spate, iar Pongo făcu un adevărat măcel în rândurile lor. Apoi se auziră de aproape sunete de trompete şi în curând sosiră camioane pline cu poliţişti şi două automobile ale pompierilor.

— Am avut noroc şi de data asta! făcu Marian, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Nu bănuiam atâta furie la oamenii aceştia. Nu pricep însă ce să fi însemnat răcnetele acelea, care s-au auzit cu mult înainte de a veni ajutoarele. Păreau semnale de retragere. Alteţă, să vedem unde a rămas fiica dv., care se dusese să fie de faţă la înmormântarea tigrului, când s-a dat acest atac neaşteptat.

Prinţul păli.

— Da – zise el – s-a dus cu poliţiştii în parc. Haideţi, domnilor, cunosc locul unde vroia să-l înmormânteze pe Shenga.

Garna o luă la fugă spre parc, strigând mereu numele fiicei sale. Dar nimeni nu răspunse. Mă cuprinse o presimţire grozavă, pe când alergam alături de Marian, după prinţ şi când ajunserăm într-un mic luminiş, îl văzurăm pe prinţ în fata unei moviliţe proaspete de pământ, sub care fusese îngropat tigrul. Ţinea însă în mână o fâşie de mătase albă şi zise cu glas sugrumat:

— Shindia a fost rapidă în vreme ce noi ne luptam cu fanaticii. Bucata asta de mătase e din rochia ei.

— Acum pricep şi strigătele acelea care i-au făcut pe indieni să se dea înapoi – spuse Marian – erau semnalul că răpirea prinţesei izbutise. Să ştiţi, Alteţă, că nu-mi voi îngădui, o clipă de odihnă pana când n-o voi readuce pe fiica dv.

IV
PRADĂ FLĂCĂRILOR

— **DOMNILOR,** eu cred că ar fi degeaba – spuse prinţul, cu tristeţe – fanaticii aceia o vor şi fi omorât-o pe biata mea Shindia.

— Nu, asta n-au făcut-o, căci altminteri am fi găsit aici cadavrul prinţesei – răspunse Marian, cu hotărâre – ea a fost răpită pentru a fi jertfită cu un anumit ceremonial.

— Aş vrea să te cred, domnule Farrow – zise prinţul – dar la atâta noroc nu mă aştept. Nu-i cunoşti pe compatrioţii mei atât de bine cum îi cunosc eu. Când sunt cuprinşi de o astfel de superstiţie, atunci sfâşie îndată victima, prin a cărei moarte cred ei că vor împăca duhul rău.

— Alteţă – adăugă Marian – aici mai sunt în joc şi altele. Răpirea fiicei dv. a fost pricinuită cu siguranţă din alte motive. Sunt aproape încredinţat că îndărătul acestei chestiuni stă un om foarte energic, ba chiar genial. El trebuie să fi pus la cale accesele de turbare ale animalelor, după cum a răspândit şi zvonul că o jertfă omenească va împăca duhul rău. Şi nu i-o fi fost prea greu să îndrepte taurul turbat asupra fiicei dv., astfel încât mulţimea să creadă că ea fusese aleasă ca jertfă pentru demon.

— Se poate aşa ceva? exclamă prinţul. Cine poate urî într-atât pe fiica mea?

— Nu poate fi decât un bărbat pe care Shindia l-o fi respins – răspunse Marian – dacă nu e asta pricina, atunci trebuie să fie un duşman personal al dv., Alteţă.

— Aşa sau altfel, tot una e – oftă prinţul –ţi-ai şi făurit un plan cum ai putea-o regăsi pe fiică mea? Nu crezi şi d-ta că răpitorii ei au dus-o într-un loc unde să nu o putem găsi?

— Fireşte că într-un astfel de loc a fost dusă, dar o s-o găsim noi – răspunse camaradul meu – a, uite-l pe Berry cu Maha! Şi a venit şi domnul Dawson, ceea ce e şi mai bine. Domnule Dawson – se adresa el apoi către şeful poliţiei, care era foarte agitat – când am intrat în oraş, am băgat de seamă întâmplător, că pe şoseaua principală, spre Sud, staţionează poliţişti din loc în loc. Acesta e pretutindeni cazul?

— Da, domnule Farrow – răspunse Dawson – am luat măsura aceasta ca să putem reglementa şi supraveghea mai bine mulţimea de pelerini care vin încoace.

— Ah, mă aşteptasem la asta! făcu Marian, satisfăcut. Acum, Alteţă, cred că pot afirma cu toată siguranţa că o vom salva pe fiica dv. Domnule Dawson, trebuie să telefonezi tuturor posturilor de poliţie din afara oraşului să anunţe imediat aici dacă vor observa trecând în goană suspectă o maşină în care se află indieni. E drept, presupun că răpitorii prinţesei au şi părăsit oraşul, căci aveau vreme destulă pentru asta.

Intrarăm în palat, Dawson se repezi la telefon şi căpătă imediat legătura cu primul post de poliţie. Vorbi câtva timp, apoi spuse:

— Aşa e… acum vreun sfert de ceas a trecut pe acolo o maşină în goana mare. Înăuntru se aflau doi indieni, între care stătea o femeie acoperită. O să mai chem un post.

Prin diferite convorbiri telefonice pe care le mai avu, izbuti să urmărească precis drumul automobilului. După ce vorbi cu ultimul post, zise:

— Maşina cu pricina a luat drumul spre viaductul Sonali, care trece peste canalul dintre Gange şi Dşamma. Maşina mea e la poartă, domnule Farrow. Pornim?

— Da, trebuie să ne luăm imediat după automobilul celălalt. Alteţă, ne-ar trebui vreun obiect de îmbrăcăminte al fiicei dv., pentru ca Maha să-i poată lua urma, din locul unde cei doi indieni vor fi părăsit maşina împreună cu prinţesa.

Prinţul alergă în altă odaie, în vreme ce noi o luarăm încetişor spre poartă.

— Vii şi d-ta, domnule Dawson? întrebă Marian.

— Mai e vorbă! răspunse şeful poliţiei. Loc avem berechet în maşină, Pongo cu Maha poate sta lângă şofer, iar noi patru – căci de sigur că şi prinţul ţine să meargă – luăm loc în fund. Ah, foarte bine, uite-l şi pe căpitanul Johnson, care va putea lua comanda aici.

Ne urcarăm în maşina mare şi încăpătoare, tocmai când venea şi prinţul în fugă, aducând o rochie de mătase a fetei.

Când lăsarăm oraşul în urma noastră, maşina începu să gonească nebuneşte. Într-un rând ne întâlnirăm cu o altă maşină, care venea goală, din direcţia opusă. La postul de poliţie apropiat, funcţionarul de serviciu raportă că maşina de care întrebase nu de mult şeful poliţiei,

tocmai trecuse înapoi spre oraş, goală.

— Foarte bine! zise Marian. Acum o să punem mâna pe ei. Trebuie să mergem încet, ca să găsim locul unde a întors maşina.

La ordinul lui Dawson, şoferul încetini. Puteam vedea acum foarte lămurit urma maşinii care adusese din oraş pe cei doi Indieni cu prizoniera lor. După vreo cinci kilometri se ivi în faţa noastră canalul care unea Gangele cu Dşamma, pe o lungime de cinci sute de kilometri.

Şi acolo găsirăm şi locul unde întorsese maşina. Ne dădurăm jos din automobil şi Marian plimbă pe la nasul ghepardului rochia prinţesei, cerând credinciosului animal să caute. Maha găsi îndată urma şi-l trase pe Pongo, care ţinea cureaua zgardei, spre răsărit, de-a lungul ţărmului canalului.

Timp de vreo zece minute merserăm în urma lui Pongo şi deodată uriaşul se opri şi ridică mâna. Se dădu cu un pas înapoi şi când furăm lângă el, văzurăm un luminiş mic în care se afla o colibă încăpătoare, de bambu.

Aici.. Trebuia să fie ascunzătoarea în care o târâseră pe Shindia.

— Pongo, ia-o tu întâi înainte! şopti Marian. Furişează-te şi vezi să-i ameţeşti pe amândoi indienii.

Pongo dădu din cap, îl legă pe Maha de o tufă şi se aplecă. Sprinten ca o pisică se târî spre colibă.

Iată-l ajuns… ciuli urechile câteva clipe, coti pe după colţ spre uşa de intrare, m-ai ascultă şi acolo puţin, pe urmă deschise brusc uşa.

Îl văzurăm tresărind speriat, apoi se repezi în colibă, după ce ne făcu repede un semn să-l urmăm.

Îl lăsarăm pe Maha legat acolo, străbăturăm luminişul şi când privirăm în colibă, îl văzurăm pe Pongo ocupat cu tânăra prinţesă, care zăcea nemişcată pe podea. Fusese legată, dar Pongo îi tăiase legăturile şi acum încerca s-o readucă la viaţă, făcând cu braţele ei mişcări ritmice.

Prinţul se aruncă imediat în genunchi lângă fiica sa. Când ne aplecarăm şi noi, văzurăm cu bucurie că Shindia începuse să se mişte, deschise încetişor ochii, privi mirată în juru-i, apoi zise cu glas slab:

— Oh, tată, unde sunt?

— Eşti în siguranţă, copila mea – răspunse prinţul, duios – fii liniştită, acum…

O izbitură puternică îl făcu să-şi rupă vorba. Ne ridicarăm şi întoarserăm privirile, fulgerător, dar era prea târziu. Uşa fusese închisă pe dinafară şi acum auzirăm cum se trăgeau zăvoarele.

Marian slobozi îndată două gloanţe, care găuriră uşa şi de afară se auzi un ţipăt. Dar era mai mult un ţipăt de spaimă şi de durere, nu de moarte. Marian nimerise deci, în orice caz şi unul din ticăloşi fusese însemnat.

Pongo trecu ca o umbră pe dinaintea noastră şi se zvârli în uşă. Zadarnic! Mai încercă odată şi deşi coliba trosni din temelii, uşa nici nu se clinti. Beţele de bambu sunt foarte tari şi rezistă uneori mai bine ca fierul.

În clipa următoare se auziră trosnete slabe şi printre crăpăturile colibei năvăli înăuntru un fum albastru… Indienii dăduseră foc colibei!

— Scoateţi cuţitele şi tăiaţi repede frânghiile care leagă beţele de bambu! strigă Marian.

Sărirăm cu toţii spre peretele unde era uşa, căci aici era mai lesne să ne croim drum. Dar când introduserăm cuţitele între beţele de bambu ca să tăiem frânghiile, avurăm o nouă surpriză foarte neplăcută. Fuserăm încredinţaţi că beţele de bambu erau legate între ele cu frânghii împletite din fire de cocos, dar cuţitele noastre întâmpinară acum o împotrivire neaşteptată, câci beţele erau legate cu sârma tare.

— Trebuie să ne opintim cu toţii în uşă! strigă Marian. Fereastra e prea mică, nu putem ieşi printr-însa.

Ne luarăm avânt şi ne azvârlirăm cu toţii în uşă. Credeam că se prăbuşeşte coliba… şi totuşi sforţarea noastră fu zadarnică, deoarece zăvoarele nu cedară.

Ne dureau umerii din cauza izbiturii şi ne uitarăm speriaţi unul la altul.

Fumul pişcător umpluse aproape întreaga încăpere şi ochii ne lăcrămau, iar respiraţia ne era îngreuiată. Tuşeam şi strănutam şi din moment în moment aşteptam să ne vedem cuprinşi de flăcări.

— Să ardem de vii aici? strigă prinţul disperat. Domnule Farrow, cum am putea ieşi afara?

Ne dăduserăm înapoi până la peretele în care se afla ferestruica, deoarece în faţa noastră flăcările cuprinseseră partea întreaga pana la uşa. Marian se uita cu încordare la foc, apoi zise:

— Daca nu izbutim acum, atunci suntem pierduţi. Focul a mistuit bârnele în care e fixata uşa. Trebuie să ne mai azvârlim odată în uşa… mai bine să ne rupem oasele, decât să ardem aici ca şobolanii.

Eram hotăraţi la orice. Cu puterea disperării, ne mai aruncarăm odată în uşa şi în peretele în care se afla ea.

Şi de data aceasta Pongo zbura afara din coliba. Balamalele se desprinseseră din bârnele aprinse. Marian sări înapoi, o ridica în braţe pe Shindia şi o scoase repede din coliba.

Pongo alerga îndată pe poteca şi-l dezlega pe Maha. Nu se putea ca indienii să fi trecut pe lânga el, căci credinciosul animal i-ar fi înhăţat.

Începurăm să gonim înapoi pe poteca, iscodind mereu desişul, ca să nu ne pomenim cu vreo surpriza. Ajunserăm nevătămaţi pe sosea, ne urcarăm în maşina şi într-o goana nebună pornirăm înapoi spre

Allahabad.

V
DESLEGAREA TAINEI

CÂND AJUNSERĂM LA PALATUL PTINŢULUI, toate urmele luptei fuseseră înlăturate. Poliţiştii se bucurară de izbânda noastră. Shindia ne povesti că ea căzuse îndată în nesimţire, când detunară primele gloanţe la poarta şi poliţiştii care erau cu ea alergară imediat în ajutorul camarazilor. Misteriosul duşman care vroia sa ne dea prada focului pe noi şi pe ea trebuia, deci, să se fi aţinut pe aproape.

Cel mai mult se bucura însă Bhuti, singurul dintre servitori care rămăsese în casă.

Shindia mulţumi cu un zâmbet bătrânului şi prinţul îl bătu prietenos pe umăr, apoi îi porunci să ne aducă o gustare în odaia lui de lucru.

Vroiam să ţinem sfat acolo, cu privire la ceea ce urma să facem, ca să-i prindem pe cei doi indieni care o răpiseră pe tânăra prinţesă.

Era de faţă şi şeful poliţiei, deoarece va fi nevoie de o razie temeinică, pentru descoperirea omului pe care Marian îl împuşcase din colibă. Odată găsit acesta, nu era greu de pus mâna şi pe celălalt.

Bătrânul Bhuti ne aduse ceai şi prăjituri. Şeful poliţiei; expuse de faţă cu el, planul unei razii foarte întinse. După socoteala lui, rănitul nu ne-ar fi putut scăpa, dar Marian zise:

— Domnule Dawson, ai uitat că indienii de la colibă nu puteau dispare decât în cealaltă direcţie, căci pe lângă ghepardul nostru n-ar fi putut trece cu nici un chip. Nu cunosc ţinutul pe aici, aşa că nu ştiu unde ar fi ajuns dacă vor fi pornit de-a lungul canalului, m-ai departe spre răsărit.

— Oh, atunci cu siguranţă ca s-or şi fi întors în oraş – spuse Dawson, cu însufleţire – au ajuns apoi pe o a doua şosea, care e foarte umblată. Acolo puteau găsi lesne o maşină sau trăsură care să-i ducă în oraş.

— Aha, asta-i altceva! zise Marian, îngândurat. Atunci ar putea folosi o razie, după cum propuseseşi d-ta. Sunt convins că cei doi indieni se vor întoarce în orice caz în oraş, dacă nu s-or fi şi întors; cu siguranţă ei ştiu acum că prinţesa şi odată cu ea şi noi – am scăpat din coliba incendiată.

— Crezi aşa dar că vor căuta să-şi urmeze răzbunarea până la sfârşit? întrebă prinţul.

— Cu siguranţă – răspunse Marian – oameni care sunt în stare să dezlănţuie o astfel de prigoană şi care ştiu să urmărească atât de înverşunat o „idee”, nu se sperie de piedecile pe care le întâmpină.

— Atunci Shindia mea e tot în mare primejdie? întrebă prinţul, aruncând priviri îngrijorate spre fiica sa. Ce putem face?

— Trebuie să întindem o cursă celor doi făptaşi principali – răspunse Marian – chiar dacă o razie ar putea avea vreun folos, mă gândesc la un lucru care îngreuiază mult identificarea vinovatului. Sunt încredinţat că vor fi găsiţi mulţi Indieni răniţi de gloanţe. În cele două lupte înverşunate pe care le-am dus, or fi fost mulţi care s-au ales cu răni, mai mult sau mai puţin grave, dar care am putut scăpa de a fi arestaţi. Şi ca să-l găseşti pe vinovat printre toţi aceştia, nu va fi lucru uşor.

— Cam aşa el încuviinţă şeful poliţiei. Dar ce putem face acum?

— Spuneam înainte: trebuie să încercăm să le întindem o cursă făptaşilor – răspunse Marian – dar vă rog să mă iertaţi o clipă, tocmai am auzit un zgomot ciudat şi vreau să văd ce poate fi.

Dintr-un pas fu lângă uşă şi zise repede:

— În tufiş nu vreau să pătrund, aş dori numai să observ ceva.

Zicând acestea se şi făcu nevăzut.

Eu nu prea credeam că Marian fusese atras numai de ţipătul ascuţit al unui *geko*[1] căci acesta fusese zgomotul pe care-l auzise. Mai auzise şi el şi cunoştea bine ţipătul acestui soi de şopârle, aşa că nu acesta putea fi motivul pentru care ieşise din odaie. Şeful poliţiei se uită bănuitor la mine şi zise:

— Ce i-o mai fi trăsnit prin minte domnului Farrow? Sau crezi d-ta cu adevărat că s-a dus să vadă numai un *geko,* pe care l-o fi înhăţat un şarpe?

— De ce nu? zisei eu, calm. O fi având el un motiv să facă asta. Poate că din şuieratul acela al reptilei, care a fost mai tare ca de obicei, a dedus ceva deosebit.

— Ai dreptate, Robert – spuse în aceeaşi clipă Marian, care se înapoiase pe nesimţite – din şuieratul acela am dedus ceva deosebit. Şi bine am făcut că m-am dus să văd ce e; acuma cred că în curând vom pune mâna pe unul din făptaşi.

Privi cu luare-aminte prin încăpere, apoi se adresă Shindiei:

— Trebuie să te rog să te aşezi lângă noi, căci aici pare să fie locul cel mai sigur, dacă într-adevăr se va încerca un nou atentat împotriva noastră. Cred, însă, că de data asta va fi îndreptat asupra mea, deoarece făptaşii îşi vor fi zicând că vor putea lucra în deplină linişte, abia când vom fi noi înlăturaţi.

— Domnule Farrow, dacă ştii ceva de ce nu spui? făcu Dawson, enervat. Ne-am putea lua imediat măsurile de apărare. Ce-ai observat?

— Că un *geko* a fost prins – răspunse Marian – te rog să mă ierţi însă, domnule Dawson, acum n-am timp pentru explicaţii lungi.

Spunând acestea camaradul meu se aşeză lângă mine, pe una din băncile de lângă peretele din faţa ferestrei. Fireşte că eu ţineam privirea aţintită spre fereastră, căci mă aşteptam la un nou atentat dintr-acolo.

— Robert – spuse Marian – ia gândeşte-te ce-ar putea însemna şuieratul acela de *geko!* Crezi într-adevăr că acum, în plină zi, a fost atacat de un şarpe? Ştii şi tu doar că *geko*-ul e un animal de noapte, la fel şi şerpii cărora le cad victimă adesea. Hi, nu-ţi bate nimic la ochi din povestea asta?

— Hm… ciudat e oricum! zisei eu şi începui să chibzuiesc ce-o fi vrut să zică Marian cu asta.

Prietenul meu însă îl privi pe Pongo, care stătea la peretele celălalt, îi întinse mâna stângă şi zise:

— Pongo, ia-ţi cuţitul! Probabil că va trebui să nimereşti un obiect mic. Dar vezi să arunci bine! Se, poate să fii nevoit s-o faci curând de tot. Dar, aşa… Ţine cuţitul mereu pregătit, nu va dura mult…

Şi într-adevăr, nu dură mult, căci Marian fu întrerupt în mijlocul frazei. Un ţipăt scurt şi ascuţit răsună, apoi văzui un *geko* coborând fulgerător de repede de-a lungul peretelui şi oprindu-se lângă capul lui Marian.

Acum îmi bătu la ochi că deasupra capetelor noastre, sub tavan, se afla o bucată rotundă unde zidul era lucrat în filigran. Prin această deschizătură trebuie să se fi strecurat *geko*-ul. Şi în vreme ce Marian vorbea cu Pongo, reptila, îşi şi dăduse drumul în jos.

Dar uriaşul negru veghea, căci nici n-avui timpul să scot o exclamaţie de uimire şi spaimă şi un fulger îmi sclipi pe dinaintea ochilor. Se auzi o izbitură în perete… apoi văzui cum cuţitul lui Pongo străbătuse trupul micei reptile, ţintuindu-l de perete. Târâtoarea se mai zvârcoli o clipă, pe urmă rămase atârnată cu capul în jos.

Sărirăm cu toţii în picioare, numai Marian rămăsese liniştit de tot.

— Mă aşteptasem la asta! zise el, smulse cuţitul din perete, se duse apoi la fereastră şi se uită cercetător la *geko.*

— Ah! făcu el, mulţumit. Acum cred că am dezlegat taina. Aici e o găurică pe care trebuie s-o examinez.

Vârî un ac în gaura mică pe care o avea *geko*-ul în ceafă şi scoase de acolo ceva ce părea o aşchie de os.

— Vedeţi, asta e otrava care face să turbeze animalele! spuse el. Sunt încredinţat că această aşchie ascuţită se topeşte cu ajutorul căldurii sângelui. La *geko* nu s-a întâmplat încă pentru că e un animal cu sângele rece. Prin maxilarul de sus al reptilei au fost trecute două ace subţiri, care cu siguranţă că sunt otrăvite. Vârfurile sunt de un galben-deschis şi de sigur că profesorul Camp o să confirme presupunerile mele.

— Domnule Farrow, cine a făcut asta? întrebă Dawson.

Drept răspuns Marian străbătu din două sărituri încăperea, vârî mâna prin perdeaua care servea drept uşa şi care răspundea pe gang, auzirăm un ţipăt de spaimă, apoi prietenul meu îl trase înăuntru pe bătrânul Bhuti.

— Acesta e făptaşul! rosti el cu glas solemn aproape. L-am văzut când ducea în casă *geko*-ul. Şuieratul acestuia nu suna aşa ca şi cum l-ar fi înhăţat un şarpe. Fusese scos de o mână omenească din ascunzătoarea-i întunecoasă. M-am pitit în sala de intrare şi l-am văzut pe Bhuti furişându-se cu teamă, ţinând reptila ascunsă pe jumătate sub haină. Atunci mi-am spus că se pune la cale încă un atentat. De data aceasta însă asupra mea, deoarece eu stăteam sub locul unde zidul e găurit de lucrătura în filigran. Pe Bhuti l-am bănuit eu de la început, numai el putea provoca turbarea taurului. Acum prinţesa va trebui să ne spună de ce a plecat în oraş însoţită, numai de Bhuti?

Câteva clipe Shindia luptă cu ea însăşi, apoi răspunse:

— Prietenul meu din copilărie, Khosi, m-a cerut în căsătorie acum o jumătate de an; eu l-am refuzat, căci auzisem lucruri rele despre dânsul. Acum mi-a adus Bhuti vestea că Khosi se află pe patul de moarte şi că ar dori să-mi vorbească pentru ultima oară. Vroiam să împlinesc dorinţa unui muribund, astfel că am plecat în oraş.

— Atunci să-l arestăm! zise şeful poliţiei, cu asprime.

Fluieră odată şi peste câteva clipe doi poliţişti dădură buzna în cameră. Când, la un semn al lui Dawson, vrură să-l lege pe Bhuti, acesta duse repede o mână la gura, îşi îndreptă trupul şi zise, calm:

— Peste câteva minute voi fi mort. Da, aşa e cum spunea Sahibul acela. Khosi e nepotul meu şi a vrut să se răzbune pentru dispreţul cu care l-a tratat Shindia şi eu i-am ajutat cu dragă inimă, căci şi familia mea a fost insultată. Khosi a fost rănit grav la colibă şi pe când fugea a murit. Pe tine, Sahib – se adresă lui Marian – am vrut să te ucid cu ajutorul *geko*-ului. Am bănuit că gloanţele tale au fost acelea care l-au nimerit pe nepotul meu.

Abia sfârşi de vorbit şi se prăbuşi mort la pământ. Îşi luase singur pedeapsa.

Profesorul Camp confirmă presupunerile lui Marian şi astfel se lămuri taina turbării animalelor – încheia doctorul Bertram.

Observații

[←1]

Reptilă sauriană din ţările calde.

Aventurile submarinului Dox 168

Hans Warren

I
RECLAMĂ SAU CAPCANĂ?

PE CÂND STĂTEAM AMÂNDOI ÎNTINŞI pe iarbă, la umbra unui copac din pădurile seculare ale continentului negru, doctoral Bertram începu să povestească lui George:

— Ne aflăm în faţa unuia din monumentele care fuseseră ridicate la Cawnpur, în memoria măcelăririi prizonierilor englezi de către Nena Sahib, pe vremea marei răscoale din anul 1857.

Abia făcurăm doi paşi, că Marian spuse:

— N-ai băgat cumva de seamă c-a trecut cineva pe lângă noi? Nu înţeleg cum a ajuns biletul acesta în buzunarul hainei mele...

Privirăm repede în jurul nostru, dar era cu neputinţă să descoperim în mulţimea aceea de trecători, pe omul care vârâse biletul în buzunarul prietenului meu.

— Şi ce scrie în bilet? întrebai.

— Hm... cel ce l-a scris nu pare să fie obişnuit a mânui condeiul, iar pe de altă parte nu prea cunoaşte limba engleză. După scriere, pare să fie o femeie. Ia citeşte!

Luai biletul şi văzui că, într-adevăr, părea scris de o femeie. Conţinutul lui era următorul:

„Astă seară la Crocodil pe Gange. O faptă bună şi nemaivăzută. Vine sigur, când face întuneric”

— Foarte ciudat! făcui eu. Probabil că acest „Crocodil pe Gange”, e vreun restaurant, un local de petrecere. Să-l întrebăm pe colonelul Tumbac. N-o fi cumva o fată care e ţinută prizonieră acolo şi ne cheamă în ajutor?

— Atunci nu i-ar fi fost cu putinţă să facă să ne ajungă biletul – răspunse Marian – afară de asta, mă mir foarte mult că tocmai noi am primit biletul acesta. Locuiesc doar foarte mulţi europeni aici, după cum poţi vedea în mulţimea de pe stradă. Ştii prea bine că noi trebuie să fim cu băgare de seamă în India, deoarece ne-am făcut mulţi duşmani înverşunaţi, când i-am răpus pe Haider şi Tippu Nega.

— Se poate să ai dreptate – încuviinţai eu – te pomeneşti că ni se întinde vreo cursă.

— A, se pare că poliţistul de colo vrea să ne comunice probabil ceva – spuse Marian – şi-a încredinţat postul unui coleg şi vine întins la noi.

Poliţistul înalt care reglementase circulaţia la încrucişarea străzii, se apropiă de noi, salută politicos şi zise:

— Am băgat de seamă că o tânără indiană se strecurase mult prea aproape de dv. Acum văd că domnul are un bilet în mână. Ţin să vă previn să nu vă lăsaţi ademeniţi la vreo aventură, căci în ultimul timp

au dispărut fără urmă mai mulţi străini.

— Mulţumesc – răspunse Marian, prietenos – vroiam să arătăm biletul colonelului Tumbac, la care locuim, căci şi noi bănuiam vreo cursă. Cum arăta indiana?

— Trebuie să fi fost tânăra, dar purta văl pe faţă. Presupun asta, pentru că avea mişcări foarte sprintene. Mă bucur însă că am prilejul să-i cunosc personal pe domnii Farrow şi Bertram. Ştiu că locuiţi la domnul colonel.

— Aşa! făcu Marian şi întinse mâna poliţistului.

Îi urmai pilda, iar prietenul meu urmă:

— Nădăjduiesc că numai poliţia ştie că locuim la colonelul Tumbac, mai bine zis că ne aflăm în Cawnpur.

— Nu, domnule Farrow, din păcate ştie tot oraşul – răspunse poliţistul. Vestea sosirii dv. am citit-o în „Cawnpur-Gazette”.

— Foarte neplăcut! făcu Marian. Nu e bine când eşti prea cunoscut. Uite vezi, acum chestia asta cu biletul îmi dă de gândit. Ia spune, cunoşti vreun restaurant care se numeşte „Crocodil pe Gange”?

— Fireşte, domnule Farrow – se grăbi să răspundă poliţistul. E un local foarte bun, condus de chinezul Ku-Mang. E chiar frumos acolo, căci înainte vreme clădirea era un mic templu, ale cărui trepte de marmoră duc până în apă. Biletul acela care vă invită să vizitaţi restaurantul, poate fi o reclamă a chinezului. Ku-Mang e bine cunoscut în oraş şi la poliţie trece drept un om de treabă.

— Se poate să fie aşa – încuviinţă Marian. Probabil că trimite în oraş tinere indiene, ca să atragă pe străini în felul acesta. Acum am devenit curios şi mă voi duce diseară la „Crocodil”.

— Din experienţele noastre de până acum, o puteţi face fără grijă, domnilor – zise poliţistul – cu toate astea nu v-aş sfătui să colindaţi prea mult noaptea prin oraş.

— Îţi mulţumesc pentru prevenire şi vom ţine seamă de ea – răspunse Marian – acum hai să mergem acasă, la colonel, Robert!

Ne urcarăm într-o maşină şi după câteva minute ajunserăm la vila colonelului. Tumbac era la slujbă, dar servitorul său indian ne servi imediat o gustare rece. După ce mâncarăm făcurăm o baie şi ne culcarăm.

Când servitorii ne treziră către seară, colonelul tocmai se înapoia. Era posomorât şi, la întrebarea lui Marian, povesti că în cursul după-amiezii fusese găsit, un braţ omenesc, aparţinând unui european. Se bănuia că este al unuia din străinii care dispăruseră fără urmă în ultimul timp. Crocodilii mâncaseră restul trupului.

— Atunci probabil că eşti de părere că şi ceilalţi călători dispăruţi şi-au găsit sfârşitul în apă? întrebă Marian. Poate că au fost ucişi, jefuiţi şi azvârliţi apoi în fluviu, pentru ca să distrugă crocodilii orice urmă de-a lor.

— Da, domnule Farrow, aşa bănuim şi noi – răspunse Tumbac – dar cum să aflăm în ce fel şi prin cine şi-au găsit moartea? Nu mai departe decât acum opt zile a avut loc ultima dispariţie, în persoana unui portughez bogat. Fireşte că nu se mai găseşte nici o urmă acum.

— De sigur că cei dispăruţi au fost pomeniţi şi în „Cawnpur-Gazette”? întrebă Marian. Cu părere de rău aflarăm astăzi că şi sosirea noastră a fost anunţată.

— Da, asta face de obicei gazetarul Raffles, un om foarte priceput. Câştigă binişor de pe urma acestor informaţii.

— Dar de unde o fi aflat despre sosirea noastră? întrebă Marian. De la gară am venit doar direct la dv., domnule colonel.

— Mai de mult gazeta vă publicase fotografiile, domnilor, aşa că Raffles, care obişnuieşte să fie la gară la sosirea trenurilor, v-o şi recunoscut imediat şi deoarece aţi fost întâmpinaţi de mine, a ştiut că vă dau găzduire. Nu cumva vă e neplăcut faptul că sosirea dv. la Cawnpur a devenit cunoscută?

— Plăcut nu ne prea este – răspunse Marian – ştii şi d-ta, domnule colonel, că ne-am atras ura multor indieni, când i-am dat de gol pe cei doi veri Haider şi Tippu Nega. Vezi, domnule colonel, biletul acesta mi-a fost vârât în buzunar de o tânără indiană. Ce părere ai despre asta?

Colonelul citi cu atenţiune, apoi zise:

— Dacă n-ar fi vorba de dv., domnilor, aş crede că e o reclamă dibace a lui Ku-Mang. Căci pe chinezul acesta îl cunoaştem drept un om harnic şi de treabă, al cărui restaurant e foarte vizitat. Se prea poate ca indiana să vă fi vârât biletul fără să vă cunoască. I s-o fi spus să-l bage în buzunarele europenilor bine îmbrăcaţi. Dar, la drept vorbind, localul chinezului merge destul de bine, ca să aibă nevoie să mai atragă clienţi în felul acesta original. Nu mai pricep nimic…

— În orice caz, vom vizita restaurantul diseară – spuse Marian – poate aflăm ceva nou.

— Fiţi însă cu băgare de seamă, domnilor! ne preveni colonelul. Ar fi bine să vă dau câţiva poliţişti ca să…

— Atunci n-o să aflăm niciodată ce se ascunde acolo, dacă se ascunde ceva – îl întrerupse Marian.

— Hm… aveţi dreptate – încuviinţă colonelul – păcat că Ku-Mang îi cunoaşte şi pe agenţii mei secreţi, deoarece şi dânşii se duc adesea în localul lui. V-aş sfătui însă să-l luaţi şi pe Pongo al dv., căci el e în stare să vă apere mai bine ca oamenii mei.

— Asta aş fi făcut-o în orice caz – zise Marian – Pongo trebuie să ne servească drept acoperire.

Servitorul care intră ne întrerupse convorbirea. Ne vesti că masa e gata şi afară de asta un domn cu numele de Lorry dorea să vorbească colonelului.

— Ah, Lorry e unul din cei mai capabili detectivi secreţi ai mei – zise colonelul – te pomeneşti c-o fi descoperit ceva interesant cu privire la străinii dispăruţi.

După câteva clipe Lorry intră în odaie.

— Ei, Lorry, ce mai nou? întrebă Tumbac. Văd, după chipul d-tale, că ai ceva important.

— Nu-mi pot da seamă încă dacă e într-adevăr important – răspunse detectivul – până acum e numai un zvon. Am prins întâmplător ce vorbeau doi indieni, pe lângă templul vechi din afara oraşului. Ştiţi prea bine, domnule colonel, că mă interesez de construcţii vechi, mai ales de antichităţi, aşa că m-am dus să mai descopăr ceva printre ruine. Acolo am observat doi indieni care stăteau pe malul canalului. Mi-au atras atenţia prin faptul că unul din ei făcea gesturi speriate spre fluviu, pe când celălalt râdea neîncrezător la început, apoi deveni şi el serios, încetul cu încetul. Mă furişai pe lângă ei şi auzii pe cel dintâi povestind o istorie lungă despre un demon al Gangelui, care avea mereu nevoie de o jertfă, altminteri va nimici întreg oraşul. Şi partea interesantă e că punea în legătură dispariţia străinilor cu acest demon. Ei serviseră drept jertfă. Atât e tot ce a povestit, dar când l-am văzut despărţindu-se de celălalt, m-am luat după el şi i-am aflat numele şi adresa. S-ar putea ca omul să ne mai fie de folos, dacă va fi observat ceva.

— Dv. ce părere aveţi domnilor? întrebă colonelul. Uneori asemenea zvonuri se întemeiază pe adevăr şi când e vorba de India n-ar fi de mirare ca europeni dispăruţi să fi fost jertfiţi de nişte fanatici acestui „demon al Gangelui”. Dovada cea mai bună este şi găsirea braţului omenesc în canal.

— Nu cred să mai existe astfel de fanatici în zilele noastre – spuse Marian – mai curând cred că e vorba de crime care trebuie să fie acoperite prin astfel de basme copilăreşti. Trebuie să dovedim dacă indianul iscodit de domnul Lorry ştie ceva hotărât în privinţa asta.

— Bine, domnilor – răspunse Tumbac – voi căuta să aflu încă în această seară. În vreme ce dv. vă veţi duce la „Crocodil”, eu cu Lorry vom merge la Indianul acela. Poate că vin apoi la dv., să vă spun ce-am aflat.

— A, domnii vor să viziteze restaurantul lui Ku-Mang? întrebă Lorry.

În glasul său era ceva ce-mi atrase luarea aminte. Marian se uită cercetător la tânărul detectiv, apoi zise:

— Da, am primit o reclamă foarte dibace de la el şi asta ne îndeamnă să mergem să-i vizităm localul. Ia te uită, bileţelul acesta mi l-a vârât în buzunar o tânără indiană.

Lorry citi cele câteva rânduri, înapoie biletul şi spuse:

— Numai bunul renume al lui Ku-Mang îl poate apăra de o

bănuială gravă. Cred însă, domnule colonel, c-ar fi foarte bine să facem o vizită la „Crocodil”, după ce vom fi stat de vorbă cu indianul nostru. Trebuie să veghem să nu li se întâmple nimic rău domnilor.

— Atunci v-aş ruga să nu veniţi prea devreme – spuse Marian – căci în cazul acesta ar putea da greş vizita noastră, dacă într-adevăr se pune împotrivă-ne ceva la cale. Veniţi abia peste câteva ceasuri şi până atunci poate că vom fi putea descoperi ce e cu biletul acesta. Şi, cum ne-am înţeles, domnule colonel, îl voi lua cu noi pe Pongo, care ne va servi drept acoperire.

— Bine domnilor, atunci ne-am înţeles – spuse colonelul – şi acum să mergem la masă!

Înainte încă de a sfârşi, se şi înnoptase. Colonelul cu Lorry plecară imediat, pe când Marian îi dădea instrucţiuni amănunţite lui Pongo.

Urma să plecăm împreună până în apropierea restaurantului, dar Pongo va veni la local abia după câtva timp de la intrarea noastră acolo. La cel mai uşor zgomot suspect dinăuntru clădirii, credinciosul camarad trebuia să intre. Altminteri, urma să stea afară şi să observe tot ce se petrece.

Cam pe la zece plecarăm. Cu o maşină de piaţă străbăturăm oraşul, ajunserăm, prin străduţe înguste şi întunecoase, în cartierul indigenilor şi oprirăm la o pădurice.

— Colo e localul chinezului – ne spuse şoferul – domnii spuneau că vor să se dea jos ceva mai înainte…

În timp ce Marian plătea, eu cercetam împrejurimile. Cam la douăzeci de metri în dreapta noastră sclipea oglinda apei unuia din canalurile Gangelui; iar la vreo sută de metri în faţă se afla un zid, îndărătul căruia copaci uriaşi îşi înălţau creştetele.

Poarta era larg deschisă şi vedeam printr-însa faţadele unui bungalow frumos, luminat de lămpi mari cu arc. Câteva maşini de piaţă tocmai treceau prin faţa porţii, iar după ele veniră două elegante automobile particulare, din care coborâră europeni în ţinută de seară, însoţiţi de doamne luxos înveşmântate.

Marian stătu şi el câteva clipe să privească bungalow-ul, apoi îi spuse lui Pongo să se ascundă în pădure, unde avea o bună acoperire. Apoi ne-ndreptarăm spre local.

II
PONGO ÎN PRIMEJDIE

GRĂDINA DIN FAŢA RESTAURANTULUI era foarte bine îngrijită şi avui impresia că restaurantul acesta nu se prea potrivea pentru nişte oameni veniţi pe jos. La fel părea să gândească şi chinezul care ne primi pe treapta de sus a scării. Omul făcu o plecăciune, apoi însă se uită în juru-i, ca şi cum ar căuta maşina care ne adusese şi ne privi

mirat, părând să nu priceapă că doi europeni pot veni pe jos.

Eu trecui pe lângă el, zâmbind de mirarea lui. Dar după ce ne aşezarăm la o mescioară, îmi atrase atenţia chipul grav şi gânditor al lui Marian. Atunci îmi rotii privirea prin local.

Stăteam lângă balustrade care răspundea spre canalul larg al Gangelui. La stânga bungalow-ului, dar încă pe proprietatea chinezului, ducea o scară largă de marmoră până jos la apă şi de la întâia aruncătură de ochi văzurăm că bungalow-ul fusese ridicat lipit aproape de ruinele unei străvechi clădiri indiene. Se părea chiar că unele ziduri ale vechii clădiri fuseseră folosite cu multă dibăcie la construcţia localului modern.

Sala mare în care ne aflam era foarte populată şi băgai îndată de seamă că tot publicul era tot oameni unul şi unul.

— Mariane – mă adresai prietenului meu – te văd făcând o mutră care îmi dă de gândit. Eu unul aş susţine că acestui local nu i s-ar putea imputa nimic şi clienţii par să fie din lumea cea mai bună.

— Ai dreptate, dragă Robert, tocmai asta mă pune pe gânduri. Ku-Mang n-ar avea nevoie să recurgă la o reclamă atât de neobişnuită. Cea mai bună reclamă pentru „Crocodilul” său o fac însuşi clienţii. Aşa dar, aici e o taină care mă nelinişteşte. Dar ia spune, l-ai observat pe chinezul care ne-a primit la scară?

— Da, părea foarte mirat că am venit pe jos. Pare să fie ceva neobişnuit pe aici.

— Care va să zică n-ai văzut că ochii săi au luat deodată o expresie ca şi cum ne-ar cunoaşte şi în acelaşi timp de teamă. Totul a durat numai o clipită, dar mi-a fost deajuns.

— Se poate să ne fi recunoscut după fotografiile din ziare – spusei eu – ar fi firesc în cazul acesta să rămână surprins. Cu atât mai mult cu cât oameni atât de vestiţi vin pe jos.

— E drept – încuviinţă Marian – dar vezi că trebuie să ţinem seamă şi de altele. Mi s-a părut că tresărirea lui avea alt motiv, ca şi cum ar fi fost amestecată cu oarecare bucurie.

— Nu cumva vrei să spui că ne aştepta? Atunci să ştii că într-adevăr Ku-Mang a trimis biletul prin tânăra indiană.

— Fireşte că trebuie să aibă cunoştinţă de asta – spuse Marian. Numai că nu prea mă lămuresc bine dacă biletul acela era anume pentru noi, sau pentru străini în general. Punctul acesta e de mare însemnătate, căci în primul caz înseamnă că am fost luaţi la ochi din chiar clipa sosirii noastre în Cawnpur. Şi atunci ar fi foarte primejdios…

Marian se întrerupse şi răspunse în treacăt plecăciunii unui chinez, care se ivise fără zgomot lângă masa noastră.

— Îmi daţi voie, domnilor – zise galbenul elegant îmbrăcat – eu sunt Ku-Mang, prea plecatul servitor al domniilor voastre. Nădăjduiesc

că modestul meu local vă place…

Cu tot felul său oriental de a se exprima, Ku-Mang făcea o impresie bună. Arăta a fi inteligent şi nu văzui pe chipul său zâmbetul acela cu care asiaticii obişnuiesc să-şi ascundă sentimentele.

— Mulţumesc – răspunse Marian – ne place foarte mult la d-ta, căci „modestul” local pare vizitat de cercurile cele mai de sus. De mult eşti stăpânul acestui local?

— De patru ani, domnilor – răspunse chinezul – înainte vreme pe locul acesta se afla un mic templu vechi, pe ale cărui ruine mi-a ridicat casa.

— Aşa… un templu vechi! făcu Marian, pe gânduri. Or fi legate legende sau zvonuri de el… De obicei aşa e, nu?

Îl privi cercetător pe chinez, care se turbură niţel.

— Cam umblă zvonuri, e drept, domnule Farrow – spuse el apoi – dar asta abia de câteva săptămâni încoace. Întâmplător am auzit şi eu de ele.

— Care va să zică ne cunoşti? făcu Marian. Şi d-ta ai citit în „Cawnpur-Gazette” că am sosit aici?

— Întocmai, domnule Farrow – se grăbi să răspundă chinezul – v-am văzut fotografiile adesea. Şi mă simt nespus de onorat de cinstea pe care mi-o faceţi cu prezenţa dv. în modestul meu local.

— Lasă te rog linguşirile acestea! îl cam repezi Marian. Altceva vreau să te întreb. Obişnuieşti să-i atragi pe clienţi cu sistemul acesta?

Spre surprinderea mea. Marian scoase biletul pe care i-l vârâse indiana şi-l dădu chinezului.

Acesta citi „invitaţia” şi pe chipul său se întipări o clipă o expresie de spaimă. Pentru mine asta era o dovadă că ştia de bilet, că era chiar autorul, deşi îl dădu îndată înapoi lui Marian, zicând:

— Domnule Farrow, sunt într-adevăr uimit peste măsură. Aveţi dreptate, face într-adevăr impresia c-aş vrea să atrag pe calea aceasta străini în localul meu, dar veţi recunoaşte şi dv. că n-ar fi nevoie.

— Bine, îţi mulţumesc – spuse Marian, mulţumit – după cum mi se păru. Te rog să nu pomeneşti nimănui despre biletul acesta. Şi deoarece văd colo câţiva domni care se uită de câtva timp la d-ta, n-aş vrea să te mai reţin.

— Fireşte că vă făgăduiesc discreţie desăvârşită, domnule Farrow – spuse Chinezul, înapoind biletul – dar… zău nu pricep…

Clătinând capul se îndepărtă, ducându-se la masa de la care îi făcuseră semn domnii.

— Şi-a jucat bine rolul, Marian – spusei eu – dar cred că tocmai prin asta s-a trădat domnul Ku-Mang al nostru. Dacă n-ar fi ştiut nimic despre bilet, ar fi trebuit să fie mai speriat decât a fost.

— Nu ştiu ce să spun, Robert – zise prietenul meu – ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că acest chinez îmi place foarte mult.

— De, gusturile nu se discută! Deşi, trebuie să admit şi eu că nici mie nu mi-a displăcut individual. Dar, după cum spuneam, din toată atitudinea lui reiese că joacă teatru.

— În sfârşit, vom vedea ce-o mai fi!

Ku-Mang nu mai veni la masa noastră. Ba chiar dispăruse din local. Îl aşteptarăm pe colonel şi, drept să spun, nu prea eram liniştit.

În cele din urmă Tumbac şi Lorry veniră. Înainte ca să povestească ei ce-au întâmpinat, Marian le spuse despre convorbirea cu chinezul, stăruind însă asupra faptului că acesta îi făcuse o impresie că se poate de bună.

— Hm… e ciudat însă că nu s-a mai întors la dv. – spuse colonelul – dar părerea dv. despre Ku-Mang se împacă de minune cu a mea. Acum însă ascultaţi ce-am aflat noi. Lorry s-a priceput să-l înspăimânte într-atât pe indian, încât ne-a trădat totul. E într-adevăr foarte ciudat că acest „demon al Gangelui”, despre care vorbise el sălăşluieşte tocmai aici, la canalul fluviului sfânt. S-ar putea presupune, deci, că localul lui Ku-Mang nu e străin de întâmplările misterioase pe care le-a observat indianul. Lorry ar fi mai bine să povesteşti d-ta ce ai aflat de la indian.

Tânărul detective se uită să vadă dacă nu e nimeni prin apropiere, apoi începu:

— Chiar totul n-am putut scoate de la indian, adică principalul, locul unde a observat „demonul Gangelui”, cum a botezat el dihania. Trebuie să fi fost însă pe aici pe aproape şi asta deducem din unele indicaţii. Indianul a observat aşa dar, că un European zăcea nemişcat pe ţărmul canalului. După câteva minute se ivi deodată o dihanie uriaşă, „demonul Gangelui”, înhăţă trupul nemişcat şi-l trase în apă. După părerea noastră, nu poate fi vorba decât de un crocodil mare. Întrebarea e dacă a fost la mijloc un accident sau o crimă ordinară.

— Spuneai doar că au dispărut mai mulţi călători – spuse Marian – aşa că presupunerea mea e că sunt crime la mijloc. Nu se poate admite ca în privinţa cazului observat de indian, europeanul să fi leşinat cine ştie cum şi să fi căzut jos taman lângă canalul Gangelui. Şi chiar dac-ar fi aşa. Atunci e ceva mai mult decât o întâmplare ca tocmai un crocodil să-l tragă în apă pe leşinat. Eu aş susţine că toţi călătorii au dispărut în felul acesta îngrozitor şi dovada o avem în găsirea braţului, pe care crocodilii l-au lăsat.

— Da şi eu m-am gândit cam la fel – încuviinţă colonelul – dar prea era grozav ca să pot crede.

— Fără îndoială că e îngrozitor – zise Marian – nimic nu e însă cu neputinţă pe acest pământ. Acum trebuie să ne gândim ce motiv o fi avut făptuitorul, sau făptuitorii ca să comită aceste crime fioroase. Ori e vorba de fanatism împotriva străinilor, sau e crimă cu jaf. Eu unul

înclin pentru aceasta din urmă.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Lorry. Ia uitaţi-vă, domnilor!

Palid ca un mort se ridică repede şi îşi scoase revolverul. Şezuse astfel încât privirea îi fusese îndreptată spre scara de marmoră care ducea în jos la fluviu.

Ne întoarserăm şi noi privirile spre grădină. Şi alţi clienţi deveniră curioşi, îndreptându-şi ochii în direcţia spre care Lorry ţinea întins revolverul. Atunci răsunară ţipete de spaimă şi groază.

Eram paralizat de groază, căci priveliştea ce ni se înfăţişa era într-adevăr înfiorătoare. Pe scara de marmoră care ducea din grădina chinezului la canalul Gangelui, stătea Pongo al nostru, despuiat de la brâu în sus. Luna lumina atât de viu treptele albe, încât se putea vedea totul în amănunţime.

Pongo stătea cu capul în jos, aproape de apa din care îşi scosese căpăţâna un crocodil şi acum deschidea botul ca să muşte braţul camaradului nostru nemişcat.

Două gloanţe detunară din revolverul tânărului detectiv. Speriată, poate chiar grav rănită, reptile se zvârli în lături, goni câtva timp prin canal, apoi dispăru în apă.

Din câţiva paşi furăm în grădină şi alergarăm spre scară. Pongo stătea tot nemişcat şi la-nceput mă temui că era mort.

Puserăm cu toţii mâna să-l ridicăm şi-l duserăm în casă. Ku-Mang ne ieşi înainte, foarte agitat şi ne arătă o odăiţă. Intrarăm acolo, îl aşezarăm pe bunul nostru camarad pe un divan, apoi intră în cameră un bărbat mai în vârstă, care se dădu drept doctoral Crown. Colonelul îl cunoştea, astfel că-l lăsarăm să-l examineze pe Pongo.

— Ciudat! făcu medical după câtva timp. Pulsul şi respiraţia sunt normale. Foarte curios leşin! Ah, aici e o împunsătură mică în partea stângă a gâtului, iar marginea e puţin umflată. Cu siguranţă că a fost înţepat cu un ac otrăvit, ceea ce a provocat această stare de nesimţire. Cred însă că se va trezi curând de la sine.

Pongo deschise deodată ochii, se ridică, ne privi ţintă câteva clipe, apoi zise:

— Pongo stat la pândă în pădure mică, auzit zgomot slab aproape, văzut făptură, apoi simţit înţeapă ceva la gât. Mai mult nu ştie.

— A naibii otravă trebuie să fi fost aceea, dacă a culcat îndată la pământ un uriaş ca ăsta – spuse doctorul – simţi ceva dureri sau neplăceri?

— Pongo se simte foarte bine – răspunse credinciosul camarad, ridicându-se de pe divan – Pongo caută acum om care înţepat la el. Fost chinez.

— A, un chinez zici? făcu colonelul. Pe ăsta o să-l găsim noi, căci în Cawnpur locuiesc cel mult o sută de Fii ai Cerului. Hai să ne punem pe lucru, domnilor! Pongo trebuie să ne conducă la locul unde a fost

atacat. Poate descoperim niscaiva urme acolo. Mai întâi însă o întrebare: purta cămaşă Pongo când şi-a luat în primire postul de iscoadă?

Uriaşul dădu din cap şi Marian zise:

— Primul lucru ce mi-a bătut la ochi era că Pongo se afla despuiat de la brâu în sus. Presupun că agresorul său a vrut să-l tortureze mai întâi sau poate că aşa gol avea mai multă putere de atracţie asupra crocodilului. Dar ai dreptate, domnule colonel, să cercetăm bine pădurea. Mulţumirile mele, domnule doctor!

Ieşirăm din odăiţă şi pe coridor ne întâmpină Ku-Mang, întrebând îngrijorat, cum se simte Pongo. Uriaşul Negru măsură pe chinez din creştet până-n tălpi, apoi clătină încet capul, ceea ce însemna că agresorul nu era Ku-Mang.

Marian îi răspunse acestuia că totul e în bună regulă, apoi întrebă brusc:

— Crocodilul se arată totdeauna la scară?

— Crocodili sunt mulţi pe aici – răspunse Chinezul – şi eu nu-i prea iau în seamă. E firesc să se aţină şi pe lângă scară.

— Ai văzut cred cum prietenul nostru a fost ameninţat aici de crocodil – spuse Marian – nu ţi-ai spus nimic, văzând asta?

— Nu, domnule – răspunse Ku-Mang – eram prea înspăimântat de situaţia primejdioasă a camaradului dv.

— Dar nu te-ai întrebat cum a ajuns prietenul nostru în situaţia aceea?

Chinezul se uită mirat la Pongo, apoi zise:

— Aşa e, acum îmi pare şi mie ciudat ca un astfel de uriaş să leşine dintr-odată. Dar asta ar putea explica domnul doctor.

Marian se uită aspru la Chinez şi urmă cu tărie:

— Domnul doctor ne-a spus că e vorba de o otravă care i-a fost introdusă în gât cu ajutorul unui ac.

Ku-Mang se sperie de moarte.

— O… o… otravă? îngăimă el. Şi spuneţi că printr-o înţepătură în gât?

Se apropie de Pongo şi-i examină gâtul. Îmi bătu la ochi că privea partea stângă, adică aceea unde într-adevăr fusese înţepat uriaşul.

Schimbai o privire cu Marian, pe care-l văzui încruntându-se. Apoi însă clătină capul şi zise:

— Las-că vom afla noi cine a fost ticălosul care a vrut să-l omoare pe prietenul nostru. Să ne grăbim, domnilor!

Şi o luă la picior, trecând pe dinaintea lui Ku-Mang, care făcu o plecăciune; văzui bine însă că mâinile îi tremurau. Şi privi la Marian cu ochi plini de spaimă.

Când îl ajunsei din urmă pe prietenul meu, mă grăbii să-l întreb:

— Mariane, de ce nu l-ai iscodit mai departe pe chinez? Cu

siguranţă că ştie mai multe despre otrava care i-a fost introdusă lui Pongo. Spaima lui era o dovadă, apoi a privit imediat la partea stângă a gâtului lui Pongo, deci acolo unde era chiar înţepătura. Eu i-aş fi aruncat în faţă bănuiala.

— Ciudat era oricum – zise şi colonelul – deşi am avut cea mai bună părere despre Ku-Mang. Şi eu cred, domnule Farrow, că dacă-l strângeam cu uşa, scoteam adevărul de la dânsul.

— Dispăruse doar câtva timp – intervenii eu – şi a intrat în local abia când Pongo zăcea pe scară. Mariane, n-ar fi cu putinţă ca el să fi jefuit pe străinii bogaţi, apoi să-i fi dat pradă crocodililor?

— Eu nu prea cred în vinovăţia lui Ku-Mang – răspunse prietenul meu – se prea poate, însă să mă şi înşel. Dar vom vedea.

III
O CAPCANĂ DRĂCEASCĂ

DEŞI PĂDURICEA se afla la marginea oraşului chiar, era părăginită şi sălbăticită. Pongo descoperise însă o cărare ce ducea printre copaci şi care era oarecum curăţată de buruieni.

— Aha, însuşi faptul acesta dă de bănuit – zise Marian îndată – cine o fi ţinut poteca asta atât de curată? Căci se vede c-au fost tăiate crengi aici acum câteva zile.

Ajunseră într-un luminiş, pe care luna îl lumina din plin. Şi atunci văzurăm tăieturile crengilor, care, după cum bine spusese Marian, datau de scurt timp.

— Pongo stă aici – zise uriaşul, arătând spre un copac – de aici poate privi la casă.

Într-adevăr, din locul cu pricina se putea vedea, printre crengile copacilor şi tufelor, localul chinezului. Se părea că şi acest „spion” fusese creat artificial, ceea ce spuse şi Marian. Apoi urmă:

— Chinezul care l-a atacat pe Pongo trebuie să se fi ivit din vreo ascunzătoare foarte dibaci aşezată, altminteri nu s-ar fi putut strecura atât de nesimţit. Trebuie să căutăm printre tufele de aici, dacă nu cumva dăm de ascunzătoare. Ba, poate că găsim chiar ceva mai mult… am bănuielile mele în privinţa aceasta.

Ne împărţirăm şi intrarăm încetişor în frunzişul tufelor. Nu merserăm prea mult şi Marian scoase o exclamaţie de triumf. Alergarăm spre dânsul şi-l văzurăm stând în faţa unei tufe mari.

— Aici e! zise el. Bănuiam eu! Nici nu s-ar fi putut altfel, căci Pongo al nostru nu e omul care să poată fi atacat pe nesimţite. Sub tufa aceasta e o gaură mare, care pare să fie gura unui gang subpământean. Şi aş pune rămăşag că prin gangul acesta ajungem în apropierea scării pe care zăcea Pongo şi de unde urma să fie târât în apă de crocodil. Ah, uite că am dreptate.

Aprinsese lampa şi luminase în gaură. Văzurăm atunci că într-adevăr pe acolo fusese tras Pongo, căci un capăt de rădăcină ce ieşea în gang, îi prinsese cămaşa şi i-o sfâşiase. O bucată era încă atârnată de rădăcină, ceva mai departe se afla restul cămăşii.

— Pornim prin gang? întrebă colonelul.

— Cred că în orice caz trebuie să facem asta – răspunse Marian – poate că astfel lămurim toată chestia. Trebuie să fim cu băgare de seamă; e probabil că suntem spionaţi. Să rămânem la câţiva metri unul de altul, ca să nu putem cădea în vreo capcană.

Marian şi intrase în gaură, al doilea la rând venea Pongo, apoi colonelul, detectivul, iar eu la urmă de tot. În mâna stângă ţineam lampa aprinsă, în cea dreaptă revolverul.

Gangul îngust ducea în direcţia casei lui Ku-Mang. Nu era întărit cu nimic şi foarte lesne s-ar fi putut prăbuşi deasupra noastră. De aceea răsuflai uşurat când deodată se ivi înaintea mea un alt gang, larg şi înalt, în care puteam merge chiar în picioare. Bolovanii vechi de piatră din care erau pereţii, podeaua de piatră şi tavanul uşor boltit, dovedeau că ne aflam acum în încăperile subterane ale vechiului templu, alături de care îşi clădise localul Ku-Mang.

Când ne apropiarăm cu toţii de Marian, care se oprisem, el ne spuse:

— După socoteala mea, ne aflăm acum la acelaşi nivel cu casa chinezului. La vreo zece metri înaintea noastră trebuie să fie canalul, acolo o fi în scară vreun capac, pe unde Pongo o fi fost scos şi aşezat lângă apă. Mai susţin că prin acest gang au fost târâţi şi ceilalţi străini, dispăruţi fără urmă. Şi indianul pe care l-ai luat la rost d-ta, cum crocodilul a tras în apă pe nenorocita victimă, de pe scara de marmoră din faţa noastră.

— Drace! Atunci tot trebuie să fie vinovat Ku-Mang! strigă colonelul. De ce nu l-am arestat pe loc? Acum s-o fi pus de mult la adăpost. N-ar fi bine să ne întoarcem?

— Părerea mea este că Ku-Mang nu va fugi – răspunse Marian – în orice caz însă, trebuie să cercetăm încăperile astea vechi de aici de jos, ca să avem dovezi împotriva făptaşului.

Iarăşi pornirăm înainte, distanţaţi unul de altul. Dar curând mă ciocni de camarazi, care se opriseră. Gangul se sfârşise şi ne aflam într-o încăpere mare, dreptunghiulară.

În faţa noastră văzurăm scara ce ducea la fluviu şi nişte şine groase la câteva trepte dovedeau că acestea se puteau mişca din loc. În felul acesta, aşa dar, fusese scos Pongo afară, ca să fie dat pradă crocodililor.

Pe partea dreaptă se găseau nişte firide în care sclipeau uşi din bronz vechi. La stânga peretele era neted de tot, dar se putea să fie şi acolo uşi ascunse.

— Trebuie să cercetăm încăperile dindărătul acestor uşi din dreapta – spuse Marian – dar să ne împrăştiem iarăşi, căci stând împreună putem fi atacaţi toţi dintr-odată. Eu voi deschide uşile pe rând, dar mă voi feri să intru în încăperi.

— Mariane, e aproape sigur că vom găsi un gang secret care duce la casa lui Ku-Mang şi în cazul acesta îl dăm de gol – zisei eu.

— Un astfel de gang poate să existe, dar nu constituie încă o dovadă că chinezul nostru e amestecat în toate nelegiuirile care s-au făptuit. Dar o să vedem noi cum stau lucrurile. Mai întâi o să deschid prima uşă.

Nu făcurăm încă un pas spre uşă că se întoarse fulgerător. Făcurăm şi noi la fel, căci dindărătul zidului stâng, în care nu se vedea nici o uşă, se auzise un ţipăt înfiorător, de femeie.

Alergarăm spre peretele cu pricina şi când furăm la un pas de el, se desfăcu din zid o bucată de mărimea unei uşi mici; din deschizătură ţâşni lumină, apoi se ivi o indiană înveşmântată în alb.

Chipul ei era schimonosit de spaimă şi cu mâinile întinse părea să implore ajutor. Apoi mai scoase un ţipăt înfiorător şi văzurăm doi pumni uriaşi care îi înhăţară braţele. În clipa următoare fu trasă înapoi.

Uşa secretă se închise la loc, dar prea târziu, pentru că noi ne şi apropiasem. Pongo o deschise cu putere, apoi pătrunserăm înăuntru unul după altul.

Intrarăm într-o încăpere mare, luminată de făclii înfipte în sfeşnice de bronz fixate în pereţi. Doi chinezi o târau pe indiană spre o uşă deschisă del a capătul celălalt al odăii. Erau cu spatele la noi, dar mi se păru totuşi că recunosc într-unul din ei pe Ku-Mang. Celălalt chinez era un uriaş, cum rar se întâlneşte printre cei de-un neam cu el. Indiana părea să fi leşinat de spaimă, căci atârna moale în mâinile celor doi galbeni şi picioarele i se târau pe podea.

Când fură aproape de uşă, Marian răcni la ei:

— Staţi!

Ei dădură drumul indienei, se aplecară repede şi se aruncară înaintea celeilalte uşi. Prin mişcările acestea fulgerătoare scăpară de gloanţele noastre, căci afară de Pongo, traserăm în acelaşi timp toţi patru.

Deodată, însă, pământul ne fugi de sub picioare. Patru din lespezile mari de piatră se afundară cu noi cu tot. Un râs batjocoritor se auzi deasupra noastră şi după o clipă ne pomenirăm în pivniţă.

Cele patru lespezi însă, se ridicară iarăşi încetişor şi se închiseră cu zgomot metalic. Căzuserăm la vreo trei metri adâncime şi izbitura ne azvârli unul peste altul.

— Frumoasă capcană! făcu Marian, râzând cu ciudă. La atâta viclenie nu m-aş fi aşteptat. E ceva cu totul nou.

— Cum ai zis? întrebă colonelul. Uşi tăinuite au existat şi-n cele mai vechi timpuri.

— Dar nici nu mă gândesc la uşa secretă – răspunse Marian – e vorba de păcăleala cu indiana. Sau crezi că altminteri ne-am fi vârât cu toţii ca la o comandă în capcană? A fost un vicleşug, precum spuneam. Cu siguranţă că am fost iscodiţi, Chinezii au văzut că suntem cu băgare de seamă, aşa că ne-au prins pe toţi în felul acesta. Bănuiesc că indiana e aceeaşi care mi-a vârât biletul în buzunar.

— Asta ar fi cel mai mare renghi care mi s-a tras vreodată! strigă colonelul. În sfârşit, acum trebuie să vedem cum ieşim de aici.

La lumina lămpilor de buzunar ne dădurăm seama că ne aflam într-o încăpere de vreo şase metri lungime pe patru lăţime. Lespezile de piatră din care erau alcătuiţi pereţii erau acoperite cu o pătură verzuie; Marian se apropiă de unul din pereţi şi trecu cu mâna deasupra lui, apoi se-ntoarse şi zise:

— După cum mi-am închipuit, încăperea aceasta trebuie să stea în legătură cu canalul Gangelui. Se umple cu apă când se deschid zăgazurile ascunse. Aşa dar, o adevărată cursă de şoareci, în care urmează să fim înecaţi!

— Brr! făcu colonelul. Mi-aş fi dorit o moarte mai frumoasă, zău aşa! Dar nu trebuie să pierdem curajul, ci să căutăm a ieşi de aici.

— Numai că n-o să fie atât de uşor – spuse Marian.

— Dumnezeule, uite că şi vine apa! strigă colonelul. Şi încă din toate părţile, astfel că nici nu putem astupa deschizăturile. N-o să treacă mult şi toată încăperea va fi plină până sus.

— Şi eu cred că până într-o jumătate de ceas va fi umplută – spuse Marian, calm de tot – trebuie să încercăm cu toată energie să ieşim de aici. Pongo, o să mă ridice pe umeri şi voi încerca să deschid chepengul. Robert, tu îl vei ţine pe Pongo, ca să nu se clatine.

Când camaradul meu fu pe umerii uriaşului, îşi vârî lama cuţitului în crăpătura formată de două lespezi alăturate şi smuci cu putere în toate părţile. Chepengul acela era construit, încât două lespezi alcătuiau canaturile unei uşi. Căzuseră deci în jos de amândouă părţile, apoi se ridicaseră iarăşi, ca să se împreune la mijloc.

Marian lucra cu cuţitul în crăpătura aceasta. Dădu comenzi scurte în jos şi Pongo păşi încetişor cu el înainte, astfel încât Marian putea examina crăpătura în tot lungul ei.

Nu făcu însă nici o treabă şi noi începurăm să ne cam pierdem curajul, căci apa ne ajunsese până la genunchi.

— Pongo – strigă deodată Marian în jos – mergi încet înapoi, vreau să examinez muchea din spate a chepengului; cred că acolo e închizătoarea.

Sprijinit de mine, uriaşul păşi prin apa spumegând.

Cu atenţiune deosebită Marian examină crăpătura din spate a

chepengului, apoi zise:

— Cred c-am găsit. Pongo, ia-o puţin înapoi, altminteri se poate să mă izbească chepengul când o cădea în jos şi s-o ridica iar.

Plini de încordare privirăm în sus. Pongo se mai dădu un pas înapoi şi Marian se aplecă înainte. Nu putea să cadă, căci braţele de fier ale uriaşului îl ţineau bine.

Deodată, se auzi un scârţâit puternic sus, apoi cele două „canaturi” grele căzură în jos. Marian fu lovit de unul din ele, cu toate că se ferise şi Pongo şi-ar fi pierdut echilibrul dacă detectivul Lorry nu i-ar fi venit repede în ajutor.

— Minunat! exclamă colonelul. Acum să ieşim de aici! Dar… lucrul nu pare să fie atât de uşor.

De sus Marian strigă cu tărie:

— Pongo, ia-o repede înainte!…. Aşa e bine!

Credinciosul camarad îşi dăduse singur seamă despre ce e vorba. Abia îşi regăsise echilibrul, că păşi iar înainte, încât veni sub deschizătură şi-l ridică pur şi simplu pe Marian.

Prietenul meu scoase pistolul, glonţul porni şi un răcnet de durere dovedi că nu greşise ţinta.

— Repede afară! strigă apoi în jos.

Pongo făcu un pas înainte, Marian se prinse de marginea deschizăturii şi se săltă afară. Fără un cuvânt, Pongo îl luă în primire pe colonel, îl ridică şi pe el şi-i făcu… vânt. La fel îl expedie pe Lorry, apoi pe mine, pe urmă se aplecă şi dintr-o săritură ca de pisică fu lângă noi.

Marian şi alergase la uşa pe unde fugiseră cei doi chinezi şi strigă peste umăr spre noi:

— Pe chinezul cel mare l-am atins. Haideţi repede, poate mai putem pune mâna pe el!

Se făcu nevăzut şi noi după el. Îndărătul uşii era un gang îngust, care după câteva clipe de mers făcea o cotitură spre stânga. Ne depărtam deci de fluviu şi în acelaşi timp de restaurant. Încăperile subterane ale templului păreau să se-ntindă până departe.

După ce trecurăm de cotitură, nu-l mai zărirăm pe Marian. Gangul însă se întindea mult înainte, după cum văzurăm la lumina lămpilor noastre.

Rămaserăm locului, privindu-ne înmărmuriţi. Oare picase Marian în altă capcană?

— Neplăcută afacere! mormăi colonelul. Să i se fi întâmplat ceva domnului Farrow? Ce facem acum?

— Trebuie să-l căutăm pe prietenul meu! zisei eu cu hotărâre. Cred că e pe aproape; dar cu băgare de seamă!

Pornirăm încetişor înainte, cu armele pregătite şi plimbând lumina când la dreapta când la stânga.

Făcuserăm vreo zece metri, fără să dăm de vreo urmă a lui Marian şi îngrijorarea mea creştea pe fiecare clipă. Atunci se întâmplă ceva la care nu ne aşteptasem.

IV
NOII PRIMEJDII

ÎNDĂRĂTUL NOSTRU SE AUZI deodată un răget înfiorător, ceea ce ne făcu să ne întoarcem cât ai clipi din ochi. Fusese atât de puternic încât în primul moment crezui că îndărătul nostru e o haită întreagă de tigri.

În gang nu se vedea nimic, dar imediat îmi dădui seama că picasem iar într-o capcană drăcească – şi când vrui să mă întorc, deoarece aşteptam primejdia din spate, fu prea târziu.

Un val de aer rece răbufni deodată din ambele părţi, o lumină orbitoare căzu deasupra noastră, apoi simţii o înţepătură dureroasă în partea stângă a gâtului.

În aceeaşi clipă mă simţii ca străbătut de un curent electric. Tot trupul îmi fu cuprins ca de paralizie... o forţă uriaşă mă înhăţă, mă răsuci ca o sfârlează şi-mi pierdui cunoştinţa.

„Crocodilul”, fu gândul meu din urmă.

Când mă trezii îmi amintii îndată ce se petrecuse cu mine. Vrui să duc mâna la gât, dar băgai de seamă că mâinile îmi erau legate fedeleş. Nici picioarele nu le puteam mişca şi un întuneric adânc domnea de jur-împrejur.

Deodată auzii însă ceva ca în geamăt şi întrebai în şoaptă:

— E cineva aici?

— Da, eu sunt – răspunse colonelul.

Detectivul Lorry şi Pongo se anunţară şi ei.

— Am dat de dracu’! făcu colonelul, cu necaz. Credeam c-am scăpat, când colo... Dar unde o fi domnul Farrow? L-or fi omorât bandiţii?

— Şi pe mine mă îngrijorează soarta lui – spusei eu. Dacă ar fi căzut într-o cursă, ar fi trebuit să observăm ceva. Sau l-or fi înlăturat şi pe el printr-o înţepătură de aia... Dar atunci ar trebui să fie şi dânsul aici. Marian, Marian!

Prietenul meu nu dădu însă nici un semn de viaţă.

— Domnilor – zise atunci Lorry – ce-ar fi să încercăm să ne dezlegăm unul pe altul? Dacă izbutim, îl putem căuta apoi pe domnul Farrow.

— Fireşte că aşa vom face – încuviinţă Tumbac – dar mie îmi sunt mâinile atât de înţepenite încât nici nu le mai simt.

— Este sârmă, Massers – spuse Pongo. Pongo încercat. Massers vede când foloseşte de dinţi.

Încercai cu dinţii şi băgai de seamă că eram legat cu sârmă moale, care-mi intrase adânc în carne. Astfel că ne era cu neputinţă să ne liberăm unul pe altul.

Deodată îmi veni un gând.

— Domnule colonel – zisei eu – d-ta eşti lângă mine; ia încearcă să-mi pipăi buzunarele şi vezi dacă am fost jefuit. Poate găseşti lampa mea şi cuţitul.

Simţii mâinile colonelului la buzunare şi după o clipă el zise vesel:

— Ai avut un gând bun, domnule Bertram… aşteaptă puţin că scot lampa îndată. Ah, uite şi cuţitul!

Simţii cum îmi scoate din buznar cele două obiecte, apoi lumina lămpii mele sfâşie întunericul. Şi tocmai în faţa noastră…. Se afla scara care ducea la canalul Gangelui. Aveau de gând oare să ne scoată de acolo prin chepeng ca să ne dea pradă crocodililor, cum făcuseră cu ceilalţi călători străini?

— Repede, domnule colonel – strigai – încearcă cu cuţitul să tai sârma care-mi ţine mâinile legate. Altfel ne aşteaptă o moarte grozavă.

Tumbac puse jos lampa de buzunar, îmi adusei mâinile în lumină şi colonelul începu să plimbe cuţitul deasupra sârmei moi.

Dar tocmai când mă bucuram de izbânda apropiată, auzii un hohot de râs batjocoritor, apoi ţâşni lumina unei lămpi de buzunar, învăluindu-ne în razele ei. Un braţ enorm înhăţă mâna colonelului, o trase în sus şi o răsuci. Scoţând un geamăt slab, Tumbac dădu drumul cuţitului.

Trăsei cu putere de legături, în nădejdea că le voi putea rupe, dar în aceeaşi clipă braţul enorm îmi prinse mâinile şi le trase în sus. Iarăşi se auzi hohotul acela de râs batjocoritor şi uriaşul spuse:

— Atât de uşor nu merge, legăturile noastre ţin ele bine. O să trebuiască să rămâneţi ceva mai mult aici, până veţi fi transportaţi.

Chinezul – bănuiam că este uriaşul pe care-l împuşcase Marian, căci de văzut nu-l puteam vedea îndărătul luminii orbitoare a lămpii – ne buzunări acum cu o îndemânare care dovedea o experienţă îndelungată. Chicotea mereu şi făcea observaţii batjocoritoare.

Veni şi rândul lui Pongo, care până atunci stătuse liniştit.

— Ah, am pus iar mâna pe el! râse chinezul. Acum n-o să mai scapi de crocodil.

Îndreptase lumina lămpii asupra lui Pongo şi acum văzui că era într-adevăr chinezul cel uriaş. Aplecându-se asupra camaradului nostru Negru, mai văzui că era bandajat la frunte. Glonţul lui Marian îl atinsese deci, la cap.

El tot râdea, când Pongo îşi trase îndărăt picioarele legate, apoi le repezi înainte, lovindu-l pe chinez în pântece. Individul scoase un ţipăt scurt, apoi zbură ca o minge, izbindu-se de peretele din spate al scării. Lampa-i de buzunar căzu alături de el, luminându-i trupul

nemişcat şi treptele de jos.

— Bravo, Pongo! strigai. Cred că de-acum încolo n-o să-şi mai bată joc dumnealui de un european. Domnule colonel, ai văzut unde a pus lucrurile noastre? Acum am putea încerca din nou să ne eliberăm.

— Dacă nu mă-nşel, lucrurile sunt îndărătul nostru, pe pământ – răspunse Tumbac. Ah, ce-i asta? Să ştii că în cădere chinezul a pus în funcţiune vreun mecanism…. Uite că treptele de jos se mişcă.

Într-adevăr, treptele de jos ale scării se mişcau. Nu se dădură însă peste cap, după cum m-aş fi aşteptat, ci intrară în zid, la stânga.

Iscusită instalaţie, căci în felul acesta nu se putea vedea de afară că se întâmplase ceva deosebit la scară. Pentru aceasta ar fi trebuit ca să coboare cineva treptele până la apă.

Acum se mişcau numai cele două trepte de jos, lăsând liber un spaţiu de vreo trei sferturi de metru. Când lespezile de piatră lungi şi grele dispărură în zid, văzurăm canalul Gangelui, a cărui apă sclipea în lumina lunii.

— Asta-i viclenie, nu glumă! făcu colonelul. Eu crezusem că numai treptele de sus, acele prevăzute cu şine, pot fi mişcate, pentru a scoate de aci bietele victime ce sunt oferite pradă crocodililor. În sfârşit, acum trebuie să lucrăm din răsputeri ca să ne liberăm.

Nu era atât de uşor să ne găsim lucrurile. Furăm nevoiţi să ne târâm şi să ne rostogolim, până când Tumbac exclamă mulţumit:

— Ah, uite-le aici! În primul rând să facem lumină.

Colonelul aprinse lampa, căută în mormanul de lucruri un cuţit şi se-ntoarse spre mine.

— Lorry – mai zise el – d-ta cu Pongo vă puteţi de asemenea libera unul pe altul. Să nu mai pierdem vremea! Te pomeneşti că mai vine vreun chinez; cât pentru ăsta de aici, cred că nu se va trezi atât de repede.

— Eu mă tem ca Pongo să nu-l fi ucis chiar – îmi dădui cu părerea. Aha, asta-i minunat, domnul Lorry şi-a găsit şi el lampa şi cuţitul! De-am şti numai unde se află Marian.

— Eu sper c-o să-l regăsim – răspunse colonelul. Să vezi c-o să dăm de el viu şi nevătămat. Dumnezeule…

Tumbac îşi rupse vorba. Îşi îndreptă privirea spre scară şi eu îi urmai pilda. Abia îmi putui stăpâni un ţipăt de spaimă, căci ceea ce văzui era îngrozitor.

Prin deschizătura îngustă lăsată de cele două trepte care dispăruseră, se ivi jumătatea trupului unui crocodil. Era la cel mult un metru şi jumătate de chinezul în nesimţire, privea însă spre noi. Probabil că o pradă vie îi era mai plăcută decât una moartă.

Şi îndărătul lui se ivi un alt crocodil, care se apropia încet de tovarăşul său.

Şoptii repede colonelului:

— Trebuie să ne luăm armele! Chiar dacă nu nimerim, dihăniile au s-o rupă de fugă auzind împuşcăturile. Să fim însă cu băgare de seamă şi să nu facem mişcări prea repezi. Ah, unul din ei pare să poftească la carnea noastră!

Într-adevăr, primul crocodil venea agale spre noi, şovăi câteva clipe, apoi puse iar laba înainte. Era o dihanie mare şi mă trecu un fior, dându-mi seamă că eu îi veneam mai aproape.

— Trebuie să-ncercăm să punem mâna pe revolvere – şoptii iarăşi colonelul – armele stau în stânga dumitale. Haide, repede! Luaţi seama!

Tumbac se târâse ceva mai sus şi imediat crocodilul veni mai aproape. Colonelul rămase nemişcat; atunci Lorry şopti:

— În curând pun mâna pe un revolver, sunt aproape de tot. Nu trebuie, însă să mă mişc prea repede. Uite, dihania aude şi şoaptele mele!

Crocodilul îşi întoarse capul în direcţia în care zăcea Lorry. La lumina lămpii văzui ochii lui sclipind fioros. Mă rugai lui Dumnezeu să mă ocrotească, deoarece botul monstrului mai era numai la un metru de picioarele mele. Cât timp o să mai şovăie?

Deodată, dihania întoarse capul cu repeziciune. Chinezul pe care Pongo îl azvârlise până la scară părea să nu fie mort, cum mă temusem. El scoase un geamăt prelung, apoi îşi rostogoli încetişor trupul într-o parte. Şi această mişcare fu deajuns pentru cei doi crocodili. Al doilea, care intrase în încăpere cu jumătate de trup, înşfăcă deodată cu botul braţul chinezului şi cu o smucitură îl trase spre apă. Acum se-ntoarse şi celălalt crocodil, se năpusti asupra galbenului îl înhăţă de un picior şi în clipa următoare cele două dihănii dispărură în apă cu prada lor.

— Brrr! făcu colonelul, îngrozit, după câtva timp. A fost înfiorător! Şi cât p-aci să avem şi noi aceeaşi soartă. Dar să vedem cum scăpăm de aici cât mai repede. Îmi pare că sârma asta este al naibii de trainică.

— Şi mie îmi pare aşa – zise Lorry, care se apucase iarăşi să-l dezlege pe Pongo. Trebuie să aibă mult oţel într-însa, căci cuţitul nu izbuteşte s-o taie. Poate totuşi că, cu răbdare, vom izbuti… Ei, drace, unde-i acum revolverul?

Un plescăit puternic se auzi în canal, aproape de deschizătură. În clipa următoare iar se ivi căpăţâna unui crocodil. Şi dihania asta părea să nu cunoască frica, deoarece se căţără cu repeziciune în sus, şovăi o clipă, apoi veni de-a dreptul spre noi.

Colonelul răcni la crocodil, care iarăşi şovăi o clipă, apoi însă veni direct spre Tumbac, care se retrase repede mai în afund.

O împuşcătură detună şi crocodilul porni în goană sălbatecă spre apă.

— Păcat – zise Lorry – am fost nevoit să trag prea repede, astfel că n-am putut ţinti aproape deloc. Şi bănuiesc că dihania va reveni, după ce se va fi liniştit.

Colonelul începu din nou să lucreze cu cuţitul la sârma cu care eram legat, când deodată se auzi un glas rece, liniştit:

— Domnii mei, nu vă mai osteniţi degeaba! Sârma conţine într-însa oţel, pe care n-o să-l puteţi tăia. Dar unde e Jang-Se?

— Dacă Jang-Se e Chinezul acela înalt, atunci te-aş sfătui să-l cauţi în apa Gangelui – răspunse colonelul.

Un chinez mărunt se ivi în lumina lămpii noastre. Chipul său era de o linişte desăvârşită. Privi spre deschizătura din scară, apoi întrebă ritos:

— Ce s-a întâmplat? A îndrăznit Jang-Se să deschidă scara?

— Întreabă-l pe el! răspunse Tumbac. Poate că s-o întoarce dacă i-or da drumul crocodilii.

— Las-că vă dezleg eu acuşi limba! spuse chinezul, fără să se turbure.

Se apropie de scară, apăsă într-un loc pe peretele din stânga şi imediat cele două trepte se închiseră la loc. Chinezul fluieră apoi ascuţit şi după câtva timp se iviră fără zgomot alţi patru galbeni, cărora le dădu o poruncă scurtă în limba lor.

Câte doi ne înhăţară, pe colonel şi pe mine şi ne scoaseră de acolo. Merseră cu noi printr-un gang întunecos şi după câtva timp furăm trântiţi jos, pe piatră şi totul rămase liniştit în jurul nostru.

— Sunt curios să văd ce-au să facă acum cu noi – şopti colonelul – te pomeneşti că o să ne pară rău că n-am fost lăsaţi în seama crocodililor de jos.

— Tot ce se poate! glumi eu. Ai auzit doar că chinezul vrea să ne dezlege limbile. Şi ştii, probabil, că pe acest tărâm galbenii au mijloace care nu sunt prea plăcute. Aha, suntem iar împreună.

Lângă mine căzu un trup şi Lorry scoase o înjurătură:

— Măgarii ăia ar putea să ne trateze cu mai multă blândeţe. Să scap eu numai de-aici şi las. Că le-arăt eu dum….

Amuţi, căci deodată căzu o lumină orbitoare deasupra noastră. O uşă mare se deschisese şi printr-însa răzbea lumina aceea. Furăm ridicaţi iar şi transportaţi în încăperea mare care se afla îndărătul acestei uşi, apoi aşezaţi pe patru scaune de lemn din faţa unei mese lungi. La masa aceasta stăteau şase chinezi care aveau feţele acoperite cu măşti.

V
EROISMUL LUI MARIAN

ÎNDĂRĂTUL NOSTRU stăteau cei patru chinezi care ne aduseseră

acolo. Chinezul mărunţel, care venise în pivniţă atras de împuşcătura lui Lorry, se aşezase şi el la masă şi le spuse că uriaşul Jang-Se dispăruse fără urmă şi că noi refuzam să dăm amănunte asupra acestui fapt.

Unul din mascaţi clătină capul când celălalt tăcu, apoi zise, calm:

— Ţin să atrag atenţia domnilor că avem mijloace neplăcute ca să dezlegăm limbile oamenilor şi că ne vom folosi fără şovăială de aceste mijloace. Aşa dar, povestiţi, vă rog, cum a dispărut servitorul nostru Jang-Se.

— A deschis treptele alea din scară, apoi au venit doi crocodili şi l-au tras în apă – răspunse colonelul – când am văzut venind un al treilea crocodil, am tras un glonţ ca să-l speriem.

— Jang-Se n-ar fi cutezat niciodată să deşchidă scara – spuse chinezul, calm. Povesteşte întocmai cum s-au întâmplat lucrurile!

— Atâta ştiu, atâta spun – zise Tumbac – servitorul vostru s-a poticnit deodată şi a căzut jos lângă scară. Atunci s-au deschis două trepte de jos, după câtva timp s-au ivit crocodilii şi l-au înhăţat. Şi-apoi, cer să mi se dea drumul imediat.

Chinezul zâmbi, apoi zise:

— Fireşte c-o să-ţi dăm drumul… în canalul Gangelui. Dar eu tot nu cred că servitorul nostru s-a poticnit şi a căzut în nesimţire. Fusese atins de un glonţ la frunte dar rana nu era deloc gravă. Aşa dar, refuzaţi să spuneţi adevărul întreg? Vedeţi că acuşi fac un mic semn servitorilor dindărătul vostru.

— Mai mult nu ştiu – stărui colonelul.

Era un gest frumos din partea lui căci prin asta nu urmărea decât să-l ferească pe Pongo de furia chinezilor.

Galbenul care vorbise ridică mâna şi în aceeaşi clipă se auzi îndărătul nostru foşnet de veşminte de mătase, apoi zăngăniră fiare. Cei patru chinezi se iviră în faţa noastră. Aveau nişte cleşti mici în mâini, pe care ni-i jucară ameninţător pe dinaintea ochilor.

— Ei, v-aţi hotărât să vorbiţi? mai întrebă odată chinezul.

Acum luă cuvântul Pongo al nostru:

— Pongo izbit chinez pântece. El zburat până la scară. Scară deschis, apoi venit crocodili şi înhăţat la el.

— Aha, aşa a fost deci! şuieră chinezul. Atunci şi pedeapsa voastră o să fie mai aspră. O să vă dăm de vii crocodililor şi nu în stare de nesimţire. Căci de dispărut trebuie să dispăreţi.

— Păi… dacă nu se poate altfel, n-avem încotro – zise colonelul calm – dar înainte de a muri aş vrea să mă lămuriţi într-o privinţă: străinii aceia care au dispărut aici în Cawnpur, au fost jefuiţi de voi, după aceea daţi pradă crocodililor?

— Cam aşa, domnule colonel – răspunse chinezul batjocoritor – am avut un câştig frumuşel de pe urma asta şi sperăm să mai ducem

multă vreme afacerea. Ne felicităm că ne-a dat în gând să le venim de hac domnilor Farrow şi Bertram, care cam au obiceiul dumnealor să-şi vâre nasul unde nu le fierbe oala.

— Care va să zică dv. le-aţi trimis bileţelul prin indiana aceea! zise colonelul. Îmi pare rău numai că nu-mi pot lua rămas-bun de la dl. Farrow.

— E drept că nu se poate, căci i s-a întâmplat un accident regretabil – răspunse chinezul, batjocoritor. În lupta corp la corp care a avut-o cu prietenul nostru de aici – arătă spre un chinez înalt, care stătea aproape de noi – a căzut într-o groapă umplută cu apă. Deoarece această galerie e în legătură, printr-un mare tunel, cu canalul Gangelui, se află adesea crocodili într-însul şi prietenul nostru a fost nevoit să vadă, cu mare părere de rău, cum domnul Farrow a fost înhăţat de un crocodil. Acum s-o şi fi aflând la strămoşii săi şi poate c-a avut o moarte mai frumoasă decât aceea de care veţi avea parte voi. Alte lămuriri mai doreşti, domnule colonel?

Eram zdrobit. Marian mort?! Fusese sfâşiat într-adevăr de un crocodil? Nu-mi venea să cred. Poate că ticăloşii vroiau numai să ne sperie, poate că Marian era numai legat şi cu căluş în gură, undeva pe aproape… De aceea nu-i mai dădui răgaz colonelului să spună ceva, ci luai eu cuvântul:

— Asta s-o spuneţi altora, nu nouă. Prietenul meu nu se lasă învins în luptă de un chinez. Şi nu cred nici că a căzut într-o groapă unde a fost sfâşiat de un crocodil.

— Pentru faptul că nu crezi în cuvintele mele o să-ţi mai dau o pedeapsă pe deasupra – spuse chinezul – vreau să-ţi arăt că şi noi, Chinezii, suntem în stare să punem cu botul pe labe astfel de aventurieri celebri.

Făcu un semn celor patru chinezi şi imediat atât colonelul cât şi eu furăm ridicaţi. Galbenii ne trăgeau după dânşii, aşa fel că târam picioarele pe pământ:

— Ceilalţi doi domni vor putea vedea dovada după dv. – zise Chinezul care vorbise de la început. O să-i bucure şi pe ei că tovarăşul dv. a avut o moarte atât de grabnică.

Furăm târâţi de-a lungul unui gang întunecos, luminat doar de o lampă de buzunar pe care o ţinea în mână căpetenia chinezilor.

Ne aflam într-o parte cu totul nouă a templului subpământean, ceea ce dovedea că înainte vreme construcţiunile se întindeau mult mai departe decât arătau acum ruinele de la suprafaţă.

Gangul sfârşea într-o încăpere de formă pătrată, cu latura de vreo cinci metri. În mijlocul gangului se căsca o gaură rotundă de vreo doi metri în diametru. Chinezul se apropiă de ea, lumină în adâncime, apoi strigă mulţumit:

— Ia veniţi încoa, domnilor, se mai vede ceva.

Singur nici n-aş fi putut ajunge până la marginea puţului, atât de tare îmi tremurau picioarele şi când privii apoi în adânc, cu greu îmi putui înăbuşi un ţipăt.

La vreo patru metri sub mine sclipea o apă tulbure. Deasupra ei plutea o cască tropicală…. Casca lui Marian, după cum recunoscui îndată; afară de asta o mânecă de haină… de la haina camaradului meu.

Dacă nu m-ar fi ţinut cei doi chinezi, cu siguranţă că m-aş fi prăbuşit grămadă. Şi acum apa începu să se agite… Un cap hidos, cu solzi, se ivi, izbi casca tropicală, cercetă mâneca, apoi crocodilul – căci crocodil era – dispăru iarăşi.

— Ei? făcu chinezul, batjocoritor. Ei, vezi? Dacă m-ai fi crezut de la început ai fi avut parte de o moarte mai uşoară. Acum însă hai căraţi-vă, ca să se încredinţeze şi cei doi tovarăşi ai voştri.

Chinezii ne traseră înapoi şi furăm duşi, prin gangul întunecos, până în odaia luminată puternic.

Colonelul trebuie să fi recunoscut, după chipul meu, că Marian îşi găsise un sfârşit înfiorător, căci lăsă capul în jos şi murmură:

— Aşa dar e adevărat? Asta-i îngrozitor!

Cei patru paznici ai noştri ne aşezară iarăşi pe scaune, apoi îi înhăţară pe Pongo şi Lorry şi-i duseră cu ei, după ce strigară câteva cuvinte chinezilor de la masă.

Eram atât de zdrobit încât nu ştiam ce să mai cred. Marian al meu să fi pierit în chip atât de grozav!

Îl fulgerai cu privirea pe chinezul înalt care stătea lângă nou şi văzui cu mirare că şi el mă privea, după aceea se ridică, îmi făcu din cap un semn uşor şi păşi spre uşa care ducea în gangul de unde mergea apoi la puţul morţii.

Cu o mişcare repede luă în trecere un cleşte dintre cele pe care cei patru servitori le puseseră pe un scăunaş, înainte de a ne fi scos din cameră.

Vreo doi, trei chinezi de la masă strigară tovarăşului lor câteva cuvinte, dar celălalt făcu doar un gest cu mâna şi dispăru în gang.

Mă simţii străbătut de un fior. Gestul acesta îmi păru foarte cunoscut… el era un obicei al lui Marian, care pe mine mă făcea întotdeauna să râd. Şi de ce dăduse din cap spre mine chinezul, când se ridicase?

Dar cu cleştele ce avea de gând să facă?

Vroia cumva să-l tortureze pe Pongo, pentru că acesta îl trimisese la moarte pe servitorul Jang-Se?

Uitai însă curând de el şi mă gândii iarăşi la Marian. Deşi văzusem cu ochii mei dovada, nu-mi venea să cred, totuşi, că acest om viteaz şi plin de sănătate, să fi avut parte de o moarte atât de grozavă.

Colonelul, lângă mine, gemu şi zise:

— Domnule Bertram, e într-adevăr îngrozitor! Ah, de l-am putea răzbuna!

— Da, de l-am putea răzbuna! M-aş fi năpustit asupra Chinezilor… dacă mi-ar fi fost cu putinţă.

Hotărâi totuşi să-mi reped picioarele legate în cel dintâi care s-ar fi apropiat de mine. N-aveam decât să facă apoi piftie din mine, puţin îmi păsa.

Mă ridicai puţin, şeful ticăloşilor trebuia să treacă pe lângă mine când se va întoarce de la puţul morţii. Şi atunci va vedea el!

Un zgomot nelămurit se auzi din gangul unde se afla puţul morţii. Păreau chemări înăbuşite, apoi un corp păru să fi căzut în apă, iarăşi un ţipăt care se curmă repede – după aceea se făcu tăcere.

Oare să fi adus la îndeplinire Pongo una din faptele sale eroice? Izbutise poate să-şi desfacă legăturile? În cazul acesta se prea putea ca în mânia lui oarbă să-i fi ucis pe toţi cei cinci chinezi.

Galbenii de la masă săriră în picioare şi se holbară la uşă. Ceva neobişnuit trebuie să se fi întâmplat. Dar, în definitiv, erau patru paznici, afară de şeful şi chinezul cel înalt, care-l învinsese până şi pe Marian.

Stăteau nemişcaţi, privind spre deschizătura uşii. Un zgomot slab se auzea tot mai aproape de gang. Aşa dar, chinezii îi aduceau înapoi pe prizonieri. Dar poate că Pongo făcuse o încercare disperată de a se libera şi cu prilejul acesta fusese zvârlit în puţ. Şi atunci avusese parte de aceeaşi moarte ca Marian, căruia îi era atât de devotat!

Chinezii se aşezară iarăşi. Se gândeau probabil ca şi mine, numai că nu erau deloc curioşi.

Eu aşteptam însă plin de încordare. Chinezul cel înalt, care-l învinsese în luptă pe Marian, intră înăuntru. Trecu încetişor pe lângă mine, privindu-mă cu atenţiune. Şi ca şi cum mi-ar fi ghicit gândul, se aplecă deodată spre mine şi-mi şopti:

— Robert, fii liniştit!

Trăsnetul dacă ar fi căzut în clipa aceea la picioarele mele nu m-ar fi emoţionat mai mult. Glasul acela… era a lui Marian. Mi se părea că-mi pierdusem minţile!

Cu ochii zgâiţi priveam după dânsul. El se apropiă liniştit de masă şi ridică brusc mâna dreaptă, în care ţinea un revolver.

— Comedia s-a sfârşit domnilor! zise el… Şeful vostru e în puţul în care credeaţi că mă aflu eu. Mi-am îngăduit să joc rolul tovarăşului dv., după ce am izbutit să-l ucid în luptă.

Îşi scoase tichia de mătase şi masca… şi eu scosei o exclamaţie de triumf. Era chipul îndrăzneţ al viteazului meu camarad.

Chinezii de la masă păreau înmărmuriţi. Unii din ei rămaseră cu gura căscată. În uşa care dădea pe gang stătea Pongo. În mâna dreaptă ţinea un cuţit gata să-l zvârle, iar în cea stângă avea alte trei.

Abia acum pricepui ce se întâmplase. Marian fusese atacat, îl omorâse în luptă pe duşmanul său, apoi luase veşmintele acestuia, iar trupul şi propriile sale haine le aruncase în puţ.

După aceea rămăsese liniştit de tot în mijlocul bandiţilor, probabil că i se dăduseră şi onoruri pentru că izbutise să-l învingă pe vestitul Marian Farrow.

Nu pricepeam însă cum reuşise să joace atâta timp rolul acesta. Ştia el chinezeşte. Dar prea puţin. Punctul acesta trebuia lămurit încă.

Deocamdată, situaţia nu prea era limpede. Chiar dacă Marian părea sigur de izbândă pentru moment nu trebuia să uităm viclenia şi dispreţul de moarte al chinezilor.

Abia mă gândeam la asta, că două braţe se şi ridicară. Dar în clipa când vrui să scot un ţipăt de prevenire, arma lui Marian detună, iar cuţitul lui Pongo zbură ca un fulger prin încăpere.

Urmară două răcnete de durere, apoi cele două pistoale căzură din mâinile chinezilor, care avuseseră nechibzuinţa să încerce să se apere.

Un alt cuţit sclipi în mâna lui Pongo. Asta era deajuns pentru ceilalţi trei chinezi. La porunca lui Marian, ei ridicară braţele cât ai clipi din ochi.

Paşi repezi se auziră pe gang, apoi Lorry dădu buzna înăuntru, în fruntea câtorva poliţişti. Într-o clipă chinezii fură legaţi, iar noi dezlegaţi.

— Ku-Mang e cu totul nevinovat – zise acum Marian – vinovatul principal e vărul său Me-Lung, pe care Pongo l-a zvârlit în puţ. El se folosea de faptul, că avea cunoştinţă de încăperile subpământene, pentru a pune la cale crimele astea. L-am bănuit numai decât, după ce i-am prins o privire. Am iscodit totul, pe când mă aflam printre chinezi.

— Mariane, cum ai izbutit să faci asta? întrebai eu. Doar nu ştii chinezeşte?

— Puţintel tot ştiu – râse camaradul meu – şi m-am prefăcut ca şi cum aş fi fost grav rănit la gât în lupta în care l-am răpus pe…. Marian Farrow. Norocul meu a fost că chinezii purtau măşti, astfel că mă puteam amesteca fără teamă printre ei.

În vreme ce prizonierii erau luaţi de acolo – Marian descoperise gangul care ducea în restaurant – zisei:

— De ce s-a speriat atât de tare Ku-Mang, când a auzit de acul otrăvit?

— Pentru că are şi el un astfel de ac, cu care se apără împotriva hoţilor. Fiind om inteligent, a bănuit îndată că va fi suspectat, dacă faptul acesta ne va ajunge la urechi.

— Domnule Farrow, ce şi s-a întâmplat după ce ai dispărut atât de brusc?

— M-am pomenit înhăţat în gang – povesti Marian – o mână care

părea să iasă de-a dreptul din stâncă mă strânse atât de tare de gât, încât nu mai putui scoase un geamăt. Am fost târât apoi câtva timp de-a lungul gangului, după care potrivnicul meu a vrut să mă zvârle de lângă el. Am bănuit atunci primejdia, m-am încleştat de el şi am început lupta.

Băgai de seamă curând că potrivnicul meu trase un cuţit. L-am apucat atunci de mână şi răsucindu-i-o, i-am înfipt cuţitul în piept. Aprinzând lampa de buzunar, văzui că chinezul era cam de statura mea şi purta mască. Atunci am schimbat grabnic hainele cu el. Auzind glasuri pe aproape, aruncai repede trupul în puţ, pe a cărui margine luptasem. Trimisei şi hainele după el, auzii jos un plescăit puternic, apoi veniră cei şase chinezi, toţi cu lămpi de buzunar şi şeful îmi aduse laude pentru isprava mea. Din fericire, vorbea englezeşte şi prin gesturi cu mâna îi lămurii că nu puteam vorbi, din pricină că fusesem strâns de gât. Apoi îi descrisei cum decursese lupta şi când dânsul întrebă repede dacă Marian Farrow fusese acela pe care-l învinsesem, încuviinţai din cap. Şi aşa am devenit erou.

Avurăm apoi o consfătuire lungă cu privire la soarta voastră. Din fericire chinezii vorbeau mai mult englezeşte şi astfel aflai că voi eraţi deocamdată sub supravegherea uriaşului Jang-Se. Abia când auzii o împuşcătură, începui să mă tem pentru soarta voastră, trebuia, însă, să-l las pe chinezul cel mărunt să meargă înainte spre locul unde eraţi voi, căci eu nu cunoşteam prea bine gangurile secrete. Restul îl ştiţi. Pe când Me-Lung arăta lui Pongo şi domnului Lorry rămăşiţele mele îmi puţ, eu i-am tăiat lui Pongo legăturile. De aceea am luat cleştele cu mine. I-am şoptit numai câteva cuvinte, ia-m vârât şi cuţitul în buzunar, apoi ne aruncarăm asupra paznicilor, luaţi prin surprindere. Ce vă spun, Pongo a terminat foarte repede cu ei. Când sfârşii şi eu cu potrivnicul meu, şeful şi zăcea în puţ, iar cei trei paznici erau întinşi la pământ.

— Dumnezeule mare! făcu colonelul – cu dv. poate avea cineva parte de aventuri, nu glumă. Sunt mulţumit că bietele victime ale acestor ticăloşi lacomi de avere, au fost răzbunate.

Plecarăm mai departe şi alte aventuri ne aşteptau în cale, încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 169

Hans Warren

I
„ACCIDENTUL”

ÎNCĂ UNA DIN NUMEROASELE sale aventuri pe care doctorul Bertram o povesti lui George:

— Acum ne-am putea folosi de prilej să plecăm la Agra – zise Marian – nu-s decât vreo sută şi ceva de kilometri până acolo.

— Da, da! făcui eu, bucuros. Aş vrea să văd celebrul Tadşmahal, mausoleul şahului Dşahan, despre care se poate spune că este una din cele mai frumoase construcţii din lume.

— E şi explicabil să fie aşa – zise Marian – căci au lucrat la el douăzeci şi două de mii de lucrători, timp de douăzeci şi doi de ani. Dar şi Moti Mosdşid – „Moscheea Perlelor” – precum şi Dşamma Mosdşid – Moscheea principală – sunt vrednice de văzut. Aşa dar, luăm primul tren spre Nord!

După două ceasuri ne şi aflam în trenuri care ne ducea spre Agra. Socoteam să fim acolo peste două ceasuri şi jumătate, adică tocmai când se lăsa întunericul.

Eu cu Marian aveam singuri un compartiment de clasa întâia, iar Pongo cu Maha călătoreau în clasa treia. Dar căpătaseră şi ei un compartiment separat, după ce Marian îi „strânse mâna”, adică îi pusese bacşişul în palmă conductorului. Astfel că Maha nu fu nevoit să călătorească în vagonul de bagaje, laolaltă cu alţi câini.

Mă bucuram cu drept cuvânt de perspectiva de a vizita oraşul acela vechi şi vestit, ale cărui construcţiuni sunt cunoscute în întreaga lume. Şi ca să le poţi preţui frumuseţea, trebuia să le cercetezi de aproape.

Eram de vreun ceas pe drum, când trenul frână brusc. Marian scoase capul pe fereastră, apoi zise:

— Se vede că s-a întâmplat vreo nenorocire. Ne-am oprit la începutul unui pod mare. Văd doi bivoli şi rămăşiţele unei căruţe. Hai să vedem şi noi ce el.

Ieşirăm din compartiment şi ne dădurăm jos din vagon. Şeful trenului, care fusese foarte amabil cu noi, tocmai sărea şi el jos şi împreună cu el alergarăm în faţă.

Mecanicul şi fochistul săriseră şi ei de pe maşină, de asemenea doi englezi lungi şi deşiraţi, care fuseseră într-unul din compartimentele din faţă. La vreo cincizeci de metri de locomotivă începea podul peste fluviu. Cu puţin înaintea podului o şosea tăia linia ferată şi aci, pe acest „pasaj de nivel”, se afla o căruţă sfărâmată. Animalele – doi bivoli – zăceau pe şinele pe care trebuia să treacă trenul nostru.

— Asta a fost la trenul de amiază – spuse mecanicul.

— Dar nenorocirea n-a putut trece neobservată – îşi dădu părerea Marian – colegul d-tale de pe cealaltă locomotivă trebuie să fi băgat

de seamă ciocnirea.

— El conduce una din locomotivele vechi, la care câmpul de vedere e foarte restrâns – îl apără mecanicul pe colegul său – de pe aceste locomotive nu se poate vedea ce s-a întâmplat cu puţin înainte. Probabil că omul cu căruţa o fi încercat să treacă linia cu puţin înaintea trenului şi atunci a fost prins de locomotivă. Haide, Fred, să cărăm bivolii de aici şi la cel dintâi canton dăm raportul!

— Ciudat! făcu Marian, aplecându-se asupra unuia din bivoli. Animalul nici nu e rănit. Ah... a primit în cap un glonţ şi încă de mare calibru.

În vreme ce noi ne apropiam, Marian se aplecă asupra celuilalt bivol.

— Şi ăsta a fost împuşcat – zise el – domnilor, aici nu e vorba de o nenorocire, ci de o crimă. Căruţa ar fi trecut linia înaintea trenului, dar tocmai atunci au fost împuşcaţi cei doi bivoli. S-au mai târât până la linia doua, apoi s-au prăbuşit. Locomotiva trenului de amiază a sfărâmat după aceea căruţa, zvârlind-o în lături. După cum vedeţi, a sărit înapoi o bucată pe şoseaua înclinată pe care a urcat-o cu puţin înainte.

— Nemaipomenit! exclamă şeful trenului. Asta e crimă sadea, căci uite colo printre dărâmăturile căruţei văd piciorul căruţaşului.

Alergarăm într-acolo şi, într-adevăr, văzurăm un picior cafeniu ivindu-se din lemnăria căruţei. Asta era într-adevăr crimă, căci cel ce împuşcase bivolii, era vinovat de faptul că indianul fusese omorât de tren.

Dădurăm repede în lături sfărâmăturile şi atunci Marian, care răsturnă trupul însângerat al căruţaşului, făcui o nouă descoperire. Arătă spre tâmpla stângă a omului şi zise:

— E o ticăloşie nemaipomenită! Indianul a fost şi el împuşcat. Abia după aceea căruţa a fost prinsă de locomotivă şi căruţaşul zdrobit..

Şeful trenului mormăi o înjurătură, pe urmă spuse:

— Domnilor, sunt de părere să întocmim repede un scurt proces-verbal asupra crimei. Cercetările vor fi făcute apoi de autorităţile din Agra.

— Procesul-verbal îl putem întocmi şi în tren – zise unul din cei doi englezi – de ce să prelungim şederea în acest loc de groază? Să dăm la o parte de pe linie cadavrele bivolilor!

În vremea asta Marian continuase să cerceteze rămăşiţele căruţei. Se ridică apoi şi zise:

— Vom rămâne aici, căci afară de omorârea bivolilor şi a indianului, se pare că s-a făptuit încă o crimă. Poate că uciderea căruţaşului a fost necesară pentru a se putea comite o altă nelegiuire. Văd aici un cufăr care a fost şi el spart în cursul accidentului. Se poate lesne vedea că el conţine acele nimicuri pe care o europeană bogată le

duce cu ea în călătorie. Ah… şi aici e o cască tropicală de femeie, cam turtită, ce-i drept. Aşa dar, în căruţa asta trasă de bivoli trebuie să fi călătorit, alături de Indian, o Europeană elegantă. Călătoria i-a fost întreruptă de gloanţele care au ucis pe căruţaş şi bivolii săi. Femeia trebuie să fi sărit jos, însă, înainte ca trenul să fi sfărâmat căruţa. Duşmanii ei – căci duşmani erau – o vor fi atacat apoi, răpind-o.

Englezii se uitară aiuriţi la Marian, cu mutre înspăimântate, pe urmă unul din ei, fluturând politicos casca tropicală, zise:

— Îmi daţi voie, domnule, numele meu e Lord Irving. Sunteţi detectiv?

— Nu – răspunse camaradul meu – mă îndeletnicesc numai de plăcere cu chestiuni misterioase. Numele meu e Marian Farrow şi acesta de aici e prietenul meu Robert Bertram.

— Încântat, domnilor! De mult ţineam să vă cunosc – spuse lordul, bucuros – îmi pare rău numai că prilejul cu care am făcut cunoştinţă e atât de trist. Care va să zică vreţi să încercaţi să limpeziţi crima aceasta? Păcat că slujba mă împiedecă, altminteri v-aş fi rugat să mă luaţi şi pe mine.

— În primul rând vreau să-ncerc s-o eliberez pe europeană răpită – spuse Marian – poate că din obiectele de toaletă împrăştiate pe aici, putem afla cine e doamna.

Englezul celălalt se prezentă şi el. Era un negustor din Anglia, care trebuia să fie foarte bogat, căci purta un inel cu briliant de mare preţ.

Rămăşiţele căruţei fură date la o parte. Conţinutul geamantanului mare, din cea mai bună piele de crocodil, era împrăştiat pretutindeni.

Obiectele de toaletă erau artistic lucrate din argint masiv şi aveau o mare valoare. Asta însemna că europeana dispărută, care în împrejurări atât de ciudate se folosise de o căruţă trasă de bivoli, trebuie să fi aparţinut societăţii bune.

Deodată lordul Irving scoase o exclamaţie de uimire, apoi ridică un port-ţigaret mic, din aur. Ne uitarăm întrebător la el.

— Acest port-ţigaret îi cunosc, aparţinea soţiei mele – zise el – acum câteva luni l-a dăruit damei de companie, o nemţoaică. Oare europeana dispărută în împrejurări atât de misterioase, să fie această domnişoară Erna Heliwig?

— Deoarece obiectul se afla în geamantan, s-ar putea presupune – răspunse Marian – vă rog, mylord, povestiţi-ne ceva despre domnişoara Heliwig!

— Era o femeie foarte de treabă – zise Irving – doi ani a fost la noi şi trebuie să spun că soţia mea, care din pricina climei suferea de nervi, era foarte mulţumită de dânsa. Domnişoara Heliwig era foarte cultă, bună la inimă, dar mi se părea mie că o apasă ceva pe suflet. E fiica unui profesor de ştiinţe naturale. Tatăl ei şi-a pierdut averea şi a murit de inimă rea. Pe domnişoara Heliwig am găsit-o în urma unui

anunţ pe care l-am dat în gazete.

— Mai e în serviciul dv.? întrebă Marian.

— Nu, domnule Farrow, ne-a părăsit acum o săptămână. A primit o telegramă de la fratele ei care zăcea bolnav la Kotah. Despre fratele acesta domnişoara Heliwig nu ne-a pomenit niciodată până atunci şi după plecarea ei mi-am spus că el o fi fost pricina amărăciunii ei ascunse.

— Kotah... Kotah... făcu Marian. Localitatea asta e la sud-vest de aici, nu-i aşa?

— Exact! încuviinţă lordul. Fluviul acesta de aici este Chambal, care după vreo două sute cincizeci de kilometri curge prin Kotah. Şi şoseaua merge aproape paralel cu fluviul.

— În cazul acesta, cel puţin ştim oarecum încotro trebuie să ne îndreptăm – zise Marian, mulţumit.

Spusese însă asta cam dus pe gânduri, privind mereu la indianul mort. Deodată reluă:

— Indianul a fost împuşcat dinspre fluviu. Se vede lămurit că glonţul a venit de la stânga, de jos. I-a pătruns în cap pieziş. Ia să vedem dacă şi gloanţele trase asupra celor doi bivoli tot de acolo au venit.

Ne apropiarăm de animalele moarte şi, într-adevăr, presupunerea lui Marian se adeveri. Gloanţele pătrunseseră prin falcă şi luaseră drumul pieziş în sus.

— După cum văd, Chambal-ul are un curent slab – spuse Marian acum – dar pentru un sampan (un fel de luntre) era uşor, fireşte, să ajungă căruţa trasă de bivoli. Urmăritorii vor fi ales locul acesta pentru atacul lor, ca să dea impresia că s-a întâmplat o nenorocire.

— Mariane, eu nu pricep cum au putut fi ei atât de uşuratici – zisei eu – ar fi trebuit să se aştepte doar ca şi domnişoara Heliwig va fi ajunsă de tren şi ucisa. Dacă de la început avuseseră de gând s-o ia prizonieră, atunci nu prea mă mulţumeşte presupunerea aceasta.

— Aşa e, m-am gândit şi eu la asta – încuviinţă Marian – dar mi-am mai spus apoi că or fi scos-o mai înainte pe domnişoara Heliwig din căruţă. Şi indianul trebuia să moară, pentru ca nu cumva să poată povesti ceva despre ciudatul său călător. Presupun că au trecut cu vederea geamantanul printre baloturile şi sacii din căruţă. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, n-am fi avut de unde cunoaşte faptul că în căruţă se afla tânăra femeie.

— Dar poate că indianul a găsit pe undeva geamantanul şi l-a luat cu el – îmi dădui cu părerea – nu trebuie numaidecât să fi fost domnişoara Heliwig în căruţă.

— Dacă n-ar fi fost aşa, atunci nici indianul n-ar fi fost împuşcat – zise Marian – haide, Robert, se poate să fie ceva de lucru pentru noi aici. Adu-l pe Pongo şi pe Maha, apoi să mergem de-a lungul fluviului

spre sud-vest, până dăm de un sat. Acolo vom lua un sampan şi vom pleca la Kotah.

În vremea asta însoţitorii trenului îndepărtaseră de pe linie cei doi bivoli. Şeful se apropiă apoi de noi şi întrebă politicos:

— Aşa dar dv. vreţi să rămâneţi aici? Atunci cum facem cu procesul-verbal?

— O să-l semnez eu cu domnul – răspunse lordul, arătând spre negustor – repet că-mi pare rău din inimă, domnule Farrow, că n-am timp să vă însoţesc. Voi avea însă grijă ca din Agra să fie înştiinţată poliţia din Kotah, poate vă iese înainte o patrulă.

— Nu va fi nevoie de asta – zise Marian – în primul rând ar fi bine – după părerea mea – să se pornească cercetări în privinţa fratelui domnişoarei Heliwig. Cred că are şi el vreo legătură cu taina aceasta.

— Bine, voi declara totul – făgădui lordul.

Ne înapoiarăm la tren şi ne luară, armele, pe care le dăduserăm la bagaje. Marian făcu semn lui Pongo, care privea pe fereastra compartimentului său şi credinciosul uriaş stări îndată jos, împreună cu Maha.

Ne despachetarăm armele şi după un scurt rămas bun de la cei doi englezi, trenul se puse în mişcare şi dispăru curând din faţa ochilor noştri.

Stăteam acum singuri pe locul unde se făptuise o crimă foarte rafinată. Abia scăpasem de o aventură, că ne şi încurcam în alta.

— La drum! hotărî Marian. Pornim acum de-a lungul acestei şosele şi trebuie să căutăm s-ajungem jos la fluviu. Poate că sampanul din care trebuie să fi fost trase gloanţele, s-a oprit pe undeva. Ia stai… aşa şi trebuie să fi făcut, ca s-o ia pe prizonieră – dacă, fireşte, presupunerile mele vor fi întemeiate. Malurile sunt înalte de vreo zece metri şi cam netede, dar cred că putem coborî chiar aici, pe lângă pod. Poate e cu putinţă să mergem apoi de-a lungul apei.

Marian se apropia de râpa înaltă, apoi zise mirat:

— Uite c-am avut noroc într-adevăr, pe aici duce în jos o potecă îngustă. Şi acolo putem merge de asemenea, căci între malul stâncos şi fluviu e iar o potecuţă.

Cu multă dibăcie camaradul meu îşi dădu drumul în jos pe stânca netedă. Îl urmarăm, apoi merserăm pe poteca şerpuitoare, spre sud-vest, către Kotah.

Făcuserăm vreo cincizeci de metri, când văzurăm că de sus se făcea iarăşi o cărare îngustă, şerpuitoare. Şi deodată Marian se căţără o bucată pe dânsa, apoi se întoarse, privindu-ne triumfător. Ţinea în mână o batistă de femeie şi când o desfăcu arătă monograma brodată într-un colţ: „E. H.”, adică: Erna Heliwig.

Avusese deci dreptate Marian cu presupunerea sa. Tânăra femeie fusese ridicată din căruţă la vreo cincizeci de metri depărtare de linia

ferată, complicii bandiţilor împuşcaseră din sampan pe indian şi cei doi bivoli, apoi tânăra femeie fusese coborâtă pe ţărm şi îmbarcată în sampan.

Pongo, care examinase potecuţa dinspre apă, se aplecă acum şi zise:

— *Massers,* aici fost kanu.

Zicând acestea ridică o aşchie de lemn care se prinsese de malul stâncos. Provenea, probabil, de la prora unui sampan.

— Acum ştim cum stau lucrurile! zise Marian. Trebuie s-o luăm la picior, băieţi! Căruţa a fost sfărâmată de trenul de amiază, aşa că au trecut de atunci vreo cinci ceasuri. Chiar dacă un sampan nu poate înainta prea repede împotriva curentului – ceea ce înseamnă că noi vom fi mai repede pe jos – totuşi va fi greu să câştigăm timpul cu care ne-au luat-o înainte.

— Curentul e slab – zisei eu – aşa că vor obosi repede. Şi trebuie să te mai gândeşti că vor fi vâslit pe căldura cea mare. Dacă putem căpăta curând un sampan, vom fi noi mai repede, căci peste vreun ceas şi jumătate se lasă noaptea.

Pornirăm voiniceşte la drum şi după vreo jumătate de ceas dădurăm de un pescar bătrân, care scotea peşte cu plasa din apă. Se speria când ne zări, ba se părea chiar că vrea s-o ia la fugă. Dar eram prea aproape de el, aşa că rămase pe loc şi ne privi înspăimântat.

Marian îi vorbi în limba indiană:

— Moşule, n-ai văzut un sampan care urca fluviul acum câteva ceasuri?

— Da, *Sahib,* l-am văzut – răspunse bătrânul, temător, privind cu coada ochiului spre pistolul lui Marian. *Sahib,* n-o să-i faceţi nimic unui biet bătrân... Nu-i aşa că n-o să povestiţi în sat că v-am vorbit despre sampan?

— Hm... aici e ceva necurat la mijloc – îmi zise Marian.

Apoi se adresă iar bătrânului, prietenos:

— Nu-ţi facem nimic, poţi fi liniştit. Dar ia spune, te-au ameninţat oamenii aceia din sampan?

— Aşa e, *Sahib* – încuviinţă bătrânul – au stat mult de vorbă cu cel mai bătrân din satul nostru şi ni s-a poruncit să nu pomenim ceva despre venirea lor aici. Ni s-a mai spus să împiedecăm pe alţi europeni, care vor veni de-a lungul apei, să meargă mai departe. Nu ştiu de ce s-a întâmplat asta, *Sahib*. Dacă v-am povestit... este pentru că am văzut armele voastre şi mi-a fost frică. Nu mă trădaţi, *Sahib!*

— Nu, nu, fii fără grijă! îi făgăduii Marian. Dar mai am să-ţi pun o întrebare: cei din sampan erau europeni şi se afla şi o femeie legată cu dânşii?

Indianul se uită mirat la Marian:

— Atunci să fi fost o femeie în mormanul acela din sampan, care se

mişca? Mi s-a părut mie ceva ciudat... Cei doi europeni spuneau că au prins un şarpe uriaş şi tot aşa ziceau şi cei doi brahmani care erau cu ei.

— Hm, făcu Marian către mine. Care va să zică sunt amestecaţi doi brahmani, aşa ca lucrurile n-au să meargă atât de lesne cum credeam. Socoteam la început că e vorba de o răpire sentimentală, acum însă văd că lucrurile se încurcă. Ce amestec or fi având brahmanii? Trebuie să fim cu băgare de seamă, Robert. Cred că în satul de unde e bătrânul pescar vom putea întâmpina mari neplăceri.

— Întreabă-l cât e de când a trecut sampanul pe aici! îi zisei lui Marian.

La întrebarea camaradului meu, pescarul răspunse:

— Sunt patru ceasuri, *Sahib*.

— Cât e până în satul tău? mai întrebă Marian.

— În a patra parte dintr-un ceas ajungeţi.

Prietenul meu vârî în mâna moşului o monedă de argint şi-i zâmbi prietenos Bătrânul făcu o mutră mirată, dar recunoscătoare şi zise:

— *Sahib,* îţi mulţumesc. Vă mai spun să fiţi cu luare-aminte în sat! Sanka, bătrânul satului, e viclean nevoie mare.

— Îţi mulţumesc pentru prevenire! zise Marian. Nu voi trăda nimic.

Şi ne văzurăm de drum.

II
PE FLUVIUL CHAMBAL

DUPĂ UN SFERT DE CEAS ajunserăm în sat. Când se iviră în faţa noastră cele dintâi colibe, văzurăm câţiva băieţi dispărând cu repeziciune între tufe.

— Aha, cei doi europeni şi brahmanii s-au aşteptat totuşi la o urmărire – zise Marian – de aceea băieţii au fost puşi de pază. Sanka acela pare să fie şi strateg.

Satul părea mort când trecurăm printre colibe. Dar când ajunserăm în locul liber din mijlocul satului, văzurăm adunaţi acolo pe toţi bărbaţii, pregătiţi pentru a ţine sfat.

Sub un copac gros se afla un fel de tron, pe care stătea un indian mai în vârstă. Cum ne zări ridică îndată mâna şi rosti câteva cuvinte.

Indienii se întoarseră repede, apoi se despărţiră şi făcură loc de trecere spre copac. Indianul bătrân coborî de pe tronul sau şi ne ieşi înainte.

Avea o mutră de guzgan şi vroia să pară prietenos, deşi privea temător cu coada ochiului spre Maha. Se înclină de câteva ori până la pământ şi spuse într-o englezească stâlcită:

— Vizita *Sahibilor* e-o cinste pentru satul meu. Cu ce vă putem fi de folos?

— Vrem să închiriem un sampan cu care să mergem la Kotah – răspunse Marian.

— *Sahibii* pot lua toate sampanurile – rânji bătrânul – dar se apropie noaptea şi atunci e primejdie pe Chambal. N-ar vrea *Sahibii* să rămână peste noapte în satul meu?

— Nu, dragă, nici nu ne trece prin gând – răspunse Marian – hai că n-aveam timp, trebuie să pornim repede mai departe!

— Chiar imediat nu puteţi căpăta un sampan – zise bătrânul foarte politicos – căci oamenii mei sunt la pescuit. Se întorc abia după ce se înnoptează.

— Aha! Atunci mă voi duce la mal, să mă încredinţez dacă e aşa! spuse prietenul meu, scurt.

Mă aşteptam la o împotrivire din partea bătrânului; acesta însă, iarăşi foarte politicos, ne conduse la fluviu. Şi într-adevăr, nu se vedea nici un sampan acolo.

— Vedeţi că n-am minţit – spuse Sanka mofluz – îndată ce se va întuneca, veţi putea avea un sampan. Vi-l voi da chiar pe al meu şi n-o să vă cer mult. Dar va trebui să meargă şi fiul meu cu dv., ca să-l aducă înapoi.

— Bine – zise Marian, după ce chibzui puţin – şi cât ceri?

Sanka spuse o sumă, cu care s-ar fi putut cumpăra de tot un sampan. Mă aşteptam ca Marian să înceapă tocmeala aceea orientală, dar spre surprinderea: mea – şi a bătrânului – camaradul meu zise:

— Suntem înţeleşi. Dar unde putem rămâne ceasul ăsta până se întunecă?

— Nu vreţi să intraţi în coliba mea? propuse Sanka.

— Nu, mai bine rămânem afară – răspunse Marian – am putea aştepta sub copacul acesta de aici.

Arătă spre arborele uriaş, din mijlocul „pieţei”. Sanka se codi, apoi însă zise, rânjind iar:

— Locul acesta e hotărât numai pentru mine, dar îl las *Sahibilor,* pentru timpul cât rămâneţi aici. Îmi daţi voie să vă aduc ceva de mâncare?

— Bine, adu! zise Marian.

Luarăm loc pe tribuna pe care şi-o ridicase Sanka, pentru a domni de acolo asupra satului. Locuitorii stăteau la distanţă respectoasă de jur-împrejurul nostru.

Mă apropiai de Marian şi-i şoptii:

— Nu pricep cum ai putut încuviinţa un preţ atât de mare pentru închirierea sampanului. Cu banii ăştia îl puteai cumpăra. Şi de ce vrei să-l iei pe fiul bătrânului cu noi? Şi ai de gând, într-adevăr, să mănânci ceva aici?

— Prea multe întrebări deodată – zise Marian, râzând – o să-ţi răspund întâi la cea din urmă. De mâncat nici n-am de gând, vreau

numai să văd dacă Sanka a şi pus la cale un atentat împotriva noastră. Pe fiul său nu vreau să-l iau cu noi, dar am spus aşa ca să nu trezesc bănuieli. Şi nici n-am de gând să închiriez un sampan, de aceea nu m-am împotrivit auzind preţul acela neruşinat. Ar cum să tăcem însă, căci vine mâncarea. Aha, orez cu pasăre.

Două tinere indiene veneau spre noi, urmate de Sanka. Duceau străchini de lut cu mâncarea naţională. Una din ele avea şi un urcior cu băutură, la care mă uitai bănuitor, căci otrava e mai uşor de pus în băutură.

Spre mirarea mea însă, Marian examina întâi mâncarea, clătină mirat capul şi scoase o lingură de lemn plină cu orez din strachină. Se mai uită odată cu toată luarea-aminte la aceasta, apoi îl văzui pălind.

— Ce ticăloşie! răcni el şi, în aceeaşi clipă zvârli castronul cu mâncarea fierbinte în obrazul bătrânului.

În vreme ce Sanka începu să urle de durere, cele două femei o luară la goană, ţipând.

Eu şi Pongo aruncarăm, deasemenea străchinile jos, apoi scosei pistoalele, iar credinciosul negru trase cuţitul, ţinându-l pe Maha de zgardă.

Marian, cu revolverele în mâini, porni acum înaintea noastră. Indienii se dădură în lături speriaţi, făcându-ne loc.

În pas alergător prietenul meu goni printre colibe, speriind femeile şi copiii. Într-un târziu lăsarăm satul în urma noastră şi ajunserăm la o pădure, în care intrarăm cu toţii şi după ce ne croirăm drum cu greu prin desiş, prietenul meu se opri:

— Am avut noroc! zise el, mulţumit. Să sperăm că Sanka şi-o fi ars faţa cu orezul fierbinte. Ptiu, drace! De unde o fi învăţat ticăloşia asta, curat malaieză? Te pomeneşti că de la cei doi europeni.

— Dar ce-a fost, Mariane? întrebai eu, mirat la culme.

— Dacă am fi mâncat orezul – răspunse prietenul meu – am fi murit de o moarte înfiorătoare. N-ai auzit încă de metoda javaneză de a înşira pe fire de păr de cal boabele de orez pe jumătate fierte, apoi se taie fiecare boabă în parte, aşa încât să rămână în fiecare din ele o bucăţică de păr de cal? După aceea orezul se fierbe bine şi se serveşte… cui trebuie servit.

Mă cutremurai. Nu auzisem încă de metoda aceasta, pe care numai creierii asiaticilor ar fi putut-o născoci. Bucăţelele acelea de fir de păr lucrează ca nişte ace în intestinul omului. Găuresc peretele intestinal şi victima moare în chinuri groaznice.

— Şi cum ai băgat de seamă, asta, Mariane? întrebai eu, îngrozit.

— Mă aşteptam să găsesc în orez cristale de otravă, dar vezi că Sanka a făcut greşeala de a fi întrebuinţat păr negru de la coada unui cal. Şi atunci mi-au bătut la ochi punctuleţele acelea negre din boabele de orez.

— Auzi, frate! Dar ce facem acum? Stăm aici în inima pădurii şi noaptea se apropie.

— Aştept numai să se întunece – răspunse Marian – apoi mă înapoiez în sat. Trebuie să furăm un sampan – adică voi lăsa jos banii pentru el. Cunoaştem preţul acum.

— Minunat! făcui eu, surprins. Aşa dar, de la început aveai intenţia să iei sampanul pe furiş?

— Fireşte, Robert. Dar ce, era să-l iau ca însoţitor pe fiul bătrânului? Dacă aş fi refuzat, am fi căpătat un sampan de care nu ne-am fi putut folosi. Sanka şi-o fi închipuit că ne poate ucide cu sistemul acela al lui. De aceea bănuiesc că cei doi brahmani au o înrâurire foarte mare, căci Sanka n-avea nici un interes personal ca noi să murim.

— Păi atunci trebuie să fie o taină mare în legătură cu răpirea tinerei fete – zisei eu – pesemne că brahmanii i-au poruncit lui Sanka să răpească pe orice european care ar avea de gândi să meargă la Kotah, chiar de-ar fi nevinovat. Aşa îmi explic eu atentatul acela.

— Şi nu greşeşti deloc, Robert. Şi-apoi sunt încredinţat că vom întâmpina primejdii când vom porni la noapte pe fluviu. Să vezi că vicleniii brahmani or fi pus nişte capcane pentru urmăritori.

— Cei doi europeni care sunt împreună cu brahmanii or fi şi mai daţi dracului – spusei eu – căci presupun că ei au propus vicleşugul cu părul de cal în orez. Ah, uite că se întunecă. Mergem imediat în sat, ori mai aşteptăm?

— Trebuie să aşteptăm, deşi ard de nerăbdare – zise Marian – nu cred ca sampanurile să se fi întors. Probabil că Sanka a orânduit ca ele să iasă din ascunzişuri abia după ce se înnoptează.

— Nu crezi c-o să pună pază pe lângă sampanuri?

— Fireşte că aşa va face, dar Pongo ai nostru o să sfârşească el repede cu paznicii. Şi chiar dacă aceştia vor mai apuca să dea alarmă, Pongo cu Maha se vor pricepe să ţină la distanţă tot satul.

— Asta aşa e – încuviinţai eu – dar tot mai bine ar fi să putem pleca nesimţiţi, căci Sanka va da de veste la Kotah că am şters putina.

— Eu cred c-a şi trimis o ştafetă – zise Marian – deoarece o fi presupunând că vom merge pe jos până la satul apropiat, ca să închiriem acolo un sampan până la Kotah. Va trebui deci să debarcăm afară din oraş, căci cu siguranţă că brahmanii cu prietenii lor europeni, vor pune paznici pe malul fluviului.

Mai aşteptarăm vreun ceas, apoi Marian zise încetişor:

— Acum cred că ne putem întoarce în sat.

Când ajunserăm la marginea pădurii, ne oprirăm şi ascultarăm cu încordare spre sat, care era la vreo trei sute de metri numai. Prin aerul limpede al nopţii pătrundeam până la noi vălmăşag de glasuri.

— Cred c-or fi băgat de seamă că venim – zise Marian – am cam

făcut zgomot fără să vrem. Şi acum trebuie să ne aşteptăm la o luptă. Să mai zăbovim un sfert de ceas, apoi ne strecurăm spre sat.

— Nu cred, însă, să putem trece printre colibe – zisei eu – căci satul pare un adevărat stup de albine. Va trebui să, ne furişăm spre fluviu pe marginea satului.

— La asta mă gândeam şi eu. Vom merge numai până la marginea tufelor din faţa noastră, apoi va trebui să încercăm s-ajungem nesimţiţi la fluviu şi să atacăm paznicii.

Ne strecurarăm printre tufe, până ajunserăm la brâul liber, lat de vreo treizeci de metri. În sat ardeau focuri mari, la lumina cărora vedeam trecând uneori umbre în fugă.

— Sanka pare să aibă de gând cu noi ceva cu totul deosebit – zise Marian. Să vezi că n-o să căpătăm atât de lesne un sampan. Se vor folosi poate de săgeţi otrăvite şi altele de astea.

— Ar fi frumos! făcui eu. Dar cum îi putem împiedeca?

Marian chibzui câteva clipe, pe urmă zise:

— Mi-a venit o idee, Robert. Haideţi, trebuie să ne târâm până la cea mai apropiată colibă. Ba nu… o să mă duc eu singur. Voi fiţi cu ochii în patru!

— Ia spune, ce-ai de gând, Mariane? întrebai uimit. Trebuie să treci prin „piaţa” aia care e tocmai luminată de lună. Ai putea fi zărit…

— Voi şti să mă feresc. Dac-o fi vreun paznic acolo şi mă va ataca, vei interveni tu.

Marian se întinse la pământ şi se târî printre tufe spre luminiş. Hainele verzui pe care le purta, se confundau cu iarba verde, aşa că era greu să fie descoperit de vreun paznic.

Deşi asta mă linişti puţin, nu-mi luai ochii de la marginea apropiată a satului.

Marian ajunse curând la cea dintâi colibă. Stătu să asculte câteva clipe, apoi se ridică încetişor, rămânând în genunchi. Văzui atunci o luminiţă, care se făcea tot mai mare.

Marian se răsuci şi se târî înapoi. Flacăra de a colibă se îngroşa mereu. Focul era uşor alimentat de bambusul uscat.

Ideea lui Marian era pe cât de simplă, pe atât de bună. Focul va atrage atenţia locuitorilor satului şi astfel noi vom putea pune mâna pe un sampan şi să fugim.

— Repede la ţărm! zise prietenul meu, când fu înapoi. Indienii vor veni îndată. A! Au şi zărit focul. Să sperăm că şi paznicii pe care-i bănuim la fluviu îşi vor părăsi posturile.

În sat se stârni o gălăgie grozavă. Focul se întinsese până la acoperişul colibei. Locuitorii satului alergau spre locul incendiului, căci era de temut ca scânteile să cuprindă şi celelalte colibe.

Alergarăm printre tufe spre malul fluviului. La debarcader nu se afla nimeni, aşa că păşirăm fără teamă pe el.

După instrucţiunile lui Marian, Pongo porni înainte. Era cu putinţă să fie vreun paznic printre tufe şi atunci era rolul uriaşului să-i facă de petrecanie.

Zărirăm un sampan. Deodată Pongo făcu o mişcare fulgerătoare. Îşi zvârli braţul în tufişul în faţa căruia stătea, se auzi un foşnet sălbatec între ramuri, apoi trosnete uşoare când Pongo îşi retrase braţul. Uriaşul porni liniştit mai departe. Când trecui pe lângă tufa cu pricina, văzui un trup negru zăcând printre ramuri.

Alergarăm spre cel mai apropiat sampan, dar în aceeaşi clipă se auziră strigăte de alarmă din partea opusă. Aşadar şi acolo era o santinelă, care-i va atrage acum pe locuitorii statului prin ţipetele sale.

Din fericire, în sampan se aflau două vâsle. Marian aruncă vreo câteva monezi indiene pe ţărm, apoi sării lângă dânsul şi Pongo împinse sampanul în larg. Sări şi el înăuntru şi luă o lopată. Maha îl urmă. În timp ce Pongo vâslea împotriva curentului slab noi stăteam cu armele în mână şi nu pierdeam din ochi ţărmul apropiat.

Locuitorii satului nu păreau însă să ţină seama de strigătele sentinelei şi după câteva minute noi trecuserăm de sat.

— A mers mai lesne decât ne aşteptasem – zise Marian – dar acum trebuie să ne ţinem bine, ca s-ajungem cât mai curând la ţintă. Cred că până la ziuă suntem acolo. Vom vâsli fiecare câte două ceasuri, cu schimbul.

După cinci ceasuri făcuserăm mai mult de jumătate de drum. Curentul devenea tot mai slab, cu cât urcam mai mult fluviul şi cu atât mai repede înaintam acum.

Deodată Marian se ridică de la locul său ca să-l schimbe pe Pongo. Îl văzui întinzând gâtul şi, privind cu încordare înainte, zise:

— Colo-n faţă se-ntâmplă ceva… văd o mişcare sălbatecă în apă. O fi un vârtej? Nu-mi pot închipui, căci atunci curentul ar fi mai tare. O să vedem! Hai, Pongo, treci tu în fund acum!

Credinciosul uriaş se ridică, dar înainte de a se aşeza pe locul din fundul sampanului, privi şi el înaintea lui şi zise:

— *Massers,* colo crocodili. Oh, aşa mulţi Pongo nu mai văzut.

— Hm… ciudat! făcu Marian. Oare să fie vreun vicleşug de-al brah…

Îşi rupse vorba, se ridică şi privi cu încordare în apa care sclipea în lumina lunii.

— Aşa e, crocodili sunt – zise el apoi – şi acum văd că se luptă pentru nişte sălbăticiuni. Ah! Pare să fie cerbi… împuşcaţi de europenii noştri şi zvârliţi în apă. Prin asta vroiau să facă un fel de zăgaz împotriva urmăritorilor. Dar o să trecem noi.

Nu era însă atât de lesne precum credea Marian. După ce mai străbăturăm vreo cincizeci de metri, se iviră de jur-împrejurul sampanului atâţia crocodili, încât mă simţii străbătut de fiori. Unul

singur dacă ar fi izbit sampanul, eram pierduţi.

— Mariane, devine cam neplăcut! zisei eu când o căpăţână uriaşă se ivi lângă mine. N-ar fi mai bine să încercăm să-i alungăm?

— Bine ar fi, dar cum să începem? S-au adunat prea mulţi aici. Brahmanii, sau poate şi cei doi europeni, vor fi ştiut ei că se aţin pe aici mulţi crocodili, pe care i-au atras cu hoiturile cerbilor.

— Mariane – exclamai deodată – dar atunci ticăloşii nu pot fi atât de departe, căci altminteri cerbii ar fi de mult sfâşiaţi.

— Tocmai la ce mă gândeam şi eu în clipa de faţă. Totuşi, nu-mi pot închipui asta. Mai curând aş crede că brahmanii or fi având complici pe aproape. Ne vor fi zărit venind şi au azvârlit în apă cerbii vânaţi.

Aşa trebuia să fie, cum spunea Marian.

Acum nu mai puteam vâsli fără să atingem trupurile reptilelor; veneau din toate părţile, se iveau din fund, din desişuri de bambu de pe amândouă malurile.

— La ţărm! hotărî Marian. Nu putem merge mai departe. Repede, altminteri sporeşte primejdia. Ah, nici nu mai putem vâsli în lături…, trebuie să dăm înapoi mai întâi. Vâsliţi, băieţi, ni-e viaţa în joc!

Începurăm să lovim cu furie apa, dar mereu nimeream în trupurile crocodililor, care se aruncau în lături, împroşcându-ne.

III
COLIBA CEA VECHE.

CU CHIU, CU VAI, ieşirăm cu bine dintre crocodilii îngrămădiţi şi îndreptarăm sampanul spre malul drept. Acolo erau mai puţine reptile şi ne strecurarăm cu băgare de seamă printre trupurile lor lungi.

— Am scăpat şi de data asta – zise Marian, când barca noastră se lovi cu prora de ţărm – hai să tragem sampanul pe mal şi să ocolim cu el barajul acesta de crocodili. Şi-au făcut bine socotelile duşmanii noştri, căci lesne s-ar fi putut să ne vină de hac reptilele. Dar şi acum trebuie să fim cu ochii în patru, căci or fi pe aici pe aproape complici de-ai acestor patru ticăloşi, care fu siguranţă vor încerca să ne împiedece să înaintăm.

Pongo apucase sampanul de prora şi ne-o luă înainte. Privi bănuitor în juru-i şi din atitudinea lui înţelesei că urmărea să audă vreun zgomot suspect.

Deodată credinciosul uriaş se opri. Tocmai trecusem un grup des de tufe, când se ivi înaintea noastră un luminiş mărişor, în mijlocul căruia se afla o colibă de bambu.

Şi din colibă ieşi în aceeaşi clipă o făptură înaltă, în vestminte albe şi lungi.

Era un indian alb, după cum băgai de seamă, căci barba-i lungă

sclipea argintiu în lumina lunii. Părea să fie bătrânul satului apropiat şi cu siguranţă că de el depindea dacă vom ajunge nevătămaţi mai departe. Trăsesem imediat revolverul şi întorcând capul, văzui că şi Marian făcuse la fel.

Bătrânul indian însă părea că nici nu ne văzuse. Mişcările sale erau foarte nesigure şi când începu să meargă încetişor şi dibuind de-a lungul peretelui colibei sale, avui impresia că e orb.

În aceeaşi clipă Marian şopti:

— E orb. În cazul acesta nu prezintă primejdie pentru noi.

Dar când pornirăm înainte, indianul, al cărui auz se dezvoltase în dauna văzului, părea să ne fi ghicit prezenţa, căci se opri, se-ntoarse brusc spre noi şi întrebă:

— Cine-i acolo?

— Ah, vorbeşte englezeşte! zise Marian. E cam suspect. Să ne vedem de drum!

Fără să-l pierdem din ochi pe bătrân, merserăm mai departe. Bătrânul însă se-ntoarse repede spre intrarea colibei sale, deschise uşa şi striga înăuntru câteva cuvinte.

În clipa următoare… un tigru trecu pragul şi indianul îl apucă de zgarda ce-o avea la gât. Fiara ne adulmecă îndată şi mârâi. Pongo îl apucase şi el îndată pe Maha de zgardă, căci şi ghepardul mârâi, văzându-şi duşmanul.

— Cine-i acolo? mai strigă odată bătrânul. Dau drumul tigrului dacă nu mi se răspunde.

— Sunt nişte călători de treabă – răspunse Marian – vrem să mergem la Kotah, dar fluviul e închis de crocodili. De aceea tragem sampanul o bucată pe uscat.

— Aveţi vreun animal cu dv.? întrebă bătrânul. Prea se poartă ciudat tigrul meu.

— Da, avem un ghepard îmblânzit – răspunse Marian.

— Aşa, aveţi un ghepard la dv.! zise indianul. Atunci o să-l închid în cuşcă pe tigrul meu. Rareori vin europeni la mine, aşa că v-aş ruga să fiţi scurt timp oaspeţii mei. Poate că n-o să vă pară rău de oprire. Probabil că aveţi o ţintă deosebită de vreme ce vă mai aflaţi pe fluviu la o oră atât de înaintată. Şi-apoi trebuie să vă grăbiţi dacă nu vreţi să fiţi împiedecaţi de crocodili. Sahibi, eu ghicesc viitorul şi vă pot spune dacă veţi izbândi.

Marian chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Bine, o să rămânem puţin timp aici. Sunt curios să-mi cunosc viitorul. Robert, Pongo, lăsaţi lucrul! Pongo, ţine-l de scurt pe Maha, căci nu vreau să ajungă lucrurile la o luptă între el şi tigru.

— Maha se numeşte ghepardul dv.? întreba orbul, mirat. Atunci vă cunosc, *Sahibi.* Îl duc de aici pe tigru, n-o să vă supere.

Bătrânul dispăru cu fiara îndărătul colibei. Mie nu-mi plăcea deloc

toată afacerea asta, aşa că-i şoptii lui Marian:

— De ce-ai făcut asta? Trebuia să-l împuşcăm pe tigru, pur şi simplu. Am fi fost acum pe fluviu, departe.

— Nu cred să fi putut înainta – răspunse Marian – căci locuitorii satului or fi ascunşi pretutindeni printre tufe. Să aşteptăm să vedem ce ştie bătrânul despre noi.

Bătrânul se apropia şi se opri în fata noastră. Ochii săi aveau o lucire mată, lăptoasă. Aveam, însă aproape impresia că ne vede, căci îşi plimba încet capul de la unul la altul, apoi zise cu glas adânc:

— Am auzit despre doi inşi, care colindă prin lume cu un negru uriaş şi cu un ghepard care se numeşte Maha. Am onoarea să vorbesc cu domnii Farrow şi Bertram?

— Da, noi suntem – răspunse Marian.

Bătrânul făcu o mişcare scurtă cu mâna, pe care eu n-o prea pricepui. Nu ştiam dacă vroia să exprime uimire, sau spaimă.

Se-ndreaptă apoi spre intrarea colibei sale şi zise:

— Urmaţi-mă, *Sahibi,* veţi vedea îndată că vă pot arăta mai mult decât aţi văzut vreodată. Intraţi unul după altul în coliba mea.

— Trebuie să fim cu luare aminte – zise Marian – voi intra eu întâi, apoi Pongo, iar tu vii la urmă, Robert!

Îl văzui intrând în colibă, care era luminată slab de o lumină ciudată. O clipă prietenul meu stătu locului, apoi merse mai departe şi dispăru spre stânga.

Acum veni Pongo. Şi el rămase o clipă locului, după ce trecui pragul, apoi merse şi el spre stânga şi-l văzui clătinând capul. Pentru orice eventualitate îmi încleştai degetele pe patul revolverului, apoi intrai şi eu în colibă, pomenindu-mă într-un pustiu care făcea o impresie jalnică. Cât puteai cuprinde cu ochiul se întindea nisip alb, luminat de razele fierbinţi ale soarelui.

Începui să păşesc pe nisip, stăpânit de un singur gând: să găsesc apă. Mergeam mereu, poticnindu-mă, cu genunchii tremurători, cu ochii arzători, cu limba uscată. Apoi veni noaptea, a cărei răcoare îmi mai ogoi suferinţa. A doua zi dimineaţă mersei mai departe, mereu prin nisip adânc şi fierbinte. Mai trecură două nopţi, apoi, în ziua următoare, găsii în sfârşit o oază plină cu copaci încărcaţi de curmali.

Mă aruncai asupra eleşteului cu apă limpede şi-mi potolii setea. Apoi mâncai până mă săturai curmale, mă ridicai întărit – când deodată mă văzui înconjurat de făpturi sălbatece, ale căror chipuri cafenii erau pe jumătate acoperite de basmale.

Îmi dădui seamă imediat că erau tuaregi, cutezătorii bandiţi ai Deşertului. Înainte de a-mi putea lua măsuri de apărare, mă pomenii legat, aşezat pe un cal focos, apoi Fiii Pustiului porniră în goană cu mine pe întinsul nesfârşit al Saharei, mereu spre miazăzi.

Patru zile ţinu călătoria aceasta. Când se lăsa întunericul, bandiţii

găseau mereu o oază. În cele din urmă ajunserăm în câmpiile verzi – începea jungla africană.

Spre amiază poposirăm într-un luminiş în mijlocul unei pădurici de salcâmi. Apoi se iviră negri sub conducerea unui uriaş, al cărui chip exprima cruzime şi sălbăticie.

Tuaregii vorbiră mult şi cu însufleţire cu el, apoi încălecară pe caii lor minunaţi şi goniră spre miazănoapte, în ţinutul lor nisipos şi pârjolit de soare. Eu rămăsei însă cu negrii, care mă târâră în satul lor şi aici devenii sclavul căpeteniei.

Trei ani în şir fui nevoit să îndeplinesc munca cea mai grozavă şi mai josnică, mereu maltratat de stăpânul crud… până când, într-o zi, larmă sălbatecă de luptă pătrunse în sărăcăcioasa mea colibă de ramuri. Împuşcături, sunete de trompetă, răcnete, comenzi.

Fui eliberat de englezi, care aflaseră de existenţa unui sclav alb la căpetenia atotputernică. Trenul mă ducea spre coastă, înapoi în patrie.

Deodată, însă, trosnete, bubuit, o lovitură puternică în cap… îmi pierdui cunoştinţa şi mă trezii într-un spital. Două luni de zile rămăsei acolo, până mă vindecai de rănile căpătate în catastrofa de cale ferată.

În cele din urmă mă îmbarcai pe vaporul care avea să mă ducă în patrie. Călătoria decurse normal. Pe punte eram mereu eroul atenţiunii călătorilor, căci se răspândise repede vestea că fusesem timp de trei ani sclavul unui trib de negri. Şi se întâmplă să stau de vorbă mai ades şi mai mult cu o tânără şi frumoasă englezoaică. Când furăm aproape de Canal îi împărtăşii dragostea mea. Şi ea răspunse cu toată căldura acestei declaraţii.

Stăteam cu Maud la prora vaporului, când într-o noapte ceţoasă străbăturăm Canalul. Pretutindeni răsunau sirene, umbre gigantice se iveau şi dispăreau lângă noi. Dar noi nu ne gândeam la primejdie, căci eram fericiţi…

Iarăşi se ivi o umbră uriaşă, o trompetă de ceaţă mugi… o izbitură… un pârâit îngrozitor, scânduri şi fiare zburau în toate părţile. Maud scoase un strigăt înfiorător, fu smulsă de lângă mine, apa mă acoperi în întregime, fui tras în adânc, văzui vietăţi ciudate ţâşnind pe lângă mine, gândurile mi se încâlciră – apoi îmi simţii corpul zguduit cu putere.

Deschisei ochii şi-l văzui pe bătrânul indian privindu-mă cu ochii-i fără strălucire. El ridică mâna şi arătă spre fundul colibei.

Ascultând ca de o forţă misterioasă, mă întorsei şi mersei spre Marian şi Pongo, care stăteau unul alături de altul, lângă peretele stâng al colibei.

— *Sahibi* – zise bătrânul indian – v-am arătat, cum apare o secundă în faţa lui Şiva. Credeţi acum că pot privi în viitor?

Eram încă năucit. Stătusem într-adevăr numai o secundă în faţa misteriosului bătrân? În acest timp nespus de scurt am visat ceea ce se

petrece în ani de zile?

— Da, cred – zise Marian, cu glas ciudat de schimbat – am văzut ce minuni tăinuieşte India. Dar viitorul n-aş vrea să-l văd, căci el îşi urmează calea trasă de soartă.

— Ai vorbit drept, *Sahib* Farrow – zise bătrânul – eu v-am arătat o minune, într-o singură secundă v-am făcut să trăiţi chinuri şi bucurii care ţin ani întregi. Văd înaintea mea drumul vostru, care duce prin primejdii neînchipuite şi chiar alături de moarte. Solul morţii stă mereu îndărătul vostru, dar n-a venit încă vremea, *Sahib* Farrow. Staţi în faţa unei aventuri primejdioase, aveţi de luptat împotriva unor forţe puternice. Totuşi veţi ajunge la ţintă. Să spun mai departe ce văd privitor la *Sahib* Bertram?

— Nu, nu, nu-s deloc curios! zisei repede. Are dreptate prietenul meu, tot nu ne putem împotrivi destinului, chiar dacă-l cunoaştem dinainte.

— Ai dreptate, domnule Bertram – încuviinţă bătrânul – dar îţi pot spune că şi d-ta îţi vei duce calea la bun sfârşit, de asemenea şi însoţitorul dv., Pongo. Mergeţi mai departe acum, voi porunci servitorilor mei să vă lase trecerea liberă! Altminteri, numai după lupte grele aţi fi izbutit să ajungeţi în susul apei.

— Îţi mulţumesc – zise Marian – ne grăbim şi dac-am fi fost nevoiţi să luptăm, am fi pierdut mult timp. Pot cunoaşte numele dumitale?

— Numele meu e Kori – răspunse bătrânul – sunt cunoscut până hăt departe şi la mine vin cei cu sufletul încărcat, să capete sfaturi şi mângâiere. *Sahib* Farrow, văd acum o imagine care-l priveşte pe însoţitorul dv. negru. Când el va fi în primejdie mare de tot, strigaţi numele meu şi-l voi ajuta.

— Îţi mulţumesc încăodată, Kori – zise Marian – aşa voi face. Şi acum să mergem!

Se apropia de bătrân şi-i întinse mâna. Cu ochii-i lipsiţi de lumină, indianul se uita totuşi lung la Marian, apoi murmură:

— *Sahib* Farrow, eşti un om bun, după cum văd acum. Ochii mei sunt stinşi, dar spiritul meu vede totul. Vorbeai despre „minunile” Indiei, dar totul este firesc. Când voi fi în mare primejdie, rostiţi-mi numele şi vă voi ajuta, deşi vom fi departe unii de alţii.

IV
PONGO ÎN PRIMEJDIE

MĂ SIMŢEAM UŞURAT părăsind coliba bătrânului indian. Minunea pe care o văzusem acolo le întrecea pe toate, deşi îmi dădeam seamă bine că nu e decât o însuşire hipnotică a Indianului.

Kori ne urmă, pe urmă scoase un ţipăt ascuţit.

— Acum puteţi târî sampanul mai departe, până veţi lăsa în urmă

crocodilii – zise el – şi nu uitaţi să mă chemaţi când veţi fi în primejdie.

Marian mai mulţumi odată, apoi ne duserăm la sampanul nostru şi-l luarăm iarăşi pe umeri.

De-a lungul ţărmului ducea o potecă îngustă lângă tufe şi văzurăm că în aceste tufe se aflau făpturi întunecate, care nu se mişcară la trecerea noastră. Îmi dădui seama acum c-am fi avut de luptat din greu, dacă Kori nu ne-ar fi lăsat drumul liber.

După vreo cincizeci de metri de drum Marian zise:

— Să dăm iarăşi drumul sampanului pe apă. Crocodilii nu mai sunt adunaţi în număr atât de mare.

Cu băgare de seamă aşezarăm sampanul în apa fluviului Chambal. Cei câţiva crocodili care mişunau pe acolo nu puteau fi o primejdie prea mare.

Cu puternice lovituri de vâslă mânară sampanul mai departe. Curentul devenea tot mai slab. Frunzişul de pe amândouă malurile se făcea tot mai rar şi ţinutul lua tot mai mult înfăţişare de savană.

După două ceasuri de vâslit neîntrerupt zărirăm în depărtare o lumină palidă – lămpile electrice din Kotah.

— Primejdiile mari le-am trecut – spusei lui Marian.

Restul călătoriei decurse netulburat. Era spre ziuă şi în curând trebuiau să se ivească clădirile din Kotah. Eram cam somnoroşi şi trebuie să mărturisesc că păţania cu Indianul mă turbura încă.

Îmi lipsea atenţiunea necesară într-o astfel de întreprindere primejdioasă şi probabil ca acelaşi lucru se-ntâmplă şi cu tovarăşii mei. Chiar şi Pongo, care era, de fapt, prevederea întrupată, rămânea uneori dus pe gânduri şi clătina capul. Ce i-o fi arătat bătrânul Kori în secunda aceea?

O izbitură puternică zgudui sampanul nostru. În primul moment crezui el e un crocodil, dar micul nostru vas fu ridicat în sus, apoi căzu înapoi şi noi ne cufundarăm în apă.

Şi în jurul nostru se auziră plescăituri, ca şi cum trupuri grele s-ar fi prăbuşit în apă. Băgai de seamă asta deşi eram sub suprafaţa apei şi când nevoia de aer mă sili să ies deasupra, mă gândii cu groază că în clipa următoare voi fi înhăţat de colţii vreunui crocodil.

Îmi înăbuşii un ţipăt de spaimă când ieşii la suprafaţă şi în acelaşi moment trupuri întunecate ţâşniră spre mine. Vrui să scot revolverul ca să trag în ceea ce credeam că sunt crocodili, dar deodată băgai de seamă că erau oameni, indieni. Fui înhăţat, luptai din răsputeri să mă liberez, când se ridică deodată lângă mine un individ uriaş, văzui un obiect îngust şi sclipitor spintecând aerul şi o bucată scurtă de bambus mă lovi în cap. Mă simţii paralizat, mai făcui câteva mişcări disperate – apoi îmi pierdui cunoştinţa.

Mă trezii într-o încăpere mare, probabil o pivniţă, ai cărei pereţi

erau din bolovani mari. Un semiîntuneric ciudat – domnea în încăpere, dar îi putui vedea bine pe Marian şi Pongo, care stăteau lângă mine. Eram legaţi fedeleş, însă căluşe nu ni se puseseră.

— Mariane – zisei încetişor care va să zică tot au pus mâna pe noi – avea dreptate Kori când spunea că o să mai trecem prin multe primejdii înainte de a ajunge la ţintă. Şi nici nu ştim încă despre ce e vorba.

Vorbisem englezeşte şi rămăsei foarte suri prins, auzind un glas rece, neplăcut, spumând în aceeaşi limbă:

— Nu ştiţi? Poate c-o să vă mai aduceţi aminte. O să ne folosim de toate mijloacele ca să vă dezlegăm limbile. Aşa dar, nu ştiţi nimic? Atunci de ce aţi făcut atâta drum pe fluviu în sus? Cum a-ţi putut trece pe lângă satul lui Kori? Şi cum i-aţi scapăt lui Sanka? El ne-a şi dat de veste ca i-aţi zvârlit orezul în faţă. Trimisul lui a fost mai repede ca voi pe apă. Haide, vorbiţi: unde se afla Rudolf Heliwig? Unde a lăsat bijuteria?

— Ah, asta e foarte interesant! zise Marian. Acum ştiu cel puţin că Rudolf Heliwig e amestecat în afacerea asta. E drept însă că nu-mi pot explica despre ce e vorba, Noi vroiam numai s-o salvăm: pe Erna Heliwig.

— Susţii că nu ştiţi nimic? făcu nevăzutul nostru interlocutor. Atunci de unde ştiţi c-o avem pe Erna Heliwig în puterea noastră?

— Ar fi trebuit să cercetezi mai amănunţit sfărâmăturile căruţei cu bivoli – zise Marian, batjocoritor – şi atunci n-ai fi trecut cu vederea geamantanul ei, din al cărui conţinut am aflat, mai întâi, că în căruţă se aflase o femeie şi în al doilea rând i-am putut stabili numele. Nu trebuiesc făcute asemenea greşeli, când făptuieşti o crimă atât de rafinată.

— Crimă? Dar pe cine am omorât? şuieră glasul, furios.

— Pe căruţaşul indian – răspunse Marian – ar fi fost crimă chiar dacă aţi fi împuşcat numai bivolii, astfel încât căruţa să poată fi surprinsa de tren. Dar i-aţi trimis un glonte în cap şi căruţaşului, ca să nu poată sări jos şi să se salveze. Asta e crimă ordinară.

— De vreme ce eşti atât de viclean, trebuie să recunoşti singur că eşti prea primejdios pentru noi. Trebuie, deci, să te înlăturăm din cale, dar mai întâi să ne spui unde se află Rudolf Heliwig cu bijuteria. Sunteţi amestecaţi în afacerea asta, altminteri n-aţi fi venit încoace. Cine alţii se interesează de o fată răpită? Doar proştii – sau oameni care sunt părtaşi la afacere.

— Ori poate oameni care luptă împotriva nedreptăţilor şi, în primul rând, vor să pună cu botul pe labe pe ucigaşii de rând – zise Marian.

— Ah, sunteţi detectivi? făcu celălalt. Păi atunci avem un motiv mai mult să vă facem să dispăreţi. Care va să zică s-au şi pornit detectivi pe urma noastră… Dacă-i aşa, e timp să ne punem la

adăpost!

— Nu mai îndruga prostii, Ernst! se auzi atunci un alt glas. N-ai auzit încă niciodată de domnii aceştia?… Nu-l cunoşti pe negrul uriaş care e cu dânşii? Şi ai trecut cu vederea că ghepardul ne-a scăpat în apă?

— Ah, ăştia sunt cei doi vântură-lume Farrow şi Bertram, cu Pongo al lor! exclamă Ernst. Păi oamenii aceştia ne sunt poate mai primejdioşi şi decât nişte detectivi. Trebuie să-i punem neapărat cu botul pe labe.

— Fireşte că trebuie să moară – zise celălalt, calm – dar ai dreptate, trebuie să le dezlegăm limbile. Trebuie să ştiu cât au aflat din chestia noastră. Aşadar, domnilor, vreţi să vorbiţi de bunăvoie, sau să recurgem mijloace care nu vă vor fi plăcute? Hotărăşte-te, domnule Farrow!

— Spuneam doar că am recunoscut crima făptuită împotriva căruţaşului – răspunse Marian – am găsit apoi geamantanul domnişoarei Heliwig şi semne neîndoielnice că ea a fost răpită. Atunci am luat hotărârea s-o eliberăm pe fată.

— Şi cum de v-a dat în gând să veniţi la Kotah? întrebă cel de-al doilea, iscoditor.

Marian povesti – cum era şi adevărat – că lordul Irving recunoscuse, după port-ţigaret, că era vorba de fosta doamnă de companie a soţiei sale şi pomenise de telegrama fratelui ei din Kotah. De aceea porniserăm noi încoace.

— Mai bine n-aţi fi făcut asta! zise Ernst. Cu siguranţă c-o să vă pară rău. Dar, Max, eu cred că dumnealor trec sub tăcere ceva. Ce-ar fi să le dezlegăm limbile? Trebuie să ştim: unde se află „Ochiul lui Şiva” acela, altminteri îl iau brahmanii şi chiar dacă ne-or da un sac cu rupii (monedă indiană) asta ar fi o nimica toată, faţă de valoarea acestei bijuterii. Am fi nişte dobitoci dac-am lăsa să ne scape un astfel de obiect de preţ.

— Fi fără grijă, Ernest – zise Max – n-o să lăsăm noi brahmanilor acest „Ochiul al lui Şiva”. Dar înainte de toate trebuie să ştim unde se găseşte. Şi mie îmi spune inima că acest Rudolf Heliwig n-are nimic de-a face cu el. Poate c-am greşit, poate c-am apucat pe o cale falsă.

— Cu neputinţă, Max. El trebuie să fi luat „ochiul”. Almintere am fi făcut totul degeaba, ca să i-l luăm înapoi. De ce l-am mai împuşcat atunci pe căruţaş, de ce am mai răpit-o pe Erna Heliwig? Max, el trebuie să aibă „ochiul”. Sau crezi că Erna aceea ar fi întreprins călătoria misterioasă cu căruţa? A fost un noroc că brahmanii au vegheat atât de bine, altfel cu siguranţă că ne-ar fi scăpat, după ce l-a vizitat pe frate-său la spital. Păcat că Rudolf Heliwig e atât de rău bolnav, altfel l-aş scoate şi din spital. „Ochiul” trebuie să fie la dânsul şi noi trebuie să i-l luăm, pentru ca să dispărem apoi. N-au decât să se

descurce singuri brahmanii după aceea.

Individul îşi încheie cuvântarea cu un râs batjocoritor. În aceeaşi clipă tovarăşul său îi şopti:

— Ia seama, Ernst, fi liniştit! Cred că s-a mişcat ceva colo sus. Doamne! Dac-ar băga de seamă brahmanii că ne interesăm şi noi de „Ochiul lui Şiva”! Haide, trebuie să-i facem pe dumnealor să vorbească. Să începem mai întâi să-l chinuim pe Pongo şi cred că ajungem la acelaşi rezultat.

— Bine, să-l aşezăm pe Pongo pe piatră! hotărî celălalt.

Un european înalt şi subţirel, cu chipul acoperit, de un văl gros, trecu pe dinaintea noastră, spre peretele de piatră de peste drum. Răsuci o manivelă şi câteva lespezi din tavan se dădură îndărăt.

O dâră lată de lumină căzu în jos, făcând să strălucească în alb o lespede de piatră lungă şi înaltă. Europeanul se îndreptă spre Pongo al nostru. În acelaşi moment se ivi lângă dânsul un alt european.

Îl ridicară pe Pongo şi-l duseră spre lespedea albă de piatră. În mijlocul acesteia era o mică adâncitură, în care era fixat un inel de fier. Prin inelul acesta traseră o funie groasă, apoi îl legară pe Pongo atât de tare încât să nu se poată rostogoli.

— Aşa! făcu primul european, dându-se în lături. Cred că acum domnii vor catadixi să vorbească, când vor vedea ce se-ntâmplă cu Pongo al lor. Hai, domnilor, spuneţi-ne ce ştiţi despre „Ochiul lui Şiva”!

Şi celălalt individ se îndepărtă de lespede, mergând spre perete. Probabil că atinse o manivelă, căci în clipa următoare se auzi un şuierat şi de o funie trainică începu să se legene cu repeziciune un fel de iatagan prin aer, apropiindu-se tot mai mult de Pongo.

— Vedeţi, domnilor – zise Ernst, batjocoritor – Pongo al dv. va fi tăiat încetul cu încetul, dacă nu vă hotărâţi să vorbiţi. Haideţi, spuneţi-ne unde se află în momentul de faţă „Ochiul lui Şiva” şi atunci o să ridicăm iarăşi cuiul. Altminteri, Pongo va fi tăiat bucată cu bucată.

— Domnilor – zise Marian, întărâtat – atâta pot să vă spun, că nu ştim ce vreţi de la noi. Vă spuneam doar că am venit la Kotah numai pentru că am aflat de telegrama lui Rudolf Heliwig. Habar n-aveam despre ce e vorba.

O clipă cei doi şovăiră, apoi însă Ernst zise, cu glasu-i rece:

— Nu-mi pot închipui că aţi pornit la întâmplare spre Kotah, numai pentru că o fată a fost răpită. Trebuie să ştiţi ceva despre „Ochiul lui Şiva”. Ei, nu vreţi să spuneţi?

— Ce vreţi să vă spunem, dacă nu ştim nimic? se răsti Marian.

— Atunci uitaţi-vă bine la camaradul Pongo. Poate c-o să vă aduceţi aminte de tot ceea ce vreţi să treceţi sub tăcere acum.

Atinsese iarăşi un buton ascuns în perete şi în clipa următoare se

auzi un fâşâit prin aer. De o frânghie groasă cât degetul atârna în jos un iatagan scurt, care pluti deasupra lui Pongo. Trebuia să fie foarte greu, căci auzeam cum şuieră aerul, pe când se legăna de colo, colo.

— Vedeţi, domnilor – zise Ernest – acum iataganul acesta va coborî încet de tot, cu un milimetru la fiecare mişcare. Număraţi aceste mişcări şi veţi vedea că la a patruzecea vârful iataganului va începe să zgârie pielea lui Pongo al dv. Pentru ca apoi să pătrundă din ce în ce mai adânc în carne.

V
„OCHIUL LUI ŞIVA”

— **DOMNILOR** – zise Marian – vă asigur pe cuvânt de onoare că nu ştim despre ce e vorba şi nici nu cunoaştem ceva despre ceea ce numiţi „Ochiul lui Şiva”. Nu v-am putea spune nimic, chiar dacă l-aţi chinui de moarte pe Pongo al nostru. Să vă feriţi însă să-i faceţi vreun rău, căci o să regretaţi.

Ernst râse batjocoritor.

— Sunteţi artişti buni şi vă pricepeţi să vă ascundeţi după deget – zise el – dar poate c-o să vă vină mintea la cap şi o să vorbiţi, când iataganul o să înceapă să-l ciopârţească pe Pongo.

Priveam ca înlemnit la pendula aceea grozavă, care peste câteva clipe va atinge pielea credinciosului nostru camarad.

— Încă două secunde! zise Ernest, cu glasul sau rece.

— Kori, ajutor! strigă deodată Marian.

Aşa e, bătrânul indian prevăzuse primejdia de moarte în care va pluti Pongo şi fără să stau mult la gânduri, strigai şi eu:

— Kori, ajutor!

— Haha! Acum îl chemaţi pe bătrânul indian! râse Ernst. E prea târziu, domnilor, acum… Ah, tunete şi fulgere! Ce-i asta?

Iataganul grozav se aplecase iarăşi deasupra lui Pongo. Era atât de aproape încât trebuia să-i taie pielea de pe piept. Deodată, însă, făcu o oscilaţie în aer. Era minunat şi misterios în acelaşi timp, se părea că o lege a Naturii ar fi fost dezminţită în clipa asta.

Iar Pongo al nostru îşi întinse în sus, cu o sforţare, mâinile, care-i erau legate cu sfori groase şi iataganul îi tăie legăturile.

Câteva mişcări sălbatece ale uriaşului negru şi fu liber. Se-ntoarse şi prinse iataganul, care venea înapoi. Cu o smucitură a braţelor sale uriaşe, îl rupse jos de pe funia de care atârna, apoi îşi tăie cu ea legăturile de la picioare şi fu cu desăvârşire liber. După aceea, ţinând iataganul ridicat în dreapta, se năpusti asupra celor doi nemernici.

Aceştia n-ar fi izbutit să-i scape lui Pongo al nostru, dacă nu s-ar fi întâmplat atunci altceva. O singură săritură în lături făcură ticăloşii… şi dispărură brusc. Pongo se azvârli repede înapoi, ca să nu cada în

chepengul prin care se făcuseră nevăzuţi nemernicii.

— Pongo, taie-ne repede legăturile! strigă Marian. Acum pare că lucrurile devin şi mai primejdioase.

Uriaşul sări spre noi, dar în aceeaşi clipa o voce aspră strigă:

— Staţi! Dacă tovarăşul vostru încearcă să vi taie legăturile, va muri imediat! Să rămână pe loc!

Glasul fusese atât de ameninţător, încât Marian strigă:

— Opreşte, Pongo! Plutim, de sigur, în mare primejdie, fără să ştim despre ce e vorba.

— O s-o cunoaşteţi îndată! zise iar glasul aspru. Ia uitaţi-vă, Pongo al dv. E iar în puterea noastră.

Întoarserăm capetele şi văzurăm că o plasă cu ochiuri mici căzuse deasupra lui Pongo. Cu toată puterea lui, nu putea face nimic şi nici iataganul nu-i folosea, braţele fiindu-i strânse de trup.

— Vă credem că nu ştiţi nimic despre „Ochiul lui Şiva” zise iarăşi glasul – dar aţi pătruns în cercul misterelor, aşa că trebuie să rămâneţi într-însul până la capăt. Vreţi să ne ajutaţi să regăsim „Ochiul Zeului”? Atunci veţi fi răsplăti cu dărnicie, căci sunteţi oameni viteji şi cinstiţi. Altminteri n-aţi fi scăpat de moarte din satul lui Sanka şi nici Kori nu v-ar fi ajutat. El mi-a călăuzit mâna, ca iataganul să taie legăturile camaradului dv. Staţi sub ocrotirea lui şi el trebuie să fi recunoscut că aveţi gânduri bune. Făgăduiţi-mi că nu veţi încerca să fugiţi şi atunci veţi fi liberi.

— Bine, făgăduiesc şi în numele camarazilor mei – răspunse Marian.

În clipa următoare mişunau făpturi în jurul nostru. Erau indieni, numai cu turban şi şorţuleţ. Ni se tăiară legăturile, ne ridicarăm repede şi văzurăm că şi lui Pongo îi fusese luată plasa.

Indienii tăcuţi se dădură deodată înapoi şi făcură loc la doi indieni venerabili, în veştminte albe, care veniră spre noi. Bănuit îndată că sunt cei doi brahmani, care ne puseseră o barieră în satul lui Sanka şi apoi prin crocodili.

Se opriră în faţa noastră şi unul din ei ne privi cercetător, dădu din cap şi zise:

— Fratele meu Kori a văzut bine, deşi lumina ochilor săi este stinsă. Eu sunt Gari, şeful preoţilor brahmanilor din Kotah. Ne-a lovit o pierdere grea, de aceea am pornit: cu toată hotărârea şi fără nici o şovăială în urmărirea tinerei fete. Cel puţin cei doi nemţi, Hagen şi Bronck, ne-au pus pe urmele ei. Dânşii au împuşcat pe căruţaş şi bivolii, înainte ca noi să-i putem împiedeca. Acum însă gândesc altfel despre ei, căci am auzit convorbirea lor. Vor să ne înşele şi pentru asta îşi vor căpăta pedeapsa cuvenită.

— Vorbeau despre „Ochiul lui Şiva” – zise Marian – bănuiesc că e vorba de o piatră preţioasă de mare valoare.

— O să vedeţi chiar cu ochii dv. – zise brahmanul – urmaţi-ne!

Printr-o uşiţă secretă din zid, intrarăm într-un. Templu mare, al căruia unul din pereţi era ocupat aproape în întregime de o statuie uriaşă a lui Şiva. Ochiul stâng al zeului avea o minunată strălucire roşie, dar cel drept lipsea.

— Ochiul drept a dispărut – zise Gari, cu glas înăbuşit – e un diamant trandafiriu, cum nu mai e al doilea pe lume. Furtul s-a făptuit în urmă cu cinci zile. Hagen şi Bronck, care se bucurau de încrederea mea, mi-au făgăduit să mă ajute la regăsirea pietrei preţioase. Bănuiala lor s-a îndreptat asupra tinerei fete, care de câteva săptămâni se, află la Kotah, unde-l îngrijeşte pe fratele ei bolnav. Când Erna Heliwig a părăsit atât de tainic oraşul într-o căruţă trasă de bivoli, bănuiala a devenit siguranţă pentru noi; am urmărit-o şi am prins-o cu puţin înainte de pod. Tocmai coborâse din căruţă şi mergea în urma ei, cu o geantă în mână. Eu, împreună cu primul meu preot am înhăţat-o.

În vreme ce o duceam spre fluviu, detunară trei împuşcături, trase de pe sampan de Hagen şi Bronck. Când ne-am uitat în sus spre pod, am văzut trenul, care sfărâmase căruţa.

La mustrările noastre, cei doi nemţi ne-au explicat că era neapărată nevoie, pentru a acoperi toată afacerea. Căruţaşul nu trebuia să poată povesti că misteriosul său călător dispăruse. Ei au mai încercat să ne convingă să-i prevenim pe cei din satul lui Sanka de urmăritori care s-ar putea ivi. Când ne ajunse apoi un sol din satul lui Kori, am pus bariera aceea de crocodili. Am rămas mai mult timp la fratele meu, care a cercetat-o pe prizoniera noastră, dar nu i-a găsit nici o vină.

Şi totuşi, ea e înconjurată de o taină adâncă.

De aceea am continuat s-o ţinem în puterea noastră. Acum vă rog să ne ajutaţi, domnilor! Aduceţi-ne înapoi „Ochiul lui Şiva” şi fata va fi liberă!

— Cine putea intra în acest templu? întrebă Marian, după câteva clipe de gândire. Afară de Hagen şi Bronck mai erau şi alţi europeni aici?

— Nu, cel puţin în ultimul timp nu – răspunse brahmanul – acum o jumătate de an, un european deghizat în indian a luat parte la o sărbătoare de-a noastră. Întâmplător a fost recunoscut, dar a putut să dispară.

— Unde locuia fratele domnişoarei Heliwig? întrebă Marian, deodată.

— Până mai acum câtva timp într-o pensiune ieftină, însă a dispărut în acelaşi timp cu soră-sa. Nu ştim unde se află acum. Dar el trebuie să fi luat „Ochiul lui Şiva”. Poate că soră-sa nu ştie, dar prin fuga ei tainică a dat de bănuit. Dacă vreţi, domnilor, puteţi vorbi acum cu ea. Poate găsiţi dezlegarea tainei.

O găsirăm pe fată într-o încăpere mică, mobilată cu gust, unde era păzită de Indieni. La un semn al lui Gari paznicii se retraseră pe gangul care trecea prin faţa camerei.

— Întrebaţi-o! zise Gari.

Erna Heliwig era o fată frumoasă şi serioasă. Ochii ei mari priveau cu teamă acum şi prima ei întrebare fu:

— L-aţi văzut pe Rudolf, domnilor?

— Nu – domnişoară răspunse Marian, politicos – dar sperăm să aflăm de la d-ta unde se găseşte. Povesteşte-ne, te rog, ce te-a îndemnat la călătoria aceea ciudată cu căruţa. Avem gânduri bune cu d-ta şi am făcut drumul până aici ca să te salvăm. Poate c-ai auzit de numele noastre: Marian Farrow şi Robert Bertram.

— Oh, dumneavoastră sunteţi, exclama cu bucurie tânăra fata. Fireşte c-am auzit şi citit despre dv. Ştiu ca pot avea toată încrederea în dv. Fratele meu i-a căşunat multe necazuri tatei. A făcut multe prostii, până în cele din urmă, a părăsit Germania şi a dispărut. De atunci n-am mai auzit nimic despre el. Tata a murit şi eu am căpătat o slujba la Lady Irving. Când, pe neaşteptate, primesc o telegramă că fratele meu zace bolnav aici în Kotah. Am plecat îndată încoace, dar abia l-am recunoscut, atât se schimbase. Îmi spuse că l-a lovit brusc o boală intestinală şi avea dureri grozave. Câteva săptămâni l-am îngrijit şi acum cinci nopţi a părăsit în taină odaia. A doua zi dimineaţă l-am găsit în nesimţire în faţa uşii. A început să delireze şi a pomenit de un javanez îşi un „ochiu al zeului".

— Ah! A pomenit de un javanez! făcu Marian, mirat. A mai vorbit şi înainte cu d-ta despre un astfel de om?

— Da – răspunse fata, şovăitor – într-un rând a pomenit numele Saya şi spunea că, trebuie să sosească în curând aici.

— Dat de văzut n-ai văzut nici un javanez?

— Ba da, odată, în treacăt… trecuse pe dinaintea spitalului cu ca doi europeni: Hagen şi Bronck. Rudolf a fost foarte enervat din pricina asta. Deveni tot mai neliniştit, apoi, către dimineaţă, spuse că din cauze politice trebuie neapărat să dispară în taină. Era nespus de agitat şi zise că se teme de viaţa să şi că trebuie să-l ajut să i se piardă urmele. Eu urma să plec – cu căruţa pe care o tocmise – la Agra şi de acolo cu trenul la Calcutta. Apoi să iau primul vapor spre Bombay. Acolo mă va aştepta el.

— Ciudat! făcu Marian. Aşa dar la Bombay vroia să meargă… Păi, domnişoară, ai puţintică răbdare încă şi eu voi face totul ca să fii liberă, cât mai curând. Acum mi se pare că văd ceva mai limpede în toată această afacere. Fii deci liniştită, duduie!

Când părăsirăm: odaia, bătrânul Gari ne ieşi înainte.

— Ei, aţi putut afla ceva, domnilor? întrebă el?

Marian îi povesti despre javanez şi adăugă:

— Cred că Rudolf Heliwig a căzut victima celei mai grozave ticăloşii. O fi mâncat din orezul acela cu păr de cal, pe care ni l-a dat şi nouă Sanka.

La întrebarea mirată a lui Gari ce însemna asta, Marian îi explică despre ce e vorba şi brahmanul exclamă:

— A, asta au pus-o la cale Hagen şi Bronck; ei au vorbit mult timp cu Sanka. Şi ce credeţi dv. acum?

— Că javanezul a furat „Ochiul lui Şiva".

L-o fi lăsat pe Rudolf Heliwig în voia sorţii şi va încerca să ajungă la coastă. Poate însă că Hagen şi Bronck ştiu pe unde se poate aţine.

— Ei sunt cercetaţi chiar acum despre asta şi o să auzim îndată – zise Gari.

Merserăm iarăşi în templu. Curând veni al doilea brahman şi zise:

— Au mărturisit totul. Rudolf Bronck i-a chemat telegrafic din Java. Era vorba de amândoi ochii zeului. Heliwig, sau poate javanezul, i-au luat-o înainte însă, după ce el a aflat de la dânşii situaţia exactă a templului şi câteva capcane. Eu am avut prea multă încredere în cei doi aventurieri. Ei au mai mărturisit că javanezul locuia în afara oraşului, într-o colibă care servise odinioară ca han pentru călători.

— Atunci trebuie să cercetăm acolo – spuse Marian – poate c-a lăsat urme după cate putem recunoaşte încotro s-a îndreptat. Erna Heliwig va fi liberă în curând.

— Ea poate părăsi chiar acum templul dacă vrea – zise Gari – ne-am şi încredinţat de nevinovăţia ei.

— Nu, o s-o ducem noi mai târziu la tren – zise Marian – probabil că va vrea să se înapoieze la Agra, la Lady Irving.

Găsirăm coliba ascunsă, pe jumătate dărăpănată. Când intrarăm în încăperea semiîntunecată, ne dădurăm speriaţi înapoi. Pe pământ zăceau două trupuri.

Unul era un european, cu chipul grozav de schimonosit. În mâna dreapta înţepenită ţinea un revolver. În faţa lui, lângă uşă, zăcea un javanez. Pe chipul acestuia se întipărise un zâmbet batjocoritor, crud. Arma lui Heliwig îl ucisese atât de repede, încât zâmbetul nu-i pierise când glonţul îi găurise fruntea.

Mâna stângă a javanezului ţinea încleştat un obiect care arunca raze roşii. Gari se aplecă repede, desprinse obiectul şi-l ridică Un minunat diamant roşu păru să lumineze încăperea. Era într-adevăr o piaţă preţioasă cum nu există a doua pe pământ. Chipul bătrânului Brahman strălucea de bucurie.

— Acum e totul bine! şopti el. „Ochiul zeului" e iarăşi la noi. Vă mulţumesc, domnilor! Noi n-am fi dat de rostul lucrurilor atât de repede!

*

*   *

Tragedia petrecută în colibă era limpede. Probabil că javanezul spusese batjocoritor muribundului Heliwig ca el era ucigaşul său, că, dânsul îi dăduse să mănânce orezul când se dusese să fure diamantul preţios cu cei doi complici ai săi, Hagen şi Bronck. Îi arătase apoi nenorocitului tânăr piatra – şi atunci l-a ajuns moartea din mâna muribundului.

N-am putut afla ce taină legase împreună pe Rudolf Heliwig, Hagen, Bronck şi javanezul; căci când întrebarăm de cei doi nemţi, care ne spuse că-şi căpătaseră pedeapsa.

Mai admirarăm statuia zeului, căreia preoţii îi puseseră la loc ochiul drept şi la plecare Gari ne vârî fiecăruia în mână câte o mică amintire: un diamant minunat – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 170

Hans Warren

I
O VÂNĂTOARE CU BUCLUC

CELE DOUĂ BĂRCI DE ALUMINIU alunecau uşor pe unde în josul apei. Camarazii nădăjduiau ca în cel mult o jumătate de zi s-ajungă la îmbucătura Rufigi-ului – cum se numea partea aceea a fluviului – în Ruaha. Vor fi deci acolo încă înainte de a se înnopta şi se vor ascunde undeva în tufele de pe mal, ca să pornească apoi în larg pentru a da de submarinul lor.

De aceea nici nu mai vâsleau, ci se lăsau duşi de curent. Se uitau însă cu băgare de seamă în jurul lor, spre a ochi un loc potrivit pentru popasul de amiază.

George avea o undiţă adusă de Rindow, pe care o lăsă în apă şi prinse cu ea câţiva peşti mari, pe care doctorul îi ştia foarte buni la gust.

Fluviul făcea tocmai un cot ascuţit, când George scoase un ţipăt uşor şi arătă cu mâna spre malul stâng.

Ceea ce văzură camarazii îi înmărmuri de spaimă. Un Negru uriaş se lupta cu o tânără băştinaşe, care, cu toate că se zbătea din răsputeri, fu târâtă de el în desişul apropiat. Fata ţipa cât o ţinea gura şi din cele ce înţelese doctorul, cerea ajutor.

— Repede la mal! strigă George cu însufleţire. Trebuie s-o scăpăm din ghearele ticălosului.

— Dacă doctorul spune că fata cerea ajutor, n-avem încotro – încuviinţă căpitanul – deşi nu prea îmi place să mă amestec unde nu-mi fierbe oala. Or fi bărbat şi nevastă şi între ciocan şi nicovală să nu te vârî niciodată. Acum, ce-o fi o fi! Haidem!

Camarazii începură să vâslească din răsputeri spre mal. Barca în care se afla George, tatăl său, doctorul şi Petre ajunse cea dintâi şi tânărul George sări îndată pe uscat. Abia puse însă piciorul pe mal, că fu nevoit să sară în lături. O suliţă ţâşni din tufiş şi trecu şuierând pe lângă el. Cât p-aci să-l nimerească pe doctor, care scoase un ţipăt de spaimă. Deoarece suliţa se izbi de coiful său colonial şi i-l smulse din cap, aruncându-l de-a dreptul în apă.

Tânărul trase îndată revolverul din brâu şi descărcă un glonţ în tufişul din care pornise suliţa. Se auzi un urlet de furie, apoi foşnet de frunze şi pârâit de crengi, pe urmă nimic.

Fireşte că George vru s-o ia la fugă într-acolo, dar tatăl său îl opri, spunându-i cu glas scăzut:

— Stai, băiatule, nu te pripi aşa! S-ar putea să mai fie şi alţii ascunşi în tufiş şi s-o păţeşti rău de tot. Să mergem toţi odată, poate că se sperie şi se duc pe aici-n colo. Trebuie să evităm o luptă ce ar da loc la vărsări de sânge.

George îşi dădu seama de adevărul spuselor părintelui său şi se

potoli.

Camarazii săriră şi ei din bărci şi, după ce le priponiră, căpitanul hotărî astfel:

— Lotse şi Kell, voi rămâneţi pe loc! Luaţi însă bine seama, căci s-ar putea ca negrii să se întoarcă pe cărări necunoscute de noi şi atunci veţi avea de furcă să le ţineţi piept. Nu pregetaţi o clipă să vă slujiţi de armele voastre! Cea mai mică şovăială sau nesocotinţă vă poate fi pierzania. Aţi înţeles ce v-am spus?

În vremea asta Petre şi George se îndreptară spre tufiş. Se cunoştea bine locul prin care negrul îşi târâse victima. Ramuri rupe, frunze călcate în picioare şi o bucată de stambă din rochia feţei erau cea mai bună dovadă că nu se înşelau.

— Cine ştie de ce s-o fi făcut vinovată fata… murmură căpitanul, îngândurat. Oare n-ar fi mai bine să nu ne amestecăm, pentru a nu da de bucluc?

— În clipa aceea se auzi iar un ţipăt deznădăjduit de femeie, de astădată mai îndepărtat şi George strigă cu însufleţire:

— Nu, tată, nu putem îngădui o astfel de ticăloşie. M-aş simţi părtaşul lor dacă nu i-am veni nenorocitei în ajutor. Pe aici a târât-o negrul în tufiş, să ne luăm după el şi cred că-l vom ajunge repede.

Cu aceste cuvinte intră în spărtura făcută de negru, ţinând fireşte, armele pregătite. În stânga avea revolverul, iar în dreapta pumnalul minunat dăruit odinioară de Sanja, fiica prinţului indian Ghasna. Piedeci mai avea în cale, pe care trebuia să le înlăture, mai ales mărăcinii, pe care îi reteza însă la iuţeală cu tăişul ascuţit al pumnalului.

Petre venea imediat după el, croind şi el drum celorlalţi camarazi. Puteau deci înainta repede şi când se auzi iarăşi ţipătul fetei deznădăjduit al fetei, se aflau cu mult mai aproape de ea.

Dar pe când George se năpustea orbeşte, mânat numai de dorinţa s-o salveze, Petre nu slăbea din ochi desişul din jurul său, ştiind bine că mai era pe acolo un negru, acela care aruncase suliţa.

Înţelesese, după urletul lui că fusese rănit de glonţul tras de George. Se prea putea ca spaima prin care trecuse să-l fi pus pe fugă, dar tot aşa de bine se putea ca dorul de răzbunare să-l îndemne la un nou atac şi să stea la pândă undeva pe-aici.

Se părea însă că negrului îi intrase frica în oase şi ştersese putina într-adevăr.

Trecuseră vreo zece minute de când camarazii pătrunseseră în desiş şi nimic nu se mişca. Petre pierduse oarecum teama şi păşea acum fără grijă, deoarece pădurea, care se întindea într-o fâşie lată de-a lungul malului, începuse să se rărească. De unde să bănuiască el că tocmai într-un astfel de loc – unde desişul nu-i mai putea fi o piedecă – vicleanul negru stătea la pândă.

De aceea îi veni cam pe neaşteptate ivirea unui negru uriaş de după un trunchi gros de copac şi care se repezi fulgerător spre George. În mâna negrului sclipea un cuţit enorm; chipul tuciuriu părea al unui diavol, schimonosit de furie cum era, cu ochii scăpărători de mânie şi dinţii albi rânjiţi, ca ai unei fiare de pradă.

Atât de neprevăzut fusese atacul încât George părea pierdut. Dar nu era pentru întâia oară când tânărul nostru se afla în primejdie. Fără să pregete o clipă sări atât de repede în lături, încât se ciocni de Petre care venea în spatele lui.

Pe dinaintea ochilor îi fulgeră tăişul ascuţit al cuţitului, dar negrul n-avu răgaz să-l repeadă în potrivnicul său, căci George i-o luă înainte.

Când detună împuşcătura, Negrul scoase un urlet înfiorător şi se prăbuşi la pământ cu faţa-n jos.

— Ia seama! strigă Petre tânărului, văzând că vrea să se aplece asupra negrului. Ăsta e dat dracului, face pe mortul ca să-ţi pună apoi mâna–n beregată.

Dar George văzuse gaura pe unde intrase glonţul în trup. Pătrunsese pe sub subţioara stângă şi de acolo poate în inimă. Negrul trebuie să fi fost grav rănit, dacă nu chiar mort.

— Nu te teme, Petre, nu ne mai poate face nimic – răspunse tânărul, cu glas coborât – uită-te şi tu! Hai să-l întoarcem, poate n-a murit încă şi putem afla câte ceva de la el.

Întoarseră binişor trupul greu; doctorul Bertram se aplecă, îl cercetă repede, apoi zise, clătinând necăjit capul:

— Mai are numai câteva clipe de trăit. Nu cred să-şi recapete cunoştinţa, dar o să încerc totuşi.

Puse muribundului o sticluţă cu amoniac sub nas şi, într-adevăr, omul deschise ochii, se uită uluit în juru-i, apoi privirea i se aţinti asupra lui George. Chipul i se schimonosi de furie, murmură printre horcăieli câteva cuvinte, ridică ameninţător pumnii spre el, încercă să se ridice, dar nu putut decât să scoată un ţipăt şi căzu îndărăt pe spate.

— S-a sfârşit! zise doctorul. Cel puţin nu s-a mai chinuit. În vorbele lui – care erau ameninţări împotriva lui George – a pomenit şi de unul „Mofo", probabil căpetenia tribului său. Trebuie deci să fim foarte prevăzători de acum înainte. Poate că ai dumneata dreptate, căpitane şi ar fi mai bine să nu ne amestecăm în treburile lor, încercând s-o salvăm pe fată.

În clipa aceea se auzi iar ţipătul deznădăjduit al nenorocitei. George tresări şi zise cu însufleţire:

— Nu cred că englezii ne-ar lua-o în nume de rău dacă împiedecăm pe negrii să-şi facă dreptate după legile lor sălbatece.

— George are dreptate – încuviinţă căpitanul – m-aş mira să îndrăznească vreo secătură de căpetenie de-a lor să se atingă de noi.

Eu, în orice caz, l-aş sfătui să se astâmpere şi nici să nu încerce.

George o şi luase înainte, urmat, fireşte, de credinciosul său Petre. Camarazii nu se lăsară mai prejos.

Merseră vreo zece minute şi se pomeniră deodată în faţa unei câmpii întinse, cu iarba înaltă şi tufe pe alocuri.

George văzu la vreo sută cincizeci de metri înaintea lui pe negrul acela uriaş ducând pe umeri o femeie şi alergând cât îl ţineau picioarele. Oricât era negrul de voinic, pesemne că povara de pe umeri tot îl stingherea la mers, căci George care îl urmărea în goană, băgă de seamă că depărtarea dintre ei scade simţitor.

Fata părea leşinată. Partea de sus a trupului atârna peste umărul Negrului şi se bălăbănea la fiece pas.

I-ar fi fost lesne lui George – care se afla acum numai la vreo sută de metri de ei – să se oprească şi să tragă. Cu un singur glonţ în pulpa Negrului nu i-ar fi fost greu să-l trântească jos, dar se temea să nu nimerească fata, ale cărei braţe atârnau aproape până la pământ şi ocroteau astfel picioarele răpitorului ei.

Cei doi camarazi se apropiau din ce în ce de uriaşul negru şi prada lui. George tocmai chibzuia dacă n-ar fi bine să-l şi atace, când negrul păru să bănuiască cum că e urmărit, căci întoarse capul şi, văzându-i îndărătul lui, lăsă prada jos şi se piti în iarba înaltă.

George se afla acum în mare încurcătură. Văzuse că băştinaşul avea în mână o suliţă, ceea ce putea fi o armă primejdioasă în mâna lui dibace. Şi-apoi nu putea trage în el, deoarece negrul îşi făcuse scut din trupul femei şi tânărul se temea să n-o nimerească.

Aşteptă până ce veniră şi ceilalţi şi le zise:

— Să-l împresurăm pe negru din toate părţile şi va trebui să se predea de bunăvoie. Ca să fugă nu-i va fi cu putinţă, deoarece putem trage atunci din lături. Cum ţi se pare planul meu, tată?

— Foarte bun, dragul meu. Tu cu Petre şi Kard luaţi-o pe stânga, eu cu doctorul vom coti spre dreapta. Nu e nevoie să ne depărtăm prea mult, fiindcă dacă încearcă să se scoale ca să arunce suliţa, avem cel mai bun prilej să-l punem cu botul pe labe, cu câteva gloanţe. Vă atrag încă odată atenţia să nu şovăiţi o clipă!

Camarazii se puseră îndată în mişcare. Nu trebuiau să dea răgaz negrului să pună la cale vreun vicleşug. Se mai temeau, de asemenea, ca să nu omoare fata, pentru a-i închide gura pe vecie.

Kard şi un marinar se îndreptară spre locul unde se pitise Negrul, pe când George şi tatăl său – după ce făcură un mic ocol de vreo şaptezeci de metri – porniră încet înapoi. Pe dreapta şi pe stânga locului unde se ascunsese negrul păzeau Petre şi doctorul.

O cale se scăpare n-avea şi camarazii se apropiau tot mai mult. George, care le-o luase înainte, fireşte, nu slăbea din ochi locul cu pricina, unde negrul se pitise după trupul fetei leşinate. Trebuia să fie

şi acum tot acolo, nu se putea să se fi furişat mai departe, în vreme ce îl împresurau ei. Totuşi, nu zărea de fel cele două trupuri. În cele din urmă se opri şi strigă tatălui său, care se afla la vreo zece paşi de el:

— Nu ştiu ce să fie asta, dar nu-i văd deloc, deşi dâra pe care a făcut-o în iarbă se sfârşeşte la zece metri înaintea noastră. Ba se cunoaşte chiar bine şi locul unde a trântit fata jos şi s-a ghemuit lângă ea. Şi cu toate astea nu sunt. Hm… ciudat!

— Foarte ciudat, într-adevăr – încuviinţă căpitanul – dar n-are nici un rost să ne batem capul cu asta, trebuie să ne ducem să vedem mai de aproape cum stau lucrurile.

Când George vru să plece, căpitanul îi strigă însă din urmă:

— Ia seama, mă tem să nu fie vreun vicleşug la mijloc! Negrul a dispărut brusc cu fata, deci trebuie să se afle tot aici. Să avem armele pregătite şi să tragem fără şovăială, dacă se va ivi ceva ce ne-ar da de bănuit. Aşa, acum la drum!

Camarazii păşeau cu mare băgare de seamă, strângând cercul din jurul locului pe unde dispăruse negrul. Zadarnic se uitau ei cu încordare în toate părţile, nimic nu se vedea. Când fură însă numai la câţiva paşi de locul cu pricina, dădură de o gaură mare în pământ. Pesemne că vreun animal îşi făcuse acolo vizuina. George se aplecă peste marginea groapei şi după ce privi mai bine, strigă camarazilor:

— Aici e! Se văd bine urmele. A târât-o şi pe biata fată după el. Ce e de făcut? N-ar avea nici un rost să-l urmărim, fiindcă mai mult ca sigur că s-a pus la adăpost îndărătul trupului ei.

— Ce-ar fi să-l afumăm niţel? îşi dădu cu părerea Petre.

Căpitanul se împotrivi, zicând:

— Nu, Petre, căci atunci am înăbuşi mai întâi fata şi asta nu vreau. Şi-apoi, cred că gaura e părăsită de mult, ba îmi vine chiar să cred că a fost mărită de mână omenească. Poate că se întinde până departe sub pământ şi n-ar fi de mirare să dăm de vreun bucluc. Eu sunt de părere să coborâm şi să… Ei George, ce atâta grabă? Încotro ai pornit-o?

— După negru – răspunse tânărul, care se şi lăsase în genunchi la marginea groapei – nu te teme, voi fi cu băgare de seamă. Cu suliţa lui nu poate face nimic împotriva revolverului meu. În afară de asta o s-aprind şi lampa mea de buzunar.

— Ei, ştiu eu c-ar fi zadarnic să te opresc, tot nu m-ai asculta – zise căpitanul zâmbind – dar să meargă şi Petre cu tine. Fiţi însă prevăzători, cine ştie ce vicleşuguri se ascund în groapa asta.

George nu mai auzi cuvintele din urmă. Cu arma în mâna dreaptă şi lampa în cea stângă se vârâse binişor în groapa destul de încăpătoare, în care ar fi putut merge chiar în patru labe.

Clina era destul de dreaptă. George auzise că porcii sălbateci (un fel de mistreţi) se ascund în vizuina lor când sunt urmăriţi şi zâmbi

fără voie gândindu-se ce-ar zise Negrul, când s-ar pomeni deodată în faţa unei astfel de fiare primejdioase. Îşi spuse însă că Negrul trebuie să fi ştiut dinainte că vizuina e părăsită de mult, altfel n-ar fi îndrăznit să intre de bunăvoie în bârlogul ei.

Spre marea lui mirare George băgă de seamă că hruba se prelungea. Forma acum un fel de gang care ducea de-a dreptul în adânc. Se cunoştea bine că fusese făcut de mână omenească, o fiară nu l-ar fi putut netezi atât de bine.

Îl cuprinse îngrijorarea. Oare ce-l aştepta la capătul gangului? Să fie aici ascunzătoarea celor doi negri, din care unul fusese împuşcat de el? Nu cumva fuseseră izgoniţi de tribul lor şi-şi găsiseră adăpost aici, în fundul pământului? Ştiau ei deci de ce răpiseră fata; aveau unde s-o ducă. Sau poate că hruba asta era adăpostul unei bande întregi şi atunci primejdia era cu atât mai mare.

Ascultă cu încordare, dar nu se auzea nimic ce i-ar fi putut da de bănuit.

Apucase să se târască vreo treizeci de metri, când dădu deodată de un gang lăturalnic, care pornea spre stânga. Se opri şi şopti lui Petre:

— Ce ne facem acum? Gangul ăsta pare să ducă tot mai adânc în câmpie. Tu ce părere ai, Petre?

II
ORAŞUL SUBPĂMÂNTEAN

URIAŞUL RĂMASE CÂTEVA CLIPE ULUIT, apoi răspunse. După puţină şovăială:

— Ce-ar fi să ne despărţim? Dumneata ia-o drept înainte, iar eu o să vă ce e cu gangul ăsta din stânga. Dar să te întorci iar aici şi să mă aştepţi.

— Nu, Petre, nu se poate! se împotrivi tânărul. Tu stai pe loc şi mă duc eu să cercetez gangul celălalt. Spune-i şi tatei cum stau lucrurile, când va veni încoace.

Şi până a avea timp Petre să-i răspundă, George dispăru în gangul din stânga. Se târâse cam vreo zece metri, când auzi un zgomot înăbuşit, care părea să vină de deasupra lui. Erau ţipete şi bubuituri, dar când stătu să asculte mai bine, nu mai auzi nimic.

Să li se fi întâmplat oare ceva camarazilor? Poate celor din urmă, care vroiau să intre în gang? Chiar aşa să fie, tot nu le putea fi de ajutor în clipele acestea şi-şi zise că sunt ceilalţi şi Petre acolo pentru aşa ceva.

Ne mai auzind apoi nimic, porni să se târască mai departe.

Gangul se înalţă din ce în ce mai mult. Putu să meargă câtva timp în brânci, apoi să se ridice în picioare şi să înainteze acum aplecat de mijloc.

Deodată se opri uluit; văzu că pereţii gangului erau făcuţi din lut bine netezit. La una ca asta nu s-ar fi aşteptat. S-ar fi părut că se afla aici, sub câmpia întinsă, în adâncul pământului, un oraş vechi.

Îşi aduse aminte de Cinder, străvechiul oraş de lut din ţara Hussa, despre care îi vorbise odată doctorul Bertram, ba îi arătase chiar nişte fotografii. Acolo domneşte şi azi un sultan, iar vechile veşminte în cusături bogate şi mânerele iataganelor dovedesc vechea cultură a Bizanţului în inima Africii. Să fi existat şi aici odinioară un astfel de oraş de lut, care a fost acoperit cu timpul de nisipul adus de vânturi, sau înecat de apa fluviului Rufigi? Ar însemna atunci că făcuse o descoperire de mare însemnătate culturală. Poate că va descoperi aici comori despre care omenirea habar n-are. Dacă lucrurile stau într-adevăr astfel, ar fi foarte primejdios pentru el să mai înainteze, căci negrul care a răpit fata îl poate pândi din vreun ascunziş pe care nici nu-l bănuieşte el, George, deoarece individul trebuie să cunoască bine fiecare locşor al oraşului acesta misterios.

N-ar fi oare mai bine să se întoarcă şi să se sfătuiască cu ceilalţi camarazi ce e de făcut? Poate că va fi nevoie să se ducă să cerceteze – câte doi – cele trei ganguri. Trebuiau să dea în cele din urmă de negru şi fata răpită de el.

Tocmai vroia să pornească îndărăt, când i se păru că aude un zgomot care de repetă. Semăna a gemete şi suspine omeneşti.

George nu mai stătu să pregete, gândindu-se că o făptură omenească e în primejdie şi suferă. Trebuia neapărat să-i vie în ajutor.

Încet dar cu băgare de seamă păşi mai departe. Deodată văzu pe stânga, în peretele de lut, o adâncitură, care se cunoştea că fusese cândva intrarea unei case. Acum era acoperită cu o împletitură deasă de nuiele. Două crengi groase de lemn tare puse de-a curmezişul înţepeneau uşa.

Oricât de şubredă părea uşa aceasta, era poate mai trainică decât una de scânduri. Din astfel de împletituri fac vânătorii cuşti pentru animalele sălbatece şi nici chiar leii nu le pot sfărâma. George se apropiă de această uşă ciudată şi ascultă cu încordare.

Lumina lămpii lui de buzunar pătrunse printre crăpăturile înguste şi gemetele încetară deodată. După câteva clipe tânărul întrebă în şoaptă:

— Cine e acolo?

Vorbise englezeşte şi, spre marea lui bucurie i se răspunse în aceeaşi limbă, deşi destul de stâlcită:

— Njanda este… oh…. Ajută la mine dacă om bun…

Pe George îi străbătu un fior. Aşa dar dăduse în sfârşit de fata răpită. N-avea decât s-o scoată de acolo şi să plece repede din acest oraş misterios, pe urmă vor ştii ei, camarazii, s-ajungă nevătămaţi la mal.

Suci în grabă craca groasă de deasupra, legată la mijloc de uşă cu o frânghie şi o scoase din loc. Lumină apoi prin deschizătură înăuntru şi văzu o încăpere întunecoasă, în care stătea fata cu mâinile încrucişate pe piept şi-l privea cu spaimă.

— Ieşi repede de acolo, fraţii mei ne aşteaptă sus! îi şopti el. Nu ţi se va mai întâmpla nimic, nu te teme. Hai grăbeşte-te – ce mai stai?

Dar fata răspunse cu frică:

— Vai, masser, noi şi aşa pierduţi. Mofo stăpân aici, el duh rău ca şi oamenii săi. Njanda trebuie supună lui.

— Nu vorbi prostii! se răsti George. Nu ne temem noi de duhuri de astea; pe unul l-am şi împuşcat. Haidem repede, până nu se întorc.

Fata făcu un pas spre uşă, dar în aceeaşi clipă se auziră paşii mai multor inşi pe gang. I-ar fi fost lesne lui George să-i ţie în loc cu câteva gloanţe bine ţintite, dar se temea ca detunăturile să nu atragă şi pe ceilalţi locuitori ai misteriosului oraş. Era mai bine să aştepte până ce se vor îndepărta, să se ia apoi după ei şi să-i încolţească între două focuri, deoarece Petre va şti el să-i întâmpine cum se cuvine.

Îndată ce auzise zgomotul stinsese lampa, apoi, trăgând mai bine uşa în afară, se strecură în încăpere şi o închise la loc.

— Nu mişca până ce nu se vor îndepărta! şopti el fetei, care şi aşa amuţise şi înlemnise de spaimă.

George ascultă cu încordare, încercând să vadă printr-o crăpătură, ce se petrece în gang. Dar ceilalţi negri, pe care Njanda îi numise „duhuri rele”, veneau prin întunerec. Pesemne că ochii lor se deprinseseră de mult cu bezna care domnea în oraşul acesta din măruntaiele pământului.

Pe când îşi spunea el aşa, băgă de seamă că în gang era totuşi o lumină nesigură. De la intrare nu putea să fie, era mult prea departe, aşa dar oraşul trebuia să aibă puţuri care dădeau în afară şi prin care pătrundea lumina şi se primenea aerul în acelaşi timp.

Negrii se opriră în dreptul uşii. George încremeni aproape de spaimă. Pe cât putu desluşi prin întunerec, erau mai toţi voinici ca nişte uriaşi. Poate că se înşela şi numai umbrele lor îi arăta uşa, dar cel pe care-l împuşcase şi răpitorul fetei erau tot atât de voinici. O luptă corp la corp ar fi fost din cale-afară de primejdioasă.

Vorbeau pe şoptite între ei, dar George nu pricepu ce-şi spun. Pe urmă şase din ei plecară, dar cel de-al şaptelea rămase pe loc.

Nu-i rămânea deci altceva de făcut decât să-l înlăture, ca să poată alerga în ajutorul lui Petre.

Tocmai vroia să deschidă binişor uşa, când fata îl trase de acolo şi-i şopti în ureche:

— Masser, ziceau că au prins pe ceilalţi masseri şi acum caută masser tânăr. Rămâie masser aici unde mai sigur.

— Nu, Njanda – răspunse tot în şoaptă tânărul – trebuie să mă duc

să-mi salvez tovarăşii. Cunoşti cărările prin oraşul acesta de sub pământ?

Fata se cutremură, străbătută de un fior şi zise abia stăpânindu-şi plânsul:

— Nimeni din sat nu ştie cum e sat al duhurilor rele. Nici una din fetele răpite nu s-a mai întors şi Njanda ştie că nici ea n-o să se mai întoarcă. Mbungu, tata, tare mâhnit, el stăpân în sat la noi.

— Tocmai fiindcă e căpetenie, o să încerc toate mijloacele să te scap – căută s-o mângâie George.

Ea însă răspunse printre suspine:

— Mbungu ştie că Njanda nu mai întoarce. El ştie că Mofo duh fratele lui care pierit de mult, de mult de tot. Fost văzut cum luat pe Bianga, nevasta a doua a lui, când ea dus la apă la râu. El mort de mult aici.

— Aha! făcu George pricepând acum cum stau lucrurile. Mofo era fratele cel mai mic al tatălui tău, de aceea nu i s-a dat lui domnia. A venit atunci aici în oraşul acesta subpământean şi le-a făcut o nouă împărăţie, unde e mai puternic şi mai de temut decât tatăl tău pe pământ. Mare pişicher! Ascultă Njanda: Nu există duhuri rele. Mofo a găsit un oraş vechi acoperit cândva de apă, care s-au retras apoi şi împreună cu alţi ticăloşi de felul lui fură fete şi neveste din satul vostru şi le aduce aici. Nu e aşa că ai vrea să te întorci la tatăl tău? Tovarăşii mei au căzut pesemne în mâinile lor, dar eu o să-i scap. Ştii cam câte „duhuri rele”… Vreau să spun câţi oameni are Mofo cu el?

— Mai mulţi decât degete la amândouă mâinile. Noi văzut pe ei noapte cu lună jucând la margine sat şi speriat tare.

George fu cât p-aci să izbucnească în râs, dar îşi aduse aminte că în dreptul uşii se afla un paznic şi se stăpâni. Acest Mofo era într-adevăr un om foarte şiret. Ştia cum să vâre groaza în locuitorii satului, care credeau că morţii vin noaptea ca strigoi şi dansează la lumina lunii.

— Linişteşte-te! zise tânărul fetei, care tremura ca varga. Mofo trăieşte şi e foarte primejdios. Îi vom veni însă noi de hac. Acum trebuie să te întorci la tatăl tău şi să-i spui că eu te-am scăpat, poate mă va ajuta să-mi salvez tovarăşii. Aha, pare că au dat de Petre…

Două împuşcături detunară şi două răcnete de durere dovedeau că Uriaşul nimerise în plin. Urmară însă urlete de furie scoase de mai multe piepturi, amestecate cu înjurăturile lui Petre. Aşa dar lucrurile ajunseseră la o luptă dârză între negri şi Uriaş.

George ar fi alergat bucuros în ajutorul camaradului său, dar ar fi trebuit mai întâi să înlăture pe paznic şi în vremea asta s-ar fi putut ivi alţi oameni de-ai lui Mofo. Nu, nu, aici se cerea deşteptăciune şi şiretenie europeană, pentru a-l pune pe „duh” cu botul pe labe.

Se părea că Petre fusese învins căci se auziră iar paşi apropiindu-se şi bodogănelile uriaşului camarad care înjura de zor pe „afurisiţii ăia

de diavoli negri”. După glas, George înţelese că Petre nu fusese rănit. Îi auzi trecând prin dreptul uşii, apoi îndepărtându-se. Paznicul însă nu se clintise de la locul lui. Trebuia deci să-l înlăture cu orice preţ. Şopti fetei:

— Njanda, eu mă duc să-l ameţesc pe cel de la uşă. Tu nu te mişca de aici până mă întorc. Voi veni să te iau ca să te duc la tatăl tău, pe urmă ne vom întoarce cu războinici de-ai lui ca să-l prindem pe Mofo şi pe tovarăşii săi.

— Masser, nimeni ni vine cu tine, frică la toţi de Mofo, trebuie mergi singur.

— Hm… atunci n-are nici un rost să mă duc cu tine în sat. Stai aici şi aşteaptă-mă până îmi salvez tovarăşii. Nu-ţi fie frică, mă întorc negreşit.

— O, masser, Njanda vine cu tine, nu rămâne singură aici – se rugă fata.

— Bine, te iau, dar să-mi făgăduieşti că o să fii cuminte şi nu o să te sperii de ce vei vedea şi auzi şi o să taci mâlc. Să ştii însă că dacă ţipi sau n-asculţi de ce-ţi voi spune eu, suntem pierduţi.

— Njanda fie cuminte şi ascultă – făgădui ea.

Deşi nu se prea încredea în făgăduiala ei, George se hotărî totuşi s-o ia cu el. Deocamdată trebuia pus cu botul pe labe paznicul.

Se apropie de uşă şi vru să-l ia pe neaşteptate şi să-l pocnească cu patul revolverului în tâmplă. Când s-o deschidă însă, se auzi un scârţâit. Se trase repede îndărăt şi şopti fetei:

— Njanda, pune-te pe plâns, ca să nu se audă scârţâitul uşii şi ţine-te după mine!

Fata îl ascultă. George, cu lampa în mâna stângă şi revolverul în dreapta, crăpă uşa atât cât să se poată strecura un om prin ea. Se apropie binişor de paznic, acre stătea cu spatele la el. Când fu numai la un pas, aprinse lampa. La lumina care ţâşni, negrul tresări şi vru să întoarcă repede capul.

Atât aştepta şi George. Îl pocni cu patul armei în cap şi negrul se prăbuşi cu o bufnitură la pământ. Deşi nu avea timp de pierdut, tânărul nu uită să-şi ia măsurile trebuincioase. Puse lampa jos, scoase din buzunar ghemul de sfoară, legă zdravăn pe paznic şi-i vârî un căluş în gură. Când fu gata, auzi din depărtare un zgomot ciudat care se asemăna cu bătăi de tobă.

Njanda începu să tremure şi zise cu glas stins:

— Masser, asta face duhuri rele. Noi auzim noaptea când fură ele o fată din sat. Mai bine întoarcem, masser…

— Prostii! făcu George necăjit şi o apucă de mână. Nu sunt duhuri ci oameni în carne şi oase. Bătăile de tobă trebuie să însemne altceva. Poate că hotărăsc de soarta tovarăşilor mei. Acum haidem, dar să nu ţipi că te las singură aici.

Ameninţarea folosi, căci fata şopti, înspăimântată:

— Masser, Njanda nu ţipă, masser nu fie supărat, nu lasă pe Njanda aici…

Şi deşi George o luase la picior, fata se ţinea după el voiniceşte.

Zgomotul se auzea tot mai desluşit. Erau într-adevăr bătăi de tobă.

Atâta timp cât ţinea zgomotul acesta nu era nevoie să ia prea multe măsuri de prevedere, aşa că putea înainta destul de repede. Era şi foarte îngrijorat de soarta camarazilor. Mofo şi oamenii săi se vor fi temând de vreo năvală, de aceea trebuiau să sfârşească repede cu ei.

Deodată zări în depărtare o lumină, care pâlpâia ciudat. Acolo se vor fi adunat negrii în jurul unui foc, ca să judece pe prizonieri. Trebuia să se grăbească pentru a nu sosi prea târziu.

Iuţi pasul, târând după el pe fată, care începuse să şovăie:

— Să nu te sperii de ce vei vrea şi, mai ales, să nu ţipi, altminteri eşti pierdută – îi şopti el – gândeşte-te că te voi duce îndărăt la tatăl tău ca să te măriţi cu cine ţi-e drag.

Cuvintele acestea făcură minuni, căci fata alerga acum în rând cu el.

Se aflau cam la vreo cincizeci de metri de lumina focului, când tobele încetară. George se opri şi auzi un glas mânios răcnind într-o englezească stâlcită:

— Voi nu vreţi spuneţi ce căutaţi aici? O să ardem la voi ca să dezlegăm limba. Hai, vorbiţi repede!

Căpitanul Farrow răspunse foarte liniştit:

— Nu ne speriem noi de ameninţările tale, să ştii. Ce căutăm aici vrei să afli? Am văzut cum aţi răpit o fată şi vrem s-o scăpăm din ghearele voastre.

— Şi căzut voi singuri în cursă – hohoti batjocoritor glasul pe care George îl recunoscu îndată că e al lui Mofo – nu scăpat fata şi trebuie muriţi voi numaidecât.

— Numai să nu te căieşti pe urmă – zise căpitanul ameninţător – noi nu suntem singuri şi oricât de pitiţi aţi fi voi aici în pământ, fraţii mei tot vă vor găsi şi vă vor ucide fără milă. Nu veţi muri însă de o moarte repede, ci încetul cu încetul.

George nu înţelegea pentru ce tatăl său întărâta şi mai mult pe negru cu aceste ameninţări, dar îl auzi îndată pa Mofo răspunzând:

— Şi voi moare încet. Moarte rea cum nu mai murit om până acum. Trimit s-aducă fata şi voi vede cum omorâm la ea. Tot aşa facem pe urmă cu voi.

Aşa dar căpitanul vroise numai să câştige timp prin ameninţările lui şi izbutise pe deplin. George îşi dădu seamă îndată că acum se afla el în mare primejdie, deoarece cel puţin unul din negri va veni să ia fata. Şi chiar numai unul să fie, tot era greu să-l amuţească fără zgomot.

Lumina focului ajungea până în gang, aşa că nu se putea să nu-l vadă negrul înainte de-a apuca el să-l pocnească în frunte cu patul revolverului. Nu-i rămânea deci altceva de făcut decât să se dea îndărăt în întuneric. Trase repede după el pe Njanda, care începuse iar să tremure de frică.

III
O ELIBERARE PRIMEJDIOASĂ

NU ERA DE MIRARE CĂ FATĂ e din nou atât de înspăimântată, căci îşi dăduse seamă că n-are de-a face cu duhuri rele, auzise însă din gura lui Mofo ce soartă grozavă îi e hărăzită. Totuşi, îl urmă fără împotrivire pe George: bănuia poate că tânărul o va scoate pe altă cale din primejdiosul oraş în care se afla.

Pe când dibuia prin întunerec pereţii gangului, George dădu iar de o adâncitură care părea să fie firida unei uşi.

Intră îndată în firidă, trăgând pe Njanda după el şi-i şopti:

— Stai liniştită şi nu crâcni! Trebuie să-l ameţesc pe omul care va veni să te ia şi dacă ţipi suntem pierduţi amândoi.

Apucă lampa în mâna stângă, cu dreapta ţinu revolverul de ţeavă şi aşteptă. Negrul se apropia. Lumina lămpii ţâşni şi o izbitură cu patul pistolului în tâmplă dată cu putere de George, îl făcu să se prăbuşească cu o bufnitură înăbuşită la pământ. Îl legă la repezeală, îi puse un căluş în gură, deschise binişor uşa împletită şi-l trase înăuntru. În clipa aceea se auzi în spatele lui un geamăt dureros. Se întoarse şi văzu o femeie tânără care se uita cu ochii holbaţi de spaimă la el.

Alt necaz acum! Ce să se facă cu două muieri pe cap? Şi dacă aceasta de-a doua nu va fi atât de curajoasă şi înţelegătoare cum e cealaltă, dă de bucluc.

Deodată se simţi împins la o parte, Njanda trecu pe lângă el şi, repezindu-se la femeie, o cuprinse de gât şi începu să-i vorbească încet dar cu mare însufleţire. Femeia se porni pe plâns, dar George înţelese îndată că era un plâns de bucurie.

Njanda se întoarse acum spre el şi-i spuse veselă:

— Masser, asta Bianga, nevasta a doua a tatii. Vrea vie cu noi şi o să fie liniştită, nu supere la tine.

— Bine, să vie, numai să fie cuminte. Eram mai bucuros să stea aici până ce-mi voi fi salvat tovarăşii.

Njanda îl asigură însă că nu-i va căşuna nici o supărare şi se hotărî s-o ia şi pe ea.

Când George vru să aducă şi armele în încăpere, Bianga şopti ceva Njandei care tălmăci tânărului vorbele ei:

— Masser, dă-ne şi nouă suliţe şi cuţite ca să ne putem apăra dacă

Mofo cu ai lui atacă pe noi. Bianga spus la mine că Mofo om adevărat, nu duh cum crezut până acum.

— Luaţi ce vă trebuie! răspunse George, bucuros, ştiind că şi femeile negrilor se pricep să mânuiască suliţa şi cuţitul.

Dacă lucrurile vor ajunge într-adevăr la o luptă, aceste două femei îi pot fi chiar de mare ajutor.

Închise repede uşa încăperii şi porni iar pe gang, urmat de ele. Când zări din depărtare lumină, şopti Njandei:

— Tu ia-o înainte, ca să creadă Mofo că omul trimis să te aducă vine din urmă. Să nu-ţi fie frică, eu sunt îndărătul tău şi te voi ocroti. Ţine însă la spate mâna în care ai cuţitul, să nu-l vadă el şi să prindă bănuieli.

Njanda îl asigură că acum nu-i mai e frică de fel şi trecu înaintea lui George, acoperindu-l aproape cu trupul ei voinic.

Tânărul nu ştia încă nici el singur ce avea să facă. Înaintea lui erau cel puţin douăzeci de negri şi în revolvere avea numai paisprezece gloanţe. Se bizuia însă pe spaima din primul moment a lui Mofo şi a celorlalţi. Plănuia ca înainte de toate să-şi elibereze camarazii şi lucrul acesta îl puteau face tot atât de bine cele două femei De aceea şopti Njandei:

— Njanda, când îi vei vedea pe fraţii mei, aleargă la ei şi taie-le legăturile! Dar repede, ai înţeles? Spune-i Biangăi să facă la fel, eu o să-i dau pumnalul meu. Vezi însă să nu mi-l piardă.

George se opri în loc şi Njanda şopti celeilalte ce hotărâse salvatorul lor, apoi porniră mai departe. Din ce se apropiau de foc, din ce George părea tot mai agitat. Dacă negrii aveau arme de foc, situaţia era într-adevăr din cale-afară de primejdioasă.

Deodată ajunse până la el glasul lui Mofo, care descria prizonierilor felul grozav al morţii care-i aştepta. Se înfioră fără voie. Se aplecă pentru a nu fi văzut. Încă trei, apoi doi paşi îl mai despărţeau de intrarea în încăperea mare în care ardea focul. Vârâse lampa în buzunar şi în stânga ţinea revolverul.

Acum putea desluşi bine ce se petrece înăuntru. Aici trebuie să fi fost odinioară sala tronului a vechilor domnitori, încăperea era mare, tavanul înalt, susţinut de stâlpi cioplişi cu meşteşug, iar pe alocurea vopseaua nu se ştersese încă de tot.

George n-avea însă acum timp să admire aceste urme ale unei vechi culturi în inima pământului, căci îşi văzu camarazii legaţi de nişte stâlpi care formau un semicerc. Dintr-o aruncătură de ochi zări că aveau încă la ei armele şi şopti Njandei:

— Taie repede legăturile celui mai apropiat! Nu te teme, te apăr eu.

Fata se strecură ca o pisică şi într-o clipită tăia funia cu care era legat Petre. Abia acum o zări negrul uriaş care stătea în faţa

căpitanului şi cu chipul schimonosit de furie îl ameninţa cu mii de morţi, una mai grozavă decât cealaltă.

Scoase un răcnet turbat, smuci cuţitul din brâu şi se năpusti spre fată. George ridică fulgerător revolverul, dar înainte de-a apuca să apese pe trăgaci, ceva sclipitor zbură vâjâind pe lângă el; cu mirare şi spaimă văzu o suliţă cu tăişul ascuţit, care tăiase beregata lui Mofo. Bianga se răzbunase…

Tot atât de sprintenă trecu pe lângă George spre ceilalţi prizonieri. Abia acum se dezmeticiră negrii. Se repeziră cu răcnete de furie spre ei, dar armele lui George detunară în aceeaşi clipă şi cei din faţă se prăbuşiră urlând de durere, căci tânărul ţintea numai picioarele, pentru a-i scoate din luptă. Nevrând să facă moarte de om.

Patru din ei căzură; ceilalţi se opriseră îngroziţi; dar când văzură că aveau de-a face numai cu un singur duşman se năpustiră spre el. Iarăşi detună arma lui şi încă trei căzură, ceea ce îi înfurie şi mai mult pe ceilalţi.

Situaţia lui George devenea tot mai primejdioasă, dar deodată se auziră alte împuşcături mult mai necruţătoare ca ale lui. Era Petre care nimerea în plin – după cum înţelese din răcnetele de moarte ale celor împuşcaţi. Aproape îndată armele căpitanului îşi făcură şi ele datoria.

Negrii rămaşi teferi vrură s-o ia la fugă, cădeau însă seceraţi de gloanţele camarazilor liberi acum. Numai doi izbutiră să se facă nevăzuţi.

— După ei! strigă George, dar căpitanul se împotrivi, zicând în grabă:

— Nu, George, să ne astâmpărăm, deoarece nu ştim ce primejdii ne mai pot aştepta aici, în oraşul acesta misterios. Mai bine să ne întoarcem pe drumul pe care ai venit tu încoace. Pe noi ne-au târât prin altă parte. Am trecut chiar pe lângă un lac care se află mai adânc în câmpie. Mă tem că apa aceasta e în oarecare legătură cu o primejdie pe care nu o cunoaştem. De aceea sunt de părere să n-o luăm pe acolo.

În vreme ce vorbeau ei, femeile tăiaseră legăturile celorlalţi camarazi. George zise acum Njandei:

— Întreabă pe Bianga dacă se mai află şi alţi prizonieri pe aici.

Răspunsul îl umplu de groază; căci Bianga povesti cu glas înăbuşit de furie şi durere, că toate fetele şi femeile răpite fuseseră date, după câtva timp, hrană crocodililor care mişunau în lacul din apropiere.

Lui George îi fu ciudă că cruţase pe ticăloşii aceia şi mai că ar fi împuşcat în momentul acela pe răniţi, dar deodată auzi un zgomot ciudat, un fel de vâjâit care se apropia din ce în ce.

— Să ieşim repede de aici! strigă căpitanul. Cei doi negri care ne-au scăpat vor fi deschis vreun stăvilar şi apa de revarsă sub pământ,

aducând odată cu puhoiul droaia de crocodili. Repede, altfel suntem pierduţi!

O luară la fugă pe gang. George întoarse odată capul şi se speria de ce văzu: apa năvălea cu furie şi, cu ea, probabil crocodilii.

— Iute, iute! răcni el celorlalţi.

În aceeaşi clipă o văzu poticnindu-se pe Njanda, care alerga înaintea lui. Vru s-o ridice, dar fata zise gemând:

— Eu nu poate merge, doare picior tare…

Pesemne că-şi scrântise glezna în cădere. În împrejurările de faţă situaţia era foarte primejdioasă, căci cu fiece clipă puhoiul creştea. Dar nici nu o putea lăsa pe biata fată în voia sorţii. Îl strigă pe Petre, care veni în fugă şi o ridică în spinare, ca pe un copil.

Alergau cu toţi cât le îngăduia picioarele, dar apa îi ajungea din urmă. Gangul se făcea din ce în ce mai scund şi trebuiau să înainteze în patru labe. În sfârşit, ajunseră la lumina zilei.

Toţi răsuflară uşuraţi şi căpitanul zise camarazilor.

— Acum să ducem pe Njanda şi Bianga în sat, pe urmă să ne întoarcem pe fluviu. Din nenorocire câţiva negri ne-au scăpat şi pot deveni primejdioşi camarazilor rămaşi de pază.

IV
FUGĂ DIN FAŢA MORŢII

NJANDA LE SPUSE CĂ SATUL EI se afla la o depărtare de vreo jumătate de ceas.

Camarazii o luară la picior. Atâta vreme cât femeile salvate nu se aflau pe deplin în siguranţă, socoteau că nu-şi făcuseră pe deplin datoria. Poate că le pândeau negrii scăpaţi cu fuga şi le-ar fi ucis îndată fără milă. Se mai putea de asemenea să-şi închipuie că atât femeile cât şi camarazii din cetatea subpământeană fuseseră ajunşi de puhoi şi sfâşiaţi de crocodili şi vor alerga la cei doi camarazi rămaşi pe mal ca să-i ucidă.

Pe Njanda o purtau în braţe când Petre când Kard, cu schimbul. În cele din urmă dădură de ţarinile locuitorilor. Un negru voinic le ieşi în cale cu suliţa întinsă. Îi privi uluit câteva clipe, apoi se cutremură şi cu un răcnet se repezi la Petre care o ţinea pe Njanda în braţe.

— Rujo! strigă fata cu bucurie.

Negrul i-o smulse din braţe şi începu să ţopăie cu ea ca un nebun, cântând cât îl ţinea gura.

Camarazii îl priveau zâmbind. După ce se potoli, Njanda începu să-i vorbească cu însufleţire. Tânărul negru se apropiă de căpitan şi-l zise într-o englezească destul de bună:

— Masseri, aţi salvat-o pe Njanda, logodnica mea. Rujo vă va sluji cu credinţă dându-şi chiar viaţa pentru voi.

— Nu ne trebuie viaţa ta – răspunse căpitanul, zâmbind – suntem fericiţi că am izbutit să ţi-o redăm pe Njanda. Acum să ne duci îndată la căpetenia voastră, suntem foarte grăbiţi.

Negrul se puse în fruntea convoiului şi când ajunseră la cele dintâi colibe, scoase un răcnet asurzitor. Locuitorii se adunară pe locul liber din mijlocul satului. Printre ei se afla un negru mai în vârstă, ai cărui ochi luciră de bucurie când le văzu pe Njanda şi Bianga. Le îmbrăţişă pe amândouă, apoi le trimise acasă. Pe urmă zise în englezeşte căpitanului:

— Masseri, cum v-aş putea arăta recunoştinţa mea? Ne-aţi scăpat satul de o mare pacoste şi mie mi-aţi făcut o bucurie nespusă.

— Au scăpat însă vreo câţiva oameni de-ai lui Mofo – răspunse căpitanul – mă tem că vor ucide pe cei doi camarazi ai noştri rămaşi la mal să păzească luntrile. Trebuie să ne duceţi îndată acolo şi te-am ruga să ne dai câţiva oameni de-ai tăi, ca să ne fie de ajutor în urmărirea fugarilor.

— Cum să nu. Cred că-i vom prinde repede. Viu şi eu cu voi.

Dădu câteva porunci şi imediat zece tineri negri voinici se alăturară de el. Printre ei se afla, fireşte şi Rujo, logodnicul Njandei.

Se îndreptară cu toţii spre fluviu şi ajunseră repede în pădure. Când fură însă la locul unde lăsaseră pe negrul omorât, rămaseră încremeniţi de mirare căci… mortul dispăruse!

— S-au întors aici şi l-au dus în desiş. Să alergăm iute la mal, poate că ne-au şi ucis camarazii! strigă îngrijorat George şi porni în fugă urmat de ceilalţi.

Poteca făcea acum o cotitură după un copac cu trunchiul gros. Tânărul se repezi după copac şi cât p-aci să se ciocnească de un negru uriaş, care ţinea un cuţit enorm în mână. Negrul rânjea diavoleşte, sigur de izbândă. Nu pusese însă la socoteală sprinteneala lui George. Acesta se aruncă fulgerător într-o tufă de mărăcini şi smulse revolverul din brâu, gata să întâmpine cu gloanţe un al doilea atac al negrului.

Nu mai era însă nevoie. George nu ştia că Rujo se afla îndărătul lui. Zări ceva sclipitor zburând prin aer şi ucigaşul se prăbuşi horcăind la pământ. Suliţa lui Rujo îi tăiase beregata.

Tânărul ieşi repede din mărăciniş şi tocmai chibzuia dacă n-ar fi bine să-şi vestească prin câteva împuşcături camarazii rămaşi pe mal, când auzi de acolo două detunături de armă, urmate de un răsunet înfiorător. O luară toţi la goană într-acolo.

Fireşte că George o luase şi de data asta înaintea celorlalţi. Se afla la vreo treizeci de metri, când se opri auzind dintr-o tufă un geamăt înăbuşit.

Fără să pregete se repezi la tufă, dădu crengile în lături şi rămase o clipă înmărmurit de cele ce vedea. Deasupra lui Lose, unul din

camarazi lăsaţi de pază la luntri, stătea aplecat un negru uriaş care îl ţinea cu stânga de beregată iar cu dreapta, în care ţinea un cuţit enorm, se pregătea să izbească.

Foşnetul pe care-l făcură crengile îl salvară însă de la o moarte sigură. Negrul întoarse capul şi, la vederea lui George, sări în lături. Spre nenorocirea lui, George se încurcase în nişte mărăcini şi ar fi căzut el în locul camaradului său, dacă Rujo n-ar fi alergat şi de data asta în ajutorul lui. Suliţa fulgeră iar prin aer şi străpunse pieptul duşmanului. George se ridică, gâfâind, de jos şi întrebă îngrijorat:

— Lose, ce e cu Kell?

— A reuşit să se salveze în ultimul moment, fugind cu una din bărci – răspunse marinarul, frecându-şi beregata – eu mă dusesem pe uscat şi după ce am izbutit să culc la pământ cu un glonţ pe unul din negri, am fost înhăţat pe la spate de cestălalt şi târât în tufiş. Îţi mulţumesc, domnule George că m-ai salvat.

— Nu mie, ci acestui viteaz Rujo, trebuie să-i mulţumim amândoi, căci m-a scăpat şi pe mine în acelaşi timp de la moarte. Mai erau şi alţi Negri cu ceilalţi? Pe trei i-am pus noi cu botul pe labe.

— Am văzut patru, aşa că unul trebuie să se mai aţie pe-aici pe-aproape – răspunse Lose, privind cu încordare în juru-i şi ţinând revolverul în mână.

— Lasă, nu te mai osteni degeaba, nu e el prost să vină singur în gura lupului! râse George. Avem oameni din sat care se pricep mai bine să-i adulmece urma. A, mi se pare că l-au şi prins!

Din desişul apropiat se auzi larmă grozavă. Alergară într-acolo şi văzură cum doi Negri se luptau dârz cu un al treilea. Unul din ei, care semăna aidoma cu Njanda, era rănit şi în mare primejdie de-a fi biruit. George descărcă la repezeală un glonţ şi cel din urmă din banda lui Mofo căzu fulgerat la pământ.

Răsuflară cu toţii uşuraţi. Trupul mortului fu azvârlit între tufe, apoi Rujo se întoarse spre George şi-i zise:

— Masser, eu tare bucuros masser scăpat pe unul din noi, dar şi mai bucuros adus la mine îndărăt Njanda.

— Lasă, Rujo şi tu m-ai scăpat pe mine de două ori de la moarte. Acum să mergem la mal şi după ce vom îmbuca ceva ne vom vedea de drum.

— Vai de mine, masseri nu mâncat încă? strigă negrul cu mirare. Rujo aduce la ei carne bună de antilopă.

Şi până a apuca ei să spună ceva, Negrul dispăru în tufiş.

— N-aveam încotro, trebuie să primim – zise căpitanul râzând – sunt mulţumit că totul s-a sfârşit cu bine. Acum haidem să vedem ce e cu Kell.

Abia sfârşi vorba şi în luminiş se ivi marinarul, cu revolverul în mână, gata să tragă. Când îi recunoscu, lăsă arma în jos şi bâigui:

— Domnule căpitan, veneam în ajutorul camaradului meu Lose, dar mi se pare că nu mai e nevoie.

— Da, dragul meu – răspunse căpitanul, zâmbind – acum repede la bărci!

Porniră în grabă spre mal unde, spre marea lor bucurie, îşi găsiră amândouă bărcile în bună stare.

S-ar fi putut ca pescari în trecere pe acolo să le fi văzut şi să le ia cu ei.

— Aş fi totuşi bucuros să vină mai repede Rujo cu prânzul – zise căpitanul – tare aş vrea să ne depărtăm cât mai curând de locurile acestea neprielnice.

Câţiva flăcăi negri veniră aducând în două frigări mari doi pui de antilopă, pe care se apucară să-i frigă chiar pe mal, la două focuri aprinse în grabă.

În timp ce camarazii aşteptau friptura gustoasă, George stătea cu Rujo şi căpetenia pe mal şi priveau cum curge apa la vale. Deodată se ivi, la nici optzeci de metri de ei, căpăţâna enormă a unui hipopotam. Căsca să-şi mute fălcile şi deschisese botul, gata să înhaţe o pradă. Tânărul se înfioră, aducându-şi aminte de lupta pe care o dusese cu un astfel de monstru pe bancul de nisip.

Brusc hipopotamul se lăsă iar la fund.

— Păcat că n-am puşca la mine! zise tânărul cu părere de rău. Ce mai pradă am fi avut!

— Masser fie mulţumit nu ucis duh rău al apei! făcu grav şi cu glas coborât căpetenia. El târât mulţi oameni din sat cu dânsul, când venit ia apă din râu. E un vrăjitor bătrân înecat de mult, de mult de tot.

Fireşte că George ciuli îndată urechile.

— Ce? strigă el cu însufleţire. Se aţine mai de mult pe aici? Pentru ce nu i-aţi făcut de petrecanie până acum? Aha, înţeleg! Îl luaţi drept un duh rău. Dar bine, Rujo şi Mbogu, e un hipopotam ca toţi hipopotamii, după cum Mofo era un om ca şi noi. Lasă că vă scap eu îndată de ăsta.

— Masser, nu primejduieşte la tine viaţa strigară cu spaimă negri. Ăsta Guguna, duh bătrân vrăjitor. Tu moare dacă atinge la el.

— Hm, nu prea cred! făcu George zâmbind. Voi să-mi arătaţi numai locul unde se aţine de obicei. O să vă scap eu de el cum v-am scăpat de Mofo şi banda lui. Tot aşa credeaţi şi despre ei că sunt duhuri rele, nu oameni în carne şi oase.

Cuvintele lui păreau să zdruncine niţel credinţa celor doi Negri, căci căpetenia zise:

— Poate ai dreptate, masser. Bine, noi arată la tine loc unde vine de obicei Guguna. El nu lipseşte niciodată când întunecă.

George era şi nu era bucuros de zăbava asta. Vroiau s-ajungă încă înainte de-a se înnopta la îmbucătura râului, dar poate că vor izbuti

totuşi s-o treacă până a nu se lumina de ziuă. Hotărî să vorbească numaidecât cu tatăl său în privinţa asta.

Căpitanul îl întâmpină însă cu zâmbetul pe buze. Văzuse şi el hipopotamul şi auzise ce vorbise George cu cei doi Negri.

— Bine, bine, băiete – îi zise el – ştiu ce vrei să-mi spui. Du-te şi ucide hipopotamul! Vom pleca mai târziu. Mă tem însă că nu vom putea lua cu noi trofeul tău, căci dacă nu-l ucizi pe uscat îţi scapă.

În apă se lasă repede la fund şi iese abia după câteva ceasuri la suprafaţă.

— Lasă că vine el pe uscat, altminteri n-ar fi putut să-i înhaţe pe bieţii negri – răspunse tânărul – doar nu s-or fi dus ei chiar în râu să-şi umple ulcioarele. Haidem! adăugă el către căpetenie şi viitorul său ginere. Să mergem la locul unde se aţine hipopotamul! Tot o să mai treacă vreo jumătate de ceas până se vor frige antilopele şi în vremea asta putem fi înapoi.

Cei doi negri nu mai şovăiră. Peste zi nu le era frică de hipopotam, care venea numai pe înserat să-şi caute prada.

Drumul pe malul Rufigi-ului ţinu vreo zece minute, apoi ajunseră la un golf care se prelungea adânc pe uscat. Se opriră aici şi Mbogu zise cu teamă:

— Masser, Guguna vine în loc ăsta. Ştie aici ia femei apă. Noi trimis războinici scapă le ele, dar mâncat şi pe ei. Mai bine lasă masser în pace la el.

George râse cu poftă şi strigă vesel:

— Cu atât mai mult vreau să-i viu de hac. Să ştiţi de la mine că până diseară l-am trimis pe lumea cealaltă. Poate chiar mai înainte, dacă vine pe uscat să doarmă niţel după masă. Să ne întoarcem acum să mâncăm şi noi, pe urmă mă înapoiez singur.

— Nu, masser, mai bine lipseşte! îl sfătui Mbogu. Tu făcut şi aşa destul pentru noi, adus pe Njanda şi Bianga şi multă bucurie avem. Lasă pe Guguna în pace!

— Pentru Dumnezeu! strigă tânărul, râzând. Credeţi într-adevăr că hipopotamul e un duh rău? Vă voi arăta eu că nu e altceva decât un hipopotam ca toţi hipopotamii. Haidem acum, că sunt mort de foame.

Să fi ştiut George ce-l aşteaptă s-ar fi lipsit bucuros de hipopotam, dar tinereţea e încrezătoare şi nesocoteşte primejdiile. Se întoarseră în lagăr, unde îi aştepta friptura gata.

V
O VÂNĂTOARE PRIMEJDIOASĂ

GEORGE MÂNCĂ CU MARE POFTĂ din antilopa gustoasă şi cum sfârşi îşi luă puşca, o încărcă, vârî câteva gloanţe în buzunar ca să le aibă la nevoie, căci din spusele Negrilor înţelese că va avea de-a face cu un hipopotam foarte şiret.

Când vru să plece, Rujo şi Mbogu făcură o mutră foarte încurcată; nu le venea de fel la socoteală să-l însoţească.

— Rămâneţi pe loc – le zise George – nimeresc eu şi singur. O să vă arăt eu vouă că nu mi-e frică de Guguna al vostru.

Dar când îl văzură plecând, Rujo sări în picioare şi zise:

— Nu, masser, Rujo spus că dă viaţa pentru masser; merge şi el.

— Bine, vino, dacă vrei! Să nu-ţi fie frică, am spus că o să ucid hipopotamul şi eu mă ţin totdeauna de cuvânt – răspunse George simplu.

Era bucuros să aibă pe cineva cu el, nefiind sigur că toţi oamenii lui Mofo fuseseră omorâţi şi dacă se aţinea vreunul pe acolo nu şi-ar mai putea încorda toată atenţia asupra hipopotamului.

În drum spuse lui Rujo:

— Eu o să fiu cu ochii aţintiţi numai asupra hipopotamului. Tu fii cu ochii-n patru ca să nu se apropie vreun duşman. Nu ştiu sigur dacă toţi oamenii lui Mofo sunt morţi şi nu se aţine vreunul pe acolo. Împotriva acestuia trebuie să mă aperi.

— Rujo bagă bine de seamă – îl încredinţă Negrul – dar masser în mare primejdie când vrea împuşte Guguna. El duh tare rău.

— Vom vedea noi. Tu fă-ţi numai datoria şi pe Guguna lasă-l în seama mea! răspunse tânărul, pe care încăpăţânarea Negrului îl cam scotea din fire.

Ajunseră curând la golful unde îşi făcea mendrele hipopotamul. Rujo se uită cu frică în juru-l şi şopti:

— Masser, colo aţine mereu Guguna. Masser ia bine seamă, poate că e acum pe uscat şi năpusteşte la masser, până nu prinde masser de veste. Guguna tare şiret.

— Îmi închipui, altminteri nu v-ar fi vârât spaima în oase, după cum a făcut-o – răspunse cu ciudă tânărul – tu rămâi aici, eu mă duc până la marginea tufişului unde bănuieşti că s-ar afla hipopotamul. Bagă însă bine de seamă să nu se ivească în vremea asta vreunul din oamenii lui Mofo!

Rujo îi făgădui. Se vârî în nişte tufe de unde putea vedea tot cuprinsul golfului, fără a fi însă văzut. George ştia că se poate bizui pe el, numai să nu fie vorba de un duh rău.

Porni agale pe marginea desişului care tivea golful. Între el şi mal era o fâşie îngustă de vreo patru metri.

George se ţinea cât mai departe de apă. Primejdia putea veni mai ales din desiş şi era mai bine să fie mai aproape de el, deoarece o suliţă aruncată dintre tufe l-ar fi nimerit mai lesne dacă s-ar afla prea aproape de apă.

Păşea foarte încet, fără să slăbească din ochi malul. Nimic nu turbura apa. Poate că hipopotamul se afla pe uscat, ceea ce iar înlesni lui George sarcina. Cu un glonţ l-ar putea doborî la pământ, pe când

altminteri va trebui s-aştepte până ce se va întuneca.

Iată-l ajuns la locul descris de căpetenie. Se opri şi privi cu încordare apa. Nimic nu o tulbura. Cu neputinţă deci ca hipopotamul să se afle aici. Nici o creangă ruptă care să dovedească trecerea lui pe aici.

Dar George nu bănuia cât de şirete sunt uneori aceste pachiderme. Stătea cu spatele la tufe şi privea spre apă. Soarele ardea, mâncase cam prea mult şi i se făcuse somn. Cu mare greu lupta împotriva oboselii. Îşi spuse că hipopotamul nu se va ivi înainte de apusul soarelui. Ce prost fusese că nu rămăsese cu camarazii în lagăr, să tragă un pui de somn! Ce-ar fi să se întoarcă?

— Deodată auzi din tufiş un foşnet slab. Un pufăit ca de locomotivă îi ajunse la urechi şi din tufiş se năpusti hipopotamul înfuriat. Dacă ar fi rămas pe loc, dihania l-ar fi făcut piftie. Hipopotamul, care se repezise însă înainte, nu-l putuse atinge. Se întoarse acum fulgerător, dar George fu mai repede ca el. O detunătură şi hipopotamul se prăbuşi; glonţul lui George îl nimerise în umărul drept.

Colosul stârni nori de praf în juru-i, zbătându-se niţel, apoi izbuti să se ridice de jos. Şi iar detună arma tânărului. Hipopotamul se prăbuşi, însă cu cele din urmă puteri se târî la mal şi cu un plescăit se dădu afund, împroşcând apa în jurul său.

Deşi era sigur că-l nimerise, George ştia că vor trece ceasuri până ce trupul hipopotamului să iasă la suprafaţă.

Se întoarse agale spre locul unde îl lăsase pe Rujo, care nu se clintise.

— Masser, eu nu crezut că masser scapă cu viaţă – îi zise Negrul – asta fost Guguna, bătrân vrăjitor. Are încă tăietura făcută de Mbuna care vroit ucide la el, dar sfâşiat la dânsul îndată. Masser crede Guguna acum mort?

— Mort ca toţi morţii – răspunse George, râzând – păcat numai că a mai putut ajunge la apă, acum trebuie să aşteptăm până ce va ieşi iar la suprafaţă. Trag nădejde că asta se va întâmpla încă înainte de a se întuneca. Te poţi duce acum să linişteşti oamenii din sat, hipopotamul nu vă va mai face nimic de azi înainte.

— Dar dacă fost Guguna, înviază el iar, murmură Negrul. Să ia bine seama masser când o ieşi iar deasupra apei…

— Măi da încăpăţânaţi mai sunteţi! făcu George râzând. Ai văzut doar cu ochii tăi că l-am nimerit bine. Ori nu cumva crezi că un duh rău nu moare de glonţ?

— Guguna tare şiret, el ştie păcăleşte duşmanul – mormăi Negrul, cu îndărătnicie.

— Atunci s-aşteptăm până ce va ieşi leşul la suprafaţă.

Când ajunseră în lagăr, căpitanul întrebă cu încordare:

— Ei, George, cum a mers? Împuşcăturile tale ne-au trezit din

somn. Cel puţin să nu fi păgubit gloanţele degeaba.

— Fii fără grijă, tată, i-am venit de hac. Lesne n-a fost, era într-adevăr o dihanie foarte primejdioasă. Păcat numai că a mai apucat să se lase la fund şi va trebui s-aşteptăm câteva ceasuri până să iasă iar. Dar fiindcă spuneai că tot vrei să mai rămânem niţel aici, nu face nimic.

— Nu strică de fel să ne mai odihnim şi noi puţin. Acum culcă-te şi dormi! Va trebui să vâslim toată noaptea, ceea ce va fi destul de obositor, crede-mă.

— Ai dreptate. Nu eşti de părere să-l trimitem pe Mbungu şi ai săi în sat? Sau crezi că se mai aţine vreunul din banda lui Mofo pe aici?

— Păi să vezi; în lipsa ta unul din flăcăi a venit să ne spună că a auzit zgomot în tufiş şi a văzut desluşit o urmă, proaspătă – răspunse îngândurat căpitanul – trebuie deci să mai fie vreunul pe aproape. De aceea e mai bine să rămână negrii cu noi până la plecare. În afară de asta ne pot da o mână de ajutor să tragem leşul hipopotamului pe uscat. Pentru noi ar fi prea greu.

Rujă strigă îndată, îndatoritor:

— Da, masser, noi ajutăm cu plăcere când iese hipopotamul deasupra apei – numai să nu fie Guguna. La noi place carne a lui, dacă nu vrea mănânce masseri.

— Nu, Rujo, nouă nu ne plac astfel de bunătăţi. Spune acum oamenilor voştri să fie cu ochii în patru şi să caute bine, poate dau de cel din banda lui Mofo, care ne-a scăpat.

— Caută, masser! îl asigură tânărul negru.

După câteva minute nu se mai vedea nici picior de negru. George se întinse în muşchiul moale din care Petre îi făcuse un culcuş şi adormi numaidecât.

*

— Scoală, domnule George, ai dormit patru ceasuri încheiate! fură cuvintele cu care îl trezi credinciosul său camarad Petre. Cred că hipopotamul dumitale va ieşi la suprafaţă.

George sări îndată în picioare.

— Da, da, mă duc numaidecât să văd – răspunse tânărul – dar unde sunt negrii?

— N-au mai dat semne de viaţă – răspunse căpitanul – nu face nimic, tot n-aveam deocamdată nevoie de ei. Când va ieşi hipopotamul îi adunăm iar prin câteva împuşcături.

— Să ştii că au dat de urma fugarului – îşi dădu cu părerea George – n-au să se lase până ce nu vor pune mâna pe el. Drept să vă spun, n-aş vrea să fiu în pielea lui, deşi ticălosul şi-a meritat soarta. Eu mă duc la golf, să văd ce e cu hipopotamul.

— Dacă s-a ivit, trage două gloanţe şi venim şi noi. Până atunci ne pregătim de plecare. N-ai vrea să te însoţească şi Petre?

— Aş! Nu e nici o primejdie dacă mă duc singur. Mai bine să v-ajut vouă la strâns lucrurile, ca să veniţi cât mai repede după mine. Aşa dar, la revedere!

George făcu un semn cu mâna camarazilor şi plecă voios ca un copil. Ajunse la golf şi cel dintâi lucru pe care-l văzu fu leşul hipopotamului, care plutea nu departe de mal. Părea însă să nu fie mort, căci se mişca şi se răsucea din când în când în loc. Se apropie şi mai mult de apă şi înţelese ce rost aveau acele mişcări ciudate. Crocodili uriaşi se înghesuiau în jurul leşului şi încercau să sfâşie bucăţi de carne din trupul lui. Dar pielea era atât de groasă şi tare încât izbuteau cu greu.

Tânărul râse gândindu-se că negrii ar fi luat-o la fugă crezând că Guguna va ieşi teafăr din apă, ca să se ia după ei.

George scoase revolverul din brâu ca să-şi cheme camarazii. Deodată îl cuprinse o teamă neînţeleasă şi deşi nu auzise nici cel mai uşor zgomot, simţea că e cineva îndărătul lui.

Se întoarse fulgerător şi văzu un chip schimonosit de ură, care-l privea rânjind, cu un cuţit enorm în mână, gata să-l repeadă în el.

Mişcarea pe care o făcu George îl scăpă de la o moarte sigură. Sări în lături, ferind lovitura, descărcând un glonţ în pieptul duşmanului, dar se poticni şi căzu în apă. Spre groaza lui, crocodilii îşi lăsară prada moartă, pentru a se năpusti asupra celei vii. Până la mal nu mai putea ajunge înot, deoarece nu i-ar fi lăsat timp crocodilii. Să descarce câteva gloanţe? La ce bun? Erau prea numeroşi; cel mult ar fi ucis doi-trei din ei.

Deodată văzu plutind lângă el leşul hipopotamului. Fără să pregete se apucă de el şi încălecă în spinarea lui. Leşul se învârti de câteva ori, apoi porni la vale dus de curent.

George se uită spre mal. Zări alergând din tufiş pe Rujo şi oamenii săi, pe când curentul îl îndepărta tot mai mult de mal. În juru-i crocodilii mişunau. Nicicând nu se aflase într-o mai mare primejdie ca acum. Ştia însă că nu trebuie să-şi piardă nădejdea, credincioşii săi camarazi vor face tot ce le va sta în putinţă să-l salveze. Deocamdată primejdia era foarte mare, căci o namilă ce crocodil stătea gata să-l înhaţe. George se crezu pierdut. Dar deodată detună o împuşcătură, crocodilul ţâşni afară din apă, căzu iar îndărăt şi începu să se zbată cu turbare, în vreme ce ceilalţi crocodili veneau în fugă să-şi sfâşie tovarăşul învins.

George răsuflă uşurat când, întorcând capul văzu cele două bărci vâslite cu putere de camarazi, apropiindu-se din ce în ce. Sări în cea dintâi care-l ajunse, strânse mişcat mâna lui Petre care nimerise cu un singur glonţ crocodilul şi zise zâmbind:

— Cât p-aci să dau de dracu cu Guguna ăla al lor. Cu atât mai mult mă bucur că i-am venit de hac.

*

Ne putem închipui bucuria Negrilor că scăpaseră în sfârşit de „duhul rău”. Dar nici a camarazilor nu fu mai mică după ce se văzură în larg, pe submarinul lor drag.

Şi soarta vru ca seria aventurilor primejdioase să ia sfârşit pentru camarazii „Dox”-ului, care întorcându-se acasă, pe „Insula odihnei”, avură parte de o viaţă liniştită. Nu-i vorbă, au mai întâmpinat ei peripeţii, dar acestea au fost de alt soi şi făgăduim cititorilor că li le vom împărtăşi şi lor, când va veni vremea.

Aventurile submarinului Dox 171

Hans Warren

I.
UN ADVERSAR PERICULOS.

SUBMARINUL „DOX” se găsea cam la 8 kilometri spre est de Madagascar. Până în prezent căpitanului Farrow reuşise să se sustragă urmăririi distrugătorului francez (Vol. 92). În timpul nopţii, căpitanul căută un adăpost pentru submarin, în apropierea unei insule mici aparent nelocuită.

Îndată după ivirea zorilor, servise micul dejun, după care se îndreptă grăbit spre turnul submarinului unde-l aşteptau primul ofiţer Rindow, doctorul, George şi cu Petre. Se discută situaţia prezentă a submarinului şi măsurile care se cereau luate în viitor.

— Dacă-ar fi cum aş vrea eu, mi-ar place mai degrabă să navighez în continuare spre est şi să las Africa în spatele nostru, îi lămuri căpitanul pe interlocutorii săi. Suntem plecaţi de atâta timp de acasă, încât tânjim cu toţii după Insula Odihnei. Pe de altă parte, atât de mult înspre est, nu cred că se vor încumeta nici distrugătoarele, ce mişună în aceste ape, să ne mai urmărească.

— Şi eu care mă visam în Congo-ul african, spuse George. Nu eşti de părere tată, c-ar fi îndeajuns să facem un ocol mai mare în jurul Africii? Nu le-ar da prin cap francezilor că am putea rămâne, astfel în apropierea lor, mai ales după ce ne-au ţinut aşa de mult în cleşte.

— Poate că George are şi el dreptate, îi sări în ajutor doctorul. Poate că fantezia de anticipaţie a francezilor să se îndrepte într-adevăr spre est întrucât ştiu prea bine că tocmai acolo, în Mările Sudului, se află Insula Odihnei. Mai ştii, poate că au şi pus câteva capcane, acolo înspre est, chiar în timpul nopţii acesteia.

— Acest punct de vedere mi se pare şi mie justificat, interveni şi primul ofiţer Rindow. Tocmai mai departe spre sud, vom avea şanse mai reduse să întâlnim vasele franceze. Mă gândesc să navigam vreo 30 de kilometri înspre est după care să mergem spre sud. Acest ocol îi putem face uşor.

— Hm. Tot ce spuneţi, pare să aibă sens. Totuşi dacă ar fi după mine, vă spun încă-o dată, mai degrabă aş lăsa Africa în spatele nostru. Fireşte că înţeleg dorinţa lui George de a vizita Congo-ul şi mie mi se par indigenii congolezi foarte interesanţi, întrucât par a fi singurul care preferă, pe moment, Mările Sudului, mă voi subordona dorinţei majorităţii. Se pune întrebarea însă dacă n-ar fi mai bine să navigăm pe întuneric. Fireşte că n-avem a ne teme de nimic dacă o ţinem încă spre est un timp, cel puţin vom fi siguri că nu vom da, când ne vom întoarce către sud, de stânci, sau gherdapuri care ne-ar putea fi primejdioase. Pe de altă parte aici, în preajma acestei insuliţe, ne putem socoti la adăpost. Bineînţeles că va trebui să postăm o santinelă

în partea de vest, pentru a putea supraveghea marea deschisă. De acolo s-ar putea apropia neobservat unul din distrugătoarele franceze; din fericire insula pare a fi nelocuită.

— Da, aşa pare să fie, deşi ar fi de preferat să ne asigurăm mai întâi, printr-o cercetare amănunţită înainte de a da întâmplător peste vreun indigen, a fost de părere Rindow.

— Asta-i de la sine înţeles şi încă de îndată, cu cât o facem mai repede, cu atât mai bine. Santinela ne va raporta neîntârziat orice mişcare suspectă de pe mare, întări propunerea căpitanul. Cred că va fi de ajuns dacă alcătuim o echipă formată din zece oameni, vor fi suficienţi pentru a scotoci insula. Dacă trăiesc oameni pe aici nu se poate să nu băgăm de seamă.

— Cinci oameni suntem deja. Dacă-l includem şi pe Kard ne-ar trebuie 4 oameni pentru a completa echipajul, după care putem să începem, îi spuse George.

Submarinul se afla foarte aproape de mal, deoarece golful era suficient de adânc, iar malul stâncos al insulei cădea aproape vertical în apele mării. De acolo, căpitanul îşi conduse submarinul direct în golf unde îl ancoră de doi palmieri zdraveni de pe mal. George coborî repede scăriţa ce ducea în interiorul submarinului, ca să-şi pună la cingătoare armele necesare, precum şi pentru a-şi îndruma tovarăşii de expediţie.

Erau suficiente doar cuţitele şi pistoalele, cu care era mai uşor decât cu carabinele în desişul încâlcit al insulei.

Rindow coborî şi el, urmând exemplul lui George, pentru a numi pe cei 4 marinari care urmau să-i însoţească. Câteva minute mai târziu, căpitanul predă comanda celui de-al doilea ofiţer, Braun, în timp ce George şi sărea primul, de pe puntea submarinului, pe uscat.

Cercetarea insulei trebuia să înceapă prin străbaterea desişului, începând chiar de la marginea acestuia, în speranţa descoperirii unor urme de indigeni şi nu de animale. Dacă insula era locuită, nu se putea ca aceştia să nu-şi fi croit cărări în desiş, de-a lungul vremii, pentru a se putea apropia de mare.

Membrii micii expediţii păşiră cu precauţie pe uscat, cercetând cu minuţiozitate fiecare tufă. Lungimea plajei părea să nu depăşească 200 de metri având o lăţime de circa 15 metri până la 20 de metri. Submarinul se găsea în zona sudică al acestui mal împădurit, astfel încât tovarăşii trebuiau să cerceteze numai partea dreaptă al acestuia. Deja ajunseseră aproape la capătul plajei, fără a găsi vreo urmă.

Aşadar insula părea cu desăvârşire nelocuită, deşi se putea ca în partea cealaltă să se găsească totuşi cărări prin desiş care duceau înspre coastă.

— Păcat, avem acum de executat o muncă foarte dificilă, căci trebuie să ne croim drum prin acest afurisit de desiş până-n partea

vestică a insulei. N-avem ce face, dacă vrem să postăm o santinelă acolo, remarcă înciudat căpitanul.

— Ei, pe aici se pare că s-a strecurat cineva. Urmele par destul de proaspete. Poate că am fost la rândul nostru observaţi; chiar în timpul nopţii, înainte de a acosta aici, strigă cu înfrigurare George.

Toţi priviră cu atenţie ramurile rupte precum şi frunzele căzute pe jos în apropierea unui palmier în timp ce căpitanul zise: „George are dreptate, urmele arată a fi foarte proaspete. Acum trebuie să fim foarte atenţi, deoarece s-ar putea să avem în faţă nu un om, ci un trib întreg. Scoateţi pistoalele şi fiţi gata să trageţi imediat ce apare ceva suspect şi mergeţi în şir indian. Înainte!"

George păşi primul pe cărarea îngustă, care din spatele palmierului ducea adânc în tufiş. Şi de data asta se observa, destul de clar, că această cărăruie trebuia să fie de dată foarte recentă. Ramurile şi crengile nu erau încovoiate ci păreau tăiate cu un cuţit foarte ascuţit. De aici concluzia că locuitorii insulei posedau arme, cel puţin arme albe. Cu atât mai mult se impunea prudenţă.

George îşi încetini puţin mersul şi trăgea cu urechea pentru a auzi cel mai mic zgomot. Nu era exclus ca ei să fi fost supravegheaţi nu numai în timpul nopţii, dar şi acum în acest marş întreprins la lumina zilei. Eventuala santinelă postată de băştinaşi îi va înştiinţa pe aceştia fără întârziere de sosirea străinilor, dacă nu cumva a şi făcut-o. Ar putea în orice moment sa dea un atac prin surprindere. Dar deocamdată nu se auzea şi nici nu se vedea nimic alarmant. Treptat George trase concluzia că aici nu fusese decât un spion răzleţ. Acesta fireşte nu putea fi atât de primejdios, dar tatăl lui, care-i urma îndeaproape şi căruia-i împărtăşise opinia sa îi răspunse: „Fireşte, George, e posibil. Dar chiar dacă e vorba de un singur om, el poate fi primejdios, ba chiar mai primejdios decât un trib întreg de băştinaşi naivi. Nu degeaba şi-a ales el acest loc de rezidenţă, trebuie să fi avut un motiv întemeiat care să-l fi ţinut deoparte de societatea celorlalţi şi care ar putea reacţiona foarte neplăcut căci singurătatea impusă-i va fi în mod neaşteptat tulburată. Fii cu ochii în patru, ca şi până acum".

După o jumătate de oră, insula a fost străbătută în întregime şi marinarii se regăsiră pe coasta de vest a ei. Aici de asemenea se întindea în lung şi lat o junglă deasă, dar de unde se oferea o privire liberă asupra mării.

Cât despre misteriosul băştinaş care-şi croise drumul prin desişul încâlcit al insulei, nici pomeneală.

— Drace. Asta-i într-adevăr ciudat. Doar am cercetat cu atenţie şi posibilele poteci laterale pe care şi le-ar fi putut croi, dar n-am descoperit nimic, oftă cu năduf căpitanul.

Şi ceilalţi membri ai expediţiei mărturisiră că nu le-a bătut nimic ciudat fa ochi, până în prezent. Trebuia să se găsească neapărat un

străin pe insulă, dar faptul că nu-l putuseră descoperi până acum, era destul de neliniştitor.

Omul avea fără îndoială motive să se ţină ascuns, dar asta numai dacă făptuise ceva ce contravenea societăţii; fapt ce-l făcea cu atât mai primejdios. Cu siguranţă că s-ar apăra din răsputeri dacă ar simţi că este pe cale de a fi prins.

— Trebuie să continuăm să-l căutăm. El reprezintă un pericol pentru noi. Ce s-a întâmplat George? strigă căpitanul.

George o zbughise brusc în desiş, se aplecă şi se ridică triumfător cu un ziar în mână.

— Trebuie să-l fi pierdut pe când şi-a croit drum printre mărăcini. Este o ediţie din Madagascar. Uite aici o notiţă care pare să aibă legătură cu omul nostru. George traduse articolul, care suna, după cum urmează:

„Tâlharul şi criminalul de obârşie neagră, Hector a reuşit o evadare spectaculoasă din închisoarea locală, în noaptea dinaintea execuţiei sale. Hector, un uriaş adevărat şi-a omorât paznicul cu mâinile goale, i-a sustras cheile temniţei sale şi a părăsit netulburat regiunea. Se pune o recompensă pe capul acestuia viu sau mort de 1.000 de franci de către guvern. Hector este peste măsură de primejdios şi poate face uz oricând de armă. Oricine îl întâlneşte să anunţe imediat poliţia întrucât nimeni nu se poate împotrivi puterilor neobişnuite ale acestui criminal."

După ce George termină de citit, privirile lor se întâlniră pline de îngrijorare. Căpitanul întrerupse în cele din urmă tăcerea:

— Aşadar avem un vecin fermecător. Este mai bine cred dacă vom posta doi oameni de santinelă aici în loc de unul şi serviciul va fi mai uşor şi nu mi-ar plăcea să las singur pe nici un camarad să străbată singur tufişurile astea. Acest negru uriaş l-ar putea ucide pe nesimţite. Aşadar cine se oferă să facă de strajă aici mai întâi? Îi vom înlocui din oră în oră de îndată ce ajungem la submarin, voi da dispoziţiile necesare.

— Rămân eu, bucuros aici, se oferi George repede. Poate se anunţă acest Hector şi n-o să mai aibă prilejul de a mai omorî pe nimeni.

— Fii atent, George! Acest negru i-a reuşit spargere la o bancă din Madagascar şi să se sustragă urmăririi; pare să fie foarte primejdios. Petre, tu rămâi bineînţeles să-i ţii tovărăşie lui George. Bagă bine de seamă! îl preveni căpitanul.

— Fiţi fără grijă, domnule căpitan. Voi avea grijă să mă ocup mai îndeaproape de Hector, în cazul că-l va ataca pe domnul George al nostru. Cred că trebuie să fie ascuns undeva-n tufişurile astea încâlcite, care ne înconjoară.

— Cred şi eu! Poate că bănuieşte că suntem aici numai din pricina lui, pe de altă parte, pare să fie destul de instruit altfel n-ar fi luat

ziarul cu anunţul fugii sale. Aşadar George, fii cu ochii în patru, rezumă Farrow.

— Bineînţeles tată, n-o să-mi facă nimic! Dar n-ar fi mai bine dacă l-am căuta ceva mai riguros şi mai ordonat decât până acum?

— Asta în nici un caz, n-ar avea nici un rost. Oricum nu intenţionăm să rămânem aici mai mult de o zi şi fiu văd de ce ne-am însuşi prerogativele guvernului francez. Hector va trebui să-şi ducă destinul său. Cred mai degrabă că barca lui a naufragiat la malul insulei după ciocnirea cu vreo stâncă submarină şi acum stă fără voia lui, prizonier şi el aici. Putem spune la rândul nostru că am avut noroc că n-am păţit la fel în întunericul nopţii trecute. Am fi rămas şi noi prizonierii acestei insule şi zău că numai de asta n-am fi avut nevoie! Deci fiţi în continuare cu băgare de seamă! Mai adăugă căpitanul şi dispăru cu restul trupei în desiş.

În timp ce camarazii se îndepărtau, George îi şopti lui Petre:

— Petre, ce părere ai, dacă am da o raită, până-n tufişul în care am găsit gazeta? Poate tot reuşim noi să-l prindem?

— Nu, domnule George! Tocmai asta nu trebuie să facem în nici un caz! Am promis domnului căpitan să fim prevăzători. Nu trebuie să provocăm fără a fi provocaţi, se apără Petre.

— Ei, poate că ai dreptate, aprobă George cu şovăială. Totuşi este păcat că am promis fără să mă gândesc mai temeinic. Sunt pe de altă parte convins că am reuşi să-l capturăm pe criminal, dacă am îndrăzni să mergem ceva mai adânc în desişul junglei.

— Se poate şi aşa, dar tatăl vostru are oricum dreptate, când spune că n-are nici un rost să ne substituim autorităţilor franceze. Cu siguranţă că nu merită cruţare asasinul nostru de culoare, dar nici să-l vânăm ca pe un animal sălbatic nu se face.

— Ai dreptate Petre, la asta nu m-am gândit. M-a apucat aşa dintr-o dată instinctul de vânătoare. Să aşteptăm, aşa dar, poate îi va veni lui ideea să ne atace. Dacă ne-a putut observa din tufiş poate că-i dă în gând să intre în stăpânirea pistoalelor noastre.

— Lasă vină. O să ne cunoască mai bine decât i-ar place! Dar ce se întâmplă acolo? Din tufiş se auzi un zgomot ascuţit de parcă s-ar fi rupt brusc un copăcel. Camarazii priviră cu luare aminte într-acolo, cu pistoalele gata pregătite de tragere, pentru a preîntâmpina orice atac.

De văzut nu puteau vedea nimic, căci stufărişul era mult prea des şi încâlcit, nu se mai auzi nimic în plus şi în cele din urmă George şopti:

— Părea că cineva ar fi stat căţărat în copac şi, dintr-odată. Creanga pe care stătea s-ar fi rupt. Trebuie să fie undeva foarte aproape. Ce-ar fi dacă totuşi am cerceta puţin în jur? Poate că în căzătură s-a rănit grav şi-l putem învinge cu uşurinţă!

— Şi ce facem apoi cu el? Nu-l putem duce înapoi, ca să-l predăm autorităţilor franceze. Iar ca să-l executăm chiar noi, nu cred că

merge.

— Din nou ai dreptate, Petre! Şi totuşi e supărător să-l ştiu atât de aproape şi să nu poţi să-i fac nimic! Dar mă bate gândul c-ar fi bine să ne îndepărtăm de tufişul cu pricina. Poate că-i un aruncător de cuţite, excelent şi n-aşi dori să-i servesc drept ţintă.

Ambii camarazi păşiră câţiva metri în spate, apoi Petre spuse:

— Să ne împărţim atenţia, domnule George! Unul din noi să supravegheze marea, iar celălalt să ţină sub observaţie desişul junglei.

— Atunci poţi să te dedici mării, îl întâmpină George cu vioiciune, eu voi veghea ca domnul Hector să nu devină cumva vătămător. Dar nu cred să va întreprinde ceva, trebuie să aibă un foarte mare respect pentru armele noastre de foc.

Petre se întoarse cu faţa la mare. George însă veghea cu străşnicie marginea pădurii de tufişuri şi copăcei, mai ales locul de unde i-a părut că a venit zgomotul de mai înainte. Dar oricât şi-ar fi forţat ochii, nu descoperii nimic care să dea de bănuit.

Nici o rămurică nu se mişcă altfel ar fi tras fără zăbavă într-acolo. Deasemenea nu-i apăru brusc în faţă statura uriaşă a criminalului negru, cum spera în sinea lui.

Timpul se scurgea încet. Nici Petre nu avea ce raporta. Din nou se auziră în cele din urmă trosnituri de rămurele în desiş, dar George lăsă să-i cadă dezamăgit pistolul, când din desiş păşiră doi marinari de pe submarin pentru a prelua schimbul. Uriaşul Kard era unul dintre ei şi George a fost foarte bucuros având în vedere potrivnicul cu care aveau de a face. El îi preveni la rândul său pe camarazi de tot ce se întâmplase şi-i atenţionă să fie cu cea mai mare băgare de seamă. Apoi păşi pe cărăruia pe care criminalul şi-o croise prin desiş. Petre îl urma îndeaproape gata să-i sară în ajutor în orice moment. Acum era destul de periculos să se meargă pe cărarea îngustă, deoarece adversarul le putea sări în spate în orice moment. Dat fiind puterea-i uriaşă pe care o dovedise prin omorârea gardianului său, nici chiar doi potrivnici astfel surprinşi n-ar fi fost o joacă prea mare pentru el.

George examină mai întâi cu atenţie partea din dreapta a desişului, frângerea crengii se auzise de acolo. Şi Petre îşi rotea ochii în toate părţile pentru a nu fi surprinşi, deşi părea puţin probabil ca un negru uriaş de talia lui Hector s-ar fi putut strecura prin desiş fără a provoca cel mai mic zgomot. Cu toată prevederea celor doi, drumul pe cărare era cât pe ce să le fi fost fatal. Ei nu luaseră în considerare şiretenia calculată a negrului.

Brusc trosni în stânga lui George o creangă şi, când acesta se întoarse, statura uriaşă a criminalului îi apăru în faţă.

Uriaşul negru agita mâna dreaptă în care ţinea un cuţit imens şi ajunse atât de aproape de George încât acesta părea pierdut, fără putinţă de scăpare. Şi ca să pună capac la toate. George ajunsese atât

de aproape de marginea cărării la întoarcerea sa bruscă încât atunci când voi să ducă mâna sa dreaptă la pistolul din cingătoare, o ramură ţepoasă a tufişului îl împiedeca să facă mişcarea.

Pe moment era pierdut şi ceva străluci în soare pe lama de oţel al cuţitului ce se prăvălea implacabil asupra lui. Dar credinciosul Petre era la post. Scoase un strigăt de mânie din toţi rărunchii şi trase fulgerător. N-avu timp să ochească şi, precum mărturisi mai târziu, nici n-a avut intenţia s-o facă. Intenţiona pur şi simplu să atragă atenţia uriaşului negru asupra sa. Întâmplarea făcu să nimerească tocmai cuţitul acestuia. Lama se sparse şi sub impactul loviturii braţul negrului a fost deviat într-o parte. Pumnul uriaşului negru, în care ţinea mânerul cuţitului rupt, trecu foarte aproape de faţa lui George.

Acesta izbucni de asemenea într-un strigăt de mânie şi îndreptă mânerul cuţitului ciuntit către Petre. Şi reuşi să-l lovească cu atâta forţă şi furie în frunte, încât lui Petre îi scăpă involuntar un geamăt de durere. De îndată îi podidi sângele din rana deschisă încât îi acoperi vederea. Dar uriaşul Hector îşi îndreptă atenţia din nou asupra lui George. Între timp, tânăr îşi eliberă braţul din tufiş dar nu putu nici el, la rându-i să ochească, atât de năvalnic şi de impetuos a fost atacul negrului. Trase fără a ochi. Se auzi un strigăt de furie ai acestuia care-i dădu siguranţa că-şi nimerise adversarul. Primejdiosului său potrivnic rana nu păru să-i pricinuiască nici un efect în afară de a-i mări furia. În momentul următor prinse încheietura mâinii lui George şi apăsă cu atâta forţă încât acesta scăpă pistolul. George cu greu îşi înfrână furia ce-l cuprinse. Dar adversarul său îşi ridică pumnu-i uriaş pentru a-l lovi cu putere în cap, numai că George reuşi să-şi smulgă cu stânga pumnalul din cingătoare şi pară de jos în sus lovitura nimicitoare a negrului. Lama ascuţită a acestuia pătrunse adânc în antebraţul potrivnicului său care se trase fără voie înapoi. O asemenea rezistenţă nu bănuise la tânărul său adversar. Dar George, la rândul său îşi dădu seama că pe termen lung nu se putea opune forţei uriaşului. El aştepta acum în orice moment să intervină Petre, mai ales că pe negru îl apucă o asemenea furie, că-şi dezveli dinţii într-un rânjet de-a dreptul înspăimântător, întocmai ca un animal de pradă, repezindu-se într-un salt impetuos asupra lui George. Din nou încercă curajosul tânăr să pareze loviturile negrului cu lama pumnalului său, dar de data aceasta nu-i reuşi, iar groaznicul său adversar, cu o lovitură decisă, îi aruncă pumnalul din mână. Acum George se găsea în faţa lui complet lipsit de apărare, însă, între timp, îşi revenise şi Petre, din uluială şi durere. Înainte ca uriaşul negru să-i poată da lovitura decisivă lui George, Petre păşi înainte, deşi sângele care-i curgea şiroaie din frunte îl orbea pe jumătate, îi aplică negrului o lovitură de pumn atât de puternică şi bine ţintită, încât îl făcu să se poticnească şi să se dea înapoi. Eliberându-şi în acest fel încheietura mâinii, George folosi cum putu

mai bine răgazul acesta, ca să-şi tragă la repezeală al doilea pistol ce-l purta asupra lui.

Acum negrul uriaş îşi îndreptă întreaga-i furie asupra lui Petre, dar acesta reuşi să-şi tragă la rându-i cuţitul din cingătoare, tocmai când adversarul, spumegând de mânie, era la câţiva centimetrii de el, vrând să-l înşface. Se părea că-i mult mai puternic, îndemânatic şi mai bine antrenat decât Petre.

Iute ca fulgerul l-a făcut la rândul său pe Petre să se poticnească şi să dea înapoi şi acum ridică pumnul grozav ca un ciocan uriaş, pentru a-l lăsa să se prăvălească asupra lui Petre, lovitură care dacă-ar fi reuşit era mortală.

În acelaşi moment răsună împuşcătura lui George care, între timp, a putut ochi în linişte. Odată cu bubuitura împuşcăturii, uriaşul îşi ridică mâinile în sus, se întoarse pe călcâie şi se prăbuşi cât era de lung la pământ.

II.
UN MONSTRU AL ADÂNCURILOR.

ANEVOIE, DE ABIA RESPIRÂND, îşi şterse Petre încă-o dată sângele de pe ochi zicând:

— Mulţumesc din inimă, domnule George. Aţi tras la ţanc. Nu m-aş fi putut apăra în nici un caz împotriva acestui uriaş. Era mult mai puternic şi mai îndemânatic decât mine. Pe deasupra mă simt slăbit în urma loviturii îngrozitoare cu cuţitul ciuntit, pe care mi-a aplicat-o deasupra ochilor. A fost într-adevăr o luptă atât de înverşunată cum nu-mi amintesc să fi avut una. Mă bucur că ucigaşul ne-a atacat în primul rând pe noi şi a făcut prima mişcare. Cu siguranţă camarazii care tocmai ne-au schimbat ar fi fost asasinaţi de acest uriaş. Ar fi intrat în posesia a patru pistoale şi poate ar fi reuşit să ne înlăture unui câte unul.

— Bineînţeles, că a fost primejdios din cale-afară. La un moment dat nu mai dădeam nici o ceapă degerată pe viaţa mea dacă tu n-ai fi intervenit la timp. Da, putem să ne felicităm acuma, că lucrurile s-au potrivit cum e mai bine. Dar hai să-ţi pansez fruntea chiar dacă o să-ţi fac un bandaj provizoriu. Doctorul Bertram va trebui să ţi-o coase. Rana mi se pare foarte largă şi adâncă, zise la rândul lui George.

În ciuda protestelor lui Petre, George îşi scoase mica trusă de prim-ajutor, cu care erau prevăzuţi toţi marinarii de pe submarin şi-i legă provizoriu rana adâncă. Se întoarse alergând înapoi spre coasta de vest a insulei, unde stăteau de pază cei doi camarazi ai săi, care erau neliniştiţi din cauza împuşcăturilor auzite şi le spuse ce li s-a întâmplat.

Erau acum eliberaţi în parte de povara de a supraveghea în

continuare desişul junglei de teama pricinuită de un posibil atac ai negrului şi-şi puteau dedica acum atenţia supravegherii mării.

Dar la întoarcerea lor spre submarin, pe cărarea îngustă, avură surpriza să găsească lângă cadavrul negrului pe căpitan, pe doctor, pe primul ofiţer Rindow şi alţi camarazi atraşi şi ei de zgomotul împuşcăturilor.

— Slavă Domnului! exclamă căpitanul, după ce George îi zugrăvi repede desfăşurarea luptei. Acum ne-am eliberat, în sfârşit de o mare grijă. Dar să îndepărtăm cadavrul de pe potecă şi să-l ducem undeva în desiş. Poate găsim un loc mai liber unde putem să-l îngropăm. Chiar dacă a fost un criminal, acum prin moarte şi-a ispăşit faptele, sau o parte din ele.

Camarazii, târâră leşul greu în tufiş, găsiră însă în curând un luminiş unde săpară repede, cu ajutorul cuţitelor, o groapă nu foarte adâncă, unde-l îngropară. Se întoarseră apoi cât putură de repede pe submarin, unde doctorul Bertram a trebuit să dezinfecteze şi să coase rana lui Petre, aşa cum bănuise George chiar de la început Petre a trebuit chiar să se întindă câtva vreme în pat, până ce contuziile şi umflăturile dobândite în luptă s-au retras cât de cât.

George, la rândul său, a trebuit să-şi schimbe costumul care a avut mult de suferit în timpul luptei pe viaţă şi pe moarte. După aceasta rămase nehotărât cum să-şi întrebuinţeze restul zilei. Şi cum până la amiază mai erau trei ceasuri bune, se hotărî să pescuiască nişte peşti care ar fi fost bineveniţi să mai varieze puţin lista de meniuri de pe bordul submarinului. Îşi spuse că tocmai aici în acest mic şi liniştit golf va găsi o pradă bogată şi de aceea se hotărî să-şi arunce undiţele chiar de pe puntea submarinului. El agăţă o bucată de metal la capătul undiţei, o momeală lucitoare pentru a atrage peştii. Firul undiţii era înfăşurat pe o mulinetă care permitea să o arunce departe şi să se desfăşoare. După ce o aruncă cât mai departe, o trase încet spre sine astfel încât momeala să poată atrage peştii mai mici şi să nu fie prea tentantă pentru răpitorii mari.

Într-o jumătate de oră, George reuşi să prindă câteva exemplare de peşti. Doctorul Bertram care-i privea interesat, îl asigură că erau comestibili şi dintre cei mai şi gustoşi peşti din cei ce se puteau găsi în apele acestea.

Pentru masa căpitanului, la care participau doctorul, inginerul Hagen şi ofiţerii prezenţi la bord, erau peşti suficienţi, dar George mai voia să prindă un exemplar şi pentru credinciosul Petre, fără a cărui ajutor, în ultima clipă, ar fi zăcut mort undeva prin hăţişurile acestei neînsemnate insule.

Din nou, George aruncă cu un avânt impetuos undita. Aceasta zbură cam 30 de metri prin aer până când momeala de metal plescăi în apă. Apoi prinse să tragă domol de sfoară.

Reuşi să înfăşoare cam 10 metri de aţă, când simţi o smucitură, ca şi când ceva ar fi înghiţit momeala.

Dar de data acesta era vorba cu siguranţă de un alt fel de peşte, după cum şi-a dat seama din violenţa smuciturii! Repede a înţeles că trebuie să desfăşoare sfoara undiţei după caz, cu multă îndemânarea altfel sfoara s-ar fi rupt, oricât de rezistentă şi trainică ar fi fost ea. Întâi trebuia să obosească peştele. Şi dacă era un exemplar foarte mare, acest proces ar fi durat cel puţin o oră întreagă. Asta ar fi însemnat că el, care iniţial plecase la pescuit, un sport uşor practicat cu undiţa, să se trezească la „vânătoare”, care de obicei se practică cu cangea!

De îndată ce simţi prima smucitură, George a tras de sfoară cu toată puterile spre el, pentru ca să se înfigă bine cârligul în gâtlejul peştelui. Şi asta se pare că i-a reuşit, întrucât acesta trase cu atâta putere de sfoară, încât George de-abia a putut s-o desfăşoare de pe rolă, pentru a nu se rupe.

Zbârnâind încă, o mai lăsă să se desfăşoare vreo 15 metri, apoi începu, încet, s-o frâneze. Şi acum începea adevărata luptă. Tot timpul trebuia să fie atent, dacă sfoara se întindea prea mult, s-o lase să se desfăşoare de pe rolă. Dar de îndată ce peştele dădea cel mai mic semn de oboseală, trebuia s-o înfăşoare, din nou. Era extrem de obositor şi epuizant mai ales că soarele ardea foarte tare şi razele sale cădeau pieziş pe puntea submarinului, dar lui George nu-i păsa prea mult. El se bucura de perspectiva prăzii şi chiar lupta cu peştele uriaş îi făcea plăcere, deoarece nu era una obişnuită. Cum un pescar experimentat îşi dă pe loc seama după felul cum „muşcă” şi cum „trage” cu ce fel de peşte are de-a face, el şi-a dat seama că-n regiunile astea existau poate peşti pe care nu-i cunoştea de loc.

Oricum părea să fie un exemplar colosal, trecuse deja o jumătate de oră şi nu dădea semne de oboseală. Curând începu să-l doară mâinile, şiroaie de sudoare i se prelingeau de pe frunte şi faţă şi aproape că şi-ar fi dorit în sinea lui, ca sfoara să se fi rupt. Dar îşi învinse curând oboseala şi-şi spuse că, mai ales acum, că se luptase atât de mult cu el, nu trebuia să cedeze ci să-l obosească şi să-l scoată în sfârşit din apă. Deodată, sfoara nu se mai întinse, deveni lejeră, încât de-abia apuca s-o înfăşoare, cât de repede putea, când, la vreo 10 metri ţâşni, drept în sus, un corp strălucitor în soare. Era tot din neamul bonitelor, un exemplar cum nu mai văzuse, de peste două ori mai mari ca cei prinşi anterior.

Dar ce-l împinsese oare să-şi părăsească elementul său natural apa, pentru a face acest salt îndrăzneţ, în sus?

— Atenţie, George, îl avertiză doctorul, e posibil ca peştele să fi fost atacat de vreun rechin.

George ajunsese deja la o concluzie asemănătoare şi folosi acum

teama prizonierului său, în propriul avantaj. Fireşte că la vederea acestui exemplar uriaş de bonită, George îşi dădu seama imediat că va mai trece multă vreme până îl va obosi şi va reuşi să-i aducă pe punte. Repede ca fulgerul înfăşură el acum rola întrucât nu întâmpina nici o rezistenţă. Peştele prizonier se simţea acum oarecum protejat de scheletul metalic al submarinului. Poate că va reuşi acum, după ce a micşorat suficient sfoara, cu o smucitură zdravănă să-l treacă pe punte.

Brusc, doctorul Bertram scoase o exclamaţie de groază şi arătă spre apă. George privi şi el într-acolo şi de spaimă uită să mai înfăşoare rola. Prin apa clară a mării o umbră uriaşă se îndrepta direct spre submarin. Nu-şi putea crede ochilor, întrucât un astfel de monstru nu mai văzuse niciodată.

Era de formă rombică, după câte putu să-şi dea seama, lat de 8 metrii şi lung de cel puţin 12 metri. Şi după ei monstru îşi târa o coadă lungă, de forma unui şarpe.

Era un calcan-tigru de care-şi amintea numai că citise undeva şi despre care se spunea că se încurca uneori în etravele vaselor în porturile tropicale, pe care era în stare să le tragă de la mal. Iată că avea în faţă un asemenea exemplar. Uită pe dată şi de prada sa, care se va fi refugiat între timp undeva între malurile abrupte ale golfului.

Se uita cu ochii holbaţi, spre neasemuita creatură, care cu înotătoarele sale de pe pântecele său larg, şerpuia cu mişcări unduitoare lângă prora submarinului.

Faţă de lungimea şi lăţimea nemaipomenită a monstrului, coada de formă rotundă a acestuia, prevăzut cu o ţeapă, cu ajutorul căreia calcanul putea aduce daune uriaşe, părea destul de scurtă; dac-ar fi avut cel mult un metru şi jumătate, până la doi metri lungime.

— Doctore, eu aşa ceva n-am văzut în viaţa mea. Asta pot s-o spun că un aşa un monstru ar fi în stare să înghită un om pur şi simplu. Într-adevăr extrem de interesant, se entuziasma George. Cât trebuie să cântărească oare?

— Pe puţin 60 de chintale, răspunse doctorul. Dar să ne îndepărtăm de balustradă, dacă se mai apropie, poate deveni primejdios aici.

— Doar n-o să sară pe punte, râse George. Cred mai degrabă că e în căutarea peştelui pe care tocmai îl pescuiam eu. Va renunţa curând, căci nu-l va găsi imediat. Mă miră numai că vânează peşti aşa de mari. Hrana sa obişnuită constă doar în scoici, crabi şi altele de felul acestora.

— De acord dar cred că mirosul de sânge, provenit din rana peştelui care s-a prins în undiţa ta, l-a ademenit încoace. Oricum ar fi, zbaterile bonitei tale par să-l fi enervat.

— A, dar, pare să-i fi dat de urmă!

Ca un fulger ţâşni masa întunecoasă a calcanului înainte pentru a dispare parţial sub submarin. George se aplecă mult peste balustradă. În dorinţa lui, de a urmări mişcările calcanului, nu băgă de seamă că sfoara undiţii i se încolăci în jurul braţului. Tocmai pusese, mai devreme, deoparte prăjina undiţei sale, după ce observase calcanul, nici nu-i trecuse prin cap să urmărească vechiul său vânat.

Brusc se arcui acum coada calcanului, chiar în faţa lui încoace şi în colo, astfel încât, fără să vrea, George dădu înapoi ca să nu fie atins de ţepii înfiorători, urmă apoi o manevră bruscă a monstrului către stânga, cu care prilej dispăru sub masa submarinului. George păli, pe când doctorul îi spuse râzând:

— Da, da, dragă George! Aceste bestii nu sunt chiar atât de inofensive, ţi-o spun eu! Când a plescăit din coadă probabil că şi-a zărit prada şi s-a repezit asupra ei cu furie. Acum putem însă să ne sprijinim fără grijă de balustrada punţii şi să vedem ce se mai întâmplă.

George nu aşteptă să i se spună de două ori. Îşi biruise prima teamă şi se apropie pentru a privi mai bine-n apele acum învolburate. Calcanului i se puteau zări doar înotătoarele de pe partea stângă a pântecului. Cu mişcări abia perceptibile acesta se ţinea aproape de suprafaţa apei plutind în derivă. Sigur că bonita înspăimântată se pitise pe undeva şi acum vânătorul îşi aştepta prada, ca să se repeadă asupra ei.

— Păcat că n-avem ce face cu el. Dacă ar putea fi prezentat anatomic ar putea constitui podoaba oricărui muzeu de specialitate, ihtiologic, vreau să spun. Dar este absolut exclus să putem face ceva în această privinţă. Nu cred c-ar fi greu de ucis, dacă Jan Brike ar apărea acum pe punte lângă tunul său. Ce spuneţi domnule doctor, încercăm? Anumite părţi cum ar fi craniul ar putea totuşi fi preparate.

— Nu ne-a făcut nimic. Şi apoi nu produce daune de felul acelora care le produc rechinii. Ce-i drept ar fi un bun trofeu de vânătoare, dar mai bine cere-i părerea tatălui vostru, uite-l că tocmai urcă pe punte, replică doctorul.

Căpitanul Farrow care tocmai păşise pe punte, se interesă de mersul lucrurilor. George îi povesti urgent întreaga poveste cu calcanul, ale cărui înotătoare masive de ia piept erau încă vizibile, de pe puntea submarinului, deşi acesta încă nu-şi părăsise locul său de pândă de sub acesta. În sfârşit îl rugă.

— Tată, n-ar putea Jan Brike cu una din loviturile sale de tun măiestre să-i răpună? Avem un vânt prielnic care bate de la vest şi e puţin probabil ca detunătura pricinuită să poată fi auzită de vreunul din vasele franţuzeşti chiar dacă ar fi să treacă prin apropiere.

— Poate că în privinţa detunăturii să ai dreptate, consimţi căpitanul şovăitor, dar nu cred că putem trage foloase din uciderea

calcanului. Bineînţeles că am putea obţine trofee unice dintr-un aşa un exemplar. Ei bine, o să-i dau de ştire lui Jan Brike, dar între timp să transportăm peştii care vor constitui meniul nostru.

Căpitanul dădu ordinele necesare tunarului Jan Brike care de-abia aştepta ocazia pentru a-şi proba încă odată capacităţile. Apăru pe punte cu o repeziciune demnă de luat în seamă, urmat de ajutoarele sale, care purtau două proiectile. George se aplecă din nou peste balustradă căutând să ademenească cumva calcanul să iasă de sub chila submarinului, dar acesta nici nu se gândea să facă aşa ceva. Dintr-odată simţi şi văzu totodată o zvâcnire înaintea înotătoarelor masive ale acestuia, concomitent cu un salt năvalnic al peştelui anterior vânat de George, în formă de torpilă, care să tot fi fost de lungime de vreun metru un metru şi ceva. Acesta ţâşni prin faţa submarinului spre marea deschisă, pentru a se pierde în larg.

De îndată se puse în mişcare şi monstruosul calcan, cu înotătoarele dorsale împroşcând apa. Străduindu-se să-l vadă George se întinse cât era de lung, strigându-i artileristului:

— Repede, repede Jan, acolo. Repede-ţi spun, altfel ne sca…! atât mai putu George să exclame, pentru că în acelaşi moment căzu el însuşi. Sfoara undiţei se întinse brusc şi cum ea era înfăşurată în jurul braţului lui George, care şi aşa stătea mult aplecat peste balustradă, o smucitură a fost de ajuns pentru a-l proiecta în valuri. Un strigăt de groază izbucni de pe buzele tovarăşilor săi aflaţi pe punte, întrucât se găsea în imediata apropiere a calcanului furios. Cel puţin se putea felicita că nu s-a întâmplat asta când peştele vânat de el s-ar fi scufundat. Atunci George ar fi fost la rândul lui, legat cum era de sfoara unditei, târât în adâncuri. Şi aşa însă situaţia lui părea fără ieşire căci înainte ca tovarăşii săi să poată lansa o barcă de aluminiu de pe punte, s-ar fi înecat întrucât valurile îi acopereau mereu capul. Unde mai pui pericolul de a fi observat de calcan. Acesta s-ar fi năpustit asupra lui, răzbunându-se pentru insuccesul vânătorii sale de până acum. Muşcătura acestuia ar fi fost suficientă pentru a tăia un om în două.

Jan Brike îşi încarcă în mare grabă tunul abia eliberat de husă dar după ce luă linia de ochire nu îndrăzni să tragă de frică să nu-l nimerească pe George care se afla în apropierea nemijlocită a monstrului.

Tânărul se dezmetici acum din paralizia ce-l cuprinsese, cauzată de neaşteptatul impact cu apa. Pipăi cu mâinile în jurul lui, în vreme ce se lăsa târât de sfoară, după pumnalul ce nu-l părăsea niciodată, ţinut de cingătoare. A avut norocul să-l găsească la locul lui şi, dintr-o lovitură tăie sfoara undiţei.

Răsuflând uşurat băgă de seamă cum calcanul trecu ca o umbră pe lângă ei, îşi puse la loc pumnalul şi începu să înoate liniştit îndărăt

spre submarin.

Le făcu chiar cu mâna un semn liniştitor tovarăşilor săi de pe punte, dar observă că aceştia continuau să fie cuprinşi de groază şi disperare. Privi înapoi spre calcan şi-i îngheţă sângele în vine, când văzu că acesta făcuse la rându-i cale întoarsă şi se grăbea acum să-l ajungă.

Poate că el însuşi contribuise la aceasta, prin secţionarea unditei, viteza bonitei crescuse simţitor ne mai fiind silită să tragă greutatea lui George, iar calcanul pierduse orice speranţă de a-l mai ajunge. Zărindu-l pe George şi-l alese ca pe o pradă mult mai uşoară. Să tot fi fost vreo 50 de metri depărtare de submarin, dar la viteza pe care o putea dezvolta calcanul, asta nu însemna nimic. Dar George nu se dădu bătut. Se luptase el în trecut şi cu rechini, o va scoate el cumva la capăt şi cu calcanul, cât o fi el de uriaş. Se întoarse pe spate şi făcu pluta. Astfel putea mai bine să-i observe mişcările. Cu mişcări aproape unduitoare acesta se apropia tot mai mult. Părea să-şi dea seama că o astfel de pradă nu mai întâlnise, deveni prudent şi se apropie cam la vreo 10 metri depărtare de George, dându-i târcoale lateral.

La rândul lui, tânărul se întoarse şi el neslăbind monstrul din ochi, urmărindu-l cu atenţie mişcările, aşa încât la nevoie să poată evita un atac frontal al acestuia. Calcanul păstra aceeaşi distanţă de circa 10 metri depărtare dându-i mereu târcoale dintr-o parte în alta. Pentru curajosul tânăr erau momente îngrozitoare, căci nu ştia când va fi atacat şi de la o asemenea apropiere şi situaţie monstrul părea şi mai înspăimântător, de cum era în realitate.

Şi Doamne, numai să-i fi văzut gura cu dinţii cât nişte fierăstraie şi ţi-ai fi pierdut de tot cumpătul!

Deodată auzi voce lui Jan Brike care-i striga din răsputeri:

— Repede sub apă, domnule George, trag acum!

George înţelese numaidecât că o lovitură bine ţintită a tunarului lor ar putea însemna salvarea. Şi cât de repede putu, s-a dat la fund. Dacă trecu o secundă de când îl înghiţise valurile, când auzi bubuitura înăbuşită a tunului lui Brike şi iarăşi după o secundă când îi simţi efectul ei în explozia produsă în apropiere care dislocă corpul calcanului. Şi atât de năprasnic a fost efectul detunăturii, încât îi păru că i-a spart timpanele.

Începu să facă mişcările necesare pentru a reveni la suprafaţa apei unde-l întâmpinară loviturile puternice ale valurilor cauzate de explozie, amestecate cu spumă. Aproape de el calcanul se lupta cu moartea. Înotătoarele puternice băteau apa ca pe o tobă într-un vârtej ameţitor, dar presiunea stârnită de valurile astfel răscolite se dovedi de bun augur tânărului, deoarece îl duseră departe de vecinătatea primejdioasă a agresorului său, care se lupta cu moartea.

Luptă un timp cu sine, pentru a-şi reveni din slăbiciunea şi

ameţeala pricinuită de şocul exploziei proiectilului, apoi începu să înoate spre submarin.

De data aceasta nu-i mai reuşi să înoate cu toată forţa de care era altă dată în stare, deşi îşi aduna toată rezerva de energie, de abia reuşea să înainteze.

Camarazii de pe submarin observară de îndată slăbiciunea lui şi când George îşi îndreptă, cu greutate, atenţia spre submarin, văzu cum, în mare grabă era adusă pe punte o barcă de aluminiu.

Bonita îl purtase vreo 100 de metri de submarin şi acum îi venea extrem de greu să parcurgă distanţa care, în alte condiţii, ar fi fost o floare la ureche pentru el. Îi venea din ce în ce mai greu să înoate şi ameţeala pe care crezuse că o învinsese, reveni. Luptă din răsputeri să se ţină la suprafaţă, deşi îi venea să se lase în voia sorţii. Preţ de o secundă, cochetă cu ideea de a se lăsa să se scufunde tot mai adânc şi mai adânc… Numai să doarmă, să adoarmă, chiar de-ar fi să fie şi somnul de veci.

Dar nu, trebuia şi era impus să se întoarcă la submarin, doar îl aşteptau acolo toţi camarazii împreună cu tatăl său.

Şi când din nou ridică capul într-un ultim efort, ca să privească spre submarin, deşi parcă o ceaţă deasă îi întuneca privirile, reuşi să distingă că în scurt timp, camarazii îngrijoraţi au lansat la apă barca de aluminiu.

De o parte şi de alta vâsleau credincioşii marinari Petre şi Kard şi sub ritmul impus de ei barca parcă zbura pe valuri.

Această privelişte a fost pentru George ca un îndemn de luptă pentru salvarea sa. Câteva secunde mai trebuia să reziste şi apoi era salvat. Dar după încă zece metri de înot deznădăjduit, o crampă muşchiulară i-a paralizat întregul corp.

Încercă să se opună din răsputeri, dar membrele sale nu-i mai dădeau ascultare, nu mai era în stare să mai înainteze nici măcar un metru. Barca de aluminiu, în care în afară de cei doi vâslaşi Petre şi Kard, se mai aflau doctorul şi căpitanul, era acum la vreo treizeci de metri depărtare.

Deznădăjduit, încercă să mai înainteze cât de puţin, dar nu-i reuşi. Şi dacă mai putea să se ţină doar câteva secunde la suprafaţa apei, apoi paralizia membrelor sale va fi totală.

Îşi mai ridică încă o dată braţele în sus, un strigăt nearticulat îi izbucni din gâtlej, apoi începu să se scufunde. Se considera pierdut, deoarece nu mai avea absolut nici o rezervă de energie, care să-i permită să se ţină cel puţin la suprafaţa apei. Se scufunda din ce în ce mai mult. Cei puţin îi reuşi să-şi ţină respiraţia, să reţină aerul pe care-i mai avea cât mai mult în plămâni, deoarece undeva într-un colţ al inimii sale îi mai rămăsese totuşi o firimitură de speranţă.

Şi apoi simţi, chiar în clipa când un nou acces de slăbiciune îl

cuprinse, de astă dată general, o apucătură zdravănă de mâinile instinctiv ridicate în sus.

A fost smuls cu forţa din adâncuri şi adus la suprafaţa apei, atunci văzu din nou lumina soarelui şi a putut respira în voie iar alături barca salvatoare, peste a cărei margine se aplecau chipurile familiare al tatălui său şi al doctorului şi apoi îşi pierdu cu desăvârşire cunoştinţa.

III.
O CURSĂ PERFIDĂ.

CÂND SE TREZI DIN NOU, George se simţi atât de bine, încât dădu să se ridice imediat. Zăcea culcat pe puntea submarinului şi doctorul Bertram stătea aplecat asupra lui. Cu blândeţe, dar cu hotărâre îl împinse înapoi spunându-i:

— Slavă Domnului, că n-ai fost rănit de ţepii calcanului. Ai suferit de catalepsie, dragă George şi pot spune că a fost un noroc că ai perceput efectul exploziei atâta timp cât erai sub apă. Deci spui că te simţi, bine? Nu simţi nici un disconfort, nu ameţeşti, nu-ţi vâjâie capul, n-ai nici un fel de dureri?

— Nu, dragă doctore, nimic din toate astea, dimpotrivă, mă simt atât de proaspăt şi sănătos ca niciodată, îi răspunse vesel George. Fireşte, când zăceam acolo fără apărare, fără să pot face o mişcare şi mai ales când am început să mă scufund, am avut senzaţia că s-a zis cu mine. Pot spune, că asta n-a fost o aventură frumoasă. Interesantă da, a fost ce-i drept; şi nu cred că altui om i se mai poate întâmpla lesne aşa ceva.

— Te cred, George îi replică doctorul. Şi mai cred că-i greu de crezut că alt om şi-ar dori să treacă vreodată prin ce ai trecut tu înainte. Aşa, ia să încercăm acum să ne ridicăm, dar cu prudenţă. Omule, dar am zis cu prudenţă! Ei pare că-i totul în ordine, ce-i drept!

George, dintr-un salt s-a ridicat, se scutură ca un câine abia ieşit din apă, apoi alerga repede până la balustrada punţii şi privi după urma calcanului.

— S-a scufundat deja, remarcă doctorul. Dar Peter este în căutarea unui harpon, pe care vrea să-l arunce după blestematul de calcan. Sper să-i dea de urmă. Ei, vrei să iei şi tu parte la expediţie, George? N-ar fi mai bine să te schimbi mai întâi?

— Dar este atât de cald, îi răspunse George alergând spre barca de aluminiu, pe care Kard o ţinea aproape de bordul submarinului. Trebuie neapărat să fiu de faţă când monstrul va reapărea din adâncuri.

Căpitanul tocmai urca scăriţa din turn şi apăru pe puntea submarinului, ţinând în mână un flacon de medicamente, pe care îl

rugase doctorul să-l aducă. Clătinând din cap, cu reproş şi îndoială, se uită spre George, care în acel moment tocmai îşi făcea vânt peste balustradă în mica barcă de aluminiu ancorată încă lângă pupa submarinului. Mirat şi neîncrezător, totodată, îşi puse în buzunar flaconul şi se apropie la rândul său de balustradă.

— Ei George, dar ştii că ne-ai speriat de moarte, pari să fii inepuizabil, un alt om de-ar fi trăit aşa ceva, ar mai zace pe undeva jumătate mort, pe când ţie-ţi arde de noi aventuri. Te simţi chiar atât de bine?

— Bineînţeles, tată. Regret numai că a trebuit să vă sperii atât de tare. Sigur că nu m-am simţit în largul meu când bonita mi-a făcut vânt peste bord. Păcat că a scăpat, pentru vă tocmai un asemenea meniu îmi imaginam pentru masa de prânz. Hai coboară şi tu să fii de faţă, când vom aduce la suprafaţă calcanul!

— E de la sine înţeles că vin. Vine şi doctorul pentru că tocmai el va fi în măsură să ne spună ce părţi putem păstra şi conserva ca trofee. Dar George, bagă de seama să nu vii prea mult în atingere cu ţepii de pe coada calcanului.

Râzând George îi promise că va fi cu băgare de seamă Căpitanul şi doctorul coborâră imediat în mica barcă de aluminiu şi în acelaşi timp apăru şi Petre cu un harpon greu în mână. Ei îl alesese pe cel mai greu din câte avusese la dispoziţie, având intenţia să-l arunce cu cea mai mare putere în jos, pentru a putea străpunge carcasa groasă şi rezistentă a calcanului.

La dorinţa lui Petre se dispuseră astfel în barcă încât pe partea lui Petre, pe bancă, să fie numai el singur, aşa încât barca să se înalţe ceva mai mult decât pe partea cealaltă, întrucât ştia că pe partea sa barca se va înclina cel mai mult când va fi să arunce cu putere harponul. Mai încercă să manevreze astfel încât dă poată vedea în apă la o adâncime foarte mare, pentru a distinge contururile calcanului şi, într-adevăr, undeva în adânc i se păru că zăreşte umbra masivă a acestuia. Acum uriaşul marinar ridică harponul cu ambele mâini, îl clătină de câteva ori pe deasupra capului, pentru a căpăta viteza necesară şi apoi. La un moment dat, aruncă arma grea cu toată puterea de care dispunea în jos.

Natural că, înainte de aceasta, verifică încă odată dintr-o privire odgonul de care era legat harponul, ca să fie astfel dispus pentru a nu se încurca la derulare. Iar acuma funia groasă se derula cu mare viteză pe măsură ce harponul pătrundea în adâncul mării. Brusc, funia se „lăsă moale” semn că harponul îşi atinsese ţinta, adică lovise giganticul trup al calcanului.

Petre apucă funia groasă şi o trase spre el cu băgare de seamă. Chipul sau se lumină de bucurie când funia se curbă iarăşi, după care spuse mulţumit:

— Cred c-am nimerit. Da, da, cred că pot să trag monstrul la suprafaţă.

Într-adevăr cu sforţări supraomeneşti înfăşură el, mână după mână, funia groasă. Camarazii se apropiară să-i dea o mână de ajutor. Cu precauţie, pentru a nu mişca harponul de la tocul său, traseră în sus, metru după metru, întreg odgonul. Faţa lui George strălucea de bucurie când îi strigă doctorului Bertram: domnule doctor, coada cu ţepii uriaşi trebuie s-o preparăm neapărat şi dacă se poate şi capul, cu gâtlejul acela grozav. Dar George nu-şi termină bine fraza când urmă o zguduitură.

În momentul următor vânătorii se treziră, claie peste grămadă, pe fundul bărcii de aluminiu.

Harponul ieşise cumva din corpul calcanului. Râzând şi blestemând după caz, se ridicară numaidecât. Câteva cucuie suferiseră ei, nici vorbă, dar nu îndeajuns să le strice buna dispoziţie, mai ales că după ce priviră peste bord, văzură corpul uriaş al calcanului la o distanţă de circa zece metri, plutind.

De fapt, începea iar încet să se scufunde, dar Petre şi stătea la pupa pregătit pentru o nouă încercare cu greul harpon în mână. De data asta văzură toţi cum harponul se înfipse cu mare putere în trupul calcanului.

Acum însă, cârligul trebuie să se fi înfipt foarte bine, lucru ce se observă destul de uşor, de îndată ce reîncepu operaţia de înfăşurare a odgonului. Încetişor, calcanul ajunse la suprafaţa mării.

Acum era vorba să reuşească să-l remorcheze până ia puntea submarinului, căci nu era deloc posibil să-l taie lângă mica barcă de aluminiu, frânghia groasă a fost fixată bine, de îndată ce-şi îndeplinise funcţia, apoi Farrow şi George apucară şi ei fiecare câte o vâsla şi cu putere sporită îndreptară barca spre submarin.

Era o muncă cu adevărat istovitoare să tragi calcanul greu după tine chiar prin apă. Bineînţeles că munca mergea extrem de încet. Dar cei patru vâslaşi nu-şi îngăduiră nici o clipă de răgaz, mânuind vâslele cu regularitate şi forţă, în timp ce doctorul Bertram supraveghea cu temere harponul, ca nu cumva acesta să se desprindă şi să fie nevoiţi să reînceapă anevoiosul proces. În cele din urmă munca chinuitoare a luat sfârşit.

Mica ambarcaţiune se opri lângă submarin şi mai mulţi marinari înşfăcară. Unul din agresorii lui îi întoarse mâna la spate atât de puternic încât abia se mai putea odgonul pe care îl întinse Petre, pentru ca la comanda doctorului, calcanul să fie, cu grijă, rostogolit pe punte.

Acum începea iarăşi o muncă istovitoare, acea a despărţirii capului de trunchi, aşa cum îşi exprimase dorinţa George, pentru ca doctorul să-l prepare cum se pricepea el mai bine, pentru conservare. Declarase

chiar că pentru o aventură deosebită se cuvenea un trofeu deosebit.

Sub stricta supraveghere a doctorului lucrară o bucată de vreme, chiar Petre şi Kard, atât cu cuţitele cât şi cu fierăstraie. Deosebit de grea s-a dovedit străpungerea platoşei calcanului, pielea acestuia asemuind-se unui glaspapir grosolan, în care lamele cele mai ascuţite ale cuţitelor se toceau rapid. În sfârşit, munca cea mai grea şi mai anevoioasă a fost dusă la bun sfârşit: capul, coada cu ţepii primejdioşi şi-o mare bucată din pielea vârtoasă a monstrului marin au fost pe puntea submarinului şi apoi duse în cală.

Corpul masiv al calcanului din care se desprinsese bineînţeles harponul, începu să se scufunde încetul cu încetul în apele clare ale golfului în care submarinul îşi căutase adăpostul.

George se aplecă iarăşi peste balustrada buclucaşă urmărind cu interes scufundarea în adâncime a monstrului ciopârţit, asupra căruia se năpustiră din toate părţile, mai micii prădători, peşti şi crabi, care-şi vroiau fiecare partea din prânzul neaşteptat.

Dar nu toţi musafirii aceştia, mai mult sau mai puţin poftiţi, erau ocupaţi cu prânzul, alţii mai găseau răgazul să-şi mai plătească vechi poliţe, răfuindu-se între ei. Era o învălmăşeală pestriţă pe care George o privea cu interes crescând, până ce uriaşul stârv dispăru cu totul în adâncul golfului.

Voia tocmai să urce scăriţa în turn, pentru a-i ajuta pe doctor la prepararea trofeelor, când zări din întâmplare cele doua santinele pe care le puseseră de veghe pe insulă, alergând grăbite spre plajă.

De departe încă, strigară:

— Vin două nave franţuzeşti, par a fi distrugătoare.

— Pregătiţi-vă de scufundare, răsună imediat comanda căpitanului. Toţi cei aflaţi pe puntea submarinului se grăbiră acum să urce scăriţa care ducea în turn de pe punte, pentru a coborî marea scară de fier înspre interiorul submarinului. Între timp cei doi marinari care au făcut de pază şi veneau acuma alergând înspre submarin, desprinseră odgonul cu care era ancorat submarinul de cei doi palmieri zdraveni de pe malul insulei, săriră repede la bord şi-i raportară căpitanului, care mai rămăsese cu George pe punte.

— Am văzut doi nori negri de fum, domnule căpitan. Veneau în mare viteză încoace şi cu ajutorul ocheanelor ne-am putut da seama că au fiecare câte patru coşuri masive şi se apropie cu o viteză colosală. Ne-am grăbit cum am putut, am tăiat-o prin pădure, domnule căpitan.

— Ei, ne mai rămâne atunci timp suficient pentru scufundare, observă liniştit Farrow. O luăm încă puţin în direcţia est, bineînţeles, sub apă, apoi vom observa prin periscop dacă ne vânează pe noi sau nu. Poate că-l caută tocmai pe Hector. Să sperăm că nu-i vor găsi mormântul, ne-am dat doar toată osteneala să ne facem treaba cum se

cuvine, urmele nu sunt prea vizibile. Dacă totuşi vor descoperi mormântul, nu le va fi foarte greu să descopere că noi l-am împuşcat pe negrul asasin şi l-am înmormântat pe insulă. Oricum, să avem măcar grijă să nu fim descoperiţi prea uşor. Aşa, acum repede în submarin şi să începem pregătirea de scufundare în golf.

Foarte repede şi cu mişcări vioaie cei doi matrozi dispărură în turn. Căpitanul îi urmă numaidecât, pentru a da comenzile necesare, în timp ce George urcă ultimul scăriţa, pentru a închide gura de acces.

Pe când era încă ocupat cu operaţia asta, electromotoarele şi începură să zumzăie, apa năvăli în forţă în tancurile de balast şi corpul de oţel al submarinului a început să se scufunde.

Căpitanul a făcut un ocol Ia mare distantă de insulă, în timp ce vasul se scufunda tot mai mult, viteza de deplasare crescu.

În curând apa acoperi toată puntea submarinului, doar o parte din turn mai rămase afară, iar când submarinul a fost complet sub apă, căpitanul Farrow răsuflă uşurat.

Submarinul coborâse la zece metri adâncime, întrucât apa în preajma golfului era foarte limpede, chiar la această adâncime putea fi descoperit dacă unul din distrugătoare ar fi trecut prin apropiere. Dar aşa ceva nu putea să se întâmple, căpitanul ar fi zărit de la distanţă primejdia şi ar fi ordonat scufundarea până unde orice vizibilitate ar fi fost exclusă. Periscopul se înălţa acum doar cu câţiva centimetri deasupra apei. Nu erau şanse de a fi remarcat dinspre vest de unde veneau acum distrugătoarele franceze, întrucât soarele care bătea pieziş, zădărnicea orice observaţie datorită fenomenului de reflexie. Nu-i vorbă nici Farrow nu putea de la o depărtare aşa mare să-şi facă o idee despre ce se întâmplă acolo, întrucât marea scânteia ca aurul.

Constatând cum stau de fapt lucrurile a dat comenzile necesare pentru reluarea mersului. N-ar fi vrut să rişte, să dea peste-un recif accidental plasat în calea sa şi Ia o viteză mare a submarinului, coliziunea era inevitabilă.

Îndărăt nu se vedea nimic şi la fiecare metru pe care-i câştiga submarinul, îndepărtându-se de insulă, pericolul de a fi descoperit se micşora şi el.

După ce se îndepărtase cinci sute de metri de insulă, în stânga şi dreapta ei apărură distrugătoarele inamicului.

Şi ele şi-au încetinit mult viteza şi acum pluteau în micul golf, care până adineauri servise de port submarinului.

Farrow îşi opri din mers vasul, pentru că acum voia să vadă mişcările inamicului şi de ce se opriseră în golf, se scurse un sfert de oră, când din desişul insulei, apărură siluete. Erau marinari, care odată ajunşi la mal, se aruncară în apă şi înotară spre unul din distrugătoare!

Se adeveri bănuiala căpitanului, că aceşti oameni străbătuseră

insula de la vest şi nu se poate să nu fi descoperit locul pe unde fusese târât cadavrul lui Hector. Probabil c-au descoperit şi groapa pe care au cercetat-o să vadă dacă într-adevăr este cadavrul lui Hector sau nu. Concluzia se impunea de la sine. Înaintea lor au fost oameni şi aceştia nu puteau fi decât membrii echipajului Dox.

Acum regretă Farrow că zăbovise atât de mult în regiunea asta. Nefiind decât la o depărtare mai mică de 600 metri de insulă, se folosi acum, doar de o parte minusculă a periscopului – invenţie a inginerului Hagen, pentru a-şi supraveghea potrivnicul.

Se distingea clar că ofiţerii ambelor distrugătoare cercetau suprafaţa lucioasă a apei cu ocheane puternice. Puteau descoperi periscopul submarinului oricât de puţin s-ar fi înălţat deasupra apei.

Nu era recomandabil nici să se îndepărteze, deoarece dâra lăsată de deplasarea periscopului prin apă ar putea fi şi ea uşor descoperită. Hotărî să mai aştepte puţin. Dacă distrugătoarele şi-ar fi mărit brusc viteza, i-ar fi rămas timp destul, să tragă periscopul complet în jos şi să se scufunde imediat. Sub apă poate i-ar reuşi manevra şi să treacă pe sub vasele franceze.

Dar cele două moderne şi rapide distrugătoare nu păreau să facă nici o preparativă de plecare. Probabil că se dezbătea în cabina ofiţerilor, cu hărţile regiunii pe masă, măsurile ce trebuiau întreprinse, se făceau presupuneri asupra poziţiei sau cursului submarinului. Dacă ar fi bănuit numai că acesta se găsea chiar în imediata lor apropiere, atunci ar fi reacţionat altfel.

Trecu o jumătate de oră până ce se distinse o oarecare agitaţie pe punţile de oţel ale vaselor de luptă, pe care era desfăşurat şi fâlfâia tricolorul Franţei. Dar nu luară curs spre submarin cum bănuise la început căpitanul, ci din nou făcură un ocol larg, pe fiecare din cele două părţi ale insulei câte un vas şi porniră în goană spre vest.

După ce dispărură la orizont, Farrow se întrebă în sinea lui. Ce putea să însemne asta? Aveau oare ordin să nu depăşească anumite limite, navigând în apele Madagascarului? S-au convins într-adevăr de soarta criminalului Hector? Sigur, lucrul cel mai important acum era că au plecat. Putea intra din nou în golf şi cel puţin până seara să rămână acolo. Bineînţeles că în acesta eventualitate santinelele de pa coasta de vest trebuiau să-şi reiese locul. Mai întâi aveau menirea de a constata dacă distrugătoarele plecaseră într-adevăr. De aceea porni motoarele făcu un mic ocol spre sudul insulei, de unde se putea constata că într-adevăr vasele franceze părăseau aceste ape şi încă într-un tempo susţinut. Norii groşi de fum din urma lor se îndepărtau şi se micşorau în fiecare clipă. Se prea poate că intenţionau să aducă ajutoare, dar aceasta necesita timp. Între timp întunericul salvator se va înstăpâni peste toată firea, uscat şi ape. Din nou făcu căpitanul un ocol, mai mare de astă dată, având ca ţintă finală insula. Urmări până

în ultima clipă, distrugătoarele care se îndepărtau din ce în ce mai mult.

Da, din partea lor nu era de aşteptat nici un pericol.

Dacă santinelele îşi luau acum postul în primire, pe partea de vest a insulei, puteau să-l anunţe din timp, dacă cumva făceau cale întoarsă. Aşa ceva nu era însă de aşteptat.

Căpitanul ordonă să se dea din nou drumul la apa din tancurile de balast şi submarinul reapăru în apele golfului.

Bineînţeles că între timp, cercetase cu ajutorul periscopului malurile împădurite ale insulei, dar nimic nu păru să-i dea de bănuit. Ancoră în acelaşi loc, ca mai înainte – locul cel mai propice unei operaţii de acest gen şi de îndată ce deschise uşiţa turnului că şi debarcă doi marinari pe care Farrow îi instruise să se grăbească să-şi ia postul în primire, străbătând insula, de-a curmezişul, prin pădure şi să fie cu mare băgare de seamă. Cele două odgoane fuseseră deja aruncate şi legate de palmierii cei mai trainici de pe mal.

Se făcuse deja ora mesei, jumătate din marinari printre care şi santinelele luaseră deja masa.

La masa de prânz fură aduşi preparaţi cum trebuie peştii pe care George îi prinsese înainte de a trăi aventura cu calcanul. Peştii aveau un gust minunat şi mai ales George flămânzit de cele întâmpinate le făcu în general onorul.

După o oră fură trimişi marinarii de schimb pentru a înlocui camarazii de veghe. La început nu se remarcă absenţa lor, dar după un timp, căpitanul se interesă dacă aceştia şi-au făcut apariţia pe punte.

— Să sperăm că nu li s-a întâmplat nimic. Doar să nu fi avut Hector complici cu care a evadat pe insulă! Trebuie să verificăm şi această posibilitate.

— Daca ar fi fost angajaţi într-o luptă nu se poate să nu fi auzit, a fost de părere George. Ar fi găsit doar răgazul să-şi scoată pistoalele de la cingătoare. Mă gândesc să mai dau o raită cu Petre prin vestul insulei, după o masă atât de îmbelşugată o plimbare ne va prinde tocmai bine. Ne vom grăbi tată, pentru a nu te lăsa în nesiguranţă prea multă vreme!

— Bine, tinere fie! Să sperăm că au întârziat din motive bine întemeiate. Nu e prea regulamentar şi asta trebuie să le-o spun la întoarcere. Acum grăbiţi-vă, nu mă lăsaţi să aştept prea mult, aşa cum mi-aţi promis, îi sfătui căpitanul.

— Nu, nu tată, ne vom grăbi cât vom putea, promise George, care între timp îi făcu semn lui Peter şi acum îşi făcu vânt peste balustrada submarinului, pe plajă.

Petre se pregătea să facă la fel, şovăi un moment, se apropie de căpitan şi-i spuse în şoaptă:

— Domnule căpitan, mă înşel eu sau ceea ce văd acum sunt ţevile

unor arme îndreptate din desiş spre noi?

— George, vino repede înapoi, am uitat să-ţi spun ceva, strigă la rândul său căpitanul pe un ton care voise să-l facă să pară cât mai liniştit. Mirat. George dădu să îndeplinească rugămintea tatălui său. Mai întâi l-a îndemnat să se grăbească şi acum îl chema înapoi. Ce putea să aibă aşa de important de împărtăşit? Dar după ce fu în faţa tatălui său acesta îi spuse cu voce înăbuşită.

— George, calmează-te, nu te trăda printr-o mişcare nesăbuita! Petre tocmai m-a atenţionat, că a zărit nişte ţevi de carabină iţindu-se din spatele tufişurilor. Cel puţin şase am putut eu număra, deşi este foarte posibil să mai fie şi altele. Camarazii noştri au fost prinşi cu siguranţă. Să vedem ce putem face.

— Bineînţeles că trebuie să facem tot posibilul să-i eliberăm. Problema se pune cu cine avem noi de-a face. De unde au apărut oamenii ăştia şi încă înarmaţi?

— Ţi-o spun eu, zise îndată căpitanul străfulgerat de o idee. Sunt marinari de pe distrugător. Pariez că au rămas mai mulţi oameni pe uscat, pentru a cerceta, dacă noi nu ne găsim undeva în apropiere. Ne-au luat prin surprindere. Marinari lăsaţi ca santinele şi aceştia, între timp or fi dat de ştire şi distrugătoarelor, prin ceva semnale discrete. Între timp iată că s-a scurs o oră şi jumătate, vasele inamice trebuie să pice dintr-un moment în altul.

— Atunci să coborâm în interior şi să ne luăm tălpăşiţa. Pe camarazii noştri îi vom elibera mai târziu. O să-i eliberez şi din temniţele Madagascarului de va fi necesar, îşi întări cu un gest ameninţarea George.

— Da, pe moment asta-i singura soluţie, a fost de acord Farrow. Dar trebuie s-o facem astfel încât să fie cât mai puţin bătător la ochi. O grabă prea mare ne-ar strica acum. Întrucât oamenii de pe insulă ar putea deveni primejdioşi.

Într-un pas de uşoară plimbare dădură să urce cei trei camarazi din nou în turn. De îndată ce ar fi fost în interiorul turnului n-ar mai fi avut a se teme de gloanţele marinarilor francezi. Pereţii de oţel constituiau o protecţie sigură.

Căpitanul era pe punctul de a urca scăriţa când de pe ambele părţi ale insulei se năpustiră distrugătoarele. Toate tunurile erau în poziţie de tragere, cu servanţii pregătiţi lângă ele. În acelaşi timp se iviră şi cei şase marinari din dosul tufişurilor cu ţevile armelor îndreptate spre camarazi.

Unul dintre francezi strigă, aspru:

„Nimeni nu mişcă, altfel tragem imediat. Sus mâinile!” întrucât cei şase marinari stăteau la cel mult douăzeci de metri distanţă, nu le mai rămânea camarazilor nici o altă alternativă decât să se supună.

Distrugătoarele erau şi ele la distanţă atât de mică acum, încât

orice rezistenţă, sau încercare de fugă, ar fi fost dinainte sortită eşecului.

Unul din distrugătoare se apropie încet, cu tunul în poziţie de tragere îndreptat spre submarin, cu elicea vasului la nici doi metri de acesta.

Un ofiţer păşi pe punte şi salută, după care spuse: „Îmi pare extrem de rău, căpitane Farrow, că trebuie să vă declar prizonier. Trebuie să duc vasul dumneavoastră în Madagascar, dar dacă îmi daţi cuvântul că nu veţi întreprinde nici o tentativă de fugă, atunci puteţi să rămâneţi la bordul submarinului. Fireşte că va trebui să navigaţi înaintea noastră”.

Farrow se uită împrejur cu multă atenţie. Nu. O tentativă de evadare pe moment era exclusă, iar rezistenţa, pură sinucidere. Să se fi terminat oare cu viaţa liberă, frumoasă pe care o duseseră? Chiar dacă lui personal sau oamenilor săi nu le-ar fi putut aduce cine ştie ce acuzaţii, submarinul era cu desăvârşire pierdut, fie nimerea în custodia francezilor, fie era distrus.

Şi cum ar mai fi ajuns apoi la Insula Odihnei unde marinarii submarinului îşi aveau sălaşul şi familiile?

Poate că vor găsi totuşi o posibilitate de evadare, chiar în Madagascar fiind. Acum situaţia părea fără ieşire căci dacă nu-şi dădea cuvântul ar fi fost luaţi imediat ostateci pe unul din distrugătoare şi submarinul ar fi fost condus de un echipaj format din marinarii vaselor franceze. Hotărî de aceea să se dea prins de bunăvoie. Aşa că uitându-se spre căpitanul francez zise:

— Sunt de acord, având în vedere că orice rezistenţă-i inutilă! Mă predau şi vă dau cuvântul că nu voi face nici o încercare de a fugi! Voi merge înaintea dumneavoastră către Madagascar!

IV.
ÎN MADAGASCAR.

— **MĂ BUCUR, CĂ AŢI JUDECAT ÎNŞELEPT,** domnule căpitan, răspunse francezul. Permiteţi-mi să mă prezint, sunt căpitanul Etoupe. Vă asigur încă odată, că regret întâmplarea ce mă face pe mine să vă iau prizonier. Dar datoria mea mai presus de toate. Am bănuit că vă veţi ascunde lângă această insulă pustie şi după ce am descoperit cadavrul lui Hector, am fost convinşi că aţi fost pe uscat. Am lăsat şase marinari aici, convinşi că după plecarea noastră vă veţi întoarce şi veţi posta santinele pe coasta de vest. Aşa s-a şi întâmplat. Marinarii dumneavoastră au fost prinşi şi oamenii mei mi-au semnalat, cu oglinzi reflectorizante, că v-aţi întors în golf Bineînţeles că am venit în mare grabă încoace.

— Aţi procedat minunat, recunoscu Farrow cu amărăciune. Trebuia

să-mi fi dat seama. Dar am căzut în cursă. Eu sunt de vină că lucrurile s-au petrecut astfel, eu o să trag consecinţele. Voi porni de îndată, ca să-mi aflu soarta cât mai curând cu putinţă.

Francezul dădu acum ordin celor şase marinari de pe ţărm să-i elibereze pe prizonieri. Era un gest cavaleresc din partea lui, subliniat şi prin aceea că le dădu permisiunea acestora de a-şi păstra armele.

Pe de altă parte sublinia încă odată faptul că Farrow trebuia să respecte cu stricteţe toate cele convenite, prin acord verbal. Tocmai datorită cavalerismului francezului, trebuia şi el să se dovedească la înălţime.

Cei şase marinari francezi săriră în apă şi înotară înspre unul din vasele franceze. Cele două vase de război lunecară încet, ieşind din apele golfului. Căpitanul Farrow dădu ordin să se pună în mişcare motoarele Diesel şi urmări vasele franceze cu viteză. Navigă printre ele şi în trecere îi strigă lui Etoupe:

— Vrem să mergem cu viteză, dacă vă convine, domnule căpitan.

— Sigur, mergeţi cu toată viteza cu care sunteţi în stare. Noi vom păstra aceeaşi viteză şi încă pe deasupra, dacă va fi necesar, îi replică francezul.

Tocmai asta voia Farrow să verifice. Era absolut necesar să întreprindă o încercare de evadare, odată ajunşi în Madagascar şi pentru asta trebuiau evaluate corect forţele inamicului. Dădu drumul motoarelor să meargă cu viteza maximă şi când acestea atinseră cu adevărat turaţia maximă, îşi dădu seama că în adevăr distrugătoarele puteau dezvolta o viteză încă şi mai mare.

Dar şi aceste îşi atinseseră plafonul de viteză maximă, lucru uşor de dedus după norii extremi de denşi care arătau că motoarele navelor franceze lucrau şi ele la puterea maximă.

Căpitanul dădu acuma ordin să se pună în funcţiune compresoarele şi submarinul îşi crescu vertiginos viteza, aproape ţâşnind înainte. Norii de fum ai vaselor franceze se îngroşară şi mai mult, dar viteza acestora spori numai în mică măsură. Submarinul ţâşni acum cu o asemenea viteză, încât îşi permise luxul să ocolească distrugătoarele ce goneau şi ele cu toată viteza. Văzu în trecere, cum ofiţerii francezi de pe puntea de comandă îşi scuturau capul cu neîncredere. O asemenea viteză întâlnită la un submarin nu mai avuseseră şansa să cunoască. Căpitanul dădu acum comandă să se oprească compresoarele ca să nu suprasolicite maşinile. Apoi continuă marşul rapid cu distrugătoarele urmărindu-l strâns de aproape.

După câteva ore de călătorie într-un astfel de tempo, se distinseră în zare ţărmurile Madagascarului. Farrow nu ştia unde trebuia să ancoreze, de aceea încetini. Nu întârzie mult şi căpitanul Etoupe care-i înţelese atitudinea se apropie cu vasul său de submarin şi-i strigă prin portavoce.

— Debarcăm în fortul Dauphin pe coasta de sud-est, navigaţi înainte!

Submarinul prinse din nou viteză. Curând se văzu şi fortul şi căpitanul distinse încă de la mare depărtare că întregul chei era înţesat de oameni. Etoupe îşi va fi încunoştinţat fără îndoială telegrafic superiorii, de marea captură care îi reuşise. Nu după mult timp se putea observa o companie întreagă de trupe coloniale franceze care aştepta să-i facă recepţia pe chei. În faţa companiei nu se zăreau decât doi ofiţeri, dar Farrow bănuia că adevărata primire i se rezervase cu fastul de rigoare la comandatura fortului, unde vor fi fiind şi alte personalităţi.

Încet, naviga de-a lungul cheiului şi ancoră. Cei doi ofiţeri francezi salutară şi căpitanul mulţumi la rândul său.

Părăsi apoi turnul urmat de George, coborî pe punte şi săriră amândoi pe chei. Imediat cei mai în vârstă dintre ofiţeri păşi în faţă şi se prezentă politicos:

— Căpitan Delons. Camaradul meu se numeşte Parau, locotenent Parau. Vă rog să mă urmaţi, domnule căpitan Farrow, vă voi conduce acum la comandamentul nostru. Cine este domnul? întrebă el, indicând spre George. După ce Farrow îl prezentă ca fiind fiul său, căpitanul francez adăugă politicos:

— Îmi face o deosebită plăcere, domnule, să-l cunosc pe viteazul dumneavoastră fiu, de ale cărui fapte de eroism am luat şi noi cunoştinţă. Fiul dumneavoastră vă poate însoţi, desigur. Marinarii şi ofiţerii submarinului sunt consemnaţi însă la bordul submarinului! Domnul comandant va hotărî ce se va întâmpla cu ei. Cazul dumneavoastră nu este aşa de simplu, domnule căpitan.

— Vă cred şi eu, spuse Farrow zâmbind, poate că împreună cu domnul comandant al dumneavoastră vom găsi o soluţie viabilă.

— Mă tem că nu va fi uşor, remarcă grav ofiţerul. Comandantul nostru e puţin ciudat. Trebuie să procedaţi cu luare aminte şi să găsiţi un ton corespunzător. Nu vă pot de nici un sfat, nu am voie să o fac oricât de mult aş dori. Ultimele cuvinte le adăugă în şoaptă şi mai adăugă în aceeaşi manieră.

— Nu trebuie să trageţi concluzia, domnule căpitan că toţi ofiţerii francezi vă sunt duşmănoşi. Cei mai mulţi dintre ai noştri vă admira, ba mai mult regretăm, că i-a reuşit căpitanului Etoupe capturarea dumneavoastră. Dar el nu şi-a făcut decât datoria.

— Vă mulţumesc mult, pentru aceste vorbe. Ştiu cel puţin că am de-a face cu adversari care respectă legile cavalerismului! Şi poate comandantul dumneavoastră să fie el cât de ciudat, n-o să-mi taie doar imediat capul.

Între cei doi ofiţeri francezi, păşeau tatăl şi fiul de-a lungul cheiului şi George abia se putea stăpâni să nu izbucnească în râs văzând

chipurile negrilor băştinaşi care îi priveau ca pe nişte animale minune. Acum urcau un drumeag, marcat de tufişuri dese, trecură apoi printr-o poartă uriaşă care dădea într-o curte şi mai vastă, înconjurată din trei părţi de construcţiile masive ale unor cazărmi.

De asemenea în curte păşiră soldaţii, în total trei companii, în faţă stăteau mai mulţi ofiţeri, care salutară de îndată ce căpitanul urmat de fiul său fură prezentaţi. Cel mai mare dintre ofiţeri păşi în faţă şi se prezentă la rândul său ca maiorul Vautour. Îi rugă pe căpitan şi pe fiul său să-l urmeze la comandament.

Ofiţerii parcurseră micul coridor, care ducea spre cazarma principala, unde erau situate birourile comandamentului. Comandantul fortului, generalul Coupeur îi primi pe camarazi într-unul din birourile lui de lucru. Se dovedi a fi un omuleţ în vârstă, cu o faţă galbenă umflată şi o mustaţă în furculiţă. Părea să fie un francez de modă veche şi după privirea cu care îi măsură pe Farrow şi pe George nu se putea prevesti, din partea lui, nimic bun.

În sfârşit îşi drese glasul şi spuse chicotind pe un ton ascuţit:

— Hi, hi, iată-l deci pe vestitul căpitan Farrow. Şi pe la fel de vestitul său fiu. E o încântare, domnilor!

— Plăcerea este de partea noastră, domnule general, soldaţii viteji sunt preţuiţi întotdeauna, chiar dacă fac parte din tabăra inamicului, spuse calm căpitanul.

Coupeur făcu mai întâi o mină mirată, râse măgulit şi spuse:

— Pari să fii un adversar cu obiceiuri cavalereşti, domnule căpitan. Cu atât mai mult regret că trebuie să vă supun judecăţii Curţii Marţiale. V-aţi aflat totdeauna pe picior de război cu statele aliate. Aceasta se bazează şi pe faptul că sunteţi în posesia unei arme de război, care de mult trebuia distrusa. Deşi nu putem remarca, sau dovedi un act de duşmănie făţişă către noi aliaţii, totuşi trebuie să fiţi considerat ca inamic. Dumneata şi echipajul dumitale ne-aţi mai rămas inamici, cu întreaga naţiune germană şi numai Înalta Curte va putea hotărî dacă veţi fi considerat ca un adversar demn ai nostru, sau, sau ca pirat.

Farrow simţi cum i se urcă sângele la cap şi se înroşi de mânie, dar îşi reprimă un răspuns aspru, care-i stătea pe limbă şi răspunse doar:

— Să sperăm că domnii Curţii Marţiale, se vor dovedi adversari oneşti. Şi mai cred că am dovedit încontinuu, la rândul meu, că am fost întotdeauna adversar onorabil, deşi am fost mereu vânat. La rându-mi nu am deschis focul şi n-am vânat niciodată de la terminarea războiului vreun vas de război francez, deşi aş fi avut de multe ori ocazia. De aceea aştept liniştit hotărârea Curţii Marţiale, deşi este îndoielnic că aceşti domni ar avea vreun drept juridic spre a impune orice hotărâre. Nu sunteţi de părere că o asemenea procedură ar fi mai degrabă de competenţa guvernului ţării de origine?

Generalul a fost pus evident în încurcătură, dar în cele din urmă izbucni:

— Aţi fost făcut prizonier şi vă găsiţi sub jurisdicţia mea, de aceea am tot dreptul de a hotărî sorta dumneavoastră. Şi ştiu că guvernul meu, îmi dă acest drept.

— Iar trebuie să vă reamintesc, încă odată, că mă voi supune hotărârii dumneavoastră, atunci când voi avea dovada oficială, a acordului Guvernului francez. Împotriva unei hotărâri unilaterale a unei Curţi Marţiale fără împuterniciri legale şi a unei sentinţe a acesteia, mă voi opune cu toată energia, răspunse Farrow ferm.

Se vedea foarte bine că bătrânul ofiţer plesnea de furie. Se uită jur-împrejur ca şi când ar fi vrut să citească pe chipurile ofiţerilor din anturajul său dar ceea ce văzu nu-i plăcu pe semne, că se făcu roşu ca racul şi scrâşni numai din dinţi:

— Ca prizonier al meu, vorbiţi cam îndrăzneţ, căpitane. Vă asigur numai că voi face ce cred eu de cuviinţă. Puteţi să vă împotriviţi cât voiţi. Aici cuvântul meu este lege. Să fie clar.

— Mă aşteptam să spuneţi asta şi de aceea îi iau drept martori pe toţi ofiţerii prezenţi aici că domul general doreşte să-şi impună doar dorinţa domniei sale. Aceasta nu este legal şi de aceea protestez energic încă odată.

Generalul se întoarse spre ofiţerii săi şi pe un ton de calm forţat:

— Ce părere aveţi domnilor? Am sau n-am dreptul de a judeca pe căpitanul care se găseşte acum în puterea mea după regulile impuse de mine? Vorbiţi!

Ofiţerii se priviră încurcaţi între ei şi nici unul nu îndrăzni să deschidă gura. În sfârşit, căpitanul cel în vârstă, fu de părere:

— Domnule general, ne-aţi pus o întrebare foarte grea, nu dorim să fim judecători în acest caz. Hotărârea aparţine în întregime domnului general.

Coupeur îşi muşcă furios buzele. Putea deduce şi el din cuvintele exprimate că nici un ofiţer nu era de acord cu el. Mai mult, se simţea că prizonierii erau priviţi cu simpatie. Cu un gest autoritar încheie:

— Ei bine, domnii mei, văd că trebuie să hotărăsc singur. Dar întrucât singuri aţi spus că hotărârea stă în mâinile mele, voi hotărî deci singur. Cer deci să se întrunească consiliul Curţii Marţiale.

Neîncredere, spaimă, disconfort, uimire se putea citi clar pe feţele grupului ofiţeresc prezent. În sfârşit, după un timp, se separară de grup cinci ofiţeri mai în vârstă. La cererea generalului, ei jurară să pronunţe sentinţa conform datoriei şi conştiinţei lor.

Fură aduse îndată mese şi scaune în încăpere şi se întocmi un complet de judecată. Soldaţi aranjară mesele cap la cap cu scaune de jur împrejur chiar în mijlocul sălii celei mari.

La acest birou de consiliu improvizat luară loc generalul şi cinci

ofiţeri. Un tânăr ofiţer a fost numit apărător de către căpitanul francez, apoi începu dezbaterea.

Mai întâi căpitanul Farrow ceru din nou cuvântul şi combătu cum ştiu mai bine oportunitatea acestui proces. Generalul respinse, la fel de energic contestaţia căpitanului. În timpul dezbaterii procedurale, generalul insistă ca atât Farrow cât şi membrii echipajului să fie condamnaţi la o lungă perioadă de recluziune, adică pe şleau la temniţă. Submarinul trebuia să stea sub sechestru în port, până ce Guvernul va fi decis asupra sorţii sale.

Bineînţeles, Farrow protestă din nou, asupra măsurilor dezonorante cu privare de libertate, dar generalul nu se lăsă abătut de la intenţia sa nici cu o iotă. Chiar dacă şovăind, ceilalţi membrii ai completului de judecată sfârşiră prin a da aviz acestei sentinţe. Căpitanul făcu contestaţie, iar Cupeur îi promise ironic că un nou proces va putea avea loc peste opt luni. Până atunci prizonierii trebuiau să se supună sentinţei tocmai pronunţate, doi ani închisoare.

Lui George i-ar fi făcut mai degrabă plăcere să se repeadă asupra generalului şi să-şi spună părerea cu forţa pumnilor săi, dar n-ar mai fi fost o luare de cuvânt ci o satisfacere pur şi simplu a sentimentelor de răzbunare faţă de general. Primi însă la timp un ghiont uşor de la tatăl său şi se stăpâni cum putu mai bine. De tăcut nu putea tace, aşa că declară:

— Domnule general, nu cred că aveţi căderea să pronunţaţi o asemenea sentinţă. Sentinţă de necrezut pentru că nu s-a mai întâmplat ca unor adversari de război să nu li se permită o apărare corespunzătoare. Acest lucru se întâmplă numai la popoarele necivilizate care-şi mănâncă chiar, prizonierii, dar asemenea abstracţie în legătură cu persoana mea nu se poate face. Trebuie să protestez energic contra sentinţei date. Eu am venit abia după război la tatăl meu iar cu naţiunea franceză nu am avut nimic de-a face. Ca să nu mai vorbim că am salvat franţuzoaice cu riscul vieţii de la o soartă grozavă. Astfel că nu mă simt vinovat cu nimic. Asupra mea sentinţa dumneavoastră nu are efect juridic. Nu mă socot condamnat.

Aceste remarci ale lui George avură efect. Ofiţerii se priviră consternaţi, în timp ce generalul îşi muşca din nou buzele. Apoi zise fără voie:

— Fie şi aşa, mie îmi este indiferent dacă sunteţi sau nu condamnat. Dar pe această insulă sunteţi persona non-grata şi veţi fi expulzat cu prima ocazie. Cu primul vapor vă voi expedia de aici dar până atunci veţi rămâne în custodia noastră. George nu se putea împotrivi fireşte, acest drept îl avea generalul.

Dar cel puţin nu era trimis la închisoare şi-şi propuse să încerce tot posibilul să se elibereze. Căpitanul Farrow luă în încheiere cuvântul:

— Domule general, i-am dat cuvântul meu căpitanului Etoupe,

până ajung în Madagascar să nu încerc să evadez şi mi l-am ţinut. Acum bineînţeles că mă consider eliberat de cuvântul dat şi voi folosi orice ocazie să mă eliberez. Aceasta o recunosc deschis şi în faţa dumneavoastră domnii mei, spuse Farrow înclinându-se spre ofiţerii prezenţi acolo.

Coupeur râse ironic şi zise:

— Puteţi să încercaţi cât vreţi, căpitane Farrow, dar până acum din cazematele noastre nu a evadat nimeni. Şi puteţi să fiţi foarte convinşi că submarinul dumneavoastră va fi foarte strict supravegheat. Eu sunt de pe acum liniştit pot dormi fără grijă, fiindcă o eventuală evadare este absolut imposibilă, aşa că vă dau chiar permisiunea mea de a face o astfel de tentativă.

— Voi da atunci ordin oamenilor mei, să părăsească submarinul. Primul ofiţer n-o va face în nici un caz dacă va primi ordine de la dumneavoastră, sau de la unul din oamenii dumneavoastră, zise Farrow grav. S-ar putea cel mult să se ajungă la neplăceri, întrucât oamenii mei, nu pot fi consideraţi în nici un caz adversari prea facili. Dispunem şi de arme care v-ar putea produce surprize neplăcute într-o astfel de situaţie.

Coupeur făcu o mină îngrijorată, apoi neîncrezător şi mereu la pândă, spuse:

— Cred că, nu numai că sunteţi foarte îndrăzneţ, dar de asemenea foarte şiret, domnule căpitan. Bineînţeles că vă gândiţi la vreun şiretlic, dar vă voi dovedi că nu mă tem de nici unul. Vă puteţi întoarce la submarin ca să daţi ordin echipajului să se predea. Dar voi da ordine stricte soldaţilor să vă împuşte imediat, dacă veţi încerca ceva ce-ar da de bănuit, sau dacă oamenii dumneavoastră vor opune rezistenţă.

— Puteţi s-o faceţi, domnule general. Dar nu cred că se va ajunge până aici. Marinarii submarinului vor dea dovadă de înţelepciune.

Cu toate acestea căpitanul luă hotărârea să evadeze orice ar fi. Chiar în cazul în care privarea de libertate ordonată de generalul Coupeur ar fi denunţată de guvernul francez, trebuia să încerce pe orice cale să-şi salveze submarinul. Ce-ar mai putea întreprinde apoi, dacă el şi marinarii săi ar fi fost expulzaţi în patrie?

Nu ştia exact cum va reuşi acest lucru şi ameninţarea generalului nu-i făcea în nici un caz misiunea mai uşoara. Dar întâmplă-se ce-o să se întâmple, mai presus de toate, trebuia să-i servească generalului procuror o lecţie pentru comportamentul său.

Coupeur porunci acum ca şase soldaţi cu arma în mână să-i urmeze strict, de foarte aproape. Farrow se bucură în sinea sa când văzu mutrele colorate ale soldaţilor indigeni, gândindu-se că aceşti mercenari negri, nu se vor pricepe atât de bine la mânuirea armelor mai ales când, vor fi luaţi prin surprindere.

Trecu aproape de George, şoptindu-i:

— George, pregăteşte grenadele de mână. Trebuie să reuşim!

George dădu numai din cap, înţelegând imediat că tatăl său voia să întreprindă o eliberare în forţă şi de aceea grenadele de mână cu gaz erau propice unei astfel de acţiuni, aceste arme minunate erau de o mare eficienţă.

Trebuia să găsească ocazia de a pregăti echipajul submarinului să folosească, prin surpriză, aceste arme asupra francezilor.

Lui George îi dădu ceva prin gând. Se întoarse spre generalul Coupeur care mergea în dreapta micului grup şi-i zise pe un ton cât mai politicos cu putinţă:

— Domnule general, întrucât eu mă pot considera un prizonier al fortului îmi permiteţi să-mi iau nişte cărţi din cabina mea. Puteţi trimite soldaţi cu mine pentru a mă supraveghea.

În vocea sa generalul depista o anume încărcătură de ironie, ceea ce îl făcu pe acesta să izbucnească furios:

— Nici nu trebuie să-ţi treacă prin minte, că m-aş putea teme de dumneata, tinere. Sigur că poţi merge la submarin, dar tot atât de sigur este că-ţi voi ataşa doi soldaţi şi dacă vei încerca ceva ce va da de bănuit vei suporta pe loc consecinţele.

— Bineînţeles, ştiu asta, dar soldaţii nu-mi vor face nimic. Vă mulţumesc pentru permisiunea dumneavoastră, domnule general, zise George calm.

Generalul îl privi bănuitor, dar George rămase în continuare calm. În interiorul său însă exulta de bucurie, căci acum totul trebuia să reuşească conform dorinţei sale.

Deîndată ce se va găsi în interiorul submarinului cei doi soldaţi pe care îi va da generalul ca însoţitori, vor fi fără zgomot făcuţi nevătămători, numai să facă el un semn lui Petre.

Ajunseră acum pe chei unde tocmai se afla la antrenament o companie de soldaţi de culoare, sau mai degrabă convocaţi pentru paza submarinului. Pe puntea acestuia stăteau deja Rindow şi doctorul Bertram. Ceilalţi camarazi se aflau în interiorul submarinului.

— Domnule căpitan, comunică-i te rog echipajului şi ofiţerilor dumitale hotărârea mea, să-şi ia cazarmamentul şi un rând de schimb, nu putem asigura deocamdată pentru toţi, îmbrăcămintea, comandă Coupeur, adresându-se lui Farrow. Mai târziu voi avea grijă să primiţi îmbrăcămintea adecvată de puşcăriaşi. Şi dumneata, tinere zise adresându-se lui George, poţi merge cu doi soldaţi în submarin. Adu şi lucrurile pentru tatăl dumitale.

— Vă mulţumesc încă odată domnule general. Voi aduce toate cele necesare. Însoţit de doi negri uriaşi el păşi pe puntea submarinului.

Între timp căpitanul îi strigă lui Rindow:

— Dragă Rindow, suntem condamnaţi de un tribunal al unei Curţi

marţiale ad hoc, la doi ani închisoare, pentru care bine înţeles că am introdus apel. Spune oamenilor noştri că trebuie să se predea. Să-şi ia îmbrăcăminte cu ei rezistenţa este inutilă, întrucât sunt ameninţat de soldaţii care mă însoţesc!

V.
O EVADARE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

— LA ORDIN, DOMNULE CĂPITAN, voi trimite imediat oamenii cu toate cele necesare, replică primul ofiţer Rindow foarte serios. Să sperăm că apelul contra sentinţei va avea succes. Pe moment trebuie să ne supunem. După care salută şi intră în submarin.

George coborî şi el scăriţa turnului urmat de cei doi soldaţi. Aici, în interiorul submarinului, George îşi revizui planul temerarei încercări de evadare. Trecu pe lângă Petre ca din întâmplare făcându-i semn din mers cu capul către cei doi indigeni negri ai săi. Cei doi soldaţi nu bănuiau nici o primejdie. Ei se uitau cu interes la diferitele instrumente, de la pupitrul de comandă, care le atrăgea în deosebi atenţia.

Trecură netemători pe lângă Petre, care dintr-o săritură îi apucă de ceafă şi-i ciocni unul de altul cu o forţă colosală. Fără să poată scoate un singur geamăt cei doi soldaţi se prăbuşiră. Chiar pentru ţeasta lor groasă o asemenea lovitură fusese pe semne mult prea puternică.

— Repede legaţi-i şi puneţi-le căluş, strigă George!

În timp ce Petre se îndeletnicea cu cei doi negri leşinaţi, George şi dispăru în sala echipajului. Aici se adunaseră deja cei mai mulţi dintre marinari şi aşteptau în tăcere să li se hotărască soarta. Printre ei se găseau chiar şi al doilea ofiţer Braun şi inginerul Hagen.

— Camarazi, le strigă în grabă George, acum trebuie să le arătăm francezilor, odată pentru totdeauna că nu suntem chiar uşor de prins. Am fost condamnaţi la doi ani de temniţă de către acest general, care este comandantul garnizoanei Madagascar, dar cu aşa ceva nu suntem fireşte de acord. Uite la ce m-am gândit. Transportaţi-vă cazarmamentul pe punte! Pe chei se mai găseşte o companie de soldaţi indigeni. Aceştia nu ne pot fi prea primejdioşi. Adevăratul pericol ne ameninţă din partea celor două distrugătoare, care se găsesc în spatele nostru. Aici nu putem lucra decât cu gaze aşa că fiecare să-şi ascundă o mască de gaze în cazarmament, precum şi trei grenade de mână de asemenea cu gaze. Vă veţi dispune de-a lungul balustradei puntei submarinului şi la un semn veţi arunca toţi grenadele. Va cădea amorţit şi tatăl meu, dar asta n-o putem împiedeca. E mai bine decât să zăcem aici prizonieri şi vasul să ne fie confiscat. De îndată ce aruncaţi grenadele, vă puneţi măştile imediat! Echipajele celor două

distrugătoare le vom putea face nevătămătoare, numai dacă vom trage simultan cu proiectile cu gaze de la tunurile de la prora şi pupa. Asta-i partea cea mai grea. Dar am deja un plan cum să reuşim. Să ne împărţim în doua grupe, grupa de la pupă şi proră şi trebuie să ne înghesuim în aşa fel încât să mascăm ambele tunuri pe toată durata timpului cât Jan Brike şi ajutorul său le încarcă cu obuze cu gaze. Jan Brike va lua în primire tunul de la proră, fiindcă de aici este mai greu de tras, proiectilele trebuie să străbată toată puntea submarinului nostru. De îndată ce tunurile sunt pregătite, eliberaţi terenul. Ce părere aveţi domnule Braun?

— Planul este ce-i drept foarte îndrăzneţ, dar din păcate e singurul care ne mai poate aduce succesul în situaţia noastră, eu zic să-i dăm drumul!

Lui Rindow care intră în acel moment în sala echipajului îi împărtăşi în mare graba, planul său. Şi primul ofiţer îşi dădu consimţământul, fiindcă altceva mai bun nu era de găsit. Completă însă puţin planul lui George, adăugând:

— Jan Brike şi ajutorul său să transporte mai multe măşti de gaze pe puntea submarinului şi să fie gata să-şi reîncarce imediat tunurile! Trebuie sa luam în considerare şi faptul că vor riposta poate cu tunurile fortului. Socotesc că o primă salvă care o vor trage servanţii fortului va da greş, din cauza grabei şi surprizei; de obicei se întâmplă întotdeauna aşa. Vom descoperi la rândul nostru poziţiile tunurilor fortului şi vom putea replica cu grenadele cu gaze. Aşadar înainte camarazi şi fiţi actori buni! Domnule George, ai gândit singur acest plan îndrăzneţ, dă singur comanda.

— Cu plăcere, răspunse George bucuros. Dar apoi trebuie să preluaţi comanda submarinului, trebuie să ieşim de aici cât mai repede cu putinţă, cel mai bine în zigzag.

— Bineînţeles, nu le va fi uşor să ne nimerească. Aşadar să-i dăm drumul!

Toţi camarazii ştiau că planul lui George era unul disperat, împotriva a două moderne distrugătoare, a unei companii de negrii şi împotriva garnizoanei fortului, trebuiau nu numai să se apere, dar şi să învingă. Fără minunatele arme pe care le imaginase prinţul Ghasna, tot acest plan n-ar fi putut fi imaginat. Acest gaz atât de volatil se răspândea atât de repede, încât ameţea fulgerător orice fiinţă pentru 24 de ore. După o jumătate de oră, gazul se volatiliza cu totul de la locul unde iniţial explodase grenada.

În mare grabă îşi luară marinarii sacii cu haine, în care ascunseră chiar deasupra, pentru a fi mai uşor de luat, câte trei grenade de mână. Jan Brike şi ajutorul său, mai primiră câte un însoţitor, care avea în sacul său obuze de rezervă pentru tunuri.

Toţi se adunară acum în coridorul lung care ducea la sala de

comandă şi de aici la scăriţa de fier care ducea spre punte. Rindow atenţiona încă odată asupra necesităţii şi importanţa a doi factori: mai întâi mascarea manevrei ce urmau să o facă, apoi promptitudinea şi hotărârea ei, în momentul exact în care George dădea semnalul. Pe feţele marinarilor, se citea îndârjire şi decizie şi George ştiu că poate conta pe fiecare marinar, care va da la momentul oportun tot ce vor avea mai bun în el.

Acum dădu, în sfârşit, comanda de începere. Jan Brike şi ajutorul său, ca şi purtătorii de obuze pentru tunuri, mergeau în mijlocul camarazilor. Apoi, ajunşi pe punte, trebuiau mascate tunurile pentru a putea fi încărcate, fără să se observe prematur ceva.

Urma partea cea mai dificilă a programului, care dacă nu reuşea ar fi zădărnicit totul, ba le-ar fi primejduit viaţa, pentru că tunurile distrugătoarelor ar fi deschis de îndată focul. Prima privire pe care George o aruncă odată ieşit din turn a fost asupra distrugătoarelor şi-l încercă o mare bucurie când a văzut că servanţii tunurilor acestora, erau plecaţi de la posturi. Căpitanul îşi făcuse datoria şi adusese submarinul în port, acum era responsabilitatea generalului de a împiedeca o evadare. George trecu la balustrada punţii unde a stat doctorul, care între timp coborâse şi se întreţinea calm cu Farrow. Tânărul făcu o plecăciune generalului spunându-i:

— Domnule general, oamenii noştrii vin imediat cu tot cazarmamentul. Vreţi să ocupaţi submarinul imediat sau după ce-l vom fi evacuat?

Coupeur păru să nu observe imediat că cei doi soldaţi indigeni lipseau. Se gândi o clipă apoi zise:

— Vom vizita submarinul de îndată ce va fi evacuat. Dumneata sau inginerul vasului va trebui să ne dea toate explicaţiile necesare. Poate că vom încadra submarinul în serviciul marinei noastre întrucât poate dezvolta o viteză colosală, potrivit mărturiilor căpitanilor vaselor noastre. Haideţi încoace, ce mai aşteptaţi?

Tocmai de asta se temea George, dar avea de data asta răspunsul gata pregătit.

— Trebuie să rămân ultimul pe punte, pentru a verifica ca ultimul om să părăsească vasul. Mă simt responsabil să fac asta în locul tatălui meu. Dacă ar interveni ceva, eu m-aş simţi răspunzător şi asta vreau s-o evit în orice caz.

George privi acum pe furiş în jur şi constată că aproape toţi camarazii se găseau pe punte. Se grupau acum foarte îndemânatic în jurul celor două tunuri şi-şi dădu seama că Jan Brike şi ajutorul său erau în focul încărcării proiectilelor.

— De ce nu coboară marinarii, de ce numai se masează pe punte? Vor cumva să opună rezistenţă? întrebă acum generalul, devenit brusc neîncrezător.

— Nici vorbă, domnule general, permiteţi doar ca oamenii să-şi ia rămas bun de la vasul lor. Pentru ei submarinul este pierdut, răspunse George calm.

— Ei, dacă-i aşa, se permite, dar să se grăbească. N-am nici un chef să-i aştept prea mult, ripostă Coupeur încruntat.

— Sigur, domnule generai, ne vom grăbi, promise tânărul şi chiar avea de gând s-o facă întrucât fiecare secundă era preţioasă. Din nou aruncă o privire înspre tunuri.

Se părea că Jan Brike şi ajutorul său încă nu erau gata, trebuiau mai întâi să ia husele de pe tunuri. În acelaşi moment Coupeur strigă agitat?

— Unde au rămas cei doi soldaţi trimişi cu dumneata ca însoţitori, de ce n-au apărut pe punte? Vocea sa părea încărcată de o profundă neîncredere, el însuşi era foarte agitat. Acum trebuia să se hotărască totul, deşi George mai căuta să temporizeze, răspunzându-i foarte calm.

— Ei drace, erau chiar lângă mine, mă urmau de aproape. Poate au rămas în sala de comandă, îl interesa grozav instrumentele şi tabloul de comandă. Petre, strigă el înapoi, unde au rămas cei doi soldaţi ai domnului general?

— Urcă chiar acum scările răspunse uriaşul prompt.

George observă de data asta, când îşi întoarse privirea din nou spre submarin, să-l strige pe Petre, că atât Jan Brike cât şi ajutorul său erau gata cu treaba lor, Ei îşi ridicaseră mâinile în semn că încărcarea tunurilor se făcuse. Repede ridică şi el mâna strigând:

— Domnule general, v-aţi înşelat asupra noastră. Camarazi, gata daţi-i drumul!

Înainte ca să poată întreprinde ceva, Coupeur sau unul din ofiţerii săi, că şi bubuiră cele două tunuri.

În acelaşi moment zburară, peste bord grenadele cu gaze, de-a lungul cheiului aruncate de braţele zdravene ale marinarilor de pe „Dox”. Explodară chiar în faţa companiei de soldaţi indigeni, ale cărei prime rânduri se prăbuşiră la pământ. Primul care se prăbuşi la pământ fu însuşi generalul. Cât ai bate din palme camarazii îşi puseră măştile de gaze. Numai Căpitanul şi săracul doctor, fură ca şi ceilalţi ameţiţi de gaze. Grenadele cu gaze aruncate păreau să fie suficiente pentru că toţi soldaţii zăceau la pământ.

George făcu un semn lui Petre şi Kard că acum era momentul de a-l lua pe căpitan. Motoarele „Dox”-ului şi începură să zumzăie. Aruncând o privire înspre vasele franceze, se asigură că şi aici treaba mersese bine. Toţi marinarii de pe punte zăceau deja pe jos.

Urmat de Petre şi de Kard, George sări pe ţărm. Alergă repede spre tatăl său şi-i apucă de umăr. Kard care se grăbise mai mult îl apucă de picioare astfel lui Petre nu-i mai rămânea nimic de făcut. George îi

arătă repede lui Petre, corpul generalului şi acesta pricepu numaidecât. El luă firavul trup al generalului ca pe un copil şi-l transportă repede pe puntea submarinului.

În orice caz, putea constitui un ostatec de preţ.

De abia fură cu toţi pe punte, că submarinul se şi puse în mişcare. Plundow apucă cârma, ca fiind cel mai potrivit să scoată repede vasul din port. Făcând mişcări în zigzag submarinul ieşi repede din port. Asta fu salvarea „Dox"-ului, pentru că în clipa următoare şi explodă un proiectil chiar lângă el, trasă dinspre culmea stâncoasă ce înconjura portul. Câteva secunde mai târziu alte două lovituri se făcură auzite, apoi propriile proiectile cu gaze ale submarinului explodară acolo unde iniţial pâlpâi flacăra tunurilor inamice, apoi se înstăpâni tăcerea. Echipa servanţilor tunurilor de coastă ale fortului a fost făcută nevătămătoare la rândul ei. Submarinul părea salvat, iar îndrăzneţul plan a lui George păru să fi reuşit. Să se fi depărtat submarin vreo sută de metri de chei, când se desprinse deodată dintre două vase ce stăteau alături, o umbră întunecată. Era un cuirasat de mare tonaj care venea cu mare viteză direct spre submarin.

Dar Plundow era la post; când ciocnirea părea inevitabilă, cârmi brusc, astfel că „Dox"-ul trecu ca o săgeată pe lângă cuirasat. În acelaşi timp de pe cuirasat se deschise focul, dar în grabă proiectilele îşi greşiră ţinta. Nu acelaşi lucru se întâmplă în secunda următoare când obuzele cu gaze trase de pe submarin explodară în mai multe locuri de pe puntea vasului cuirasat. Gazul îşi croi drum în interior şi în momentul următor, motorul încetă să mai lucreze, cuirasatul navigând acum în derivă.

Maşiniştii de pe vasul francez au oprit motorul în ultima clipă, altfel s-ar fi putut ajunge la o catastrofă, întrucât acesta s-ar fi putut ciocni cu toată viteza fie de coastă fie de unul din distrugătoarele acostate în port.

După acest incident, calea părea să fie într-adevăr liberă şi Plundow luă curs spre larg. Acum putură să-şi de-a şi marinarii jos măştile de gaze după care traseră un chiot în cinstea lui George. George respinse râzând onoarea ce i se făcu. Dar în sinea lui se simţi mişcat de această preţuire.

Fără planul său îndrăzneţ, camarazii de pe „Dox" ar fi ajuns în prizonierat, submarinul distrus, sau poate c-ar fi servit chiar în cadrul marinei franceze. Oricum s-ar fi pus capăt liberei şi frumoasei vieţi de până acum. Păşi acum lângă Rindow şi Braun, zicându-le:

— Unde să-l lăsăm pe general şi pe cei doi soldaţi? Să-i lăsăm undeva pe coasta Africii? Poate întâlnim vreun vas neprimejdios şi să-i predăm acestuia.

— Aş fi de părere mai degrabă să-i lăsăm undeva pe uscat, poate chiar pe insula unde am fost luaţi prizonier, îl lămuri Rindow.

Trimitem mâine un apel prin radio la fort ca să poată fi luaţi cât mai repede de acolo. Generalul se va bucura cu siguranţă. Cred că în felul acesta cariera lui militară va lua sfârşit.

— Să sperăm, întrucât faţă de noi nu s-a comportat aşa cum era de aşteptat de la un ofiţer de rang înalt, a fost de părere George. El a fost de vină, c-a întrunit în grabă Consiliul Curţii Marţiale. Mă gândesc ce mutră va face la deşteptare.

— Păcat numai că nici căpitanul nostru nu se va deştepta mai devreme, s-ar bucura peste măsură să constate cum s-a schimbat situaţia, constată acum al doilea ofiţer Braun.

— Tatăl meu ştia că numai cu ajutorul grenadelor de mână puteam încerca o eliberare, el a fost cel care mi-a şoptit în legătură cu aceasta, mărturisi George. Păcat numai că a păţit-o şi doctorul, dacă ar fi fost treaz poate ar fi dispus el de un mijloc să-l aducă mai repede în simţiri.

Dar toate astea nu ne ajută la nimic, să aşteptăm mai bine dimineaţa.

Marinari se găseau acum cu toţii în interiorul submarinului. Tunurile fură învelite iarăşi în husele lor şi totul era pregătit pentru scufundare. Încă „Dox”-ul nu era în afara oricărui pericol. Cu atenţie urmăriră camarazii în toate direcţiile suprafaţa mării când George strigă deodată:

— În urma noastră a pornit un alt distrugător. De bună seama era ancorat în alt port şi a fost alarmat de zgomotul luptei. Acum trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult şi e mai bine să ne scufundăm numaidecât.

— Da, voiam tocmai să dau comanda de scufundare dar m-am răzgândit, cred mai degrabă că ar fi mai bine să facem uz de compresoare, ca să ne îndepărtăm cât mai repede spuse Rindow. Sub apă nu le putem doar folosi şi în acest caz distrugătorul ne-ar putea dăuna dacă s-ar menţine în apropiere, cu bombe de adâncime sau folosind plase antisubmarine.

— Asta aşa-i şi mă gândesc că ar fi bine dacă Jan Brike ar veni din nou pe punte. Poate că-i va reuşi să zădărnicească vreun atac viclean al distrugătorului cu un obuz cu gaze, întări George propunerea primului ofiţer.

Rindow dădu numaidecât instrucţiunile necesare şi în clipa următoare submarinul gonea cu toată viteza de care era în stare. Jan Brike, între timp urcă din nou urmat de secundul său pe punte încărcându-şi liniştit tunul de la pupa. Distrugătorul francez, care-i urmărea rămase curând în urmă, dar ochii ageri ai lui George şi descoperiră spre nord-est trâmbe groase de fum negru, care se apropiau cu repeziciune. Îi înştiinţa pe cei doi ofiţeri şi Rindow scrâşni furios:

— Acesta-i cu siguranţă un alt distrugător care ne-a căutat în altă regiune şi acum pus în temă prin telegrafia fără fir grăbeşte încoace. Din păcate tot trebuie să ne scufundăm, dar situaţia noastră nu se îmbunătăţeşte cu nimic.

— Ba nu, domnule Rindow, propun să-l lăsăm să vină înspre noi, mergem direct în întâmpinarea lui şi dacă vor ceva le trântim o grenadă cu gaze. Distrugătorul urmăritor va avea prin asta destul de lucru să-şi salveze camarazii, zise George.

— S-ar putea să reuşească. S-o luăm deci drept spre el, aprobă Rindow.

Plundow făcu un mic ocol şi mână direct în întâmpinarea noului vas francez. Acesta deveni din ce în ce mai mare şi cu ajutorul ocheanelor, camarazii văzură că servanţii grăbeau deja spre tunuri. Numaidecât ordonă Rindow secundului lui Jan Brike să-şi ia în primire tunul de la proră. Acum era înarmat cum se cuvine şi putea contraataca la nevoie.

— De îndată ce distrugătorul ne dă semnalul de oprire, deschideţi focul, strigă el lui Jan Brike şi ajutorului său. Aveţi grijă să aruncaţi obuzele în aşa fel încât întregul echipaj să fie amorţit. Să sperăm că le va rămâne maşiniştilor timp suficient pentru a opri motoarele. Mi-ar părea rău dacă s-ar întâmpla cine ştie ce catastrofă.

— Chiar dacă se întâmplă nu este din vina noastră. De ce nu ne lasă în pace? Nu le-am făcut doar nimic constată George foarte serios.

— Aşa este, fără îndoială, dar într-o anumită privinţă au dreptate, pentru că noi ne găsim încă pe picior de război cu fostele puteri aliate. Acum nu mai putem schimba nimic, chiar dacă se întâmplă o nenorocire zise sceptic Rindow.

Distrugătorul era la o depărtare de aproximativ un kilometru, luând în consideraţie viteza colosală a celor două vase de război, ciocnirea trebuia să se producă în interval de câteva secunde. Acum se putu vedea pe catargul principal al vasului francez un semnal de steaguri care însemna – Opriţi-vă! – adresat submarinului, Rindow le făcu un semn lui Jan Brike şi ajutorului său. În secunda următoare cele două obuze şi plesniră pe puntea vasului de război francez, după care acesta făcu o cotitura straşnică, venind apoi direct înspre submarin.

George şi cei doi ofiţeri se priviră neliniştiţi căci acum urma să aibe ioc ciocnirea inevitabilă, a cărei consecinţă era că submarinul ar fi fost despicat în două de prora ascuţită a distrugătorului.

Dar Plundow neîntrecutul cârmaci îşi păstră calmul. În război se întâlnise frecvent cu astfel de situaţii când un vapor aparent nepericulos se dovedea în ultima clipă un vas de război vrăjmaş. El aşteptă liniştit până ce distrugătorul francez fu aproape, apoi făcu, ca în joacă, o manevră şi, aproape atingându-se, trecu corpul de oţel al „Dox”-ului nevătămat înainte.

— Pe toţi dracii, Plundow şi-a făcut din nou numărul! exclamă uşurat primul ofiţer Rindow, mă şi vedeam plutind în mare printre resturile „Dox”-ului.

Acum cred că am scăpat de toate pericolele. Ah! Foarte bine, maşiniştii francezi au sesizat la timp primejdia şi-au oprit motoarele în ultima clipă.

În curând gazul va fi cuprins tot vasul, iar celălalt distrugător va avea cam multişor de lucru să-şi ajute tovarăşii.

Submarinul câştigă viteza din ce în ce mai mare şi cu atât mai mic devenea vasul francez. În sfârşit se putea observa prin ochean, cum cel de al doilea vas de război, ce-i urmărise şi el, se opri lângă primul, care plutea în derivă.

Nici pentru acesta nu era aşa de simplu să se apropie de el, mai necesita oarecare timp pentru ca gazele ameţitoare să se risipească. Şi în acest timp echipajul submarinului va scăpa de toate grijile.

În curând distrugătoarele nu mai puteau fi zărite nici măcar cu ocheanele. Câteva ore mai târziu apăru la orizont insula unde întâmpinaseră prima aventură cu ocnaşul evadat. Rindow îndreptă submarinul spre coasta de est şi aruncă ancora în acelaşi golf, în care fuseseră făcuţi prizonieri.

Generalul încă în stare de inconştienţă fusese transportat la mal. Apoi fură duşi soldaţii ce fuseseră legaţi atât de strâns în cât nu se puteau elibera reciproc. Rindow li se adresă acum:

— Salutaţi-l pe general din partea noastră! Şi transmiteţi-i ca pe viitor să nu se mai lege de noi. N-ar avea şi aşa nici un rost!

Săriră pe urmă înapoi pe punte toţi cei ce ajutaseră la transportul prizonierilor, motoarele prinseră să zumzăie, tot mai tare şi cu viteză sporită submarinul porni în larg. Întunericul începu sa se lase. Rindow dădu cursul spre est un timp, după care merse spre sud. În timpul nopţii submarinul parcurse un drum atât de lung, încât dimineaţa camarazii puteau să-şi spună în linişte, că se găsesc în deplină siguranţă.

Ancorară la malul unei insuliţe apărută în cale şi-şi petrecură ziua cum putură mai bine. În sfârşit se deşteptară căpitanul şi doctorul.

Când Farrow primi raportul şi realiză cât de bine îi reuşise lui George pianul de evadare, faţa lui strălucea de bucurie şi mândrie. Doctorul îşi ridică acum braţele cuprins de admiraţie.

— Camarazi, să strigăm cu toţii într-un glas. Trăiască George viteazul fiu al viteazului căpitan. Ura. Ura. Ura!

Toţi marinarii prezenţi pe punte izbucniră în urale făcând asemenea larmă încât căpitanul interveni şi potoli râzând:

— În numele cerului, potoliţi-vă, altfel o să trezim spiritele de pe această insulă. Să ne reluăm mai bine călătoria.

Şi submarinul porni de îndată în direcţia sud. Noile aventuri ale echipajului submarinului Dox le puteţi citi în volumul următor.

Aventurile submarinului Dox 172

Hans Warren

I.
ARANGA SALVATORUL!

DUPĂ PATRU ZILE submarinul căpitanului Farrow a ajuns în marea Sargaselor. Călătoria a decurs fără nici un incident. Căpitanul reuşise să evite cu grijă toate navele care s-ar fi putut încrucişa cu submarinul, căci numai aşa putea fi sigur că nici un om nu va putea bănui unde se afla exact.

În fiecare noapte lua legătură prin radio cu „Insula Odihnei” unde tovarăşii săi rămaşi acolo se bucurau foarte mult de apropierea sfârşitului călătoriei, în jurul lumii a submarinului.

Seara era minunată, se făcuse aproape întuneric. George stătea cu tatăl său, cu doctorul Bertram care era în acelaşi timp şi cercetător şi medic pe submarin şi cu spaniolul Aranga pe care-i cunoscuseră în împrejurări ciudate pe insulele Capului Verde. Aranga povestea despre o călătorie pe care o făcuse odată pe o corabie cu un prieten. De povestit povestea foarte frumos şi nu era de mirare că ascultătorii îl urmăreau atenţi şi captivaţi.

Deodată, doctorul întrerupse povestirea şi arătă cu degetul în faţă. Acolo peştii săreau în sus din apă. Corpurile lor gălbui străluceau. Peşti mari cărora George le dădea cel puţin 40 de kilograme.

— Se pare că este un banc de bonite – explică doctorul Bertram. Sigur, peştii sunt urmăriţi de un rechin tigru. Prea puţin le ajută această fugă, răpitorul îi va prinde în cele din urmă.

— Cu toate acestea bonitele sunt şi ele peşti răpitori replică Aranga. Mănâncă şi ele bancuri întregi de scrumbii. Am avut odată ocazia să observ un banc de bonite care a dat gata sute de scrumbii.

George se rezemase de balustrada vasului. Bancul peştilor vânat de rechin se apropia tot mai mult de submarin.

— Ce ar fi dacă am încerca să vedem fiara ce goneşte bonitele? întrebă George.

În aceeaşi clipă apăru Petre, vechiul cârmaci al submarinului. George îl văzu imediat şi îl strigă.

— Petre adu-mi te rog un năvod mare, poate reuşim să prindem unui din aceşti „peştişori”. Ar fi buni pentru masa de seara.

Timonierul dispăru rapid şi reveni cu năvodul. George luă năvodul şi se aplecă mai mult peste balustradă în aşteptarea unei bonite ce făcea salturi în aer în apropiere.

— Ai grijă George, îi strigă căpitanul. Nu cred că este prea uşor să prinzi aşa ceva. Atenţie, dă-te înapoi!

Avertismentul veni însă prea târziu, un peşte mare ce părea să aibă mai mult de 40 kilograme făcu un salt uriaş şi nimeri direct în năvodul pe care George îl ţinea cu ambele mâini.

În urma şocului pentru care George nu era pregătit, fu aruncat

peste bord. Pe punte se auziră imediat strigăte de spaimă. Rindow, care stătea în turn strigă în tubul acustic în camera maşinilor să se oprească imediat motoarele. Spaniolul reacţionă rapid.

— Un rechin, strigă el arătând o formă triunghiulară care se apropia tot mai repede, apoi sări în apă.

Farrow ştia că George nu numai că era un bun înotător, dar învăţase să se lupte şi cu rechinii. Totuşi căpitanul se uita îngrijorat după fiul său.

George înota cu năvodul gol în mană. Deci bonita cea mare îi scăpase. El înota voiniceşte spre submarin, dar rechinul se apropia tot mai mult. Marinarii puteau să-i vadă corpul lucios care se îndrepta direct spre George.

— Ai grijă, George! Un rechin! strigă Farrow cât putu de tare.

George ridică un braţ din apă în semn că observase şi ei pericolul. Nu-i era frică de monştrii mării, se mai luptase el cu ei, dar tot ce regreta acum era faptul ca nu avea un cuţit la el. Cuţitul rămăsese în centura care atârna acum în cabina sa. Deci trebuia să scape de rechin precum făcuse şi Aranga (vezi broşura nr. 107, „Pasagerul orb”). Dar astă cerea îndemânare şi sânge rece. George ştia că tovarăşii săi îi vor veni curând în ajutor, însă ceea ce îl îngrijora era faptul că se întuneca foarte repede şi nu mai putea vedea departe. Dar se va descurca el. Deodată tresari puternic căci exact în apropierea sa trecea un corp uriaş şi puternic – rechinul. Acesta încerca să-l atace de jos în sus, astfel îşi dădu seama că era vorba de un rechin tigru, cel mai periculos peşte din specia sa. Când rechinul îi apăru în faţă, George se întoarse rapid pe o parte aşa încât acesta nu-l nimeri. După câteva salturi spre submarin se întoarse şi înotă mai departe pe spate, pentru că ştia că imediat va urma un al doilea atac. Şi într-adevăr urmă un al doilea atac al uriaşului rechin. Dar George, foarte îndemânatic, reuşi să prindă botul rechinului în plasa năvodului pe care-l mai avea încă la el. Începu să înoate mai departe dar năvodul oricât de tare ar fi fost, nu era o piedică pentru rechin Acesta se eliberă şi apăru foarte aproape de înotător.

— La o parte! strigă spaniolul. Îl atac eu. Am un cuţit la mine. Aranga care venise aproape gol la bordul submarinului primise de la Farrow nu numai lenjerie şi un costum, ci şi arme, George înota grăbit pe o parte deoarece ştia că rechinul îşi pregătea un nou atac. Dar ce să vezi! Dintr-o dată Aranga dispăruse. Abia se depărtase George de rechin la 6 metri, când îl văzu din nou îndreptându-se spre el. Dar ceva se întâmplase, acesta îşi pierduse din viteza sa şi se clătina uşor. Abia când rechinul se întoarse văzu o dâră închisă la culoare şi lungă care pornea de la piept până aproape de coadă. Aici străpunsese cuţitul lui Aranga. Chiar lângă George rechinul începu să bată puternic apa cu coada încât secunde întregi George nu reuşi să mai

vadă nimic. Cu mişcări puternice îşi prinse mâinile de marginea balustradei şi printr-o săritură ateriză pe punte submarinului. Petre îi ajută imediat. După două, trei secunde apăru la bord, dar în alt loc şi spaniolul Aranga care-i strânse mâinile lui George zicând:

— Foarte uşor ar fi putut să se termine rău! Mi-a trebuit ceva timp să ajung la dumneavoastră pentru că m-a împiedecat vârtejul submarinului, când acesta încerca să oprească. Dar dumneavoastră înotaţi foarte bine şi aţi reuşit să evitaţi atacul rechinului.

George protestă modest.

— Lauda trebuie adusă lui Petre. El a exersat mult cu mine metoda de luptă cu rechini. Dar înainte de toate, domnule Aranga dumneavoastră trebuie să vă mulţumesc pentru că mi-aţi salvat viaţa. Asta nu o voi uita niciodată.

Căpitanul care venea acum cu doctorul Bertram îi mulţumi şi el spaniolului.

— Binecuvântez momentul când v-am luat la bordul submarinului meu. Noi, cei de aici n-am fi putut acţiona ca să-l ajutăm ca dumneavoastră pentru că nu puteam trage din cauza mişcărilor prea repezi ale lui George şi ale rechinului şi apoi afară începuse să se întunece.

— Altădată mă voi abţine să prind un peşte mare, cu năvodul, replică George. Spre norocul meu bonita a scăpat repede din năvod şi astfel n-a mai trebuit s-o trag şi pe ea după mine, pentru că nu mi-a venit imediat în minte să dau drumul năvodului. Dacă peştele m-ar fi tras mai adânc în apă, nu sunt singur că aş mai fi scăpat de atacul rechinului.

— Acum îmbrăcaţi-vă repede! îi sfătui căpitanul pe spaniol. Şi tu George! Nopţile aici sunt reci şi n-ar fi cazul să vă alegeţi cu un guturai!

— Cu mine nu este aşa grav, îl asigură Aranga. De multe ori am mai înotat eu noaptea. Marea este ca să zic aşa, încă din copilărie, o a doua casă a mea. Dar să nu forţez prea mult nota. Domnul Hagen va fi aşa de drăguţ încât să-mi împrumute alt costum. Garderoba sa îmi vine perfect.

Hagen, inginerul, care făcea şi el parte din grup, a fost bineînţeles imediat de acord. Când ei începură să coboare scările înguste de fier spre interior s-au întâlnit în sala de comandă cu George care tocmai se schimbase şi se urca din nou în turn. Căpitanul şi doctorul Bertram au mers până la prora submarinului. Peter stătea lângă ei. George se grăbi spre cei trei.

— Sunt noutăţi? îl întrebă încet pe timonier. Tata şi doctorul se uită aşa de atenţi spre ceva.

— Acolo în faţă a apărut o lumină foarte ciudată, îi spuse Petre. Acum apare din nou. Vedeţi? Înainte a fost galbenă acum este verzuie.

George păşi între tatăl său şi doctor şi întrebă:

— Ce fel de lumină poate fi asta? O navă care merge înaintea noastră sau care vine spre noi? Lumina cam aşa ceva indică.

— Ciudat! spuse doctorul. Este greu de crezut că ar fi o navă. În marea Sargaselor sunt multe insule plutitoare, care produc bio-gaze. Probabil gazul de pe una din aceste insule s-a aprins de la sine. Se întâmplă foarte rar, dar teoretic ar fi posibil.

— Deci ceva asemănător cu luminile ciudate din mlaştini replică George. Doctorul dădu din cap şi George continuă. Trebuie să fie o flacără foarte mare altfel n-am putea-o vedea de aşa de departe.

— Probabil o barcă pescărească, care şi-a agăţat o faclă mare pentru ca prin strălucirea ei să atragă peştii, spuse Petre.

— Petre ar putea avea dreptate, spuse căpitanul care tăcuse până atunci. Rar s-ar încumeta o barcă pescărească să vină aşa departe pe mare. Bărcile primitive de aici abia dacă duc destulă gheaţă ca prada să ajungă proaspătă la mal. George mai încercă câteva explicaţii dar nimic nu părea să-i mulţumească.

— Să navigăm cât mai departe de această lumină.

Mai înainte de a da ordinul de schimbare a direcţiei şi-a luat binoclul şi s-a uitat într-acolo. Apoi spuse:

— Este o navă, probabil un iaht particular. Probabil că proprietarii au lăsat lumina aprinsă ca să atragă peştii cu gândul şi ei la o masă copioasă. În orice caz nu pot să văd luminile de poziţie. N-am putea merge mai aproape, tată, să vedem cu cine aveam de a face.

— Din partea mea OK! spuse căpitanul.

Submarinul se apropie de cealaltă navă. George luă binoclul tatălui său şi se uită îndelung. După o vreme spuse. Pot să recunosc foarte clar câteva siluete, care cu nişte unelte în formă de spadă prind peşti mari şi-i aruncă peste bord. Când George luă din nou binoclul, remarcă o oarecare nelinişte printre siluetele de pe navă. Ele îşi aruncaseră harpoanele, stinseră lumina şi totul se cufundă în întuneric.

— Hai să cuplăm amortizoarele de sunet spuse căpitanul Farrow. Se poate ca cei de acolo să ne fi auzit şi de aceea au încetat aşa de repede orice activitate.

Petre se grăbi spre turn. Ceilalţi încercau acum să repereze nava pe întuneric. Din nou se văzu focul din făclia aproape stinsă care lumină pentru ultima oară vasul înainte de a fi aruncată peste bord.

Câţiva din oamenii de pe iaht erau îmbrăcaţi în haine mexicane colorate, capetele le erau acoperite de pălării largi iar ei erau înveliţi în eşarfe pestriţe. Deodată apăru o altă siluetă într-un costum alb ce se grăbi spre marinarii care se ocupau cu luminile vasului şi se îndreptă spre balustradă. Dar marinarii îl văzură şi încercau acum să-l prindă, unul îşi scoase pistolul din centură fără însă să tragă vreun foc. Atunci

omul sări peste balustradă şi dispăru în întuneric. O nouă siluetă apăru la bord: un uriaş cu umerii largi şi cu mişcări energice. Dădu din mâini agitat când marinarii îi povestiră ce tocmai se întâmplase. Apoi totul se scufundă din nou în întuneric şi se auzi un zgomot de motor înfundat care se îndepărta.

— În turn! comandă căpitanul Farrow. Vom încerca să-l pescuim pe cel care a sărit în apă. Puneţi rapid un reflector să putem observa mai bine suprafaţa apei. Oamenii de la bordul iahtului pot să ne vadă liniştiţi cum îl aducem pe fugar la noi. Acolo pare să fie ceva putred. Cu o viteză mai mică submarinul pluti spre locul unde tocmai ancorase iahtul. Căpitanul localizase exact locul şi acum el însuşi preluă comanda în turn, iar George ştia precis că tatăl său se va opri foarte aproape de cel căzut în apă…

II.
O AFACERE SERIOASĂ.

SUBMARINUL PLUTI ÎNCĂ CINCI MINUTE. În acelaşi timp câţiva marinari aduceau reflectorul. Dar, din fericire, luna care până atunci fusese acoperită de nori îşi arunca lumina argintie deasupra mării.

George îşi luă din nou binoclul şi după o scurtă căutare, strigă:

— El înoată acolo, în faţă, la aproape 100 m!

Imediat îl descoperi şi căpitanul pe înotătorul care se lupta cu valurile. Opri submarinul foarte aproape de el şi Petre îi arunca acestuia un colac de salvare, apoi îi întinse mâna şi-i ajută să se caţere la bord. Omul era foarte slăbit încât abia putu să se prindă de mâna lui Petre. Cei salvat era atât de epuizat de baia nocturnă încât leşină de îndată ce simţi puntea sub el. Petre şi Kem îl purtară cu grijă în turn de unde căpitanul ordonă să-l ducă în cabina pentru bolnavi. Să văd ce pot face pentru el spuse doctorul Bertram. Kem şi Petre îl duseră pe necunoscut în interiorul submarinului. Căpitanul, George şi Aranga îi urmară fiind curioşi să afle câte ceva despre soarta lui. Străinul, care părea să fie de 25 de ani, a fost întins pe masa de consultaţie. Doctorul îl consultă şi se uită daca nu fusese rănit. Din fericire nu se vedea nici o rană. Activitatea inimii fu îmbunătăţită de doctor printr-o injecţie. Apoi aşteptă ca omul leşinat să deschidă ochii. Căpitanul intră cu grijă în micuţa cameră a doctorului.

— Nu este nici un pericol, spuse simplu doctorul. Inima este puţin obosită. Necazurile sufleteşti i-au adus daune fizice. O să se trezească în curând.

— Dacă îi este foame? întrebă căpitanul Farrow. Arată de parcă n-ar avea nici un pic de putere.

— Probabil, mormăi doctorul şi ordonă ca omul leşinat să fie pus pe unui din cele două paturi din cabină. Treptat se auzi respiraţia

profundă a celui culcat pe pat. Puţin mai târziu îşi deschise ochii, clipi puţin, apoi încercă să se ridice, dar doctorul îl împinse uşurel în pat.

— Staţi culcat, îi spuse el pe un ton prietenos.

O vreme în cameră s-a lăsat liniştite. Deodată însă se auzi un suspin îndelung din pieptul celui salvat.

— „Senores”! Salvaţi-o pe Anita! Ea este la Luigi Arrantes pe iaht.

Căpitanul păşi spre pat, se uită la spaniol şi îi vorbi calm.

— Urmărim iahtul din care tocmai aţi sărit. Ce s-a întâmplat acolo?

Omul închise ochii din nou şi în cele din urmă spuse:

— Apă! Vă rog apă!

— O farfurie cu supă de carne! strigă doctorul surorii medicale care stătea lângă el. Sigur omul acesta abia a mâncat în ultimile zile sau poate chiar n-a mâncat deloc.

Spaniolul stătea foarte liniştit. Dar din când în când corpul îi era scuturat de frisoane, încât Petre începu să-l dezbrace. Când sora medicală se întoarse, Petre îl ridică şi începu să-l usuce cu un prosop de flotir. După acest masaj se văzu limpede că corpul începea sa se relaxeze. Petre adusese cu ei lenjerie uscată şi doctorul cu asistenta lui, foarte îndemânatici îl îmbrăcară imediat. Apoi sosi şi supa de carne, pe care doctorul Bertram i-o dădu pacientului său înghiţitura cu înghiţitură, când văzu că acesta voise să o înghită dintr-o dată. După ce spaniolul termină supa dădu din cap în semn de mulţumire şi se ridică puţin. Cu o voce cultivată, puternică şi binevoitoare începu să vorbească.

— Senores, Luigi Arrantes este un negustor bogat din San Juan. El îi face de mult timp curte surorii mele. Dar Anita nu-l putea suferi şi nu-i accepta propunerile. Totuşi el se purta frumos cu noi şi într-o zi ne invită într-o croaziera cu noul său iaht. În urmă cu trei zile am pornit la drum. Abia ajunserăm în largul mării când câţiva matrozi m-au legat şi am fost dus într-o cameră de pe vas unde m-au închis. Acolo am rămas fără hrană şi fără apă. În seara aceasta am reuşit să mă eliberez. Am auzit ordine ca să navigam imediat mai departe pentru că văzuseră ivindu-se o navă străină, în disperarea mea am sărit peste bord, cu toate că nu sunt un prea bun înotător. Sunt atât de fericit şi va sunt recunoscător Senores că m-aţi salvat. O să urmăriţi mai departe iahtul pentru a salva pe sora mea?

— Desigur, dădu din cap căpitanul, liniştindu-l. Na-ţi auzit probabil pomenindu-se măcar odată numele meu.

Bărbatul însă nu ştia nimic de căpitanul Farrow şi de submarinul său, cel care hoinărea prin toate cele şapte mări ale lumii, dar se liniştise când căpitanul îi asigură că va face tot ce-i va sta în putinţă spre a o salva pe sora lui. Doctorul Bertram era foarte furios pe josnicia celor de pe iaht şi era de acord să se continue urmărirea cu toate mijloacele.

— Arrantes poate să fie foarte brutal, spuse tânărul spaniol care între timp îşi spuse numele – Gardena. — Dacă va vedea că este îndeaproape urmărit, se poate întâmpla ca sora mea să fie tratată foarte rău; poate chiar o vor chinui până la sânge.

— Voi încerca să alegem calea cea mai bună, îl linişti căpitanul pe tânăr. Trebuie însă să plec acum pentru a dirija din turn urmărirea iahtului. Vă găsiţi lângă doctorul Bertram în cea mai deplină siguranţă. Şi acum culcaţi-vă şi dormiţi un somn bun. Sper ca până mâine dimineaţa să vă pot da o veste bună. Apoi se înclină către spaniol şi părăsi împreună cu George şi cu Petre cabina medicală. Când au ajuns în turn, Rindow care stătea la cârmă îi spuse căpitanului:

— Zgomotele motoarelor iahtului se aud foarte bine. Nu pare să navigheze cu viteză prea mare pentru că noi înşine navigam cu jumătate din viteza submarinului, sau s-ar putea să mai fie încă vreo navă prin apropiere. Căpitanul şi George ascultară cu atenţie, Rindow nu se înşelase. Zgomotul unei nave se auzea în depărtare. După câteva minute căpitanul spuse:

— Cred dragul meu Rindow că s-ar putea să ai dreptate cu bănuiala ta că o altă navă s-ar afla în apropiere. Zgomotul motoarelor este altfel decât cel al iahtului. Ar fi foarte neplăcut dacă am urmări altă navă decât cea pe care dorim.

— Hai să mărim pentru puţin timp viteza submarinului şi să privim mai îndeaproape nava pe o urmărim. Aşa vom şti precis. Dacă este vorba de altă navă va trebui să schimbăm cursul şi să facem posibil să regăsim iahtul, căci prea departe nu poate să fie. La comanda ofiţerului de serviciu, submarinul şi mări viteza. Cu toate acestea datorită amortizoarelor de sunet, zgomotul motoarelor abia se auzea. Când zgomotul celorlalte motoare ale navei aflată în faţa submarinului se auzi din ce în ce mai distinct, căpitanul Farrow spuse:

— Se pare că nu este iahtul. Sunetul motorului îmi este deja familiar.

Cu ajutorul binoclului marinarii putură să vadă nava urmărită.

— Nu este iahtul, spuse Farrow categoric. Vasul de acolo din faţă stă mai adânc în apă şi foarte ciudat nu are lumini de poziţie. Acum navigăm incluzându-ne şi pe noi trei nave fără lumini de poziţie.

— Ce poate fi şi asta? strigă deodată căpitanul Farrow. Foarte aproape de nava pe care marinarii o vedeau prin binoclu, în faţa lor, se ridică din mare o lumină orbitoare. Câteva secunde mai târziu bubuituri puternice se rostogoleau asupra submarinului.

— Parcă am fi iarăşi în război! strigă Rindow. Asta seamănă cu explozia unei mici grenade! S-ar putea ca acest Arrantes să aibă o armă de artilerie la bord domnule comandant?

Farrow nu spuse nimic la început, apoi după ce totul s-a liniştit

începu să explice:

— Este posibil ca Arrantes să nu se sfiiască să tragă asupra unui eventual urmăritor. Se pare că vasului din faţa noastră această grenadă nu i-a pricinuit stricăciuni prea greve. O mică gaură probabil, dar vasul îşi continuă liniştit cursul. Foarte ciudat!

— Dacă Arrantes are vreun duşman, care-l urmăreşte? întrebă George, a cărui bogată fantezie începu să lucreze din plin. Atunci am avea un nesperat aliat. Numai aşa poate fi, pentru că altfel Arrantes n-ar fi tras. O vreme nimeni nu vorbi în turn. Într-un târziu George spuse:

— Ce-ar fi dacă am îndrăzni să ne apropiem mai mult de vas tată?

— Aş vrea ca la început să rămânem neutri – explică căpitanul. S-ar putea să fie o corabie pirat, care urmăreşte iahtul. La această decizie am ajuns din două motive: mai întâi nu are aprinse luminile de poziţie şi apoi nava nu are avarii grave din cauza grenadei. Toate acestea mă duc la concluzia că nu este vorba de un vas particular care ar avea de rezolvat probleme personale cu Arrantes. Hai să aşteptăm până se face ziua. Atunci vom putea observa mai bine nava şi după caz, o putem şi ataca.

— Sărmana fată, îmi pare rău de ea spuse Rindow. Acest Arrantes pare să fie un monstru, devreme ce a îndrăznit să folosească tunul de pe vas.

— Ai deja vreun plan prin care am putea-o elibera pe fată, fără ca Arrantes să ne poată face ceva rău, tată? întrebă George. Căpitanul scutură din cap.

— Trebuie să se ivească o ocazie. Mai întâi trebuie să ajungem mai aproape de vas. Dar în nici un caz nu avem voie să-l ameninţăm cu armele. Poate am putea arunca o grenadă care să-i adoarmă 24 de ore sau reuşim să ne strecurăm pe ascuns pe vas şi să vedem ce se întâmplă. Dar grenada care să-i adoarmă nu se pare cel mai inteligent lucru.

George însă ar fi dorit, din spirit de aventură, să nu se folosească grenada, ci să se furişeze pe vas şi să o elibereze pe captivă, dar tatăl său nu se lăsa influenţat de mintea lui înfierbântată. El făcea ceea ce îi poruncea raţiunea şi experienţa şi ceea ce pentru moment i se părea cea mai potrivită manevră.

— Înainte de toate, spuse Farrow, trebuie să ştim precis dacă nava din faţă este o navă pirat sau nu. Dacă se dovedeşte a fi o navă pirat atunci vom fi obligaţi să sărim în ajutorul lui Arrantes.

Atunci izbucni o a doua explozie la suprafaţa apei. Vasul pirat cum îl numise căpitanul Farrow avea într-adevăr curaj. El îşi continua urmărirea şi îşi mări viteza. Din nou se văzu o coloană de flăcări lângă navă şi iarăşi se auziră bubuituri puternice. Nava atacată făcu repede un viraj după care îşi continuă drumul mărindu-şi din nou puţin

viteza. Căpitanul Farrow se hotărî să mărească şi el viteza şi să închidă amortizoarele de sunet. Zgomotul motoarelor Diesel de pe nava din faţă era destul de mare încât să acopere celelalte motoare.

— Fratele meu mi-a spus odată, zise Aranga după o vreme, că în Mexic acţionează un pirat foarte îndrăzneţ. Se numeşte Juan Barbuda.

— Asta s-ar potrivi cu căpitanul navei din faţa noastră spuse Farrow. Probabil Arrantes a recunoscut cuterul temutului pirat şi de aceea a tras el mai înainte de a fi prea târziu. Deocamdată numai aşa ne putem explica cele petrecute. Dacă Arrantes va reuşi printr-o lovitură îndemânatică să-l scoată din luptă pe pirat, ar fi în avantajul nostru. Dacă însă piratul atacă iahtul mexicanului nu avem încotro trebuie să intervenim în luptă.

— După cât ştiu de la fratele meu, nu va fi uşor cu Barbuda adăugă Aranga. Chiar şi forţele de ordine n-au putut face nimic până acum. Pentru noi ar fi în orice caz mult mai bine dacă Arrantes l-ar opri prin câteva lovituri bine ţintite.

Căpitanul Farrow îşi aplecă capul încoace şi încolo şi spuse în sfârşit:

— Dacă însă Arrantes va reuşi să-l scoată din luptă pe piratul pe care nu l-au putut nici forţele de ordine să-l prindă, el se va crede de neînvins. Atunci ne va fi mai greu să-l înfruntăm. Dar avem grenadele cu gaz – interveni George.

— Asta numai în cel mai rău caz – spuse căpitanul.

— Nu ne mai rămâne decât să ne gândim, spuse Aranga cum ar fi mai bine să evităm o baie de sânge de ambele părţi, folosind grenadele cu gaz care oricum nu produc efecte grave asupra oamenilor de pe navă.

A treia explozie răsună din nou. Grenada însă a căzut tot în mare. Din nou corabia piratului făcu un mic viraj pentru a scăpa din raza de ochire şi-şi urmă drumul mai departe. Şi de data aceasta îşi mări viteza.

— Omul acesta are excelente maşini în cuterul său strigă căpitanul. Atunci trebuie să deschidem compresoarele şi să încercăm să ajungem cât mai aproape. Dar ce este acolo în faţă?

— Un punct. Probabil iahtul lui Arrantes, spuse George, el fiind mereu primul care-şi dădea cu părerea.

— Cred că piratului nu-i prea pasă de atacuri, conchise ferm Farrow.

Ca să ajungă mai aproape de pirat aşa cum dorise, căpitanul ordonă să se pornească imediat compresoarele. Treptat distanţa dintre cele două nave se micşora. Căpitanul Farrow nu trebuia să se teamă că va fi descoperit pentru că luna se afla în spatele navei sale, iar dacă piraţii s-ar fi uitat într-adevăr în spate, ea ar fi fost mascată de strălucirea argintie a valurilor mării. Apoi căpitanul îşi concentră

toată atenţia asupra iahtului mexicanului.

Submarinul se apropie tot mai mult de cuterul îndrăzneţului pirat: Farrow crezu pentru prima dată povestea lui Aranga şi era aproape sigur că îl avea pe Barbuda în faţă. Oricare alt căpitan s-ar fi îndepărtat încă de la prima grenadă de cealaltă navă. Dar nu un pirat care ar avea o navă cu asemenea maşini performante. Iahtul se putea vedea deja cu ochiul liber. În spatele lui se ridicau valuri înalte, dar atât vasul piratului cât şi submarinul îi erau superioare ca viteză. La pupa iahtului fulgeră din nou – câteva secunde mai târziu grenada căzu foarte aproape de cuterul piratului, care însă nu deschise focul, cu toate că era foarte puţin probabil ca să nu aibă la bord măcar un tun. Explozia care urmă făcu un val atât de mare încât acoperi un moment puntea cuterului.

Nici această lovitură însă nu-l deranja pe pirat. El naviga mai departe. Numai atât a făcut – o abatere de la linia de tragere, fiind conştient că în curând prada îi va cădea în braţe.

III.
O URMĂRIRE ÎNVERŞUNATĂ.

— ÎN SCURT TIMP PIRATUL VA AJUNGE LÂNGĂ IAHT, constată căpitanul Farrow care-şi lua din când în când binoclul de la ochi.

— Dacă nu va mai fi o altă lovitură, replică Rindow.

Abia termină de vorbit ofiţerul prim, când pe puntea din faţă a cuterului se văzu un fulger scurt şi puternic. La pupa iahtului urmărit se ridică puţin mai târziu o imensă coloană de flăcări şi o explozie puternică cutremură noaptea deasupra mării; iahtul mexicanului se clătină câteva secunde încolo şi încoace, apoi rămase pe loc legănându-se încă puţin deasupra valurilor. Dacă prin această lovitură n-a fost distrus complet iahtul, totuşi curajul de până acum al mexicanului a fost redus.

— Cu toată viteza înainte! strigă căpitanul Farrow prin tubul acustic spre camera maşinilor. El ştia prea bine că în curând va avea loc o luptă între iaht şi cuterul piratului şi dorea pe cât se putea să fie în apropiere şi să intervină la caz de nevoie.

Submarinul porni ca săgeata într-acolo dar deodată uruitul zgomotos al unui motor încetă. Imediat viteza submarinului scăzu simţitor.

— Ce se întâmplă? întrebă căpitanul.

— Conducta pentru lubrifianţi este găurită.

— Reparaţia se poate face imediat. Lucraţi repede – strigă căpitanul. Am nevoie foarte urgent de toată puterea motoarelor.

Farrow avea o privire cumplită când se uita după cuterul care se îndepărta repede şi în curând ajunse chiar lângă iaht. Ceea ce

întâmplă în următoarele momente acolo nu putu să vadă nimeni de pe submarin căci tocmai atunci se ascunse luna în spatele unui nor întunecat, aşa încât lipsea chiar şi lumina palidă a acesteia. Totuşi oamenii de pe submarin reuşiră să vadă nişte mici puncte de lumină care se mişcau încolo şi încoace, sclipeau o secundă apoi dispăreau. Împuşcături de pistol se auzeau în noapte, deci oamenii de pe iaht nu se lăsau, încercau să se împotrivească.

— Dacă am arunca o grenadă cu gaze – spuse George tatălui său, atunci am putea merge acolo fără nici o problemă.

— Asta n-aş dori să fac acum, îi răspunse căpitanul. Cei de acolo nu ştiu că este vorba numai de o grenadă care să-i adoarmă. Ei ar putea să ne înţeleagă greşit. Astfel neutralitatea noastră s-ar duce dracului şi în afară de asta datorită întunericului, cu toată îndemânarea de a trage a lui Jean Brike, numai printr-un noroc grenada ar putea cădea pe puntea cuterului lăsând gazul să acţioneze. Presupun că cei de pe cuter nu vor părăsi iahtul până nu vor lua toţi oamenii de pe vas. Până atunci trebuie să fim deja acolo, să vedem ce se întâmplă.

— Rindow, adună jumătate din echipaj, bineînţeles înarmat pentru a putea începe acţiunea de salvare când va fi necesar. Fiecare bărbat trebuie să aibă o grenadă cu gaz asupra sa. În caz de supremă necesitate să putem acoperi cu gaze ambele ambarcaţiuni.

Rindow dispăru din turn în interiorul navei pentru a participa la conducerea ei.

— Cum staţi cu lucrul acolo în sala maşinilor? întrebă după o vreme căpitanul în portavoce.

Inginerul Hagen se prezentă şi spuse:

— Jumătate din defecţiune a fost deja reparată, domnule căpitan. Trebuie să înlocuim toată conducta pentru că datorită zguduiturilor puternice s-a crăpat în mai multe locuri. Peste zece minute sau un sfert de oră stricăciunile vor fi reparate.

— Grăbeşte-te Hagen! îl zori căpitanul. Piratul stăpâneşte aproape tot iahtul.

— Nu aş vrea să ajungem acolo prea târziu. Cu toată graba trebuie să lucrez însă cu grijă – răspunse inginerul. Altfel s-ar putea să avem o pană mult mai gravă.

— Faceţi-vă treaba în linişte, încheie căpitanul Farrow, apoi privi din nou în direcţia de navigaţie.

Departe, în faţă apăreau încă, din când în când punctuleţele de lumină. Acum s-ar putea să audă piraţii zgomotul motoarelor submarinului. Asta i-ar face să se grăbească mai mult. Cu toate că nu le-ar păsa ce fel de navă s-ar apropia de ei, totuşi n-ar dori în nici un caz o întâlnire pentru că se gândesc că ar putea fi o navă de patrulare sau o navă a poliţiei ceea ce cred că ar fi ultimul lucru pe care şi l-ar dori.

— Deschideţi amortizoarele de sunet, ordonă căpitanul Farrow.

El dorea să dea impresia că nava lui ar fi din întâmplare prin apropiere şi că şi-a schimbat cursul. Cu fiecare secundă submarinul se apropia tot mai mult de cuterul piratului. Căpitanul se bucura în sinea sa că părea puţin probabil să-i surprindă pe cei de pe cuter ca să le ia prada şi s-o elibereze pe tânăra fată. Deodată însă se auzi uruitul puternic al motoarelor unei nave. Micile puncte de lumină dispărură dintr-odată. Ritmul motoarelor navei din faţa submarinului se accelera, iar zgomotul motoarelor se auzea tot mai slab.

Asta însemna că nava piratului se îndepărta încet de submarin.

— Ne scapă piraţii! strigă Farrow.

— Numai pe moment! încercă George să-şi consoleze tatăl.

— Sigur au luat şi fata, spuse căpitanul. Vor cere ceva bani pentru răscumpărare.

— Poate să fie de acum o lungă vânătoare adăugă ferm Aranga. Pentru a nu fi descoperiţi ar trebui să navigăm sub apă, dacă asta nu ne-ar micşora simţitor viteza.

După câteva minute sosi din sala maşinilor vestea că defecţiunea conductei a fost reparată.

— Porniţi al doilea motor! le strigă imediat căpitanul Farrow. Curând submarinul îşi mări viteza. Se puteau auzi strigătele marinarilor de pe iaht, astfel încât marinarii de pe submarin descoperiră foarte repede iahtul. Perdeaua de nori ce acoperea luna s-a destrămat, iar la lumina palidă a astrului nopţii iahtul mexicanului deveni vizibil. El se legăna pe valuri la aproape o sută de metri de submarin. Căpitanul Farrow aproape că-şi lipi submarinul de iaht şi strigă:

— Este cumva domnul Luigi Arrantes la bord?

— Este, dar e foarte grav rănit de schija unei grenade, veni răspunsul. Abia dacă va supravieţui până mâine.

— Unde este senorita Anita Gardena? mai întrebă căpitanul.

Întrebarea căpitanului fusese atât de categorică încât cel întrebat nu ezită să răspundă.

— Este răpită de piratul Barbuda!

— Voi trimite o telegramă la San Juan – le strigă Farrow. Pe voi nu vă putem lua la bord. Cârma vă este distrusă nu-i aşa?

— Sfărâmată! Suntem complet neajutoraţi.

— Rugaţi-vă sfinţilor să ne ajute ca să vă putem ajuta şi să eliberăm fata.

— Ne pare aşa de rău, dar am ascultat comanda, se dezvinovăţi omul de pe iaht.

Căpitanul nu mai putea răspunde căci avea de dat un ordin:

— Cu toată viteza înainte! Să urmărim piraţii!

Din nou submarinul se îndepărtă puţin câte puţin de iaht. Farrow

naviga din nou cu ajutorul compresoarelor, însă îşi deschise iar amortizoarele de sunet. Viteza începu să crească. Ţelul său era acum să ajungă cât mai repede vasul pirat. Dar încotro se în dreaptă el? Nu-şi mai urmează cursul de până acum. Probabil că Barbuda cunoaşte un drum mai aparte şi de aceea şi-a schimbat cursul. Cei de pe submarin ascultau cu atenţie în noapte, în vreme ce vasul despica furtunos valurile. George spuse în sfârşit:

— La babord trebuie să se găsească cuterul! Şi el şi-a schimbat cursul!

Rindow care apăruse de mult în turn confirmă cele spuse de George. Căpitanul lăsă submarinul să se îndrepte în direcţia de unde se părea că se aud sunetele motorului cuterului.

După un sfert de oră căpitanul era sigur că nu urmărea o alta navă fără importanţă şi era într-adevăr pe urmele piratului.

— Suntem pe drumul cel bun, spuse Farrow. Păcat că luna nu mai luminează. Nu ne va fi uşor să ne apropiem neobservaţi de cuter.

Întâi cuterul apăru ca un punct întunecat pe suprafaţa argintie a apei mării. Marinarii se convinseră însă cu ajutorul binoclului că într-adevăr punctul era vasul căutat. Am avut noroc spuse Aranga.

— Dacă nu mă înşel, acolo în depărtare se mai văd câteva mici puncte întunecate, spuse George. Dacă sunt insule atunci ar trebui să ne grăbim să ajungem cuterul înainte de a ancora şi a-şi găsi o ascunzătoare în care ar putea să dispară.

— La proră, luna nu ne-ar orbi aşa, remarcă spaniolul şi sări peste balustrada turnului.

George şi Petre îl urmară imediat, iar căpitanul care între timp îi lăsă din nou comanda lui Rindow îi însoţi. Spaniolul avusese dreptate. La proră strălucirea de la suprafaţa apei nu deranja atât, întrucât unghiul de observaţie se reducea simţitor, iar unghiul sub care se distingea suprafaţa mării se modifica şi el.

George tocmai voia să spună ceva când foarte aproape de submarin se ridică în sus o coloană de apă, se întinse sub formă de ciupercă şi apoi căzu făcând un zgomot asurzitor. Din această cauză nu se mai auzi nici un cuvânt. Imediat valurile năvăliră peste submarin. Cei patru de la proră se retraseră fără să vrea Aranga tăcea, Petre înjura şi George spuse numai „Ah”, în timp ce căpitanul dădu din cap.

— O mină cu ceas! spuse Farrow convins. Prin asta Barbuda vrea să ne oprească din urmărire. Însă s-a cam înşelat.

— Atenţie! îi avertiză spaniolul care nu era în nici un caz un fricos.

— Ar fi mai bine să facem o mică întoarcere! strigă căpitanul şi dădu încă din turn îndrumările necesare. Ne-am mai putea întâlni cu asemenea „glume”! Sigur piratul ne-a auzit submarinul şi şi-a închipuit că ar fi o navă a pazei de coastă a marinei şi că se apără cu toate mijloacele, este de la sine înţeles. Prin viteza mare a

submarinului acesta ajunsese la o foarte mică distanţă de cuter însă acuma după schimbarea cursului distanţa se mări din nou. Punctele din depărtare spre care se îndreptau acum piraţii deveniseră între timp mai mari. Era vorba, aşa cum deja ghiciseră, de nişte mici insule care formau un grup şi păreau legate între ele. Printre ele cuterul putea foarte bine să-şi găsească o ascunzătoare.

Căpitanul Farrow închise din nou amortizoarele de sunet. Nu-şi mai aveau rostul de vreme ce piraţii îi descoperiseră. Trebuia acum numai să-şi găsească o poziţie bună de tragere de unde Jean Brike – tunarul submarinului – să poată nimeri cuterul cu grenada cu gaze. Tunarului i s-a ordonat deja să se urce pe punte. El încărca deja tunul cu grenade cu gaz somnifer. De o parte a submarinului explodă din nou o mină. Aşadar piraţii puseseră un adevărat lanţ de mine. Fusese un noroc faptul că lui Farrow îi venise în minte să schimbe puţin cursul navei sale. Dacă nu, sigur aceasta a doua mină ar fi explodat sub submarinul său. Din aşezarea aşa de vicleană a minelor şi-au putut da seama marinarii ce fel de om era Barbuda şi cum reuşise el până acum atât de iscusit să scape de toate pericolele. Jean care îşi încărcase între timp tunul îl îndrepta acum în direcţia cuterului. Aştepta numai comanda foc. Dar căpitanul mai ezita încă pentru că distanţa până la cuter era încă destul de mare. O lovitură care nu le-ar fi reuşit l-ar fi avertizat pe pirat şi asta dorea să evite căpitanul. Dar în curând va regreta amarnic această ezitare. Un val de nori acoperi din nou luna reducând complet vizibilitatea. Norii ascundeau un corp argintiu care plutea şi se ridică spre cer într-un punct aproape neobservat. Cea de a treia mină explodă atât de aproape încât marinarii de pe submarin văzură flacăra exploziei sub apă. O masă mare de apă lovi puternic puntea submarinului. Spre mirarea lui Aranga căpitanul exclamă:

— Excelent! Acum Barbuda este sigur că mina lui ne-a lovit submarinul. El nu poate şti că cei doi pereţi de oţel ai submarinului ar rezista la o lovitură şi mai puternică. Dacă ne scufundăm acum trebuie să creadă că am fost loviţi de mina lui. Norii care acoperă acum luna sunt destul de mulţi, aşa că încât ea va străluci din nou abia peste o jumătate de oră. În acest fel putem liniştiţi să ne apropiem, cât mai mult de cuter fără să fim observaţi.

Pe cuter era foarte multă lumină. Fusese aprins un reflector pentru ca Barbuda să poată supraveghea foarte atent suprafaţa mării. Dar distanţa dintre cuter şi submarin era suficient de mare încât reflectorul nu-l putea da de gol. Cei din submarin lăsaseră să alunece scările de metal din turn în interiorul submarinului, în camera de comandă. Farrow însuşi închise apoi capacul. Între timp pompele umpleau cu apă rezervoarele de balast. Curând submarinul dispăru cu totul sub apă. Căpitanul folosi periscopul pentru a privi afară. După un timp spuse:

— Cuterul şi-a schimbat direcţia şi vine spre noi, probabil vor să inspecteze locul unde presupun că ar fi avut loc explozia. Mina aceasta ne-a cam venit în ajutor. Dacă presupune că ne-a nimerit nu-şi va mai da atâta osteneală. Asta ar fi în avantajul nostru. Căpitanul se mai interesă de la Jean Brike dacă şi-a asigurat încărcătura de la tunul de la prora. Bătrânul tunar îl asigură că-şi făcuse bine treaba. Cuterul venea că cu mare viteză înapoi. Lumina reflectorului localizase de mult locul exploziei.

„Ce direcţie va alege oare acum Barbuda?” îşi spuse Farrow fără să găsească însă un răspuns. Trecură câteva minute. Căpitanul începu să se uite din nou prin periscopul care abia depăşea suprafaţa apei. Posibilitatea de a fi descoperit de piraţi era mică.

— Barbuda s-a convins că am dispărut, spuse după o vreme căpitanul. Reflectorul încă mai este aprins. După câteva minute se stinse reflectorul. Aranga insistă asupra faptului că Barbuda şi-a asigurat drumul spre ascunzătoare înconjurându-l cu mine. Căpitanul fu de acord cu spaniolul, dar bariera nu i se părea suficient de puternică pentru a împiedeca înaintarea submarinului „în război am trecut noi peste baraje mult mai puternice şi mai periculoase” spuse încet căpitanul. Trebuie să aşteptăm să se facă ziuă pentru a vedea ceva de sub apă. Până se luminează nu mai este mult. Şi în afară de asta sper ca lumina lunii să ne permită să vedem dacă sub apă ar mai fi vreo piedică până la o anumită adâncime. Spaniolul întrebă dacă nu cumva se poate folosi periscopul pentru a vedea sub apă. Căpitanul scutură râzând din cap. Veţi vedea încă câteva lucruri pe aici care au fost perfecţionate de inginerul nostru Hagen. Noi putem în acelaşi timp vedea şi sub apă şi la suprafaţa ei.

— Uimitor răspunse Aranga, dar după un timp adăugă. Momentan însă nu puteţi vedea nimic domnule căpitan.

— Nu-i important! În curând luna va ieşi din nori. Atunci voi repera din nou cuterul care sigur încă nu a reuşit să ajungă la insule.

Într-adevăr nu dură nici cinci minute până când luna apăru din nou strălucind deasupra mării. Acum căpitanul se uită iar prin periscop mult mai atent şi constată că vasul piraţilor îşi continua mersul mult mai liniştit, iar luna lumina suficient de puternic pentru a se putea zări cam doi metri în adâncul mării.

— Cuterul se îndreaptă spre partea de nord a insulelor – îi informă căpitanul pe tovarăşii săi din camera de comandă.

Căpitanul spuse din nou:

— Am ajuns aproape la o mie de metri de cuter.

Acesta se îndreaptă spre un canal îngust ce se află între două insule. Navigarea este mult mai înceată şi mersul său este în zigzag. Trebuie, culmea ironiei, să navigheze astfel, încât să evite minele puse de ei înşuşi pentru a se proteja. Acum se văd semnale luminoase.

Barbuda se pare, are şi patrule pe insula aleasă ca ascunzătoare. Rindow, preia tu periscopul. Eu merg în cabina de la proră ca să dau de acolo comanda încotro să navigăm. Veniţi cu mine domnule Aranga dacă vreţi să priviţi viaţa ce mişună sub apă. Submarinul încă mai naviga cu viteză destul de mare. Rindow recunoscu imediat şi el, prin periscop, cuterul de care submarinul lui Farrow era despărţit de aproximativ opt sute de metri. El mergea încă în zigzag pentru a evita barajul de mine. Era imposibil ca submarinul să urmeze exact cursul cuterului prin curbele şi hăţişurile canalului pentru a evita şi el minele. Zigzagurile pe care le descria cuterul în drumul său erau mult prea imprevizibile pentru orice urmărire. Ca să nu mai vorbim de barajul de mine. Care-i obliga pe căpitan să fie atent la fiecare pas. Ca să treacă nevătămat barajul minelor, submarinul ar fi trebuit să fie una cu cuterul. Dar acum era prea târziu. Căpitanul merse cu Aranga, George şi Petre la prora unde inginerul Hagen construise minunatele ferestre de sticlă protejate de blindaje mobile de oţel. Acum trebuiau trase pentru ca să permită cercetarea submarină. Lângă ferestre inginerul montase şi reflectoarele, pe care căpitanul deocamdată renunţă să le pună în funcţiune întrucât spera ca lumina lunii să fie destul de puternică, ca să-i permită orice observaţie submarină. Blindajele ferestrelor se lăsară uşor în jos la comanda automată a butonului electric. Aranga fu surprins, să vadă dintr-o dată prin sticlă cum apele adâncurilor împresoară submarinul. Peşti de toate felurile se îmbulziră în lături, când monstrul de oţel zvâcni înainte. Pe o rază de cincisprezece metri se putea distinge clar orice obiect submarin.

— Credeţi acum domnule Aranga, că suntem în stare să evităm orice baraj de mine? îşi întrebă Farrow musafirul.

— Nemaipomenit! Exclamă acesta, după ce căpitanul îi arătă întregul dispozitiv de reflectoare şi-l lămuri că acum nu era necesar să-l pună în funcţiune. Acum pricep şi eu, cum puteţi să scăpaţi din atâtea primejdii, care de altfel nu vă ocolesc deloc, încheie el.

IV.
O ACŢIUNE PERICULOASĂ.

DUPĂ APROAPE ZECE MINUTE, căpitanul dădu indicaţii în camera de comandă prin staţia de interfon care lega între ele toate încăperile submarinului.

— Navigaţi încet Rindow! Trebuie să ajungem aproape de primul baraj de mine. Mai vedeţi încă cuterul?

— Nu domnule căpitan, veni răspunsul. El a dispărut în spatele uneia din cele mai mari insule ale grupului. Ţin direct cursul pe canalul strâmt pe care el a navigat.

— Navigăm fără mişcările în zigzag ale cuterului. Foarte bine!

Numai, încet vă rog.

Spre uimirea lui Aranga, căpitanul se adresă acum lui George şi lui Petre.

— Puneţi-vă costumele de scafandru şi vedeţi să ajungeţi pe punte. Luaţi şi foarfeci de tăiat tabla cu voi.

— Dar cum pot ca să iasă oamenii din submarin, domnule căpitan? întrebă Aranga nedumerit. Vreţi să ieşiţi la suprafaţă? Trebuie doar să iasă căţărându-se prin turn.

Farrow îl lămuri pe spaniol:

— Nu nu-i nevoie de asta! Mergeţi numai cu cei doi şi priviţi cu atenţie dispozitivul pe care l-a imaginat Hagen, inginerul nostru. Mirat, Aranga îi urmă pe George şi Petre, care se grăbeau spre magazie ca să-şi îmbrace costumele de scafandru, cu care puteau acţiona independent de submarin, întrucât aveau suficiente rezerve de aer respirabil, în cilindrul de oţel pe care-l purtau în spinare. Ochii lui Aranga se măriră şi mai mult de uimire, când ambii scafandri păşiră hotărâţi spre camera de imersare la babordul submarinului. Aranga zări mica uşiţă, care ducea în camera de imersare. George şi Petre păşiră în ea şi traseră zăvorul după ei. După un semnal sonor care a urmat, imediat o pompă puternică începu să lucreze şi introduse apa în camera de imersare. Aranga fugi la prora în cabina în care căpitanul mai stătea încă şi îi spuse:

— Asta este într-adevăr formidabil. Dar cum vor putea fiul dumneavoastră să se urce în timpul mersului pe punte?

Căpitanul dădu din mână, îl întrerupse pe spaniol şi dădu comanda:

— Opriţi-vă! Imediat opriţi-vă! Se vede un baraj de mine.

Aranga văzu înspăimântat prin fereastră aproape de proră o dungă întunecată de care erau agăţate câteva globuri. Chiar şi înfăţişarea lor exterioară avea ceva ce-ţi inspira teama: erau mine, care prin puterea lor erau în stare să distrugă vase de câteva tone. Cu o smucitură – aşa i se păru cel puţin spaniolului – submarinul rămase liniştit în apă. Lui Aranga îi scăpă un suspin de uşurare, apoi spuse.

— M-am temut că vasul nu va putea să se oprească aşa repede.

— Acum urmează un moment tot atât de periculos, spuse căpitanul. Trebuie să navigăm extrem de încet prin barajul de mine pentru ca cei doi scafandri să le poată înlătura.

— Să sperăm că prin atingerea lor nu vor exploda – spuse spaniolul.

— Oh nu, am mai dezamorsat noi şi altădată astfel de mine fără să se fi întâmplat nimic – îi replică căpitanul Farrow. Aşadar să sperăm că şi de data aceasta acest act îndrăzneţ va reuşi. Atenţie! George dă semnalul că el şi Petre sunt gata!

Câteva bătăi fuseseră auzite de sus, de pe punte. Peste câteva secunde nava începu să plutească uşor. Făcu câteva cotituri şi apoi

rămase din nou liniştită. Această acţiune fu suficientă pentru ca submarinul să treacă încet prin coridorul de mine. George şi Petre tăiau de zor cu foarfecele cablul gros de oţel. Cablul greu şi minele şi mai grele se scufundară rapid în adâncul mării, acolo unde nu mai puteau face nici un rău. Însă pentru că s-ar fi putut întâmpla ca una din mine să explodeze dacă ar fi atins un loc stâncos de pe fundul apei, cei doi de cum şi-au terminat lucrul s-au urcat repede pe puntea submarinului. Dar au avut noroc. Nici o mină nu a explodat. Submarinul porni din nou încet când căpitanul văzu din interiorul prorei minele căzând adânc în apă. Farrow răsuflă uşurat, când totul rămase liniştit şi apoi îi spuse lui Aranga.

— Am avut noroc. Fundul mării se pare că este cu nămol.

Nici o mină nu a explodat. Spaniolul îşi făcu rapid o cruce mare şi îşi lăsă în jos mâinile. El nu spuse nici un cuvânt dar se vedea pe faţa sa cum gândurile i se îndreptau spre cei doi bărbaţi fără frică care reuşiseră să îndepărteze minele. După câteva minute apăru în faţa ferestrei de la proră o a doua linie. Un al doilea cablu de oţel. Însă de această dată nu mai erau agăţate mine de el.

— Aha! O instalaţie de alarmare – îşi spuse căpitanul. Instalaţia însă nu este aşa de periculoasă. Cei doi de sus vor rezolva şi asta. Şi într-adevăr căzu cablul care însă nu avea rezistenţa primului de care erau legate minele, tocmai în momentul când submarinul aproape îl atinse.

— Ne găsim spre norocul nostru la adâncimea potrivită – spuse căpitanul. Piraţii au pus capcanele în aşa fel încât şi micile ambarcaţiuni să le poată atinge.

— Într-adevăr ceva nemaipomenit! spuse Aranga. Dacă ar fi aici bărci de pescuit cu siguranţă o grămadă s-ar agăţa în aceste capcane! Acum, drumul nostru către insulă este pe deplin liber.

— Aşteptaţi domnule Aranga! Cine ştie ce se mai poate întâmpla? Cine ştie ce capcane mai pot fi?

— Da, da, Barbuda! suspină Aranga. Pentru cuterul piraţilor el este într-adevăr omul cel mai potrivit să conducă! Atenţie domnule căpitan.

— A treia capcană! Am văzut-o deja! De data aceasta este plină de mine. Pe George şi Petre ne putem bizui. Sigur au văzut capcana cu mult înaintea noastră. Piraţii s-au asigurat foarte bine.

— Asta trebuie să apreciem. Şi a treia capcană a fost depăşită.

Văzură cum frânghia de oţel cade încet pe fundul mării.

— Fiul dumneavoastră şi marinarul înalt au o siguranţă demnă de invidiat – lăudă Aranga munca celor doi scufundători.

Abia termină spaniolul de spus aceste cuvinte când o zdruncinătură puternică scutură submarinul. Prin fereastră se văzu o lumină palidă. Pe fundul mării chiar sub submarin explodase o mină de pe cablul pe

care tocmai cei doi îl tăiaseră. Submarinul nu păţi nimic. Totuşi marinarii se uitară înspăimântaţi unul la altul. Dacă li se întâmplase ceva lui George şi Petre? În capul lui Farrow năvăleau tot felul de gânduri. Dacă explozia i-a aruncat pe cei doi de pe punte? Dacă interiorul submarinului a fost aşa tare zdruncinat atunci cum a fost pe punte? Aranga nu spunea nici un cuvânt. El se uita tăcut în sus, ca şi cum – ar fi dorit să audă ceva, ceva care ar fi însemnat un semn de viaţă de la George şi Petre. Temerile căpitanului nu erau neîntemeiate. Datorită exploziei George şi Petre, deşi stăteau epuizaţi pe puntea submarinului, fuseseră aproape smulşi de pe submarin. Dar cu ultimile lor puteri se ţinuseră strâns de balustradă. Ei reuşiră să învingă presiunea puternică a apei datorită unei croieli speciale ale costumelor lor de scafandri. Dar o nenorocire se întâmplă totuşi. Costumul de scafandru a lui George care fusese puternic lovit de puntea submarinului plesnise. Datorită loviturii George îşi pierdu pe jumătate cunoştinţa, dar îşi reveni repede, mai înainte ca apa mării să-i umple şi casca. Repede îl atenţiona pe Petre şi printr-un semn îi indică să rămână unde era. Reuşi să-şi potrivească totuşi tubul cu oxigen dar apa îi intra în nas ceea ce îl făcea să tuşească şi dacă nu ar fi fost atent chiar să-şi piardă viaţa. George trebui să-şi tină respiraţia şi să ajungă cât mai repede până la uşa camerei de imersare. Când ajunse, intră cât putu de repede înăuntru. Închise după el uşa grea de oţel şi dădu semnalul că se afla acolo. Acum putu în sfârşit să respire prin ţeava subţire ce se găsea acolo. Deja pompele începură să scoată apa şi putea în sfârşit liber şi neîmpiedicat de nimic să respire Era foarte conştient că tocmai reuşise să scape în mod fericit dintr-un mare pericol, aproape mortal. S-ar fi putut ca el şi Petre să fie aruncaţi cât colo de puterea exploziei minei şi era aproape un miracol că totuşi reuşise şi cu casca deteriorată să ajungă până la camera de scufundare fără să se petreacă nici un accident. După părerea lui acţionase aproape numai intuitiv. Când camera de imersare fu goală, uşa care dădea spre holul submarinului se deschise. George se clătină şi căzu în braţele a doi marinari care-l priveau îngroziţi. Dădu din cap în semn de mulţumire în vreme ce cei doi îl ajutară să-şi scoată costumul de scafandru. Abia după ce se odihni puţin merse la proră unde ştia că tatăl său îşi făcea griji în ceea ce-l privea pe el şi Petre.

— Totul este în ordine, îi strigă fiul căpitanului înainte de a ajunge la tatăl său şi la spaniol. Am scăpat numai cu un ochi vânăt din toată dandanaua asta! Iar Petre este sănătos tun! Este încă afară! Putem să mergem mai departe. O mină a explodat, însă noi nu am putut-o vedea. Explozia s-a produs sub carena navei, pe fundul mării. Căpitanul îşi îmbrăţişa fiul. Asta spunea mai mult decât oricâte cuvinte.

— Mina a avut o putere extrem de mare îi spuse spaniolul foarte

serios lui George.

Acesta dori din nou să se îndepărteze însă căpitanul îl reţinu.

— Rămâi aici George!

— Doar n-o să-l las pe Petre singur acolo sus!

Spaniolul dădu din cap cu dezaprobare.

— Mă duc să-mi iau repede un alt costum de scafandru – îi informă George, apoi mă duc din nou sus.

În acel moment se auzi vocea lui Rindow în micul difuzor.

— Domnule căpitan, văd oameni pe una din insule.

— Cât de departe sunt? întrebă repede căpitanul prin interfon.

— La numai două sute de metri! sosi imediat răspunsul. Am tras înăuntru periscopul căci priveau cu mare atenţie suprafaţa apei. Ar fi mai bine să stăm puţin timp liniştiţi aici. Astfel să creadă că un peşte mare a putut determina explozia minei. Petre mai este acolo sus?

— Petre este încă acolo! spuse căpitanul şi îi povesti pe scurt ce i se întâmplase lui George. Să rămânem deocamdată aici, spuse şi Farrow. Neliniştea piraţilor se va domoli în curând, de vreme ce vor vedea că totul este liniştit. Dar ridicaţi din când în când periscopul să vedeţi ce fac oamenii pe care tocmai i-aţi observat pe insulă. Poate că veţi putea să daţi câteva puncte de sprijin în acţiunea ce trebuie s-o facem. George se îndepărtă de tatăl său şi de Aranga. N-ar fi avut linişte de loc de vreme ce nu ştia ce face acolo sus prietenul său. Îşi luă repede un nou costum de scafandru şi merse din nou în camera de scufundare. Trebuia să ajungă acum sus atâta vreme cât submarinul rămânea pe loc. Mai târziu, chiar dacă ar fi mers foarte încet căţărarea ar fi fost de două ori mai grea. Când camera fu plină de apă, deschise uşa de afară şi urcă până se prinse de balustradă. Peste trei minute ajunse lângă Petru. Acesta se bucură enorm când îl văzu, deoarece el observase casca spartă şi-şi făcea bineînţeles mari griji din această cauză. George îşi puse mâna pe mâna lui Petre şi prin semnale Morse îl informă: „Aproape de insulă. Acum rămânem un timp pe loc. Piraţii urmăresc calea de acces.” Petre dădu din cap, cei doi tovarăşi priviră atent în sus. Astfel puteau să vadă dacă piraţii într-un fel sau altul s-ar fi putut apropia cu vreo navă. După o vreme submarinul porni din nou încetişor. Imediat Petre şi George se ridicară şi luară foarfecele de tăiat în mâini pentru cazul în care ar fi apărut în cale alte capcane. Şi imediat avură din nou treabă. De data aceasta capcana de mine ce păru era formată din corpuri explozive mici încât înlăturarea lor fu mai simplă decât cele de până acum. Submarinul mergea încet mai departe. Deodată însă se opri. Cei doi auziră din interior o bătaie. Asta putea să fie un semnal de la căpitan ca ei să se întoarcă în interiorul submarinului. Probabil submarinul ajunsese foarte aproape de o insulă, încât nu mai putea fi vorba să se mai dea de alte capcane. Repede ajunseră la camera de imersare în care intrară. Închiseră uşa

din afară şi dădură semnalul. Puţin mai târziu în interiorul navei doctorul Bertram îi întâmpină în gang şi îi spuse lui George: Abia acum am aflat totul despre accidentul ce ţi s-a întâmplat. „Mai bine ghinion decât accident!” îi replică George. Şi ghinionul poate fi un accident! Adăugă doctorul. O să mă uit bine la capul dumneavoastră. Dacă ar fi sângerat ar fi trebuit până acum să se închidă, zâmbi George. Ştiţi doar domnule George – prevederea este mama înţelepciunii. Asta este şi în medicină.

— Vă simţiţi bine?

— Bineînţeles, îl asigură George şi se retrase de sub supravegherea doctorului. Şi chiar aşa şi era. Nu simţea nimic deosebit în urma accidentului. Petre întrebă prin casca deschisă.

— Mai folosim costumele de scafandru?

— Încă un pic, poate va trebui să mergem încă odată acolo sus. Hai la prora! Acolo este tata, să-l întrebăm ce mai are de gând să facem mai departe.

V.
SALVAREA ANITEI.

— RINDOW NE-A ANUNŢAT că suntem foarte aproape de o mică insulă, le spuse căpitanul lui George şi Petre care tocmai intrau în cabina de la proră. Piraţii au plecat cu o mică ambarcaţiune la locul exploziei. Ambarcaţiunea are numai doi oameni şi se va întoarce în curând. Rindow anunţă apoi ca luna va intra în scurtă vreme după o perdea de nori. Trebuie să folosim această ocazie pentru a încerca o debarcare.

— Să sperăm că vom reuşi să eliberăm pe tânăra fată fără să curgă sânge, adăugă Aranga.

— Cel mai simplu ar fi – propuse George să aruncăm o grenadă cu gaz pe insulă. Astfel am putea-o căuta liniştiţi.

— Oricât de mică ar fi insula o grenadă n-ar putea ameţi pe toţi oamenii răspândiţi acolo. Trebuie să folosim mai multe grenade în mai multe puncte, sistematic, în aşa fel încât să-i adormim pe toţi timp de 24 de ore. Acţiunea ar cere prea mult timp. Trebuie să folosim altă metodă pentru a o elibera pe tânăra Anita. O debarcare mi se pare necesară. Bineînţeles că vom lua şi grenade cu gaz, chiar şi arme dacă va fi nevoie de luptă corp la corp. Vorbăria aceasta o suporta Farrow numai fiindcă el avea deja planul lui. Şi aşa nu îndrăznea nici George să i se împotrivească. El întrebă numai dacă Petre şi el ar putea să-şi dea jos costumele de scafandru sau dacă ar fi posibil ca foarte aproape de insulă să fie un baraj de mine.

— În nici un caz, cred eu, spuse Farrow. Căci dacă ar fi fost, înşişi piraţii ar fi puşi în pericol în timpul operaţiunilor lor. Rindow anunţă acum că vasul piraţilor se află foarte aproape de submarin. Să ajungem exact lângă ei – ordonă Farrow. Aşa va fi mai uşor să avem cuterul în mâna noastră. Şi în afară de asta putem ajunge neremarcaţi pe uscat.

— Sunt curios ce figură vor face piraţii când ne vor vedea apărând aşa deodată – remarcă George.

— Mai bine ar fi să nu ajungem aşa aproape de ei încât şi în întuneric să le vedem clar feţele – replică căpitanul. Probabil vom reuşi să eliberăm prizoniera fără ca piraţii să observe. Şi pentru că, sigur au multe provizii pe insulă să nu moară de foame, le vom distruge cuterul aşa încât să nu poată să ne urmărească. Astfel vor fi pe deplin pedepsiţi pentru toate relele ce le-au făcut.

— Poate dura ani, adăugă spaniolul până când oamenii de pe această insulă pustie vor fi găsiţi.

— Atâta pagubă, spuse căpitanul. Dacă noi am face un raport poliţiei mexicane li s-ar întâmpla ceva şi mai rău. Aici pot avea un stil de viaţă a la Robinson Crusoe în mai multe exemplare. Şi acum trebuie să ne urcăm în turn. Farrow trase rulourile de oţel la ferestre şi apoi părăsiră împreună cu Aranga sala de la prora şi se îndreptară spre cabina de comandă.

Acolo Rindow anunţă: Acum ne-am apropiat destul de mult de cuter domnule căpitan. Nu mai este decât o săritură până la mal. De o bucată de vreme însă n-am văzut nici un om ia bord. Se pare că toţi au coborât pe uscat.

— Cu atât mai bine pentru noi, dădu din cap Farrow.

— Dacă nu s-ar fi simţit în siguranţă ar fi lăsat cel puţin un om de pază pe vas constată spaniolul.

— Dă-mi voie să arunc o privire, spuse Farrow şi se îndreptă spre periscop.

El se uită câteva minute foarte atent într-acolo, dădu din cap de două ori apoi spuse:

— Se pare că aveţi dreptate domnule Rindow. Luna va intra în curând sub perdeaua de nori. Atunci, să ne apropiem puţin de cuter, să ieşim la suprafaţă, să ancorăm şi să ne căţărăm afară. Nu va fi aşa de greu căci puntea lui este numai cu puţin mai înaltă decât a noastră, ce vom face mai departe, asta ţine de dumneavoastră.

Cele câteva minute care s-au scurs i se părură lui George mai lungi decât câteva ore. Ardea de nerăbdare să ajungă pe uscat pentru a o salva pe Anita. În sfârşit căpitanul care rămăsese lângă periscop dădu comanda ca elicele submarinului să facă câteva turaţii înapoi. Deodată simţi o uşoară lovitură. Submarinul stătea perete în perete cu cuterul. Abia acum ordonă să se pompeze apa din tancurile de balast. Încet,

submarinul se ridica la suprafaţă. George stătea deja în faţa scărilor de metal ce duceau în turn. Când turnul ieşi suficient din apă, apăru şi el având grijă să nu facă nici un zgomot în cazul în care totuşi şeful piraţilor ar fi lăsat pe cineva de pază. De fapt nici nu i se potrivea lui Barbuda care se dovedise aşa de viclean, chiar foarte inteligent, să-i scape aşa o măsură de siguranţă. Dar totul era foarte liniştit pe cuter. George se uită pe puntea cuterului pentru a se asigura încă odată că acolo nu se afla nimeni. Era foarte întuneric şi nu simţi că se mişcă ceva. Era linişte. La centura lui George se aflau armele lui obişnuite şi două grenade de mână cu gaze somnifere. El rămase în turn până când submarinul se mai ridică puţin în aşa fel încât să poată sări mai uşor pe puntea cuterului. El ştia că echipajul care lua parte la expediţia de pe uscat era pregătit în orice moment de luptă. Ca întotdeauna dorea să fie primul care să urce pe cuter şi apoi să meargă pe insulă. Era pentru el, aşa ca o chestiune de onoare. Căpitanul apăru în turn şi-l sfătui să nu fie neprevăzător nici la mal nici mai încolo pe insulă deoarece mai puteau fi capcane. George îi ceru să ia cu el suliţele. Tatăl său fu de acord şi adăugă: Vom merge şi noi după tine în şir indian pe cuter.

— Atenţie! Aşteaptă pe balustradă până vom fi toţi acolo sus! Nu mi-ar place să ne întâlnim nici măcar cu un singur paznic. Probabil paza la mal va fi foarte aproape de cuter. Aşa vor putea să ne recunoască mai bine ei decât noi pe ei în cazul că vom părăsi cuterul şi vom ajunge la uscat.

— La acelaşi lucru mă gândesc şi eu, remarcă Aranga care încerca să lase să nu se vadă faptul că nu prea avea chef să coboare pe uscat. Probabil că este pusă vreo plasă ce nu ne permite să vedem nici un pericol acolo.

— Atenţie! Pe punte! ordonă căpitanul încet.

George nu aşteptă să i se spună de două ori, de îndată ce simţi sub picioare puntea, păşi puţin într-o parte în aşa fel încât să le facă loc şi tovarăşilor săi. Abia făcu însă câţiva paşi, că se pomeni prins de nişte braţe puternice. O mână enormă îi astupă gura pentru a-l împiedica să strige, imediat fu ridicat de omul ce părea să aibe puteri de uriaş şi fu smucit într-o parte. În aceste condiţii George nu-şi mai putu avertiza camarazii. Ei vor cădea în aceeaşi capcană. Cu toate că în primul moment fusese înspăimântat nu dorea în nici un caz să se lase învins. Îşi eliberă cu grijă mâna dreaptă fără ca omul ce-l ţinea să observe. Acum se gândea repede ce armă ar fi cea mai potrivită de folosit în acest caz. Omul cu puteri de uriaş îşi dăduse seama de multişor, că ceea ce ţinea el în braţe nu era un bărbat adevărat ci un biet adolescent, aşa că nu-i dădu prea multă atenţie. Şi aici greşi. Cu precauţie George îşi strânse pumnul mâinii drepte şi în scurt timp uriaşul trebui să recunoască că un tânăr putea foarte bine să se apere.

George putu uşor să desluşească în întuneric capul piratului şi cu un pumn bine plasat şi nişte figuri de jiu-jitsu pe care le învăţase de la prietenul său Petre, îl doborî. Bărbatul scoase un sunet răguşit şi căzu lat în vreme ce braţele i se descleştau de pe corpul lui George. Ca să fie mai sigur, George îngenunche uşor şi-i mai dădu un pumn scurt dar puternic. Uriaşul leşină. Acum îi fu mai uşor lui George să scape. Dar nu mai trebuia să fugă, căci lângă el se aflau deja tatăl său şi Petre.

— Ce s-a întâmplat? întrebă căpitanul repede.

— Un paznic, răspunse George.

Atunci Farrow înţelese.

— Bine lucrat! îl lăudă Petre încet. Legaţi-l ordonă căpitanul adresându-i-se lui. Legaţi-l cu ceva ca să nu se poată rostogoli şi puneţi-i un căluş în gură să nu poată face gălăgie. Un-doi, Petre îndeplini ordinul. Era foarte îndemânatic în aşa ceva. Tovarăşii săi puteau liniştiţi să se bizuie pe ei, erau siguri că nu se va putea dezlega. Precauţi o porniră mai departe. Toţi cei 20 de membri ai echipajului, erau deja pe puntea cuterului şi mergeau atât de încet încât dacă s-ar fi aflat o a doua grupă te capătul cuterului sigur nu i-ar fi auzit. Dar în afară de uriaş nu se mai afla nimeni pe puntea cuterului. Farrow în ciuda nerăbdării fiului său ordonă să fie controlat tot cuterul. În special îl interesa camera de muniţii unde erau o grămadă de grenade, cartuşe, pistoale şi puşti automate. Dacă reuşim s-o eliberăm pe sora lui Gardena, va trebui să lăsăm aici o bombă cu aprindere întârziată – ordonă Farrow. Bineînţeles că mai întâi trebuie să ne punem nava noastră la adăpost. De asta se va ocupa Rindow în timp ce noi vom fi pe uscat. El se întoarse spre balustradă şi-i spuse astea ofiţerului prim care stătea în turnul submarinului. Căpitanul asculta atent ca pentru a-şi da seama dacă pe ţărm s-ar fi putut afla vreo iscoadă, dar nu se auzea nimic ce să trezească vreo bănuială. De pe balustradă se întindea o sarma groasa până la mal pe care piraţii o folosiseră deja. Ea le va fi folositoare şi celor de pe submarin pentru a ajunge repede şi neobservaţi pe ţărm. George se caţără pe balustrada însă nu făcu nici un pas înainte ci le făcu loc tovarăşilor care-l urmau. Abia când ajunseră pe uscat o luă înainte. Foarte aproape îi urma Petre, apoi venea căpitanul şi ceilalţi marinari în şir indian. Malul stâncos era foarte îngust apoi urma pădurea în care se desluşea o cărare foarte curată. George îşi încordă din nou auzul şi coti apoi pe cărare. Mergea însă foarte încet pentru a evita orice eventuală capcană. Un sfert de oră, o jumătate de oră, oamenii de pe submarin îl urmară. Nu se ivi însă nici o piedică. Aşadar piraţii se bizuiau numai pe barajele de mine şi pe uriaşul pe care-l lăsaseră pe cuter. Deodată George se pomeni la marginea unui luminiş. Dacă n-ar fi aparul luna tocmai atunci George nu l-ar fi remarcat. Aici se aflau câteva colibe. Aşadar aici aveau piraţii un fel de sediu. De la ferestrele unei clădiri

micuţe se vedea un fir de lumină pe insula. Apoi deodată se auziră nişte înjurături mânioase. Probabil piraţii erau tocmai pe punctul de a-şi împărţi prada luată de pe iahtul lui Luigi Arrantes. Din asta uşor se putea să se işte cearta pentru că fiecare-şi dorea pentru el partea cea mai mare. Pentru cei de pe submarin, acest lucru nu putea decât să-i bucure, ei fiind aşa de preocupaţi de treburile lor încât nu prezentau nici un pericol.

George se furişă cu grijă lângă următoarea cabană. O voce groasă se auzea tocmai acum din clădire. „Doar i-am spus căpitanului nu odată de inutilitatea barajului de mine. Este pur şi simplu o prostie! De câte ori am sărit în sus de groază când exploda vreo mină distrusă din greşeala de vreun rechin pe fundul mării! Nava ciudată care ne-a urmărit un timp zace demult undeva, pe fundul mării." George îi dădu acestuia dreptate. Cearta deveni şi mai aprigă, George folosi acest timp pentru a ajunge tot pe furiş la următoarea căsuţă; şi aici se întâmpla acelaşi lucru. Piraţii îşi împărţeau prada folosind aceleaşi îngrozitoare înjurături.

Voce „Ceasul îmi aparţine mie, chiar eu l-am luat din cabina mexicanului!". Şi de aici cearta se înteţi. Cei de pe submarin se strecurară pe lângă alte căsuţe. Deodată George se opri şi-şi ridică mâinile în semn de avertisment. O voce de fată care plângea străbătea noaptea.

— Ai milă de mine domnul meu! Eu nu v-am făcut nimic. Duceţi-mă înapoi la Sân Juan. Fratele meu vă va răsplăti din belşug. N-o să întrebe nimeni cine sunteţi. Va fi fericit numai să fiu din nou acasă. Să speram că mai este în viaţă. Sigur nu l-aţi găsit pe iaht?

— Nu, porumbiţa mea, de câte ori să-ţi spun! râse uşor o voce de bărbat. Fratele tău a fost pur şi simplu aruncat peste bord după răpirea ta. Aşa se comportă domnii din lumea bună! Nu-şi fac prea multe probleme când e vorba de viaţa unui om. Nu porumbiţa mea, nu-ţi dau drumul! Numai tu mi-ai lipsit din cuibuşorul meu. Eşti aşa de drăguţă şi pentru că te împotriveşti un pic, nu poate decât să-mi placă mai mult. Fii atentă o se ne împăcăm cu timpul, mult mai bine unul cu altul! Îmi eşti mai preţioasă decât tot aurul pe care fratele tău ar putea să mi-l dea. Hai odată mai aproape de mine!

În acel moment George apăru în cadrul uşii. Un bărbat înalt, cu umerii largi stătea cu spatele la el în mijlocul camerei şi încerca să tragă spre el o tânără ce se apăra cu disperare.

Cu îndemânare de pisică George se plasă în spatele bărbatului şi cu un pumn îl lovi exact la bărbie. Bărbatul se clătină. O a doua lovitură bine executată îl doborî la pământ. Petre şi căpitanul erau de mult în încăpere şi urmăriră îndeaproape tot ce se petrecea. Când George se pregătea să-l lovească din nou, Petre îngenunche lingă Barbuda pentru a-l lega cu frânghia pe care o avea tot timpul la el şi pentru a-i pune

un căluş în gură. Fata rămase ca o stană de piatră... George merse lângă ea şi-i şopti:

— Domnişoară Gardena, să nu scoateţi nici un sunet vă rog! Am venit să vă salvăm. Urmaţi-ne! Dar faceţi-o încet!

— „Unde este fratele meu?” hohoti fata.

— Este foarte bine, la bordul vasului nostru! îi răspunse George cu o voce care o îmbărbăta. Tânăra îşi muşcă pumnii pentru a nu scoate un ţipăt de bucurie. Apoi dădu din cap cu o faţă strălucitoare de fericire.

— Vă mulţumesc foarte mult domnilor! O să fiu foarte liniştită şi o să vă urmez pentru că am încredere în dumneavoastră.

— Staţi foarte aproape în spatele meu! îi ordonă George, apoi se întoarse.

Toţi piraţii erau aşa de preocupaţi de împărţirea prăzii încât nu remarcaseră nimic din ceea ce se întâmplase. George se bucură în linişte numai imaginându-şi ce mutre vor face piraţii când îşi vor găsi şeful aşa de bine legat şi imobilizat în coliba lui. Ar fi dorit să le vadă figurile, dar era imposibil. Şi ce se vor mai speria când le va exploda şi cuterul de care între timp se ocupase Rindow. Când ajunseră din nou pe nava piraţilor George şi Petre luară piratul – paznic şi-l duseră în pădure pentru ca explozia să nu-i pricinuiască nimic un rău.

Fata ca şi toţi ceilalţi membri ai echipajului, cu excepţia lui George şi Petre urcară pe cuter şi apoi imediat pe submarin. George căută acum camera de muniţii. Petre construise nişte grenade care explodau abia la patru minute de la aprinderea şnurului. O asemenea grenadă puseră ei în lada cu muniţii de pe vasul piratului. Apoi cu cea mai mare viteză săriră peste balustrada cuterului şi se urcară pe submarin. Exact în acel moment submarinul îşi porni motoarele urmând indicaţiile date de căpitan. De baraje cu mine sau instalaţii de alarmă nu mai aveau de ce să se teamă. Cu mare viteză submarinul ieşi din canalul îngust ce lega insulele între ele. Luna îşi arunca lumina de argint pe suprafaţa apei. Căpitanul comandă să fie pornite şi compresoarele aşa încât viteza submarinului se dublă. Trecură trei minute de la venirea pe submarin a lui George şi Petre. Cu fiecare secundă explozia de pe cuter se apropia. Deodată se ridică o coloană de flăcări spre cer. Un zgomot asurzitor îi urmă, un val de aer cald lovi submarinul. Apoi totul se linişti. Căpitanul Farrow strigă:

— Acum piraţii vor avea ceva mai bun de făcut decât să se certe pe pradă. Sunt fericit că am reuşit totul fără să se verse sânge, spuse spaniolul. Revederea dintre frate şi soră a fost emoţionantă. Numai vederea acestei scene îi răsplătea pentru toate necazurile şi eforturile lor pe cei de pe submarin.

Paolo Gardena dădu cu încuviinţarea căpitanului un mesaj telegrafic poliţiei mexicane, descriind exact locul unde piraţii îşi aveau

cuibul. Acum, că nu mai puteau fugi de pe insulă, nu mai puteau scăpa de ceea ce ei meritau de fapt.

Submarinul îşi reluă calea spre vest. Căpitanul dorea să-i lase pe ascuns pe fraţii Gardene cât şi pe Aranga undeva pe uscat pentru ca mai apoi să se îndrepte spre sud, călătorind astfel în jurul continentului.

Aventurile submarinului Dox 173

Hans Warren

I.
O ALARMĂ.

— SĂ FIU AL NAIBII! Dar această balenă este un exemplar uriaş, strigă doctorul Bertram, medicul submarinului „DOX” şi arătă în faţa.

— Să sperăm că nu aparţine exemplarelor cu poftă de a ataca şi care băgau mai de mult spaima în vânătorii de balene. Câteva erau chiar „renumite” şi aveau nume de războinici. Cred că vasul nostru ar avea de suferit dacă un asemenea exemplar ne-ar ataca. N-ar trebui să schimbăm puţin direcţia domnule căpitan? Ar fi inutil să-l stârnim fără nici un rost.

Căpitanul a fost de acord.

— Într-adevăr n-am putea să-l alungăm nici măcar cu câteva lovituri de tun.

Căpitanul Farrow, care împreună cu doctorul Bertram şi cu George stăteau în turn împreună cu renumitul timonier Plundow, dădu indicaţiile necesare ca nava să se îndrepte puţin către babord. La câteva sute de metrii apa albastră şi nemişcată, se legăna corpul uriaş al balenei-caşalot. Era vorba de o balenă a cărei dimensiuni puteau fi periculoase pentru submarin. Exemplarul putea avea o lungime de aproximativ 25 de metri. O lovitură de-a lui putea produce pagube serioase navei.

George era puţin supărat de indicaţiile date de tatăl său, nu de altceva, dar ar fi vrut să observe mai îndeaproape marea balenă.

— Credeţi într-adevăr domnule doctor, întrebă el, că această balenă ar putea fi periculoasă?

— Vânătorii de balene din timpurile de demult ştiau să cânte o baladă despre vânătoarea de balene caşaloţi, domnule George, răspunse doctorul Bertram serios. Astfel a luat naştere balada lui „Toma Necredinciosul”. O mulţime de ambarcaţiuni şi-au găsit sfârşitul în aceste vânători, în care de multe ori balenele caşalot au ieşit învingătoare. Şi eu aş fi dorit să observ mai de aproape acest exemplar şi aş fi vrut să fac nişte fotografii, dar ar fi fost periculos pentru submarin. Este mai bine să ne îndepărtăm totuşi de caşalot.

Atâta timp cât a fost posibil, George urmări prin binoclu corpul uriaş al balenei, i-ar fi dorit cu cea mai mare plăcere să stea odată faţă în faţă cu el, „ochi în ochi”, dacă se poate spune aşa despre un om şi un mamifer al mării. Şi nu bănuia acum că dorinţa sa, cu toate că uitase de mult caşalotul, se va îndeplini cu adevărat. În sfârşit, caşalotul dispăru încet în marea adâncă şi albastră şi George adăugă:

— Să lupţi cu o asemenea balenă trebuie să fie într-adevăr o adevărată aventură. Cu balenierele de astăzi dotate cu harpoane şi arme de foc nu mai este o artă să vânezi aşa ceva. Altădată aceasta cerea munca multor oameni curajoşi.

Doctorul aprobă spusele lui George, dar adăugă:

— Pe vremuri vânătoarea de caşaloţi a făcut multe tragedii, pentru că atunci vânătoarea însemna lupta pe viaţă şi pe moarte. Frumoasele vremuri apuse au şi ele părţile lor întunecate, încheie el.

Un marinar apăru în turn, tânărul telegrafist Mertens.

— Ei ce se întâmplă? Îl întrebă căpitanul.

Faţa marinarului era plină de îngrijorare. Ceva foarte neplăcut se pare că s-a întâmplat, pentru că orice altceva ce nu privea submarinul lăsa rece pe tânărul Mertens, pe care căpitanul îl angajase de câţiva ani în timpul războiului de pe coastele Sumatrei.

Această porţiune a mării era bine cunoscută de căpitanul Farrow. În prezent o parte a flotei franceze făcea tocmai manevre în mările Sudului. Prezenţa „DOX"-ului n-a rămas necunoscută în timpul ultimilor evenimente. Probabil, la cererea francezilor, se luaseră măsuri drastice deoarece englezii treptat începuseră urmărirea, pentru capturarea submarinului şi a-l aresta pe căpitanul Farrow care ar fi trebuit să predea nava la sfârşitul războiului.

Zâmbind căpitanul luă foaia de hârtie ce i-o întinse Mertens. Nu-l mai supăra încercarea francezilor de a-l captura. Până acum îi reuşise chiar fără intenţie să scape din anumite situaţii periculoase. Dar după ce citi textul destul de lung pe care i-l dăduse telegrafistul figura sa se întunecă. Le spuse doctorului Bertram şi fiului său:

— Să mergem în cabina mea, iar tu Mertens să nu spui nimănui nimic! George cheamă-i pe Rindow, Brun şi Hagen.

George era extrem de curios: ce fel de veste primise tatăl său? De data aceasta situaţia părea destul de gravă şi de periculoasă, pentru că tatăl său era extrem de serios.

— Mertens a interceptat o telegramă de pe un vas englez. Acolo scria: „Am pescuit o barca de salvare cu doi marinari. Vasul cu aburi Matsuri a fost aruncat în aer de un submarin. Căpitanul şi ofiţerii au fost împuşcaţi. Submarinul a distrus vasul prin bombardare. Cei salvaţi spun că echipajul submarinului purta uniforme germane şi aveau faţa acoperită cu măşti.

Atacul s-a produs la 33 grade latitudine sudică şi 134 grade longitudine vestică."

— Locul prieteni, spuse căpitanul Farrow, este la numai câteva mile depărtare de aici. Chiar noi cu puţin timp în urma am staţionat acolo. Dar asta nu înseamnă bineînţeles că noi am atacat vasul. În special presa franceză va răspândi, cu adăugirile respective, peste tot vestea. Din păcate, nu le-o putem lua în nume de rău.

— Trebuie să telegrafiem cât mai repede posibil, la toate staţiile şi navele ce le putem prinde, că nu avem nici un amestec în treaba aceasta domnule căpitan şi că condamnăm această faptă ca orice marinar, propuse inginerul Hagen. Ne vor crede cu siguranţă.

— Să telegrafiem putem, cu toate că bănuiala o să rămână. Actul de piraterie ne-a atras din nou antipatia francezilor. Matsuri se pare ca a fost un vas cu aburi japonez. Trebuie să luăm legătura cu guvernul lor şi să le explicăm că nu avem nimic de-a face cu acest atac. Sper, ca şi dumneavoastră, domnule Hagen, ca ei să ne creadă pe cuvânt.

— Francezii au acum încă un motiv, să ne vâneze. Nu va ajunge numai să ne afirmăm nevinovăţia, ci trebuie să o dovedim!

— Şi cum îţi imaginezi tu, George, că vom putea face asta?

— Trebuie să localizăm celălalt submarin şi să încercăm să-i prindem pe piraţi. Poate o să-i ademenim în partea engleză şi acolo să-şi primească pedeapsa binemeritată! strigă George plin de entuziasm. Cu asta nu numai că ne dovedim nevinovăţia dar vom face şi ceva util pentru navigaţie.

Căpitanul dădu din cap serios şi zise:

— Să sperăm ca vom da de urma piraţilor. Mai întâi trebuie să ne întoarcem şi să găsim precis poziţia de unde au atacat.

Cineva bătu la uşă: „Intră!" spuse căpitanul. Păşi înăuntru telegrafistul. Din nou ţinea în mână un formular telegrafiat.

— Chiar că nu mai înţeleg nimic. Iarăşi un mesaj? întreba Farrow încruntându-şi fruntea. Intenţia noastră de a naviga spre Insula Odihnei se pare că va fi din nou întârziată. Căpitanul citi textul telegrafiat.

— Asta da mizerie! spuse el supărat şi bătu cu pumnul în mapamondul de pe masă. Ascultaţi-mă vă rog, domnii mei: „La bordul distrugătorului Autour – pe o insulă nelocuită (şi urmează coordonatele) supravieţuitori ai cuterului Florence găsiţi. Cuterul distrus în urma bombardării lui de către un submarin. Făptaşii mascaţi, ceea ce presupune că submarinul căpitanului Farrow a condus acest atac – Jean Viele, comandant."

— Am păţit-o!

— Da, comandantul francez ne arată că noi am fi făptaşii, constată doctorul Bertram. Ce măsuri de urgenţă putem lua?

— Locul faptei este foarte aproape de locul unde s-a produs celălalt atac, asupra vasului cu abur japonez, trebuie să prindem piraţii, strigă George. Suntem în drum spre locul faptei. În orice caz acum ne va fi de două ori mai greu să ne dovedim nevinovăţia.

Nu numai nava pirat care navighează sub flamura noastră ne este duşman, ci toate navele franceze precum şi navele altor naţiuni care împărtăşesc părerea francezilor cum că noi am fi făptaşii. Cine poate fi căpitanul celuilalt submarin? De ce naţionalitate poate fi?

— În proprietate particulară în mod normal aşa ceva nu există decât în cazul că ai avea bani să-ţi construieşti unul. Piraţii ştiu precis în ce parte a mării ne găsim – remarcă primul ofiţer Rindow. Exact de aceea şi-au pus uniformele germane pentru a da vina pe noi. Dar ar fi

trebuit să se gândească ca până la urmă tot îi vom găsii şi urmări, fără doar şi poate. Aşadar, cu siguranţă nu vor sta prea mult în acelaşi loc, ci vor disparea după ce vor vedea că le-a reuşit o serie de lovituri. Ni se poate întâmpla ca piraţii să fie deja departe când noi vom ajunge la locul cu pricina. Nu mai las să funcţioneze motorul la întreaga lui capacitate.

Căpitanul Farrow dădu din cap semn că este de acord cu indicaţiile ofiţerului său prim.

Din nou se auzi o bătaie în uşa cabinei:

— Intră, spuse căpitanul.

Mertens intră iarăşi. Căpitanul citi imediat textul telegrafiat. În timp ce citea spuse: „Comandantul şef al forţelor maritime franceze care fac manevre în Marea Sudului a ordonat tuturor navelor să ne distrugă fără nici un avertisment de îndată ce ne vor vedea. Însă eu voi transmite contrariul celor afirmate şi sunt curios cum vor reacţiona vasele celorlalte naţiuni. Cel de al doilea vas cu aburi care a fost distrus, cu siguranţă era un vas englez."

Căpitanul şi doctorul au început să formuleze cu grijă textul ce trebuie transmis prin care asigurau de nevinovăţia căpitanului şi a echipajului său, adăugând la aceasta că până acum nimeni n-a putut spune ceva rău despre ei, ci dimpotrivă echipajul şi căpitanul submarinului s-au pus în slujba binelui.

Telegrama a fost transmisă de pe puntea submarinului în întreaga lume. Primul răspuns veni. Era din Australia, cel mai apropiat dominion britanic. Aproape în acelaşi timp veni un răspuns din Singapore, punctul de bază al flotei britanice din Asia orientală. În ambele telegrame erau asigurări că aveau încredere în nevinovăţia căpitanului Farrow. Chiar mai mult. Era rugat să participe la urmărirea submarinului pirat care se folosea de bunul său renume pentru a înfăptui atâtea rele. Câteva minute mai târziu, veni şi răspunsul comandantului suprem francez, telegrama de dezvinovăţire a fost foarte rece primită, iar căpitanul era somat să se predea în primul port francez. Prin aceasta după părerea lor era cel mai uşor să-şi dovedească nevinovăţia, în cazul când alte lovituri ale vasului pirat ar mai avea loc.

Echipajul luă la cunoştinţă cu mare îngrijorare răspunsurile englezilor şi al francezilor.

— Propunerea francezilor n-o putem urma, răspunse căpitanul imediat.

— Asta ar fi ca şi cum ne-am preda pe tavă, recunoscu şi George.

— Eu însă voi răspunde englezilor, mulţumindu-le pentru încrederea acordată, însă nu voi spune nici un cuvânt că vom merge în căutarea piraţilor. Dimpotrivă le vom comunica că suntem în drum spre locul în care intenţionăm să staţionăm. Astfel piraţii ar putea

cădea în capcană interceptând comunicarea şi s-ar simţi în siguranţă totală.

— Mă miră faptul că nu am primit încă nici un răspuns de la japonezi, spuse ofiţerul prim Rindow.

— Poate că cele mai înalte oficialităţi care trebuie să decidă asupra răspunsului încă nu au fost găsite, zise doctorul Bertram.

— Pentru noi este avantajos, reluă Rindow, prima navă atacată a fost una japoneză.

— Japonezii ne-au simpatizat întotdeauna. Dar de ce atacarea unei nave japoneze ne-ar fi avantajoasă asta nu înţeleg, spuse George.

— Din cauza celorlalte naţiuni, răspunse căpitanul Farrow. Dacă am fi întreprins un act de piraterie, cu siguranţă nu am fi atacat o navă japoneză, o navă a unei naţiuni care a avut pentru noi numai simpatie şi s-a menţinut neutră. Probabil că ceva s-a schimbat în atitudinea japonezilor.

— Asta ar fi într-adevăr extrem de neplăcut pentru noi, murmură doctorul în barbă.

Puţin mai târziu Mertens, telegrafistul, aduse răspunsul japonezilor. Căpitanul rămase puţin uimit pentru că răspunsul nu corespundea aşteptărilor sale. Şi iată răspunsul: „Suntem convinşi de nevinovăţia dumneavoastră. Vă rugăm să luptaţi contra navei pirat şi să o localizaţi cât mai curând unde se află."

— Asta sună simplu şi clar, spuse Rindow mulţumit. Acum sunt mai puţin îngrijorat.

Primul ofiţer propuse să meargă toţi pe punte. Statul pe loc şi învârtitul în zadar nu sta în caracterul său.

— Voi trimite imediat răspunsul japonezilor, explică Farrow serios, apoi vin şi eu sus.

— Căpitanul submarinului pirat pare să fie foarte viclean, spuse George. Să sperăm că nu vom pierde prea mult timp până să-l găsim.

— Puţin timp vom pierde totuşi în această situaţie, îşi spuse căpitanul părerea. Sunt aproape sigur că-l vom prinde dacă îl vom urmări cu inteligenţă şi în linişte. Vin deci şi eu în turn imediat ce voi termina răspunsul către japonezi.

— Am o idee tată, spuse George. Japonezii insistă să localizăm locul submarinului pirat. Nu ştiu dacă am dreptate dar s-ar putea ca marina japoneză să fi folosit submarinul. Din cauza aceasta vor tace cât vor putea şi în nici un caz nu vor trage clopotele. Căpitanul Farrow se gândi puţin înainte de a răspunde:

— Ideea nu este rea, în orice caz este logică. În ultimul timp japonezii s-au confruntat cu acte de răpire din partea chinezilor. Ar putea fi probabil ca chinezii să fi pus mâna pe un submarin japonez. Nu m-ar mira dacă în cel mai scurt timp ne vom trezi cu nave de război japoneze peste noi.

— Asta ar avea urmări grave, spuse doctorul Bertram cu fruntea încruntată. Dar totul este posibil pe lumea asta.

Cu excepţia căpitanului, ceilalţi se urcară în turn şi cercetară cu binoclul marea în lung şi în lat dar nici urmă de vreun vas. Era deja târziu după amiază, în două ore urma să se întunece. George devenise puţin nervos. Din cauza nervozităţii îşi tot întreba tatăl, care între timp apăruse în turn şi el, la fel îl întreba şi pe Rindow aşa că amândoi se cam saturaseră. Făcea presupuneri care erau inutile acuma pentru că se baza tocmai pe presupuneri şi nu pe realitate. Submarinul se întoarse încetişor. Câteva nave mici de comerţ apărură la vedere. Căpitanul le ocoli şi pentru că submarinul abia se vedea, echipajul putea fi liniştit că nu vor fi văzuţi de pe puntea vaselor de comerţ. Farrow dorea să evite să fie văzut de ele, în timp ce era în căutarea submarinului pirat, în asemenea condiţii întreaga urmărire a vasului pirat ar fi eşuat în sfârşit, întunericul se lăsă deasupra mării. Căpitanul hotărî:

— Cel mai bine este să rămânem peste noapte aici. Dacă navigam mai departe vom ajunge prea aproape de partea de răsărit Presupun că piraţii nu vor părăsi această zonă plină de insuliţe mici şi nelocuite în care oricând îşi pot găsi adăpost foarte bun pentru a se ascunde. În timpul nopţii trebuie să dublăm paza. Probabil ne va parveni prin telegraf din nou un anunţ, care ne va informa de un alt atac al piraţilor. Atunci vom şti precis locul unde acţionează, după care putem să-i depistăm.

George nu răspunse cu toate că starea lui de nelinişte continua să-l apese. Dimpotrivă îl contactă pe doctorul Bertram care se afla în turn, deja schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul, abia aşteptând să se întâmple ceva.

— Ştiţi de ce îmi fac atâtea gânduri? spuse George deodată doctorului. De unde au piraţii uniforme germane?

— Pentru asta sunt mai multe explicaţii, spuse doctorul. Personal neg ideea că şi-au făcut sau au dat să li se facă uniforme, căci uniforme ale marinei germane se găsesc cu grămada.

II.
ÎNTR-O SITUAŢIE DISPERATĂ.

LA MASA DE SEARĂ, pe care Petre o servea în sala ofiţerilor aceştia vorbeau destul de indispuşi unii cu alţii. Toţi erau cu gândul la piraţi care au adus un prost renume echipajului şi submarinului Dox, al căpitanului Farrow. După ce Petre aduse farfuriile, cineva bătu neobişnuit de tare în uşă. Imediat Mertens năvăli înăuntru şi-i dădu căpitanului un alt mesaj. Când îl citi, Farrow sări emoţionat în sus şi strigă:

— Acum îi avem în mână! Cuterul «Henry Pickood» transmite S. O. S. El a fost tocmai atacat de piraţi, care se pare că sunt obişnuiţi să lucreze repede. Transmisionistul cuterului se află încă în cabina din care transmite. Tocmai a anunţat punctul în care se află, la şaptezeci de kilometri de aici. Mertens rămâi la aparat, fii atent la alte mesaje telegrafice şi dacă mai sunt, trimite un alt marinar în loc să vii tu însuţi. Aş vrea să evit să telegrafiez pentru a nu da nici un indiciu şi ai avertiza pe piraţi.

— Transmisia s-a întrerupt brusc, explică Mertens. Cuterul se află probabil în întregime în mâna piraţilor, iar aparatul decuplat. Am încercat de mai multe ori să iau legătura cu ei fără a spune însă cine sunt dar nu am avut nici un succes.

— Bine Mertens, dar ai grijă mai departe! Probabil şi alte nave au recepţionat S. O. S.–ul cuterului şi vor dori să-i ajute. De asemenea trebuie să ne orientăm în aşa fel încât, sub nici un motiv să nu întâlnim nave ale marinii franceze. Şi acum, încă odată, submarinul nostru trebuie să ne demonstreze cum ştie el să navigheze. Sunt în turn dacă cineva are nevoie de mine. Niciodată n-a urcat căpitanul treptele de fier spre turn cu atâta grabă. Farrow dădu imediat o comandă în sala maşinilor:

— Cuplaţi compresoarele!

Imediat compresoarele intrară în funcţiune. Submarinul cu forma lui aerodinamică îşi tăia drum prin apa mării cu viteză dublă. În aproximativ o oră căpitanul dorea să ajungă la locul atacului. Pe punte se desfăşura o activitate febrilă, Jean Brike era împreună cu ajutoarele sale când la prora când la pupa. Curăţau ambele tunuri pentru ca în caz de necesitate să poată folosi urgent proiectilele cu gaze adormitoare. George şi Petre s-au urcat la prora. Cu binocluri de noapte ei scrutau depărtările în eventualitatea descoperirii altor vase pe drumul submarinului. Cât despre piraţi, nici urmă de ei. Alte piedici nu se aflau în drumul lor. Navigaţia era fără probleme. Cerul era senin. Luna îşi arunca nestingherită razele luminoase deasupra mării. Pe o asemenea lumină echipajul putea repera fără probleme, orice piedică ar fi fost pe o rază de câteva sute de metri. La o asemenea viteză mare chiar şi o ramură de copac aflată în mare de exemplu putea să devină un pericol. Se scurseră câteva minute. George era din ce în ce mai nervos. Acum trebuia să se ia hotărârea. Deodată descoperi în acelaşi timp cu Petre un „ceva” întunecat. Înainte de a putea spune ei ceva cârmaciul strigă:

— Atenţie la tribord! Cuterul este în faţă!

Pentru că zgomotul motoarelor submarinului se auzea puternic, în noaptea liniştită până departe, căpitanul ordonă ca imediat să fie puse în funcţiune amortizoarele. Viteza se mai micşoră puţin dar prevederea şi propria lui siguranţă erau mai importante dacă doreau

să ajungă să lupte cu succes contra piraţilor. Submarinul mai înaintă încă cinci minute. Umbrele lăsate de cuter au devenit vizibile imediat şi cuterul, destul de mic el însuşi, stătea în faţa lor. Deodată marinarii de pe submarin care urmăreau cu toată atenţia prin binocluri tresăriră înspăimântaţi. O flacără luminoasă izbucni şi se stinse tot atât de repede pe cât se aprinsese. Puţin mai târziu echipajul submarinului auzi o bubuitură slabă şi înfundată. Toţi ştiură imediat ce s-a întâmplat Petre lovi cu pumnii în chepeng, înjură şi strigă:

— Piraţii au aruncat acum vasul în aer! Am ajuns prea târziu!

— Să sperăm că vom reuşi să salvăm pe cei de pe vas, spuse George a cărui nervozitatea crescuse simţitor. Ne vor putea spune despre modul cum au acţionat piraţii. George fugi din nou în turn pentru a vorbi cu tatăl său. Căpitanul încercă mai întâi să-şi liniştească fiul. Spunându-i:

— Am făcut tot ce am putut George! Că am ajuns prea târziu nu este vina noastră. Dar acum avem o părere de ansamblu asupra lor pentru a-i momi şi a-i prinde mai uşor. Cuterul a fost distrus practic printr-o bombă cu explozie întârziată. Cred că piraţii nu prea se folosesc de torpile.

— Dar asta este de înţeles. Ori poate nici nu au aşa ceva, îi răspunse George. Dacă ar fi avut aşa ceva, puteau să captureze o navă de război mai mare şi mai puternică. Dar asta este puţin probabil, pentru că un asemenea caz ar fi fost de mult dat publicităţii.

— După părerea mea, conducerea unei marine de război căreia i s-a furat un submarin trebuie să-şi tină neapărat gura, pentru că asta reprezintă – cum este cazul prezent – un pericol pentru întreaga navigare. Cred că ar fi foarte bine dacă ne-am gândi la o eventuală întâlnire spuse căpitanul. Partea această de mare îmi este bine cunoscuta. Am stat pe aici săptămâni întregi înainte de a te aduce pe tine, George. Pe vremea aceea nu descoperisem încă „Insula Odihnei”.

Chiar în apropiere se află trei micuţe insule nelocuite. Asta înseamnă că înainte nu au fost locuite. Probabil între timp s-au mutat aici oameni, deoarece insulele oferă condiţii foarte bune de viaţă. Dacă nu găsim piraţii sau supravieţuitori ai cuterului, vom cerceta mai atenţi din nou insulele. Este totuşi posibil ca oamenii care au trăit catastrofa să se refugieze acolo. George îşi luă din nou binoclul şi strigă arătând în faţă:

— Acolo! Acolo, vine spre noi cu toată viteza o navă, tată! Se pare că este o navă de război, se pare că este un distrugător francez. Cred că recunosc steagurile. Zgomotul puternicelor maşini începe să fie auzit.

— Ai dreptate tinere, replică căpitanul. Trebuie urgent să ne scufundăm, dar mai întâi trebuie să mă conving că n-a mai rămas nici o bucată din corabia distrusă de piraţi, prin apropiere.

Căpitanul mai aruncă o privire spre distrugătorului care se apropia uimitor de repede, coborî scările de metal, închise chepengul turnului cu grijă în urma lui şi intră în sala de comandă. Reglă periscopul în aşa fel încât doar o porţiune mică din el se vedea la suprafaţa apei. Apoi Farrow stabili un nou curs submarinului în aşa fel încât să se depărteze cât mai mult de distrugător.

În curând căpitanul reduse viteza submarinului până când motoarele sale se opriră. Privi prin periscop după care raportă observaţiile sale:

— Staţionăm la aproape trei sute de metri în spatele distrugătorului. Câteva bucăţi din cuterul distrus plutesc încă în jur, pe mare. Două bărci au fost lansate la apă de pe distrugător şi se îndreaptă către resturile epavei. În urma exploziei nu a mai rămas nici un supravieţuitor, după câte îmi dau eu seama, iar submarinul pirat nu se zăreşte nici unde. Dar este posibil să fie prin apropiere dacă şi el s-a scufundat ca şi noi. Vom mai naviga, în cercuri largi, în jurul locului tragediei. Dacă nu descoperim nimic şi nu mai este nimic de salvat. Atunci mă îndrept spre insulele despre care tocmai îi povesteam lui George. De când a fost recepţionat primul semnal S. O. S. de pe cuter a trecut mai mult de o oră. Cei de pe corabie, care au putut să se salveze, cred că au reuşit să ajungă pe una din insule.

— Şi acum să ne întoarcem!

Uşor, submarinul porni din nou. Căpitanul trebuia să conducă submarinul încet pentru a evita ca periscopul să facă valuri, ce ar fi putut fi văzute de pe distrugătorul francez. Întoarcerea submarinului dură aproape jumătate de oră. În tot acest timp căpitanul a observat tăcut, apoi anunţă:

— Nu au descoperit nimic. Cele două bărci se întorc la distrugător, unde probabil vor primi un nou ordin de căutare a supravieţuitorilor. Să sperăm că existenţa insulelor nu-i este cunoscută căpitanului altfel ar fi posibil să tragă o fuga până acolo, în căutarea unor bucăţi din cuterul distrus de piraţi.

Submarinul mai rămase puţin pe loc, apoi căpitanul continuă:

— Insulele par a nu fi cunoscute căpitanului distrugătorului care acum se îndreaptă spre nord-vest, deci vrea să ajungă în insula Paumotu. Acum putem să ne îndreptăm liniştit spre vest. Într-o jumătate de oră putem şti dacă speranţele mele se vor îndeplini şi anume de a găsi acolo supravieţuitori de pe cuter. Ce se află pe apă nu trebuie să ne mai intereseze. Dacă ar fi fost ceva, cu siguranţă, distrugătorul le-ar fi găsit.

— Este o situaţie disperată! strigă George. Piraţii sunt acum chiar în apropiere şi nu-i putem prinde fiindcă posedă avantajul submarinelor de a se putea scufunda.

— Acum ar trebui să ne bazăm puţin şi pe norocul nostru, spuse

doctorul. Am sentimentul că în mod sigur ne vom întâlni cu piraţii, continuă doctorul sigur pe el.

— Vă bazaţi cumva pe acest sentiment, întrebă căpitanul?

— Nu, dar în acest caz sigur!

— Să sperăm că aveţi dreptate domnule, încheie George discuţia. Doctorul nici nu bănuia câtă dreptate avea, dar totul urma să se petreacă într-o formă cât se poate de neplăcută. După încă un sfert de oră căpitanul a dat ordin să se iasă din nou la suprafaţă, pentru că nu se mai vedea nici urmă de distrugător sau altă navă. Pe punte nu-i luă decât pe Rindow, George şi pe Petre pentru că exista posibilitatea să se fie nevoiţi să se scufunde rapid din nou. După aproximativ treizeci de minute apăru un punct întunecat la orizont.

— Aceasta este cea mai de nord dintre cele trei insule, le spuse căpitanul celor trei inşi din turn. Insula din mijloc se află în partea sudică le vreo trei-patru kilometri depărtare. Dacă vrem să căutăm minuţios cele trei insule, avem ceva de lucru nu glumă.

Cu cât submarinul se apropia de mai mult de insule cu atât şi atenţia se mărea, atât din partea căpitanului cât şi a membrilor echipajului. La o sută de metri de ţărm George lansă o barcă, în aceste condiţii vâsliră în jurul insulei împreună cu căpitanul, Petre şi doctorul Bertram, în timp ce căpitanul îi povestea lui George că pe vremuri se putea apropia chiar de ţărm cu submarinul. Mişcările tectonice au schimbat mult fundul mării încât acum se temea de o ciocnire cu vreo stâncă de la ţărm la ridicarea submarinului.

— Nu debarcăm? întrebă George când căpitanul, după terminarea înconjurului insulei o luă spre sud.

— Dacă supravieţuitorii vasului distrus au reuşit să ajungă până aici, atunci sigur că s-au retras către interiorul insulei. Dacă vor vedea venirea noastră ne vor confunda cu piraţii şi se vor ascunde cât mai bine pentru că o a doua întâlnire cu ei, cu siguranţă că nu o doresc. Vom coborî aici, spuse căpitanul, dar mai întâi vom face o vizită şi pe celelalte insule. Rămăşiţele navei puteau fi folosite pentru a face foc în scopul semnalizării. În afară de aceasta, vom găsi probabil la mal barca cu care s-au salvat cei de pe cuter.

— Ai dreptate tată, înţelege-mă că ard de nerăbdare să vorbesc cu un supravieţuitor al catastrofei, pentru că asta mi se pare cea mai importantă informaţie despre piraţi.

— Am aceeaşi speranţă, spuse căpitanul. Tocmai faptul că piraţii atacă cu un submarin, ne fac dificilă acţiunea de a-i prinde. Ştii că numai datorită submarinului ne-a fost posibil să ieşim din cele mai grele situaţii. Şeful tâlharilor este într-adevăr un marinar foarte priceput. Asta nu o putem nega. Cu siguranţă că va dispare de peste tot unde ar crede că se află în pericol de a fi prins. Mă gândesc că toate atacurile vaselor au avut loc aici, tocmai pentru a ne ademeni în

această regiune a mării. După un timp, va apare într-o regiune mai îndepărtată de aceasta. Faptul că i-au apărut în raza lui de acţiune trei vase, nu trebuie să ne mire pentru că cornetul în această regiune este intens.

— Cu asta vrei să spui că este mai puţin probabil să-l prindem, tată? întrebă George destul de dezamăgit. Ceea ce ne-ai explicat este plauzibil, de aceea sper să găsim ceva bucăţi din ultima navă atacată, pentru că aşa vom primi mai multe informaţii despre piraţi. Sunt sigur că asta ne va ajuta. Astfel vom primi informaţii şi despre naţionalitatea lor.

— Vezi asta sper şi eu, spuse Farrow. Dar uite deja apare cea mai mare dintre insule. Ea este extrem de roditoare.

— Tată, ai văzut luminiţa aceea de acolo?

— Da. Apare pentru un moment pentru ca după aceea să dispară din nou, ca şi cum cineva s-ar folosi de o lanternă. Trebuie să debarcăm cu grijă, că altfel se vor ascunde din nou. Dacă ne vor vedea barca vor crede că suntem tot piraţii care le-au atacat vasul.

Căpitanul schimbă puţin drumul pentru a vedea mai exact punctul luminos şi să vadă dacă poate recunoaşte ceva. Amortizoarele de sunet au fost închise, cu toate că zgomotul motoarelor după o asemenea călătorie lungă se mai auzea puţin. După zece minute au ajuns lângă insulă. Căpitanul încercă să se apropie de ea cât mai mult aşa cum făcea altădată când tovarăşii lui aduceau fructe proaspete de pe insulă. A avut noroc pentru că cu toate că de atunci au trecut zece ani, peisajul rămăsese neschimbat Ţărmul nu se modificase de loc. Prora submarinului se ridică deasupra unui banc de corali. Când submarinul se apropie de insulă, pe puntea de comandă se urcară căpitanul şi alţi câţiva marinari. Au ajuns la pupa şi de acolo au sărit direct pe uscat, unde au legat bine nava de un palmier puternic. Încă nu ştiau dacă pe insulă se aflau cei salvaţi de pe cuter sau erau piraţi, care debarcaseră aici pentru a-şi organiza o apărare perfectă. Dacă va fi cazul nu le rămânea decât să folosească grenadele adormitoare.

Căpitanul dădu ordine în noapte. Bineînţeles căpitanul ştia că fiul său se găsea în faţa celor ce coborâseră pe insulă dar nu făcu nici un comentariu. În afară de căpitan, George şi Petre mai erau şi alţi şase membri din echipaj. Era de la sine înţeles că şi el trebuia să ia parte la expediţie. Jungla avea un aspect tropical. Oamenii de pe submarin ştiau să umble prin junglă, aveau experienţa, de când fuseseră nevoiţi să debarce pe alte insule cu aceeaşi climă pentru a rezolva şi alte cazuri.

Cei aflaţi pe insulă nu trebuiau să afle de prezenţa lor decât când se vor afla în faţa lor.

În vreme ce căpitanul dădea instrucţiuni, George nu se mai putu abţine. Cu grijă pătrunse în desişul pădurii urmat îndeaproape de

Petre, care era într-un fel apărătorul lui şi care-i mai tempera în dorinţa lui de aventură. Chiar şi doctorul Bertram se mişcă fără măsuri de prevedere, nu-i mai aşteptă pe căpitan şi pe camarazii săi şi se alătură lui Petre. Umblau prin desişul junglei atât de îndemânatec încât căpitanul Farrow nu le observă dispariţia, decât după ce termină de dat instrucţiuni şi dori să se adreseze fiului său. Să-l strige cu voce tare nu putea, însă nu-şi făcea probleme prea mari ştiindu-l însoţit de Petre şi de doctor. El îi urma pe cei trei şi se bucura ca drumul le era deschis de grupa ce trecuse deja pe acolo şi tăiase majoritatea ramurilor lianelor.

George abia aştepta să meargă prin junglă şi să se întâlnească cu supravieţuitorii cuterului atacat, pentru ca să afle date cât mai concrete despre piraţii care se dădeau drept germani, ca şi cum ar fi membrii echipajului Dox. În sfârşit, George văzu scântei şi cărbuni aprinşi. Probabil cei ce se salvaseră nu erau conştienţi că astfel dădeau semnale pentru piraţi, care ar fi putut debarca pe insulă pentru a-i face pe supravieţuitori, cei puţin pentru un timp, incapabili de a acţiona şi de a cere ajutor. George mai merse câţiva metri. Apoi auzi un zgomot uşor chiar lângă el, în faţa lui. Crezu chiar că a zărit o mişcare în tufişul din faţa. Întâi a crezut că este Petre, apoi a avut sentimentul unui pericol iminent. Repede îşi luă grenada de la curea însă în stânga şi în dreapta lui se auzeau foşnituri. Pumni de fier îl înşfăcară. Unul din agresorii lui îi întoarse mâna la spate atât de puternic încât abia se mai putea mişca, iar durerea era atât de mare încât îi venea să urle. Dar atunci când a vrut şi-şi deschise gura, i se băgă un căluş încât abia putea respira. George începu să ameţească. Auzea totul ca prin vis. Se gândea încă la doctor şi la Petre. „Dacă şi lor li se întâmplase acelaşi lucru? Cine erau aceşti oameni? Vorbeau o limbă total necunoscută lui!” încet George îşi pierdu conştiinţa. Ultimul lucru ce-l simţi a fost că era dus pe sus, undeva.

III.
ÎN SUBMARINUL PIRAŢILOR.

O SENZATIE DE LEGANARE însoţită de dureri surde care-i provocau o cumplită greaţă fu prima impresie pe care George o simţi şi care-i dovedi că se trezise din starea de inconştienţă. Nu ştia dacă fusese lovit în cap sau nu. Pe moment nu-şi mai putea aminti nici un amănunt. Abia după câteva momente pricepu George că încăperea în care se afla îi producea această senzaţie de balansoar. Era vorba de o ambarcaţiune care se legăna pe valurile mării.

Când George îşi dădu seama de starea în care se găsea deveni rapid mai vioi şi luptă energic cu starea de greaţă care ameninţa să-l cuprindă din nou. În calitate de fiu al căpitanului german al

submarinului nu-i era permis să aibe rău de mare. Dar nici nu mai era mult până acolo.

Câteva secunde se gândi că se află tot în cabina de pe submarinul tatălui său, dar imediat îi apărură în faţa ochilor imagini şi impresii pe care le-a sesizat înainte de a fi prins. Se afla deci pe o insulă singuratică în căutarea eventualilor supravieţuitori de pe cuterul scufundat de piraţi. Apoi va fi fost prins şi prin lovituri bine plasate a fost făcut inofensiv. Aceste lovituri, de unde le cunoştea el? Făceau parte din tehnicile de apărare japoneză, aşa numitul jiu-jitsu. Iar Japonia, după cum spunea şi mesajul telegrafiat avea mare interes ca submarinul căpitanului Farrow să localizeze, cât mai exact locul unde se găsea submarinul pirat. Şi atunci se gândi că se afla chiar pe vasul piraţilor, care aparţinea cu siguranţă ori japonezilor ori chinezilor. La toate acestea se mai adăugau şi puţinele cuvinte pronunţate într-o limbă ciudată pe care le auzise înainte de a leşina. George îşi deschise cu greutate ochii. O lampă electrică lumina slab cabina în care se găsea şi în care nu era aproape de loc mobilă. Tavanul şi pereţii erau făcuţi din oţel. Dar nu era oţelul acela lucios şi strălucitor mereu curat de pe submarinul tatălui său, ci ceva albastru-gri, dur şi rece. George se ridică pe jumătate. Apoi făcu înconjurul cabinei până la uşă. Tocmai atunci intrară doi oameni mici de statură. Ei purtau uniforme de marină germane, foarte asemănătoare cu cele purtate în Primul Război mondial. George remarcă însă imediat mici diferenţe cu toate că cei ce le-au făcut îşi dăduseră osteneala să fie cât mai aproape de cele originale. Cei doi purtau pistoale la centură, ceea ce îl determină pe George să-şi ducă mâna imediat şi el la pistol, dar bineînţeles cureaua cu pistolul lipseau. Cei doi nici nu remarcară mişcarea prizonierului. Feţele lor nu puteau fi recunoscute pentru că purtau măşti care le acopereau până la gură toată faţa. Numai ochii le sclipeau ciudat prin tăieturile măştii. Şi pentru că bărbaţii nu scoteau nici un sunet, nici George nu se strădui să deschidă vreo discuţie. Rămase liniştit şi aşteptă să vadă ce se întâmplă în continuare. Pentru că uşa camerei a rămas deschisă George bănui că probabil căpitanul piraţilor dorea să-l vadă şi că cei doi erau nu erau decât nişte emisari. Şi într-adevăr nu se înşela. Deodată apăru în cadrul uşii o siluetă înaltă, cu umerii largi şi ţinută impunătoare. Nu numai înălţimea, dar şi mişcările pline de forţă trădară faptul că avea de a face cu un european. Uniforma germană era făcută dintr-un foarte bun material şi pe ea se vedeau multe decoraţii.

— ia te uită! Domnul George Farrow! zâmbi bărbatul care era de asemenea mascat şi continuă cu o voce baritonală dar destul de plăcută. Asta este o nesperată plăcere. Mi-am dat seama foarte bine, încă de la prima mea lovitură, că-mi voi atrage mânia căpitanului Farrow şi că, în curând, acesta va veni în urmărirea mea cu

submarinul său să reglăm între noi ce avem de reglat, dar că voi face aşa curând cunoştinţă cu fiul său nu mi-a trecut prin cap nici în cele mai îndrăzneţe vise! Mă bucur din tot sufletul că vă aflaţi la bordul navei mele. Asta înseamnă că tatăl dumneavoastră va fi mai îngăduitor cu mine. Mai am de gând să-mi continui o vreme treaba începută. Şi înainte de toate mai am de făcut o mare afacere pentru care am nevoie de anumite mijloace. Planul este foarte îndrăzneţ şi înseamnă nu numai pentru mine, ci şi pentru alţi mii de oameni care doresc să iasă din mizerie şi asuprire, iar pierderile care rezultă din actele de piraterie nu înseamnă nimic.

În timpul monologului piratului – căpitan George era foarte atent la vocea lui şi remarcă o tonalitate unică în ea. Bărbatul folosise limba germană dar cu un foarte mic accent, care putea fi ignorat de cineva care nu folosise această limbă încă din cea mai fragedă pruncie. Intonarea anumitor silabe îi păru lui George foarte dură. În curând descoperi şi cauza. Acum ştia ce naţionalitate avea omul în faţa căruia stătea şi spuse:

— Sunteţi rus, domnul meu şi cam bănuiesc la ce vă trebuie sume aşa de mari. Dumneavoastră nu vă convine noua formă de guvernare pe care a adus-o revoluţia. Aparţineţi de cei vechi şi sunteţi pentru ţarism. De aceea aveţi mare nevoie de bani. Dar – dacă înţeleg bine politica din lumea întreagă – este planul dumneavoastră îndrăzneţ, însă cu puţine şanse de reuşită. Folosiţi pentru procurarea acestor sume de bani mijloace care nu sunt prea cinstite. Asta v-o spun eu, cu toate că vă par atât de tânăr şi neştiutor în ale politicii.

Piratului îi scăpă o înjurătură rusească. Se linişti însă imediat şi adăugă repede nu însă fără de o urmă de ironie:

— Pe cuvintele dumneavoastră nu dau doi bani de vreme ce nu cunoaşteţi adevărata realitate. Bineînţeles că-mi pot închipui că sunteţi furios pe mine de vreme ce aţi căzut şi dumneavoastră şi tovarăşii voştri aşa de uşor în mâinile oamenilor mei. Nu puteţi nici să înţelegeţi ce înseamnă acest plan pentru mine. În schimb, eu ştiu că mi-aţi căzut în mână şi asta va ajuta mult la realizarea planului meu. Aţi zăcut vreo 4 ore fără cunoştinţă. În acest timp a fost şi o mică furtună pe porţiunea de mare pe care ne aflăm. Imediat ce valurile se mai potolesc şi marea se mai linişteşte, voi ataca următorul vas care-mi va apare în cale. Ştii deja că voi obţine o pradă foarte consistentă. Să ştiţi că la mine nu o s-o duceţi rău. Trebuie să am grijă de dumneavoastră pentru că pentru mine reprezentaţi o excelentă măsură de protecţie. Însă să nu îndrăzniţi să faceţi nici o încercare de a fugi. Ştiu că gândurile dumneavoastră stau numai la aşa ceva. Îmi este de asemenea cunoscut că folosiţi tot felul de mijloace neobişnuite aşa că voi fi pe fază tot timpul. Să ştiţi că nici tovarăşilor dumneavoastră n-o să le meargă rău şi n-o să le lipsească nimic. Când îmi voi face rost de

toate mijloacele de care am nevoie, iar planul meu va deveni realitate, bineînţeles că o să vă eliberez. N-am nimic personal împotriva dumneavoastră ci dimpotrivă vă sunt într-un fel chiar recunoscător. Şi apoi poate afla întreaga lume că căpitanul Farrow nu are nici o legătură cu vasul pirat şi nu poate fi condamnat pentru asta.

Rusul tăcu, George tăcu şi el o vreme. Dar când îşi deschise gura îşi exprimă o dorinţă ce nu avea nimic de a face cu faptul că era prizonier pe vasul pirat. El spuse:

— Dacă vreţi să mă simt bine aici, vă rog să-mi daţi să beau ceva. Mi s-a uscat foarte rău gâtul.

Rusul dădu din cap şi apoi bătu din palme. Un om mascat intră în mână cu un ulcior ce sigur conţinea un vin uşor şi pe deasupra cu o tavă pe care George observă o jumătate de pui fript. Căpitanul piraţilor îşi luă politicos rămas bun în vreme ce bărbatul mascat îşi lăsă acolo coşul cu mâncare şi băutura.

George trebui să recunoască că piratul se comportase foarte îndatoritor, deşi era un „răpitor de libertate” pe care orice naţiune dacă l-ar fi prins l-ar fi condamnat la spânzurătoare. Era oare omul în toate minţile? Planul său era măreţ dar în circumstanţele actuale de neîndeplinit. Intenţia rusului era pur şi simplu de a reface imperiul ţarist. „Un vis nebunesc!” îşi spuse George. Mai degrabă ar trebui să-ţi fie milă de el decât să-l condamni. În ceea ce priveşte pe ceilalţi însă era altceva. După siluetele lor George crezu că recunoaşte tipuri ale bărbaţilor din Asia. La asta se adăuga şi figurile de jiu-jitsu şi limba pe care o foloseau. Ei nu aveau în nici un caz interesul ca marele imperiu rus să se refacă. Pentru ei era important numai actul de piraterie, această meserie atât de aventuroasă. Ei erau piraţi, pe care nu-i interesa decât prada şi de aceea făceau acest lucru cu plăcere şi probabil, într-o bună zi rusul o să sufere un fiasco tocmai din cauza propriului echipaj. Aşa ceva însă acum. Nici nu-şi putea imagina. Dar de ceea ce se va întâmpla nu-i prea păsa lui George. El trebuia să-şi facă un plan de evadare prin care dacă era posibil să-i elibereze şi pe doctor şi pe Petre, care după spusele rusului se aflau şi ei aici la bord, prizonieri. Câtă vreme însă nava se afla în mişcare, desigur, aşa ceva nu era posibil. Dar odată şi odată trebuiau să se oprească pentru a se aproviziona cu fructe şi cu apă de băut. Atunci va fi cu siguranţă mult mai mult supravegheat, dar asta nu avea importanţă de vreme ce scăpase el din situaţii şi mai periculoase. Era convins că va reuşi. O ocazie tot i se va oferi şi nu va sta nici un moment pe gânduri pentru a profita de ea. Cei doi piraţi santinelă părăsiseră de mult cabina. Uşa fusese închisă de două ori cu zăvorul. După zgomot George putu să-şi dea seama că în afara acestora uşa mai era asigurată cu două bare puternice. Să treci pe lângă santinele era aproape imposibil în cazul în care uşa urma să fie din nou deschisă. Chiar dacă ar fi reuşit să scape

de aici n-ar fi ajuns mai departe de puntea vasului. Şi atunci, ce era de făcut? Mai întâi George se întări consumând conţinutul coşului adus de marinarul mascat, în timp ce mai privea odată pereţii de metal ai cabinei care sigur că fusese construită în scopul de a ţine acolo prizonierii, probabil pe undeva se afla şi o gaură în pereţi prin care cei de pe vas puteau oricând să urmărească prizonierii din afară. Întradevăr descoperi chiar lângă uşă un loc în perete care părea mai închis la culoare decât restul cabinei. Când se uită acolo mai atent putu chiar să observe o mişcare de cealaltă parte a peretelui. Câteva secunde acea pată deveni mai luminoasă, puţină lumină se strecură în cameră, apoi totul se întunecă din nou. George se uită repede în altă parte şi-şi luă o mină indiferentă. În timp ce era ocupat cu înfulecarea puiului se uită în jos, apoi puse coşul cu resturile lângă el şi se întinse comod pe micul pat din cabină. Căscă cu poftă, se întinse puţin, apoi închise ochii. Faţa şi-o lăsă intenţionat îndreptată spre uşă. Apoi îşi întredeschise puţin ochii numai atât cât să zărească ceva în timp ce cei care observau de afară să fie convinşi că el are ochii închişi. După câteva minute locul din perete deveni luminos, iar apoi se întunecă iar. Acum cel care-i observa trase o mică placă de metal peste gaura de observaţie. Prea mult nu-i folosi lui George această descoperire a ochiului de observare din perete. Probabil santinelele aveau ordin să arunce din când în când o privire în celulă pentru a şti tot timpul cu ce se ocupă prizonierul. George se străduia să-şi ţină ochii întredeschişi, dar mâncarea şi vinul bun îl făcură să fie obosit. Pleoapele i se închiseră şi nu dură mult până când Morfeu, zeul somnului îl cuprinse în braţele sale pe fiul căpitanului. Când se sculă se simţi bine şi cu forţe proaspete. Zgomotele şi uşoara legănare a vasului nu-l mai deranjară acuma deloc. Dar nu putea să vadă nimic. În jurul lui domnea întunericul deplin. Atunci îşi dădu seama că becul putea oricând fi stins de afară. Santinele observaseră că el dormea profund aşa că au stins micuţul bec. Era o măsură de bun simţ pe care ştia că o datorează numai şi numai rusului.

Simpatia lui George pentru acest bărbat crescu şi mai mult în vreme ce se gândea prin ce a putut el trece, ce lucruri îngrozitoare s-au întâmplat în timpul revoluţiei. Ar trebui oare George, acum la adăpostul întunericului să-şi cerceteze mai amănunţit închisoarea? Poate ar găsi o mică spărtură în perete pe care ar putea-o face tot mai mare aşa încât să poată evada pe acolo. Dar înainte de a-şi pune planul în aplicare, adică de a cerceta mai pe îndelete camera, lumina electrică se aprinse din nou. Barele de la uşă fură ridicate, cheia se învârti de două ori în broască, iar cele două santinele mascate cu pistoalele încărcate se postară în stânga şi în dreapta uşii. După câteva secunde a apărut şi căpitanul piraţilor care îl întrebă foarte politicos dacă dormise bine. George aprobă din cap. Apoi rusul spuse:

— Am bănuit că acuma ar fi vremea să vă treziţi şi de aceea am comandat să vi se servească micul dejun. Aţi dormit până dimineaţa târziu. Între timp marea s-a liniştit cu totul. Sper ca în curând să-mi apară un cuter la orizont pe care să-i pot ataca şi să-mi însuşesc prada, cu care să fac un pas mai departe în realizarea planului meu. Poftă bună domnule Farrow! Şi să nu vă faceţi griji dacă veţi auzi ceva zgomot care ar aduce cu zgomotul produs de o luptă. Vasului nu i se va întâmpla nimic. Băieţii mei sunt luptători cu experienţă. Mulţi dintre ei sunt piraţi de când se ştiu.

— Cu siguranţă chinezi, pentru că şi acum bandele lor îngrozesc navigaţia de pe Fluviul Galben, remarcă George. Îmi este indiferent. Într-o bună zi tot va fi capturat submarinul şi este treaba judecătorilor de a vă condamna pe fiecare membru al echipajului după faptele lor! Deci spuneţi că este dimineaţa târziu. Asta înseamnă că mai am destulă vreme!

Rusul rămase un moment cu gura căscată, apoi râse şi strigă:

— Îmi plăceţi, domnule Farrow! Nu cred că se află prea mulţi oameni în situaţia dumneavoastră care să aibe atâta încredere în forţele lor şi mai ales să nu-şi ascundă intenţia de a evada ca dumneavoastră. Dar nu vă daţi cea mai mică osteneală, pentru că vă spun încă o dată că totul va fi în zadar. Odată ce le-am ordonat oamenilor mei să aibe grijă că veţi încerca să evadaţi, la o încercare a dumneavoastră, să ştiţi că nu vă mai pot garanta nici sănătatea şi nici chiar viaţa. Mi-ar părea rău dacă s-ar întâmpla ceva neplăcut!

— Nu vă faceţi griji din cauza mea, zâmbi George! Întotdeauna m-au aţâţat tocmai genul acesta de pericole. Mai întâi trebuie să vă mulţumesc pentru micul dejun, pentru că într-adevăr mi-a fost foame şi trebuie să-mi menţin forţele. Şi dacă o să am posibilitatea să evadez vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău. Dacă nu se va ivi prilejul, de a-mi lua rămas bun de la dumneavoastră.

Rusul clătină din cap şi după câteva secunde se pronunţă:

— Numai Dumnezeu ştie de unde puteţi avea atâta sânge rece. Păcat că nu vă pot angaja pentru mine să mă ajutaţi la îndeplinirea planului meu. Atunci aş fi probabil foarte aproape de succes. Şi apoi mi se pare puţin probabil să plecaţi fără a vă lua rămas bun.

George zâmbi satisfăcut când rusul cu cei doi membrii ai echipajului părăsiră cabina, îi era limpede că prin siguranţa lui clătinase un pic încrederea căpitanului că ar fi infailibil. Nesiguranţa aceasta poate o să influenţeze cele două santinele, pentru că repetând mereu acelaşi lucru ajungi să crezi că aşa este. Era un efect psihologic de care se folosea. George începu să-şi ia micul dejun în linişte şi apoi înconjură celula ca să-şi mai dezmorţească puţin membrele. Bănuia că este observat din afară, dar nu lăsă să se vadă că descoperise gaura din perete. În timpul zilei, evadarea era exclusă, se gândi George.

Înotând nu s-ar fi putut îndepărta nici măcar 100 metri de submarin fără să fie pescuit sau chiar împuşcat. „Oh! Dacă ar avea vreo grenadă de adormit la el, ce simplu ar fi! Oh! Armele! Gândul că era fără apărare îl cam apăsa. Şi apoi nu putea părăsi submarinul fără a-şi lua înapoi armele, mai ales cuţitul de la Sanja care reprezenta o amintire pentru el. Cu siguranţă armele mele se află în cabina căpitanului piraţilor! Deci trebuia oricum să facă o vizită înainte de a părăsi submarinul”. George se gândi îndelung dacă s-ar produce vreo schimbare în cazul în care ar reuşi să-l facă prizonier pe rus. Dar imediat realiză că acest lucru le-ar face probabil numai plăcere chinezilor, care nu urmăreau nimic în afară de prada lor şi pentru ei viaţa căpitanului nu valora nici cât negru sub unghie. Cu siguranţă ar fi fost bucuroşi să-şi continue furturile după cum doreau ei. Orele se scurgeau în pas de melc. Treptat, George fu cuprins de o uşoară nervozitate. Era obişnuit să fie liber, să cutreiere imensitatea mărilor sau să străbată desişul junglei. La două ore după masa de prânz George îşi primi ceaiul. „Dacă ar încerca o tentativă de evadare când chinezul mascat îi va aduce masa de cină? Dacă ar reuşi să-i ia piratului mascat pistolul şi să treacă de santinelele de la uşă, probabil va găsi o posibilitate să evadeze. Bineînţeles că trebuia ca înainte de a părăsi submarin să-i elibereze pe doctor şi pe Petre care cu siguranţă se aflau prizonieri în celulele alăturate. Ei, mai avea câteva ore bune în care să se gândească!”

Deodată George deveni atent şi ascultă. O uşoară lovitură clătină masa de oţel a submarinului. Imediat îi urmă zgomotul înăbuşit al unei împuşcături. Deci piratul rus atacă din nou vreo navă ca astfel să-şi mărească prada. Pe fiul căpitanului deodată îl cuprinse o emoţie puternică. El se afla închis acolo în vreme ce afară se luptau pentru viaţa lor. În timpul luptei cu siguranţă nu-i va fi supravegheată celula. Şi nici piratul mascat nu-i va aduce cina. Tot ce se întâmpla aici acum, îi punea la grea încercare răbdarea. „Ceva însă trebuia să facă! Nu mai putea sta aşa cu mâinile în sân.” Repede mai inspectă încă o dată camera, doar va găsi ceva ce să-i folosească drept măciucă în caz că ar avea nevoie. Patul său era bine prins de podeaua celulei cu nişte curele pe care nu le putea desface oricât încercă el să le mişte. Rămase în mijlocul cabinei, gândindu-se. Atunci privirea îi căzu pe lampa electrică. Şi deodată avu o idee! Aşa probabil va merge. Va ajunge să-şi îndeplinească planul dacă va reuşi să mişte santinela, care să vină să deschidă uşa şi să intre În cabină. Însă totul sta sub semnul întrebării pentru că în timpul luptei cu alt vas, ordinele căpitanului trebuie că erau foarte stricte. Şi în afară de asta nu-i era clar dacă santinelele mai stăteau în faţa uşii sau participau şi ele la luptă, părăsind astfel coridorul.

George se ridică prinse braţul şi îl învârti puţin, lumina se stinse.

Apoi după ce se gândi puţin îl deşurubă cu totul şi îl ţinu în mână. Porni spre uşă şi începu să bată cu putere în peretele de oţel.

Imediat un fir de lumină se strecură în celulă. Santinela folosea deci gaura de supravegheat din uşă.

— Atenţie! Strigă George. Atenţie! În celulă este gaz! Folosi limba engleză pentru că bănuia că santinelele o cunoşteau măcar puţin. Repede! Mă sufoc! Strigaţi-l pe căpitan! urlă George mai departe, când văzu că nu se întâmplă nimic la strigătele sale de alarmă.

George ascultă plin de teamă şi auzi afară voci agitate. O voce întrebă într-o engleză stricată:

— Ce este întâmplat? Ce doreşte tu? Tu acolo trebuie rămâi! Căpitan nu are acuma timp!

— În celulă intră gaz şi fum! urlă în continuare George fără să se lase influenţat de atitudinea pasivă de până acum a santinelelor.

— Vă temeţi cumva de mine? Doar aveţi pistoale, iar eu suni în totalitate fără apărare! Tot nu se întâmplă nimic! Atunci mai încercă o dată:

— Fum! Gaze! Sunteţi atât de laşi încât nu îndrăzniţi să deschideţi uşa?

Şi într-adevăr această frază îşi făcu efectul. După câteva cuvinte schimbate între ei zăvoarele fură trase. George păşi spre uşă, tuşi puternic şi strigă:

— Grăbiţi-vă! Nu mai pot! Fumul este tot mai gros! Probabil arde instalaţia de iluminat!

Acum cheia se învârti în broască. George ştia că de următoarele momente vor depinde toate. Această ocazie era foarte favorabilă, pentru că piraţii se găseau în luptă cu celălalt vas şi nu erau atenţi la ce se petrecea pe submarin. George îşi ţinea braţul şi pumnul drept în poziţie de lovire. Becul era singura sa armă, dar el ar fi putut avea un puternic efect prin faptul că spargerea lui, cu zgomot, ar fi provocat cel puţin o mică spaimă santinelelor.

IV.
O FUGĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ.

SANTINELELE TREBUIE SĂ CREADĂ că prizonierul avea asupra lui arme periculoase. Asta le-ar fi diminuat cheful de luptă pe întuneric. Uşa se deschise cu prudenţă. Ea dădea direct spre coridor şi asta era în avantajul lui George. Cu o mişcare puternică el aruncă becul micuţ, prin uşa întredeschisă, afară. El se sparse în mii de bucăţi cu un zgomot puternic. Atunci auzi strigăte înspăimântate. Imediat se aruncă cu toată forţa în uşa uşor deschisă care se dădu pe loc în lături. George nu se mai interesă de santinele. Drumul era liber. Fugi de-a lungul coridorului. Dar auzi cum santinelele erau deja pe urmele lui. George

îşi opri brusc fuga aşa încât cei doi chinezi ce-l urmăreau nu se mai putură opri din cauza vitezei, se loviră unul de altul, iar el, printr-o lovitură puternică de box executată ca la carte, îi aruncă la pământ. Pistoalele urmăritorilor căzură zăngănind pe jos. Încă două lovituri de box direct în bărbii şi chinezii căzură fără zgomot. George îi înşfăcă şi îi trase pe coridor până la uşa cabinei. Îi băgă în celulă şi închise uşa în urma lor. Acum puteau să se trezească şi să facă câtă gălăgie doreau. Câtă vreme acolo, deasupra, se ducea o luptă, gălăgia era din ce în ce mai puternică şi nimănui nu-i trecea prin cap să vadă ce fac santinelele.

Din micuţa barcă a submarinului izbucniră împuşcături una după alta. Nava atacată însă nu riposta. Deci era vorba de un vas de comerţ neînarmat pe a cărei încărcătură piraţii urmau să pună mâna în curând. George privi în jur pe coridor. Lângă celula sa se aflau încă două şi ele zăbrelite. Şi pentru că cheile se aflau în broaşte i-a fost floare la ureche să deschidă uşile după ce se convinse prin anume ciocănituri şi apeluri că în ele se aflau într-adevăr doctorul Bertram şi Petre. Tovarăşii se salutară printr-o scurtă strângere de mână.

— Să mergem în cabina căpitanului, spuse George încetişor. Cu siguranţă acolo se află şi armele noastre! Piraţii tocmai atacă un vas. Din această cauză nu o să fie prea mulţi aici în încăperile de jos. Dacă trebuie să trecem prin sălile de comandă, nu ne va fi greu pentru că la cârmă acum se află numai un singur om.

— Cu el n-o să avem nici o problemă! Se zburli Petre. Celulele se aflau după cum şi-au dat seama după zgomotul motoarelor la pupa submarinului, în grabă se strecurară de-a lungul coridorului. Uşa de la capătul condorului dădea aşa cum bănuise George chiar în sala de comandă. Fiul căpitanului o deschise repede şi se năpusti asupra omului care se afla În faţa aparatelor, îi dădu o lovitură cu patul pistolului pe care-i luase de la santinele, aşa cum făcuseră şi doctorul Bertram şi Petre. Chinezul se clătină şi fără a zice nici măcar păs, căzu la podea.

— Luaţi-i locul aici, domnule doctor, îl rugă George pe medicul submarinului. Cum cunoaşteţi limba chineză nu vă va fi greu să preluaţi comenzile date de rus din turn. Între timp ne vom face cât de repede rost de armele noastre. Doctorul dădu aprobator din cap şi luă căştile care căzuseră când omul de la comandă fusese lovit cu lovitura de pistol. Între timp Petre îl legă bine pe chinezul care nu purta mască şi îi băgă un căluş în gură. Din această parte nu mai ameninţau nici un fel de pericole, împuşcăturile de sus se opriră. Deci cuterul atacat se predase. George şi Petre se grăbeau mai departe şi găsiră cu uşurinţă cabina căpitanului. În curând îşi aflară şi curelele cu armele lor şi, la vederea lor, răsuflară uşuraţi. Lipseau numai grenadele cu gaze adormitoare. George spuse puţin descurajat:

— Păcat, mă gândeam tocmai la ele. Cu grenadele am fi putut să-i anihilăm pe toţi de aici. Rusul le ţine ascunse ori în dulapul său de metal, ori le-a dat spre cercetare neştiind ce sunt. Ei, va trebui să părăsim submarinul fără ele.

— Şi unde vrei să mergem? Întrebă Petre. M-am gândit să ne întoarcem în sala maşinilor şi să defectăm ceva pe acolo. Atunci submarinul ar fi inofensiv. Oricum va fi capturat mai devreme sau mai târziu. Până atunci vom putea oricum să ne apărăm. Consider că acest submarin este un tip mic care poate adăposti cel mult 30 de persoane. Dacă le luăm proviziile, dacă noi umblăm şi prin magazia de arme şi mai defectăm pe ici, pe colo unele lucruri în sala maşinilor am putea avea urgent submarinul în mâinile noastre. George îl aprobă, dar după ce se gândi puţin adăugă repede:

— Dar aşa am fi şi noi pierduţi. Căpitanul ne mai are încă în puterea sa. Nu are nevoie decât să deschidă ventilul din podea şi ne scufundăm toţi, fără posibilitate de a ne mai salva.

— Atunci nu avem încotro, decât să ne luptăm cu echipajul de pe punte. Poate că vom, reuşi. Şi apoi? Ca să scăpăm nu ne rămâne decât marea!

— Corect, Petre! Deocamdată piraţii sunt ocupaţi cu jefuirea cuterului. Sper că vom găsi noi o posibilitate să ajungem pe punte. În curând se va întuneca. Asta ar putea fi salvarea noastră. Trebuie să încercăm să ajungem pe cuterul jefuit pe care cu siguranţă piraţii au pus o bombă cu ceas pentru a-l face să sară în aer. Nu ne mai rămâne decât să dezamorsăm bomba.

— Asta însă este foarte periculos!

— Nu văd însă nici o altă cale, Petre!

— Ei bine, din partea mea putem trece la treabă! Trebuie însă mai întâi să-l ducem pe omul nostru de la cârmă în cabina căpitanului, ca nu cumva vreun pirat să ajungă aici şi să vadă ce s-a întâmplat Dacă nu-l vor vedea aici se vor gândi că omul şi-a părăsit pentru un moment postul. Hai să mergem, cred că domnului doctor i s-a făcut deja dor de noi.

Doctorul Bertram păru într-adevăr uşurat când îi văzu pe cei doi coborând. Până atunci nu primise nici o comandă din turn. Submarinul rămânea liniştit, plutind pe valurile mării. Deasupra se auzeau bufnituri, oameni fugind, strigăte, jefuirea cuterului se afla probabil în toi. Rapid, chinezul legat din sala maşinilor fu dus în cabina căpitanului. Apoi George urcă cu grijă scara de metal ce ducea pe punte. Câteva secunde se uită fa ce se petrecea acolo, apoi le făcu semn tovarăşilor lui să-l urmeze. Nemţii aveau noroc. Deja se întunecase bine. Piraţii aprinseseră deja făclii a căror lumină producea umbre aşa încât nu le fu greu să se strecoare din interiorul submarinului în exterior, la adăpostul întunericului. Se ascunseseră

după turn şi priveau încolo şi încoace. Căpitanul rus, în uniformă germană stătea lângă balustradă şi dădea ordine clar şi cu voce tare. Din când în când se auzeau nişte expresii care păreau a fi înjurături în limba rusă, dar doctorul Bertram le explică că de fapt erau ordine în chineză. Submarinul se apropiase foarte mult de vasul atacat. Lăzi şi saci, care probabil conţineau marfă preţioasă, puteau fi preluate direct pe puntea vasului piraţilor de vreme ce puntea cuterului se afla mai sus decât cea a submarinului. Apropierea de cuter le era însă favorabilă şi prizonierilor. Trebuiau, dacă era nevoie să înoate numai o distanţă scurtă pentru a ajunge pe vasul comercial. Mai aşteptară încă un sfert de oră ia umbra turnului. Atunci văzură cum coborâră două bărci de pe cuter cu oameni care se pierdură cu repeziciune în întunericul de afară. Erau probabil supravieţuitorii dezastrului. Rusul nu dădu nici un ordin ca bărcile să fie urmărite. Nu era deci un monstru. De vreme ce se dădea drept căpitanul Farrow putea să se facă că nu-i vede pe „fugari”.

Căpitanul strigă o lungă „înjurătură” spre puntea cuterului în vreme ce submarinul se îndepărta.

— El a dat ordin să se arunce vasul în aer. Acum este timpul să acţionăm. Bomba se va aprinde în opt minute, aşa am auzit.

— A dracului de repede, şopti Petre. Putem să spunem că avem noroc dacă vom găsi bombele şi le vom anihila la timp.

— Sa sărim în apă de pe această parte, propuse George şi să ne urcăm pe partea cealaltă a cuterului pe punte. Vom găsi cumva o posibilitate de a ne căţăra pe el. Cei trei tovarăşi săriră încetişor în apă. Nu a fost nevoie de atâta prudenţă pentru că luarea ultimilor saci şi lăzi de pe cuter provoca destul zgomot. Nemţii înotau în lungul submarinului aşa încât rămâneau mereu în umbră şi nu puteau fi descoperiţi prea uşor. Trecură de prora cuterului şi mai înotară puţin de-a lungul peretelui bordului până când, într-adevăr, Petre descoperi un odgon pe care-i puteau prinde uşor cu mâna. George se urcă primul pe punte. Atunci auzi pornind motoarele submarinului. Căpitanul poate se mira de dispariţia santinelelor sale, dar nu mai avea timp să le caute, pe îndelete, pentru că trebuia să se îndepărteze cât mai repede posibil din apropierea cuterului care în câteva minute urma să sară în aer. Aşa că George putu să se agite nestingherit pe lângă balustrada cuterului, pentru a le da o mână de ajutor lui Petre şi doctorului în încercarea lor a de a ajunge pe punte. Apoi cei trei se grăbiră spre deschizătura de încărcare de pe vas. Lanternele lor încă funcţionau şi cu toate că se udaseră în timp ce înotau şi asta datorită îmbunătăţirilor aduse de inginerul Hagen. Se urcară pe treptele de metal îndreptându-se spre deschizătura chilei. George se târî înăuntru şi văzu deja bomba care urma să explodeze cam după trei minute după cum estimaseră ei. El ridică bomba grea şi i-o întinse lui Petre,

care dori imediat să-i deşurubeze dispozitivul de amorsare. În timp ce George se căţăra din nou spre deschizătură pentru a ieşi, îi trecu prin minte altceva, îi strigă repede lui Petre:

— Opreşte-te! Nu trebuie să dezamorsăm bomba! Dacă rusul nu aude explozia, cu siguranţă se va întoarce aici, mai ales dacă între timp remarcă că şi noi am fugit. Bomba trebuie să explodeze! Dacă o aruncăm destul de departe de cuter, în mare explozia nu ne poate dăuna prea mult.

— O s-o arunc cât pot mai departe de aici! strigă Petre. Dar am nevoie de o bucată de odgon. Găsiră curând o bucată, pe care Petre o înfăşură pe bombă, o ridică deasupra capului, o învârti şi numără liniştit secundele. Când crezu că este foarte aproape de momentul exploziei îi dădu drumul. Astfel bomba explodă departe de cuter. O flacără uriaşă ţâşni. Petre a aruncat bomba exact la momentul potrivit! Doctorul Bertram răsuflă uşurat după care adăugă:

— Deocamdată suntem în siguranţă! Oare chiar am scăpat din celulele acelea? Eu îmi pierdusem aproape orice speranţă. Să scapi de pe un submarin în care eşti prizonier mi se părea de-a dreptul imposibil.

— Nu a fost chiar aşa de greu, replică fiul căpitanului şi le povesti istoria cu „gaz” şi „fum”. Petre, ca întotdeauna, propuse să se meargă în camera de transmisie să se vadă dacă aparatura de acolo mai funcţiona.

— Trebuie să luăm legătura cu tata, spuse George.

— Să sperăm că submarinul nostru nu este prea departe, spuse doctorul. Nu este exclus ca explozia să fi fost văzută de pe o navă mare. Dacă vom fi prinşi aici, n-o să fie suficiente explicaţiile noastre, chiar dacă ele sunt adevărate. Oricum ar bănui că am fost lăsaţi aici de tovarăşii noştri. Numai după ce vom părăsi cuterul cu bine, putem să ne gândim să transmitem vestea atacului în lume. George era foarte interesat de tehnica radio – transmisiunilor, la asta contribuind mult inginerul Hagen, în care a avut un bun profesor. În mica cameră de transmisiuni totul era întors pe dos. Se părea că aici a avut loc o luptă. Era posibil ca transmisionistul să fi putut expedia vestea atacului asupra cuterului şi atunci se puteau aştepta ca din moment în moment să sosească nave acolo. Câteva sârme erau rupte, probabil de o împuşcătură dar George şi Petre le repararără cu foarte mare îndemânare.

— Să încercăm acum să dăm un semn de viaţă, spuse George.

Câteva minute se scurseră apoi George cu căştile la urechi spuse:

— Am prins submarinul nostru! Tata a răspuns şi a spus să transmitem semnale în continuarea până când ne va localiza. Tata crede că suntem foarte aproape şi că în curând ne vom întâlni. Într-adevăr am avut noroc!

Doctorul Bertram şi Peter se bucurau ca nişte copii în seara Crăciunului. Petre se urcă din nou pe punte să se uite în jur. Dacă acuma ar fi venit vreo navă cei trei ar fi avut ghinion. În timp ce George rămăsese în sala de transmisiuni, doctorul se urcă şi el pe punte pentru a i se alătura lui Petre care supraveghea, în continuare, suprafaţa mării, După mai bine de o jumătate de oră, acesta strigă:

— Dacă nu mă înşel, acolo se vede venind submarinul nostru!

Şi doctorul Bertram recunoscu linia mai întunecată de pe suprafaţa mării.

— Merge aşa de încet! Poate are ceva la motoare. Îl strigară pe George şi toţi trei observară încordaţi submarinul.

— Priviţi-l bine trage două bărci! spuse Petre. Din cauza aceasta şi mersul încet.

— Sunt probabil supravieţuitorii cuterului pe care ne aflăm. Acum pot să-l preia, se bucură George.

În curând submarinul se află chiar lângă cuter. Doctorul, George şi Petre coborâră pe punte şi fură imediat salutaţi cu entuziasm de membrii echipajului. Căpitanul anunţă imediat ce urările de bun venit încetară:

— Am avut noroc să mă întâlnesc cu cele două bărci cu supravieţuitori. La început au crezut că suntem submarinul piraţilor până când un membru al echipajului care cunoştea exact uniforma marină germană le spuse că era o greşeală. În plus căpitanul piraţilor dădea comanda în limba chineză. Aşa am putut să-i conving pe supravieţuitori că submarinul nostru nu este submarinul pirat.

Căpitanul cuterului englez îi mulţumi din inimă lui George pentru că-i salvase vasul. Între timp oamenii săi se şi căţăraseră pe el. Apoi unul strigă că se apropie două vase. La auzul acestei veşti cei de pe submarin spuseră că trebuie să se îndepărteze repede. Apoi îşi luară în grabă „la revedere” de la cei salvaţi care au promis că vor spune adevărul în legătură cu echipajul submarinului şi se îndepărtară, în vreme ce submarinul plecă, începu să se scufunde şi când ajunseră acolo un cuter şi un distrugător, nu se mai vedea nici o urmă de el, în timp ce Farrow putea să-i observe în voie prin periscop. George trebui apoi să raporteze pe îndelete cum a reuşit să scape de pe vasul piraţilor. Aprobându-l tatăl său îi bătu pe umăr şi când termină îi spuse:

— Eşti grozav! Sunt mândru de tine. Dar acum trebuie să ne ocupăm de piratul rus. Bineînţeles că este numai un nefericit ce aleargă după copite de cai morţi, dar sacrifică vieţi omeneşti şi a adus nelinişte în întreaga navigaţie din această zonă. De aceea trebuie capturat. Numai de am putea şti încotro s-a îndreptat!

— Rămâne cu siguranţă în această parte a mării, îi asigură George. Sper să dăm în curând peste el şi atunci te rog să eviţi să-l scufunzi. În

realitate nu este un om rău.

Căpitanul urmări pe hartă locul de staţionare a vasului său. Se găseau la sud de insulele Paumotu care făceau din plin comerţ cu insulele Hervey.

— Rusul s-a priceput să-şi aleagă unul din punctele cele mai bogate în pradă. Şi acum cred că s-a îndreptat spre N-E. Vom alege şi noi această cale.

V.
UN ACT DE EROISM A LUI GEORGE.

NOAPTEA TRECU ÎN LINIŞTE. George adormi repede după emoţiile prin care trecuse în ultimele zile şi se trezi dimineaţa târziu. Grăbit se spălă, se îmbrăcă, îşi luă micul dejun şi se urcă în turn. Acolo se afla numai tatăl său care-i salută cu inima plină de bucurie:

— Ceva nou, tată? Întrebă George.

Căpitanul dădu din cap şi răspunse:

— Nu, dar Mertens supraveghează atent aparatul de transmisie.

O oră întreagă tatăl şi fiul au stat în turn şi au observat marea. Nicăieri nu se vedea vreun vas. Se auziră paşi şi Mertens apăru cu o telegramă ce i-o dădu căpitanului. Acesta o citi şi imediat dădu un alt ordin în sala maşinilor. Imediat motoarele îşi măriră viteza iar Farrow schimbă puţin mai spre est cursul submarinului. George a citit şi el telegrama şi văzu că, nici mai mult nici mai puţin, submarinul pirat atacase alt vas cu care se lupta acum.

— Îl vom prinde oare pe rus, tată?

— Sper.

— Când vom afla poziţia lui exactă?

— Cam într-o oră. Cam atât durează sigur jefuirea vasului.

Cu încordare crescândă mai trecu o jumătate de oră. Dintr-o dată apăru din mare o navă închisă la culoare.

— Este rusul? întrebă George imediat.

Căpitanul privi submarinul prin binoclu.

— Nu, spuse el puţin mai târziu. Dacă submarinul ar apărea deodată aici. Asta ar contrazice mesajul telegrafic. Uită-te numai la forma unică a turnului. După el îi putem recunoaşte pe englezi. Căpitanul Farrow ordonă încetinirea imediată a vitezei submarinului. Încet cele două submarine se apropiară unul de celălalt. În turn se urcă un bărbat slab, în puterea vârstei. Deodată se auzi de pe partea cealaltă:

— Bună ziua căpitane Farrow! Ce mai faceţi? Cu ce treburi pe aici?

Căpitanul îl recunoscu pe ofiţer: era căpitanul Mitchell căruia mai demult îi făcuse un serviciu important. Foarte repede neamţul îl informă pe englez despre submarinul pirat care tocmai se afla prin

apropiere şi ataca un vas comercial.

— Căpitanul vasului este un rus care vrea să duca la îndeplinire planuri nebuneşti, iar echipajul este format din chinezi, îi mai strigă Farrow.

Căpitanul Mitchell răspunse:

— Atunci să mergem! Siguri îi vom prinde pe piraţi. Englezul arătă cu mâna înainte şi dădu un ordin prin interfon. Viteza submarinului englez deveni mai mare, tot mai mare.

Farrow menţinu şi el aceeaşi viteză. Submarinul britanic trebuia să fie un tip nou de navă. O asemenea viteză nu atinseseră submarinele engleze în timpul războiului. Atunci Farrow dădu drumul compresoarelor şi submarinul Dox reuşi să-l depăşească pe cel englez. După 20 de minute – cât dură această întrecere prietenească, Farrow zări un punct închis la culoare care devenea tot mai mare. Era sigur că acesta era vasul comercial jefuit de piraţi. Matrozii care se aflau în toiul luptei, urcau acum pe punte. Căpitanul german putea acum să recunoască prin binoclu silueta submarinului pirat. Era aproape lipit de cuter. Echipajul de piraţi lucra cu înverşunare. Deodată Farrow observă că rusul îşi retrase ordinele. Echipajul se întoarse, de pe vas, pe puntea submarinului, dispăru în turn şi imediat submarinul pirat se puse în mişcare şi repede se îndepărtă de cuter. Nimic nu-l mai putea opri. Se părea că din nou rusul reuşise să scape. Zece minute mai târziu ambele submarine prietene se aflau deja lângă vasul comercial. Căpitanul lui, de asemenea un englez, le povesti celor doi căpitani de submarine cum în timpul luptei patru din oamenii lui fuseseră răniţi. Piraţii abia apucaseră să jefuiască ceva când cele două submarine apărură la vedere. Căpitanul cuterului mulţumi pentru ajutorul atât de prompt şi ceru protecţie până la insula următoare. Căpitanul Mitchell i-o asigură bine înţeles.

— Tată, spuse în acel moment George, acum ştiu cum putem să-i prindem pe piraţi. Trebuie numai să-i urmăm cu un cuter pe care ar fi tentaţi să-l atace. Pentru că dacă ar întâlni un submarin sau orice altfel de navă de război ar dispare imediat în adâncurile mării. Submarinul englez poate să-i ia pe cei patru răniţi şi să se îndepărteze de aici. Eu şi Petre ne urcăm pe cuter având grijă să luăm destule grenade cu gaze de adormit. Şi tu pleci cu submarinul de aici. Rusul va urmări cu siguranţă mişcările cuterului şi dacă va vedea că şi submarinele au dispărut va încerca un al doilea atac asupra lui. Şi atunci îl vom prinde.

Căpitanul Mitchell fu de acord cu planul pe care Farrow i-l expuse. George şi Petre se urcară apoi neobservaţi pe cuter. Căpitanul navei comerciale nu putu să preţuiască imediat planul. Abia când căpitanul Mitchell îl asigură că totul va merge bine şi că cele două submarine vor rămâne prin apropiere ca să poată interveni dacă va fi cazul,

acesta îşi dădu acordul. După ce cei patru răniţi fură transportaţi pe submarinul englez, cuterul se desprinse de lângă cele două submarine şi-şi urmă cursul iniţial. Instalaţiile de transmisie de pe vas necesitară numai o scurtă reparaţie şi fură din nou intacte. Cele două submarine mai acompaniară nava vreo două mile apoi se întoarseră şi se îndreptară spre nord. Dacă rusul a observat manevra – el trebuia să fie convins acum că vasul naviga din nou fără oprire. Bineînţeles că nu-l va ataca imediat ci va aştepta să vadă dacă într-adevăr cele două submarine îşi vor vedea în continuare de treaba lor. Şi pentru că insula următoare se afla încă destul de departe, îi rămânea destul timp să atace vasul din nou.

Bineînţeles că planul lui George putea foarte bine să eşueze. În acest caz trebuiau să transmită un mesaj când vor fi foarte aproape de insula unde dorea să ajungă. Atunci Farrow urma să-i ia pe George şi pe Petre şi împreună cu submarinul britanic să pornească din nou să vâneze submarinul pirat.

George şi Petre se împrietenirǎ foarte repede cu membrii echipajului cuterului. Ei dădură fiecăruia al optulea om din echipaj o grenadă şi le explicară cum să procedeze. Dacă submarinul îi va ataca din nou, trebuia să se arunce grenadele pe cât posibil în turn. În timp ce căpitanul vasului şi George merseră în cabina acestuia, Petre rămase pe punte făcându-se util peste tot unde se pricepea. Şi pentru că patru membrii ai echipajului lipseau acum marinarii se bucurau de acest ajutor. Chiar şi în sala maşinilor aveau nevoie de ajutor. Şi aşa trecură două ore. George era de părere că submarinul pirat trebuia să apară în caz că nu mirosise capcana. Sigur că rusul era foarte precaut, dar prada pe care tocmai o avusese în mână îl atrăgea mai puternic. Atacul va fi acum mult mai simplu, putea să se gândească rusul, de vreme ce echipajul se împuţinase datorită celor răniţi. Căpitanul cuterului deveni şi el, încetul cu încetul, nerăbdător şi spuse:

— Încă o jumătate de oră, apoi piraţii sigur nu ne vor mai ataca pentru că în zare se va vedea insula. Acolo nu vor mai îndrăzni să ne atace temându-se de mitralierele poliţiei de coastă.

— Doriţi să lăsaţi pe ţărm o parte din încărcătură? întrebă George.

— Nu, acolo mai iau o mică dar foarte preţioasă încărcătură. Şi în afară de asta trebuie să duc o foarte importantă sumă de bani într-o insulă din nord. Dar de ce întrebaţi asta, domnule Farrow?

— Pentru că tocmai sunt pe cale să-mi schimb planul, răspunse George. Este posibil ca ruşii să fi auzit de planul dumneavoastră?

— Asta poate fi posibil. În vreme ce ne ataca ar fi putut arunca o privire asupra planurilor noastre.

— Atunci, cu siguranţă că va aştepta până când veţi părăsi insula cu încărcătura preţioasă şi cu banii. Ar fi un prost dacă n-ar reacţiona aşa!

Căpitanul cuterului fu de acord cu acest argument dar totuşi întrebă:

— Şi cum ne vom mai întâlni cu tată! Dumneavoastră şi cu căpitanul Mitchell?

— O să iau legătura cu tata prin aparatul de transmisiuni. Noi întrebuinţăm o anumită undă, care nu prea poate fi interceptată şi un cod secret care de asemenea nu poate fi prea uşor descifrat. Îi voi comunica că voi rămâne cu dumneavoastră până veţi părăsi malurile din nou. Când vom porni din nou în larg?

— Mâine după masă!

— Bine, atunci tatăl meu şi căpitanul Mitchell vor avea grijă de noi pe distanţa până la acea insulă din nord. Dacă socotim şi submarinul piratului vor fi trei submarine foarte apropiate unui de altul, ceea ce în această parte a mării nu cred că s-a mai întâmplat.

Rapid George luă legătura cu tatăl său să-i comunice noua situaţie. Căpitanul Farrow nu avu nimic împotrivă ca fiul său să rămână la bordul cuterului. Şi el îi spuse lui George că el şi căpitanul Mitchell găsiseră o ascunzătoare foarte eficace într-o mică insuliţă. A doua zi vor fi amândoi prezenţi pe drumul dintre cele două insule pomenite. Abia acum George era cu adevărat mulţumit, pentru că posibilitatea de a-i prinde pe piraţi se mărise în mod considerabil. Când insula începu să se zărească George şi Petre se retraseră sub punte. Căpitanul cuterului se afla în relaţii prieteneşti cu poliţia de coastă a insulei aşa încât vasul nu fu controlat ceea ce ar fi dus la descoperirea celor doi. Cei de la poliţie fuseseră în special interesaţi de povestirea atacului navei pirat asupra cuterului. George îl rugase pe căpitan să nu povestească despre intenţiile lui pe mai departe, pentru că s-ar fi putut ca rusul să trimită în timpul nopţii un spion pe insulă şi dacă acesta ar fi fost destul de iscusit ar fi putut afla ceva. Era mai bine atunci când este vorba de dus la îndeplinire lucruri importante să păstrezi tăcerea până când totul se rezolvă. În timpul nopţii, George şi Petre au îndrăznit să iasă puţin pe punte unde era mai multă răcoare decât în strâmta cabină unde stătuseră până atunci. Dar fuseseră suficient de precauţi să-şi aşeze în aşa fel şezlongurile încât să nu fie văzuţi de pe ţărm, dar ei să poată să-l observe, dacă ridicau puţin capul. Căpitanul şi majoritatea echipajului îşi petrecură după-amiaza pe uscat. Două santinele însă rămaseră pe vas dintre care unul fusese uşor rănit în timpul luptei cu piraţii. Acum însă rana de la braţ începuse să-l doară mai tare aşa încât Petre i-o pansă din nou şi trimise marinarul să se odihnească în timp ce rămase el în loc la pază. Noaptea era foarte întunecoasă mai ales când luna rămânea ascunsă de nori, aşa încât George îndrăzni să meargă până la balustradă. Deodată zări o mică barcă care se învârtea pe lângă cuter. Arăta ca o barcă din cauciuc, Imediat îi trecu prin cap că asemenea bărci nu puteau să aibe decât

japonezii care le foloseau ca bărci de salvare pe submarinele lor. Când ajunse la mal un om părăsi barca şi se îndreptă încet spre un cartier al portului. Acum George îl putea vedea mai bine cu toate că, luna încă mai era acoperită de nori groşi. Omul era mic şi puternic. Putea fi vorba de un chinez de pe submarinul piraţilor care a avut îndrăzneala să coboare pe ţărm şi să meargă în port. George se felicită acum că avusese ideea să-i spună căpitanului să povestească în toate cârciumile că submarinul căpitanului Farrow se îndrepta acum spre o cu totul altă insulă din nord. Chinezul rămase exact două ore în port. Apoi George îl văzu cum se întoarse, îşi luă bărcuţa pe care o lăsase agăţată la mal şi vâslind din greu, cum dispăru pe întinsul mării. Cu siguranţă auzise în vreo crâşmă povestea submarinelor, aşa încât un al doilea atac asupra cuterului putea să aibă loc fără nici un pericol din partea lor, ele fiind acum mult prea departe. George se culcă acum liniştit. Acum planul lui trebuia să reuşească dacă nu cumva apăreau noi şi neaşteptate complicaţii. Se trezi când lăzile noi erau încărcate pe vas. Încărcarea dură până aproape de prânz. Apoi ancora fu ridicată şi vasul se îndreptă cu preţioasa-i încărcătură spre acea insulă din nord. Abia se îndepărtară de ţărm, când George şi Petre apărură pe punte din nou, pentru că în timpul dimineţii rămăseseră cuminţi în cabină. Se duseră direct pe puntea de comandă, după ce George se înţelese cu căpitanul, ca în caz că vasul va fi atacat de piraţi să nu opună nici o rezistenţă, ci imediat să ridice steagul alb al predării.

George şi Petre aveau fiecare câte trei grenade cu gaze. Astea le ajungeau dacă şi ceilalţi marinari nimereau ţinta aşa cum le explicaseră. Aşa trecură două ore. Atunci apăru un marinar care raportă că o dungă închisă la culoare a apărut în spatele vasului şi că aceasta se apropia tot mai repede. Puţin mai târziu spuse că acesta trebuie să fie cu siguranţă un submarin. Şi pentru că nu puteau fi nici Farrow şi nici Mitchell erau sigur că acesta era submarinul piraţilor. Acuma, în sfârşit, venise clipa mult aşteptată de George. El îi sfătui pe marinari să rămână liniştiţi. Ei nu trebuiau să arunce grenadele până ce Petre sau el nu dădeau semnalul.

Deodată se auzi o împuşcătură. Glonţul trecu pe deasupra punţii de comandă. Comandantul dădu ordinul de oprire şi ridică steagul alb. Peste zece minute George auzi vocea piratului rus:

— Daţi-ne încărcătura, căpitane! Ştiu precis ce ai preluat din ultimul port!

Căpitanul cuterului nu răspunse. Steagul alb însemna deja un răspuns. Când submarinul se afla la numai câţiva metri de peretele de bord al vasului, George sări la balustradă mai înainte ca rusul să poată apuca pistolul, George aruncă o grenadă care explodă chiar lângă turn. După o secunda căpitanul piraţilor căzu trăgând după el şi câţiva chinezi care stăteau în apropiere. Toate grenadele de mână zburară în

momentul următor pe submarin. Căpitanul cuterului se trase repede puţin mai în colo pentru a nu inhala norii de gaze adormitoare. Mai aşteptară o jumătate de oră până putură coborî pe submarin. Echipajul submarinul pirat urma să doarmă 24 de ore mult şi bine. George îi telegrafie tatălui său anunţându-i succesul.

Submarinul căpitanului Farrow sosi un sfert de oră mai târziu la locul incidentului. Când marinarii şi căpitanul cuterului ajunseră pe submarin constatară că rusul, devenind inconştient, a căzut pe scările de oţel ale submarinului şi îşi rupsese în cădere gâtul. Aceasta a fost după cum se exprimă Farrow senior, în fapt cel mai bun deznodământ.

Chinezii au fost luaţi la bordul submarinului englez care îi reţinuse pe cei patru răniţi. Un ofiţer englez şi marinari englezi preluară submarinul care se dovedi a fi un submarin japonez. Căpitanul Farrow telegrafie acest lucru guvernului japonez. Submarinul fusese furat de piraţii chinezi sub conducerea rusului.

După ce-şi luară rămas bun de la căpitanul Mitchell şi oamenii lui, submarinul lui Farrow se îndreptă spre „Insula odihnei”. Dar mai întâi îi va mai aştepta o nouă şi grea aventură.

Aventurile submarinului Dox 174

Hans Warren

I.
UN GERMAN LA STRÂMTOARE.

«— EI, NU POŢI SĂ-ŢI DESCHIZI OCHII!

Strigai aceste vorbe, cu furie, căci lovitura pe care am primit-o în trecere, de la bărbatul înalt şi spătos a fost aşa de puternică, încât m-a îmbrâncit într-o parte. Umărul la care m-a lovit uriaşul individ, mă durea al naibii, aşa că am început să-l masez, în timp ce priveam descumpănit după el.

În emoţia de care eram cuprins m-am exprimat în germană, ceea ce-l făcu pe omul căruia îi erau adresate cuvintele mele să se oprească brusc, să se întoarcă şi să vină spre mine. Fără voie privii spre Pongo, căci mi se părea că mişcările uriaşului european deveniseră brusc ameninţătoare. Poate că mai voia după indignarea mea îndreptăţită, exprimată nu prea ortodox să mă şi culce la pământ.

Pongo păşi imediat lângă mine, dar abia acum când privii la figura uriaşului observai că nu avea o atitudine duşmănoasă. Chipul său exprima mai degrabă o preocupare adâncă şi-mi dădui seama că uriaşul părea să fie o fire blajină. În clipa în care îi privii faţa sa arsă de soare, cu ochii de un albastru clar, ce-mi păreau sinceri, pe dată uitai tot necazul ce mi-l pricinuise, înţelegând că doar grijile l-au făcut să dea buzna peste mine.

— Vă rog să mă scuzaţi domnule, eram distrat spuse el, pe un ton blând şi rugător. Sunteţi german? M-ar bucura foarte mult să întâlnesc aici un compatriot.

Uriaşul vorbi de asemenea în germană şi eu îi întinse mâna.

— Mă bucur, deopotrivă, să întâlnesc aici în Gwalior un compatriot, am spus bucuros. Sunteţi de mai mult timp aici?

— Nu domnul meu, noi am sosit aici doar de patru zile. Am spus de la început că vom avea neplăceri. Şi iată, acum a dispărut căpitanul meu, împreună cu fiul său şi de asemenea şi doctorul. Şi nici nu ştiu ce aş putea să fac!

— Am bănuit de la început că trebuie să fiţi marinar, zisei eu, dar ce spuneaţi de căpitanul dumneavoastră? A dispărut cu fiul său şi cu un doctor? Cum s-a întâmplat asta?

— Hm. Asta-i o problemă delicată zise uriaşul.

Şovăi o clipă şi spuse:

— Nu prea ştiu dacă vă pot spune acest lucru. Trebuie să-mi rezolv singur problemele şi să-mi găsesc de unul singur căpitanul. Nu mi-o luaţi în nume de rău, dar suntem într-adevăr într-o situaţie specială. Vă rog să nu mă consideraţi nepoliticos, dar acum trebuie să plec!

— De ce atâta grabă, compatrioate! Dacă alergaţi fără nici un plan pe străzi, nu-l veţi găsi pe căpitan, cu siguranţă! Puteţi avea deplină

încredere în mine, poate aţi mai auzit de numele meu, mă cheamă Dr. Bertram iar pe prietenul meu Marian.

— Ei dar atunci acesta este Pongo al dumneavoastră? strigă uriaşul european radiind de bucurie. Asta mă bucură într-adevăr! Acum se schimbă situaţia, acum cred şi eu că mă pot încrede cu desăvârşire în dumneavoastră, poate puteţi să mă ajutaţi. Dar unde se află prietenul dumneavoastră, renumitul domn Marian?

— Pentru moment se află la locuinţa noastră, adică în casa şefului poliţiei Henderson. Prietenul meu prepară nişte piei de animale rare, pe care le-a vânat, dar eu am preferat, între timp, să vizitez oraşul. Haide-ţi cu mine la prietenul meu, o să se bucure cu siguranţă.

— Hm. Asta mai degrabă nu! Cu poliţia engleză n-aş vrea să vin în contact. Nu că aş fi vinovat cu ceva, doamne fereşte, ci din prevedere. Ah, dar permiteţi-mi să mă prezint, numele meu este Petre şi am fost încă înainte de război în serviciul căpitanului, i-am îngrijit fiul, pe George Farrow. Domnule, Dumneavoastră pot să vă spun orice, dar în casa şefului de poliţie nu mă duc. Poliţia cunoaşte desigur numele meu şi mai ales al căpitanului. Dacă îmi permiteţi vă invit pe dumneavoastră împreună cu domnul Marian la locuinţa noastră.

Omul acesta mă interesa peste măsură. Făcea o impresie atât de bună, era atât de sincer încât nu i se putea atribui nici un gând ascuns.

— Bine Petre, venim noi, îl asigurai eu. Spuneţi-mi unde aţi tras. Poate o să vi se pară cam caraghios, spuse Petre puţin stânjenit, dar n-am avut pur şi simplu de ales, aşa că am găsit un adăpost într-o peşteră în afara oraşului, la vest de aici. Calea e uşor de urmat. Trebuie numai să mergeţi pe singura stradă care duce spre vest, cam doi kilometri, până ajungeţi în pădure. De acolo mergeţi pe o cărare abia vizibilă spre nord şi, după numai o jumătate de kilometru, daţi de peştera noastră. Oricum vă aştept la capătul cărăruiei. Numai veniţi repede!

Rugămintea lui Petre suna atât de imperativ, încât i-am promis pe loc că venim cât se poate mai repede, numai să dau de Marian. Apoi mi-am dat seama că am fi pierdut un timp preţios cu căutatul peşterii aşa că am adăugat:

— Rămâneţi liniştit şi aşteptaţi-ne domnule Petre, îl voi căuta de îndată pe prietenul meu, numai să ajung la casa şefului de poliţie. Dacă căpitanul se găseşte în oraş, atunci am pierde numai timpul dacă am mai parcurge încă doi kilometri şi jumătate până la adăpostul dumneavoastră.

— D-le Bertram nici nu-mi pot da seama dacă domnul căpitan se mai află în oraş. Am fost trimis de dânsul azi dimineaţa să culeg informaţii. După ce m-am întors, nu i-am mai găsit. Acum nu ştiu, dacă nu s-a întâlnit cu prinţul Ghasna, care trăieşte şi el ascuns în acest colţ al Indiei. Poate să fie o legătură între dispariţia oamenilor

mei şi vedenia ce am avut-o noaptea trecută, i-am spus căpitanului dar el a râs de mine, cum făcea mereu, punând totul pe seama superstiţiilor mele de marinar.

Asta m-a făcut curios; totul promitea să devină o aventură aşa cum ne plăcea nouă. Compatrioţi dispăruţi, care se fereau de atenţia englezilor, un prinţ care se ascundea şi el şi, pe deasupra, o „vedenie” pe care o avusese uriaşul Petre, iată un adevărat început de roman.

— Prea bine domnule Petre. Ne întâlnim în junglă. O să-l aduc cât de curând şi pe camaradul meu. Deci la revedere!

— La revedere d-le Bertram şi cele mai sincere mulţumiri, îmi zise ciudatul german. Sunt foarte bucuros că domnii vor să vină. Acum simt cum îmi renasc puterile şi speranţele de a-i revedea, pe căpitan, pe fiul său şi pe domnul doctor.

Mă uitai după blajinul uriaş, cum intră în mulţimea pestriţă cu pasul repezit acum legănat, apoi se pierdu într-o străduţă laterală care cotea spre vest.

— Ei Pongo, spusei bine dispus, în timp ce mergeam repejor cu credinciosul meu tovarăş spre casa şefului de poliţie. Se pare că am dat de o chestie drăguţă. Cum ţi-a plăcut concetăţeanul meu? Preţuiam mult instinctul şi judecata lui Pongo, care avea, în special cu referire la oameni, un simţ foarte fin. Pongo încuviinţă zise.

— Masser Petre, fie om bun! Pongo se bucură, ajută pe el, caută oamenii săi.

— Da, Pongo, mă bucură că aud asta. Asupra mea a făcut o impresie deosebită, deşi se pare că între el şi căpitanul său pare ţesută o pânză de mister. Sunt curios ce va spune Marian cu privire la asta, dar în nici un caz nu trebuie să scăpăm vreun cuvinţel şefului de poliţie Henderson sau oamenilor săi, cu privire la întâlnirea noastră.

— Pongo tace, mă asigură uriaşul.

Curând am ajuns la casa lui Henderson Marian tocmai terminase de împăiat pieile de animale, în timp ce Henderson mai era încă la serviciu, aşa că puteam părăsi casa fără să fim observaţi. Atâta timp cât am fost în casă, nu am spus nimic din cele ce ni s-au întâmplat, deoarece peste tot în jurul nostru mişunau servitorii. Îi întâlneam pretutindeni, fie pe coridor, fie când mergeam dintr-o încăpere în alta. Păreau să fi pus stăpânire pe toată casa unde locuiam. Se prea poate ca Henderson să-i fi folosit chiar ca spioni, pe lângă musafirii sau vizitatorii săi. Aceştia puteau aduce servicii importante şefului de poliţie, fără să atragă atenţie vreunei persoane.

Marian păru să citească pe faţa noastră că s-a petrecut ceva ciudat chiar înainte de a-l invita la o plimbare. Fără o vorbă se ridică şi părăsi casa unde noi locuiam. Păstrai tăcerea până străbăturăm zona întinsă a grădinii şi când ne aflarăm în plină stradă şi după ce mă asigurai că nici unul din credincioşii servitori ai lui Henderson nu ne

urmăresc, îi povesti prietenului meu amănunţit aventura noastră cu uriaşul german Petre. Marian tresări vizibil când menţionai numele căpitanului marinarului, apoi strigă cu vioiciune:

— Bertram nu-ţi aminteşti că, odată pe când eram la Singapore la clubul marinarilor englezi s-a vorbit de un anumit căpitan Farrow?

— Cum să nu! Era vorba de submarinul pirat, cum îl numeau ei. Dar Marian, asta ar fi într-adevăr o stranie întâmplare, dacă am întâlni aici acest om remarcabil şi îndrăzneţ, de care însăşi englezii vorbesc cu multă admiraţie şi consideraţie. Păcat că nu m-am gândit de la început că era vorba de acelaşi căpitan.

— Nu, mai bine aşa, replică Marian. În primul rând, nici nu ştim dacă este într-adevăr aici, apoi dacă i-ai fi menţionat numele lui Petre, l-ai fi pus în încurcătură pe acesta, când va înţelege că ştim despre cine este vorba. Dar am impresia că am vorbit prea mult şi prea tare. Individul care tocmai a trecut a tresărit vizibil când am pronunţat numele căpitanului Farrow, respectiv despre submarinul pirat. O să mă întorc pe neobservate puţin îndărăt să-l urmăresc.

Eu nu prea acordam atenţie rarilor trecători pe care îi întâlneam în calea noastră. Depăşisem strada principală plină de animaţie şi cotisem spre vest, printr-o străduţă laterală.

— L-am privit cu atenţie, observă Marian înciudat, ne urmărea. Trebuie, neapărat, să scăpăm de el, căci după aparenţe pare să fie un ofiţer englez în civil şi nici chipul său nu-mi spune nimic bun! Cred că nu s-ar da în lături de la nimic să-l facă nevătămător pe căpitanul Farrow odată pentru totdeauna.

— Ah, asta-i cam neplăcut ce-i drept. Dar cum să ne scăpăm de el? Mi-ar părea extrem de rău dacă printr-o faptă necugetată am periclita viaţa şi siguranţa acestui om viteaz şi destoinic, care e căpitanul submarinului. Dacă am încetini? Când ne-ar ajunge poate ne-om lămuri şi ne-om da seama ce vrea de la noi.

— La asta nu vreau să mă gândesc pentru că ar fi în avantajul său, zise Marian. În această împrejurare ne-ar fi greu să ne justificăm şi am da naştere la bănuieli deoarece noi suntem cetăţeni germani, iar ei sunt compatrioţi de ai noştri.

— Da, asta cam aşa-i. La asta nu m-am gândit. Dar cum să scăpăm totuşi de el, izbucnii eu.

— Hai repede la stânga pe străduţa aceasta laterală. Să-l ademenim acolo ca să nu mai ştie în ce direcţie să o ia. Ne va trece nouă ceva prin cap cum să-l dezorientăm mai departe. Ne făcurăm că examinăm cu atenţie clădirile vechi ale oraşului. Da, puteam spune că aveam noroc, existau multe şi interesante clădiri vechi indigene, pe care le examinam curioşi.

— Ia te uită acolo, clădirea aceea veche pare extrem de interesantă cu frumoasa ei uşă de bronz, ce duce la un templu vechi. Trebuie să o

privim mai cu atenţie şi la întoarcere. Marian, aici la stânga, pare că se deschide iar o străduţă.

— Da, repede pe aici! Ne urmăreşte încă, dar distanţa s-a mărit. Uite colo pare să fie casa unui giuvaergiu. Hai să intrăm în magazin, apoi prin grădină vom ajunge cu siguranţă într-o stradă laterală sau paralelă şi, înainte ca urmăritorul nostru să ne descopere urma, vom fi scăpaţi de el. Înainte ca urmăritorul nostru să fi dat colţul, noi am fost în magazinul giuvaergiului. Acesta se uita la noi foarte mirat, când Marian fără a-i spune o vorbă îi aruncă o monedă de argint, apoi trecu rapid prin micul magazin către o încăpere din spate, sări printr-un gemuleţ direct în grădina a cărui desiş ne asigura o bună ascunzătoare. Eu făcui acelaşi lucru. Dar Marian nu se opri. Am străbătut în fugă mica grădină, sărirăm nişte tufişuri mai înalte care dădeau în grădina casei vecine până am ajuns la casa indianului de vizavi, ce era paralelă cu strada giuvaergiului. Aici am avut noroc întrucât grădina continua pe ambele părţi ale casei, astfel încât era floare la ureche s-o ocolim, pe oricare parte am fi vrut. Prin asta îngreunam urmărirea noastră de către ofiţerul englez, care trebuia să ghicească calea pe care am urmat-o, căci atât la stânga cât şi ia dreapta erau case a căror grădini duceau spre vest. Ne aflam aşadar în mijlocul unei largi poteci prin grădina care spre stânga sau spre dreapta ducea spre vest. Neobservaţi o luarăm prin faţa grădinii pe strada paralelă, pe care o străbăturăm în fugă. Încă o dată dădurăm colţul pe o altă stradă apoi am ajuns în sfârşit într-o stradă mai largă, care străbătea întreg oraşul de la est la vest. Aici ne amestecarăm printre trecători şi ne urmarăm drumul liniştit către vest. Marian se mai uita în spate din când în când, dând mulţumit din cap. Englezul ne pierduse urma.

De astă dată am fost mai prevăzători. Nu mai vorbirăm de loc de căpitanul submarinului, în persoana căruia îl bănuiam pe misteriosul căpitan Farrow, ca să nu mai atragem un pericol nevăzut asupra noastră. În sfârşit lăsarăm în urma noastră oraşul, doar puţini trecători mai erau de văzut, care şi aceştia dispărură în curând spre câmpiile cultivate din afara oraşului spre dreapta şi spre stânga deopotrivă. Înaintea noastră mergea o căruţă hodorogită trasă de un zebu, acoperită cu scânduri. De abia o ajunserăm că Marian se întoarse brusc strigându-ne:

— Repede în căruţă! Daţi-i drumul, pot să mă înşel, dar eu cred că este mai bine aşa.

Pongo ajunse din doi paşi căruţa şi fără să spună o vorbă, dădu scândurile la o parte. Din fericire căruţa nu era încărcată prea tare, aşa că am avut loc pentru a ne ascunde. Ajutaţi de Pongo ne aruncarăm la fundul căruţei, iar uriaşul negru ne acoperi repede cu scândurile şi cuvertura ce o găsirăm acolo. Conducătorul căruţei nu

băgă de seama urcatul nostru în căruţă din cauza zdruncinăturilor şi legănatului acestui mijloc de transport. Roţile neunse făceau un asemenea concert că toate zgomotele din jur păreau nimic în faţa acestuia. Mi-am apropiat gura de urechea lui Marian şi i-am şoptit:

— Ce s-a întâmplat?

— Am văzut un automobil care a apărut dintre maşini. Poate că englezul bănuieşte că intenţionăm să părăsim oraşul prin partea de vest aşa că a luat la repezeală un automobil. Ia te uită ce repede vine încoace!

Bertram dădu cu băgare de seamă puţin scândurile în lături, astfel încât să deschidă o mică crăpătură pentru a putea vedea, într-adevăr un automobil se apropia cu repeziciune şi avea un singur pasager, englezul nostru. Ne temeam să nu-i ceară şoferului să oprească şi să cerceteze căruţa, dar din fericire nu-i dădu prin cap aşa ceva. Nu aruncă nici o privire mijlocului nostru de transport ci zori şoferul automobilului său de culoare deschisă, tot înainte. Acum îmi adusei aminte că încă în oraş fiind, ne-a depăşit un automobil de culoare deschisă, cam pe unde se terminau ultimele case ale oraşului, automobil care se grăbea spre vest.

— Foarte bine, îi scăpă lui Marian când automobilul ne-a depăşit. Acum să rămânem liniştiţi în căruţă, până la locul unde Petre ne aşteaptă… Indianul se întoarse deodată şi se uita din cale afară de mirat la noi.

— Ah, e cam neplăcut. Trebuie să-i astupăm gura bravului căruţaş cu o monedă de argint. Fără îndoială mirarea sa era îndreptăţită, iar când Marian se târî spre căruţaş acesta făcu o tentativă de a sări din căruţă. Dar prietenul meu a fost mai rapid şi-l prinse cu îndemânare de faldurile veşmântului său lung. Discuţia care a urmat a fost scurtă şi mulţumitoare pentru ambele părţi, aşa încât Marian se întoarse la locul său, iar indianul rămase liniştit în faţă.

— S-a făcut, exclamă el. Rămânem în căruţă până ajungem la locul stabilit. Cred că acum ne-a pierdut urma cu desăvârşire, dacă englezul n-o să-l întrebe mai târziu pe căruţaş. Trebuie doar să-şi fi dat seama că s-a înşelat şi se poate întoarce înapoi.

— Da, adevărat, dar între timp noi vom fi dispărut de mult în junglă, înainte să prindă de veste indianul. Dar iată am şi ajuns în junglă, acum trebuie să fim atenţi. Cred că-i mai bine să sărim acum din căruţă. Înaintasem în tufişurile dese cam vreo 30 de metri. Din prevedere ne uitarăm încă odată spre căruţaş, iar înainte ne uitarăm să vedem dacă nu cumva ofiţerul englez, care era foarte încăpăţânat face cale întoarsă, apoi sărirăm repede din căruţa indianului. Indianul nu se întorsese, aşa că puteam spera că vom putea dispare neobservaţi.

Perseverenţa englezilor ne era bine cunoscută, aşa că puteam

considera că ofiţerul englez, care era un bărbat zvelt şi cu faţa energică, va face tot posibilul să ne ia din nou urma. Ne îndepărtarăm din mijlocul drumului şi cotirăm pe partea stângă pe marginea junglei, mergând pe lângă copacii mai mici. Mai merserăm cam 30 de metri înainte, când din spatele unor arbuşti auzirăm deodată voce bine cunoscută a lui Petre.

— Veniţi aici, domnii mei! V-am recunoscut imediat. Bună ziua domnule Marian, am auzit atâtea despre dumneavoastră. Vreţi să mă ajutaţi să-mi găsesc căpitanul?

— Cu dragă inimă domnule Petre, zise Marian prietenos şi-i scutură mâna cu putere, după ce-l examinase o clipă cu atenţie. Am dreptate că numele căpitanului dumneavoastră este Farrow?

Imediat mâna lui Petre lunecă spre teaca pistolului, în timp ce faţa i se schimonosi de furie.

— Lăsaţi-vă pistolul la locul lui spuse Marian liniştit. Puteţi să ştiţi că noi niciodată n-o să ne trădăm compatrioţii. Dimpotrivă vrem să vă ajutăm. Şi dacă am pronunţat numele căpitanului dumneavoastră nu-i de mirare, deoarece la clubul ofiţerilor din Singapore am auzit vorbindu-se de dânsul, iar prietenul nostru mi-a povestit despre dumneavoastră şi de teama de a nu întâlni englezi; am bănuit imediat despre cine este vorba, încă din Singapore mi-a stârnit interesul atât căpitanul cât şi destoinicul lui echipaj.

— Aşa mai merge, vă rog să-mi scuzaţi gestul cu pistolul, dar noi suntem într-o situaţie foarte periculoasă, se scuză Petre. Suntem în elementul nostru doar pe mare, doar acolo ne simţim în siguranţă. Dar căpitanul împreună cu fiul său şi cu doctorul au dispărut, aşa cum v-am spus şi vă rog să ne ajutaţi domnule Marian.

— Dar bineînţeles, domnule Petre. Când compatrioţi de ai noştri sunt la ananghie, îi ajutăm cu o deosebită plăcere. Acum vă rog să-mi povestiţi de la început tot ce s-a întâmplat, dar nu treceţi nimic sub tăcere, deoarece poate fi foarte important. Puteţi fi încredinţat că orice secret va fi bine păstrat.

— Da, ştiu asta, domnule Marian. Vă rog numai să mai înaintăm în desiş, că aici nu suntem încă în siguranţă. Vă voi arăta ascunzătoarea noastră în care stăm de patru zile. Dacă nu ar fi fost acea vedenie!

Uriaşul Petre se întoarse şi porni înainte pe mica potecă şerpuitoare, ce ducea printre liane şi tufişuri cu spini ascuţiţi. Marian clătină din cap şi râse, gândindu-se că uriaşul Petre a căzut în ghearele superstiţiei, atât de specifică marinarilor veterani.

II.
O POVESTE CIUDATĂ.

PRIVEAM CU ADEVĂRATĂ PLĂCERE cu câtă uşurinţă se mişca

Petre. Pe lângă puterile uriaşe trebuia să dispună şi de o îndemânare ieşită din comun şi fără să vreau făcui o comparaţie între acesta şi Pongo al nostru.

Băgai de seamă că evita cu bună ştiinţă să rupă lianele şi mărăcinişul ce bloca poteca pe alocuri, ci le îndoia cu atenţie să nu le rupă, pentru ca poteca să facă impresia că nu a fost de mult folosită. Natural că Pongo al nostru îl depăşea în forţă, îndemânare şi experienţă mai ales în junglă, dar cu toate acestea era uimitor că acest matroz se mişca atât de îndemânatic şi înţelept în junglă, deşi elementul lui natural era apa, adică marea. Aşa cum ne spusese, după o jumătate de kilometru ne găsirăm într-un luminiş larg, din mijlocul junglei, de jur împrejur desişul străjuia ca un zid verde întunecat, dar de nepătruns, în interiorul luminişului pe întreaga suprafaţă erau împrăştiate bucăţi de stâncă mari şi mici, printre care Petre uriaşul ne conduse, până la marginea unei peşteri a cărei pereţi păreau tăiaţi în stânca de granit. Catastrofa naturală străveche părea să fi creat la marginea acestui luminiş peştera. Mă mirai peste măsură, de unde ştia misteriosul căpitan Farrow aşa de bine locurile acestea. De asemeni Marian făcu o mutră mirată când Petre după ce ne conduse o bucată bună pe lângă peşteră, depăşi un bloc mai mare de stâncă, ce parcă ne închidea drumul, coborî brusc pe o mică cărăruie ce-n pantă lină, şerpuitoare ducea în peştera propriu-zisă. După ce am atins în sfârşit fundul peşterii care se afla la o adâncime de aproape douăzeci de metri, Marian se întoarse spre marinar şi-l întrebă:

— De unde şi cum aţi ajuns să cunoaşteţi atât de bine regiunea domnule Petre? Sau aţi mai fost pe aici?

— Nu domnule Marian, suntem pentru prima dată aici, un bun prieten de al nostru, prinţul Ghasna ne-a rugat să venim. Trebuia să ne întâlnim la Calcutta, dar în locul lui veni un verişor şi, deşi vasul nostru se afla la Calcutta, el ne zori să venim aici. Prinţul se afla sub bănuiala englezilor ca un posibil domnitor şi deci duşman ai ordinii de drept şi era el însuşi căutat. De fapt este numai o pură calomnie iniţiată de vărul său, care domneşte în prezent sub aripa ocrotitoare a englezilor peste micul stat al prinţului. Noi l-am întâlnit pe prinţ pe una din insulele mării Flores, unde am întâmpinat împreună multe aventuri şi de aceea ne-am grăbit să venim aici pentru a-i acorda tot sprijinul nostru. L-am aşteptat însă zadarnic, iar acum a dispărut căpitanul cu fiul său George şi doctorul.

Mă simţeam tot mai mult atras de Petre, care ne-a făcut o impresie foarte bună. Bănuiam că aceşti oameni duceau o viaţă extrem de interesantă şi poate întâmpinaseră aventuri comparabile cu ale noastre, dacă nu le întreceau chiar; şi părea să nu mă fi înşelat.

Petre ne conduse de-a curmezişul văgăunei, a cărei podea părea să fie de asemenea construită din blocuri masive de stâncă, unele de

dimensiuni impresionante, întreaga peşteră atingând cel puţin dimensiunile unei case şi aici am avut altă surpriză. Partea nordică a peretelui peşterii părea sculptată de o mână omenească, cu o migală şi uimitoare perseverenţă s-au săpat în granit ca într-o ţesătură, o operă de artă ce-i reprezenta pe Burtă în diferite chipuri. La o înălţime de patru metri se boltea un intrând de forma unei jumătăţi de arc. Un anume obiect părea să-şi fi avut acolo locul. Dacă peretele neted de stâncă n-ar fi reprezentat aici chiar capătul nişei, s-ar fi putut bănui conturul unei uşi.

— Aici a apărut, murmură Petre. Dacă căpitanul m-ar fi luat în serios, n-ar fi dispărut fără urmă.

— Cine a apărut aici, domnule Petre, întrebă Marian.

— O femeie, spuse cu sfială Petre. Era îmbrăcată toată în alb şi se mişca ciudat. Era de-a dreptul caraghios să-l vezi pe Petre cum se trudea să-şi mişte braţele deasupra capului, în cel mai graţios mod posibil, spre a imita mişcările vedeniei, dar nouă numai de râs nu ne ardea. Dacă Petre văzuse bine, aici aveam de-a face cu o dansatoare tipică indiană, dansatoare în templu. Dar cum putea să cadă pradă imaginaţiei acest brav marinar. Trebuie să fi văzut foarte bine mişcările dansatoarei şi nu era de mirare că putea să le imite atât de fidel.

— Ei, aţi văzut o dansatoare de templu, domnule Petre spuse Marian gânditor. Când s-a întâmplat asta?

— Ieri noaptea, domnule Marian. Am preluat tocmai veghea a doua, după George, fiul căpitanului. Era o noapte senină, cu lună, nişa părea luminată pe jumătate, aşa că cealaltă jumătate a rămas ascunsă vederii mele. În această lumină a apărut dansatoarea cu mişcările ei ciudate, apoi dispăru din nou, în jumătatea neluminată. De patru ori la rând a apărut şi a dispărut, dar eram aşa de năucit că nici prin minte nu mi-a dat să-mi trag pistolul de la brâu. Când m-am hotărât să păşesc spre nişă şi luminai cu lanterna mea de buzunar, nu mai era nimic de văzut. Îmi continuai veghea, până la sfârşit, dar nu s-a mai întâmplat nimic. Când îmi predai schimbul doctorului şi-i povestii întâmplarea aceasta râse de mine şi a fost de părere că am visat. Chiar şi căpitanul m-a luat peste picior azi de dimineaţă, dar se pare că am avut dreptate, dansatoarea ne-a adus nenorocirea.

— Ei, domnule Petre, până acum nu s-a întâmplat nici o nenorocire îi linişti Marian. Poate că au motive bine întemeiate şi au fost nevoiţi să dispară căpitanul împreună cu fiul său şi cu doctorul, cine ştie, poate o să-i vedem foarte curând.

— Nu prea cred asta, domnule Marian. De ar fi aşa mi-ar fi dat de ştire cu siguranţă. Şi în afară de asta, am găsit urmele paşilor căpitanului la intrarea în peşteră. Trebuie să se fi întâmplat o nenorocire.

— Arătaţi-ne şi nouă, poate descoperim noi urme, îi zori grăbit Marian. Petre ne conduse cam douăzeci de metri spre apus, de-a lungul şi paralel cu marginea peşterii. De aici se vedeau foarte bine figurile artistice cioplite în piatră ale miticului Budha, precum şi diverse zugrăveli. Petre merse spre o deschizătură îngustă, la o oarecare înălţime.

— Aici este gaura de intrare în peşteră şi aici am descoperit urmele picioarelor căpitanului, zise el arătând spre un loc alături de deschizătura săpată în stâncă. Examinarăm cu atenţie pământul, de sub deschizătură, mai ales Pongo îşi dădu toată silinţa să descopere cu ochii săi ageri şi încercaţi eventualele urme. Se aplecă în jos, dar după câteva momente, se înălţă iar în picioare.

— Maser, aici albi atacaţi de indieni şi duşi afară. Maser poate singur vede, spuse el, arătându-ne câteva fărâmituri de stâncă zdrobite de cizme, confirmând prin aceasta că ar fi vorba de europeni. Arătă apoi printre câteva bucăţi mai mari de stâncă care păreau să se fi dislocat în urma unui cutremur important din zonă, o urmă ce părea provocată de târârea unui corp greu. După care ridică o fâşie de veşmânt de culoare albă, din cele care le purtau indienii. Probabil era rezultatul unei lupte corp la corp între răpitorii indieni şi căpitanul şi camarazii săi.

— Ei, vedeţi deci, domnii mei exclamă cu tristeţe uriaşul Petre. Ştiam eu că această dansatoare ne aduce numai nenorociri. Dar cine stă în spatele întregii afaceri?

— Asta nu-i greu de ghicit, a fost de părere Marian. Ne-aţi povestit de vizita pe care căpitanul Farrow voia s-o facă prinţului Ghasna, care se aţine prin preajma locului. Nu vi se pare că îndărătul întregii afaceri cu răpirea stă tocmai vărul, actualul domnitor? El are doar toate motivele să-i facă să dispară atât pe prinţul Ghasna cât şi pe cei care vor să-l ajute.

— Da, poate că aveţi dreptate, se dădu bătut Petre. Dar ce facem mai departe? Să dăm de ştire englezilor, întreaga întâmplare?

— Nu cred că ar servi cauzei, observă Marian. Când îi vor descoperi englezii, viaţa lui liberă şi frumoasă va lua sfârşit. După cum se povestea la clubul ofiţerilor din Singapore, căpitanul Farrow este căutat ca fiind comandantul submarinului pirat. Aşa că-i mai bine să uităm de englezi şi să încercăm să facem noi cum este mai bine.

— Dacă ar fi posibil, dar în situaţia asta nu prea văd ce s-ar mai putea face, oftă adânc Petre.

— Puteţi să vă bazaţi pe ajutorul nostru. Din cele scrise în ziare despre noi v-aţi putut da seama că puteţi pune baza pe noi. Englezii nu ar putea face mai bine.

— Asta aşa-i, spuse uriaşul Petre cu însufleţire. Aţi ajutat dumneavoastră şi autorităţile engleze, acolo unde aceştia au eşuat. Da,

mă încredinţez dumneavoastră pe de-a întregul domnii mei, de unde începem?

— Să vedem cât de mult ne putem lua după urme. Păcat că i-am lăsat pe Maha al nostru în casa şefului de poliţie. El i-ar fi luat cu siguranţă urma căpitanului, de vreme ce semnul întipărit aici îi aparţine, fără îndoială. Dar poate Pongo, să mai găsească noi urme.

Pongo cercetă atent pământul. Încet străbătu cale înapoi şi eram absolut siguri că va descoperi orice urmă, oricât de slabă sau neclară ar fi fost, cu condiţia ca ea să existe.

De câteva ori ne arătă mici pietre, sparte care trebuie să fi căzut din rostul lor, iar Pongo cu minunatul lui simţ reuşi să găsească urmele atât de neclare şi puţine cum erau acestea.

Pongo se opri înainte misterioasei nişe, în care-i apăruse lui Petre dansatoarea indiană. Privi cu atenţie pământul făcu câţiva paşi mai departe, apoi veni şovăielnic înapoi, ridicând capul spuse:

— Aici urmele încetează maser. Indieni cu prizonieri dispar!

— Ah, ceva asemănător am bănuit şi eu, exclamă Marian cu mulţumire în glas. După cum spunea Petre că dansatoarea a apărut şi a dispărut brusc, m-am gândit că trebuie să fie o uşă secretă. În inima stâncilor trebuie să se găsească încăperi, altfel nici încrustările artistice ale zeului indian nu ar fi avut rost. Ba mă încumet să afirm că-n măruntaiele stâncilor se găseşte un templu, locuit chiar de preoţii săi. Cum ar fi ajuns aici dansatoarea indiană în această peşteră uitată de lume? Haideţi să căutăm cu luare aminte uşa secretă şi închizătoarea ei, dar între timp, Petre trebuie să fiţi cu ochii în patru ca să nu fim surprinşi, pentru că trebuie să vă spun că am fost urmăriţi de un ofiţer de poliţie englez în civil. Asta s-a întâmplat când am menţionat, neprevăzători numele căpitanului Farrow discutând pe stradă.

— La naiba, deşi nu am comis nici o infracţiune, toate ţările combatante în război ne vânează mereu prin toate mijloacele. Să intru mai adânc în deschizătură aceasta, poate descopăr la timp dacă vine cineva.

— Bine, când suntem gata vă dăm de ştire printr-un fluierat, atunci veniţi imediat. Petre dispăru după stânci, în timp ce noi examinam din nou cu atenţie pământul din faţa nişei, precum şi peretele stâncos din spate. Granitul era tăiat atât de bine Încât nu se vedea nici o fisură, deşi ne-am uitat atent la peretele stâncos la lumina lămpilor noastre de buzunar.

— Hm, aş fi preferat să am de-a face cu un perete stâncos vertical, atunci am fi găsit mult mai repede uşa secretă. Aici pare să nu existe nimic, în construcţia lui.

— Aşa se pare, dar atunci pe unde a dispărut dansatoarea, apoi căpitanul şi camarazii săi? E posibil ca întreg peretele să fie mobil. Ar

fi într-adevăr interesant spuse Marian. Scoţându-şi pistolul din cartuşiera atârnată de şold, ciocăni cu acesta în jurul nişei stâncoase.

— Ah, sună promiţător! Şi aici sunt mici pietricele ce par să fi fost sparte de cizmele unor europeni. Deci intrarea trebuie să fie pe aici, ascunsă în peretele stâncos. Un fluierat ascuţit şi pătrunzător ne sfredeli urechile. Ei, pare să fi fluierat Petre. Ne întoarserăm grabnic, tocmai la timp ca să-l vedem pe Petre care apăru brusc în deschizătura stâncii.

— Vin englezii, domnilor, strigă el agitat. Am văzut şase poliţişti în uniformă sub conducerea unui civil, care tocmai coborau mica cărăruie ce duce aici.

— La toţi dracii, englezul ne-a dat de urmă, strigai eu înspăimântat. O să înconjoare întreaga vale. Ce-i de făcut? Nu ne-ar servi la nimic dacă ne-am ascunde aici, în spatele stâncii. Dac-ar putea dispare cel puţin Petre, nouă nu ne-ar putea face nimic.

— O să încerc să urc singur peretele stâncos, după care voi dispare în junglă, ne propuse Petre.

— Nu va servi la nimic, căci înainte de a fi sus, englezii vor fi aici. Pe de altă parte deveniţi şi mai vizibil dacă vă căţăraţi sus.

— Şi o să mă aresteze imediat. Englezii au dat deja un mandat de arestare pentru fiecare membru al echipajului spuse Petre cu tristeţe. Cine ştie, dacă o să-i mai văd pe căpitan şi pe George. În tonul descurajat al lui Petre, vibra dorinţa aprinsă de libertate pe care o dorea pentru căpitan şi fiul acestuia. Pe moment nu-i puteam da nici un sfat. Chiar şi pentru noi situaţia devenea neplăcută. Dacă englezii ne-ar fi găsit aici împreună cu Petre, pe care îl căutau cu îndârjire, am fi intrat şi noi la bănuială. Şi în ciuda numeroaselor servicii pe care le-am adus autorităţilor anglo-indiene am fi fost reţinuţi şi cercetaţi sever.

— Dacă am găsi acum intrarea secretă, scrâşni eu înfuriat, întorcându-mă brusc şi privind fix nişa săpată în stâncă. Şi încremeni de uimire! Peretele neted, de stâncă, în care era săpată nişa, se deschidea încet într-o parte.

— Marian ce se întâmplă? şoptii eu. Numai o clipă privi Marian, spaţiul întunecat care se mărea din ce în ce mai mult apoi exclamă:

— La ciocănitul meu, trebuie să se fi deschis! Bineînţeles că vom intra, nu vrem să cădem în mâna poliţiei engleze. Poate reuşim de data asta să ne atingem scopul şi să-l eliberăm pe căpitanul Farrow.

— Dar precis este o capcană! obiectai eu.

— Bineînţeles că este, trebuie numai să fim cu ochii în patru să nu fim atacaţi prin surprindere. Vor să ne ia ostatici, repede să nu observe englezii, unde dispărem.

Marian îşi aprinse lanterna de buzunar şi lumina lămpii sale străbătu întunecimea din peşteră care devenise suficient de mare ca să

permită unui om să se strecoare înăuntru. Întregul perete al nişei se deschise precum o uşă în interior şi era foarte probabil ca îndărătul acesteia să se găsească indieni care să ne atace imediat ce am fi pătruns înăuntru. Dar Marian avea dreptate nu exista altă alegere.

— Mă duc primul înăuntru, şopti Marian. Dacă în spatele zidului mobil se găsesc indieni, voi încerca să-i ţin în şah cu pistolul. Pongo tu urmezi! Uriaşul negru se şi năpusti în spatele lui Marian, care dintr-un salt dispăru cu pistolul ridicat înăuntru, iute ca fulgerul brăzdă cu conul de lumină al lămpii sale întunericul şi în timp ce Pongo îl urmărea, Marian ne chemă:

— Repede cu toţii înăuntru! Nu pare să fie nimeni.

Ne grăbirăm să-i dăm ascultare, întrucât englezii puteau să apară în orice clipă. De abia păşi Petre după mine, că peretele de stâncă se închise. După cum am putut să-mi dau seama acesta părea să fie de cel puţin zece centimetri grosime. Mă înfiorai.

III.
TEMPLUL DIN PEŞTERĂ.

M-A ÎNGROZIT ÎNCHIDEREA BRUSCĂ a peretelui mobil de îndată ce am păşit cu toţii înăuntru. Acest lucru arăta că am fost observaţi şi aşteptaţi. Ne-am oprit şi am lăsat lumina lămpii noastre să alunece de jur împrejur. Gangul din faţa noastră avea grosimea nişei din stâncă, cu plafonul înclinat, în afară la fel ca plafonul nişei.

M-am întors să examinez peretele din piatră, ce servea drept uşă de intrare. Era atât de bine lucrată încât abia am putut distinge contururile acesteia. Nu se vedea nici un arc sau lacăt aşa că trebuia să fie undeva ascunse, îndărătul peretelui… De unde şi cum puteau să ne supravegheze sau posedau indienii asemenea instrumente care le permitea supravegherea noastră de la distanţă? Nu am putut descoperi nici un loc în spatele căruia să poată sta ascuns un om şi era de mirare că uşa s-a închis imediat ce am păşit înăuntru.

— Să mergem mai departe. Băgaţi de seamă să nu cădeţi într-o capcană, şopti Marian.

— Linişte, am spus eu. Afară sunt englezii.

O voce ascuţită răzbătea din afară. Părea a fi vocea ofiţerului civil care ne-a urmărit şi pe care îl bănuiam a fi ofiţer englez. Şi imediat bănuielile noastre se dovediră întemeiate, când o voce plină de respect spuse:

— Domnule căpitan, cred că indianul s-a înşelat, pe aici nu-i nimic de văzut.

— Trebuie să fie aici, zise căpitanul cu asprime. Înainte, cu toţii! Poate că stau ascunşi îndărătul peretelui de stâncă. Îmi împrăştiaţi-vă, între timp eu o să examinez mai cu atenţie peretele. Auzirăm clar paşii

poliţiştilor care se împrăştiau în două grupe, la stânga şi la dreapta, dar spre spaima mea am înţeles cum căpitanul englez se îndrepta spre nişă şi ciocăni cu un obiect tare în peretele în spatele căruia stăteam noi. Fără voia mea mă proptii cu spatele de perete, căci dacă s-ar fi deschis am fi fost pierduţi, poliţiştii ne-ar fi scos afară şi arestat. Dar peretele nu se mişcă. N-am înţeles de ce şi în nedumerirea mea am privit spre Marian şi el ridică neputincios din umeri. Afară se auzi vocea căpitanului:

— Nu are rost să mai căutaţi. Rămâneţi aici, ştiu ce trebuie făcut. În cel mult două ore sunt înapoi. Puneţi pază aici lângă nişa asta şi luaţi aminte şi nu păşiţi în spatele stâncii chiar dacă s-ar deschide o poartă. Dispozitivul din stâncă este cunoscut de generaţiile mai vechi, iar indienii se pricep de minune să ne întindă o cursă.

— Domnule căpitan, am descoperit o mică peşteră unde se pare că au locuit oameni, pături şi cutii goale de conserve!

— Aha, extrem de interesant. Rămâneţi aşadar aici şi băgaţi bine de seamă. Trei oameni să stea de pază la peretele de stâncă, ceilalţi la peşteră, să vă puteţi păzi mai bine de surprizele neplăcute ce s-ar putea ivi. Dacă totul merge bine, sunteţi buni de promovare în grad.

— S-a înţeles domnule căpitan, vom fi cu băgare de seamă, strigară poliţiştii. Apoi se făcu linişte şi Marian ne şopti:

— Căpitanul pare a fi un om foarte energic, el va găsi cu siguranţă uşa secretă şi o va deschide, chiar cu forţa dacă va fi nevoie. Trebuie neapărat să-l găsim pe căpitanul Farrow. Aşadar înainte! Şi fiţi atenţi.

Eu încheiam micul nostru convoi, la câţiva metri înainte mea păşea Petre. Dacă se deschidea brusc o trapă înaintea camarazilor mei puteam sări repede înlături şi să le vin în ajutor. Gangul în care am păşit avea o lungime de aproape treizeci de metri. Îţi storcea puterea să construieşti o astfel de trecere prin stânca de granit, dar mâna de lucru indiană era ieftină, mai cu seamă când servea unui scop religios. Că servea unui asemenea scop am avut dovada când am dat peste chipurile lui Budha încrustate în stâncă.

Dintr-o dată se lumină în jurul nostru, fâşii de lumină palidă ne înconjurară şi în curând zărirăm conturul gangului înainte ca lumina lămpilor noastre să-l atingă.

— Aha, dăm de ieşire! Nu stingeţi lanternele ci îndreptaţi fascicolul de lumină în jos, să nu dăm de niscaiva trepte secrete, ne şopti Marian încetişor, privind mirat spre capătul gangului. Pas cu pas ne strecurarăm înainte. Deodată Marian se opri brusc şi o exclamaţie de uimire îi scăpă, deodată.

Când mă apropiai de micul nostru grup, camarazii mei tocmai ieşiseră din gang şi am rămas surprins să văd în faţa din nou o grotă, ai cărei pereţi erau mai înalţi decât ai celei pe care am părăsit-o. În faţa noastră la aproximativ trei metri domina un bloc de stâncă

impunător. De-a curmezişul acestui bloc înalt ducea un tunel care se deschidea atât la dreapta cât şi la stânga.

— Să-l înconjurăm, propuse Marian încet, dar să nu ne despărţim. S-o luăm prin dreapta!

În aceeaşi ordine ca mai înainte păşirăm şi străbăturăm gangul. Aici pătrundea foarte puţină lumină întrucât blocurile de stâncă din jur păreau că se înălţau la cel puţin treizeci de metri. În mod curios, păşeam pe un teren foarte neted. Nici o piatră nu era aruncată la întâmplare şi aveai impresia că o armată de oameni harnici ar fi lucrat încontinuu pentru păstrarea curăţeniei. Când atinserăm colţul am băgat de seamă că gangul ducea mai departe. Blocul de granit a fost depăşit, deoarece gangul ducea la dreapta blocului de granit cu aproximativ treizeci de paşi în lungime şi avea cam aceeaşi înălţime.

— Ciudat, murmură Marian când furăm la capătul gangului pe care îl străbătuserăm, nu pot găsi nici o ieşire din această stranie construcţie. Poate că secretul să fie închis tocmai în blocul de piatră din faţa noastră… Aha, acolo sus cam la zece metri se zăreşte o geană de lumină ieşind din interiorul blocului. Acum de am găsi intrarea.

— Vreţi să spuneţi, domnule Marian, că tovarăşii mei, căpitanul şi ceilalţi se găsesc în acest bloc de stâncă, întrebă mirat Petre. Ei am trăit noi aventuri pe care puţini oameni şi le vor fi imaginat, poate cu excepţia dumneavoastră, dar asta este cu totul nou. Aceasta îmi aminteşte de „gâtlejul Satanei” în care ne-am ascuns odată.

— „Gâtlejul Satanei”? Asta suna promiţător şi i-o spusei lui Petre uriaşul.

— Domnule Petre, după ce-l vom fi eliberat pe căpitan şi însoţitorii săi, trebuie neapărat să-mi povestiţi aventurile prin care aţi trecut, deoarece mă interesează foarte mult.

— Ei bine, întâi să avem aici succes a fost de părere Marian. Şi eu sunt deosebit de interesat să aud aventurile cunoscutului căpitan Farrow. Bănuiesc că intrarea în blocul de piatră este în faţa noastră, numai s-o găsim, poate dacă-l ciocănim reuşim să găsim intrarea. Marian păşi înainte şi cu patul pistolului său ciocăni piatra, se întoarse şi spuse mirat:

— Pare să sune a gol. Nu ştiu ce să mai spun. De fapt între atâtea crăpături şi fisuri în stâncă s-ar putea ascunde cu uşurinţă o uşă secretă. Ar pica la ţanc dacă am putea intra înainte de venirea ofiţerului englez, cu întăriri. Încă odată lovi cu putere cu patul pistolului în stâncă. Suna într-adevăr a gol. Grosimea peretelui nu putea fi mai mare decât acea a nişei prin care am trecut. Deodată îşi îndreptă pistolul în sus şi-şi ridică mâna dreaptă. De asemeni şi eu îmi smulsei pistolul din toc şi chiar şi Petre care până acum păşise destul de paşnic, neînarmat înaintea mea, îşi trase din toc pistolul, galben, deoarece dintr-o dată se deschise o spărtură în stâncă, care se mărea

mereu. O uşă masivă şi iată, a cărei contur părea să se potrivească masivului stâncos, se deschidea înăuntru. Era de-a dreptul ciudat, că din nou la ciocănitul stâncii de către Marian să se deschidă uşa pentru a doua oară. Acum şi Petre şi Marian ezitau să pătrundă înăuntru.

Neapărat trebuia să fie indieni în interiorul masivului stâncos care într-un mod oarecare să ne deschidă uşa mascată ce avea acces spre gang şi acum la intrarea din blocul de piatră. Noi trebuia să ne ferim să fim văzuţi. Îndărătul nostru erau englezii, care vor arunca în aer prima uşă folosind exploziv. Pe de altă parte aveam ţelul nostru salvarea căpitanului şi a însoţitorilor lui.

Acum Marian se adresă lui Petre.

— Ne-aţi vorbit despre întâlnirea care trebuia să aibe loc, între căpitanul Farrow şi prinţul Ghasna. Trebuie să presupunem că vărul prinţului ce-şi vede tronul ameninţat, îl ţine prizonier. Câţi însoţitori are prinţul Ghasna?

— Când ne-am întâlnit în mările sudului şi am fost luaţi prizonieri de către vânătorii de capete avea zece servitori în afară de fiica sa. Apoi i se alăturară încă cinci care veniseră din insulele unde se adăpostise prinţul, în marea Flores, alungaţi de indigeni. Cred că este însoţit de cincisprezece servitori, fără să punem la socoteală pe fiica sa Sanja.

— În aceste împrejurări ar fi o mică armată, zise Marian gânditor, pentru că îmi închipui că toţi aceşti oameni îi sunt fideli. Petre a fost întru totul de acord şi Marian zise hotărât:

— Atunci înainte, trebuie să îndrăznim şi dacă vom fi prevăzători vom putea evita un atac neaşteptat din partea indienilor. Dacă vom fi nevoiţi, să luptăm fără menajamente!

Când Marian păşi în interiorul masivului de granit, mă aşteptam la ceva îngrozitor. Un sentiment ciudat puse stăpânire pe mine, o presimţire a unui pericol iminent, care-i păştea pe camaradul meu de-mi venea să-l strig înapoi. Dar el dispăruse de mult înăuntru şi după câteva secunde lungi cât o veşnicie. Îl auzirăm exclamând:

— Dar asta-i extrem de ciudat, haideţi!

Pongo urmat de Petre şi dispărură înăuntru. Eu şovăiam încă, un sentiment apăsător de pericol nu voia să mă părăsească. Apoi, spre disperarea mea, văzui cum uşa se închidea încetul cu încetul. Dacă mai întârziam o secundă rămâneam afară şi trebuia să iau în calcul o întâlnire cu englezii. Îmi trecu fulgerător prin minte dacă această situaţie nu era mai bună. Dar parcă mânat de instinct intrai în interiorul stâncii. Şi imediat în urma mea uşa se închise cu zgomot. Deci era acum evident că am fost ţinuţi tot timpul sub observaţie. Deschiderea înceată a uşii trebuia să înfrângă şovăiala, apoi aceasta învinsă, capcana se închidea cu zgomot. Acum am urmat noi înşine, de bună voie, calea pe care căpitanul Farrow şi însoţitorii săi au fost

traşi înăuntrul stâncii. Timp de o secundă mă înfuriai pe Marian că se lăsase atras în această capcană. Tocmai cu prinţii indieni am întâmpinat noi cele mai grozave aventuri, iar acum eram din nou la mijloc, prinşi în lupta dintre două familii domnitoare duşmane.

Cum o să ne meargă acum, dacă am fi să cădem în mâinile prinţului domnitor, care pare că deţine atuurile? Păşi mecanic înainte până mă ciocni de uriaşul Petre, care se oprise brusc şi mă scuturai de gândurile mele negre ce mă năpădiseră adineaori, când rămăsei eu însumi mut de uimire.

În faţa mea se găsea un templu susţinut de coloane masive şi luminată de o lumină blândă şi misterioasă. În fundul acesteia se zărea pe jumătate vizibilă figura unui Budha uriaş de aur, printre coloane în dreapta şi în stânga mai în fată străjuind două rânduri de bănci. Drept pereţi erau blocuri de piatră netede de formă dreptunghiulară.

Marian examina cu atenţie una din aceste pietre şlefuite din marea sală a templului, întorcându-şi mirat capul când ia stânga când la dreapta sa. Am păşit pe lângă Petre şi Pongo şi mă alăturai lui.

— Marian, ce părerea ai? Te-ai aşteptat la acest templu în inima masivului stâncos?

— Nu, ca să fiu sincer, scutură el capul. Suntem obişnuiţi cu toate în India, dar asta le întoarce pe toate. O singură greşeală a făcut constructorul acestui templu şi aceasta sunt uşile secrete. Trebuia să folosească mai mult material, ca la ciocănitul pietrei să nu sune atât de gol, căci prin asta va găsi şi căpitanul englez, cu siguranţă, intrarea secretă, care duce în interiorul stâncii.

— Dar trebuie s-o deschidă cu forţa, obiectai eu.

— Bineînţeles, nici nu mă aştept la altceva. Nu cred că se va da înapoi de la nimic, deoarece el reprezintă autoritatea guvernului aici.

— Atunci trebuie să ne grăbim să-l găsim pe căpitan şi să ştergem putina, deşi nu cred că va fi prea uşor.

— Asta cam aşa-i, ba poate nici nu vom reuşi.

— Vezi parcă am avut un presentiment, când uşa secretă s-a închis, că ni se întinde o cursă. Am vrut să te reţin dar nu am mai avut timp.

— Dar bine Bertram, e vorba de salvarea unor compatrioţi. Şi tocmai pe acest căpitan Farrow ţineam să-l cunosc de multă vreme. Este un om atât de interesant, după cât mi-a fost dat să aud la clubul ofiţerilor din Singapore, încât nimic nu mă împiedecă să-l ajut.

— Ei atunci să-i dăm drumul, spusei eu resemnat. Să începem cu cercetarea templului. Mă tem că orice mişcare am face ea este supravegheată şi nu va dura mult până noi vom face o greşeală rămânând noi înşine fără apărare. Mă gândesc la capcanele de tot felul care sunt puse de indieni în acest templu vechi.

— Că vor intenţiona acest lucru nu încape nici o îndoială spuse el liniştit. Este chiar de mirare că nu au întreprins până acum nimic. Par

să fie buni psihologi şi ştiu că nervii unui om cedează după o încordare mare care durează mai mult timp şi astfel poate fi mai uşor prins. Dar cu noi şi-au găsit naşul, nu pot ei să ne intimideze aşa de uşor. Despre Pongo nici n-are rost să vorbim, de asemenea nici uriaşul Petre nu face impresia unui om uşor de intimidat.

Mă simţeam într-un fel ruşinat şi bineînţeles Marian îmi simţise gândurile şi căuta să mă liniştească în felul lui.

Dar era totuşi curios că sentimentul de pericol nu mă părăsi. Şi în asemenea situaţii deznădăjduite ne-am aflat noi de multe ori. Întreaga construcţie misterioasă a templului contribuia poate la menţinerea acestei stări de spirit. Poate că enigmaticii preoţi au împrăştiat în aer un praf ce zdruncina moralul. Dar atunci ar fi simţit-o şi ceilalţi. Îl observai pe furiş, dar părea să facă o impresie atât de liniştită şi o figură atât de impenetrabilă încât crezul de odinioară mi-a fost zdruncinat. Nu era nimic de felul acesta, doar nervii mei mi-au jucat festa.

De unde stăteam puteam contempla în voie masivul chip a lui Budha.

— Dacă întreaga statuie a lui Budha este din aur pur, asta înseamnă bogăţia unui stat întreg. Dar în acest caz nu ar fi putut fi lucrată pe ascuns aşa de uşor. Dimpotrivă ea ar fi fost cunoscută de mult şi peste hotarele Indiei. Să-l examinăm mai îndeaproape. Dacă în sala templului mai sunt ascunse alte intrări, atunci desigur că uşile secrete se vor găsi în apropierea acestei statui.

Marian scutură din cap neîncrezător, privind minunata pardosea de mozaic din marea sală a templului şi zise:

— N-aş îndrăzni să mă apropii prea mult de statuie, ci să ne ţinem mai mult la marginea statuii. În spatele nostru se auzi un zgomot hârşâit, de parcă s-ar fi deschis o trapă.

— Ei ce-a fost asta? Ne întoarserăm cu iuţeala fulgerului şi pălirăm, căci atât Pongo cât şi uriaşul Petre dispăruseră fără urmă. Îngrozit de cele întâmplate şi descumpănit mă uitai spre Marian, la faţa întunecată a acestuia care exprima o hotărâre de neclintit şi el îmi şopti:

— Se pare că cei doi uriaşi li s-au părut indienilor cei mai periculoşi potrivnici şi de aceea au fost scoşi din circulaţie primii. Sau poate am avut pur şi simplu mai mult noroc, noi doi, că n-am fost în apropierea unei trape. Duşmanii noştri au aşteptat mult până a acţiona, gândindu-se că poate ne vom retrage. Acum sunt curios ce vor întreprinde contra noastră.

M-am uitat în toate părţile cu mâna pe pistol. Sentimentul neplăcut ce-l avusesem înainte, acum, când pericolul era iminent, îmi redase ciudat calmul. Liniştea adâncă din templu, faţa de aur a zeului Budha care ne zâmbea enigmatic şi misterios, creau o atmosferă de mister

deplin. Marian îşi plimbă privirea spre lespedea de piatră cea mai apropiată de noi, zicând:

— Haide Bertram să aruncăm o privire aici. Aceste lespezi mari de piatră îmi par destul de stabile. Nu ştiu cum e mai bine să acţionăm sau să aşteptăm mişcarea adversarului. Marian se îndreptă spre lespedea de piatră şi se aşeză astfel de parcă ar fi vrut să cuprindă cu privirea întreaga sală a templului. Îl urmai nedumerit căci nu-mi dădeam seama de ce se aşezase aici, în loc să căutăm cu atenţie afurisita de trapă, pe unde au dispărut prietenii noştri. M-am aşezat repede lângă el şi-l întrebai:

— Dar Marian, de ce nu căutăm mai întâi gangul secret care duce în încăperile subpământene ale templului? Trebuie să-l salvăm pe Pongo, pe căpitan şi însoţitorii săi.

— Asta o putem face, numai dacă suntem cu desăvârşire calmi şi trebuie să gândim bine fiecare mişcare pe care o facem. Noi plutim în mare pericol, aşa că orice mişcare greşită ne va dăuna atât nouă cât şi celorlalţi. Îmi trecu prin gând dacă nu ar fi mai bine să căutăm o ieşire din templu, ca după aceea, cu ajutorul căpitanului englez, să căutăm o cale de salvare.

— Ei cum să facem apel la ajutor străin? Asta ar fi pentru prima dată, exclamai eu descumpănit. Nu Marian, eu nu ader la ideea aceasta, dacă vrei fă-o tu singur, eu voi încerca de unui singur să găsesc o cale de salvare a celor dispăruţi.

— Bravo Bertram, acum te recunosc, în sfârşit, spuse Marian. Erai foarte nervos de când am păşit în templu şi tocmai de nervi nu avem nevoie. Acum să căutăm împreună intrarea în încăperile subpământene ale templului. Aşa cum spuneai vom începe căutatul din preajma statuii lui Budha, dar cu nici un preţ nu trebuie să păşim în dreptul acesteia chiar pe mijloc. Sunt convins că am cădea într-o capcană, ce ne-ar putea aduce chiar moartea, căci preoţii stranii ai templului îşi păzesc statuia cu cele mai diabolice capcane. Poate că nici un alt templu să nu fie atât de periculos în a-şi dezvălui secretele ca acesta. Privind construcţia minunată a uşilor secrete a gangurilor, această sală a templului săpată cu atâta migală şi artă în interiorul masivului stâncos, cu dispariţia fără zgomot a lui Pongo, a lui Petre şi a însoţitorilor săi, ne putem gândi la puterea acestor preoţi.

— Cred că ar fi de preferat să nu ne despărţim. Tu rămâi liniştit aici pe lespedea asta de piatră în timp ce eu voi cerceta în jurul statuii, sugeră Marian. Crede-mă Bertram aşa e cel mai bine.

— Bine Marian, suntem înţeleşi, totuşi nu crezi că ar fi mai bine dacă m-aş ţine după tine la oarecare distanţă în urma ta? Adăugai cam fără voie: Poate o să-ţi pot da ajutor în ultima clipă, dacă se va întâmpla ceva.

— Ar fi bine aşa, dar există pericolul să cazi şi tu în capcană, dacă

vrei să-mi dai ajutor, zise Marian, şovăielnic. Putem rămâne o vreme împreună, dar cred că de pe această lespede ai o vedere de ansamblu şi mă poţi avertiza imediat în caz de pericol din spate.

— Nu trebuie să uităm că Pongo şi Petre tocmai din spate au dispărut, replicai eu. Dacă rămân aici pot fi şi eu surprins, în timp ce atenţia mea este concentrată în altă parte.

— Ei, oricum privim există avantaje şi dezavantaje. Să mergem împreună, dar rămâi la cinci metri depărtare. Ştii prea bine că astfel de capcane au o mare rază de acţiune. Asta o ştiu şi eu foarte bine. De câte ori nu am căzut în astfel curse. Constructorii templelor vechi au luat în considerare, faptul că străinii atacau în număr mare şi că o parte din aceştia trebuiau să dispară… pentru a lupta cu mai mult succes împotriva celor rămaşi.

— Bineînţeles Marian, o să rămân suficient de departe în spate, încuviinţai eu. Ştie Dumnezeu, dar mie nu-mi miroase a bine. Dispariţia lui Pongo şi a uriaşului Petre e cât se poate de enigmatică. Iar noi continuăm să stăm aici în linişte.

— După părerea mea, e tot ce avem mai bun de făcut acum. Contra duşmanilor noştri invizibili, putem lucra numai cu viclenie şi înţelepciune cei puţin egală cu a lor, dacă vrem să realizăm ceva. Cu cât suntem mai pasivi, cu atât îi vom face pe adversarii noştri mai nervoşi. Poate că acţionând aşa îi vom scoate pe adversari din rezerva lor.

— Ei atunci, în aceste împrejurări putem rămâne aici mult şi bine, făcui eu prost dispus, numai, numai să….

Ultimele cuvinte îmi rămaseră nerostite. Marian a avut dreptate, prin pasivitatea noastră i-am provocat pe duşmanii noştri ascunşi să preia iniţiativa şi să ne atace.

IV.
RAJA BUNGARUS (cobra regală).

NU-MI PUTEAM CREDE OCHILOR, „Vedenia” apăruse! De unde, nu-mi puteam da seama pentru moment, dar era aici, nu era nici o îndoială. Să se fi deschis brusc o trapă secretă, sau din altă parte, destul că ea se afla chiar în mijlocul templului, între noi şi zeul de aur Budha. Făptura omenească, purta un voal gros de mătase ce-i ascundea corpul şi în nemişcarea sa îmi părea mai primejdioasă decât un atacator. Instinctiv dusei mâna la pistol, bănuind o primejdie iminentă. Ce se ascundea oare în spatele ei? Acordurile unei muzici stranii umplură încăperea. Persistentă şi monotonă, dar în ciuda acestor atribute, emoţionantă şi răscolitoare. Se asemăna acelor melodii ce însoţesc îmblânzirea unei cobre. Da, părea trilul îmblânzitorului de şerpi. Ne era dat să trăim pe viu o astfel de

reprezentaţie? Sau totul nu era decât o manevră să ne distragă atenţia. Poate ne pândeşte din umbră un pericol nebănuit şi-mi propusei să fiu atent, pentru a preveni orice şiretlic.

Făptura misterioasă, parcă îngenunchease, la început, apoi a început să se mişte, să se îndrepte încet, ridicându-şi braţele, lungi brune şi zvelte tot mai sus. Am constatat cu mirare că aveam în faţa noastră una din vestitele dansatoare de templu indiene, de care auzisem mereu. Era fără îndoială acea vedenie ce-l înspăimântase pe Petre şi-i umpluse sufletul de presimţiri funeste. Şi chiar acum, începu cu mişcări unduitoare, o bizară prestaţie ce o asimilai unui ritual de dans, atât de mlădioase şi de elegante îi erau mişcările că în primul moment o urmării înmărmurit. Faţa sa, ea însăşi de o frumuseţe aparte, mai mult se ghicea din dosul voalului alb, dar mişcările sale trădau o anumită nelinişte. Trilurile ca de ţiteră erau acum din ce în ce mai perceptibile în tonalitatea lor tot mai ridicată şi mai imperioasă şi erau acompaniate pe măsură de mişcările din ce în ce mai vioaie ale apariţiei în alb.

Mâna cu pistolul îmi căzuse în jos mecanic, în timp ce mintea îmi părea vrăjită de mişcările unduitoare ale tinerei dansatoare înveşmântată în falduri albe de mătase.

Dar ce festă ne juca uimirea o aflarăm în curând. Dansatoarea scoase un ţipăt, pe jumătate râs pe jumătate geamăt, ce ne deşteptă imediat.

Şi din nou un sunet, chiar lângă capul meu, ce-mi îngheţă sângele în vine, căci era sâsâitul al unei reptile înfuriate. Dar cum de a putut ajunge atât de aproape de urechea mea? Cu siguranţă trebuie să fi fost ridicată de o mână omenească. Foarte încet am rotit capul spre stânga şi văzui în treacăt că Marian întorsese capul spre mine şi apoi încremenise de groază. Nici nu mai îndrăznii să mă mişc şi nici să respir când constatai fără dubii că între mine şi Marian se ivise capul scârbos ai unei reptile. Era capul unei cobre de o mărime impresionantă. Dar şarpele nu era ţinut de nici un indian la înălţimea aceea, cum crezusem iniţial.

— „Raja bungarus”, murmură Marian atât de încet încât mai de grabă bănuii, decât îi văzui buzele mişcându-se.

Da, ea era, acea cobră misterioasă, cobra regală, uriaşa reptilă despre care se povesteau atâtea în misterioasa Indie. Este cel mai otrăvitor şarpe din câţi există, iar lungimea sa putea depăşi patru metri. O muşcătură a acestui şarpe este totdeauna mortală, căci datorită mărimii sale neobişnuite şi muşcătura sa poartă o încărcătură de otravă mai mare în colţii ei, făcând zadarnică orice intervenţie cu vreun antidot.

Se numesc cobre regale, deoarece băştinaşii indieni, afirmă că acestea impun un fel de suveranitate la scara animală cobrelor de

dimensiuni mai mici, comparabilă cu relaţia dintre domnitor şi supuşi. Este un lucru constatat că aceste regine ale cobrelor se hrănesc cu supuşii lor mai mici. Bineînţeles că un animal atât de puternic şi de înfricoşător ca Raja Bungarus, nu putea să nu fi hrănit fantezia indienilor, amplificând-o la cote înalte.

Noi am încercat zadarnic în peregrinările noastre să prindem un exemplar din această specie sau să-l ucidem. Nici nu am reuşit să-l vedem şi acum un astfel de monstru stătea între noi, sâsâind mânios, ameninţându-ne cu moartea brutală şi îngrozitoare sub muşcăturile sale. Eram puşi într-o situaţie în care cel mai puternic şi mai neînfricat dintre oameni părea pierdut, fără speranţă, o situaţie în care un om se poate confrunta numai odată în viaţă. Pentru că şansa unei a doua alternative nu mai există. Chiar şi vorbele şoptite ale lui Marian păru să enerveze reptila, care părea că se înălţă tot mai sus, sâsâitul deveni deosebit de puternic iar capul uriaş se mişca încoace şi încolo. Părea să ia o decizie, pe care din noi doi să ne atace mai întâi. Ne-am mai găsit şi în trecut în postura să fim muşcaţi de şerpi, dar nici odată de un astfel de şarpe uriaş, cea mai grozavă dintre reptilele otrăvitoare care există pe faţa pământului.

Un zgomot abia perceptibil răzbătu din marea sală a templului, unde dansatoarea îşi exercita artisticul meşteşug, dar noi nici nu îndrăzneam să ne mişcăm capetele şi cu atât mai mult să facem uz de pistoale, în care caz trebuia să ne întoarcem pe jumătate. Cea mai mică mişcare pe care am fi făcut-o ne-ar fi fost fatală, căci şarpele ne-ar fi muşcat în mod sigur. Singura salvare posibilă ar fi fost, dacă fără să ne întoarcem am fi reuşit să ridicăm pistoalele şi să tragem repede, dar fără a ochi prea bine, dar era extrem de riscantă. Apoi chiar dacă din întâmplare nimeream reptila, pistoalele noastre erau de calibru prea mic şi n-ar fi avut puterea necesară să o arunce înapoi. Şi în acest caz unui dintre noi ar fi primit sărutarea mortală a cobrei, înfuriate, sau chiar muribunde. Aşa că pe moment singura soluţie de salvare era să rămânem nemişcaţi. Nici nu mai îndrăzneam să respirăm în voie şi dacă respiram o făceam imperceptibil.

Zgomotul uşor pe care-i auzisem în sala templului, se transformă din nou într-un sâsâit, apoi răsună din nou acea melodie care declanşase mişcările anterioare ale dansatoarei terminat cu acel râs straniu. De-aş fi putut întoarce capul!…

Un tremur uşor zgudui lespedea de piatră pe care stăteam. Şarpele păru că se înalţă şi mai tare, iar mişcările sale au devenit brusc şi mai ameninţătoare. Apoi simţii cum lespedea de piatră cobora încet. Îl privii pe Marian în ochii săi căprui care scânteiau de nervozitate. Iată deci cum erau rânduiţi misterioşii locuitori ai templului. Întrucât eram incapabili să ne mişcăm eram coborâţi încet pentru a fi prinşi şi daţi pe mâna urmăritorilor noştri.

Capul cobrei regale se mişca tot mai jos pe măsura ce coboram. Priveam ca vrăjiţi în ochii mici şi scăpărători ai reptilei care-şi rotea capul repetat între mine şi Robert.

Privii cu coada ochiului spre dreapta în sala templului. Coborâserăm deja până la umeri în podea. Lespedea de piatră pe care stătusem se scufunda încet cu noi. Privii din nou spre stânga şi spre marea mea bucurie am constatat că reptila rămăsese sus. În primul moment credeam că va coborî odată cu noi. Acum se mişca mai lent dar capul şi-l rotea strădui induse să fie în raza noastră de acţiune. Mă străbătu gândul că acum aş putea trage de jos în sus pentru că mişcarea mâinilor mele de abia ar fi putut fi observată de reptilă. Îmi închisei pe jumătate ochii şi privii intens capul şarpelui dar Marian care-mi ghicise gândul îmi şopti încet:

— În nici un caz să nu tragi, Bertram. Este prea riscant. Şi eu m-am gândit la asta. Cobra regală se împinse înainte aproape de chipul lui Marian. Fără voie îmi scăpă un ţipăt de groază, crezând că acum îşi va înfige colţii în obrazul prietenului meu. În acel moment capul hidos al reptilei zvâcni îndărăt, parcă tras de o mână salvatoare, de-mi veni să sar în sus de bucurie, crezând că ne-a venit ajutor în ultima clipă, apoi lucrurile se precipitară. Braţele îmi fură apucate din toate părţile, răsucite le spate, pistolul îmi căzu. Înainte de a schiţa cel mai mic gând de împotrivire mâinile mi-au fost legate la spate. Concomitent cu această operaţie, lespedea de piatră se scufunda tot mai adânc şi când privii întâmplător în sus, mi s-a părut că am văzut capul dansatoarei aplecat deasupra noastră. Ochii săi mari şi negrii străbăteau parcă blindajul voalului. Alături apăru capul scârbos al şarpelui, cu limba înspicată sâsâind lângă capul misterioasei dansatoare.

Apoi am fost apucat de pumni puternici şi târât prin gangul întunecos. În spatele meu zării o geană de lumină ce răzbătea de sus. Şi din nou lespedea de piatră pe care îndurasem noi calvarul odinioară se ridică şi se închise la loc. O împotrivire era de neînchipuit atâta vreme cât mâinile îmi fuseseră legate la spate, iar locatarii mă târâseră cu atâta forţă prin gang încât nici nu avui răgazul să-mi proptesc picioarele de ceva solid. Era şi periculos să întreprind ceva, întrucât de bună seamă gangul prin care eram târâţi era prevăzut cu numeroase capcane şi gropi, în care puteam cădea fără posibilitatea de a mai ieşi la lumină vreodată.

Agresorii mei se opriră deodată brusc şi înainte de a putea face ceva, deşi mă stăpânea o mânie grozavă, în întunericul din jur apăru o fâşie de lumină care se mărea mereu.

Era o uşă prin care furăm traşi într-o încăpere luminată. Numeroase făclii de pe pereţi, provocau în sală o lumină pâlpâitoare şi nesigură. Nu ne-am revenit încă din surpriză că picioarele fură legate după care am fost lăsaţi neajutoraţi pe pământ.

După aceasta indienii ne târâră până la marginea marii săli, unde zăceau deja Pongo, Petre şi alţi trei europeni printre care şi un tânăr cam de 18 ani.

— Ah, căpitanul Farrow, constată Marian liniştit, pe când indienii se îndepărtau.

— Îmi pare bine să vă cunosc, deşi împrejurările nu sunt tocmai favorabile. Am auzit de mult de dumneavoastră la Singapore.

— Mă bucură deopotrivă să vă cunosc, domnule Marian, zise căpitanul ce făcea o impresie de îndrăzneală şi putere, cu faţa bronzată ce părea săpată în stâncă, luminată de doi ochi albaştri. Am auzit de dumneavoastră şi noi, prin intermediul ziarelor şi în special fiul meu George este un mare admirator al dumneavoastră. Petre tocmai ne-a povestit că intenţionaţi să ne ajutaţi, dar acum sunteţi prinşi şi dumneavoastră în această capcană drăcească. Ne pare cu atât mai rău, dacă din cauza noastră va trebui să puneţi capăt carierei dumneavoastră de aventurieri.

— Nu trebuie să vă faceţi nici un fel de reproş căpitane. Suntem aici din proprie iniţiativă, urmând instinctul nostru naţional de-a veni în întâmpinarea primejdiei şi a aventurii, care ne-a însoţit până acum, mereu. Pe cât am putut afla din relatările ofiţerilor englezi avem o înclinaţie comună.

— Asta cam aşa-i, a fost de părere căpitanul râzând. Iată de exemplu acum, am picat în cursă vrând să-l ajutăm pe prietenul nostru prinţul Ghasna. Iar fiul meu George tânjeşte după Sanja, frumoasa fiică a prinţului.

— Dacă prinţul Bhotia i-a făcut cel mai mic râu, îl sugrum cu mâinile mele, zise George, al cărui chip semăna cu cel al tatălui.

— Ei, tinere, pentru a face asta trebuie mai întâi să fii liber, constată cu amărăciune căpitanul, iar treaba asta nu-i tocmai uşor de rezolvat. Acest prinţ Bhotia va fi ştiind el cu siguranţă că tocmai noi îi putem fi un potrivnic deosebit de periculos, atâta timp cât îl are în puterile sale, pe vărul său prinţul Ghasna. Dar vom face tot ce ne va sta în putinţă să-i venim în ajutor. Deoarece ne-a atacat cu oamenii săi cu atâta promptitudine, mă tem că vom dispare aşa cum a făcut-o şi cu vărul său.

— Fireşte domnii mei, se auzi o voce rece şi hotărâtă spusă într-o germană fără cusur în limba în care tocmai se întreţinuseră adineauri fiul şi tatăl.

— Trebuie să dispăreţi, deşi sincer să fiu îmi pare rău că trebuie să omor asemenea oameni viteji. N-ar fi trebuit să vă amestecaţi într-o chestiune care nu mă priveşte decât pe mine şi pe vărul meu.

Un indian zvelt şi cu o figură marcantă, în care străluceau doi ochi negri cu luciri fanatice stătea în faţa noastră. Veşmântul său bogat ca şi imensul său diamant din turban, ne dădu a înţelege că în faţa

noastră se afla prinţul Bhotia, deşi el nu se prezentase.

— Dar Sanja, unde este? întrebă George cuprins de emoţie.

— Trebuie să împartă soarta tatălui său, fu răspunsul rece al indianului. Atât timp cât ea trăieşte tronul meu va fi ameninţat aşa că va muri şi ea împreună cu Ghasna şi cu dumneavoastră.

Acum s-a întâmplat ceva le care nimeni nu se aştepta. Tânărul George sări brusc în picioare, poate nu fusese legat suficient de bine de primejdioşii slujitori ai templului deoarece vor fi crezut că-i mai puţin periculos din cauza tinereţii lui, sau poate ca grija pentru Sanja şi mânia împotriva prinţului indian i-au dat puteri nebănuite că a reuşit să-şi rupă legăturile. Înainte ca prinţul Bhotia să se fi recules, pumnul lui George îl lovi fulgerător în faţă, cu atâta îndemânare şi forţă că-l aruncă la pământ pe prinţ. George procedă acum cu un calm care îi atrase stima şi aprecierea celorlalţi. Smulse repede pumnalul de la cingătoarea prinţului, se întoarse şi veni spre noi.

Imediat doi indieni se aruncară asupra lui, dar cu două lovituri de pumnal îi împinse înapoi, se aplecă şi tăie repede legăturile lui Petre şi Pongo.

Judecata lui George era cea mai bună, căci şi-a dat seama că cei doi uriaşi erau potrivnici mai potriviţi pentru lupta cu servitorii prinţului care se năpustiseră între timp asupra lui George.

Şi-a fost o plăcere primirea rezervată de cei doi uriaşi alb şi negru, servitorilor prinţului.

Deşi erau amândoi neînarmaţi, astfel de adversari nu mai întâlniseră indienii până atunci. Pongo slobozi strigătul său de luptă ce răsună înspăimântător în templu. Îngroziţi indienii se traseră înapoi, dar el şi apucase pe un indian, îi smulse sabia, îl ridică ca pe un băţ de chibrit şi-l aruncă la pământ cu o lovitură puternică de pumn, după care se năpusti cu sabia ridicată asupra celorlalţi, care îngroziţi se retraseră repede.

În timpul acesta celălalt uriaş Petre, doborî repede un indian şi-i smulse repede pumnalul de la cingătoare, pornind împotriva altor indieni, care deşi şovăind continuau să înainteze spre el.

George ne-a eliberat între timp şi pe noi. Deşi indienii ne dezarmaseră, acum când eram liberi situaţia se schimbă în favoarea noastră.

De fapt mai rămăseseră doisprezece indieni după cum am putut să-mi dau seama, dar nu erau cine ştie ce luptători. Aceştia n-ar putut fi primejdioşi deoarece tremurau de frica celor doi uriaşi.

Pongo între timp dăduse gata doi indieni pe când Marian îi şi deposedase de săbii pe cei doi, una o dădu lui Bertram iar câte un pumnal căpitanului şi doctorului.

Întreaga desfăşurare a evenimentelor a fost fulgerătoare, întreaga luptă nu a durat două minute, când servitorii indieni dispăruseră cu

toţii în spatele uşilor secrete, ce erau mascate în pereţi. Între timp Pongo doborî un indian iar Petre doi.

Armele lor ne prinseră bine aşa că acum fiecare din noi era înarmat cu câte o sabie şi un pumnal.

Marian sări deodată asupra unui indian care voia să atingă un buton ascuns în perete şi cu un ultim efort îl trase îndărăt. Era chiar prinţul Bhotia care era încă pe jumătate ameţit de lovitura primită. Aşa constată Marian cu satisfacţie. Acum aveam un ostatic de preţ. De acuma puteau să vină indienii, dacă vor să ne înşface, le omoram conducătorul.

George se apropie cu ochi scăpărători de fulgere în faţa prinţului şi scrâşni întrebându-l:

— Unde-i Sanja?

Poate în mânia sa nestăpânită ar fi scos ochii acestuia cu pumnalul, dar Bhotia bolborosi repede:

— E cu Ghasna în încăperea de alături. Vă voi conduce la ei. De n-ar fi fost atât de înspăimântat nu l-am fi crezut, dar aşa îl crezurăm. Marian îl scutură cu putere.

— Repede, fără şmecherii că noi nu glumim. Bhotia dădu din cap, se aplecă spre peretele de la care Marian îl oprise mai înainte.

— Aici este gangul secret, zise el abia şoptit. O să-l deschid.

Marian îl conduse înspre perete, în timp ce Bhotia apăsa pe o parte a acestuia, ce nu se deosebea cu nimic de restul peretelui.

Urmă un scârţâit uşor, apoi se deschise o uşă micuţă. Gangul care se deschidea în faţă era neluminat şi prinţul se scuză.

— Prizonierii se află din păcate în întuneric, sunt legaţi şi au căluşuri.

— Atunci chemaţi un servitor, care să aducă prizonierii, ordonă Marian.

Între timp George desprinsese o faclă dintr-un suport de bronz şi păşi prin uşa deschisă.

— Eu voi păşi înăuntru, se oferi el şi dacă lucrurile nu stau aşa cum ni le-a zugrăvit Bhotia, atunci să-l faceţi să simtă din dulceaţa pumnalului său, domnule Marian.

— Bineînţeles, încuviinţă Marian. Dar n-ar fi mai bine să-i lăsăm în seama lui Pongo treaba asta?

— Nu, trebuie să o eliberez eu însumi pe Sanja, nu pot lăsa asta în seama nimănui. Precaut el strecură întâi făclia în încăpere, apoi exclamă numaidecât:

— Ah, acolo sunt!

Sări repede înăuntru.

Prinţul Bhotia îşi regăsi calmul şi părea că nu vrea nimic rău. Nu-i vorbă că Marian îl păzea straşnic.

— Puteţi păşi liniştiţi înăuntru. Prinţul Ghasna şi prea slăbiţi ca să

se poată ridica imediat.

Deodată strigă:

— Mai bine nu! Nu, mai bine nu! Ne poate pândi o capcană drăcească acolo. Marian fu de aceeaşi părere.

— Vom aştepta aici până prietenii noştri îşi vor fi revenit pe deplin. Ah, dar ce se întâmplă?

Faclele ce luminau templul se stinseseră ca prin farmec.

Stăteam într-un întuneric desăvârşit, doar facla lui George se vedea pâlpâind. O secundă mai târziu Marian exclamă dezamăgit:

— Cu rafinament tipic indian, prinţul Bhotia a fugit. Repede să nu scape! Dar de la o depărtare oarecare ne ajunse un râs sardonic. Da, domnilor, încă n-aţi învins. Vă voi trimite un adversar cu care veţi avea cu siguranţă mai mult de furcă decât cu servitorii mei.

V.
O LUPTA FORMIDABILA.

CÂTEVA SECUNDE RĂMASERĂM ca împietriţi, apoi vocea uriaşului Petre tună:

— N-au decât să poftească, vom sfârşi repede cu el!

— Linişte, ceru Marian, trebuie să fim atenţi când se apropie.

— Ce se întâmplă acolo? vru să ştie George care se afla încă în încăperea alăturată.

— Prinţul ne-a scăpat şi ne găsim în întuneric. Haide repede cu făclia afară, îi spuse tatăl său. Zgomote ciudate urmară ce aduceau cu fâşâitul, târâtul şi alunecarea unei feline, păreau că vin din toate părţile. Mă înfiorai de aceste zgomote stranii. Ce surpriză înfricoşătoare ne pregătea prinţul?

— Repede George, şopti căpitanul şi acestei chemări îi răspunse un sâsâit care-mi îngheţă sângele în vine, întrucât îl cunoşteam bune. Era sâsâitul înfuriat al cobrei regale. Dar aici jos părea să vină din toate direcţiile. Trebuie că prinţului înnebunit de ură, să fi trimis mai multe reptile din diferite cotloane. George apăru cu făclia şi încăperea se lumină deodată. În acelaşi timp, ridicaseră capul şase cobre regale, pregătite pentru a ne muşca.

— Aruncaţi-le în faţă căştile coloniale şi urmă sfatul, aruncând primul casca în faţa reptilei cea mai apropiată. Şarpele se retrase o clipă, dar Marian, iute ca fulgerul, cu o lovitură de sabie reteză capul scârbos al reptilei.

Un al doilea şarpe se năpusti imediat din dreapta, dar a fost rândul meu să intervin, văzând pericolul de moarte în care se afla prietenul meu, aruncai cu casca în faţa cobrei. Mişcarea îmi reuşi, şarpele se retrase şi sabia acestuia îşi făcu datoria, tăind capul reptilei. În timp ce corpul uriaşei reptile din cauza zvârcolirilor ajunse la picioarele mele.

Acum în primejdie era Petre, deoarece un şarpe se şi năpusti spre el. Şi l-ar fi muşcat cu siguranţă, dacă în ultimul moment Petre nu l-ar fi văzut aproape de capul său, la lumina pâlpâitoare a făcliei. De fapt mâna-i înarmată cu sabia se şi ridicase, dar nu ajungea pentru o lovitură hotărâtoare, deoarece şarpele era prea aproape, era necesar să-l arunce mai departe. Se întâmplă ca al doilea şarpe omorât de Marian să fie salvatorul uriaşului Petre. În lupta cu moartea acesta lovi sălbatic trupul şarpelui care se pregătea de muşcătură. Prin aceasta trupul reptilei a fost azvârlit într-o parte, răgaz în care Petre îi despică capul de trup cu o lovitură nimicitoare, omorând altfel pe cel de al treilea şarpe.

Dar mai rămâneau încă trei dihănii, cărora trebuie să le facem faţă. Pongo, care stătea cel mai departe, spre dreapta era ascuns în întuneric şi părea cel mai primejduit, deoarece cobra folosindu-se de întuneric putea să-l atace pe neaşteptate.

Voiam tocmai să mă reped în direcţia sa când, din spate trecu razant pe lângă capul meu ca un fulger cuţitul lui Pongo. În loc să veghez asupra siguranţei mele priveam spre Pongo. Între timp o cobră uriaşă se apropie de mine pe nesimţite şi aşa cum eram întors era pe punctul de a se lovi de mine. Aş fi fost cu siguranţă pierdut şi aventurilor mele li s-ar fi pus capăt aici şi nici nu le-aş fi putut descrie pe cele trăite deja, dacă salvatorul meu de ultim moment n-ar fi fost tocmai George. El a fost primul care a văzut pericolul în care mă aflam şi aruncă cu toată forţa făclia pe care o avea în mână, în gura reptilei, care tocmai deschidea gura să mă muşte.

Profitai de împrejurarea favorabilă în care mă aflam, lovind cu furie şi precis, decapitând cobra regală. Mai rămăseseră încă două reptile. Din nou privi spre Pongo iar George îndreptă făclia spre dreapta. Spre groaza noastră văzurăm pe Pongo într-o situaţie groaznică, în care părea pierdut. Ei avea în faţă ambele cobre, la nici un metru distanţă şi chiar în clipa când făclia risipi întunericul din jurul său amândouă cobrele îl atacară, deodată. Ţipai îngrozit şi acelaşi lucru se întâmpla şi cu căpitanul şi fiul său. La fel nici Petre nu-şi putu reţine un geamăt. Dar nu cunoşteam pe deplin forţele uriaşe ale lui Pongo, stăpânirea de sine şi îndemânarea lui, cu totul ieşite din comun.

Pongo îşi dădu seama fulgerător că atât sabia cât şi pumnalul nu-i mai puteau folosi la nimic, deoarece înainte de a le folosi, totul era sfârşit pentru el. Ambele reptile l-ar fi muşcat înainte de lovitura hotărâtoare.

Lăsă atât sabia cât şi pumnalul la pământ apoi cu o mişcare fulgerătoare prinse ambele reptile de ceafă, înainte ca acestea să-l atace. Pumnii săi uriaşi se strânseră ca nişte cleşti de oţel şi în ciuda puterii uriaşe a cobrelor, nu le dădu drumul. De fapt ambele cobre şi-

au încolăcit corpurile lor muşchiuloase în jurul corpului lui Pongo, dar oricât au strâns, Pongo cu puterile lui uriaşe le-a putut face faţă. El le ţinu strâns şi din mişcările şi încolăcirile sălbatice care urmară, cobrele, l-ar fi sugrumat până la urmă pe Pongo.

Imediat apăru Marian lângă credinciosul nostru tovarăş, pumnalul scânteie de două ori şi trupurile cobrelor se întinseră într-o zvâcnire finală la pământ. Marian le secţionase ceafa şi coloana vertebrală.

— Pongo mulţumeşte maser Marian! zise uriaşul liniştit în timp ce-şi masa cu amândouă mâinile coapsele. Şerpi tare încolăcit pe Pongo!

Era de mirare că nu-i strivise acestuia pieptul. Căci numai un uriaş ca Pongo putea să reziste la o presiune atât de mare, ca cea a cobrelor regale.

Învinseserăm în lupta cu şerpii dar rolul principal l-au avut Pongo şi Marian.

— Aşa, făcu acesta din urmă mulţumit. La aşa ceva nu s-a gândit, nici nu se aştepta nici prinţul Bhotia. Acum să găsim ieşirea.

Faclele împreună cu suporturile lor nu se mai vedeau, parcă intraseră în pământ. Sigur că paralelipipedul de piatră de care atârnau acestea sunt manevrabile din exterior. Dar unde a rămas prinţul Ghasna şi fiica sa?

— Aici suntem se auzi o voce sonoră. Vă mulţumesc domnilor că m-aţi ajutat să scap din captivitate. Vă voi rămâne veşnic recunoscător. Încă nu suntem liberi. Ba dimpotrivă, ne găsim încă într-o situaţie al dracului de rea. Cum să ieşim din templul acesta? Prinţul Bhotia va căuta cu tot dinadinsul să ne facă de petrecanie.

— Cunosc acest tip de templu foarte bine, ne asigură prinţul Ghasna, care-mi făcu o impresie din cele mai favorabile.

— Vă voi conduce afară din templu, apoi va trebui să afle englezii adevărul despre vărul meu. El nici nu ştie că am găsit între timp documente importante care-i probează vinovăţia. Căpitane Farrow, în curând sper să fiu înscăunat de drept ca domnitor al ţării mele şi atunci veţi putea cunoaşte valoarea gratitudinii mele, pentru că v-aţi riscat adesea, dumneavoastră şi fiul dumneavoastră, viaţa pentru mine.

— Dar vă rog prinţe, se apără căpitanul: era doar o datorie omenească.

— Chiar atunci când ne-aţi urmat pe insula vânătorilor de capete? a fost răspunsul prinţului.

Am ciulit urechile. Căpitanul Farrow părea să fi trăit cu aventuri interesante, să sperăm că odată ieşiţi la lumină va avea răgazul să ne povestească şi nouă aventurile sale.

Deocamdată eram prinşi într-o capcană, aşa cum Marian pe bună dreptate judecase şi chiar dacă prinţul Ghasna cunoştea bine vechile temple încă nu eram scăpaţi. Vărul său încă va veni să ne pună tot

felul de capcane În drumul nostru, astfel că până la urmă să cădem într-una din ele.

— Prinţe Ghasna, în ce direcţie doriţi să mergem? Nu cumva spre valea nordică, cu chipul gigantic al lui Budha?

— Da, tocmai acolo duce drumul nostru.

— Dar acolo sunt de veghe şase poliţişti englezi şi în curând se va întoarce un alt ofiţer cu întăriri din oraş, spuse Marian calm. Pe scurt împărtăşi prinţului Ghasna aventura noastră cu englezul.

Prinţul şovăi câteva clipe, apoi se hotărî:

— Mai există şi un alt drum, dar este prea primejdios. Acolo ne-ar putea pândi vărul meu ca să ne ia prin surprindere. Dumneavoastră ce alegeţi?

— Natural că nu mi-ar place să dau nas în nas cu englezii, zise Farrow, dar dumneata domnule Marian puteţi alege fără grijă drumul acesta, englezii nu vă vor face nimic.

— Bineînţeles, numai că nu vă vom lăsa singuri. Deci înainte, suntem înţeleşi mergem cu dumneavoastră pe calea cea mai primejdioasă.

— Haideţi, spuse prinţul scurt.

Observai că George şi prinţesa Sanja mergeau ceva mai în spate. Făcui un semn lui Petre şi lui Pongo, aşa că noi trei mergeam în urma tinerei perechi.

Prinţul Ghasna ne conduse de-a curmezişul spaţiului vast al sălii pe care o mai străbătusem la venire, pipăi peretele în aparenţă lipsit de orice ieşitură, în căutarea unui buton secret pe care-i găsi şi ne dădu de ştire printr-un uşor fluierat, iar blocul de stâncă de formă cubică ce se afla în faţa noastră se dădu la o parte. A trebuit să intrăm prin deschizătură târâş, dar oricum era o ieşire afară din misteriosul templu. Gangul îngust pe care-i urmarăm, a început să se înalţe cam după douăzeci de metri. Prinţul Ghasna purta acum singura făclie disponibilă a cărei lumină nu risipea întunericul din jurul nostru în totalitate, întrucât perspectiva ne era blocată de camarazii care se strecurau în faţa noastră.

Treptat, treptat gangul se înălţă atât de mult încât puteam merge în picioare, pipăind din când în când pereţii. Acum era posibil să cădem într-o capcană, întinsă de prinţul Bhotia. Ajunserăm într-o peşteră de mărime obişnuită, având o formă rotundă. Prinţul Ghasna se opri calm aşteptându-ne pe toţi să ne apropiem, apoi şopti:

— Drumul continuă de aici mai departe. Dar noi ne aflăm în acest moment în camera şerpilor uriaşi. Pe mine şi pe fiica mea mă cunosc de, dar am lipsit multă vreme din ţara mea, aşa că ne pot ataca şi pe noi foarte uşor. Pot să încerc de fapt care e situaţia, dacă o să fluier încetişor. Pe dumneavoastră vă rog, domnilor să vă retrageţi.

Dacă voi fi muşcat Sanja vă va conduce pe cel mai sigur drum,

chiar dacă ar fi să cadă în mâna englezilor, tot este mai bine, decât să meargă la moarte sigură.

— Şi dacă nu fluieraţi, prinţe, şerpii credeţi că vor rămâne în ascunzişul lor? întrebă Marian. Atunci eu vă propun ca să continuăm mersul avându-vă pe dumneavoastră între noi şi şerpi, iar eu voi încheia şirul.

— Ştii prea bine că asta îmi revine, protestai eu îndată! Poate ne-am fi certat niţel dacă prinţul nu ne-ar fi şoptit agitat:

— Înapoi domnilor, vin şerpii!

Fără voie mă trăsei înapoi până la peretele peşterii. Prinţul Ghasna stătea singur cam la un metru în faţa noastră, ţinând făclia deasupra capului într-o nemişcare totală. Din toate părţile din gangurile mici ale pereţilor, ieşiră reptilele afară. Câţi savanţi naturalişti n-ar fi dat orice ca să poată contempla atâtea exemplare de reptile uriaşe adunate la un loc. Pentru noi spectacolul acesta era pur şi simplu prea mult. Ca la comandă se ridicară capetele târâtoare pe trunchiul lor, care era gros cât cel al prinţului.

Mă mirai de calmul prinţului care stătea complet nemişcat, căci ştia că la cel mai mic tremur al mâinii sale era un om mort. Trebuia că indianul acesta să aibe o stăpânire de sine remarcabilă.

Aproape de el se legănau deja capetele cu limbile lor despicate ale hidoaselor reptile. Era un spectacol de groază în care mi se părea că din clipă în clipă, va fi copleşit de atacul cobrelor.

— Nu l-au recunoscut. Oh, o să-l muşte, gemu Sanja, şoptindu-ne deodată.

În acelaşi timp răsunară trilurile melodioase, ale unui flaut, mereu mai aproape. Şi în deschiderea gangului apăru frumoasa dansatoare. Ea sufla într-un flaut mic, în timp ce trupurile puternice ale reptilelor se legănau în focul melodiei, apoi se adunară lunecând la pământ şi în cele din urmă dispărură în găurile lor, de unde veniseră. Dansatoarea a îngenunchiat acum şi se adresă prinţului, cuprinsă de emoţie. Prinţul încuviinţă şi după câteva cuvinte dansatoarea se ridică cu faţa radiind de bucurie, se înclină în faţa noastră de asemenea, cu braţele încrucişate şi dispăru din nou în gang.

— Ea a fost întotdeauna de partea mea şi de ea au ascultat toţi şerpii! Acum veniţi suntem în siguranţă.

— Încă douăzeci de minute ne trebuiră ca să ne strecurarăm prin gang, apoi ajunserăm la un zid, la care prinţul Ghasna după ce se opri o clipă ne deschise o uşiţă mascată. Când păşirăm în lumina strălucitoare a zilei, ne găseam chiar în mijlocul junglei. Zidurile din spatele nostru ne-au apărut acum ca parte a unei construcţii în ruină, pe care crescuseră muşchi, licheni, ierburi de tot felul. Cărăruia abia vizibilă ducea spre vest.

— Trebuie să aşteptăm până la lăsarea întunericului, apoi îl căutăm

pe şeful poliţiei Henderson, ca să-i prezint documentele privitoare la familia mea, ne propuse prinţul.

— Eu mă întorc la Calcutta, n-aş prea vrea să fiu văzut în oraş, replică căpitanul.

— Da căpitane, aveţi dreptate. Vă mulţumesc încă odată c-aţi răspuns atât de prompt rugăminţii mele, prin intermediul servitorilor mei. Rămâneţi la Calcutta şi în decurs de câteva zile voi fi şi eu acolo pentru a vă mulţumi aşa cum trebuie, dumneavoastră şi fiului dumneavoastră.

— Domnule căpitan, doar nu vreţi să plecaţi acum?

— Fireşte, răspunse Farrow puţin mirat, dar cu ce v-aş putea eu fi de folos între timp, domnule Marian?

— Voiam să vă rog să ne povestiţi câteva din aventurile pe care le-aţi trăit.

— Atunci trebuie să vă adresaţi lui Petre, zise căpitanul. De când este fiul meu la mine, am trăit multe aventuri periculoase şi ciudate.

— Mai întâi să căutăm un loc mai ferit, decât acesta unde ne aflăm acum, unde vom găsi fructe şi apă proaspătă propuse prinţul. Ne conduse prin jungla deasă până la un luminiş în apropierea unui izvor cu un susur vesel. Banane coapte atârnau pe crengi. Mai întâi ne desfătarăm după pofta inimii, cu apă şi fructe, după complicatele întâmplări trăite. Apoi ne făcurăm comozi în timp ce Petre începu să povestească aventurile trăite alături de căpitanul Farrow.

Aventurile erau atât de interesante încât mă grăbii să-mi iau notiţe; şi toate acestea începuseră cam de un an şi jumătate, de când fiul căpitanului ajunse pe submarinul tatălui său. George împlinise de curând nouăsprezece ani şi jumătate, dar arăta mai tânăr. Până la lăsarea întunericului Petre ne delectă cu povestirile sale. Apoi ne luarăm de la căpitanul Farrow, Petre, doctor şi de la fiul căpitanului un călduros rămas bun şi cu promisiunea să ne mai revedem. Înainte de despărţire am cerut consimţământul lui George de a publica aventurile sale şi astfel de ocazii s-au ivit fireşte. Şeful poliţiei Henderson se miră peste măsură, când ne văzu că am apărut împreună cu mult căutatul prinţ Ghasna, dar făcu o mină foarte întunecată când îşi aminti că îl înştiinţase căpitanul englez că ne-a văzut cu unul din oamenii căpitanului Farrow. Dar după ce examină documentele pe care i le-a dat prinţul Ghasna se lumină la faţă căci prinţul îi adusese dovezile necesare, care arătau în mod clar trădarea vărului său faţă de coroana britanică.

— Domni mei, căpitanul l-a luat pe Maha al Dumneavoastră ca să vă ia urma în junglă, zise ei. Cu ajutorul acestuia v-a găsi drumul pe care l-aţi parcurs prin junglă. De asemenea, a luat o mare cantitate de explozibil, inclusiv grenade de mână şi un mare număr de poliţişti. Să sperăm că se va înapoia nevătămat.

Marian făcu o mutră gânditoare, apoi se hotărî să-i povestească toate întâmplările prin care am trecut. În timp ce Marian povestea se întoarse căpitanul. Se miră foarte mult când ne-a găsit aici, iar Maha de bucurie ne sări în braţe. După care energicul englez raportă că însoţit de ghepard a pătruns în templu, au forţat uşile secrete pe care le-au deschis cu exploziv. A urmat apoi un schimb de focuri cu servitorii prinţului Bhotia, cu prilejul căruia a fost rănit de moarte prinţul. Înaintea morţii acesta a mărturisit că prinţul Ghasna era nevinovat.

Prinţul a fost peste măsură de bucuros că nevinovăţia sa a fost dovedită, iar mai târziu a fost repus în drepturile sale de guvernul englez. Nu a mai întrebat şeful poliţiei Henderson de căpitanul Farrow şi oamenii săi, ştiind că prinţul Ghasna va face tot posibilul să intervină pentru cel care l-a salvat în numeroase ocazii atât pe el cât şi pe fiica sa.

Englezii nu au întreprins nici ei, pentru moment, nici o cercetare sau acţiune împotriva căpitanului Farrow, aceştia dorind să ajungă cât mai repede pe minunatul lor submarin.

Noi n-am mai rămas mult în Gwalier. Nu după mult timp ne-am trezit amestecaţi într-o altă aventura ce va fi descrisă în volumul următor.»

Aventurile submarinului Dox 175

Hans Warren

I.
UN ZVON CIUDAT.

«CĂLĂTOREAM ÎNTR-UN VAGON de clasa întâi a trenului care avea ca ultima destinaţie Bombay. În Nathipur, se urcară doi englezi extrem de solemni şi de taciturni. De o oră de când călătoream împreună, nu scoseseră nici o vorbă, cu excepţia unui salut anemic la urcarea în tren. Poate că nu eram destui de importanţi pentru el. Oricum ei păreau să fie înalţi funcţionari de stat, pentru că la urcarea în vagon conductorul îi tratase cu o deosebită atenţie şi respect. De abia când ne apropiam de Indore, capitala micului stat Busalla, englezul mai în vârstă se adresă însoţitorului său:

— Ei, dragă Connor, acum sunt şi eu foarte curios, dacă Harriet îşi va putea prezenta cum trebuie raportul, teamă mi-e să nu-l fi afectat clima asta blestemată.

— Iertaţi-mă domnule, interlocutorul său Connor răspunse politicos, dar acest raport mai conţine şi un protocol adiţional pe care l-au semnat destui oameni de vază şi negustori. Trebuie să fie ceva adevărat cu aceste fantome ce au stârnit atâta vâlvă în ultima vreme. Englezul mai în vârstă, îi aruncă însoţitorului său o privire nemulţumită, înclină pe ascuns capul spre noi, după care urmă:

— De dragă Connor, o să ne convingem noi înşine. Bineînţeles că în spatele întregii afaceri stă vreo bandă perfidă, care le joacă pasagerilor îngroziţi o întreagă reprezentaţie de teatru, ca să-şi atingă mai uşor scopurile lor. După cum menţionează raportul lui Harriet, se pare că poliţiştii indigeni nici măcar nu îndrăznesc să urmărească această cavalcadă a fantomelor.

— Cred şi eu, de vreme ce până acum au dispărut deja cinci poliţişti englezi care s-au încumetat s-o facă, spuse Connor cu glas şoptit.

Deşi vorbeau în şoaptă, am înţeles toată conversaţia, deoarece viaţa plină de pericole pe care o duceam ne ascuţise auzul până la limite neobişnuite. Marian se uită numai la mine şi eu îi răspunsei înclinând uşor capul. Nu era nevoie de cuvinte între noi pentru a ne înţelege. Istorisirea englezului despre o misterioasă cavalcadă a fantomelor care nelinişteşte un întreg oraş, ne stârnise interesul, gândindu-ne la noile aventuri pe care le puteam întâmpina cu această ocazie.

Englezul cel tânăr surprinse însă gesturile noastre, ne privi măsurându-ne din cap până în picioare şi deodată tresări când privirea-i se opri pe vechiul brâu de argint ai lui Marian. Mai aruncă o privire inchizitorială asupra noastră, după care îi şopti ceva cu însufleţire însoţitorului său. Dar de data aceasta, vorbi atât de încet încât nu am putut auzi mai nimic. Englezul vârstnic făcu o figură

uluită, ne examină din nou minuţios şi el după care dădu din cap şi în cele din urmă se adresă lui Marian, extrem de politicos:

— Scuzaţi-mă, n-am cumva onoarea să stau de vorbă cu domnul Farrow? Numele meu este James Barrington şi sunt guvernatorul oraşului Indore.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, Sir. Numele meu este în adevăr Marian Farrow, iar acesta este prietenul meu Robert Bertram.

— Sir Barrington sări de îndată în picioare şi ne strânse mâinile cu bucurie, apoi ne prezentă pe adjunctul său, colonelul Me. Connor spunându-ne:

— Domnilor, aveţi cumva timp liber la dispoziţie, sau sunteţi ocupaţi, pentru moment, cu afaceri?

— Putem spune că deocamdată nu suntem angajaţi în nimic ce ne-ar putea reţine, ba mai mult, am avea dorinţa de a ne ocupa puţin de această bandă de fantome, care înspăimântă întregul oraş Indore.

— Atunci aţi auzit conversaţia noastră şi pot să-mi economisesc rugămintea ce aveam şi pe care voiam să o fac, să participaţi la elucidarea misteriosului caz. Aţi fi deci de acord să coborâţi aici în Indore?

— Da, bineînţeles, cu multă plăcere domnule Barrington. Tot ce este misterios, mai cu seamă când sunt şi primejdii pe aproape, ne stârneşte mereu interesul. Dar nu aţi vrea să ne împărtăşiţi mai îndeaproape cum stau lucrurile de fapt?

— Se înţelege, domnule Farrow, spuse guvernatorul zelos. Dragă Connor, te rog să prezinţi un rezumat al referatului şefului poliţiei din Indore, John Harriet. De câteva săptămâni noi călătorim jumătate în concediu, jumătate în misiune secretă. În Nasrahart ne-a ajuns din urmă acest raporta lui Harriet. Te rog dragă Connor. Dă-i drumul.

Acesta îşi scoase mai întâi din buzunar două coli mari de hârtie scrise, după care începu:

— Aici sunt, în raportul lui Harriet, mai înainte de toate, câteva probleme fără importanţă, care nu au nici o legătură cu cazul nostru. După care el citi textul:

„De cinci săptămâni, după plecarea Dumneavoastră, s-a răspândit un zvon printre locuitorii oraşului, că o cavalcadă de fantome apare de trei ori pe zi în partea de sud a oraşului. Această cavalcadă apare de undeva, dintr-o regiune abruptă şi pustie, numită Defileul Morţii, evitată cu grijă de localnici, deoarece se crede că acolo sus sălăşluiesc duhurile rele. Numele, sau mai bine, renumele-i provine de la aceea că acolo au fost găsiţi ocazional călători sau numai curioşi morţiş fără a se putea constata o rană oarecare. Dimineaţa, la prânz şi seara se pare că o cavalcadă părăseşte defileul ca să străbată în galop câmpiile plate dintre munţii Vindhna.

Întrucât zvonul a luat proporţii, au întreprins cercetări în regiune şi

mai mulţi europeni. Toţi confirmă misterioasa apariţie a unei cavalcade de fantome care apare brusc din defileu. Unii au încercat să tragă în aceasta dar gloanţele nu au avut nici un efect asupra acesteia, ba mai mult, unul dintre călăreţii din coloană s-ar fi întors asupra trăgătorului îngrozit, ca să apară sub forma unui cap de mort. Sir, vă relatez numai ceea ce au adeverit domnii, menţionaţi mai jos, prin semnăturile lor şi care se potriveşte cu zvonurile răspândite printre localnici. Poliţiştii indieni refuză cu îndârjire să cerceteze cazul mai îndeaproape, dar cinci poliţişti de ai mei, au întreprins, fără cunoştinţa mea, o misiune de recunoaştere. Este vorba despre Frank, Gibson, Stone, Hunter şi Wargrame care au dispărut fără urme. Am făcut cercetări cu mare grijă în jurul acestui Defileu ai Morţii dar a trebuit să facem repede cale întoarsă, după ce câţiva din oamenii mei au leşinat, după ce am pătruns în defileu cam cincizeci de picioare. Se pare că pe terenul acestui defileu nu rezistă nici un om.

Eu însumi am văzut în ultima săptămână de trei ori acest marş al fantomelor, l-am văzut şi pe călăreţi, dar ultimii când s-au întors mi-au arătat doar chipurile rânjind ale unor capete de mort.

Se înţelege de la sine că depun tot efortul ca până la întoarcerea dumneavoastră să lămuresc întreaga chestiune. Consider necesar să fac acum acest raport, deoarece ar fi posibil ca duşmani ascunşi ai guvernului englez să înscenze întreaga afacere servind unui scop subversiv!”

— Aşa sună raportul lui John Harriet, iar aici stau ca dovadă documentele care atestă mărturiile unor însemnaţi negustori şi chiar funcţionari de stat, din regiune. Aşadar, este o afacere ciudată şi trebuie să o recunoaşteţi şi dumneavoastră, Connor împături documentul în două, îl puse în buzunar, după care ne privi cercetător.

— Cu siguranţă că este vorba de o chestiune foarte ciudată cu zvonurile răspândite printre localnici şi nu lipsită de pericole aşa cum arată dispariţia celor cinci poliţişti englezi, spuse Marian. Şi-mi place să cred că este vorba de poliţişti foarte destoinici.

— Într-adevăr, erau printre cei mai destoinici şi credincioşi din oamenii noştri, întări deîndată guvernatorul. Ei au pus întotdeauna interesele Angliei înaintea propriilor vieţi, cum se poate vedea din faptul că, în ciuda pericolelor, au încercat să lămurească problema fantomelor.

— Pe moment nu ştiu ce să spun, înainte de a cerceta noi defileul şi de a-i vedea pe aceşti călăreţi fantomă. Poate că domnul Harriet să aibe dreptate cu presupunerea că în spatele întregii afaceri pot sta duşmanii stăpânirii engleze în India.

— Vedeţi dumneavoastră, domnilor. Eu găsesc că această afirmaţie că este cea mai credibilă din întregul raport, continuă guvernatorul. Revolta împotriva englezilor se amplifică de pe o zi pe alta şi este

foarte posibil ca duşmanii noştri să uzeze de acest şiretlic şi încetul cu încetul să aducă întreaga regiune la revoltă. Dacă indienii ajung să creadă în demonii răului, atunci ei pot fi împinşi în fanatismul lor, la împotrivirea pe faţă, până la moarte, contra Angliei. Poate va curge din nou sânge ca pe vremea lui Nana Sahib şi acest lucru trebuie să-l împiedecăm cu orice preţ.

— Ne vom da toată silinţa să împiedecăm o astfel de grozăvie, dar mai avem nevoie de documente, prin care autorităţile statului să ne sprijine în tot ceea ce vom întreprinde, inclusiv poliţişti, propuse Marian.

— Asta este de la sine înţeles. Veţi primi o împuternicire, care vă va oferi puteri depline, veţi avea dreptul de a pătrunde la ori ce oră din zi sau noapte în palatul Holkar, răspunse Barrington.

Îmi trecu abia acum prin minte, după ce guvernatorul menţionase numele palatului, că însuşi Indore se mai numea şi Statul Holkarului. Prinţii înscăunaţi de englezi primeau ei înşişi titlul de Holkar.

— Actualul stăpânitor se numeşte şi el Holkar Rima şi este un om foarte mândru, dar cred că o veţi scoate dumneavoastră la capăt şi cu el. Aşa, acum intrăm în gara oraşului Indore de aceea vă propun să fiţi oaspeţii mei. Dar Pongo al dumneavoastră se găseşte de asemenea în tren?

— Da, el împarte împreună cu Maha un compartiment în celălalt capăt al trenului, invitaţia dumneavoastră o primim fireşte cu plăcere, dar pe viitor va trebui să ne găsim o altă reşedinţă. Sunt foarte curios ce ne va aduce acest „marş al fantomelor” sau cum s-o fi numind.

Marian râse, dar nu bănuiam nici pe departe că acest Marş al fantomelor ne va vârî întruna din cele mai ciudate şi periculoase aventuri. Când ne-am dat seama de acest lucru a trebuit să luptăm din toate puterile pentru a o scoate la capăt.

Acum însă am părăsit râzând şi nepăsători trenul. Alergarăm spre celălalt capăt al trenului să-l luăm pe Pongo şi pe Maha. Bineînţeles, apariţia uriaşului negru şi a ghepardului stârni un mare interes şi m-am simţit mai liniştit numai după ce luă loc alături de noi în automobilul deschis al guvernatorului, care aştepta la gară. Ghepardul se lipi drăgăstos de Pongo şi privea numai panorama străzii de pe partea laterală a automobilului. Timp de mulţi ani Indore era considerat unul dintre cele mai murdare oraşe de reşedinţă şi capitală, dar acum am fost plăcut surprinşi când văzurăm străzile largi, curate pe care alerga cu viteză automobilul nostru.

Palatul guvernatorului era construit într-un stil arhaic dar impunător. Noi primirăm trei camere alăturate la parter, a căror ferestre se deschideau într-un minunat parc ce se întindea până departe. Marian ceruse camerele de la parter în mod intenţionat pentru a putea părăsi palatul neobservaţi, oricând şi la orice oră din zi

şi din noapte.

— Mai este puţin până la amiază, nu doriţi să vă culcaţi până ce trec orele acestea de arşiţă, ne propuse Sir Barrington după ce ne conduse la camerele noastre.

— Deloc. Aş prefera mai degrabă să vizitez defileul cu pricina iar la amiază apar călăreţii, aşa că poate avem norocul să-i vedem chiar astăzi. Cum ajungem mai repede acolo? întrebase Marian.

— Trebuie să luaţi un automobil până la marginea de sud a oraşului, având drept obiectiv iniţial Parcul Vindhna. După ce l-aţi străbătut, la circa un kilometru şi jumătate daţi de o câmpie întinsă care o ţine aşa până la munţii Vindhna. Cam la trei mile depărtarea de parc începe defileul. ÎI veţi recunoaşte cu uşurinţă după imensele blocuri de stâncă care zac pretutindeni începând de la marginea lui. Vreţi să mergeţi singuri sau să vă dau patrula de poliţie să vă însoţească?

— Mai bine neînsoţiţi, preferăm să nu atragem atenţia! spuse Marian prompt. Mi-e şi aşa destul de neplăcut că apariţia lui Pongo şi a lui Maha au stârnit atâţia curioşi. Să sperăm că nu au fost printre ei şi spioni ai bandei, care a înscenat reprezentaţia cu călăreţii fantome. Altfel îşi vor da seama că ne interesăm de ei şi-şi vor lua măsuri de apărare.

— Aveţi perfectă dreptate. Ar fi trebuit să ne gândim încă de la început la asta şi am fi luat măsuri să intraţi neobservaţi în oraş, replică la rândul său guvernatorul.

— Acum este prea târziu şi nu se mai poate schimba nimic… Eu trebuia să fiu prevăzător având în vedere experienţa noastră, căpătată în numeroasele aventuri, dar cum am spus nu se mai poate schimba nimic, în această privinţă. Dar să pornim să nu se facă prea târziu.

Am părăsit repede palatul de reşedinţă a guvernatorului, dar nu luarăm şi ghepardul cu noi. Aici pe străzile oraşului ar fi atras atenţia nu numai localnicilor ci şi spionilor. Luarăm un taxi care ne duse până la marginea de sud a oraşului. Hoinărirăm prin minunatul parc Vindhna şi eu cei puţin uitai pentru o clipă că ne găseam aici cu un scop, atât de mult m-au atras frumuseţile botanice a acestei perle a oraşului Indore. Marian mă deşteptă din reverie şoptindu-mi:

— Se pare că avem o coadă. Nu te întoarce Robert, am impresia că un indian ne urmăreşte de când am plecat de la palatul guvernatorului. A luat şi el un taxi şi ne-a urmărit, acum este din nou în urma noastră. Să sperăm că în curând vom face cunoştinţă cu creatorii noştri de fantome. Trebuie să ne prefacem că nu am băgat de seamă, la priveşte puţin tamarinul acesta maiestuos, nu crezi că este un exemplar unic?

Şi Marian arătă spre un copac uriaş cu o coroană bogată, dar mie îmi pierise gustul pentru frumuseţile turistice ale parcului, de cum

Marian îmi adusese aminte de călăreţii fantomă.

Această urmărire însemna primejdie, pentru că din păcate aventurile noastre au devenit cunoscute în toată India prin intermediul ziarelor. Dacă, într-adevăr, la gară am fost spionaţi de bandă, atunci fără îndoială am fost recunoscuţi. Pe de altă parte Marian a avut dreptate când a afirmat că membrii bandei, vor lua ei iniţiativa, cunoscând cauza pentru care am venit aici în oraş Nici nu trebuia să ne dăm osteneala să-i căutăm, pentru că oricum banditii ne vor rezerva o primire presărată cu multe pericole pentru noi, dar oricum cu aceasta noi eram obişnuiţi.

Fără a mări pasul, mergând agale şi discutând, atinserăm în cele din urmă partea sudică a oraşului. Aspectul terenului a început să se schimbe, năpădindu-l tufişurile dese, iar printre acestea ducea o cărăruie îngustă drept înainte. După zona tufişurilor urma o câmpie care ducea spre defileul a cărui însemnătate a crescut odată cu apariţia fantomelor. Cărarea noastră îngustă fiind străjuită de-o parte şi de alta de tufişuri dese mergea drept înainte, după care făcea un cot. După ce am trecut de cotitură Mariam mă înghionti.

— Repede aici după tufişuri. Cred că indianul ne-a pierdut din vedere. Hai grăbeşte-te. Ne-am ascuns la repezeală după două tufişuri înalte de Hibiscus, ştergând urmele lăsate pentru ca indianul să nu poată ghici intenţiile noastre.

După ce am trecut de zona tufişurilor, ne-am aflat în faţa văii întinse. Departe înspre sud se zăreau contururile dinţate ale munţilor Vindhna. Distanţa până la munţi părea să fie vreo patru mile, aşa încât defileul trebuia să fie chiar în mijlocul văii.

— Propun să mergem puţin spre stânga după care să mergem direct spre defileu. Dar trebuie întâi să ne convingem dacă indianul a trecut de zona tufişurilor şi dacă ne mai urmăreşte. Am parcurs repede vreo cincizeci de picioare spre stânga, aproape lipiţi de tufişuri după care ne-am oprit ca să vedem ce se întâmplă cu indianul. Indianul nu se mai arătă aşa că Marian ridicând din umeri zise:

— Să ne reluăm mersul normal către defileu.

Drumul nu era de fel uşor. Soarele ardea nemilos, câmpia aridă, stâncoasă şi bucăţile de stâncă reflectau lumina strălucitoare a soarelui, încât ne dureau ochii din această cauză.

Din când în când Marian se întorcea privind în spate zicând cu satisfacţie:

– Da! A rămas acolo între tufişuri, l-am văzut cu totul întâmplător. Deocamdată nu ne poate face nimic, aşa că putem continua drumul nostru.

— Haide! Să ne grăbim puţin poate avem norocul să vedem cavalcada călăreţilor noştri.

Ne-am apropiat puţin de defileu, pieziş venind dinspre stânga,

deoarece când am părăsit parcul am mers puţin spre est. Eram la o distanţă de cinci sute de metri de defileu, care avea o lungime de circa trei sute de metri şi o lăţime de aproximativ treizeci de metri, când Marian îmi zise:

— Nu, mai bine nu mergem direct spre defileu, ci să mergem puţin spre sud, până depăşim marginea sudică, după care mergem spre vest, e mai bine aşa.

Tocmai m-am bucurat că goana prin căldura aceasta mare a încetat, când Marian a luat-o repede la picior. Bineînţeles că, cu toată goana noastră, nu am pierdut din vedere defileul, dar nimic nu se arăta acolo. În sfârşit, eram la o depărtarea potrivită, pentru a putea coti spre vest, de unde puteam zări capătul defileului.

— Păcat. Mi se pare că am ajuns prea târziu spuse Marian, după ce ne-am oprit puţin, pentru a ne odihni. Ne-am aflat cam la douăzeci de metri de defileu, când deodată am auzit un galop înăbuşit. Nori de praf s-au ridicat din trecătoare care au trecut şi peste capetele noastre. Apoi, urmând, o ceată de călăreţi pe nişte cai foarte puternici. Călăreţii erau îmbrăcaţi în veşminte largi indiene şi turbane colorate alb şi verde, având capetele aplecate lateral astfel că nu le-am putut vedea faţa. Atunci când ultimul din cei paisprezece călăreţi părăsi defileul, ridică brusc capul şi se uită spre noi. Am tresărit puternic căci recunoscui clar capul de mort rânjind, despre care spuseseră toţi călătorii.

Îmi puteam uşor închipui, ce influenţă putea avea asupra indienilor care sunt plini de prejudecăţi un astfel de spectacol. O împuşcătură răsună chiar lângă mine. Marian, îşi scoase repede pistolul şi trase asupra ultimului călăreţ. Eram sigur că la o astfel de depărtare Marian nu putea greşi ţinta şi totuşi glonţul lui Marian păru să nu fi avut nici un efect asupra Călăreţului. Capul de mort ne-a privit câteva clipe, după care s-a întors şi şi-a luat locul alături de ceilalţi călăreţi, iar după puţin timp, întreaga ceată de călăreţi a dispărut într-un nor de praf. Aparent dispăruseră printre stâncile care continuau urcuşul în ţinutul munţilor Vindhna.

Nu ştiam ce să mai spunem. Într-adevăr a fost un spectacol pe cinste.

— Mă întreb de ce şi-au ales acest defileu, membrii bandei zise Marian. Trebuie cu orice preţ să lămurim această problemă.

II.
O CERCETARE PERICULOASĂ.

— **MARIANE, MIE ÎMI SCAPĂ,** dar ceea ce am văzut este atât de straniu, încât îţi dă fiori. Îmi pot imagina uşor cum şi oamenilor celor mai tari li se inoculează groaza în acest fel.

— Fireşte, a fost de acord Marian şi efectul sporeşte prin aceea că totul se petrece la lumina zilei. Noaptea dispoziţia omului spre superstiţie şi chiar apariţia misterioasă a unor fantome s-ar fi încadrat într-un tipar mai mult sau mai puţin obişnuit la lumina lunii, decât acum la lumina soarelui.

Dacă locuitorii oraşului l-ar fi cunoscut pe Gothe, atunci ar fi fost de acord cu Faust:

„Ceea ce-i misterios la lumina zilei
Nu mai risipeşte noaptea niciodată…”

În aceste împrejurări nu le mai rămâne localnicilor decât să creadă că o ceată de demoni îşi face mendrele prin preajmă. În timp ce mai privea spre munţi Marian păstra tăcerea. Ştiam că se gândeşte cum am putea da de urma misterioşilor călăreţi. În cele din urmă spuse:

— Întregul şiretlic ar putea consta în existenta unui loc de intrare secret în defileu, astfel încât la reîntoarcere ei să nu mai poată fi văzuţi. În raportul şefului poliţiei Harriet, se menţiona că numai de trei ori pe zi pot fi văzuţi, aceşti călăreţi şi că părăsesc în grup defileul. Dar nimeni nu a spus că i-ar fi văzut că se reîntorc.

— Dar Marian, da cum îţi închipui tu că ar exista pe acest platou stâncos o intrare secretă în defileu? întrebai eu uimit. Părerea mea e că aşa ceva-i imposibil. Şi dacă există într-adevăr aşa ceva, atunci ar face degeaba pe fantomele, căci le-ar periclita afacerile.

— Poate că ai şi tu dreptate, dar în acest caz nu mai văd nici o altă explicaţie. Să mergem din nou în defileu. Este periculos ţinând cont de raportul lui Harriet, că au fost găsiţi morţi pe lângă călăreţii bogaţi şi simpli gură cască. Tot Harriet susţine că a fost forţat să se întoarcă cu trupa lui de poliţişti indieni. Să nu uităm nici dispariţia celor cinci poliţişti englezi, care voiau să lămurească cazul, pe cont propriu.

— Da avem perspective frumoase, zisei eu făcând haz de necaz, dar nu ne rămâne altceva de făcut decât să pătrundem în defileu. Propun să alegem drumul pe care au venit călăreţii.

— Mai bine să mergem puţin spre nord, ca după aceea, din faţă, să avem o perspectivă mai bună a defileului. Acum îmi trece prin cap o idee. Cred că aş putea lămuri problema defileului. Cred că există o explicaţie naturală în moartea diferiţilor călători de la care defileul îşi trage numele de Defileul Morţii şi cu asta banda omoară doi iepuri dintr-o dată.

— Ce tot vorbeşti tu acolo? mă mirai eu. Vrei să spui că ai găsit cheia problemei? Dar Mariane, nu-ţi dai seama că autorităţile nu au putut lămuri misterul acesta în cinci luni, iar tu pretinzi să-l fi lămurit în câteva minute?

— Secretul mişcărilor fantomelor nu-l cunosc, fireşte, dragă Robert, mă calmă prietenul meu, dar poate aş putea explica moartea şi chiar leşinul oamenilor lui Harriet, atunci când au încercat să pătrundă în

defileu.

— Eşti de părere că acestora li s-a întins o capcană şireată?

— Nu acest lucru vreau să spun, dar hai să vedem dacă am dreptate, e o presupunere de-a mea.

Marian mă conduse o bucată de drum spre nord, în direcţia parcului Vindhna, după care cotirăm spre vest perpendicular pe defileu. Am parcurs repede cei douăzeci de metri care ne mai despărţeau de defileu şi iată-ne la marginea misterioasei trecători. Pereţii de stâncă cădeau aproape verticali şi erau atât de netezi, ca şi când i-ar fi şlefuit harnice mâini de artişti. Nu am mai văzut în viaţa mea asemenea pereţi netezi, de stâncă, nu se vedea nici o fisură ori cât de mică.

— Mariane, nu ţi se pare că acest defileu pare creat mai degrabă de o mână de om decât să fie natural? spusei eu.

— Da Robert, acest lucru l-am remarcat şi eu de prima oară, dar cred că a fost mâna prinţilor indieni din vechime care dispuneau de o mână de lucru foarte ieftină şi foarte multă. Dar în acest caz defileul ar fi fost cunoscut. Are doar o lungime de trei sute de metri şi o lăţime de treizeci de metri şi o înălţime de douăzeci de metri. În acest caz această muncă uriaşă ar fi durat zeci de ani, în cazul când ar fi fost făcută de oameni. Iar o astfel de lucrare ar fi trebuit să fie menţionată în istoria oraşului Indore.

— Dar Mariane, popoarele asiatice ştiau să păstreze secretele. Gândeşte-te la Borobudur cel mai mare sanctuar budist din Iawa. Atunci când invazia islamică a devenit iminentă preoţii templului au impus populaţiei să-l acopere cu pământ. După care terenul a fost arat şi semănat cu orez, timp de două sute de ani s-a păstrat tăcere asupra acestui fapt până când a fost descoperit din întâmplare. Ar fi posibil să fie şi aici un astfel de sanctuar iar populaţia să păstreze tăcerea asupra acestui fapt.

— În India nimic nu-i imposibil, dar parcă n-aş merge aşa de departe. Fireşte că tot acest teatru cu fantomele ar duce la o astfel de presupunere. Dar Robert, poate că nici nu-i gândită rău. Dar uită-te la aceşti pereţi cât de artistic sunt lustruiţi. Chiar dacă ar fi o piatră moale de ardezie, mâinile omeneşti nu ar fi fost în stare să ridice asemenea giganţi.

— Mă gândesc şi la altceva Mariane, dacă acest defileu n-a fost odinioară un lac, iar apa să fi ros stânca.

— La naiba Robert, te pronunţi de parcă ai fi unul dintre profeţi, râse Marian cu poftă. Dar s-ar putea să ai dreptate. Este posibil să fi avut loc o catastrofă naturală, cutremur sau altceva asemănător şi de aici i se trage numele Defileul Morţii.

— Ne vom lămuri îndată ce atingem peretele sudic, pe unde cred că vom putea coborî mai uşor.

— Nu este bine aşa, vreau să încerc altfel, apoi vom vedea mai departe ce va fi. Mai sunt douăzeci de metri până sus. Îmi voi sacrifica câteva coli de hârtie din caietul meu de notiţe. Răsuceşte te rog, dar foarte lungi şi care să fie de aceeaşi dimensiune. Mirat am făcut ce mi-a cerut de şi pentru moment nu mi-am putut da seama ce intenţiona să facă Marian. Am văzut cum îşi rupse foile din caietul de notiţe, le-a răsucit în formă cilindrică de o lungime de aproximativ douăzeci de centimetri. În aceste tuburi a introdus bucăţele mai lungi de hârtie după care le aprinse ia capete. Micile făclii le-a lansat să cadă în defileu. Vântul nu bătea de loc, astfel că acestea au ars liniştit. Tot mai jos coborau aceste mici făclii în jos. Am început să mă nelinişteşc gândindu-mă dacă pe fundul defileului s-ar fi adunat un gaz exploziv. Mai era cam un metru şi jumătate până să ajungă la fundul prăpastiei, când flăcările au început să păleaşcă după care s-au stins; la fund era gaz carbonic.

— Aşa, am bănuit eu! spuse Marian mulţumit. Îţi aminteşti că în Manciuria există o trecătoare în care se întâmplă un fenomen asemănător. Acelaşi lucru se întâmplă şi aici. De aceea trecătoarea poate fi trecută numai de călăreţi, iar caii acestora trebuie să fie înalţi şi puternici iar oamenii purtau măşti de gaze confecţionate după modelul unor capete de mort.

— Aceasta înseamnă că nu vom putea coborî în defileu?

— Nu are nici un rost. Vom încerca să coborâm spre seară, după cavalcada călăreţilor, dar vom purta măşti de gaze.

— Aş vrea să ştiu, numai de ce aceste incursiuni făcute de misterioşii călăreţi se fac dimineaţa, la amiază şi seara? Trebuie să fie o explicaţie, spusei eu.

— O explicaţie ar consta în aceea că atunci se concentrează gazul carbonic, mai puternic şi în ciuda măştilor pe care le poartă trebuie să părăsească repede zona căci gazul se poate ridica mai sus, periclitând caii. Altfel nu-mi pot explica ieşirile lor periodice.

— Explicaţia ar ţine, dar se pune întrebarea de ce nu folosesc măştile pentru cai ieşite nu de mult pe piaţă. Atunci nu ar mai fi necesară înscenarea acestui circ, cu apariţia şi dispariţia fantomelor îşi vor putea închipui că autorităţile engleze nu vor lăsa să treacă mult timp fără să lămurească cazul.

— Aşa este, dar deocamdată nu are nici un rost să ne batem capul cu asta. Să vedem mai întâi care sunt intenţiile bandei şi apoi ne vom lămuri cu toate. Propun să ne întoarcem în oraş să facem rost de măşti de gaze, fără să dăm de bănuit cuiva, iar spre seară să ne întoarcem. Până se întunecă mai avem timp şi putem să şi dormim puţin, pentru că la noapte nu vom avea timp.

Îmi place să cred că într-un timp atât de scurt am făcut progrese mai mari ca englezii care se ocupă de mai multe săptămâni, constatai

eu cu bucurie, când păşirăm în parcul de lângă oraş. Explicaţia cu acidul carbonic nu le-a dat nici lor prin cap. Pentru că nimeni nu a trăit experienţa noastră din Manciuria, unde era o trecătoare asemănătoare şi prin analogie am ajuns la concluzia aceasta. Totuşi se putea deduce ceva din întâmplarea cu leşinul poliţiştilor când au intrat în defileu, dar raportul lui Harriet a menţionat numai incidentul fără vreo explicaţie.

— De acord, întrucât lipsea ideea de bază. Existenţa bioxidului de carbon nu au bănuit-o, altfel le era uşor să ofere şi ei o explicaţie similară. Ia te uită, spionul nostru nu şi-a părăsit postul, uite-l cum a dispărut după arborele acele stufos. Lasă-l să-şi facă treaba, nu ar avea nici un rost să ne ocupăm de el acum, mâine vom avea tot timpul pentru el. Numai, diseară, când vom părăsi palatul guvernatorului trebuie să fim cu ochii în patru, pentru a nu fi văzuţi de spion. Mă voi gândi cum să scăpăm de urmărirea lui.

Plimbarea prin parc a fost o adevărată încântare, în comparaţie cu ce am îndurat în câmp deschis. Fără să ne mai preocupăm de „coadă” am străbătut parcul şi am luat primul taxi, pe care-i găsirăm pe acolo, să ne ducă la palatul lui Sir Barrington. Acolo se lucra de zor, toate serviciile funcţionau din plin. Imediat ce am intrat în camerele noastre s-a ivit şi sir Barrington, ceea ce dovedea cât eram de aşteptaţi. El ne-a întrebat imediat:

— Ei domnilor, aţi văzut ceva?

Ne întâmpină el cu interes.

— Da, am văzut şi noi fireşte reprezentaţia acestor „călăreţi fantomă” şi trebuie să vă mărturisesc imediat că nu poate fi vorba de stafii, altfel nu am fi *auzit* galopul cailor. Fantomele călăresc în tăcere. Vom cerceta astă seară în mod amănunţit defileul dar pentru aceasta avem nevoie de măşti de gaze potrivite. Oare am putea face rost de ele aici?

— Bineînţeles domnule Farrow, poliţiştii noştri sunt înzestraţi cu măşti de gaze. Dar trebuie să mergeţi la depozit pentru a vă alege măştile potrivite, spuse guvernatorul.

— Acest lucru aş dori să-l evit, deoarece suntem urmăriţi, spuse Marian guvernatorului, care a rămas o clipă uluit. Nu s-ar putea aduce în taină mai multe măşti de diferite mărimi pentru a ni le alege pe cele mai potrivite?

— Cum aţi fost urmăriţi? întrebă guvernatorul indignat.. Trebuie să-l arestăm pe urmăritorul dumneavoastră imediat. Unde l-aţi lăsat?

— Acum cred că face rondul în faţa reşedinţei dumneavoastră, dar mai bine să-l lăsăm în pace, pentru moment nu ne poate fi dăunător, întrucât îl cunoaştem. Dacă îl veţi aresta el va fi înlocuit cu alţii pe care nu-i cunoaştem şi vor fi mai greu de depistat. Să ne îngrijim ca la părăsirea de către noi a palatului să nu fim descoperiţi. Trebuie să se

creadă că pe timpul nopţii vom rămâne la palat.

— Aşadar la noapte veţi intra în defileu şi pentru acest lucru aveţi nevoie de măşti de gaze. Dar la ce vă folosesc acestea, aveţi vreo bănuială că în defileu s-ar găsi gaze otrăvitoare?

— La nivelul solului şi puţin mai sus am descoperit că se află bioxid de carbon, în defileu. Curioşii care au pătruns în defileu trebuie să fi leşinat şi nefiind nimeni care să-i scoată afară din defileu au murit sufocaţi, în cele din urmă.

— Pe toţi dracii, ce repede aţi ajuns la această concluzie, dar cum de v-aţi dat seama? întrebă sir Barrington.

Marian îi povesti ce ni s-a întâmplat în Manciuria şi-i explică şi necesitatea prezenţei cailor, precum şi de ce trebuie să poarte măşti, ca şi tot ce ştiam în legătură cu defileul. I-am spus guvernatorului că după părerea noastră numai anumite porţiuni ale defileului, sunt periculoase prin prezenţa bioxidului de carbon, iar caii trebuie îndepărtaţi în anumite perioade ale zilei, când emisia de gaze este mai mare, deci nu se poate trece fără primejdie.

— Da, explicaţia dumneavoastră mi se pare genială. Ziarele nu au exagerat de loc descriind atât de bine aventurile, spuse cu entuziasm amfitrionul nostru.

— Dar nu va fi primejdios să vă întoarceţi singuri în defileu deseară? Ce-ar fi să vă dau nişte însoţitori destoinici?

— Nu, în nici un caz, îi respinse Marian propunerea. Prin aceasta am atrage numai atenţia şi am primejdui întreaga operaţie. Mai bine mergem singuri. Vreau să încerc, pentru a-mi da seama despre ce este vorba. Iar mai târziu îi putem aresta. Nu cred că-i atât de primejdios pe cât pare. Acum cred că ştiu cum îi putem duce în eroare pe spionul nostru. Nu vreţi să daţi o petrecere diseară, Sir? Omul nostru va crede că o daţi în onoarea noastră, iar noi trebuie să fim în mod obligatoriu prezenţi şi nu-i va trece prin gând că vom merge la defileu.

— Bună idee. Fireşte că voi face în aşa fel ca să fie chemaţi cei mai de seamă funcţionari ai mei împreună cu cei mai de seamă oameni de afaceri. Motivul petrecerii va fi sărbătorirea a şaisprezece ani de când am venit în India. Bineînţeles că ziua nu se potriveşte dar asta nu trebuie să ştie nimeni. Imediat voi trimite ordonanţa să ducă invitaţiile.

— Dar să nu menţionaţi pe invitaţie acest motiv. Pentru a evita o acţiune în forţă a bandei. Specificaţi pe invitaţie numai că este vorba de o surpriză.

— Aşa voi face, ne asigură guvernatorul. Într-o jumătate de oră măştile vor fi aici, de aceasta mă ocup personal.

După ce părăsi Barrington camera, Marian zise:

— Acum să ne spălăm repede şi să ne schimbăm hainele. După ce măştile vor fi aduse putem merge la culcare. Îl voi ruga pe guvernator

ca să ne trezească cu puţin timp înaintea lăsării serii şi să ne fie adusă în cameră mâncarea.

Nu a trecut nici o jumătate de oră că ne sosi lada cu măşti având diferite mărimi, din care noi ni le-am ales pe cele care ni se potriveau. După aceasta ne-am dus la culcare. Expediţia noastră la defileu prin arşiţa câmpiei ne-a obosit atât de tare încât am căzut într-un somn adânc. Înainte cu o jumătate de oră după apusul soarelui am fost treziţi. De abia terminaserăm cu duşul că în cameră au apărut diferite feluri de mâncare. În timp ce noi am început să mâncăm şi să ne delectăm cu bunătăţile aduse, în cameră apăru guvernatorul. Aşa domnilor. Primii musafiri au început să apară. Cred că ar fi bine să vă arătaţi şi dumneavoastră puţin. Sau preferaţi să vă prezentaţi după ce vă veţi întoarce din primejdioasa misiune? Oricum mi-ar face plăcere să vă prezint musafirilor mei.

— Aceasta depinde peste ce vom da în defileu. Poate avem norocul să aflăm repede scopul acestei bande.

— În acest caz vă urez mult noroc, spuse Barrington cu multă căldură. Dacă vi se întâmplă ceva va trebui să plecăm în căutarea dumneavoastră. N-ar fi bine să stabilim un anumit timp, după care ar trebui să plecăm în căutarea dumneavoastră?

— Sunt de acord. Să zicem dacă până în zori nu ne întoarcem, atunci oamenii dumneavoastră pot începe cercetările, dar să aibe asupra lor măşti de gaze. De asemenea recomand ca oamenii să fie dotaţi cu carabine care au gloanţe cu mare pătrundere; căci alte arme nu au nici un efect asupra cavalerilor mascaţi.

— Vă gândiţi la veste antiglonţ? exclamă sir Barrington. În acest caz alte arme nu au nici un efect asupra lor.

— Dacă s-ar fi tras în cai, poate că ar fi căzut câţiva membri în mâinile noastre. Să sperăm că nu va fi cazul să vă căutăm ci din contra, veţi reveni la timp la palat. V-aţi gândit cum să ieşiţi din palat neobservaţi şi să plecaţi în defileu?

— Încă nu, zise Marian. Dar am totuşi o idee. Am putea primi nişte haine asemănătoare cu ale servitorilor palatului? Bineînţeles că nu va trebui nimeni să ştie, decât oameni absolut de încredere. Aceasta pentru că nu cunoaştem ce legături are banda aceasta.

Este posibil să aibe legături cu cineva din palat. Sir Barrington ne privi câteva clipe după care spuse:

— De fapt nu voi împărtăşi secretul nostru nici unui indian, iar hainele le va procura adjunctul meu Connor, care este un om de încredere. Îi voi spune să se grăbească sub un motiv oarecare… Acum pe mine vă rog să mă scuzaţi căci trebuie să primesc musafirii. Încă odată vă urez mult noroc şi să vă întoarceţi cât mai repede.

— Cât priveşte întoarcerea, probabil ne va lua mai mult timp, decât bănuim noi iar expediţia nu va fi uşoară zise Marian, după ce

guvernatorul părăsi încăperea. Nu vom avea noi noroc ca într-un timp aşa de scurt să lămurim misterul; după ce autorităţile se chinuie de câteva săptămâni să-l rezolve. Pe de altă parte, s-ar putea ca şi adversarii noştri să-şi ia măsuri de apărare.

— Eu cred că vom rezolva repede misterul. Ai lămurit destul de repede misterul defileului, aşa că de ce nu am avea un succes asemănător acum şi cu călăreţii fantomă. Eu unul nu mă îndoiesc nici o clipă de succes, îmi încurajai prietenul.

— Nu ştiu ce să zic. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai greu de rezolvat problema. Dar iată vine domnul colonel cu veşmintele pe care le-am cerut. Să ne îmbrăcăm repede. Amabilul Connor ne ajută să ne îmbrăcăm veşmintele, ne puserăm turbanele pe cap, după care ne privi o clipă şi zise:

— În întuneric nu vă recunoaşte nimeni. Acum să vă deschid poarta dosnică, pentru a putea ieşi nestingheriţi. Dar cum veţi ajunge până la parcul Vindhna, căci este o distanţă destul de mare de străbătut până acolo.

— Va trebui să-l parcurgem şi încă repede, în nici un caz nu putem lua un automobil. Dar nu face nimic, drumul îl cunoaştem, deoarece am fost acolo şi vom evita pe cât posibil arterele principale. Fiţi liniştit că vom reuşi noi. Între timp se lasă întunericul. Mai aşteptarăm puţin apoi Marian zise:

— Aşa, acum putem pleca, domnule Connor, condu-ne te rog spre poarta secretă, de care ai amintit. Ieşirăm nevăzuţi din palat, străbăturăm imensa grădină a palatului şi ajungând la poarta pe care colonelul Connor ne-a deschis-o. Colonelul se uită afară şi nevăzând pe nimeni ne făcu semn cu mâna că putem ieşi. Nu se vedea ţipenie de om.

— Luaţi-o pe străduţa aceasta în jos spre dreapta, unde daţi de strada principală, de-a lungul căreia aţi mers azi la amiază. Vă urez mult succes.

— Vă mulţumim domnule Connor, spuse Marian. Străbăturăm repede parcul palatului după care, merserăm de-a lungul străduţei întunecate. Când am ajuns în strada principală, am observat cu multă satisfacţie că aceasta era luminată slab. Aceasta venea în sprijinul nostru, deoarece puteam fi văzuţi mai greu.

O luarăm repede la pas către sud. Oricum strada era aproape pustie, aşa că era puţin probabil să ne întâlnim cu cineva. Ajunserăm în cele din urmă în parcul Vindhna, printre aleile întunecate ale arborilor mari. Marian se opri deodată şi se uită repede înapoi, Pongo şi cu mine îi urmarăm exemplu, dar nu văzurăm nici ţipenie de om.

— Ei, să-i dăm drumul mai departe, zise el, se pare că am reuşit să ne strecurăm neobservaţi din palat. În curând străbăturăm întregul parc şi ne-am aflat în faţa unui platou întins în mijlocul căruia se

găsea Defileul Morţii.

III.
DEFILEUL MORŢII.

TOCMAI CÂND ERA SĂ PĂŞIM în câmpia scăldată de razele lunii, mi s-a părut că aud lângă mine un zgomot suspect. L-am apucat de mână pe Marian şi i-am spus:

— Atenţie, Mariane, cred că un om se află în apropierea noastră. L-ai auzit şi tu?

— Da. Stai liniştit. Ar putea fi o santinelă care are postul aici, că doar nu ne-a urmărit nimeni. Pongo, trebuie să-l faci repede nevătămător.

— Pongo face, zise calm uriaşul.

El dispăru repede şi fără zgomot de lângă noi, încât nu am auzit nimic. Era de mirare căci în viaţa noastră aventuroasă am fost obişnuiţi să sesizăm cel mai mic zgomot, ceea ce ne-a salvat de la multe primejdii, dar de data aceasta nu am auzit nimic.

Dacă a auzit cineva convorbirile noastre în şoaptă nu-mi pot da seama. Poate că spionul a avut intenţia să anunţe imediat pe conducătorul bandei. Căci după un aproape un minut se auzi în spatele nostru un strigăt înăbuşit după care un horcăit, care se stinse brusc. După câteva minute Pongo se ivi lângă noi, tot pe nesimţite după cum plecase, încât m-am speriat când a apărut lângă mine.

— Ei Pongo, ce s-a întâmplat? întrebă Marian.

— Indian era, acum legat bine. Masser fie liniştit.

Puteam fi siguri de spusele lui Pongo. Dacă el spunea că este bine atunci puteam fi liniştiţi.

Acum aveam dovada cât de şireată era această bandă, dacă şi-au pus santinele şi în parc, pe timp de noapte. Pe de altă parte au avut şi spion la gară, după cum ne vom lămuri mai târziu. Trebuie că banda era puternică şi bine organizată, aşa că nu era de mirare că le-au reuşit atât de bine acţiunile lor. Fireşte că trebuia să ne aşteptăm să găsim santinele şi în defileu, dar de acestea ne vom debarasa repede.

— Presupun că al treilea rond al călăreţilor se execută imediat după lăsarea întunericului. Înainte! Să ne încercăm norocul, zise Marian cu o voce înceată, ieşirăm din umbra deasă a copacilor la un câmp deschis.

Dacă ar mai fi existat vreo santinelă, în afară de cea din parc, doborâtă de Pongo, cu siguranţă ne-a văzut şi pitită cum era putea să ne împuşte foarte uşor. Din când în când m-am întors să văd dacă suntem urmăriţi dar nevăzând nimic suspect la liziera parcului am pornit repede la drum. Poate că santinela doborâtă de Pongo era singura. În curând am ajuns la defileu. Lumina vie a lunii făcea ca

pereţii netezi ai trecătorii să capete reflexe de oţel şi din nou mă străbătu gândul că numai apa putea face pereţii netezi şi abrupţi.

— Robert, cred că ai avut dreptate cu presupunerea ta că a existat odinioară un lac. Şi nu e greu de presupus că în de-a lungul vremurilor un prinţ indigen sub presiunea năvălirilor duşmane să-şi fi scufundat averile în lac. Poate că azi un urmaş îndepărtat care a ajuns în posesia unor date despre ea îşi caută în secret comoara.

— Nu cred, Mariane, acest lucru nu e posibil. Dacă lacul dintr-un motiv oarecare s-ar fi retras, atunci s-ar fi găsit de mult comoara.

— Dacă lucrurile ar sta aşa cum spui tu, atunci oamenii care vor comoara au tot dreptul să şi-o caute… Şi atunci de ce teatrul acesta cu fantomele? Sau poate este vorba de urmaşii celor care au ajutat la ascunderea comorilor. După părerea mea moştenitor ai presupusei comori nu poate fi decât Holkar Rima. Fireşte el ar putea fi urmaşul din familia celui victorios care şi-a forţat inamicul să fugă şi să-şi ascundă astfel comorile.

— Pe noi toate aceste comori nu ne privesc, interesul nostru este să lămurim misterul fantomelor şi să eliberăm pe cei cinci poliţişti englezi dacă vor mai fi în viaţă.

— Deci tragi nădejdea că mai sunt în viaţă poliţiştii, întrebai eu?

— Da, bănuiesc, deoarece nu li s-au găsit corpurile neînsufleţite ca a celorlalţi, până acum. Presupun chiar că au fost foarte aproape de dezlegarea enigmei, dar din neprevedere au căzut în mâinile duşmanilor, adică a bandei. Poate că amatorii de comori ascunse nu vor să fie acuzaţi de omor. Ei ţin prizonieri pe poliţişti până îşi vor fi atins ţelul. Să ne punem măştile şi să coborâm. Ne găseam pe latura nordică a intrării în defileu. Cavalcada călăreţilor mai mult ca sigur că a trecut spre sud întrucât a trecut mult timp de când s-a lăsat întunericul. Marian mergea înainte. Păstram între noi o distanţă de câţiva metri, încât să ne putem ajuta unul pe celălalt la nevoie. Cum încheiam şirul mai privii odată în spate spre parcul Vindhna, înainte de a coborî în defileu. Pe partea nordică coborâşul nu era atât de abrupt. Nimic nu se zărea neliniştitor la marginea întunecată a trecătorii şi, mai împăcat cu mine însumi, îmi urmai tovarăşii. Din nou aveam dovada că aici valurile lacului au făcut o muncă miraculoasă.

Afară, în plină câmpie era destul de rece, se simţea doar apropierea lanţului muntos Vindhna, imediat după ce apunea soarele. În defileul propriu zis căldura ucigătoare a zilei se menţinuse mai mult. Aveam impresia că descind în iad, căci la fiecare pas pe care-i făceam în jos se făcea tot mai cald. Sub măştile strânse pe figură transpiram puternic, dar evident nu puteam şterge picăturile de sudoare, ceea ce ne amplifica chinul.

De abia ajunserăm pe fundul trecătorii că şi remarcai câtă dreptate avusese Marian cu presupunerea sa, căci din toate părţile se auzea

susuratul ascuţit al emanaţiilor gazoase, care parcă izvorau din fântâni mascate în solul neted. M-am aplecat şi am ţinut mâna într-o astfel de ţâşnitură. Simţeam gazul rece care ţâşnea cu putere din porii pământului. Fără măştile noastre am fi fost cu siguranţă pierduţi. Acidul carbonic, cu efect mortal, izbucnea la intervale regulate aşa cum presupusese Marian. Doar între aceste respiraţii ale solului, din fericire regulate, vizitatorii puteau cerceta defileul.

Se părea că în perioada când misterioşii călăreţi nu părăsesc defileul, emanaţiile de gaze sunt mai mici. Era deci de bănuit că nu aveam a ne teme pe moment să ne întâlnim cu inamicul, atâta timp cât emanaţia de gaze era în plină forţă. Mai ales că nu cred că au măşti de gaze atât de bune, ca ale noastre. În timp ce înaintam cu băgare de seama în defileu, eram însoţiţi continuu de şuieratul gazului carbonic care se auzea din ce în ce mai slab. Şi aici solul era perfect neted şi nu se mai zăreau fisurile de unde gazul ţâşnea, când Marian aprinse un chibrit, acesta continuă să ardă cu o flacără constantă.

Marian îşi scoase masca de pe faţă iar noi li urmarăm exemplu. Era o adevărată desfătare să-ţi poţi şterge faţa şi să respiri aer proaspăt în voie.

Lucrul de neînţeles era că mascaţii părăsesc defileul cu mască deşi existau locuri unde nu se găseşte gaz şi nu era nici un pericol. Să nu fi făcut ei cercetări atât de departe? Nu ar fi exclus acest lucru.

— Acum că suntem aici poate găsim noi presupusa comoară, mă pronunţai eu, cu satisfacţie.

— Putem să ne gândim şi la acest lucru, dar să fim foarte atenţi. Nu este exclus să mai fie santinele. În afară de asta propun să ne luăm din nou măştile de gaze, dacă ne deplasăm, întrucât s-ar putea să dăm brusc de o emisiune de gaze. Am putea leşina dintr-o data fără să avem răgaz să ne mai punem, masca de gaze:

Îi urmai îndemnul cu mult regret, căci era plăcut fără mască dar din păcate prietenul meu avea dreptate, ne găseam pe un teren duşman şi ce este bine, nu este rău. Mai merserăm aproximativ douăzeci de metri când pe partea stângă a peretelui descoperirăm o deschizătură foarte aproape de sol. Era destul de mare încât să permită intrarea unui om de talie medie. Marian se aplecă s-o examineze. În jurul nostru nu se mai auzea şuieratul gazului toxic.

Mai păstrarăm măştile pe faţă întrucât nu ne puteam permite a intra în tunelul descoperit de noi, deoarece nu ştiam dacă mai sunt sau nu gaze în tunel. De abia am intrat în tunel, după Marian şi Pongo, că am şi auzit şuieratul gazului care ieşea. Marian se găsea în faţa mea cam cu cincisprezecece picioare. Pongo aproape că acoperea toată înălţimea şi lăţimea tunelului, cu statura lui uriaşă. Până şi lumina lămpii lui Marian o vedeam la intervale diferite. Îmi aprinsei şi eu lampa de buzunar şi descoperii că atât pereţii cât şi solul tunelului

erau pline de găuri prin care ţâşnea gazul ucigător. Aici gazul parcă ţâşnea cu toată forţa, după cum ne-am dat seama după zgomotul pe care-i făcea, de parcă s-ar fi declanşat aburul din sute de oale puse la fiert. Fără măşti ar fi fost imposibil să cercetăm tunelul deşi urme de paşi erau întipărite destul de vizibil în solul prăfos al gangului pe care-i străbăteam. Însemna că misterioşii locuitori ai defileului l-au cercetat când emanaţiile încetau, iar când reîncepea emanaţia de gaze, ieşeau din tunel în modul în care i-am văzut şi noi. Eram curios să văd ce vom mai descoperi. În cazul când era o comoară aici, aceştia au avut tot timpul să o descopere.

Mă aşteptam să dăm de o grotă unde să fie ascunzătoarea tezaurului. Desigur că şi acesta, între timp, a fost descoperit, dar misterioşii căutători sperau că a mai rămas încă de descoperit o parte. Dar cum au ajuns ei în defileu neobservaţi? Iată o nouă enigmă nu uşor de dezlegat.

Doar au fost văzuţi atât de des, în grup când părăseau defileul ca să dispară în regiunea munţilor Vindhna. Ar fi trebuit să fie văzuţi odată cel puţin şi la această intrare. Eram atât de adâncit în gânduri încât m-am ciocnit de Pongo care s-a oprit brusc. Gangul s-a lărgit deodată şi ne-am găsit într-un fel de grotă, aşa cum mi-am închipuit. Dar grota era goală şi nici urmă de comoară!

Peste tot erau urme întipărite în sol. Să fi descoperit tezaurul? Solul prezenta numeroase fisuri prin care ieşea gazul carbonic cu putere împins de o presiune uriaşă. Deci descoperisem de ce vizitatorii noştri, sau căutători de comori intrau cu regularitate în defileu. Presupunerea noastră părea să se adeverească, altfel cei paisprezece călăreţi de ce s-ar fi expus acestor osteneli. Acum trebuia să descoperim drumul secret prin care reuşeau să se întoarcă nevăzuţi în defileu. Trebuia să existe ceva neobişnuit aici, altfel cum ar fi reuşit de atâtea ori să se facă invizibili.

Marian mătură cu lumina lanternei de mai multe ori pereţii şi solul grotei dar nu găsi nimic neobişnuit. S-ar putea ca într-o grotă atât de adâncă şi plină de gaze să fie ascunse tot felul de capcane, trape sau uşi secrete care dau în depozitul de comori. Nu puteam descoperi nimic şi în cele din urmă Marian îmi făcu semn să ne întoarcem. Nu mai aveam ce căuta aici şi următorul nostru obiectiv era să descoperim ascunzătoarea bandiţilor. Acolo speram să-i găsim şi pe cei cinci englezi dispăruţi.

Eram pe punctul de a ne întoarce spre intrarea în tunel, când am auzit o bubuitură în masivul stâncos. Fâsâitul gazelor toxice se auzea atât de tare încât se părea că o mână nevăzută a dat drumul unui ventil imens al unui cazan aflat sub presiune.

Aproape instinctiv ne-am năpustit spre uşa de intrare în tunel, dar de acum era prea târziu. Cu un bubuit puternic tavanul tunelului s-a

prăbuşit, atât de aproape de mine încât am simţit curentul făcut de bucăţile mari de stâncă care se prăbuşeau, îngrozit am făcut câţiva paşi înapoi şi m-am lovit de Marian, care alerga în salturi. M-am apropiat cu greu de el şi i-am spus:

— Ce se întâmplă?

El îşi ţinea lampa în aşa fel încât întreaga faţă îi era luminată. Ochii săi din spatele măştii clipiră şi arătă spre bucăţile de stâncă căzute din tavan. Asta însemna că trebuia să le îndepărtăm cât se putea de repede din calea noastră, pentru a putea ieşi din grotă. Ca un nebun Pongo s-a aruncat asupra blocurilor de piatră căzute. Lămpile noastre de buzunar îl luminau din plin, în timp ce ca un uriaş din poveste sau ca un Hercule negru, cu mâinile lui mari prindea blocurile mari de stâncă şi le rostogolea în spatele său. Lucram cu schimbul. Eu şi Marian îndepărtam stâncile cele mai accesibile spre partea stângă a tunelului. Ele trebuiau aranjate cu mare grijă, pentru a face suficient loc ca să putem ieşi.

Munca lui Pongo era plină de pericole, căci zguduiturile pe care le provoca, putea duce la alte prăbuşiri. Dacă s-ar fi produs o nouă prăbuşire a tavanului atunci Pongo era cu desăvârşire pierdut. Dintr-o dată, Pongo care tocmai trăgea o stâncă mare, a sărit înapoi. În avântul său ne lovi cu atâta putere încât ne trânti la pământ, în timp ce se auzi o nouă bubuitură în tunel. Când ne reveniră şi am îndreptat razele de lumină spre singura noastră cale de ieşire, am văzut un bloc uriaş de câteva sute de kilograme căzut de sus. Pongo observase primejdia în ultima clipă. Mişcările sale au fost atât de repezi iar saltul atât de natural încât l-am asemuit cu un tigru. Doar aceste feline mari au atâta îndemânare încât nu au pereche. Bucuria noastră că Pongo a reuşit să scape din acest pericol a fost mare. Dar şi speranţele noastre de a ieşi vii din această grotă s-au redus la minimum.

Dar Pongo nu şi-a pierdut cumpătul, sări din nou în picioare, se îndreptă spre blocul de stâncă care era să-l omoare şi-l cuprinse cu braţele sale. Acum însă trebuia să-şi întrebuinţeze toată forţa sa uriaşă pentru a reuşi să înlăture blocul mare de stâncă căzut. Din păcate noi nu-l puteam ajuta din cauza tunelului care era îngust Dar uriaşul nostru a reuşii singur să înlăture bucata de stâncă. Pongo reuşi să-l răstoarne şi acum puteam şi noi să-l ajutăm la deplasarea bucăţii de stâncă spre peretele din stânga. Pongo intră din nou în tunel. Plafonul tunelului era acum cu mult mai jos ca înainte, aceasta din cauza deplasării lui. Din fericire alte alunecări nu s-au mai produs, iar zelul lui Pongo era mai mare. De abia puteam ţine pasul cu el la lucru, la îndepărtatul stâncilor căzute ce blocau drumul spre ieşire.

În sfârşit Pongo se întoarse şi ne-a făcut semn cu mâna, după care se strecură cu greutate prin deschizătura pe care şi-a făcut-o spre

ieşire. Niciodată nu am ieşit mai repede dintr-o deschizătură ca acum, deoarece putea începe să cadă din nou tavanul şi de această dată ar fi fost fatal pentru noi. De cealaltă parte a blocurilor prăbuşite din tunel, înfăţişarea lui a rămas neschimbată şi părăsirăm cât am putut mai repede tunelul, spre a ieşi la aer curat. Când am ajuns afară din tunel, razele blânde ale lunii ne-au învelit, iar nouă nu ne venea să credem că am scăpat din grotă. După ce ieşirăm afară după câteva clipe de relaxare am început să examinăm cu atenţie întinderea din faţă. La început îmi încordai auzul, dar nu am auzit decât melodia agasantă a fâsâitului de gaze în urma mea, după care cercetai cu grijă partea de sus a trecătorii înălţându-mi cât puteam capul!

Nimic nu se mişca ca să ne facă bănuitori. Nici în jurul nostru, nici deasupra trecătorii. Aşa încât am păşit liniştit afară, iar camarazii mei mă urmară curând. Marian rămase câteva secunde în apropierea intrării tunelului pe care o cercetă cu multă atenţie. Apoi cercetă ciudatul defileu mergând spre sud. Astfel ajunserăm la o porţiune de drum unde nu se mai simţea emanaţia de gaze. Cu ajutorul brichetei sale Marian aprinse o bucată de hârtie care arse normal, după care scoaserăm măştile.

— Minunată realizare a naturii, spuse Marian. Aici s-ar putea vorbi mai degrabă de emanaţii de gaze fantomă.

— Misterioşii noştri călăreţi care şi-au mascat atât de bine intenţiile, trebuie să cunoască bine împrejurimile şi să cunoască exact sursele de emanaţii gazoase precum şi perioada lor de activitate maximă. Poate că într-adevăr odinioară apele au umplut complet defileul, altfel nu s-ar putea explica netezirea aproape artistică a pereţilor. Apa din cine ştie ce motive a secat sau s-o fi scurs afară dintr-un motiv necunoscut. Este posibil ca de atunci să dateze emisiunile de gaze. Acestea rămân fireşte simple bănuieli până nu putem intra în măruntaiele pământului să le cercetăm.

— Bănuieli, bănuieli, dar deocamdată se confirmă de minune, venii eu în întâmpinarea prietenului meu. Călăreţii noştri trebuie să fi încercat pe propria lor piele activitatea surselor de gaze. Poate printre cei morţi, descoperiţi aici, să fie şi de ai lor, care au plătit cu viaţa cercetările.

— Este chiar de aşteptat, să fie aşa, căci altfel ar fi de mirare că toţi călătorii şi-au ales drept cale de trecere prin acest defileu, pentru a ajunge la destinaţie. Ei, acum trebuie să ne grăbim să găsim intrarea călăreţilor în defileu. S-ar putea ca traseul să fie saturat de gaze periodic şi ei trebuiau să o ia la goană prin câmpia deschisă de îndată ce gazele se ridică la o anumită înălţime, zise Marian.

— Asta am bănuit-o şi eu, pe când străbăteam tunelul. Sunt foarte curios ce vom descoperi în defileu. Este straniu că călăreţii sau căutătorii de comori au fost nevoiţi să atragă atenţia autorităţilor

asupra lor prin această mascaradă, am fost de părere eu. Nu pot înţelege de ce nu folosesc acelaşi drum la intrare ca şi la ieşire. Probabil că acest drum este liber pentru foarte scurt timp. Şi acest timp trebuie să-l folosească din plin pentru munca lor, atâta timp cât grota lor nu este ameninţată de gazul carbonic. Să sperăm că în curând ne vom lămuri.

— Înainte, mai avem mult de lucru, ne zori Marian.

Ne-am pus măştile şi am pornit în josul defileului spre sud. Din nou se auzeau gaze care ţâşneau din pământ cu putere. Ţâşneau atât de sus gazele încât probabil că şi caii erau în pericol când treceau. Marian se pare că nutrea aceleaşi gânduri fiindcă, deodată, scoase pe neaşteptate bricheta din buzunar şi o ţinu cu mâna întinsă deasupra capului. Marian a privit flacăra timp de o secundă după care flacăra se stinse. Deci gazul carbonic a depăşit înălţimea de doi metri. Orice cal s-ar fi înăbuşit cu siguranţă, iată de ce călăreţii părăseau defileul repede. Pe anumite porţiuni caii nu erau ameninţaţi, dar drumul în totalitatea lui rămânea blocat la întoarcere, întrucât gazele inundau şi locurile mai sigure, iată de ce caii trebuiau îndepărtaţi periodic din zona periculoasă.

Marian dădu din cap şi păşi mai departe, într-un ritm mai accelerat.

Trecuse o oră de când eram în defileu şi trebuia să ne grăbim să descoperim încă în această noapte ascunzătoarea călăreţilor mascaţi.

IV.
ÎN MUNŢII VINDHNA.

AM PARCURS TREI SFERTURI din defileu. Zadarnic am căutat ceva asemănător cu un drum de întoarcere, secret, al călăreţilor dar nu am găsit nimic. Eram necăjiţi deoarece ştiam că trebuie să fie un astfel de drum. Aerul era extrem de încărcat cu gaze, iar pământul părea străbătut de zeci de fisuri şi crăpături din care ţâşnea gazul otrăvitor.

Marian arătă spre un intrând în peretele vestic ce părea, văzută de departe, o uşoară adâncitură în stâncă, dar când ne-am apropiat am văzut o uriaşă gaură în perete.

Deschizătura din perete arăta acum ca o poartă prin care statura unui călăreţ putea să se strecoare în voie. Şi aici emanaţiile de gaze erau foarte puternice. Era imposibil ca fără mască de gaze, cal şi călăreţ să poată trece. Trebuie să fi fost aşa cum ne imaginam. De trei ori pe zi ceata de călăreţi trebuia să folosească acest tunel, iar când întreaga vale se umplea cu gaz erau nevoiţi să treacă prin câmpie spre munţi. Marian îşi aprinse lampa de buzunar şi a intrat în deschizătură. După câteva secunde l-a urmat Pongo şi pe urmă l-am urmat şi eu. Era

un tunel înalt şi larg care ducea spre sud. Pereţii îi erau netezi şi m-am gândit că defileul putea fi umplut cu apa care îşi avea izvorul undeva în munţii Vindhna şi care-şi croise de-a lungul veacurilor cursul sub pământean aici. Pereţii erau şi aici atât de netezi încât păreau lustruiţi, iar tunelul era atât de larg încât un cal cu călăreţ cu tot îl putea străbate uşor. În pereţi şi pe podea erau crăpături numeroase iar gazele ţâşneau într-o cantitate atât de mare încât întregul tunel răsuna ca de un vuiet de fâsâituri. Nu exista nici o îndoială că fără măştile noastre de gaze am fi fost cu desăvârşire pierduţi. Totuşi ne mângâiam cel puţin cu gândul că în ciuda gazelor, din alte puncte de vedere eram în siguranţă, nici o santinelă nu era aici.

Era puţin probabil ca căutătorii de comori să posede măşti de foarte bună calitate. Fără sprijinul autorităţilor engleze procurarea acestora era o problemă grea de rezolvat. În timp ce parcurgeam tunelul, pe drum am fost tot mai mult convins de faptul că aveam de a face numai cu indieni, care au aflat taina tezaurului străvechi. Dacă ar fi fost englezi, ei ar fi intrat în posesia măştilor de gaze şi pentru cai. Dacă erau europeni, în primul rând erau mult mai periculoşi şi în ai doilea rând nu ar fi regizat reprezentaţia fantomelor ci ar fi folosit constant tunelul, chiar dacă acesta era plin cu gaz carbonic. Încetul cu încetul tunelul urca în pantă lină, deci presupunerea lui Marian se adeverea şi trebuia să existe o intrare secretă în defileu prin care mascaţii se puteau întoarce neobservaţi. Pe acest drum poate au fost duşi cei cinci agenţi secreţi englezi dacă nu au fost omorâţi de emanaţiile de gaze, în defileu.

Această împrejurare îi punea în altă lumină pe misterioşii călăreţi. Ei puteau să-i fi lăsat în grotă aşa ameţiţi cum erau şi nimeni nu le-ar fi putut reproşa ceva.

Probabil că poliţiştii s-au nimerit în defileu când călăreţii mascaţi ieşeau din defileu şi emanaţiile de gaze erau în toi, iar căutătorii de comori îi salvaseră de la o moarte sigură. Această faptă venea în favoarea lor. În nici un caz nu le-ar fi fost de folos dacă aceşti poliţişti ar fi fost găsiţi morţi în defileu, întrucât s-ar fi făcut cercetări mai mari de poliţie.

Mergeam deja de mult. Am parcurs cam trei kilometri prin acest drum sub pământean şi era probabil să dăm de ascunzătoarea acestor căutători de comori şi în acest fel să rezolvăm misterul. În primul rând trebuia să-i găsim pe cei cinci poliţişti. Eram atât de îngândurat încât m-am împotmolit în propriile mele gânduri şi n-am observat schimbarea făcută. Fâsâitul gazelor încetase iar în tunel era o linişte de mormânt. Am văzut că Marian şi-a stins lampa şi imediat am stins şi eu, căci în faţa noastră s-a văzut o geană de lumină. Ori tunelul se terminase şi ieşea în ţinutul muntos scăldat de lună, sau la capătul lui erau postate santinele care îşi făceau foc. După ce Marian îşi aprinsă

bricheta şi am văzut că flacăra arde domol şi continuu, ne scoaserăm şi noi măştile, iar Marian ne şopti:

— Se pare că am găsit drumul cel bun pe care trebuie să mergem pentru a ajunge în munţi. Este probabil că şi ascunzătoarea celor paisprezece călăreţi să fie prin preajmă, aşa că trebuie să fiţi pregătiţi. Să sperăm că vom lămuri lucrurile fără luptă armată, vor trebui să ne predea pe cei cinci poliţişti, în rest îi priveşte ce fac. Înainte! Dar să păstrăm o distanţă între noi pentru a ne ajuta în caz de forţă majoră. Marian conducea şirul nostru, dar cu paşi mărunţi şi lenţi. Geana de lumină se mări tot mai mult şi afară ne aştepta o surpriză. Înaintea noastră se întindea un platou neted care era scăldat în lumina lunii. De-a curmezişul în raport cu poziţia noastră cam la trei sute de metri depărtare se ridicau stânci ce produceau o impresie bizară.

Era o perspectivă frumoasă şi sălbatică. Fantezia putea zburda aici în voie, puteai să-ţi imaginezi demoni sau spirite, dar în nici un caz un indian localnic n-ar fi cutezat să se aventureze la această oră din noapte în munţi. Marian ieşise prin partea dreaptă a tunelului iar Pongo prin partea stângă. Eu aşteptam în faţa lor la ieşirea din tunel, chiar la mijlocul tunelului subpământean.

— Aha! Acest platou pe care-i contemplăm acum a fost şi el odinioară un lac. Aceasta se vede examinând solul sau şi mai bine netezimea lui. Chiar şi peretele de stâncă în faţa căruia stăm a fost săpat de apă. Mă gândesc că acest tunel a aparţinut tot timpul defileului, apoi a fost artificial închis până ce tezaurul a fost bine închis iar defileu s-a umplut cu apă. De abia după aceea apa a secat şi în schimb s-au eliberat emanaţiile de gaze. Aşa trebuie să se fi întâmplat. Dar în acest caz şi populaţia locală poate emite pretenţii asupra comorii: deoarece legenda s-a transmis oral, din generaţie în generaţie, a fost de părere Marian.

— În caz că sunt indieni localnici căutătorii noştri de comori, nu văd de ce nu s-au adresat autorităţilor care i-ar fi sprijinit în acţiunea lor prin mijloace tehnice mai modeme şi n-ar fi trebuit să se joace de-a fantomele, obiectai eu. Trebuiau să-şi dea seama că acţionând aşa vor sfârşi prin a alarma lumea.

— Este adevărat ce spui tu. Nu cunosc nici eu motivele, dar s-ar putea ca actualul prinţ domnitor Holkar Rima să nu fie încunoştinţat de cauză, altfel ar fi pretins comoara numai pentru sine. Nu uita că de partea lui stă atât dreptul cât şi legea ca să nu mai vorbim de putere. El ar fi promis o parte însemnată englezilor asigurându-şi sprijinul lor necondiţionat.

— Mariane, să ştii că ai nimerit-o! Strămoşii prinţului Holkar Rima au alungat odată pe adevăraţii stăpânitori ai comorii, iar acum un urmaş îndepărtat vine să-şi revendice dreptul! Dar discutăm lucruri care acum nu sunt prea importante. Dacă mai discutăm mult, aici ne

prinde dimineaţa. Atunci călăreţii vor părăsi defileul în grup. Va urma un răgaz în care emisiunea de gaze se va încetini sau se va opri, răgaz în care căutătorii de comori îl vor folosi din plin, pentru munca lor. Deci cred că-i vom vedea curând trecând prin tunel pentru a ajunge în defileu.

— Bravo Robert! Ai gândit corect. Eu mă gândeam să aşteptăm trecerea convoiului, să-i lăsăm să-şi continue drumul liniştiţi, iar noi să le căutăm ascunzătoarea din munţi pentru a-i putea elibera pe ostatecii englezi.

— Asta ar fi minunat, numai de ne-ar reuşi. De restul problemelor nu mai trebuie să ne doară capul. N-au decât englezii să trateze mai departe eliberarea prizonierilor cu căutătorii de comori.

— Mariane, uite-i că vin! Unde să ne ascundem? Dinspre stâncile înalte şi colţuroase, dintr-un intrând apăruseră călăreţii pe care în lumina lunii pline îi identificam ca indieni, după veştmintele lor bogate şi turbanele lor de culoare închisă. Stăteam oarecum protejaţi dar în curând ne puteau zări. Nicăieri nu ne puteam ascunde, nimic nu ne oferea nici o protecţie sigură, nici nu găseam un colţ de stâncă mai ferit… Va trebui să ajungem la o confruntare fizică cu misterioasele noastre gazde. Sau poate Marian dorea să înceapă negocierea.

Cu iuţeala fulgerului îmi trecură toate acestea prin cap, până ce Marian îmi strigă:

— Hai să o luăm la dreapta în dreptul peretelui de stâncă şi lipeşte-te de el. Văd ceva care seamănă cu o ieşitură din stâncă după care ne putem ascunde. Dacă călăreţii nu ne zăresc acum din întâmplare, între timp am putea ajunge acolo, dar să nu facem mişcări pripite. Nu mai aşteptă răspunsul meu ci se repezi spre dreapta, de-a lungul peretelui de stâncă. Îl urmai repede cu ochii aţintiţi pe pâlcul de călăreţi, ce se apropia tot mai mult.

În aceeaşi secundă, Pongo a fost lângă noi. Observam cu mare atenţie platoul din faţă. Călăreţii nu ne-au observat, deoarece nu am văzut nici o schimbare de comportament la ei. Într-un galop susţinut, călăreţii se îndreptau spre tunel cu minunaţii lor cai, zăboviră o clipă în faţa acestuia după care păşiră încet în tunel.

— Excelent, zise Marian când ultimul călăreţ a dispărut. Am fost atent din ce direcţie au venit şi cred că le dibuim curând ascunzătoarea. Trag speranţa că-i vom elibera curând pe poliţiştii englezi. Dacă ne reuşeşte, ne înapoiem în oraş şi-i prezentăm cazul lui sir Barrington, care va decide dacă autorităţile se vor ocupa mai departe de caz.

— Eu mă gândesc să lăsăm pe poliţişti să-i raporteze guvernatorului în funcţie de ce au trăit şi au văzut. Ei sunt mai nimeriţi să-i judece, am fost eu de părere, îi vom relata că poliţiştii au fost duşi în munţi şi ţinuţi în captivitate.

— Nu gândeşti de loc rău, spuse prietenul meu. Dacă mai ţii cont că actualul prinţ Holkar Rima nu pare sa fi un prinţ prea iubit, nu aş vrea de loc să-i fac fără să vreau un serviciu. O să ceară pretenţii exclusive asupra comorii, dacă dau cumva de ea. Dar să ne grăbim, mai sunt trei ore până dimineaţa, când se întorc. Am făcut un ocol la dreapta pentru ca să nu fim văzuţi de un călăreţ rămas în urmă din cine ştie ce motiv.

Curând am atins peretele de stâncă ce ne stătea în faţă. Îl luarăm drept acoperire, continuându-ne drumul de-a lungul lui. În curând am ajuns în dreptul punctului de unde apăruse grupul de călăreţi. O cărare îngustă ducea printre stânci mai departe. Era atât de îngustă încât cel mult doi călăreţi puteau merge alături. Pe ambele părţi masivul stâncos străjuia având înălţime de cel puţin cincizeci de metri. În ciuda razelor de lumină ale astrului nopţii aici domnea o semiobscuritate pe această porţiune de drum. Se părea că aventura noastră se apropia de sfârşit dacă dam peste ascunzătoarea indienilor. Chiar dacă ar fi postat santinele noi nu ne primejduiam prea mult viaţa dacă-i luam prin surprindere, căci ei nu se aşteptau ia nici o vizită, iar Pongo al nostru va şti cum să ie vină de hac. Aşa gândeam, cel puţin fără grijă, păşind pe poteca îngustă. Dar aşa cum am mai păţit şi altădată, o păţirăm şi acum, căci nu ne era nouă dat să terminăm această aventură, atât de uşor şi fără pericole.

V.
PALATUL VECHI DE PIATRĂ.

DUPĂ APROXIMATIV ŞAIEZECI DE METRI, poteca pe care mergeam se sfârşi şi ne găseam acuma uimiţi la marginea unei văi de formă ovală scăldată de lumina lunii, la care ducea o cărăruie abruptă. O vegetaţie bogată şi luxuriantă domina aici în vale, căci după vreo douăzeci de metri, un covor de frunziş şi de liane se ţesea la nivelul coroanelor copacilor gigantici, ca o insulă a junglei în inima munţilor.

De jur împrejur tronau pereţi de stâncă înalţi cam de cincizeci de metri. Odinioară, în timpuri imemoriale această vale probabil a fost vatra unui vulcan, a cărui lavă pietrificată oferea protecţie întregii lumi vegetale. Pe cărarea îngustă am descoperit foarte clar urmele copitelor de cai întipărite pe sol. Aşadar aici se găsea adăpostul călăreţilor fantomă.

— Haideţi să coborâm! Este adevărat că aici poate fi o cursă, pentru că un om hotărât şi postat aici sus ne-ar putea lesne să ne împiedece să ne mai întoarcem, dar nu avem ce face dacă vrem să-i eliberăm pe poliţişti, ne propuse Marian.

Păstrând distanţa convenită dintre noi am început coborâşul. Când am atins fundul văii îmi stârni uimirea înălţimea copacilor, pentru că

aşa ceva nu mai văzusem în nici una din junglele pe care le-am străbătut. Şi har Domnului, văzusem şi cutreierasem unele din cele mai mari jungle din câte existau pe suprafaţa pământului. Marian se opri şi-mi şopti:

— Trebuie să ţinem pistoalele la îndemână, căci în această sălbăticie pot foarte bine trăi tigri, poate anume toleraţi de cei interesaţi, ca paznici pe timpul cât ei îşi părăsesc ascunzătoarea. Nu mai trebuie să micşorăm distanţa dintre noi şi să fim cu ochii în patru.

Cărarea pe care mergeam era fără arbuşti şi liane care ne-ar fi îngreunai mersul. Ea mergea şerpuind lin printre copacii uriaşi. O căldură umedă înăbuşitoare domnea sub cupola de frunziş şi a copacilor, împiedecându-ne să respirăm în voie şi să distingem ceva în această întunecime, provocată de acoperişul vegetal.

Numai simţurile noastre ascuţite şi ochilor noştri deosebit de ageri le datoram că nu ne-am abătut de pe potecă prin desişul alăturat. Era încântător şi bizar să te strecori prin această întunecime şi nu am putut să nu mă gândesc ce uşor le-ar fi să ne întindă o cursă aici. Dacă chiar în acest moment s-ar fi furişat pe ambele părţi ale cărării tigri, ne-ar putea ataca pe neaşteptate.

În această ţară a minunilor care este India cele mai uimitoare lucruri pot deveni realizabile. Insectele şi animalele mici produceau obişnuitele zgomote din care noi ne străduiam să le deosebim pe cele care prezentau pericol pentru noi. Deocamdată drumul nostru părea să fie lipsit de pericole. Şi în sfârşit miji o geană palidă de lumină înaintea noastră. Jungla deja se sfârşise dar primejdia rămânea. Cum îşi protejează mascaţii ascunzătoarea? Mai merserăm cinci minute pe potecă în timp ce în jurul nostru se lumina tot mai mult. Deodată, ne opriră uimiţi. Ajunseserăm la marginea sudică pe creştetul vechiului vulcan.

Tabloul care ni se arătă în faţa ochilor ne tăie respiraţia. În mijlocul stâncilor abrupte a fost construit un adevărat palat Figuri uriaşe împodobeau toate frontoanele ferestrelor, în timp ce uşa masivă care se găsea la o înălţime de şase metri de la baza craterului era flancată de doi elefanţi uriaşi din piatră. O scară de piatră ducea spre intrarea propriu-zisă, lângă care, de-o parte şi de alta, se aflau alte porţi masive săpate în piatră. Două dintre ele erau deschise şi când ne-am apropiat de ele ne-a izbit mirosul specific de grajd, al unui grajd de cai.

Aşadar aici erau ţinuţi minunaţii bidivii, cu ajutorul cărora cavalcada fantomelor se punea în funcţiune.

Uriaşa poartă de intrare era alcătuită din bronz vechi, cu numeroase figurine, asupra cărora timpul îşi pusese patina după cum se vedea pe metal. Câteva momente Marian privi acest palat săpat în stâncă, apoi se îndreptă agale spre poarta principală. Trebuie să

mărturisesc că l-am urmat cu un sentiment îndoielnic. Pe de-o parte nu mă aşteptam să găsesc aici o asemenea lucrare iar pe de alta parte, îmi spuneam că aici îşi aflau lăcaşul mai mulţi oameni decât cei patrusprezece călăreţi văzuţi de noi. Nu era temerar din partea noastră să pătrundem în palat aşa pe nepusă masa? Nu era mai bine să aşteptăm întoarcerea călăreţilor şi să negociem cu ei eliberarea ostatecilor?

Dar Marian şi pătrunsese între canaturile uşii de bronz şi lăsă mâna să-i cadă pe metal. Nu spera să poată deschide astfel uşa dar spre uimirea mea aripa uşii se împinse lent spre interior. Acum cu siguranţă că s-a declanşat alarma ca să dea de ştire oamenilor din palat, prevenindu-i de intrarea unor intruşi înăuntru, având timp să pregătească o capcană. Aş fi dorit să mă opresc pentru ca în caz de nevoie să-i pot de o mână de ajutor lui Marian. Acesta, după ce privi în interior câteva momente, se întoarse şi-mi făcu semn. Chipul său era foarte grav. Mi-ar fi plăcut să-l fac să se răzgândească în ultimul moment, dar dispăruse înăuntru şi acum nu-mi rămânea decât să-l urmez. Pongo intră şi el fără şovăire după Marian, după care am intrat şi eu. În faţa mea se găsea o sală mare, a cărei pereţi erau de asemenea săpaţi în stâncă. Prin uşă şi prin deschizăturile mari care serveau drept ferestre pătrundea suficientă lumină pentru a distinge obiectele din jur.

Am fost uimit peste măsură să constat că pardoseala sălii era acoperită cu covoare vechi, preţioase, ce ofereau motive din istoria veche a Indiei. În fundul sălii, perpendicular pe direcţia uşii şi cam în dreptul acesteia, trona un mic podium pe care era aşezat un fotoliu de marmoră pe care se odihnea un indian cu o barbă lungă şi albă ca zăpada.

Ochii bătrânului aţintiţi asupra mea aveau o lucire mată şi ciudată şi aveau o culoare atât de deschisă cum nu mai văzusem. Pongo şi Marian păşiră în apropierea lui şi stăteau la o distanţă de aproximativ doi metri de el. Mi-am învins reţinerea interioară şi am păşit alături de camarazii mei. Abia când am ajuns în apropierea bătrânului indian am văzut că acesta este orb. În ciuda handicapului său îşi aţinti ochii asupra mea şi fără voie am simţit că parcă el ne vedea în ciuda luminilor stinse ale ochilor săi.

În faţa orbului mă simţii transportat într-o situaţie bizară, apoi am încremenit de groază, când lângă indianul orb apărură, ca din senin, doi tigri uriaşi ce-şi aţintiră ochii scăpărători asupra mea. Fără voie m-am dat puţin înapoi, în clipa în care bătrânul întrebă între-o engleză fără cusur:

— Cine mă vizitează şi cu cine am onoarea?

— Trei germani, spuse Marian încet, care caută cinci poliţişti englezi care au dispărut. Bătrânul bătu deodată cu un ciocănel mic, de

aur, într-un gong din acelaşi metal care sta lângă el. De abia se stinse melodia gongului că lângă noi şi în urma noastră, auzirăm nişte zgomote uşoare.

Ca din pământ se iviră siluete înalte şi puternice înarmate cu pumnale.

Imediat îmi bătu la ochi că pumnalele aveau tăişurile colorate într-o nuanţă greu de definit. În acelaşi moment bătrânul luă cuvântul:

— Pumnalele oamenilor mei sunt otrăvite. Nu există nici o contraotravă pentru cel atins. Nu opuneţi rezistenţă! Spuneţi-mi cum aţi ajuns aici.

Marian povesti franc cum am ajuns aici şi cum am fost implicaţi în urmărirea cavalerilor mascaţi. În timp ce termina de povestit apăru un tânăr într-un veştmânt foarte bogat şi preţios care se aplecă spre bătrânul indian şi-i şopti ceva.

— Sunteţi bărbaţi foarte viteji. Omul nostru care v-a spionat ne-a spus că aţi fost încă la amiază în defileu, zise acuma bătrânul. Dar cum aţi ajuns chiar până aici? Defileul şi tunelul sunt la ora aceasta umplute cu gaz otrăvitor.

— Avem măşti de gaze de foarte bună calitate şi nu ne poate dăuna, spuse Marian.

Bătrânul indian se aplecă şi-i şopti ceva tânărului indian, care-i semăna foarte mult, apoi a dat din cap de mai multe ori şi spuse:

— Sunteţi oameni foarte viteji, dar şi deosebit de buni, altfel tigrii mai nu v-ar fi lăsat să vă apropiaţi atât de mult. Aţi alergat în ajutorul străinilor dar v-aţi pus în pericol mare. Totuşi îi veţi putea salva pe cei cinci poliţişti englezi, pe care i-am găsit fără cunoştinţă în defileu. Va trebui să rămâneţi aici un timp până ce vom găsi comoara pe care strămoşii mei, au ascuns-o în defileu când familia actualului stăpânitor Holkar i-a alungat de la domnie. Până atunci veţi rămâne atât dumneavoastră cât şi cei cinci poliţişti englezi, care şi-au găsit aproape moartea urmărindu-ne pe noi, aici ca prizonieri.

Strigă câteva cuvinte şi iute ca fulgerul indienii se apropiară de noi şi ne dezarmară. Nici nu am mai apucat să ne apărăm, atât de rapid a fost atacul iar armele noastre ne-au fost smulse de la brâu. Pe lângă aceasta îşi ţineau lamele pumnalelor lor otrăvite aproape de gâturile noastre aşa că nu puteam face nici o mişcare fără să ne primejduim viaţa. Ne-au fost luate şi măştile de gaze care erau examinate cu atenţie de indianul cel tânăr.

Discutară între ei, în şoapte, indianul cel tânăr şi cel bătrân care părea să fie bunicul primului, examinară cu atenţie măştile şi în cele din urmă chemară la ei doi indieni având cam aceeaşi statură cu Pongo şi a lui Marian. Aceştia probară la rândul lor măştile care li se potrivea destul de bine.

— Prizonieratul dumneavoastră va fi scurt domnilor. Măştile

acestea ne vor face un imens serviciu, permiţându-ne prelungirea lucrărilor în tunelul prăbuşit. Ne-aţi făcut un favor aducându-ne măştile. Urmaţi servitorii care vă vor duce la cei cinci englezi!

— Vă propunem să ne eliberaţi de îndată, dacă până dimineaţa nu ne vom întoarce la Indore, poliţia va întreprinde o acţiune pe scară mare, înarmaţi cu carabine şi măşti de gaze şi poliţiştii vor ajunge până aici, replică Marian. Împotriva gloanţelor cu mare putere de pătrundere scurtele sau vestele antiglonţ nu pot ajuta la mare lucru şi apoi se va descoperi şi secretul comorii.

Indianul vârstnic tresări puternic şi vorbi în şoaptă din nou cu cel tânăr, căci era silit să facă o alegere dificilă. Ori ne elibera imediat ori îşi expunea oamenii unui atac dur din partea poliţiei, care se putea termina tragic pentru ei, putând fi împuşcaţi. Atunci şi secretul defileului pe care Marian îl ghicise mai devreme, va fi descoperit. Şi atunci era posibil să nu mai aibă acces la tezaur.

— Vă promit solemn că secretul defileului va fi păstrat încă două zile. Ne interesează prea puţin cui va aparţine comoara. De asemenea cred că cei cinci poliţişti vor fi de acord cu mine dacă îşi vor recăpăta imediat libertatea. Oricum ei vă datorează recunoştinţă căci fără ajutorul oamenilor voştri ei ar fi fost morţi de mult, mai spuse Marian.

Orbul ne privi din nou, de parcă ar fi vrut să ne străpungă cu privirea-i moartă după care spuse:

— Vă cred! Întoarceţi-vă înapoi la Indore şi păstraţi tăcerea încă două zile. Între timp voi găsi comoara care ne aparţine de drept. Armele le puteţi lua chiar acum, dar măştile vă rugăm să ni le împrumutaţi. Vi le voi înapoia la Indore, de îndată ce vom descoperi comoara.

— Suntem înţeleşi! spuse Marian.

Îndată, la un semn ai bătrânului ni se înapoiară armele şi am fost duşi la cei cinci englezi. Se mirară din cale afară când ne-au văzut. De asemenea bătrânul indian orb cu cei doi tigri făcuse o puternică impresie asupra lor.

Marian îi lămuri aceşti destoinici ofiţeri asupra întâmplărilor care au dus la descoperirea lor şi insistă că ar fi fost pierduţi dacă indienii nu le-ar fi dat ajutor. Când mai menţiona că indianul cel orb căuta doar comoara ce aparţinea strămoşilor săi, cei mai în vârstă dintre poliţişti, care mai târziu se dovedi a fi Gibson răspunse:

— Da, acum se lămureşte totul. Este vorba de comoara lui Navida. Întâmplător am auzit odată, pe când făceam de serviciu în palatul lui Holkar Rima, despre aceasta, pe când prinţul vorbea cu un profesor englez care tocmai îi vizita. Era vorba despre descifrarea unui vechi document care specifica anumite particularităţi în legătură cu o comoară. Holkar Rima insista mult să afle dar documentul nu specifica expres locul ascunzătorii. Cu acest prilej afirma că această comoară îi

aparţine, dar profesorul îi replicase la rândul său că în document se precizează că Navida a fost prinţ alungat de pe pământurile sale tocmai de strămoşul lui Holkar Rima şi acum de drept i-ar fi aparţinut urmaşilor lui Navida.

— Eu mă trag din acei Navida, spuse bătrânul indian acum foarte sigur. Vrem să recuperăm proprietatea care a zăcut atâţia ani ascunsă. Strămoşul nostru a descris foarte exact timpul după care comoara poate fi ridicată. El credea că acum este timpul cel mai potrivit pentru recuperare.

— Se potriveşte întru totul, a fost de părere Gibson, peste tot sunt tulburări. Iată perioada cea mai nimerită pentru ca cineva care vrea să-şi recupereze tronul. Ar fi bine ca să se facă dreptate, pentru că acest Holkar Rima este foarte nepopular. Aşadar camarazi vă cer să ne dăm cuvântul ca timp de două zile să nu suflăm o vorbă despre comoară.

După o jumătate de oră părăsiră această milenară vale creată de cutremurul vulcanului ce activa odată aici şi nu mai puţin ciudatul palat construit în stâncă. O luarăm de-a dreptul peste câmpie la a cărei margine nordică se găsea tunelul care ne îndreptase încoace.

Tânărul indian care era de asemenea urmaşul prinţului Navida, ne însoţea, conducându-ne pe alt drum, prin lanţul muntos din faţa palatului, până unde se găsea defileul. Când am ajuns în apropierea defileului se iviră zorile.

Din nou am văzut misteriosul pâlc de călăreţi care părăsind defileul galopau chiar spre noi.

Tânărul ridică mâna şi călăreţii îşi struniră caii lor minunaţi, chiar în faţa noastră.

Navida le strigă câteva cuvinte după care aceştia reîncepură galopul şi curând au dispărut din raza vederii noastre. La marginea defileului tânărul prinţ se opri.

— Domnilor începem imediat lucrul. Vă mulţumesc că aţi fost atât de deschişi şi sinceri cu noi. Ne luarăm rămas bun de la simpaticul indian care a dispărut în defileu cu cei doi servitori ai săi. Măştile noastre le-au luat cu ei.

— Sunt curios ce va spune guvernatorul. Ne vom pune într-o situaţie foarte delicată, dacă vrem să ne ţinem de cuvânt, a fost de părere Gibson.

— Voi şti eu să pun lucrurile la punct, îl încurajă Marian, îi voi spune că am fi fost cu toţii pierduţi dacă nu ne-am fi dat cuvântul de onoare, că vom păstra tăcerea. Curând am ajuns în parcul Vindhna şi Pongo eliberă santinela pe care o doborâse în noaptea trecută. După aceea am luat două taximetre care ne-au dus până la poarta guvernatorului.

Am sosit la timp pentru a împiedeca trimiterea unui contingent de

poliţişti, înarmaţi cu măşti de gaze şi carabine grele. Pe când Marian tocmai îi determina pe poliţiştii bine înarmaţi care erau încolonaţi în curtea palatului, să facă cale întoarsă, sir Barrington ne-a văzut şi ne strigă.

— Mă bucur din inimă domnilor că v-aţi întors teferi şi nevătămaţi din misiune, eliberându-i şi pe bravii mei oameni. Veniţi repede în biroul meu şi povestiţi-ne cum aţi reuşit. Poliţiştii eliberaţi se îndepărtară grăbiţi, bucuroşi că nu trebuia să dea ei raportul. De abia intrarăm în biroul guvernatorului că se şi anunţă Holkar Rima venit aparent ca să-i comunice acestuia o problemă importantă.

Sir Barrington a cerut părerea lui Marian dacă să-i satisfacă cererea şi Holkar Rima a fost introdus. Acesta a făcut o impresie neplăcută cu masivitatea lui. Când intră abia dacă ne acordă atenţie şi l-a rugat pe guvernator să-i acorde o audienţă între patru ochi. Ne privi atunci cu atenţie după care exclamă agitat.

— Nu, mi-am schimbat părerea. Pot rămâne şi domnii aceştia aici. Sunt tocmai bărbaţii de care m-au prevenit servitorii mei. Ei trebuie să ştie mai multe cu privire la secretul tezaurului din defileu.

— Vorbiţi, unde este comoara?

Eram peste măsură de uimit de obrăznicia indianului, dar Marian îi zâmbi numai prinţului înfuriat şi s-a adresat apoi guvernatorului.

— Am aflat întâmplător, că omul acesta caută într-adevăr o comoară care aparţine de drept urmaşilor vechiului prinţ Navida, izgonit odinioară din Indore. Vreţi să vă întreţineţi cu prinţul?

— Nu, răspunse acum guvernatorul energic. Am aflat prin intermediul profesorului Baxter, că Rima vrea să-şi însuşească comoara. Acum îmi pot da seama singur ce se întâmplă în defileu. Aşadar prinţe Rima, mai aveţi să-mi faceţi o rugăminte?

— Nu Sir, nu mai am nici o rugăminte să vă adresez. Am aflat tot ceea ce trebuia să ştiu. Vă mulţumesc. Cu un salut repezit se întoarse pe călcâie şi părăsi camera.

— Acum va vizita fără îndoială defileul. Să sperăm că nu va urma nici o luptă între vechii vrăjmaşi. În timp ce vorbea guvernatorul îl privea cercetător pe Marian, dar acesta spuse.

— Sir, ne-am putut salva viaţa numai după ce am promis să păstrăm tăcerea două zile. Aceasta îi priveşte şi pe cei cinci poliţişti, cărora cavalerii mascaţi le-au salvat viaţa.

— Rima nu va putea pătrunde în defileu atâta timp cât acţionează emanaţiile de gaze. Şi de fapt ce ne priveşte pe noi dacă se va ciocni cu posesorul de drept al comorii? Să-şi rezolve problema între ei!

— Foarte adevărat ce spui dumneata, domnule Farrow. Nu mi-ar place pe drept cuvânt ca Rima să părăsească acest ţinut. În ultima vreme a devenit prea agasant şi nu m-aş mira dacă ar aţâţa oamenii la revoltă. Comportarea şi caracterul lui aţi avut ocazia să le cunoaşteţi.

Vă avertizez că nu este de glumit cu acest indian. L-aţi jignit şi va voi să se răzbune, negreşit.

— N-ar fi primul indian care să dorească asta. Între timp ne-am obişnuit. Să poftească numai! Aşadar Sir, vă solicit încă două zile de tăcere.

— Bine, nu voi întreprinde nimic deocamdată, căci ştiu că mă pot baza pe dumneavoastră, promise guvernatorul. Să-şi ridice urmaşii lui Navida comoara în linişte! Iar când vor ridica pretenţii întemeiate la domnie în Indore, le voi sprijini cu toată puterea de care dispun. Rima şi-a cam trăit traiul.

Când după un sfert de oră am intrat în camerei noastre, Pongo, tulburat vizibil ridică cuţitul de spintecat rechini în sus şi zise:

— Masser, fie tăcere!

Trebuie să fi auzit un zgomot suspect care pentru noi însemna pericol. Se târî spre patul lui Marian, ridică mâna cu cuţitul lui uriaş şi-şi plecă mult capul înainte. Pentru noi mişcările uriaşului însemnau un avertisment de care ţineam întotdeauna seama şi imediat traserăm pistoalele.

Acum se auzea clar un şuierat puternic şi ameninţător. În cameră trebuia să se găsească un şarpe veninos.

Zgomotul primejdios venea din direcţia patului lui Marian, dar când atenţia noastră s-a îndreptat într-acolo, se auzi din nou, de sub dulap, un şuierat ameninţător. În acelaşi timp Pongo îşi aruncă cuţitul care separă capul reptilei de corp, iar acuma se zbătea pe cuvertură în spasmele morţii.

În acelaşi timp s-a ivit de sub dulap o cobră uriaşă care încercă să se repeadă ia Pongo. Nu ajunse decât până în mijlocul camerei căci se şi trezi cu două gloanţe în corp. Al meu şi al lui Marian în acelaşi timp.

Împuşcăturile l-au făcut să se năpustească în cameră pe Connor adjunctul guvernatorului urmat de însuşi guvernatorul.

Sir Barrington păli când văzu trupurile celor două cobre şi zise:

— Aceasta este opera lui Rima. Îmi va da socoteală! Cercetarăm cu atenţie camera mea şi apoi a lui Pongo şi mai găsirăm câte o cobră în fiecare cameră. Le-am ucis cu uşurinţă căci acum eram preveniţi.

Connor a fost trimis imediat la palatul prinţului, dar acesta nu era de găsit. Palatul a fost înconjurat cu poliţişti, dar nici aceştia nici schimbul următor nu au putut raporta vreun succes. Rima era de negăsit.

A doua zi un indian se anunţă în audienţă la guvernator. Ne aflam chiar în biroul acestuia, pentru a-i dezvălui întâmplările din defileu.

Cum a fost pronunţat numele lui Navida, guvernatorul porunci să fie introdus imediat… Era tânărul prinţ care ne-a înapoiat zâmbind măştile de gaze şi care ne înmâna, din partea bunicului sau trei inele

vechi.

După aceasta se adresă guvernatorului şi-i spuse că Holkar Rima nu se mai întoarce, deoarece, împreună cu câţiva servitori au murit în defileu din cauza gazelor otrăvitoare. El pretindea acum averea familiei sale, ca unic moştenitor al familiei sale Navida, alungat pe nedrept dintre bunurile sate.

Am aflat mai târziu că englezii l-au repus în drepturi pe tânărul Navida. După cum ne scrie sir Barrington, autorităţile engleze conlucrau acum cu prinţul pentru binele comun.

Când am primit această înştiinţare, ne aflam amestecaţi în alte aventuri. Ne-a fost dat să trăim aventuri atât de palpitante şi de periculoase cum rar vom mai trăi în viaţa noastră. Iar în numărul viitor voi istorisii noile noastre aventuri.»